

GONCA ÇAKIR

EV Arkadaşım

KALP ARİTMİSİ

love

KALP ARİTMİSİ

*"Ben senin yanımdayım, gitmek istersen de kalmak istersen de hep yanımdayım ve senin en büyük sığınağımım.
Neye karar verirsen ver, elini hiç bırakmam."*

Hissiyatsızlığın tam ortasında kalan ve ne yapacağını bilmeyen Fatih, günlerini sevdiği kadını iyileştirmeye çalışmakla geçiriyordu. Çaresizlik kör bir hançer gibi göğsüne saplanmışken dağılmasına ramak kala en büyük düşmanının çaresizlik olduğunu zannediyordu. Oysaki en büyük düşmanı hemen yanı başındaki hiç ummadığı kişiydi.

"Morg çok soğuk, Fatih'i oraya koyamam."

Gerçek bir düşman...
Zamanı tükenen bir adam...
Küle dönmeye gebe bir kadın...

Ölüm düzensiz ritmiyle üzerlerinde dans ederken
iki âşığın yaralı bedeni, kalp aritmisine
dayanabilecek miydi?

dokuzyayınları

●●● DOKUZ
●●● YAYINLARI
●●● dokuzyayınları.com

Yetişkinler için uygundur.

978-625-5982-45-2

9 786255 982452

Ev Arkadaşım 3

Kalp Aritmisi

Gonca Çakır

© 2025*Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları

© Gonca Çakır

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu

Editör: Ömer Karabayır

Sayfa Tasarımı : Vildan Yılmaz

Kapak İllüstrasyon: Işıl Çetin

Kapak Uygulama: Vildan Yılmaz

1. Baskı: Mayıs 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270

ISBN: 978-625-5982-44-5

BASKI VE CİLT

Egem Basım Yayım

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odın İş Merkezi B Blok Kat:2 No 436

Topkapı / İstanbul

Matbaa Sertifika No 43624

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.

No: 59/A Bağcılar / İstanbul

Tel: 0212 640 00 35

GONCA ÇAKIR

KALP ARİTMİSİ

Düzenleme
Ny.ozlem

*H*ayatın mayasında vardır çaresizlik. Uğursuz bir uğultu gibi dolar ruha, o vakit; ne nefes aldırır ne yere göğe sığdırır insanı. Bir kedere bin bükür boynunu, kör bir hançer olur saplanır göğse, acımasız düşman gibi.

Fatih'in bedeninden güçlü bir titreme geçerken çaresizlik sardı dört bir yanını. Sevdığı kadın, gözlerinin önünde gündü güne yok oluyordu ve o sadece izlemekle yetiniyordu. Çaresizliğin mateminde delirmesi an meselesiydi. Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemez hâlde boş boş Asya'nın yüzüne bakmaya devam etti. Sözlerinin ağırlığı altında parçalara ayrılmış gibiydi. *"Nasıl çekip çıkaracağım seni bu kederden?"* dedi kendi kendine. *"Yangınını nasıl dindireceğim?"*

Asya, Fatih'in içinde kopan fırtınadan habersiz, "Bugün Mehmet Hoca'yla randevumuz vardı, değil mi? Bak, poğaça da yaptım," dedi ve fırından yeni çıkmış poğaçaları işaret etti. "Önce kahvaltımızı yapalım, sonra çıkarız. Hatta istersen kliniğe de tatlılardan götürelim, nasılsa bolca var. Herkese yeter bence," diyerek, Fatih'in cevap vermesini bile beklemeden arkasını döndü ve kahvaltı hazırlamaya başladı.

Fatih de olduğu yerde kıpırdamadan, öylece kalmıştı. Hareket edecek gücü kendinde bulamıyordu. Dünyadaki tüm renkler solmuş gibi hissediyordu. Her bir yanını yasın kasvetli rengi sarmıştı sanki.

Kendini toparlayabilmek için gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti içine. “Geçecek,” dedi yine kendi kendine. “Elbet geçecek...” Ardından gözlerini açıp Asya’ya yardıma gitti.

Kahvaltudan sonra birlikte kliniğe gittiklerindeyse Fatih’i yine aynı stres almıştı. Fatih, ona bir asırmış gibi gelen dakikaların geçmesini çaresizce beklemişti. Saniyeler dakikalara, dakikalar acımasızca saate devrilmişti.

Nihayet seans sona erdiğinde Asya odadan çıkıp yanına geldi ve bakışlarıyla odayı işaret etti. “Mehmet Hoca seninle görüşmek istiyormuş,” dedi.

Fatih başını sallayınca Asya yanından ayrılıp ilerideki koltuğa oturdu. Fatih de içeriye girip Mehmet Hoca’nın masasının hemen önündeki sandalyeye oturdu. İçindeki gerginlik, Mehmet Hoca’nın sıkıntılı yüz ifadesini görmesiyle birlikte korkuyla yer değiştirdi.

Mehmet Hoca, Fatih’in endişeyle beklediğini görünce hem onun endişesini gidermek hem de Asya’nın tepkisizliğine karşı onu zorlamaması gerektiğinin altını çizebilmek amacıyla direkt konuya girdi. “Hastayı yeniden dinledikten sonra birtakım testler daha yaptık. Özellikle şüphe duyduğum aleksitimi¹ testini yaptık ve sonucunda, hastada posttravmatik² strese bağlı aleksitiminin başladığını gördük.”

Kaşları merakla çatılan Fatih, “Aleksitimi rahatsızlığının olduğundan emin misiniz?” dedi ve konuyu biraz daha açmasını rica etti.

“Aleksitimi’yi en basit şekilde duygusal körlük olarak tanımlayabilirim. Bu hastalar, duygularını fark etmekte, tanımakta, ayırt etmekte ve ifade etmekte güçlük çekerler. Günlük hayatta düşünebilen, anlatabilen ve ilişkiler kurabilen bireylerdir; ancak duygu ve düşünceleri arasında bağ kurmada ve bunu dile getirmede problem yaşarlar,” diyerek kollarını masanın üzerine yerleştirdi ve Fatih’e doğru küçük bir açıyla eğildi. “Bu durum aslında, hastanın yaşadığı acıya karşı geliştirdiği bir tür savunma mekanizmasıdır.”

Fatih tedirginlikle, “Ama geçici bir durum, değil mi?” diye sordu.

“Evet, geçici bir durum ancak biraz zamana ihtiyacı var. Öncelikle duygusal ve bilişsel psikoterapi tekniklerini uygulayacağız.

¹ Aleksitimi: Kişinin, duygularını tanımlamakta, ifade etmekte ve anlamakta güçlük yaşamaması durumu.

² Posttravmatik: Travma sonrası.

Seanslarımız devam ederken, hastanın kendi durumunun farkına varmasına ve duygularının varlığını adım adım keşfetmesine destek olacağız. Hasta, psikosomatik¹ belirtilerin farkına vardıktan bir süre sonra, yaşadığı olaylara karşı hissettiği duyguları ayırt etmeye başlayacak ve duygularını tanımayı yeniden öğrenecek. Şu aşamada ilaç tedavisine gerek duymuyorum. Eğer ihtiyaç olursa, ilerleyen süreçte bunu değerlendireceğiz.”

Fatih, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bakışlarını kapalı kapıya çevirdi. Ağzına kan tadı gelene kadar, tüm gücüyle dudağına eziyet ettiğinin farkında bile değildi.

Asya ise kendi dünyasında, telefonunu eline almış, yeni bir tatlı arayışına gömülmüştü.

¹ Psikosomatik: Ruhsal kökenli olup bedensel belirtilerle ortaya çıkan hastalıklar için kullanılan adlandırma.

II

Leyla cama vuran yağmur damlalarının usulca süzülüşüne baktı. Sanki yanağından süzülen gözyaşlarıyla yarışüyordu yağmur damlaları. Gözyaşlarını elinin tersiyle beceriksizce sildi ve telefonuna çevirdi ıslak gözlerini. Merih'i görmeyeli beş gün olmuştu; beş gündür onun ne sesini duymuş ne de sevdiği kokusunu içine çekebilmişti.

Titrek bir nefes alınca göğsündeki batma hissiyle elini göğüs kafesinin üzerine bastırdı. Gönlüne güllerini diken adamın gidişi, bir bir dikenlere çevirmişti güllerini ve şimdi her nefes alışında batıyor hissi veriyordu.

Yavaşça oturduğu yerden kalktı, mutfığa geçti. Dolaptan kolayı, ardından cips paketini alıp odaya geri döndü. Saatlerdir gömüldüğü koltuğuna yeniden gömülmeden önce, sehpanın üzerinde duran kâğıt mendil kutusunu da eline almayı ihmal etmedi.

Günlerdir izlediği tek bir film vardı: "P.S. I Love You".¹ Filmi yeniden açıp izlemeye başladı. Filmde geçen neredeyse her cümleyi ezberlemişti. Cips paketini açıp kucağına yerleştirdi ve ilk cümleyi filmde söylendiği gibi, eş zamanlı söyledi: "*Biliyorum, bilmeliydim sevgilim ama bu kadar mı kızdın bana?*"

Cümle biter bitmez gözyaşları yanağından süzölmeye başladı ve eline aldığı bir avuç cipsi ağzına tıktırtırmaya çalıştı. Ağzında-

¹ Tr. "Not: Seni Seviyorum".

kileri yutmayı zar zor başarabildiğindeyse kendi kendine özlemle mırıldandı. “Ahh! Ne de güzel kavga ediyorlar.” Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi ve kaşlarını olabildiğince çattı. “Merih gitmek yerine kalmayı tercih etseydi biz de kavga eder, belki de bugün bu hâlde olmazdık.”

Hırslı bir şekilde bir avuç cipsi daha ağzına tıktırmaya çalıştı. Hırçınlığının sebebinin, Merih’in yokluğuna olduğunu çok iyi biliyordu. Hüzünle omuzları çöktü. Merih gittiğinden beri ruhunda kabuk bağlanmayan bir yara açılmıştı sanki; bazen kanıyordu, bazen de kendi kanatıyordu yarasını. Tüm dengesi altüst olmuştu ve yaz gününde çarpan sıcak rüzgârın sersemlettiği gibi tüm benliği sersemlemişti.

Düşüncelerinden kapı kilidinin sesiyle çıktı. Gökçe’nin gelmeyeceğini biliyordu çünkü az önce telefonla görüşmüştü. Öyleyse... Öyleyse gelen Merih olmalıydı. Hızlı bir şekilde yüzündeki ıslaklığı silmeye çalıştı, ardından alelacele yanındaki kâğıt mendil kutusunu koltuğun altına bıraktı.

Yüzünün ağlamaktan kızardığını çok iyi biliyordu ve Merih’in bakışlarının yüzüne çarpmasından korkuyordu. Bu yüzden olabildiğince Merih’e bakmamaya çalışacaktı lakin içindeki özleme nasıl karşı koyacağını bilmiyordu. Özlemişti onu, özlemişti işte... En çok da gülümserken gözlerinin içine bakışını özlemişti. O bakışıyla iklimini değiştirdiğini çok özlemişti.

İçinde güçlü bir sızı belirdi. Bir yanı Merih’e çok kızıyordu, anlamadan dinlemeden gidişine isyan ediyordu ama diğer yanı... İçindeki aşka boyun eğdiriyor, bir şekilde kızgınlığını bastırıyordu. Gönlü vazgeçemiyordu.

Hızlı bir şekilde filmi değiştirdi, bir komedi filmi açtı ve ortalarına getirip, kucağındaki cips paketiyle koltuğa yayıldı. Yüzünde yama gibi duran gülümsemesiyle filmi izlemeye devam etti. Bakışları filmde olsa da dikkati Merih’in adımlarının sesindeydi. Onun odaya geleceğini beklerken, aksine Merih’in adımlarının rotası yatak odası olunca Leyla gömüldüğü koltukta doğrulup filmin sesini kısıtı ve Merih’i duymaya çalıştı. Kulaklarına sadece dolap kapaklarının sesi geliyordu. İçindeki meraka yenik düşmek üzereydi. Çok kısa bir müddet ne yapacağını düşündü. Merih muhtemelen,

Leyla'nın evde olduğunun dahi farkında değildi, şirkette olduğunu zannediordu. Belki de odaya uğramadan çekip gidecekti ve Leyla onu göremeyecekti. Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Bir kez bile olsa yüzünü görmek istiyordu.

Filmi durdurup ayağa kalktı ve telefonunu eline alıp kamerasını kendi yüzüne çevirdi. Yüzü tahmin ettiği gibi kızarık değildi. Derin bir soluk çekti ve ağır adımlarla salondan çıktı. Attığı her adımda kalp atışları, göğüs kafesini parçalayacak kadar kuvvetli atıyordu ve bu, bacaklarının titremesine sebep oluyordu.

Leyla, odalarının tam önüne gelince heyecanını bastırabilmek için yeniden derin bir nefes aldı, ardından aralık kapıyı itip odaya girdi. İçeri girer girmez gördüğü manzara nefesini kesti. Merih, elindeki küçük valize eşyasını yerleştiriyordu. *Evden tamamen gidiyordu.*

Leyla, boğazında çırpınmaya başlayan büyük hıçkırığı bastırmak için güçlkle yutkundu.

“Leyla?”

Merih'in sesini duyunca bakışlarını ona çevirdi ve onun da kendine şaşkınlıkla baktığını gördü. Bakışlarını yeniden yatağın üzerinde duran küçük valize çevirdi. Cansız çıkan sesiyle, “Tamamen gidiyorsun,” diye mırıldandı.

Merih'in, sesini duyduğundan bile emin değildi ki çok geçmeden yanıldığını Merih'in itiraz dolu ses tonunu duyunca anladı. “Sadece birkaç parça eşyaya ihtiyacım vardı, hepsi bu.”

Leyla belli belirsiz başını salladı ve kirpiklerinin ucunda beliren acısını, palyaço maskesinin aldatıcı gülümsemesiyle örtbas etmeye çalıştı. “Yardımcı olmamı ister misin?”

Leyla'nın soğuk sesi, ayazda kalmış bir adamın bedeni nasıl sarsılırsa öyle sarstı Merih'in bedenini ve Melih öylece bakakaldı Leyla'nın yüzüne. Ardından kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Gerek yok, aldım alacağımı,” diyerek, küçük valizi fermuarını çekip eline aldı.

Leyla'ya doğru birkaç adım atmıştı ki, geçebilmesi için kapının önünden çekildiğinde sertçe yutkundu ve çıkıp gitmeden önce tam önünde durdu Merih. Leyla, yüzüne bakmıyordu. Bu durumu fırsat bilip başının üzerine doğru küçük bir açıyla eğildi, özlediği kokusu-

nu duyabilmek amacıyla içine güçlü bir nefes çekti. İçine çektiği nefesle birlikte ciğerleri sahibini bulmuş gibi ehlileşip, kalp atışlarının özlemle çarpmasına sebep oldu. Bir kez daha ciğerlerine özlediği kokuyu doldurmaya çabalarken Leyla'nın bu saatte evde oluşu da garibine gidince dudaklarını merakla araladı. "Sen neden evdesin? Bu saatte şirkette olman gerekmiyor mu?"

Leyla eğdiği başını kaldırıp, kırgın gözlerini Merih'in gözlerine çevirdi. "Adil Bey, son yaşananlardan dolayı beni zorunlu izne ayırdı."

Merih kaşlarını merakla çattı. "Nasıl yani? O dallamanm zorunlu izne ayrılması gerekmiyor muydu?"

Leyla'nın dudaklarına acı bir tebessüm yerleşti. "Adil Bey birinden vazgeçecekse o kişi önce ben olurum. Önemli olan, şirketin çıkarlarıdır. Kısacası Adil Bey, birkaç aylık çalışanını şirketini emanet edeceği çalışanına tercih etmez."

Merih öfkeli bir soluk çekti içine. "Az kaldı," dedi mırıldanırçasına fakat Leyla'nın, demek istediğini anlamaya çalışırcasına baktığını görünce lafı değiştirme ihtiyacıyla yeniden konuştu. "Ben artık gitsem iyi olacak."

Leyla'nın tereddütsüzce başını salladığını görünce yeniden kaşlarını çatıp, bacaklarını hareket ettirmeye başladı. Kapıya yaklaşmıştı ki Leyla'ya bakma isteğiyle dolup taşıtı lakin bakmaya cesareti yoktu çünkü bunu yaptığı takdirde onu öylece bırakıp gidemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ne var ki birkaç gün ayrı kalmalarının iyi olacağını da biliyordu. Hâlâ sınırları yatışmamıştı ve en ufak bir söz üzerine dahi Leyla'nın kalbini kırabilecek durumdaydı. Yaşananları önce hazmetmesi, ondan sonra Leyla'ya gelmesi gerekiyordu. Onu kırmadan, üzmeden sıfırdan başlamak istiyordu. Çaresizce omuzlarını düşürdü ve kapıyı açıp evden çıktı. Kapanan kapıya baktı, "Bizim için..." diye mırıldandı ve arkasını dönüp hızlıca asansöre yöneldi.

Saniyeler sonra arabasının yanına indiğinde arka koltuğa valizini bıraktı ve son bir kez eve baktı. Bir umut, pencerede gözleri Leyla'yı aradı. Göremeyince de içini çekip arabasına bindi.

Çok geçmeden Semih'in aradığını görmesiyle telefonunu hoparlöre verdi. "Neredesin?"

“Evden çıktım şimdi, otele gidiyorum.”

Telefonun diğer ucundan Semih’in bıkkınlık dolu sesi geldi. “Gereksiz yere uzatıyorsun Merih, farkında mısın? Kızı da kendini de boş yere üzüyorsun.”

Merih itiraz edercesine başını salladı ve bağırır gibi konuştu. “Ben o gece onunla hayatımı birleştirmek istediğimi söyleyecektim ama o gece olanlar...” Sustu, devamını getiremedi. O gecenin görüntüleri hâlâ beyinde dönüp duruyordu.

“İyi de Leyla’nın haberi bile yoktu. Niye zorlaştırıyorsun? Evlenme teklifini yeniden et, daha fazla uzatmadan barışın.”

“Edeceğim,” dedi Merih. “Biraz sakinleşeyim, edeceğim.”

Semih bir kez daha bıkkınlıkla soludu. “Off Merih! Tamam, nasıl istersen öyle yap... Ben bu gece nöbetçiyim, işin yoksa yanıma uğra.”

Merih, merakla bakışlarını telefonuna çevirdi. “Bir sorun mu var?”

“Hayır, sadece seni görmek istiyorum.”

Merih, “Uğrarım,” dedi ve telefonunu kapatıp yeniden yola odaklandı.

Bir süre sessizce ilerlemeye devam etti fakat yol uzadıkça ve arabalar gitgide azaldıkça dikkatini iki siyah araba çekti. Aynı model iki araba, sanki dakikalardır onu takip ediyormuş izlemini yarattı bir anda.

Ormanın önünden geçeceği sırada arabalardan biri hızlandı ve saniyeler içinde Merih’in arabasının önüne geçip durmasına sebep oldu. Merih durunca arkasındaki araba da iyice yaklaştı ve o da durdu. Merih bir önündeki arabaya, bir de dikiz aynasından arkasındaki arabaya baktı. Kaşlarını çatıp arabadan indiğinde, aynı anda iki arabadan da sayıca fazla, en az kendi kadar iri yarı adamlar indi.

Merih adamlara bakarken, daha ne olduğunu anlamadan yanına gelen iki adam kollarına girdi ve onu ormanın içine doğru sürüklemeye başladılar. Tüm gücüyle adamlara direndi Merih. “N’oluyor lan?” dedi. Merih adamlara direnç gösterince bir başkası daha kollarına girdi ve tüm güçleriyle onu ormana çekmeye devam ettiler.

Çok geçmeden ormana girdiklerinde, boşta kalan adamlardan birinin, diz kapağının arkasına tekme atması ve kollarını tutan diğer

adamların itmesiyle Merih dengesini kaybederek yere düştü. Yere düşer düşmez adamlardan biri anında tekmesini karnına geçirince Merih arka arkaya öksürmeye başladı. Öksürüklerini kesmeyi başaramadığında, iki büklüm olmasına rağmen yeniden ayağa kalkmak için hamle yaptı fakat yanı başında dikilen adam çenesine tekmeyi geçirince, Merih kalkmadan başını yere çarptı. Merih acıyla, belli belirsiz inlerken kulaklarına adamların gülüşme sesi doldu. Kendini toparlayıp, adamların gülmesini fırsat bilerek karşılarına dikildi. “Kimsiniz siz? Benden ne istiyorsunuz?”

Adamlar birbirlerine kısa süreli bakış attılar, ardından yeniden Merih’e döndüler ve tek kelime etmeden aynı anda üzerine saldırdılar. Merih her ne kadar adamlara dirense de bir süre sonra gücü tükenince kendini yerde buldu. O andan sonra yapabileceği tek şey, yüzüne ve başına gelen darbelerden korunabilmektir. Başını kollarının arasına aldı ve işkence dolu dakikaların bitmesini beklemeye başladı.

Aldığı her darbe yavaş yavaş nefesini kesiyordu. Merih, ağzına dolan kanı tükürmeye çabalıyordu. Dakikalar süren, Merih’e ise saatlerdir devam ediyormuş gibi gelen tekmelerin sonunda adamlardan biri üzerine eğildi. “Altan Bey’in selamı var. Tehdit öyle yedirilmez, böyle yedirilmiş,” diyerek, Merih’i ormanın içinde bırakıp oradan hızlıca uzaklaştılar.

Merih, dudaklarının arasından acı bir inilti koştuktan sonra, patlayan dudağından ağzına dolan kanı tükürüp başını gökyüzüne çevirdi. Günün aydınlığı, gecenin karanlığına karışmaya başlamış, gökyüzünü turuncuya yakın bir kızılık kaplamıştı. Hafif bir rüzgâr esti. Esen rüzgâr, yerdeki tozu kaldırdı ve havada uçan tozlar, yüzündeki kanların üzerine usul usul yerleşti. Ağzından almaya çalıştığı nefes tozlar da karışınca bu defa öksürmeye başladı Merih.

Öksürmenin etkisiyle sırtında kuvvetli bir sancı hissettiğinde bedenini kaldırmaya zorladı lakin tüm kemikleri kırılmış gibi hissediyor, ayağa kalkacak gücü kendinde bulamıyordu. Bedenini yan dönmeye zorladı ve elini pantolonunun cebine götürdü, bir umut telefonunu aradı. Yoktu... Gözlerini hayal kırıklığıyla yumdu. En son Semih’le görüştüktan sonra telefonunu arabasının yan koltuğunda bırakmıştı. İçini yepyeni bir sıkıntı kaplarken gözlerini yeniden

aralamak istedi fakat kapanan göz kapakları, ısrarla kapalı kalmayı tercih etti. Gözlerini açmaya zorladıysa da büyük bir karanlık, onu çoktan içine çekmeye başlamıştı. Bilincini kaybetmek üzereydi. Kulakları büyük bir gümbürtüyle uğulduyordu.

Son bir gayretle gözlerini açtı ve toprağın, çarşaf gibi üzerini örttüğü ağacın kökünü zar zor görebildi. Elini uzattı ve kalkmak için ağacın kökünden destek almaya çabaladı. İlk denemesi başarısız olsa da ikinci denemesinde oturur pozisyonu aldı, ardından yeni bir çabayla ayağa kalkmayı başardı. Kalkar kalmaz dünyası bir anda altüst oldu, başı şiddetli bir ağrıya dönmeye başladı. Düşeceğini anlayınca ağacın gövdesine sıkıca tutundu. Midesi de altüst olmuştu, kusmaya başladı. Midesi rahatlayana kadar kustuktan sonra, eğdiği başını kaldırıp yol kenarındaki arabasını görmeye çalıştı ama yol, görüş alanına giremeyecek kadar uzaktı. Arabası belki de çoktan çalınmış ya da adamlar tarafından götürülmüştü. Bu düşünce içini daha da karartınca elinin tersiyle ağzını sildi ve yavaş adımlarla arabasına doğru yürümeye başladı.

Merih'in yavaş adımlarının aksine gökyüzü onunla alay eder gibi hızla kararıyordu. Sadece hava değil, gözleri de aynı hızla kararmaya devam ediyordu. Göğsünde keskin bir sancı hissedince adımlarını durdurdu. Öylesine keskin bir sancıydı ki bu, nefesini kesti. O an, son nefesini veriyormuş gibi hissetti. Elini göğsünün üzerine bastırdı. Bir an için arabasına hiç varamayacağını düşündü.

Ayağından zincirlenmiş bir mahkûm gibi, sanki ormana hapsedilmişti ve ormanda kendi etrafında dönüp duruyordu. Başını inkâr edercesine belli belirsiz sağa sola salladı ve sancısını bastırabilmek için kendini arka arkaya nefes almaya zorladı, akabinde yeniden yürümeye başladı.

Dakikalar sonra yola varabildiğinde arabasını görmeye çalıştı. Kıvrımlı yolda yönünü kaybetmiş gibi hissediyordu. Yeni bir kusma isteği gelince arkasını döndü ve ormanın içine doğru bir kez daha kustu. Acı bir tat geliyordu ağzına. Son bir kez tükürüp yeniden başını yola çevirdi ve arabasının olduğunu tahmin ettiği yöne ilerledi, daha doğrusu bacaklarını yürümeye zorladı. Birkaç adım atmıştı ki gözlerine bir aracın farlarının ışığı dolunca kolunu kaldırıp, gözlerinin içine dolan ışığı kesmeye çalıştı. Yanından çekip gideceğini

zannetse de araba yanına yaklaştıkça hızını azalttı, çok geçmeden yanında durdu. İçinden 25-26 yaşlarında bir kadın indi. Biraz endişeli, biraz da tedirgin bir ifadeyle Merih'e baktı. "Beyefendi, iyi misiniz?" dedi.

Merih konuşmak için dudaklarını hareket ettirdi ama sesi çıkmayınca, başını iyi olduğunu anlatmak üzere aşağı yukarı hareket ettirdi.

Merih başını sallamasına rağmen karşısındaki kadın ona inanmadığını belli edercesine konuşmaya devam etti. "İyi görünmüyorsunuz, muhtemelen dayak yemiştiniz. Hemen hastaneye gitmeniz gerekiyor."

Merih bu defa başını "Hayır," anlamında sağa sola salladı ve yeniden yürümeye başladı lakin bayılmak üzereydi, ayakta duracak gücü kalmamıştı. Hissettiğiyle doğru orantıda, yer ayağının altından aniden kaydı ve Merih dizlerinin üzerine düşüp arka arkaya öksürmeye başladı.

Merih'in dizlerinin üzerine düşmesiyle kadın hemen yanına geldi ve onu kaldırmak için üzerine doğru eğildi. "İyi değilsiniz işte," dedi, parmaklarını Merih'in koluna dolayıp onu kaldırmaya çalıştı. Kolundan tekrar tekrar çekti ama tek yapabildiği sadece kolunu kaldırabilmekti. Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Merih'i kaldırmaya gücünün yetmeyeceğini anlayınca bu çabadan vazgeçip, arka cebinden telefonunu çıkardı. "Hemen ambulansı arıyorum," diye söylendi.

Merih, ambulansın adını duyunca itirazla dudaklarını aralamaya zorladı. "Hastane olmaz, arkadaşımı arayın."

Kadın şaşkınlıkla Merih'e baktı. "Ne demek o? Sizi arkadaşınız değil, bir doktorun görmesi gerekiyor. Çok fena dayak yemiştiniz."

"Arkadaşım doktor."

"Arkadaşınız?" dedi kadın ve merakla kaşlarını çatı. "Tamam o zaman, madem arkadaşınız doktor, numarasını söyleyin. Hemen arayayım."

Merih, Semih ile Fatih'in nöbetçi olduğunu bildiği için Onur'un numarasını söyledi ve kadının uzattığı telefonu eline aldı, kulağına götürdü. Sabırla açmasını bekledi fakat arka arkaya çalmasına rağmen telefon bir türlü açılmamıştı. Tam umudunu kesmiş, telefonu geri veriyordu ki Onur'un gür sesi kulaklarını doldurdu. "Alo."

Kesik bir soluk çekti içine. “Onur, ben Merih,” dedi ardından. Yeniden öksürmeye başladı. Öyle bir öksürük krizine girmişti ki Onur’un “Merih, n’oldu? Sesinin hâli ne? Neredesin sen?” diye ardı kesilmeyen sorularını duysa bile konuşmaya devam edemeyince, kadın araya girme ihtiyacı içinde telefonunu Merih’in elinden alıp kulağına götürdü.

Kadın, “Beyefendi, arkadaşınız yaralı ve pek iyi görünmüyor,” diye söze girdi. “Onu almaya gelseniz iyi olacak. Şimdi size bir konum atıyorum.”

“Nasıl iyi değil? Merih’e n’oldu?”

Onur’un haykırışıyla kadın, bakışlarını Merih’in üzerinde gezdirdi. “Sanırım arkadaşınız dayak yemiş ve şu an kanlı bir et yığını gibi duruyor.” Kadının sözleriyle Onur’un gözleri korkuyla büyürken, Merih şaşkınlıkla kadına bakmaya başladı. Merih’in şaşkın bakışlarını gören kadın da mahcup bir ifadeyle dudaklarını kıvrıp, telefonu kulağından biraz uzaklaştırdı ve Merih’e doğru ufak bir açıyla eğildi. “Kusura bakmayın, meslek hastalığı. Ben gazeteciyim de... Abartmayı biraz severim.”

Merih cevap vermek yerine telefonu alabilmek için elini uzatınca kadın, telefonunu Merih’e verdi. Telefonu alır almaz cansız sesiyle fısıldadı Merih. “Onur, hemen buraya gel!”

Merih’in cansız fısıltısı, Onur’u iyice telaşlandırdı. “Lan, yanındaki kadın da kim? Ne diyor öyle, ne kanlı et yığınından bahsediyor? N’oluyor?”

Merih bıkkın bir nefes aldı. “Daha fazla dayanacak gücüm kalmadı Onur, kimseye haber vermeden bir an önce gel!” diyerek telefonu kapattı ve kadına geri uzattı.

Kadın da telefonunu eline alıp Onur’a bulundukları yerin konumunu attı ve telefonunu arka cebine yerleştirdikten sonra Merih’in yerden kalkma çabasını izlemeye başladı. Karşısındaki adamın kim olduğunu ve neden bu hâle geldiğini bilmiyordu ama adamın gizemli hâlleri, dikkatini fazlasıyla çekmişti. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirip içindeki kuşkuyu açığa çıkardı. “Acaba mafya falan mısınız? Yani hastane, ambulans istemeyişiniz, arkadaşınıza kimseye haber vermeden gelmesini söylemeniz... Anlarsınız ya, biraz tuhaf. Üzerine dayak da yemiştiniz.”

Merih, kadının ağzından belki de onuncu kez duyduğu *dayak* kelimesinin üzerine ters bakışlarını kadının yüzüne çevirdi. “Dayak yediğimi yeterince hissedebiliyorum. Artık bunu tekrarlamasanız mı?”

Kadının yüzünü yeni bir mahcubiyet ifadesi kapladı. “Affederseniz, gözümün önündekini sürekli dile getirme takıntım var,” diyerek arabasını işaret etti. “Arkadaşınız gelene kadar arabamda bekleyin, fazla şey görünüyorsunuz, şeyy...”

Merih’in ters bakışlarını görünce konuşmaktan vazgeçip onun yanına yaklaştı. Merih’in kolunu omuzlarının üzerine atıp yürütmesine yardımcı olmaya çalıştı. Bir süre ağır ağır yürüdüler, arabanın yanına gelir gelmez kolunun altından çıkıp Merih’in binmesine yardım etti. Kendi de sürücü koltuğuna oturup Merih’in acınası hâline baktı bir müddet. Aklından birçok soru geçse de bu defa sormaktan vazgeçti.

Acısıyla boğuşmaya devam ederken üzerindeki bakışları hissedince Merih, bakışlarını izlendiği yere çevirdi. Kadının kendine acıyarak baktığını görünce, “Yakınlarda park edilmiş bir araba gördünüz mü?” diye sordu.

Kadın başparmağını kaldırdı ve omzunun üzerinden arkasını işaret etti. “Yaklaşık 200 metre kadar geride siyah bir Jaguar görmüş-tüm ama...”

Merih belli belirsiz başını salladı. “Benim arabam,” dedi cansız bir sesle. “Beni oraya kadar götürebilir misiniz?”

Kadın da başını salladı. “Elbette götürürüm,” diyerek arabasını çalıştırdı ve geriye döndü. Dakikalar sonra Merih’in arabasının yanına gelince arabayı durdurdu ve Merih’in inmesine yardım ederek onunla birlikte tekrar yürüdü. “Hayret!” dedi. “Nasıl olmuş da yol kenarındaki başıboş bir araba çalınmamış?” Merih cevap verince kendi kendine mırıldanmaya devam etti. “Yanından geçerken sahipsiz olduğunu bilseydim, yerine kendi arabamı bırakmıştım.” Merih’in dediklerini duymadığına emindi, gülümsemekle yetindi. Merih’in kolunun altından çıkıp arabasını işaret ederek, “Neden arabanız burada ve siz o kadar uzaktaydınız?” diye tekrar sordu.

Merih, kadının sorusuyla bakışlarını arabanın koltuğunda duran, parçalarına ayrılmış telefonuna çevirdi ve öfkeyle dişlerini sıktı.

Anlaşılan, adamlar, Merih ayaklanıp ormandan çıktığında arabayı epey uzaklaştırmış ve Merih'in kimseye ulaşamaması için telefonunu da parçalarına ayırmışlardı.

Kadının bakışları, Merih'i bakışlarını takip etti. Arabanın içindeki parçalanmış telefonu görünce cebinden bir kez daha telefonunu çıkardı. "En iyisi, arkadaşınıza yeniden konum atayım," dedi.

Merih onaylarcasına başını sallayarak, kendini güçlükle arabanın içine bırakıp bakışlarını kadına çevirdi. Kadın da Onur'a yeniden konum ve kısa bir mesaj attıktan sonra, "Görev tamamdır," deyip gülümsedi. "Bu arada Görkem ben, siz de Merih olmalısınız."

Merih'in de kan kurumuş dudaklarına tebessüm denilebilecek bir kıvrım yerleşti. "Memnun oldum. Her şey için teşekkür ederim. Arkadaşım gelmek üzeredir, ben sizi daha fazla meşgul etmeyeyim."

"Emin misin? Arkadaşınız gelene kadar yanınızda kalabilirim."

Merih başını sağa sola salladı. "Gerek yok, gerçekten iyiyim ben."

"Peki," dedi Görkem. "Kendinize dikkat edin. İlk mi bilmiyorum ama umarım yediğiniz son dayak olur," diye ekledikten sonra göz kırptı ve Merih'in tebessümüne tebessümle karşılık verip arabasına doğru ilerledi.

Kadın gittikten sonra Merih başını arabanın koltuğuna yasladı. Gözlerini kapattığı anda ağrılarının kurbanı olacağını çok iyi biliyordu.

Yaklaşık 35 dakika sonra sert fren sesi kulaklarını doldurdu. Bakışlarını yola çevirip Onur'un can havliyle arabadan inişini ve ona doğru koşuşunu izledi. Onur yanına gelir gelmez kapıyı söker gibi açtı ve gözlerinin değdiği her noktada haykırdı. "Merih, bu hâlin nedir? N'oldu sana?"

Merih, bağırması için elini kaldırdı, zaten beyni yeteri kadar zonkluyordu. "Beni hemen kliniğe götür, daha fazla dayanamayacağım."

Onur kızgınlıkla kaşlarını çatı. "Sen benimle kafa mı buluyorsun? Ne kliniği? Hemen hastaneye gitmemiz lazım."

“Hastane olmaz, en azından şimdilik olmaz. Daha fazla yorma beni, hadi.”

Onur, ne kadar karşı çıkmak istese de Merih’in hâlini gördükçe başını sallamak zorunda kaldı ve parmaklarını Merih’in çenesinin altına yerleştirdi. Merih’in yüzüne dikkatlice bakınca kendi yüzünü acıyla buruşturdu. “Kim yaptı bunu sana?”

Merih avuç içini Onur’un bileğine yerleştirdi ve çenesini, parmaklarının arasından kurtardı. “Altan denilen pezevengin köpekleri.”

“Ahh!” dedi Onur nefretle. “Tahmin etmeliydim. O şerefsiz, bunun bedelini mutlaka ödeyecek!” Haykırmak, öfkesini kusmak istiyordu fakat Merih’in acıyla kıvrandığı görünce gidip arabasını kıyıya çekti. Arabasını almaları için kısa bir mesaj yazıp yeniden Merih’in arabasının yanına geldi, sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı.

Yol boyunca bakışları sürekli Merih’e kaydı. Merih’in inlemelelerini duydukça direksiyonu tüm gücüyle sıkı, gazı kökledi. İçinden, Altan’a ve adamlarına aklıma gelen her küfrü saydırdı. Merih’in inlemeleri kendi canından kopuyormuş gibi canını yakıyordu.

“Semih’e haber vermedin, değil mi?” Merih’in sesiyle düşüncelerinden çıktı ve küfürlerine kısa bir süreliğine ara verip ona baktı Onur. “Neden saklıyorsun, eninde sonunda öğrenmeyecek mi?”

“Çünkü nöbetçi... Duyduğu an nöbetini bırakır. O it yüzünden işinde sıkıntı yaşamasını istemiyorum. Sabah öğrensın. Ayrıca öğrenir öğrenmez Altan’ın kapısına dayanacaktır. Buna engel olmam lazım ama şu an o gücüm yok.”

Onur sessiz kalmakla yetindi. Aslında soracağı o kadar çok soru vardı ki... Önce ilk yardım uygulaması, az da olsa ağrılarını dindirmesi lazımdı, sonra istediği kadar soru sorabilirdi.

Dakikalar sonra kliniğe geldiklerinde Merih, Onur’un yardımıyla arabadan indi ve bakışlarını etrafında gezdirdi. Çalıştığı hastane kliniğin tam karşısındaydı, tanıdık birini görmekten çekiniyordu. Onur’a döndü. “Kimseye görünmeden hemen içeriye girelim.”

Onur, Merih’in ne yapmak istediğini anlamasa da onu onayladı ve Merih’le birlikte kliniğe girip ona ilk yardım uygulamaya başladı. Bakışlarını elinin üzerine yoğunlaştırdı. İşaret parmağıyla baş-

parmağı arasındaki yumuşak bölgenin tam ortasında derin bir yırtık vardı, sütür¹ atılması gerekiyordu. Eline malzemeleri alıp işleme başladı. Dakikalar sonra işi bittiğinde bu defa bakışlarını Merih'in patlamış dudağına indirdi. "Dudağın bir süre canını acıtacak." Merih'in sessiz kaldığını görünce konuşmaya devam etti. "Ayrıca yaptığım iğne birazdan etkisini gösterecek ama MR² çekilmen lazım Merih, burada benim yapabileceklerim kısıtlı."

Merih sıkıntıyla nefesini üfledi. "Biliyorum ama hastaneye gide-mem. Hastaneye gittiğim an olaya polisler de karışacak."

Onur şaşkınlıkla Merih'e baktı. "Olması gereken de bu değil mi? O adam ceza almalı."

Merih'in dudakları alayla kıvrıldı. "Kanıt var mı elimizde? 'Evet, ben dövdürdüm,' mü diyecek? Saçmalama Onur! Anlamıyor musun onun amacını? Kıskançlıktan gözümün döndüğünü, hayal gördüğümü, sürekli onunla uğraştığımı, aslında kendisinin suçsuz olduğunu göstermeye çalışıyor. Leyla'nın gözünde iyi adam rolünü oynuyor. Ben hep kötüyüm ama o iyi." Yüzünü tiksintiyle buruşturup konuşmaya devam etti. "Aslında en başından beri bunu yapıyor. Leyla'ya hasta ruhlu, kıskanç bir adam olduğumu empoze ediyor. Evet, kabul ediyorum, kıskanç bir adamım ama onun göstermeye çalıştığı gibi hasta ruhlu biri değilim. Leyla'ya gösterdiği yüzüyle bana gösterdiği yüzü bambaşka. Her şeyi kasıtlı yapıyor. Beni, bile bile çıldırtacak adımlar atıyor. Gözümün içine baka baka sevgilime asılıyor. Ben çıldırınca da masum ayaklarına yatıyor, hiç asılmamış gibi... O iten bunu yapmaya çalıştığını fark ettiğim için en başından beri Leyla'nın bu kadar yakınında olmasını istemedim."

Merih çok kısa bir müddet sustu. Vücudunun yavaş yavaş gevşediğini hissediyordu. Göz kapakları, yeniden kapanma isteğiyle doldu. Konuşmasını sürdürebilmek için oturduğu yerde sırtını dikleştirmeye çalıştı. "Leyla'nın bu işi ne kadar istediğinin de farkında. Ayrıca, eminim ki onun daha önce çalıştığı şirketlerde neler yaşadığını öğrendi ve şimdi bu durumu çok iyi kullanıyor. Ben Leyla'ya kızmıyorum, hatta onu anlıyorum. Bu şirkette kalabilmek için sa-

¹ Sütür: Dikiş.

² MR (Manyetik Rezonans): Vücut iç yapılarının ayrıntılı görüntülerini elde etmek için manyetik alan ve radyo dalgaları kullanılan tıbbi görüntüleme yöntemi.

dece işine odaklanarak gözlerine at gözlüğü taktı, sırf bu yüzden Altan'ın gerçek yüzünü göremiyor. Maalesef o şerefsiz, bunun da farkında ve bunu lehine çevirip, benim kıskançlığım üzerinden onu oynamaya başladı. Benim kıskanç, hasta ruhlu bir adam olduğumu söylese Leyla'nın ona inanmayacağını biliyor. Onun yerine üzerime oynayarak Leyla'nın beni terk etmesini sağlamaya çalışıyor ve Leyla'nın onun kollarına koşmasını bekliyor." Sinirle dişlerini sıktı. "Ama bilmediği bir şey var: Leyla beni terk etse bile onun kollarına teselliye gitmez. Ben kadını tanıyorum. Ayrıca bilmediği bir şey daha var," deyip yüzüne sinsi bir gülüş yerleştirdi. Onur merakla onun yüzüne baktı.

"Ne var?" diye sordu Onur.

"Son zamanlarda, evlenme teklifi edeceğim gece hariç Altan'a neden bu kadar iyi ve sakın davranıyordum sanıyorsun?" Onur cevap vermedi ama cevap beklediğini belli edercesine kaşlarını kaldırıncı, Merih yüzündeki gülümsemesini bozmadan konuşmaya devam etti. "Altan'ın hayatını kaydırarak bazı bilgilere sahibim. Altan, Leyla'nın çalıştığı şirkette köstebek ve büyük bir yolsuzluğa imza atmak üzere. Ben de bunu, çok yakında kanıtlarıyla birlikte Leyla'nın patronuna sunmaktan büyük bir haz duyacağım. Onun bu gece aldığı hazzın çok daha fazlasını alacağım."

Onur'un bu defa kaşları merakla çatıldı. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

Merih'in yüzündeki gülümseme iyice genişledi. "Bu da bende kalsın."

Onur tam cevap verecekti ki telefonu çalmaya başlayınca bakışlarını telefonuna çevirdi. Semih'in aradığını görünce panikledi. "Semih arıyor!"

Merih, yüzünü anında buruşturdu. "Kesin hissetti. Yanına çağır-mıştı beni. Seninle birlikte olduğumu ve şarjımın bittiğini söyle."

"Ama sesini duymak isteyecektir."

Merih "Oyalamaya çalış. En son çare, konuşurum," deyince, Onur başını salladı ve telefonunu açtı.

Fatih, odasına doğru yürürken Oğuz'un kapısının açık olduğunu görünce ona bakma isteğiyle doldu ve adımlarını odaya çevirdi. Odaya girdiğinde Oğuz'un yalnız olduğunu, açık pencereden dışarıyı seyrettiğini gördü. Gözünü kırpmadan gökyüzünün parlak yıldızlarına bakıyordu. Fatih'in geldiğini dahi fark etmemişti. Kulaklarını, cırcır böceğinin gizemli sesine kabartmıştı. Bir melodi gibiydi; sessizliği yaran nahif bir melodi...

Fatih, dikkatle Oğuz'un yüzüne bakmaya devam ettiğinde dudaklarının kıvrılmış olduğunu gördü. Hırçın, öfkeli ve tedirgin ifadesinin yerine, yüzüne az da olsa huzurlu bir ifade yerleşmişti son günlerde. Eskisine göre daha sakindi. En azından krizleri azalmıştı. Bu da delirium¹ tedavisine yavaş da olsa cevap vermeye başladığını gösteriyordu. Böyle devam ederse çok yakında taburcu olacaktı.

Oğuz'un yüzündeki huzurlu ifade, Fatih'in yüzüne de yerleşti. İlk kez bir hastası, ona farklı geliyordu. İlk kez bir hastasına karşı hem huzur hem de huzursuzluk hissediyordu. İçindeki tam olarak anlamlandıramadığı hissiyat, onu tedirgin ediyordu. Garipti; bazen içindeki karanlıktan aydınlığa uzanan görünmez eller, boğazına sarılıp nefesini kesiyor, bazen de o eller, nefesini kestiği yerde nefes olup hayat üflüyordu. Sanki son nefesini onun ellerinde verecekti ya da... Ona yeni bir nefes bahşedecekti.

¹ Delirium: Bilinç bulanıklığı, dikkat ve algı bozukluğu ile ani başlayan zihinsel karışıklık durumu.

İçinde yeniden beliren tedirginlik nedeniyle huzurlu ifadesi silinen Fatih, canı sıkkın bir hâlde arkasını döndü. Odadan çıkmak için bir adım atmıştı ki Oğuz'un sesiyle durmak zorunda kaldı. "Ozan."

Fatih, bedenini yavaşça Oğuz'a çevirdi. Her ne kadar ona isminin Fatih olduğunu, Ozan olmadığını söylese de Oğuz ısrarla kabul etmiyordu, bu yüzden şimdilik sessiz kalmayı tercih etmişti.

Fatih yüzünü Oğuz'a çevirir çevirmez Oğuz kaşlarını çatı. "Sana n'oldu?"

Fatih ise Oğuz'un sorusuyla afalladı ve anlamsızca yüzüne baktı. "N'olmuş?" dedi.

Oğuz yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Son üç gündür bedeni bağlanmıyordu ve artık yatakta istediği şekilde hareket edebiliyordu. Sırtını geriye yaslar yaslamaz karşısındaki adamın yüzüne daha da dikkatli baktı. "Çok üzölmüşsün, yüzün çökmüş. Ağladın mı?"

Fatih'in dudaklarına acı bir tebessüm yerleşti. Ne diyebilirdi ki? İnkâr edebilir miydi Oğuz'un haklılığını? Son yaşananlardan sonra neredeyse bir haftadır yemeden içmeden kesilmiş, gecelerce uykusuz kalmamış mıydı?

"O kızın yüzünden mi, kim o?" Fatih, düşüncelerinin içinden geçen sese çevirdi bakışlarını. Oğuz'un bakışları, parmağındaki alyansın üzerindeydi.

Fatih de bakışlarını alyansına indirdi ve dudaklarındaki acı tebessüm, bir lav misali yüreğinin tam orta yerine aktı. "O kız..." diyebildi, içi titrerken. Yüreğindeki lav, alev alev yakıyordu canını. Bir an Asya'yı anlatmak istedi lakin tıpkı hiçliğin karşısı olmadığı gibi içindeki Asya'nın da hiçbir tabiri yoktu benliğinde. Güzel yüzü gözlerinin önüne düştükçe yeterli gelmiyordu hiçbir söz, onu tarif etmeye.

"Hayatında birinin olduğunu bilmiyordum. Neden bendi n sakladın? Abin olarak tanışmak isterdim. Yoksa..." dedi Oğuz ve duraksadı. Kömür karası gözlerine yine aynı hüznün, aynı korku yerleşmişti. "Bana kızgın olduğun için mi tanıştırmadın benimle?"

Fatih, Oğuz'un geçireceği olası bir krizi engellemek için ona doğru bir adım attı. "Hayır!" dedi net bir dille. "Sana kızgın değilim."

Oğuz, hüznü Fatih'e bakmaya devam etti. "Sana bir türlü inanmıyorum çünkü gözlerin ve dudakların hep farklı konuşuyor. Seni asla hissedemiyorum," dediğinde, Fatih samimi bir şekilde gülümsemeye zorladı kendini.

“Kendine daha fazla eziyet etmekten vazgeç,” dedi Fatih. “İnan bana, sana kızgın değilim. Hiç kızmadım... Sadece şu sıralar biraz canım sıkkın. Kız arkadaşımınla aşmamız gereken sorunlar var.”

Oğuz’un başı, aşağı yukarı hareket etti. “Demek aşmanız gereken sorunlarınız var. Onu çok mu seviyorsun?”

Fatih omuzlarını dikleştirdi ve tereddütsüz cevapladı Oğuz’un sorusunu. “Çok demek bile yetersiz kalır!”

Fatih öyle içten söylemişti ki bunu, hissiyatı Oğuz’a da geçmiş, onun yüzünü gülümsetmişti. Yaslandığı yerden doğruldu ve yeniden yatağına uzandı Oğuz. “O zaman sana abi tavsiyesi: Kızı elinden kaçırmak istemiyorsan kendine biraz çekidüzen ver. Böyle yüzün çökmüşken pek iyi görünmüyorsun.”

Fatih şaşkınlıkla Oğuz’a baktı. Asya hasta olduğundan beri belki de her şeyi düşünmüştü ama hiç bu açıdan düşünmemişti. Oğuz’un sözleri öyle şaşırtmıştı ki onu, kekelemesine sebep oldu. “Na-nasıl yani?”

“Bence aynaya baksan iyi edersin,” dedi Oğuz. Fatih’e arkasını dönüp, pencereden dışarıyı izlemeye başladı yine.

Fatih de bir süre şaşkınca Oğuz’a baktı, ardından başını sağa sola salladı ve odadan çıkıp kendi odasına doğru yürüdü. Oğuz’un sözleri, sinsi bir duman gibi beynini sarmıştı. Bakışları, önüne çıkan ilk camlı bölmeye takıldı. Camın önüne geçip yansımasından yüzünü görmeye çalıştı. Bir müddet yüzüne baktı. “Yok canım, Asya beni beğeniyor ki,” dedikten sonra yürümeye devam etti. Attığı her adımda içinde yeni bir kurt belirliyor, içini kemiriyordu. Kendi kendine konuşmaya devam etti. “Hem beni niye terk etsin? O da bana âşık.” Sonra aklına gelen gerçekle adımlarını durdurdu ve çaresizlikle gözlerini kapattı. “Asya şu an duygularını hissedemiyor. Aşkını hissedemiyor...” Kapattığı gözlerini araladı, sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. “Ya beni terk ederse?”

Fatih’in içini büyük bir korku kapladı. Koşar adımlarla odasına ilerledi. İçeriye girer girmez parmaklarını saçlarının arasından geçirip, odanın içinde tedirginlikle dolaşmaya ve kendi kendine telkinlerde bulunmaya başladı. “Bu durum geçici. Her ne kadar içindeki yaşama sevinci ve hevesleri sönse de Asya yeniden eskisi gibi olacak. Benim yapmam gereken sadece sakın kalmak ve onun duygularını yeniden hissedebilmesine yardımcı olmak.”

Adımlarını durdurduğunda kulaklarında bir çınlama duydu. Sanki içinden bir ses, daha doğrusu Oğuz'un sesi, kulaklarını dolduruyordu. *"Bu hâlde mi yardımcı olacaksın, kendine yeniden âşık edeceksin?"*

Fatih, üzerine sıcaklık bastığını hissedince önlüğünü çıkardı ve telefonunu eline alıp Asya'yı aradı. Telefonun çalar çalmaz açılmasını beklemese de çabucak şaşkınlığından kurtulup, gülümseyerek konuştu. "Güzelim, n'apıyorsun?"

Asya'nın ruhsuz sesi sadece kulaklarını değil, benliğini de doldurdu. "Gökçe ve Leyla'yla birlikte film izliyorduk. Gökçe kahveleri almak için mutfağa gidince ben de fırsattan istifade yeni tatlı tarifleri araştırıyorum."

Fatih hüznüyle içini çekti. "Anladım," dedi. Oğuz'un sözleri yine aklına düşünce sesine heyecan katmaya çalıştı. "Ne filmi izliyordunuz?"

"Komedi filmi. Gökçe çok güleceğimizi söyledi. Gerçi ben hâlâ gülecek bir sahnesini göremedim ama izlemeye devam ediyorum," dedi Asya. Ardından, "Gökçe geldi, Fatih. Filme devam edeceğiz. Sonra konuşuruz, olur mu?" diyerek telefonu kapatınca, Fatih telefonu kulağından indirmeden boş boş duvara baktı. Asya ile ilk kez böyle bir konuşma yapıyordu ve Asya ilk kez telefonu yüzüne isteyerek kapatmıştı. Tedirginlikle yanaklarını şişirdi, masasının yanına gidip kendini sandalyeye bıraktı.

Bir şeyler yapmalıydı. Asya'yı yeniden kendine âşık etmeli, kalbinin eskisi gibi çarpmasını sağlamalıydı. Hem bu şekilde iyileşme sürecini de hızlandırabilirdi. Beraber yaşadıkları o mutlu anıları sık sık hatırlatırsa, Asya belki de tepkiler vermeye başlayabilirdi.

İçini yepyeni bir umut ve dolu dolu bir heyecan kapladı. Yine de tam olarak nasıl hareket edeceğini bilmiyordu. Eli kolu bağlanmış hissediyordu.

Bakışlarını telefonun ekranında sabit tuttu. Aklına gelen düşünce bir anlığına komiğine gitti. Gülümsedi. Hayatı boyunca başvurmadığı bir yöntemle başvurmak üzereydi. Bir süre daha ekrana baktı, sonrasında arama motoruna "Kadınları Etkileme Sanatı" yazdı ve karşısına çıkan erkek dergisinin başlığına tıkladı.

Karşısına çıkan yazıyı hemen okumaya başladı. Yazıda 8 madde vardı. İlk madde, tam da Oğuz'un dediğini anlatıyordu; dış görünüşün öneminden bahsediyordu. Fatih sıkıntıyla dudaklarını kıvrıp

okumaya devam etti. İkinci madde, kokudan bahsediyordu. Bu maddeye gelince yeniden gülümsedi. Asya'nın sevdiği kokular elinde mevcuttu. Üçüncü maddeye gelince yüzünü tamamen buruşturdu. Bir klasiği yani "Kaçan kovalanır," prensibini anlatıyordu. "Şu an Asya'nın beni kovalayacağını hiç sanmıyorum," deyip, üçüncü maddeyi es geçerek dördüncü maddeye geldi. Eğlenceli ve bilgili olması gerektiği yazıyordu. Başını telefonundan kaldırdı ve bakışlarını boşluğa tutundurarak düşünmeye başladı. Asya onu eğlenceli buluyor muydu? Son zamanlarda öyle bulmadığı kesindi.

Fatih, bakışlarını tekrar telefonuna çevirdikten sonra aniden telefonunu masanın üzerine bıraktı. "Ben ne yapıyorum böyle?" diye hayıflandı ve sırtını sandalyesine yaslayıp başını geriye yatırdı.

Düğünlerine yalnızca 12 gün kalmıştı ve ne yazık ki yarın ilk işi, düğünü iptal ettirmek olacaktı. Asya da ikna olmuştu buna, karşı çıkmamıştı. "Sen bilirsin," diyerek geçiştirmişti.

İçine güçlü bir yalnızlık duygusu çöken Fatih, dudakları ağlama isteğiyle titreyince dişlerini sıkmakla yetindi. "Gececek..." diye mırıldandı. "Bugünler elbet geçecek."

Ertesi sabah hastaneden çıkmadan önce aynada kendine baktı. Oğuz'un sözleri beyinde yer edinmeye devam ediyordu. Dağılmış saçlarına, şişmiş göz altlarına bir bir baktı. Oğuz haklıydı; Fatih kesinlikle iyi görünmüyordu. Kurumuş dudaklarını umutsuzca ıslattı. Dağılmış saçlarını yeniden topladı ve adımlarını hastanenin çıkışma doğru çevirdi.

Hayatında ilk kez hastaneden çıkmak istemiyordu. İstemiyordu çünkü yıllardır hayalini kurduğu düğün organizasyonlarını iptal ettirmeye gidiyordu. Buna mecbur olduğunu biliyordu. Boğazında kendini belli eden hıçkırığı yutkundu. Asya'nın düzelmesi belki de haftalarını alacaktı. İçinde heyecanı olmayan Asya'ya düğün organizasyonlarını iptal ettirmemek gibi bir kötülüğü yapamazdı. Asya iyileştiğinde, düğününden kalan anısının bir asık surattan ibaret olmasını istemiyordu. Bunu Asya'ya yapamazdı.

Düşünceleri arasında arabasına bindi ve mekâna doğru yol almaya başladı. Yol boyunca gözlerinin önüne, hayalini kurduğu sahne

geldi. Düğünlerinde Asya'nın karşısında arkadaşlarıyla zeybek oynayacak, Asya'nın önünde diz çöküp bir dizini yere vuracak, sonrasında Asya ile karşılıklı zeybek oynamaya devam edecekti. Hayalini düşünerek tebessüm ettiği sırada mekânın önüne gelince arabasını park etti ve arabadan inip keyifsizce içeriye girdi. Etrafına bakındı. Buraya Asya'yla geldiği günü dün gibi hatırlıyordu. Asya'nın heyecanını, gözlerindeki parıltıyı...

Kendini iç çekerken bulunca başını sallayarak, düşüncelerinden çıkmaya çalıştı. Etrafta ona yardımcı olabilecek birilerini aradı. Bulduğundaysa her şey bitmişti; en büyük hayalini ertelemek zorunda kalmıştı ama içindeki umudu söndürmeye niyeti yoktu.

Biliyordu, eninde sonunda hayallerine kavuşacaktı...

İçinde ağırladığı umuduyla beraber mekândan çıkıp doğruca evine gitti. Hızlı bir düşün ardından yatağına uzandı ve saatini kurdu. Biraz uyuyacak, sonrasında Asya'yı almaya gidecekti. Kendince bir plan yapmıştı. Kararlıydı; Asya'nın kalbini yeniden kendi için çarptıracaktı. Bunun düşüncesi bile içini kıpır kıpır yaparken yüzünde tebessüm oluştu. Asya'nın aşkla bakan gözlerini ve aşk kokan nefesini çok özlemişti. Yüzündeki tebessümü bozmadan gözlerini kapattı.

Uyandığında bakışlarını bir süre boş tavanda sabitledi. Zihnini onlarca plan talan etmişti. Asya'nın en sevdiği ayrıntıları düşünmeye başladı ve telefonuna uzandı. Kısa bir telefon konuşmasından sonra elini yüzünü yıkamak için banyoya girdi. Banyoda bir süre oyalandıktan sonra çıkıp dolabının karşısına geçti. Dolabın içine hızlıca göz gezdirip özenle kıyafetlerini seçti. Bir haftadır üzerine atılan ölü toprağından kurtulmak istiyordu. Bacaklarına siyah cin pantolon geçirip, üzerine de bedenini tam saran lacivert bir tişört giydi. Ayağına beyazlı lacivertli sneaker'larını¹ geçirip, saçlarını Asya'nın sevdiği gibi arkada minik bir topuz yaptı. Üzerindeki lacivert tişört, saçlarının sarısını daha da ortaya çıkarmıştı. Asya'nın solumayı en sevdiği parfümünü de sıktıktan sonra gözlüklerini alıp evden ayrıldı.

İçine garip bir heyecan yerleşmişti. Bir an önce Asya'ya gitmek istiyordu. Arabasına binip gaza yüklendi ve son sürat Gökçe ile Semih'in evine doğru ilerlemeye başladı.

¹ Sneaker: Günlük kullanım için tasarlanmış rahat ve spor tarzı ayakkabı.

Yaklaşık 25 dakika sonra eve vardığında arabasından indi ve adımlarını doğruca eve çevirdi. Koşar adım kapıya ulaştı, zili çaldı. Sabırsızdı. Tam zile yeniden basıyordu ki kapı açıldı, karşısında Gökçe belirdi.

Gökçe, Fatih'in heyecanlı hâlini görünce muzip bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Vayy Fatih, bugün çok iyi görünüyorsun. Uzun zamandan beri seni ilk kez bu kadar canlı görüyorum."

Fatih memnuniyetle gülümseyerek, teşekkür edip içeri girdi, akabinde adımlarını odaya çevirdi. Asya ve Leyla'yı televizyon izlerken buldu. Asya oturduğu yerde Fatih'e bakarken Leyla genişçe gülümsedi. "Özlediğimiz Fatih sahalara geri mi dönmüş?"

Fatih gülümsemeden edemedi. "Dalga geçme Leyla."

Leyla gülümsemeye devam ederken Semih esneyerek içeriye girdi. "Günaydın." Bakışlarını Fatih'in üzerinde gezdirdi. "Oğlum ben daha ayılamadım bile. Sen hayırdır, ne bu jantilik?"

Semih'in sözlerinin üzerine Fatih, Asya'ya doğru ilerledi ve onu elinden tutup ayağa kaldırdı. "Çünkü güzel sevgilimle onun sevdiği restoranda öğle yemeği yemek istiyorum." Asya'yı bedenine çekerek başının üzerinden öptü. "Rezervasyonumuz var, hadi çıkalım."

Asya başını salladığı sırada Fatih'in bakışları, kaş göz işareti yapan Semih'e kaydı. Semih'in mutfakı işaret ettiğini görünce Asya'yı kızlarla bırakıp onun peşinden gitti. Mutfakla girer girmez Semih'in huzursuz ifadesi karşısında merakla, "Hayırdır, bir sorun mu var?" diye sordu.

Semih bedenini tezgâha yasladı ve avuç içlerini tezgâhın kenarına yerleştirip parmaklarıyla sıkıca sardı. İçini kemiren korkuları karşısında destek almak istercesine tezgâhı sıktı. "Sanırım var. Merih'e dünden beri ulaşamıyorum. Telefonu kapalı. Dün gece yanıma gelecekti ama gelmedi. Onur'la birlikteymiş," deyip sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. "Kesin ikisi bir iş çeviriyor."

Fatih'in kaşları yavaşça çatıldı. "Nasıl bir iş?"

Semih dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum ama içim çok huzursuz. Merih, yanıma geleceğini söylediği hâlde sessiz sedasız ortadan kaybolmaz. Mutlaka bir sıkıntısı olmalı. Ayrıca nöbet çıkışı yanlarına gitmek istedim ama bu defa Onur telefonunu kapatmış. Sonra Zeynep'e mesaj attım, o da geri dönmedi. Ya uyuyordu ya da kesin bir şey oldu ve Zeynep de bizden saklıyor."

Semih'in sözleriyle Fatih'in de içini huzursuzluk sardı. "Zeynep bir şey bilse kızlara söylemez mi? Leyla şu an içeride çok rahat bir şekilde oturuyor."

Semih bu defa parmaklarını burun çatısına bastırdı ve gözlerini kapattı. "Bilmiyorum Fatih, ne dönüyor, bilmiyorum. Tek istediğim, Merih'in sesini duymak."

"Sakin ol, eminim iyidir. Peki, dün gece Onur'la konuştuğunuzda o ne dedi?"

"Aklınca beni geçiştirmeye çalıştılar. Yok Merih'in şarjı bitmiş, yok Merih duştaymış. Karşılarında çocuk var sanıyorlar herhâlde. Oteli de aradım. Merih dünden beri otele gitmemiş. Birazdan Onur'un evine gideceğim. Bir şekilde onları bulacağım."

Fatih sıkıntıyla nefesini üfledi. "Off! Bilseydim rezervasyon yaptırmazdım."

Semih, yaslandığı yerden doğrulup Fatih'in yanına ilerledi. "Sen bunları düşünme. Asya'nın sana ihtiyacı var. Ben bir şey olursa mutlaka haber veririm."

"Mutlaka ara, aklım sizde kalacak."

Semih başını salladı ve birlikte mutfaktan çıkıp kızların yanına gittiler.

Fatih, yeniden odaya girdiğinde Asya'ya bakıp gülümsedi. "Hadi çıkalım," diyerek eline uzandı. Diğerlerine dönüp "Sonra görüşürüz," dedi.

Diğerleri onlara gülümserken evden çıktılar. Fatih, merdivenlere yönelmeden önce, her zaman yaptığı gibi Asya'yı duvarla bedeni arasına aldı. "Dünden beri seni çok özledim," diyerek dudaklarının üzerine uzun bir öpücük kondurdu.

Asya'nın karşılık vermeyeceğini, verse bile sırf kırmamak için hissiz bir şekilde vereceğini iyi bildiği için hemen geri çekildi ve yeniden eline uzanıp onunla birlikte merdivenlere yöneldi.

Arabanın yanma geldiklerinde Asya'nın binmesi için kapıyı açınca Asya itirazla dudaklarını araladı. "Arabayı ben kullanmak istiyorum. Bir şey yapmadan yanında öylece oturmak istemiyorum. Telefonu..." Sustu ve hissiz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Sadece arabayı kullanmak istiyorum."

Fatih, Asya'nın demek istediğini anlamasa da "Olur," dedi ve arabasının anahtarını Asya'ya uzattı. "Yemeklerini sevdiğin İtal-

yan restoranına gideceğiz.” Asya başını sallayıp sürücü koltuğuna oturunca Fatih de yanına oturdu ve bedenini Asya’ya çevirdi. Asya, Fatih’in onca hazırlığını fark etmemişti. Ufacık bir tepki dahi vermemişti. Yine de umudunu kesmek istemiyordu Fatih. “Nasıl geçti gecen?” diye sordu.

Asya, Fatih’in sorusunu yüzüne bakmadan cevapladı. “Önce film izledik, sonra da sohbet ettik. Telefonda tatlı tarifi aramamam için beni sürekli oyaladılar,” diyerek arabayı çalıştırdı.

Asya’nın sözleri, Fatih’in tebessüm etmesine sebep oldu. Fatih aynı tebessümü Asya’nın yüzünde de aradı lakin karşılaştığı tek ifade soğukluktu. Derince içini çekti. Elbet geçecekti...

Sessiz bir yolculuğun sonunda İtalyan restoranına girdiklerinde onlar için ayrılan masaya doğru ilerlediler. Kısa bir süre içerisinde garson, elindeki menülerle masaya gelince Fatih’in içini yepyeni bir endişe kapladı. Asya’nın, menüdeki tatlıları görüp tekrar tatlı arayışına gireceğini düşündü. Ne var ki düşündüğü gibi olmadı. Asya’nın sadece yemeklere odaklandığını ve yiyeceği yemeye karar verdikten sonra menüyü kapattığını görünce kendi de keyifle yemeğini seçip siparişleri verdi.

Garsonun yanlarından ayrılmasıyla bakışlarını restoranın içinde gezdirdi Fatih. “Buraya ilk geldiğimiz günü hatırlıyor musun?”

Asya da bakışlarını etrafta gezdirdikten sonra başını salladı. “Evet, hatırlıyorum,” dedi ve gözlerini kıstı. “Buraya gelebilmek için bana yalan söylemiştin. Hastanenin yemeği olduğunu, bir intern hekimin de katılmasının zorunlu olduğunu ve yalnız gitmek istemediğin için benim sana eşlik etmemi istediğini söylemiştin.”

Fatih mahcup bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. “Her şey doğum günün içindi. Gökçe bana doğum günün olduğunu söyleyince, aklıma hemen seni buraya getirmek gelmişti. Böylece seni mutlu edebileceğimi düşünmüştüm.”

“Ve başarmıştın,” dedi Asya. Yüzünde herhangi bir ifade olmasa da büyükbabası öldüğü günden beri ilk kez Fatih’le açıkça konuşuyordu.

Fatih ise Asya’nın anlattıklarıyla yeniden aralarında eskisi gibi bir yakınlık hissetti ve o yakınlığa sıkıca tutundu. Ellerinden kayıp gitmeye hazır bir umut gibiydi.

“O gece buraya geldiğimizde, itiraf etmem gerekirse seni kıskanmıştım ve başta tüm keyfim kaçmıştı.”

Fatih'in kaşları merakla havalandı. Bunu ilk defa duyuyordu. "Nasıl yani?"

O sırada garson yanlarına gelince aralarında kısa bir sessizlik oluştu. Sabırla garsonun, siparişlerini masaya bırakmasını izlediler. Garson yanlarından ayrılır ayrılmaz Asya, "Burası benim çok sevdiğim bir yer, demiştin. Benim aklıma gelense buraya kaç kızla geldiğin olmuştı," diyerek suyundan küçük bir yudum aldı.

Asya'nın itirafıyla Fatih keyifle gülmeye başladı. "Vayyy, bunu ilk kez duyuyorum."

Asya yavaşça arkasına yaslandı. "Sadece o da değil. O gece, bizimkilerin olduğu masaya doğru ilerlemem için elini sırtıma yerleştirdiğinde ve bana aldığın kolyeyi takarken boynumda hissettiğim dokunuşlarıyla da titremiştim. O gecedeki hiçbir ayrıntıyı unutamıyorum. Hele ki dansımız ve bana söylediğin o şarkı..."

"All of Me,"¹ dedi Fatih ve Asya'nın eline uzandı. "Ben o gece o şarkıyla aslında sana sıırıslıkam âşık olduğumu anlatmaya çalışmışım."

Fatih'in sözleriyle, Asya'nın dudaklarında belki de günler sonra ilk kez tebessüm denilecek bir kıvrım oluştu ve bu, Fatih'i oldukça heyecanlandırdı.

Asya yaslandığı yerden doğruldu. "O gece söylediğin şarkı karşısında sessiz kalsam da, aslında ben de bakışlarımla sana âşık olduğumu haykırmaya çalışmışım," diyerek yemeğini yemeye başladı.

Fatih heyecanla gülümsedi ve bir müddet Asya'yı izledi. İzlerken onu nasıl özlediğini iliklerine kadar hissetti. "*Sabret,*" dedi kendi kendine. "*Sabret, sevdiğin yakında sana sıırıslık sarılacak.*"

Yemekten sonra sahilde yürüyüş yapıp birlikte eve döndüler ve Fatih üzerini değiştirmek için odaya girdi. Odadan çıktığında Asya'yı yine telefonuna gömülmüş hâlde buldu. Usulca yanına gidip karşısındaki koltuğa oturdu. "FIFA² oynayalım mı?"

Asya bakışlarını telefonundan ayırdı ve Fatih'e baktı. Üzerini değiştirse de yine dışarıya çıkacakmış gibi giyinmişti. "Bir yere mi gideceksin?"

¹ All of Me: Amerikalı R&B sanatçısı John Legend'ın şarkısı.

² FIFA: Türkçe açılımı "Uluslararası Futbol Federasyonları Birliği" olsa da burada bir konsol oyunu kastediliyor.

“Yoo,” dedi Fatih, ayağa kalkarken. Lafı değiştirme ihtiyacı içinde, “Kahve yapmaya gidiyorum. İçersin, değil mi?” diye sordu.

Asya başını sallayınca da rahat bir nefes verip mutfağa ilerledi.

Dakikalar içinde yeniden odaya döndüğünde Asya’nın PlayStation’ı¹ açtığını ve oyunu başlatmak için onu beklediğini gördü. Telefonundan kendi isteğiyle ayrıldığını görmek Fatih’i bugün ikinci kez heyecanlandırmıştı. Asya iyileşmek istiyor ve bunun için çaba-lıyordu. Bunu görmek Fatih’in yüzünü aydınlattı ve Fatih, Asya’nın yanına giderek dudaklarını başının üzerine bastırdı. “En çok neyi seviyorum, biliyor musun?” Elindeki kahveyi Asya’ya uzatıp yanına oturduktan sonra oyun kolunun birini eline alıp Asya’nın göz-lerinin içine odaklandı. “Sana bakarken kendimi sende kaybetmeyi çok seviyorum.”

Asya’nın cevap vermesini beklemeden burnunun ucundan sevgiyle öperek oyunu başlattı. Saniyeler dakikalara karıştı, ardı ardına birkaç maç yaptılar. Fatih, son yaptıkları maçın ardından Asya’yı tebrik etmek için ona döndüğünde, kendine ilgiyle baktığını gördü. Asya’nın bu bakışını çok iyi biliyordu. Bir şey isteyeceği zaman ona böyle bakardı. Merakla, “Seni dinliyorum,” dedi.

“Fatih, Mehmet Hoca’yı arayabilir misin?”

Fatih’in, Asya’dan duymayı beklemediği isteğiyle kaşları yavaş-ça çatıldı. “Ararım tabii ama bir sorun mu var?”

“Hayır ama onunla konuşmak hatta daha çok konuşmak istiyorum. Sanki...” dedi ve sustu. Bir müddet bekledi. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama bir türlü bulamıyordu. Aklından geçenleri dile dökmek onu çok zorluyordu. Küçük bir nefes verdi. “Yani nasıl desem, sanki onunla konuşmak beni büyükbabamın mezarına götürüyor. Biliyorum ki büyükbabamın mezarına hiç gidemeyeceğim, gitmek istemeyeceğim ama o kliniğe gittiğimde onun mezarına gitmiş gibi oluyorum. Bir şey var sanki o klinikte, o odada... Bilmiyorum Fatih. Tek bildiğim, sürekli Mehmet Hoca’yla konuşmak istediğim. Lütfen beni oraya götür.”

Fatih hızlıca başını sallayıp telefonunu eline aldı ve Mehmet Hoca’yı arayıp olanları anlattı, ardından Asya’yla birlikte ayaklanıp kapıya yöneldiler.

¹ PlayStation: Bir video oyun platformu.

IV

“Yarın çok eğleneceğiz.”

Selin, Hakan’ın sözlerine belli belirsiz gülümsediğinde bakışları karşıdan gelen Devran’a kaydı ve kaşları şaşkınlıkla havalandı. Devran’ın da onlarla geleceğinden haberi yoktu. Yarın, örgüt içine sızacaklardı ve bildiği kadarıyla Devran bu ekibe dâhil olmayacaktı. Cevap arayan bakışları, hızlıca Şahin Yüzbaşı’ya kaydığında adamın canının sıkkın olduğunu gördü. Sanki etrafına bir duvar örmüş, kimseyi görmüyor, duymuyor gibiydi. Şahin Yüzbaşı’nın düşünceli hâliyle meraklanan Selin, bakışlarını yeniden Devran’a çevirdi.

Devran ise yanlarına gelir gelmez, hoşnutsuz bir ifadeyle Hakan’ı süzdükten sonra ikisine ithafen “Günaydın,” diyerek, bakışlarını Selin’in şaşkın ifadesinde yoğunlaştırdı.

Göreve, Şahin Yüzbaşı’nın emriyle son anda dâhil olmuştu. Bu son dakika sürprizinin Selin’in keyfini kaçırdığını görünce keyiflendiğini hissetti. Garip bir şekilde Selin’le karşı karşıya gelmekten ve onunla atışmaktan büyük bir zevk alıyordu. Aslında ilişkileri de öyle başlamamış mıydı? İlk karşılaştıkları günü asla unutmuyordu. Sadece “Hoş geldin,” demek istemiş, sonrasında kendini büyük bir atışmanın içinde bulmuştu. O günden sonra da hep atışmışlardı. Zamanla bu atışmaları çok sevmiş, hatta onlarsız duramaz olmuştu.

Selin’in şaşkın ifadesini fırsat bilip onu sinir edecek şekilde konuşmaya devam etti. “Ayılamamış görünüyorsunuz. Bence sabah

kahvenizi şekerli değil şekersiz içmelisiniz komutanım, çünkü şekerli içtiğinizde ayılmanız daha uzun sürüyor.”

Selin, Devran’ın sözleriyle üzerindeki şaşkınlığı hızlıca attı ve kızgınlıkla dudaklarını araladı lakin öfkesini kusamadan Hakan’ın araya girdiğini duyunca dudaklarını kapatmak zorunda kaldı.

Hakan da gevrek gevrek gülümseyip, “Selin kahve içmez ki. Daha doğrusu kahve sevmez o,” diyerek, yüzündeki ifadesini bozmadan Devran’ı süzdü. “Bu defa olmadı dostum, yanlış bulaşma şekli.”

Devran küçük bir nefes verdi. Hakan’ın sözlerinin ve ifadesinin karşısında zihni öfke tufanı ile talan olsa da düşman için aldığı sakinlik ve dayanıklılık eğitimlerinde öğrendiklerini uyguladı, tıpkı Hakan gibi gülümsemeye başladı. Anlamıştı ki Hakan artık düşmanıydı. Ellerini ceplerine yerleştirip Hakan’a doğru bir adım attı. “Birincisi, ben senin dostun değilim.” Ona doğru bir adım daha attı. “İkincisi de...” Keskin bakışlarını Selin’in yüzünde gezdirdikten sonra tekrar Hakan’a baktı. “Selin kahve sever hatta kahvesiz asla güne başlamaz ama bunu herkes bilmez çünkü bunun bir sebebi var. Uzun lafın kısıası, her şeyi çok bildiğini sanma ve her önüne gelene ahkâm kesmeye kalkma!”

Hakan’ın kaşları anlamsızca çatılınca yüzündeki gülümseme genişleyen Devran, yanlarından ayrılıp uçağa doğru ilerledi.

Hakan çok kısa bir süre Devran’ın arkasından baktıktan sonra bakışlarını Selin’e çevirdiğinde, onu daha önce hiç görmediği kadar öfkeli gördü. Sanki kulaklarından dumanlar çıkıyordu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Neden böyle bir şey yaptın?” Selin’in yüksek çıkan sesine uçağa binen diğer askerlerin başı çevrildi ve Selin’in öfkeli hâlini gören her asker, başını hızlıca geri çevirip uçağa alelacele bindiler.

“Ben sadece canını sıkıyor diye seni savunmak istemiştım, amacım kötü değildi.”

Selin hırsla yüzünü buruşturdu. “Kim istedi beni savunmanı? Ben sana, ‘Beni savun, senin beni savunmana ihtiyacım var,’ dedim mi?”

Hakan, şaşkınlıkla Selin’e baktı ve kendini savunma ihtiyacı içinde hızlıca konuştu. “Hayır, hayır, yanlış anladın, ben ihtiyacın var diye değil. Sadece canını sıkmasın diye yardım etmek istemiştım.”

“Sakin!” dedi Selin ve işaret parmağını Hakan’ın üzerine doğrulttu. “Sakin bir daha beni savunmaya kalkma ve asla benim adıma konuşma!” diyerek uçağa yöneldi.

Uçağa biner binmez Selin’in gözleri Devran’ı aradı. Ona olabildiğince uzak bir mesafede oturacaktı. Devran’ın oturduğu yeri görünce, onun ters bakışlarını üzerinde hissetse de yüzüne bakmadan ona uzak mesafedeki boş koltuğa oturdu ve kemerini taktı. İçini büyük bir huzursuzluk kaplamıştı. Devran’ın az önce kahve ile ilgili söyledikleri, o gece Selin’in ona anlattıklarıydı. Öyleyse o geceyi hatırlıyordu. Ya gecenin devamını? Kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Hatırlamamalıydı, en büyük yenilgisinin sevdası olduğunu Devran asla hatırlamamalıydı.

Başına keskin bir ağrı saplandı. Düşünceleri ve korkusu, kulaklarında uğulduyordu. Ayrıca uçağın içinde büyük bir uğultu vardı. Her asker birbiriyle bir şeyler konuşuyordu. İçindeki korkuyu atabilmek için dikkatini dağıtmaya karar verdi ve bakışlarını Şahin Yüzbaşı’ya çevirdi. Uçakta bir tek o konuşmuyordu. Kabuğuna çekilmiş, oldukça düşünceli görünüyordu. Hâlbuki bu tarz görevlerde son derece rahat olur, en çok o konuşurdu. Onun huzursuzluğu Selin’e de yansdı. İçine, korkusunun yanında bir de büyük sıkıntı oturdu lakin o sıkıntı, korkusunun da önüne geçti ve içini öyle çok daralttı ki bir an uçaktan inip hava almayı istedi fakat uçak havalanmak üzereydi. Tam o esnada Hakan da uçağa bindi ve karşısındaki koltuğa oturup kemerini bağladı.

Selin, tıpkı Devran’a bakmadığı gibi ona da bakmadı fakat bir süre sonra Hakan arka arkaya seslenince bakmak zorunda geldi.

Selin soru dolu bakışlarını Hakan’a çevirince, Hakan “Küs müyüz?” diye sordu ve cevap vermesini beklemeden, mahcup bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Özür dilerim, kızacağınızı tahmin etmemiştim. Söz veriyorum, bir daha tekrarlanmayacak. Ağzımı açarsam adiyim.” Sözlerinin üzerine, Selin’in kaşlarının havalandığını görünce gülümsedi ve cebinden tek bir papatyaya çıkarıp Selin’e uzattı. “Geçen papatyaları sevdiğini söylemiştin, az önce gördüm ve kopardım. Özrüm olarak kabul eder misin?”

Selin önce Hakan’ın elindeki küçük papatyaya, ardından yeniden Hakan’a baktı. “Ben papatyaları dalında severim.”

Hakan bilmiş bir ifadeyle dudaklarını araladı. “Ama papatyalar koparıldıktan sonra kokarmış. Bence, sevdiğin bir çiçeğin kokusuyla birlikte yol boyunca sana eşlik etmesi huzur verecektir,” diyerek Selin’e papatyayı biraz daha uzattı. “Gerçekten özür dilerim.”

Selin, içten içe Hakan’a hâlâ sinir olsa da uzatmamak için papatyayı elinden aldı ve burnuna götürdü.

Devran ise yanındaki askerin soru bombardımanlarının arasında öfkeyle Selin ile Hakan’ı izliyordu. Ne konuştuklarını duymasa bile Hakan’ın Selin’e papatya uzattığını görünce yumruklarını sıktı. Çok geçmeden Selin papatyayı alınca Devran’ın bedeninden güçlü bir titreme geçti. Devran, yumruk yaptığı ellerini daha da sıkmaya başladı. Yanındaki asker de gereksiz muhabbetiyle susmak bilmiyordu. Öfkeden kasılmış yüzünü askere çevirdi. “Vır vır beynimi siktin. Sus!”

Askerin anında susmasıyla derin bir nefes soluyup, öfkeli bakışlarını yeniden Selin’e ve elindeki papatyaya çevirdi. Elini hızlıca cebine attı, Selin’in papatya şeklindeki kolyesini avucunun içinde sıkmaya başladı. Selin ile Hakan, koyu bir muhabbete başlamışlardı ve Devran’ın 2 saat boyunca bu eziyete nasıl katlanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Devran, yaklaşık 2 saat sonra uçaktan inip bölüğe gitmek için onları karşılayan araca hızlı adımlarla bindi. Selin ile Hakan da aynı araca binmiş, koyu muhabbetlerine devam ediyorlardı. Yol boyunca dişlerini sıktağı için çenesi ağrıdan kopmak üzereydi. Yine de dişlerini sıkmaya devam etti. Belki de ilk kez Selin’in biriyle bu kadar sohbet ettiğini görüyordu. Kendisinden sonra ilk kez biriyle bu kadar konuşuyor, ona gülümsüyordu. Parmaklarını ağrıyan çenesine sabitledi ve tüm gücüyle sıkmaya başladı. Kendi değil miydi, Selin’in gülüşünü solduran? Öyleyse şimdi kızmaya hakkı var mıydı?

Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı.

Akşamüzerine doğru Selin, ertesi güne dair stresini atmak için kum torbasının karşısına geçti ve ısınmaya başladı. Kum torbasına iyice adapte olmuştu ki kısa bir süre sonra Hakan’ın varlığını yanı başın-

da hissetti. Hakan'ı bir anda yanında hissetmek onu ürkütse de ona belli etmeden kum torbasına vurmaya devam etti.

Hakan gülümseyerek onu izliyordu, Devran'ın da onu izlediğinden habersiz. Kollarını göğsünde bağlayıp Selin'e yaklaştı. "Ben atış poligonunda olursun diye tahmin etmiştim. Yarına böyle hazırlanacağını hiç düşünmemiştim."

Selin kum torbasına vurmayı bırakıp nefes nefese konuştu. "Nerede, nasıl, ne ile karşılaşacağımız hiç belli olmaz. Ayrıca kum torbasında stres atmayı severim."

Hakan'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "Peki..." dedi ve sert gövdesindeki kollarını çözdü. "Benim üzerimde stres atmaya ne dersin?" diyerek gardını alınca Selin tuhaf bir şey görüyormuş gibi yüzüne bakmaya başladı.

Selin'in bakışlarını gören Hakan, yeniden dik bir konum aldı. "Hadi ama, bana öyle bakma. Ufak bir karşılaşma istiyorum, o kadar," deyince, Selin başını salladı ve aralarındaki mesafeyi açıp gardını aldı.

Hakan da gülümseyerek gardını aldı ve ilk atağı Selin'in yapmasını bekledi. Çok geçmemişti ki düşündüğü gibi oldu, ilk atağı Selin yaptı. Eğitimli olduğu her vuruşundan belliydi. Her atağı kendinden emin, hızlı ve güçlüydü. Bu da Hakan'ı iyice mest ediyordu.

Bir süre kozlarını paylaşmaya devam ettiler. Selin'e alışmaya başlamıştı. Onunla vakit geçirmek her geçen saniye daha da keyif veriyordu fakat keyfi uzun sürmedi. Devran'ın onlara yaklaştığını görünce bıkkınlıkla soludu. Ne zaman Selin'e yakın olmaya çalışsa bu adam bir şekilde karşısına çıkıyor, canını sıkıyordu. Selin de onun yanındayken garip bir şekilde öfkeleniyordu. Tahmininde yanılmadı; Devran yanlarına gelir gelmez Selin atak yapmayı bırakıp anında öfkeli bir ifadeye büründü.

Devran onları daha fazla yan yana görmeye dayanamayınca soluğu yanlarında aldı ve aralarındaki rövanşı bitirmenin mutluluğuyla, "Çalışıyor muydunuz?" diye sordu.

Devran'ın sorusu, Selin'in dudaklarına alaycı bir tebessüm bahsetti. "Bu kadar zeki olduğunuzu bilmiyordum, komutanım, görür görmez anladınız. Vallahi bravo."

Selin'in sözlerine Devran bozulurken Hakan da sırtıtmaya başladı.

Hakan'ın sırtıttığını gören Devran, daha fazla sakin kalamayacağına anlayıp Hakan'ın dudaklarının ortasına yumruğunu geçirme arzusuyla dolup taşıtı. Tam vurmaya hazırlanıyordu ki Selin'in sesi kulaklarını doldurdu. "Yarın zor bir gün bizi bekliyor. Dinlensek iyi olacak. Size iyi akşamlar," diyerek yanlarından ilerlemeye başlayınca, Devran içindeki vurma isteğini güçlükle bastırıp Selin'in arkasından baktı. Yine de öfkesi alev alevdi.

Devran, sıkıttığı dişlerinin arasından Hakan'ın yüzüne bakmadan, "Derdin ne senin?" diye sordu.

Hakan da Selin'e bakmaktan vazgeçip bedenini Devran'a çevirdi. "Belli değil mi?" Düello yapmak istediğini belli edercesine gardını aldı. "Senin onunla derdin neyse benim de derdim tam olarak o."

Devran iyice gerildiğini hissetti. Sabahtan beri bastırmaya çalıştığı öfkesi, Hakan'ın her kelimesinde ısrarla gün yüzüne çıkıyordu. Aynı şekilde gardım aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki ikimiz de aynı kadını istiyoruz ve onu elde etmeye çalışıyoruz. Gerçi senin, benim karşımda pek şansın olduğunu sanmıyorum. Bence uzatmadan aramızdan çekilersen iyi edersin. Selin'i sana yâr etmem."

Devran, Hakan'ın sesinin kulaklarında çınladığını hissetti ve bir an nefesinin kesildiğini zannetti, ardından gardım almaktan vazgeçip direkt Hakan'ın üzerine yürüdü. "Ne diyorsun lan sen? Sen kimsin ki bu şekilde konuşabiliyorsun?"

Tam Hakan'ın yakasından tutmuştu ki o an kulakları sağır eden bir el silah sesi duyuldu. Bir el silah sesinin yerine çok geçmeden ardı ardına yeni silah sesleri eklenince Devran ile Hakan birbirine baktı ve Devran birden haykırdı. "Sikeyim, baskın!" diyerek Hakan'ın yakasını bıraktı, dışarıya doğru can havliyle koşmaya başladı. "Selin!" Koşarken tek bir ismi haykırıyordu. Selin'in vurulma ihtimali beynini uyuşturmuş fakat bacaklarına güç vermiş gibi tüm gücüyle ona koşuyordu. Bir an kolunu sıyıran kurşunla bedenini sağ tarafa atmayı başarsa da kulaklarına dolan büyük patlama sesinin etkisiyle kendini yerde buldu. Tam kapının önüne düşmüştü. Görebildiği ise toz, duman, alevlerden ibaretti.

Güçlü bir öksürük krizi tuttu. Arka arkaya öksürmeye devam ederken gözünün önü netleşince, biraz ilerisinde yüzüstü yatan Selin'i gördü. Onu görmesiyle içine büyük bir zelzele vurdu. Tüm kemiklerini toz silsilesi hâline getiren büyük bir enkaz yerleşti yığınının tam ortasına. Bitmek bilmeyen, sonu hiç gelmeyecek gibi hissettiren bir zelzele gibiydi bu. Vurdukça enkaza dönüştürmeye devam edecek kadar güçlü bir yıkımdı onun için bu görüntü. Dilinin damağının kuruduğunu hissetti. Yutkunmaya çabaladı ve kuruyan dudaklarını ıslattı. Sevdiği kadının adını haykırmak istedi ama haykırışını duyamamasından çok korktu. Bu ihtimal, etrafa saçılan tüm mermileri, kalbine bir bir geri sektiriyordu sanki. Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide cehenneme düşüyordu. Cehennemden çıkması için Selin'in eline uzanması gerekiyordu. Ona gitmeliydi. Düşüncesini gerçekleştirmek için tam dizlerinin üzerinde doğrulmuştu ki baldırına doğru arka arkaya gelen kurşunlarla kalkamadan geri düştü. Bakışlarını hızlıca kurşun saplanmış bacağına çevirdi. Neyse ki yalnızca biri isabet etmiş, diğerleri sıyırmıştı. Yüzünü acıyla buruşturdu. İlk kez başına gelmiyordu ama canı çok fazla yanıyordu. Tüm gücüyle dişlerini sıkmaya başladı ve Selin'e doğru gidebilmek için yeniden kalkmaya yeltendi. O esnada Hakan'ın, yanından koşarak geçtiğini ve etrafına ateş ederek Selin'e doğru gittiğini gördü. Acısını unutmaya çalışarak ciğerlerini güçlü bir nefesle doldurdu ve silahını eline alarak ayağa kalktı. Bir an geriye sendelese de hızlıca toparlandı, aynı şekilde Selin'e doğru koşmaya başladı. Birkaç adım atmıştı ki Hakan'ın hedef alındığını görünce silahını teröriste çevirdi ve teröristten önce tetiğe bastı. Adam, saniyeler içinde yere düşerken bakışlarını yeniden Selin'e çevirdi fakat Hakan'ın bedninden Selin'i göremiyordu.

Sendeleye sendeleye koşmaya başladı. Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere, saatler asırlara dönüşüyordu ve ne kadar koşsa da Selin'e bir türlü ulaşamıyordu. Çok geçmemişti ki Hakan'ın doğrulduğunu gördü. Saniyeler içinde Selin'in yanında ayağa kalktığını görünce şükürle soludu.

Hakan, elini Selin'in beline dolayıp onu ateş hattından kaçırma-ya çalışınca adımlarını durdurdu. Islık sesine benzer bir ses duydu ve başını o yöne çevirdi. İşte o an hedefin tam ortasında durduğunu

anladı. Nefes almasından bile daha kısa bir süre içerisinde omzunun tam üzerinden geçen kurşun, milimlik bir farkla ona yeni bir hayat bahsetti.

Ölümle çok kez burun buruna gelmiş ve her seferinde aynı öfke doldurmuştu benliğini. Canını almaya çalışan her teröristle mutlaka baş başa saatler geçirmek istiyor, belki aynı acıyı belki de daha fazlasını tattırmak istiyordu. Ağız dolusu bir küfür savunduğunda kulaklarını yepyeni bir ses doldurdu. Bu sefer ıslık sesi değil, Selin'in adım haykırmasıydı.

“Devran!”

Her şey çok kısa bir zaman diliminde oldu. Terörist, silahını yeniden Devran'a doğrultmuştu ki Selin, Hakan'ın belinden aldığı bıçağı doğruca çaprazındaki adama fırlattı. Terörist, bıçak başının sağ tarafına saplanınca elindeki silahla birlikte yere düştü.

Selin koşarak Devran'm yanına gitti ve korkuyla omzuna bakmaya başladı. Üzerindeki operasyon tişörtü, kurşunun sürtmesinden dolayı parçalanmıştı. Kan görmemek, umutlanmasına sebep oldu. “Devran, iyi misin?” diye sordu fakat Devran, cevap vermek yerine onu ve kendini ateş hattından korumak için hemen yanlarında bulunan zırhlı aracın arkasına doğru Selin'in kolundan tutarak koşmaya başladı. Hakan da yanlarına geldi ve ateşe ateşle karşılık vermeye başladılar.

Neyse ki destek gelmiş, baskın kısa süre içerisinde bertaraf edilmişti. Selin bakışlarını etrafında gezdirdi. Her yer savaş alanına dönmüş, toz dumandan göz gözü göremez olmuştu. Kulaklarına siren sesleri dolunca etrafındaki yaralı askerlere doğru koşturan sağlık personellerine baktı ve o an Devran'ın sesini duydu. “Şehit var mı?”

Bakışlarını yeniden Devran'a çevirdi. Bir elini kanayan baldırına bastırmış hâlde, yaralı askerlerin arasında can havliyle dolaşıyordu. Gözleri Hakan'a kaydı. O da kolundan yaralanmış, tıpkı Devran gibi askerlerin arasında dolaşıyordu.

“Komutanım!” Selin, Devran'ın ani haykırışıyla Selin'in kalbi korkuyla çırpındı. Devran'ın ilk kez böyle bir yakarışına şahit oluyordu kulakları. Onun yakarışıyla kendi canının yandığını hissetti ve bakışlarını hızlıca Hakan'ın üzerinden Devran'a çekti. Devran'm yeniden, “Komutanım!” diye haykırarak ambulansa doğru koştuğu-

nu gördü. Çok geçmeden, sedyeye bindirilenin Şahin Yüzbaşı olduğunu anlayınca bedeninden güçlü bir titreme geçti. Koşarak ambulansın yanına gelir gelmez Şahin Yüzbaşı ile birlikte Devran'ın da ambulansa bindiğini gördü. "O iyi mi?" diye sordu lakin kimseden cevap gelmemişti. Yeniden ama bu defa daha yüksek sesle, "O iyi mi?" diye sordu.

Ambulansın kapısını kapatan görevli, bakışlarını Selin'e çevirdi. "Göğsünden vurulmuş, nabızı yok," dedi olabildiğince sakin bir sesle.

Görevlinin sakince söylediği sözler, Selin'in gözlerine yaşların hücum etmesine sebep oldu. Gözlerine hücum eden gözyaşları yüzünden görüş alanı bulanıklaşınca elinin tersini gözlerine bastırdı ve az ilerisinde bulanık askeri araca doğru koştu Selin. Hızlıca araca bindi ve ambulansı takip etmeye başladı.

Dakikalar sonra hastaneye vardığında direkt ambulansın yanına koştu. Şahin Yüzbaşı çoktan sedyeye alınmış, içeriye taşınıyordu. Dudaklarını endişeyle kemirip Devran'a baktı. Başını kollarının arasına almış, Şahin Yüzbaşı'nın arkasından dehşete düşmüş gibi bakıyordu. Adımlarını ona çevirdi. Devran'm, Şahin Yüzbaşı'ya karşı başka bir hassasiyetinin olduğunu farkındaydı ama bunun ne olduğunu ona hiç soramamıştı. Adımlarını atmaya devam etti. Yanma varır varmaz bakışları bacağına kaysa da Devran'ın kıpkırmızı olmuş gözlerini görünce nefesinin kesildiğini hissetti.

Devran ise sevdiği kadını görünce, "Selin," diyerek sertçe yutkundu. O an sıktığı dişlerinin kırılacağını hissetti. Canı yanıyordu. Başını yavaşça iki yana salladı. "O ölmemeli, ölemez!"

Devran'ın fısıltı gibi çıkan sesiyle Selin'in sol gözünden usulca bir yaş aktı. O da aynı şekilde başını iki yana salladı. "Ölmeyecek," dedi ve bir an Devran'ın acısını almak istercesine, kendine verdiği tüm sözlere ihanet ederek ona sıkıca sarıldı.

Devran da Selin'in ona sarılmasıyla birlikte neye uğradığını şaşırırsa da şaşkınlığını hızlıca üzerinden attı ve içindeki çılgınlığını sevdiği kadının omzunda bastırmaya çalıştı.

Her ikisi de ne kadar öyle kaldıklarını bilmiyordu; tek bildikleri, birbirlerinden ayrılmak istemedikleriydi. İlk toparlanan Selin oldu, Devran'm kollarının arasından usulca çıktı.

Selin'in kollarının arasından çıkmasıyla birlikte Devran üşüdüğü zannetti fakat diline mühür vurulmuş gibi hissediyordu. Söyleyecek çok sözü vardı fakat dile getiremiyordu. Bir şey diyemeden adımlarını hastanenin girişine çevirdi. Selin de aynı sessizlikte onunla birlikte içeriye yürümeye başladı.

Yaklaşık 2 saat geçmesine rağmen ameliyathanenin kapısının önünde beklemeye ısrarla devam ediyorlardı. Sadece onlar değil, Şahin Yüzbaşı'nın vurulduğunu duyan her asker ameliyathane kapısının önünde, gergin bir sessizlikle ameliyatın bitmesini bekliyorlardı.

Selin, Devran'a bakma isteğiyle doldu ve kaçamak gözlerle ona baktı. Oturduğu sandalyede başını duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Bacağındaki yarasına baktı; oldukça kötü görünüyordu. Oturduğu yerden ayağa kalktı ve onun yanına adımladı. Devran, varlığını hissetmiş gibi gözlerini açıp ona baktı.

Selin ifadesiz görünmeye çalışarak bacağını işaret etti. "Çok kötü görünüyor, acilen bir doktorun görmesi gerekiyor."

Devran da bakışlarını Selin'in işaret ettiği yere çevirip başını olumsuzca salladı. "Komutanım içeriden çıkmadan olmaz."

Selin kaşlarını çatı. "Saçmalama Devran, kanaman var. Önemli olabilir."

"Çok da önemli bir yara değil, hem ilk kez başıma gelmiyor."

Selin sıkıntıyla soludu ve ters ters Devran'a bakıp, başını inanmıyormuşçasına sağa sola salladı. "Neyin inadı bu? Seni gerçekten anlamıyorum," diyerek yeniden yaraya baktı. Tam baldırına saplanan kurşun üniformasını delip geçmişti. Sızı şeklinde kanamaya devam eden yarası, üniformasındaki kan lekesini ısrarla büyütüyordu. Gerginlikle yanaklarının içini ısırmaya devam etti. Devran'ın kendi canını hiçe sayması sinirini bozuyordu. İçindeki öfkenin dile gelmesine daha fazla dayanamadı ve hırsının ortalığa saçılmasına izin verdi. "Burada böyle oturmaya devam et. Hatta saatlerce bekle, bu sayede yaran enfeksiyon kapsın ve daha fazla acı çek! Daha çok canın yansın!" Soluklanmak için kısa bir es verdi ve gözlerini yaradan ayırdığında Devran'ın kusursuz yeşilleriyle buluştu fakat Devran tuhaf bir şekilde gözlerine bakıyordu.

Devran çok kısa bir müddet daha baktıktan sonra, “Benim için bu kadar üzülme?” deyince Selin’in kaşları şaşkınlıkla havalandı lakin Selin, şaşırdığını ona belli etmemek için hızlıca toparlanıp yüzüne alaycı bir ifade yerleştirdi.

“Üzölmek mi?” dedi Selin. “Her zamanki gibi yine kendini fazla önemsiyorsun, komutanım.”

Devran, ona inanmadığını belli edencesine sırttı. “O yüzden mi az önce hayatımı kurtardın? Eğer beni kurtarmasaydın şu an içeride yatıyor olabilirdim.”

Selin’in dik duruşu anında yerle bir oldu. Devran’ın şu an bir ameliyat masasında can çekişiyor olması ihtimali kanım çekti, vücuduna hafif bir titreme geldi. Her ne kadar ona öfkeli olsa ve ondan nefret ediyor olsa da ona bir şey olması düşüncesi, bir uçurumdan yuvarlanıp kayalara çarpa çarpa parçalanması gibi bedenini sarsıyordu. Devran’dan gözlerini kaçırıp, konuyu değıştirme ihtiyacı içinde kısık bir sesle mırıldandı. “Hadi ama yapma. Türk filmle-
rindeki gibi, ‘Sen benim kahramanımsın, sana bir can borçluyum,’ diye gezinmeyeceksin, değil mi? Orada kim olsaydı aynı şeyi yapacaktım.” Yeniden Devran’ın yüzüne baktı. “Kısacası özel biri olduğun için senin hayatını kurtarmadım. Bir askerin yapması gerekeni yaptım, o kadar.”

Devran uzun uzun Selin’in yüzüne baktı. Her mimiğini hafızasına kazımak ister gibi güzel yüzünü inceledi, ardından Selin’in oynamak istediğı oyuna dâhil oldu. “Evet, sana bir can borçluyum. Bundan sonra senin canın bana emanet.”

Selin, Devran’ın alay ettiğini görünce kirpiklerini kırıştırdı ve elini kalbinin üzerine bastırıp, sahte bir hayranlıkla Devran’ın yüzüne bakmaya başladı. “Attığım her adımda yanımda m olacaksın ya da uzaktan beni izleyip, mesela bana araba çarpacağı sırada üzerime atlayarak hayatımı mı kurtaracaksın?”

Devran bir an için her şeyi unutup genişçe gülümsedi. “Yalnız bizden güzel bir Türk filmi çıkarmış,” diyerek duraksadı. Selin’le bambaşka bir hayatları olabilirdi. Birlikte el ele, hiç ayrılmadan sonsuza dek yaşayabilirlerdi. Özlemle içini çekip, içinde esir ettiğı hasretini fısıldadı. “Ama böyle filmlerin sonunda o çiftler mutlaka

birbirlerine âşık oluyorlar, eminim biz de sonunda birbirimize âşık olurduk.”

Devran’ın sözleri, aralarına güçlü bir sessizlik yerleştirdi. Öyle güçlü bir sessizlik ki bu, sanki ameliyathanedeki bıçakların çıkardığı kesme sesleri, makinelerin uğultusu kulaklarına doluyordu. İkisi de konuşmuyor, sadece birbirlerinin gözlerinin içlerine bakıyorlardı.

Selin tedirgin olup, sessizliği kırmak için alelacele dudaklarını araladı lakin sesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Belli etmemek için kendini gülümsemeye zorladı ve yeniden konuşmaya çabaladı. “Sen, ben ve aşk kelimesi... Üçü yan yana ne kadar da eğreti duruyor, değil mi? Cümlede bile güzel durmadı. Âşık olmak...” dedi ve başını iki yana salladı. “Benim sana âşık olmam, senin bana âşık olman imkânsız.”

Dudaklarına acı bir tebessüm yayılan Devran, gözünü bile kırpmadan, Selin’in gözlerinin içine bakarak oturduğu yerden ayağa kalktı. Ona doğru bir adım attı. Selin’in başı göğsüyle aynı hizadaydı. Başını göğsüne yaslamak, saçlarını okşamak istedi. Yapamadı... Gözlerine bakmakla yetindi. “Kim bilir, belki de ben sana çoktan âşık olmuşumdur ama söyleyemiyordumdur.”

Devran, Selin’in gözlerinin içine öyle dikkatli bakıyordu ki Selin, Devran’ın harelerinin arasında kaybolmak üzereydi. Devran ciddi miydi yoksa alay mı ediyordu, anlamıyordu ve durum sinir bozucu derecede nefesinin kesilmesine sebep oluyordu.

Devran ise Selin’in iyice kafasının karıştığını görünce bakışlarını yere indirdi ve başını sol tarafına çevirdi. Bir görevli arıyormuş gibi bakışlarını boş boş gezdirdi. “Kollarımdaki sıyrıklara pansuman yaptırsam iyi olacak,” dedi ve Selin’in konuşmasını beklemeden ilerlemeye başladı.

Hoş, Selin’in de diyeceği hiçbir şey yoktu. Devran’dan ilk kez böyle bir cümle duymuş ve ilk kez böylesine akli karışmıştı. Akli karışmış hâlde bir süre Devran’ın gözden kayboluşunu izledi ve o gider gitmez boş sandalyeye kendini bıraktı. Başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Bugün düzenlenen baskın, onca askerin yaralanması ve Şahin Yüzbaşı’nın ölümle burun buruna oluşu... Sıkıntıyla nefesini üfledi ve yepyeni bir gerçeğin, tüm benliğini mahvedece-

ğinden habersiz bir şekilde gözlerini araladı. Bir süre bakışlarını etrafında gezdirdi. Yaklaşık bir düzine asker, tıpkı kendi gibi sabırsız bir gerginlikle yüzbaşılarını bekliyorlardı ve zaman asla akıyordu.

Orada ne kadar süre oturduğunu bilemedi. Devran'ın az önce söyledikleriye içini bir kurt misali kemirmeye devam etti ve ayaklarının kendinden bağımsız bir şekilde hareket etmesini sağladı. Oturduğu yerden kalktı, Devran'ı bulabilmek için merdivenlere yöneldi. Önüne çıkan hemşireden pansuman odasını öğrendikten sonra adımlarını o yöne çevirdi. Neden gidiyordu ya da gittiğinde ona ne söyleyecekti, hiçbir fikri yoktu ama içinden bir ses ısrarla, gitmesi gerektiğini söylüyordu ve Selin, o sese tüm kalbiyle boyun eğiyordu.

Dakikalar sonra pansuman odasının önüne gelince kapının kapalı olduğunu gördü ve yaptığığın saçma bir şey olduğu kanısına vararak, kapının önünde öylece durdu. Bir pansuman odasına gelişigüzel girme düşüncesi bile yanlıştı, hasta mahremiyeti diye bir şey vardı. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Kendine küfredip arkasını dönmüştü ki kapı aniden açılınca yeniden kapıya döndü, içeriden çıkan sağlık personeliyle göz göze geldi. Adamın sorgularcasına yüzüne baktığını görünce de “Devran komutanıma bakmak için gelmişim,” dedi kısık çıkan sesiyle.

Görevli, “Giyiniyor,” deyince başını sallamakla yetindi ve Devran'ın giyinip içeriden çıkmasını bekledi. Fakat Devran bir türlü çıkmıyordu. Merakına yenik düşüp aralık kapıyı iterek içeriye girdi, hasta yataklarını bölen perdelerin ardında bir gölge gibi duran Devran'a doğru yürümeye başladı. Yürüdükçe sesini duyuyor, yanında birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama başka gölge göremiyordu. Çok geçmeden Devran'ın telefonda konuştuğunu anladı, yürümeye devam etti. Perdelerin bitiminden Devran görüş alanına girince adımlarını durdurdu. Hâlâ giyinmemişti. Belden üstü çıplaktı ve sağ omzunda büyükçe bir sargı bezi vardı lakin tüm bunlar Selin'in dikkatini çekmiyordu. Onun dikkatini çeken tek şey, sedyenin üzerinde duran telefonda hatta telefonda ziyade telefonun hoparlöründen gelen, küçük bir kızın sesiydi ve o ses tüm benliğini bir enkaza çevirmişti.

“Baba, ne zaman geleceksin yanıma? Yalnızlıktan çok sıkıldım.”

Devran derince iç geçirdi. “Görevdeyim Mimoza’m. Çok yakında yanında olacağım.”

İçtenlikle söylediği sözlerini tamamlar tamamlamaz kızının huysuz homurtusunu duydu. “Selin denilen o kadınla birlikte misin yine? Baba bak, lütfen, o kadını istemiyorum. Eğer onunla evlenirsen kendimi...”

Devran bıkkınlıkla soluyup kızın konuşmasını engelledi. “Zehra, bu konuyu defalarca konuştuk. Selin olayı kapandı. Şu konuyu artık kapat ve beni tehdit etmekten vazgeç!” dediğinde inlemeye benzer bir ses duyunca hızlıca arkasını döndü ve Selin’in gözleri dolmuş bir hâlde telefonuna baktığını gördü.

Onu görmesiyle göz bebekleri şokla gerildi. Vücudu güçlü bir adrenalin salgılıyormuşçasına sarsıldı ve kalbi ağzında atmaya başladı.

Selin ise duyduklarını idrak etmeye, aynı zamanda gerçek olup olmadığını anlamaya çabalıyor ama ne yapsa olmuyordu. Görüş alanı gitgide bulanıklaşınca daha fazla direnemeyerek, gözlerini kapatıp açtı lakin hâlâ hiçbir şey değişmemişti. Gözlerine büyük bir pus yerleşmişti. Küçük kızın sesi de durmaksızın kulaklarında yankılanıyordu. Yankılandıkça kalbine çamur değmiş gibi hissetti. Devran’ın kolları arasındayken duyduğu isim Zehra’ydı ve o ismin sahibi, şimdi Devran’a baba diyordu. İliklerine kadar tiksindiğini hissetti ve Devran’ın aşkıyla çırpınan kalbini kusmak istedi. “Sen,” diyebilirdi fakat sesinin ayaza karışan körpe bir fidan misali yitip gittiğini anlayınca dudaklarını kapatmak zorunda kaldı. Damarlarına yapışan acı sadece sesini değil, sinsi bir duman gibi nefesini de kesmişti. Nefes alamadıkça göğsünü parçalamak istedi, bir umut soluk almayı bekledi. Olmuyordu... Titreyen parmak uçlarını kaldırıp duvarın çatısına bastırdı ve gözlerini yeniden kapatıp yüzünün ağlan aklı bir ifadeye bürünmesine izin verdi. “Devran, sen evli misin?”

Devran hızlıca başını iki yana salladı. “Yanlış anladın. Evli değilim, yani ayrıl-” dedi lakin Zehra’nın sesi yeniden duyulunca susmak zorunda kaldı. “Baba, kim o? Yoksa Selin mi? Bak söyle ona, onu asla istemiyorum.”

Zehra’nın odada yankılanan sesiyle Selin’in dudaklarının arasından yeni bir inleme daha koptu ve Selin, gözlerini aralayıp puslu

bakışlarını telefona çevirdi. Devran da başını sedyeye çevirdi ve telefonu eline alıp, “Zehra, seni sonra arayacağım,” diyerek telefonu kapattı, ardından hızlıca arka cebine yerleştirdi. Selin’e doğru bir adım atmıştı ki Selin de aynı şekilde geriye adımladı.

“O benim adımlı nereden biliyor?” dedi Selin. Nefes nefese kalmıştı, ne yapacağını bilemiyordu. Kendini sudan çıkmış bir balık gibi şaşkın ve çaresiz hissediyordu. Gitmekle kalmak arasındaydı. Ne yapması gerektiğinden bir türlü emin olamıyordu. Emin olduğu tek şey, bir an önce içi çıkana kadar kusmak istediğiydi.

Devran, Selin’in hâlini gördükçe ciğerinin kavrulduğunu hissetti. Kendi enkazını izliyordu sanki. Baktıkça kalbi kıyılıyordu. Ne diyebilirdi ki ona? Günahının bedelini ödediğini nasıl dile getirebilirdi? En büyük hevesinin söndürülüşünü anlatabilir miydi? Omuzlarına güçlü bir yenilgi çöktü ve ona, kalbindeki *onu* haykırmak için dudaklarını araladı. “Çünkü ona senden bahsettim,” dedi buruk bir heyecanla. Zehra’ya büyük bir hevesle Selin’den bahsedışı geldi aklına, sonrasında ise... Duraksadı. Ondan bacaklarını aldığı güne döndü vicdanındaki büyük sızıyla. Evladının bir damla gözyaşına dünyaları yakabilecekken kendi elleriyle dünyasını başına yıktığını anımsadı. Dudakları titredi. Kalbinde bitmeyen ağıtlar yeniden yolunu bulup, gözlerine sessizce keder olarak yansıdı. “Seni istememesinin sebebi sen değilsin, benim.”

Selin, Devran’ı duyuyor ama duyduklarının hiçbirini anlamıyordu... Anlayamıyordu. Arka arkaya derin soluklar aldı. “Devran, ne diyorsun sen? Ne istememesi? Ne dedin sen ona?”

Hüzünle baktı gözlerine Devran. “Örselenmiş bir umuttan bahsettim.”

Selin’in yüzünü anlamsızlık kapladı. Hafifçe yüzünü buruşturdu. “Devran, anlamıyorum seni, neler oluyor?”

“Olan şu ki...” dedi Devran ve duraksayıp Selin’e doğru bir adım attı. “Ben kendimi bildim bileli kendimle bir savaşın tam ortasındaydım. Ne kendimi bulabiliyordum ne de arama gafletine düşüyordum.” Bakışlarını boşluğa tutundurdu. O ânı düşünüyormuş gibi kısa bir süre boşluğa baktı. Çok geçmemişti ki yüzüne buruk bir tebessüm yerleştikten sonra yeniden sevdiği kadına baktı. “Ama sonra hayatıma sen girdin ve senin hayatıma girdiğin gün, benim

kendimle olan savaşım sanki yıllardır bu ânı bekliyormuşum gibi bitti. O günden sonra ilk kez bir umuda inandım. İlk kez bir umudum oldu, sen benim tek umudum oldun.”

Devran’ın sesi, Selin’in kulaklarına o kadar kırgın geliyordu ki... Umutlarına ayaz vurmuş gibi. Yine de o kırgın sese rağmen söyledikleri, Selin’in bedeninin baştan aşağı titremesine sebep oldu. Kalbi bir kuşun kalbi misali çırpındı. Duyduklarından emin olmak istedi, kendi benliğine yepyeni bir ayaz vurulacağından habersiz. “Devran, lütfen,” diye inledi. “Daha açık konuş, ne demek istiyorsun?”

Devran, Selin’le aralarındaki mesafeyi tamamen kapattı. Selin’in güçlü solukları dudaklarına çarpıyordu. Dudaklarının arasından sızan nefesi yüzünden ciğerlerinin kıvrandığını hissetti. Ona yeniden can olan o nefesi minnetle içine çekti ve bakışlarını sevdiği kadının gözlerine kenetledi. “Demeye çalıştığım tek şey...” Yutkundu. “Ben sana çok fena âşık oldum, Selin.”

Selin, yıllardır Devran’ın ağzından duymayı beklediği itirafla bir an yere düşeceğini zannetti. Bacakları bedenini taşımıyordu sanki. Dudakları hafifçe aralandı. Gözlerini kırıştırdı. Duyduklarını idrak ettikçe kalbine öyle bir bahar yerleşti ki şu âna kadar siyaha boyadığı tüm renkler, bir bir eski canlı renklerini aldı. Ruhu aradığı huzuru buldu. Ciğerleri şükürle soludu. Gözleri, güneşi görmüş gibi aydınlandı lakin o esnada küçük kızın sözlerini hatırlayınca gözlerinin feri bir kez daha söndü. “Ne saçmalıyorsun sen?” diyerek Devran’ı hafifçe geriye itti.

Devran ise yerinden kıpırdamamıştı bile. Başını iki yana salladı ve Selin’in eline uzanıp avuç içini çıplak göğüs kafesine bastırdı. “Şu kalp atışımı hissedebiliyor musun? Burası her an senin için so-luksuz çarpıyor, her saniye seninle tekrar tekrar can buluyor.”

Selin, avucunun altında atan kalp atışlarını hissedince gözlerini kapatmak istedi fakat kendini öylece bırakmak istemiyordu. Boğuklaşan sesiyle, “Neden şimdi bana bunu söylüyorsun?” diye sordu. Beyninin içinde dönen onlarca soru vardı. Ayrıca Devran’ın, duygularının farkındaymış gibi davranması tuhafına gitmişti. Bir gariplik hissediyordu. Elini hızlıca geri çekti ve kaşlarını hafifçe çattı. “Duy-masaydım tüm bunları, söylemeyecektin, değil mi?”

Devran sıkıntıyla soludu ve tasdik edercesine başını salladı. “Evet, duymasaydın sana söylemeyecektim çünkü söyleyemezdim.”

İçine düştüğü tuhaf belirsizlik, Selin’in kaşlarının daha da çatılmasına sebep oldu. Sebebini öğrenmek için tam dudaklarını kıpırdatmıştı ki Devran’ın parmaklarını dudaklarının üzerinde hissedince susmak zorunda kaldı.

Devran da yüreğine külfet olan gerçeği haykırmaya bu kadar yakinken onu daha fazla içinde tutmak istemiyordu. Her şeyi tüm çıplaklığıyla bir an önce anlatmak istiyordu. “Ben... Ben senin karşında bir korkak gibi davrandığım için üzgünüm. Bunca zamandır seni sevmeme rağmen senden kaçtığım için üzgünüm.” Duraksadı ve sertçe yutkundu. Bunu söylediğinden sonra Selin’i tamamen kaybedeceğini bilmesine rağmen ona bu kötülüğü yapmaya devam etmemek için o geceyi dile getirmeye devam etti. “O gece için çok üzgünüm, Selin.”

Selin, son duyduğu cümleyle kalbinin teklediğini hissetti ve tereddütlü gözlerle Devran’a baktı. “Hangi gece?”

Devran aldığı nefesin ciğerlerine yetmediğini hissedince arka arkaya kısa soluklar aldı. Az önceki cesareti gitmişti sanki. Onu tamamen kaybetmekten o kadar korktu ki... Selin’in yanından gitmesini hiç istemezcesine parmaklarını kollarına sıkıca sardı. “Birlikte olduğumuz gece. Ben o gece birlikte olduğumuzu biliyordum ama susmak zorunda kaldım.”

Selin, Devran’dan duymayı beklemediği sözler karşısında beyninden vurulmuşa döndü ve kalbinde büyük bir boşluk hissetti. Bomboş hissetti. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemeyerek Devran’ın yüzüne boş boş bakmaya başladı.

Devran da Selin’in sessizliğini fırsat bilerek hızlı hızlı konuşmaya devam etti. “Daha doğrusu, o geceyi hatırlamıyorum. Yani hayal meyal seni öptüğümü hatırlıyorum, sonrası karanlık. Ama sabahına o şekilde uyanınca ve yerde kolyeni bulunca...” dedi fakat Selin’in birden gülmeye başladığını görünce susmak zorunda kaldı.

Selin’in büyük bir patlama yaşayacağını anlamıştı.

“Lütfen biri bana tüm bunların rüya olduğunu söylesin,” diye çıkıştı Selin ve ürkütücü bir şekilde gülmeye devam etti. “Bu bir rüya olmalı, bunlar hatta kâbus olmalı çünkü bunun başka bir izahı olamaz.”

Sinirleri öyle bir boşalmıştı ki gözlerinden yaşlar gelene dek gülmeye devam etti ama sonra... Bir anda gülüşü soldu ve yüzü kopkoyu bir öfkeye büründü. Alev topuna dönmüş gözlerini Devran'ın gözlerinin içine sabitledi. "Ne yani, sen bunca zamandır o geceyi bilmene rağmen gözlerimin içine baka baka bilmemiş gibi davran-dın, öyle mi?"

Selin öyle çok bağırmıştı ki odada yankılanan sesi Devran'ın kulaklarını çınlatmıştı. Elleri arasından kayıp gidecek kadının kollarını daha sıkı sardı ve başını iki yana belli belirsiz sallayıp, "Selin, inan bana bunu söyleyemezdim," dedi çaresizlikle.

Selin, Devran'ın parmaklarının varlığını kollarında hissetmeye devam edince hırsıyla onlardan kurtuldu ve bu defa onu sertçe itti. "Devran, ben sana nasıl bir kötülük yapmış olabilirim ki sen bunu benden sakladın?"

Devran acıyla inledi. "Sebebi sen değilsin. İzin ver, her şeyi anlatacağım sana," dedi ve yeniden Selin'i tutmak istedi fakat Selin karşı koyunca ona dokunmaktan vazgeçti.

"Sakin dokunayım deme!" diyerek öfkeyle haykırdı Selin. İçinde öyle büyük bir öfke oluşmuştu ki öfkesi bedeninden taşıtı ve yumruk yaptığı elini sertçe Devran'ın ağzının ortasına geçirdi. "Çünkü sen tam bir pisliksin ve benim pisliklerle asla işim olmaz." Hızlıca arkasını döndü ve Devran'ın arkasından adını haykırışını umursamadan yürümeye başladı.

Devran da "Selin, dur lütfen!" dedi ve dudağında hissettiği kanı durdurmak için parmağını dudağının üzerine bastırarak Selin'in arkasından ilerledi.

Selin öyle hızlı yürüyordu ki topallayan bacağıyla ona yetişmekte güçlük geçiyordu Devran. Dişlerini sıktı ve bacaklarını daha hızlı hareket ettirmeye çalıştı. Bir süre sonra Selin'in hızına yetişti ve onu durdurabilmek için parmaklarını koluna sardı. Tam kendine döndürecek ki Selin ondan önce hamle yaptı ve yumruğunu bir kez daha ağzının ortasına geçirdi. "Bir şeyi bir kez söylerim!" dedi Selin hırsıyla. "Bana dokunmamamı söyledim. Ayrıca..." diyerek sustu ve gözlerinde oluşan tehditkâr parıltılarla birlikte elini, silah olmamasına rağmen silah varmışçasına beline götürdü. "Peşimden gelmeye devam edersen seni vururum!"

Fatih, arabasını park etti ve bakışlarını Onur'un kliniğine çevirdi. Semih arayıp acilen gelmesi gerektiğini söyleyince apar topar çıkmış ve soluğu burada almıştı. Arabasından hızlıca indi ve adımlarının rotasını doğruca kliniğe çevirdi. Kapının önüne gelince derin bir nefes aldı ve içeriye girip Onur'un odasına doğru yol almaya başladı. İçine büyük bir sıkıntı oturmuştu. Telefonda Semih'e ne kadar ısrar etse de Semih neler olduğunu söylememiş ama ses tonundan durumun ciddiyetini anlamıştı. Ayrıca Merih garip bir şekilde, ona destek olmasını istediğine dair mesaj atmış, Fatih nedenini sorduğunda ise geri dönmemişti.

Bilinmeyen sığ sularında gereksiz kulaç atmaktan sıkılıp kapının kulpunu hızlıca kavradı ve odaya girer girmez gözleri Merih'i aradı. Onu görünce, olduğu yerde öylece kalakaldı. Yüzü şişmiş, göz altları neredeyse elmacık kemiklerine kadar morarmış, dudağı patlamıştı. Merih'in dağılmış hâlini görmesiyle bir an nefes alamadığını hissetti.

Merih ise ona bakmıyordu, bakışları ısrarla yerdeydi. Belki de Fatih'in gözlerinde hayal kırıklığı ya da acı görmekten korkuyordu. Aynı şekilde Semih de başını kollarının arasına almış, oturduğu yerde sürekli sallanıyordu. Öfke patlaması yaşamak üzere olduğu her hâlden belliydi.

Fatih sertçe yutkundu ve Merih'e doğru yürüdü. "Sakın bana, Altan denilen adamın bunu yaptığını söyleme!"

Merih'ten önce Semih, ters bir ifadeyle konuştu. Sanki bu ânı bekliyormuş gibi, "O iti öldüreceğim!" diyerek hızlıca ayağa kalktı ve çenesi öfkeden kasılarak kapıya doğru ilerledi. Onun kalktığını gören Onur da yaslandığı duvardan hızlıca doğruldu ve anında kapının önüne geçerek onu durdurmaya çalıştı. "Abi, dur şimdi, önce konuşalım."

Aynı şekilde Merih de başını kaldırdı ve bıkkınlıkla soludu. "Oğlum, bi' dur artık ya!"

Semih ters bakışlarını Onur'un yüzünden çekip Merih'e çevirdi. "Sen benim başıma şaka mısın?"

"Sabahtan beri aynı şeyleri tekrarlıyorum, nesini anlamıyorsun?"

Semih sakın kalabilmek için göğüs kafesini sert bir solukla doldurdu. "Asıl sen nesini anlamıyorsun? O yavşağı önce bir güzel benzeteceğim, sonra da polise teslim edeceğim, bu kadar basit."

Fatih, Semih'in iyice yükseldiğini görünce hızla araya girdi. "Biri bana sakince neler olduğunu anlatabilir mi?"

Fatih'in araya girmesiyle Semih, acı çektiğini belli edercesine alnını ovmaya ve Merih'in yaşadıklarını bir bir anlatmaya başladı. Fatih de her duyduğuna karşılık tıpkı diğerleri gibi öfkelenirken, aynı zamanda kendini sakın kalmaya zorladı ve Merih'in yanma gidip, yüzünü ve başını dikkatlice inceledi.

Fatih'in inceler bakışlarını gören Merih, başını gerginlikle yana çevirdi. "Sen başımdaki üçüncü doktorsun, yeter artık, beni rahat bırakın. Ben iyiyim."

Semih kızgınlıkla yeniden araya girdi. Merih'e duyduğu öfkeyi asla kontrol edemiyordu. "Aptal, MR bile çekilmemiş!"

Merih eliyle tişörtünün yakasını çekiştirdi. İçerisi çok sıcak olmamasına rağmen Semih, üzerine yaz güneşi gibi boğucu bir sıcaklık yayıyordu. Tişörtünün yakasını olabildiğince aşağıya çekştirerek, karşısında tıpkı bir çocuk varmış gibi tane tane konuşmaya başladı. "Hastaneye gitmem demek, olaya polisin karışması demek. Anla artık, anla!"

"Karışsın!" diye çıkıştı Semih. "Neyin oyunu oğlum bu? Yok köstebekmiş de, ortaya çıkaracakmış da. Bla bla bla... Sana ne! Başına yeni bela mı almak istiyorsun?"

Merih, onu anlamayan Semih'i gördükçe iyice sinirlendiğini hissediyordu lakin ani çıkışlarını vücudundaki ağrılar keskin bir san-

cıyla engelliyordu. “Ne demek lan, *sana ne?* Yanına kâr mı kalsın istiyorsun? Bana ve sevgilime bulaşan oydu. Bedeline de katlanacak.”

Semih sertçe yüzünü sıvazladığında Fatih bir kez daha araya girdi. “Leyla’ya ne diyeceksin peki?”

Fatih’in sorusuyla Merih derin bir iç çekti. “Doğruyu söylemeyeceğim. Söylediğimde olaylar daha da içinden çıkılmaz bir hâl alacak ve belki tüm planım altüst olacak.”

“Hâlâ plan diyor ya, hâlâ plan diyor! Planını sikeyim senin!”

Semih isyanla dudaklarını araladığında Merih onu duymazlıktan gelerek konuşmaya devam etti. “Gasp için birkaç serserinin saldırıldığını söyleyeceğim.”

“İnanacak mı?”

Merih tasdiklercesine başını salladı. “Hâlîme üzüleceği için çok sorgulayacağını sanmıyorum.”

Semih sinirle gülmeye başladı. “Sen, Leyla’nın seni görünce boynuna atlayacağını falan mı sanıyorsun?” Alay edercesine ellerini iki yana açtı. “Sen kızı bırakıp evi terk ettin.”

Semih’in üstüne basa basa söyledikleriyle Merih daha da öfkelendi. “Ben evi terk etmedim. Ayrıca Leyla’dan vazgeçmem mümkün mü?”

“O zaman niye gittin? Oturup adamakıllı konuşmak bu kadar zor muydu?”

Merih daha fazla dayanamayınca, ağrılarına rağmen oturduğu yerden öfkeyle kalktı ve işaret parmağını Semih’e doğrulttu. “Bak, ben sen değilim, Semih! Bunu o kalın kafana sok. Ben böyle bir olay karşısında sakın kalamam. Leyla’ya yanlış bir şey söylemek istemediğim için biraz uzak kalmak istedim. Sadece sessizliği tercih ettim.”

“Bu, onu daha çok kızdırdı ama.”

“Dil bazen gidenden daha çok yaralar, yarasını ömrün boyunca unutamazsın, bunu sakın aklından çıkarma,” dedi Merih ve canını yakan keskin sırt sancısından dolayı kısa bir soluk verdi. Soluklandığı sırada gözlerinin önüne Leyla’nın okyanustan daha dalınası mavi gözleri gelince acılı bir ifade yerleşti yüzüne. Leyla’nın onu kolay kolay affetmeyeceğini biliyordu. “Ona ömrü boyunca unutamayacağı bir yara açmaktansa beni yokluğuyla terbiye etmesini tercih ederim.”

Semih alayla güldü. “Sana müstahak. Şimdi Leyla seni yokluğuyla bir güzel terbiye etsin de gör gününü. Hatta, oldu olacak...” dedi ve ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirerek alayla konuşmaya devam etti. “Ergenler gibi internetten kız tavlama sanatlarına da bak.”

Semih’in dalga geçer gibi konuşmasıyla, Fatih mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi. Asya ile eskisi gibi olabilmek, onun dikkatini çekebilmek için aynı arayışa girdiğini duysalar şu an tartışmayı bırakıp onun hâline katıla katıla güleceklerini çok iyi biliyordu. Kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Neyse ki bunu kimse bilmeyecekti.

“Şimdi herkes bir sakın olsun,” diyerek araya girdi Onur. “Böyle kavgayla olacak iş değil bunlar. Merih’in bir bildiği var, bizim ona her türlü destek olmamız ve yardım etmemiz gerekiyor,” dediğinde bakışları Semih’e kaydı. Semih’in ters bakışlarını görse de etkilenmemeye çalışarak konuşmaya devam etti. “Ben de Merih’in daha fazla zarar görmesini istemiyorum ve sırf bu yüzden onun yanında olacağım çünkü o şerefsiz istediğini elde edene kadar Merih’e saldırmaya devam edecek. Ayrıca Merih’in planı çok iyi, bence bu sayede o it hak ettiğini bulacak. Elimden geldiğinden daha fazlasını yaparak Merih’e yardım edeceğim.”

Onur, Semih’i ikna etmek için konuşmaya devam ettiğinde Merih, Fatih’in dikkatini çekebilmek için kaş göz işareti yapmaya başladı. Fatih’in dikkatini çekebildiğinde de başıyla Onur’u işaret etti. Fatih işte şimdi, Merih’in attığı mesajı anlayabiliyordu. Onaylarcasına başını sallayınca Merih minnetle tebessüm etti.

“Bunlar koca bir saçmalık.”

Semih’in itiraz ettiğini görünce Fatih, “Onur haklı, Semih,” diyerek araya girdi. “Merih’in şu an kösteğimize değil, desteğimize ihtiyacı var.”

Semih şiddetle başını iki yana salladı. “Ben bu aptalın daha fazla canının yanmasını istemiyorum,” dediğinde Merih tam yerine tekrar oturmuştu ki etrafına hızlıca göz atıp, yanında bulunan su şişesini kavradığı gibi Semih’e doğru fırlattı.

“Bilmiyorum farkında mısın ama ben buradayım,” dedi Merih.

Semih ise bacağına denk gelen su şişesini önemsemeyip Fatih’e bakmaya devam etti. “Canının yanmasını istemiyorum çünkü benim canım ondan daha fazla yanıyor.”

Fatih anlayışla tebessüm etti. “Farkındayım ama onun bu şekilde daha mutlu olacağını ikimiz de biliyoruz,” diyerek Semih’in yanına adımladı ve onun yanında olduğunu hissettirmek için omzunu sıktı. “Diğer türlü hırsı hiç geçmeyecek ve hayatı kendine zehir edecek. Böyle olması daha mı iyi? O zaman mutlu mu olacaksın?”

Semih çaresizlikle bir Fatih’e, bir Merih’e, bir de Onur’a baktı, ardından ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Allah’ım, ben ne günah işledim de bana böyle bir kardeş verdin?”

Semih’in isyanıyla Merih sırtıtmaya başladı ve Fatih’e göz kırptı.

“O zaman,” dedi Onur hevesle. “Bu akşam bizde güzel bir akşam yemeği yiyelim. Şöyle yeniden hep birlikte bir arada olalım. Belki Merih’i görmek Leyla’ya, hep birlikte olmak da Asya’ya iyi gelir.”

Fatih ve Merih aynı anda derin bir iç çektiklerinde Onur, Merih’in yanına gitti ve onun elini öne doğru çekştirip, avuç içini Merih’in elinin üzerine kapattı. “Birlikte daha güçlüyüz,” diyerek Fatih ve Semih’i beklediğini belli edercesine kaşlarını kaldırdı.

Fatih düşünmeden yanlarına gidip, aynı şekilde avuç içini Onur’un elinin üzerine bastırdığında Semih tereddütlü gözlerle onlara baktı. Kısa bir süre baktıktan sonra gözlerini devirip yanlarına gitti. Avuç içini Fatih’in elinin üzerine yerleştirdiğinde Onur sırtıttı. “Her zaman, hep yan yana, omuz omuza.”

Onur’un söylediklerini diğerleri de tekrarladı. Semih elini geri çektiğinde, bakışları Merih’in sarılı eline kaydı ve yeniden Onur’a baktı. “Bu aptalın eline kaç sütür attın?”

Onur, Semih’in sorusuna cevap veremeden Merih, bu defa kalemliği Semih’in üzerine fırlattı. “Sensin o aptal.”

Fatih, içeriye girdiğinde Asya’yı elinde telefonla buldu ve omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Hâlbuki Asya dünden beri iyileşme belirtileri göstermiş, tatlı tarifleri aramayı bırakmıştı. En azından Fatih öyle ummuştu ama şimdi yeniden telefona gömüldüğü görmek... Usulca yanma gitti ve üzerine eğilip dudaklarını başına bastırdı. “Güzelim, n’apıyorsun?”

“Bize bakıyorum,” dedi Asya tereddüt etmeden ve telefondaki bakışlarını Fatih’te sabitledi. Fatih’in kaşlarının anlamsızca çatıldı-

ğını görünce telefonunu ona çevirdi. “Geçen yıl Portofino’ya gittiğimizde ne kadar eğlenmiştik, hatırlıyor musun?”

Fatih, Asya’nın telefonunu eline aldı ve birlikte çekildikleri selfieye baktı. Asya’nın dediği gibi, ikisinin de gözlerinin içi gülüyordu. O fotoğrafa imrenerek iç çekse de Asya’nın tatlı tariflerine bakmıyor oluşu az önceki umutsuz ifadesinin anında silinmesine sebep oldu. “Evet,” dedi özlemle. “O tatilde çok eğlenmiştik.”

Asya’nın dudakları, tıpkı şekeri kaybolan bir çocuğun dudakları gibi yavaşça büküldü. “Keşke yeniden gidebilsek, ne çok isterdim orada olmayı,” dedi ve telefonunu geri alarak fotoğrafa bakmaya devam etti.

Asya’nın sözleri Fatih’in kafasını karıştırmıştı. Asya’nın yavaş yavaş kendini açmaya başlaması ve bunun sık tekrarlanması Mehmet Hoca’ya göre iyiye işaretti. Fatih’in de bunu desteklemesi, iyileşme sürecinin hızlanması demektir. Çok kısa bir müddet Asya’ya baktıktan sonra yanına oturdu ve parmaklarını çenesine sabitleyip yüzüne bakmasını sağladı. “Sen Portofino’ya mı gitmek istiyorsun?” diye sorduğunda, Asya gitmek istediğini belli edercesine gözlerini açıp kapattı.

“Yani isterdim, son günlerde biraz fazla evde kaldım. İşe dönme de en az 1 hafta var. Kalan 1 haftayı evde geçirmek yerine tatilde geçirmek isterdim tabii ki.”

“Sen ciddisin,” dedi Fatih heyecanla ve genişçe gülümsenmeye başladı. Asya’nın bu denli çabuk iyileşme belirtileri gösteriyor oluşu günlerdir çektiği sıkıntılarının üzerine güneş gibi doğuyordu. Yüzü aydınlandı ve Asya’nın yüzünü ellerinin arasına aldı. “Gerçekten de ciddisin,” diyerek dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu ve Asya’nın ifadesiz bakışları karşısında telefonunu çıkararak kısa bir sessizliğe gömüldü. Yeniden Asya’ya döndüğünde, Asya’nın surat ifadesine tebessüm ederek burnunun ucundan şefkatle öptü. “Ben bu hafta sonu boşum. Kısa da olsa seninle ufak bir kaçamak yapmayı ben de isterim. Hatta bizimkilere de söyleyelim, ayarlayabilirlerse hep birlikte gidelim, olur mu?”

“Olabilir,” dedi Asya. İçinde bir yerlerde gideceğine ve yeniden orada olacağına dair ufak bir heyecan kırıntısı oluştu ama ne diyeceğini ya da onunla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Ne yapacağını

bilemeyince de kollarını Fatih'in boynuna doladı, ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim Fatih, eminim bize çok iyi gelecek."

Fatih, Asya'nın sözleriyle gülümseyip onu kucağına çekti ve aynı şekilde sarıldı. "Seni mutlu edebilmek, yüzünü bir kez bile güldürebilmek için her şeyimi veririm."

Asya bir an duraksadı ve burnunu Fatih'in boynuna yaslayıp derince soludu. İçine çektiği koku, içindeki fizyolojik ihtiyacı yavaşça gün yüzüne çıkardı. Çektikçe başının döndüğünü ve kasıklarında bir sızı hissettiğini fark etti. İçindeki sızı yavaşça dudaklarına geçti ve sanki kendi kontrolünün dışındaymış gibi hareket ederek Fatih'in boynuna ufak öpücükler kondurmaya başladı. Dudaklarını her bastırdığı yerde kıvılcımlar hissetti ve dudaklarını kazımak istercesine öpmeye devam etti. Öptükçe de Fatih'in göğüs kafesinin hızlıca inip kalkmaya başladığını ve kucağında oturduğu için onun da hareketlendiğini gördü. Onun hareketlenmesi Asya'nın bedeninin daha da yanmasına sebep oldu ve Asya, o sertliği hissedebilmek için kendini iyice Fatih'e bastırdı.

Asya'nın kendini bastırmasıyla birlikte Fatih'in dudaklarının arasından hırıltılı bir nefes çıkınca Asya dudaklarını Fatih'in dudaklarına bastırdı ve onu sertçe öpmeye başladı. Öyle bir tutkuyla öpüyordu ki Fatih'i her öptüğünde içindeki ateş dudaklarında can buluyor, ikisini birlikte yakıyordu.

Fatih'in sıcak nefesi içine aktıkça delirecek gibi hissetti ve içindeki dürtüye daha fazla engel olamayıp, Fatih'in bedenine büyük bir açlıkla sarıldı. Tüm uzuvlarıyla Fatih'i istiyor ve onu tam manasıyla hissetmeden asla durmak istemiyordu.

Fatih ise Asya'nın tutkusu karşısında önce afallasa da, çok geçmeden aynı açlıkla karşılık vermeye başladı ve nefesi tükenene kadar onu öpmeye devam etti. Sanki öpmüyor, içindeki özlemi, aşkı dudaklarıyla Asya'ya geçiriyordu.

Asya, nefesinin kesildiğini anlayınca kendini geriye çekti ve içine güçlü bir nefes çekip, alev topuna dönen avuç içlerini Fatih'in yanaklarının üzerine bastırdı. "Seni içimde istiyorum," diyerek, dilini dudaklarının içine daldırdı. İçi titriyordu ve içindeki yangınla baş etmesi gittikçe güçleşiyordu. Direnmeyi ısrarla reddetti ve Fatih'in yanaklarının üzerindeki elini tişörtüne kaydırıp, dudaklarından koparak tek seferde Fatih'in vücudundan sıyırdı. Bakışları, kucağında-

ki adamın çıplak bedenine kaydı. Bronz teni ve pürüzsüzlüğü dudak ısırtacak boyuttaydı. Parmak uçlarını göğüs kafesine sürttü. Kendi parmak uçlarındaki alev, onun teninde de vardı. Fatih'in tenindeki alev, kendini bir kez daha erkekliğine bastırmasına sebep oldu.

Fatih'le daha önce yakınlaşmış olsalar da tam manasıyla cinsellik yaşamamışlardı lakin şu an bunu şiddetle istiyordu. Damarlarında kuvvetlice çağıldayan kan, kalbine vurdukça kalp atış seslerinin uğultusu kulağını dolduruyordu. Zihni, bedeni, tüm hücreleri içindeki arzuya minnetle boyun eğiyordu. Parmaklarının altında Fatih'in kalp atışlarını hissetti; tıpkı kendi kalbi gibi çırpınıyordu.

Dudaklarına arzu dolu bir gülüş yerleştiğinde, Fatih'in ellerini bedeninde hissetmesi ve üzerindeki tişörtün sıyrılması aynı anda oldu. Fatih'in arzu dolu bakışlarının sütyeninin üzerinde olduğunu görünce kucağından kalktı ve üzerindeki taytı bacaklarından sıyrıp karşısında iç çamaşırlarıyla kaldı. Fatih'in gözlerine baktı. Gözlerinde gördüğü tutku ve beğeni ifadesiyle içindeki yangın daha da harlandı. Hızlıca yanma gidip önünde diz çöktü ve parmaklarını pantolonunun düğmesine sardı. Olabildiğince çabuk olmak ve sonuca ulaşmak istiyordu ama titreyen parmakları buna engel oluyordu. Neyse ki Fatih'in yardımıyla pantolonunu çıkarmayı başardı ve onun da boxer¹ ile kalmasını sağladı.

Yeniden kucağına yerleşti. Fatih'in sertliğini şimdi daha rahat hissedebiliyordu. Ufak hareketlerle ona sürtmeye başladığında Fatih'in dudaklarından güçlü bir inleme döküldü. Fatih, Asya'yı belinden kavrayıp kucağına daha da bastırarak onu öpmeye başladı.

Şimdi ikisi de öfkeli bir yangının içine düşmüş, sonunu düşünmeden kendilerini ateşe teslim etmişlerdi.

Asya, Fatih'in dudaklarından kopup boynunu geriye yatırınca Fatih'in dudaklarını gerdanında hissetti ve gerdanındaki darbelerin tadını çıkarmaya başladı. Bir süre sonra dudakların göğüslerine doğru aktığını hissedince başını kaldırdı ve Fatih'in omuzlarını saran parmaklarını serbest bırakıp sütyeninin kopçasına ilerletti. Sütyeni rahatça açabilmek için dizlerinin üzerinde doğrulup Fatih'e doğru eğildi ve saçları Fatih'in yüzüne döküldüğünde dudaklarına minik minik öpücükler kondurmaya devam ederek sütyeninin kopçasını

¹ Boxer: Özellikle erkeklerin kullandığı, şort şeklinde olan iç çamaşırı.

hızlıca açtı. Üzerindeki bez parçası gevşediğinde, onu göğüslerinde emanetmiş gibi tutan yalnızca omuzlarındaki askılarıydı.

Sütyeninin kopçasını açar açmaz yeniden kucağına yerleşti ve göğüslerini Fatih'in göğüs kafesine yasladı. Aralarındaki bez parçasına rağmen göğüs uçları Fatih'in tenindeki alevi hissediyor, o alev her iki göğüs ucunu da yakıyordu. Bu his kanını kaynattı ve Asya'nın boğazından firar eden inlemesine engel olamadı. "Seni içimde istiyorum, Fatih!"

Fatih için zaman durmuş gibiydi. İçinde büyük bir yangın çıkmış, tüm bedenini eritmişti sanki. Asya'nın sözleri damarlarındaki kanı hızlandırıyor, erkekliğine vuruyordu. Sevdigi kadının her zerresini öpmek, onu aşkla sarmalamak istiyordu. Büyük bir açlık hissediyordu. Bakışlarını Asya'nın göğüslerine çevirdi. Üzerindeki bez parçası hafifçe yukarı sıyrılmış, göğüs uçlarını ve üst kısımlarını örtse de alttan göğüslerini tüm güzelliğiyle gün yüzüne sermişti. Parmak uçlarını açıkta kalan göğüslerine doğru ilerlettiğinde, gözleri Asya'nın gözlerine kayd ve o an büyük bir uçurumun kenarından boşluğa düşüyormuş gibi hissetti. Bomboş bakıyordu Asya. O bakışlar, içindeki tüm tutkunun geri çekilmesine sebep oldu.

Sertçe yutkundu ve Asya'nın göğüslerine ilerlettiği parmaklarının rotasını sırtına çevirdi, ardından sırtından aşağıya sarkan kopçaları tuttu, Asya'yı göğsüne yaslayıp sütyenini kapatmaya çalıştı.

"Fatih, n'apıyorsun? Sevişmek istiyorum."

Asya'nın itiraz dolu sesini duysa da sütyenin kancalarını birbirine geçirmeye devam etti. Geçirmeyi başardığındaysa parmaklarını Asya'nın kollarına sarıp yüzüne bakmasını sağladı. "Ben de çok istiyorum ama olmaz, güzelim."

Asya'nın kaşları yavaşça çatıldı. "Neden?"

Fatih, bunun sebebini açıklamak için doğru kelimeleri özenle aradı. Asya'nın hastalığından dolayı olduğu için kendini suçlu hissetmesini istemiyordu lakin onu kırmayacak kelimeleri bulamıyordu. Endişeyle yanaklarının içini kemirdi ve aklıma gelen ilk düşünceyi yüzünü belli belirsiz buruşturarak fısıldadı. "Çok istiyorum ama evlenmeden olmaz."

Asya afallamış bir hâlde Fatih'in yüzüne baktı. "Ne? Fatih, ne saçmalıyorsun?"

Fatih inler gibi derin bir iç çekti. Asya hâlâ kucağındayken sağlıklı düşünmekte oldukça zorlanıyordu. Parmaklarını bu defa Asya'nın dudaklarının ıslaklığına yapışan saçlarına çevirdi ve onları özgür bıraktı. Uzun uzun dudaklarına baktı. Öpüşmekten kabaran ve hızlı soluklarından dolayı aralanan dudakları fazla öpülesi duruyordu. "Biz zaten öyle anlaşmamış mıydık? Evlenmeyi bekleyecektik. Tam birleşmeyi o gece yaşayacaktık," dedi kendini gülümsemeye zorlayarak.

Asya itiraz edercesine başını salladı. "Evet ama ben artık beklemek istemiyorum. Seni istiyorum," dedi ve bakışlarını üzerinde oturduğu Fatih'in kasıklarına çevirdi. "Ayrıca senin istediğinin de fazlasıyla farkındayım. Çok sertsin şu an."

Fatih hırıltılı bir nefes verdi dudaklarının arasından. "Çok istiyorum," dedi ve yeniden gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ama şimdi olmaz. Ayrıca ben uzun bir cinsellik yaşamak istiyorum, acele gelmesini istemiyorum. Şimdi olursa aceleyle gelir çünkü birazdan yemeğe gideceğiz."

"Ne yemeği?"

"Bu gece Onur hepimizi yemeğe davet etti. Bir nevi Merih ve Leyla'yı bir araya getirmek için. Bizi bekliyorlar, bir an önce hazırlanıp gitsek iyi olacak. Bize ihtiyaçları var."

Asya umutsuzca dudaklarını büktü ve Fatih'in kucağından kalkıp yerdeki eşyasının yanına yürüdü. "Tamam o zaman, daha sonra sevişiriz."

Fatih, Asya'nın kucağından kalkmasıyla birlikte rahat bir nefes verdi. Asya'nın ısrarı karşısında o ince çizginin arasında gidip geliyordu. Bakışları Asya'nın vücuduna kaydı. Tüm bedenini öpmeyi çok özlemişti. Özlemle içini çektiği sırada kasıklarında güçlü bir sızı hissedince ayağa kalktı. "Ben acilen duşa girsem iyi olacak. Duştan sonra evden çıkarız."

Asya başını sallayınca da hızlı adımlarla banyoya yöneldi.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Eyvah!” Leyla elindeki bardağı korku nidasıyla yere düşürdü. Günde Zeynep kırılan üçüncü bardağa baktı ve yüzünü buruşturarak, “Leyla, bana bardak takımı borçlusun,” dedi, homurtusu tüm mutfağı doldururken.

Leyla, “Üzgünüm,” diyerek bir Zeynep’e, bir de yerdeki kırılan bardağa baktı. Derin bir iç çekerek, yerdeki cam kırıklarını toplamak için yere eğildi. Gökçe de yanma gitti ve Leyla’ya yardımcı olmaya başladı.

Çok kısa bir müddet sessizliği paylaşarak toplamaya devam ettiler. Aralarındaki sessizliği bozansa Gökçe oldu. “Leyla, iyi misin?”

Leyla iyi olduğunu belli edercesine başını salladı. “İyiyim.”

“Değilsin,” diye itiraz etti Zeynep. “Çok fazla dalgınsın.” Eline aldığı elektrikli süpürgeyle yanlarına geldi.

Zeynep’in süpürgeyi çalıştırmasıyla birlikte kızlar ayağa kalktılar ve ellerindeki cam kırıklarını çöpe attılar. Zeynep de tüm cam kırıklarını topladığından emin olunca süpürgeyi kapatıp, inceler bakışlarını Leyla’ya çevirdi. “Neyin var, Leyla? Merih gelecek diye mi bu hâldesin?”

Leyla yenilgiyle başını salladı. “Evet. Yani kafam çok karışık. Bir yanımda gittiği için çok kırgın, bir yanımda da onu çok özledi. Kıscası, onu görmeyi hem çok istiyorum hem de istemiyorum.”

“Çok uzattınız,” dedi Gökçe. “Gereksiz uzattınız. O müdürün olacak adamın tam da iyilik yapacağı tuttu.”

“Ya ne yapsaydı?” diyerek araya girdi Zeynep. Ses tonu az önceki göre biraz daha sert bir tonda çıkmıştı. “Adam Leyla’nın yüzme bilmediğini düşünmüş, normal bir insan gibi yardım etmek istemiş. Nesi suç? Bizim dev aynasının bu kadar kıskanç hanzo olduğunu nereden bilsin?”

Leyla, aklına havuzda olduğu anlar gelince alt dudaklarını endişeyle dişledi. Bu zamana kadar hep Altan’ı savunmuş, hiç art niyet aramamıştı ama o gece çok başka hissetmişti. “Bilmiyorum,” diye inleyince, Zeynep ve Gökçe’nin bakışları üzerine sabitlendi.

“Neyi bilmiyorsun?”

Leyla önce Gökçe’ye, ardından Zeynep’e baktı. O gece hissettiklerinden kimseye bahsetmemişti. Bakışlarıyla masayı işaret etti. “Biraz oturalım mı? Nasılsa gelmelerine daha var.”

Zeynep ve Gökçe tasdik edercesine başlarını salladılar ve masaya doğru ilerlediler. İkisi de sandalyelere oturur oturmaz cevap bekleyen bakışlarını Leyla’ya çevirdiler. Leyla’nın karşılarında kıvrınması ikisini de iyice meraklandırmıştı.

“Leyla, neler oluyor?”

Leyla sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. “İşte bunu ben de tam olarak bilmiyorum, kızlar. O gece o havuzda Altan Bey’in bakışları farklıydı sanki.”

“Nasıl farklıydı?”

Leyla aklında dönüp duran ihtimaller netleşmediği için kendini boğulacakmış gibi hissetti ve yüzünü sertçe sıvazladı. “Ne bileyim? Sanki... Bana bir an Merih’in haklı olduğunu hissettirdi.”

Leyla’nın sıkıla sıkıla söyledikleri üzerine Gökçe’nin gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açıldı. “Ne yani? Müdürün senden hoşlanıyor mu?”

Leyla başını iki yana salladı. “Hoşlantı değil de takıntı gibi. Yani farklıydı, rahatsız ediciydi.”

Zeynep’in gözleri kuşkuyla kısıldı. “Yanılıyor olabilir misin?”

“İşte onu hiç bilmiyorum,” diyerek öne atıldı Leyla. “Kabul ediyorum insan yanlış anlayabilir, yanlış görebilir, yanlış duyabilir ama yanlış hissedemez, öyle değil mi?”

Cevap bekleyen bakışlarını kızların yüzünde gezdirdiği sırada kapı çalınınca yerinden bir ok gibi fırladı. “Eyvah! Merih geldi, ben şimdi ne yapacağım?”

Zeynep saatine baktı ve onu sakinleştirmek istercesine yavaşça konuştu. “Onlar değildir, henüz gelemezler. Gelenler Asya ve Fatih olmalı.”

Leyla rahat bir nefes verdiğinde Zeynep kapıyı açmak için mutfaktan çıktı.

Kapıyı açar açmaz karşısında Asya ve Fatih’i görünce tahmininde yanılmadığı için genişçe gülümsedi ve kapıyı ardına kadar açarak, içeriye geçmeleri için kapının önünden ayrıldı. “Hoş geldiniz. Erkencisiniz?”

Asya içeri girer girmez Fatih, Asya’nın arkasından baktı ve belli belirsiz iç geçirdi. “Evde olmamamız bizim için en iyisi,” dedi mırıldanırcasına, ardından bakışlarını Zeynep’e çevirdi. “Bizimkilerle konuştum, onlar da geliyorlarmış. Geç kalmak istemedim.”

Zeynep başını salladığında Fatih de içeri girdi ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. “Defne nerede?”

“Odasında,” dedi Zeynep ve bakışları Fatih’in eline kaydırıldı. Elindeki oyuncak kutusunu görünce itirazla konuştu. “Fatih, yine mi oyuncak?”

Fatih konuşmadan önce Asya araya girdi. “Durdurmayı istedim ama durduramadım,” deyince Fatih sırtarak, “Defne ile arama girmeyin, kızlar,” deyip adımlarını doğruca Defne’nin odasına çevirdi.

Zeynep gülümseyerek başını iki yana salladı ve Asya’nın koluna girip birlikte mutfağa ilerlediler.

Mutfaka girdiklerinde Leyla küçük bir nefes verdi. “Bir an Merihler geldi zannetmişim,” diyerek rahatlasa da Asya’nın, “Onlar da beş dakikaya burada olur, yoldalarmış,” demesiyle içini yeniden tedirginlik ve heyecan sardı.

Leyla tedirginlikle bakmaya devam edince Gökçe, “Saçmalama artık, Leyla,” dedi keyifsizce. “Şu an kendini boşa geriyorsun, belki de biraz sonra barışmış olacaksınız.”

Leyla huysuz bir ifadeyle kaşlarını çatı. “O biraz zor. Kabul, onu çok özledim ama beni bir kez bile dinlemedi. Göz göre göre gitti. Kolay kolay barışmam.”

Gökçe bıkkınlıkla soludu. Aralarındaki ayrılığa daha fazla tahammül edemeyecekmiş gibi hissediyor, Leyla’nın üzülmeye canını çok sıkıyordu. “İkinizde de saçma bir inat var. Şöyle adamakıllı oturup konuşmadığınız sürece bu işi asla düzeltemezsiniz!”

Leyla tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki kapı kilidinin sesini duyunca Merihlerin geldiğini anladı ve ne yapacağını bilemez hâlde etrafına baktı. Heyecanın parmakları, kalbini tüm gücüyle sık-maya çoktan başlamıştı. Kalp atışlarının sert sesi, hem göğsünü acı-tıyor hem de ayaklarını yerden kesiyordu.

“Geldiler,” dedi Zeynep ve bakışlarıyla kapıyı işaret etti. “Hadi biz de içeriye geçelim.”

Leyla’nın gözleri korkuyla büyüdü. “Ben de mi geleceğim? Asla olmaz. Siz gitseniz, ben burada kalsam olmaz mı?”

Zeynep gözlerini devirdi. “Oldu, tüm gece burada tek başına takıl, adam da çekip gitsin.”

Leyla omuzlarını silkince Asya çözüm bulma ümidiyle araya girdi. “Leyla, Merih gelmişken senin içeriye girmemen ya da geri durman doğru olmaz. Mesela şey yapalım,” dedi ve masanın üzerindeki tabaklara uzandı. “Hep birlikte içerideki masayı hazırlamaya başlayalım. Böylece içeriye girmen için ya da burada kalmaman için bahanen olur.”

“Çok mantıklı,” dedi Gökçe ve Asya gibi o da tabaklara uzandı.

Leyla umutsuzca omuzlarını düşürüp, “Pekâlâ,” diyerek onların yanına ilerledi. “Ama sizin arkanızdan çıkarım.”

Diğer kızlar onaylayınca tepsiye bardakları yerleştirdi ve kızların arkasından içeriye doğru adımlamaya başladı.

Kızlar içeriye girdiklerinde erkeklerin oturduklarını ve odada rahatsız edici bir sessizliğin olduğunu gördüler. Odadaki sessizliği kıran da Zeynep’in tiz sesi oldu. “Merih, sana n’oldu?”

Zeynep o kadar yüksek sesle konuşmuştu ki Merih belli belirsiz yüzünü buruşturdu ve parmaklarını kulağına götürdü. Kulaklarındaki çınlama hâlâ tam anlamıyla bitmemişken Zeynep’in haykırışı tuz biber ekmişti. Parmaklarını geri indiremeden görüş alanına Leyla girince kalbinin teklediğini hissetti. Üzerine siyah, yazlık bir elbise giymiş, sarı saçlarını açık bırakmıştı. Sadece Merih değil, odadaki herkes nefesini tutmuş bir hâlde Leyla’ya bakıyordu.

Leyla ise Merih’i görür görmez önce bakışlarının değdiği her noktasında kalbinin söküldüğünü hissetti, ardından içinde hissettiği acı, bedenini kuvvetlice sarstı. Mavi gözlerine hızla yaşlar dolduğunda, elindeki tepsinin düşmesinden korkarcasına kenarlarına parmaklarını daha sıkı sardı. Konuşmak, ne olduğunu öğrenmek istiyor

ama Merih'in bu hâle gelene kadar çektiği acıyı düşündükçe içinde hissettiği acı, sesini de yok ediyordu.

Merih'in durumu nedeniyle içlerinde en az etkilenen Asya'ydı ve Leyla'nın tepsiyi düşürme ihtimalinden rahatsızlık duymaya başlamıştı. Hızlıca elindeki tabakları masanın üzerine bıraktı ve Leyla'nın yanına giderek elinden tepsiyi aldı. Elinden tepsinin alınmasıyla birlikte Leyla, kaybolduğu düşüncelerinin arasında yolunu bulabildi ve Merih'e doğru bir adım attı. "Kim yaptı sana bunu?"

Merih olabildiğince dişlerini sıktı ve sertçe yutkundu. Boğazını yakıp geçen bir zehir vardı sanki. Konuşsa zehri her yere saçılacak, ulaştığı her yeri eritecekti. Başını önemsiz bir durummuş gibi iki yana salladı. "Bir grup sokak serserisinin saldırısına uğradım ama şimdi iyiyim."

Semih sesli bir nefes alınca Merih kaşlarını çattı lakin bakışlarını Leyla'dan ayırmadı. Tepkisini, daha doğrusu inanıp inanmayacağını merak ediyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Leyla titreyen sesiyle. Merih'in söyledikleriyle beraber kafasının içinde o kadar çok soru dönmüştü ki hangisini soracağını zihninin bulanıklığından seçemiyordu.

Merih de gözünü kırpmadan Leyla'ya bakıyordu. Odada kimse yokmuş gibi sadece onu izliyordu. "Dün gece oldu."

"Şikâyetçi oldun mu?"

Merih yavaşça yutkundu. "Oldum."

"Şimdi nasıl hissediyorsun kendini?"

Merih tam cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Onur'un çalan telefonu konuşmasını engelledi. Onur mahcup bir ifadeyle ayağa kalkıp, telefonla konuşmak için odadan çıktı.

Leyla, çalan telefonun kendini sarsacağından habersiz, Merih'e bakmaya devam etti. Merih'in iyi olduğuna dair küçücük umuda tüm gücüyle sarıldı. Merih'in ona karşı bu konuda dürüst olmayacağını bilmesine rağmen o umuda sıkı sıkıya sarıldı. Merih, "İyiyim," deyince de sarıldığı tüm umudu bir kuş misali avuçlarının arasından uçup gitti. İyi olmadığını görebiliyordu. İnkâr edercesine başını iki yana salladı ve Merih'e doğru yavaş adımlarıyla ilerlemeye başladı.

Onu durduransa kalbine kıymıklar batmasına sebep olan Onur'un sözleriydi.

“Telefon sana, Merih... Baksan iyi olacak. Israrla kapatmıyor,” dedi Onur, rahatsız edici bir ifadeyle Merih’e bakarak.

Merih de Onur’un sözleriyle bakışlarını Leyla’nın üzerinden çekip Onur’a sabitledi. “Bana mı?” diye sordu kuşkuyla. Aynı zamanda anlamsızca Onur’a bakıyor, Onur’un tuhaf ifadesini anlamlandırmaya çalışıyordu. “Kim arıyor?”

Onur kaçamak gözlerle Leyla’ya baktı, ardından yeniden Merih’e döndü. “Adının Görkem olduğunu söyledi.”

Leyla, oldukça hızlı bir şekilde hafızasını tazelemeye çalıştı. Görkem ismini daha önce duyup duymadığını anımsamaya çalıştı ama ne kadar kendini zorlasa da o isimde birini tanıımıyordu. Tıpkı Merih gibi o da Onur’a bakıyor, Onur’un dediklerinin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Merih de aynı şekilde Görkem ismini anımsamaya çalıştı ve herhangi bir çağrışım yapmayınca kaşlarını çattı. “Görkem de kim?”

Onur olduğu yerde sıkıntıyla kıpırdadı. “Dün geceki kız. Hani sana yardım eden ve beni arayıp yerini haber veren.”

Merih’in çatılan kaşları şaşkınlıkla havalanırken, aynı anda Leyla’nın hayal kırıklığıyla bakan gözleriyle karşı karşıya kaldı ve o an Leyla’nın yanlış anladığını anladı. Kendini ifade etme amacıyla, hızlıca “Adamlar telefonumu kırmışlardı ve arabamı uzaklaştırmışlardı. Arabama doğru yürümeye çalışırken yolda karşılaştık, onun sayesinde Onur’u arayabildim,” dedi panikle.

Merih soluksuz bir şekilde derdini anlatmaya çalıştığında Leyla, gözlerinin önüne Merih’in o çaresiz hâlini getirmeye çalıştı. Yaralı, kimsesiz, âciz... Gözlerinin önüne gelen görüntüsü bile iliklerine kadar acı hissetmesine sebep oldu. Hissettiği acıyla göz pınarları ağlama isteğiyle sızım sızım sızladı. Gözlerindeki sızlama, dudaklarına da vurunca titreyen alt dudağını yavaşça ısırды ve Merih’e başını sallamakla yetindi.

Merih ise Leyla cevap vermeyince başını Onur’a çevirdi ve telefonla konuşmak istediğini belli edercesine telefonu almak için elini uzattı. Merih’in elini uzatmasıyla birlikte odaya da eş zamanlı büyük bir sessizlik çöktü, herkes Merih’e bakmaya başladı. Merih de üzerindeki gergin bakışların ablukasında, telefonu kulağına götürür götürmez bakışlarını Leyla’nın huzur bulduğu maviliklerine sabitle-

di. Önce küçük bir soluk aldı, ardından “Efendim?” dediğinde kulaklarına Görkem’in eğlenen sesi doldu.

“Bay kanlı et yığını ile mi görüşüyorum?”

Görkem’in söylediklerini duyunca gülümsemek istedi lakin Leyla yüzüne dikkatlice baktığı için gülümsemekten vazgeçti. “Evet, benim ama artık öyle değilim, en azından temizlenebildim.”

“Öyle mi? Ama sanki yakışmıştı da...” dedi Görkem gülümseyerek, sonrasında ciddileşerek konuşmaya devam etti. “Şaka yapıyorum, çok kale alma beni. Sadece iyi olup olmadığını kendi kulaklarımla duymak istedim yoksa arkadaşın benden kurtulamayacaktı.”

Merih, Görkem’in kıkırtısı kulaklarına dolunca bir kez daha gülmek istedi fakat tüm gözler üzerindeyken sanki kendini bir suç işliyormuş gibi hissediyor, üzerindeki bakışlarından rahatsızlık duyuyordu. Sıkıntılı bir nefes çekti içine. “Gerçekten iyiyim. Dün gece için bir kez daha teşekkür ederim.”

“Teşekkür etmene gerek yok ama istersen...” deyip duraksadığında Görkem, Merih’in kaşları merakla çatıldı.

“İstersem ne?” diye sorup cümlemin devamını bekledi Merih. Leyla’nın bakışları da hâlâ üzerindeydi.

Görkem derin bir nefes alıp, sabah kalktığından beri dile getirmek için bahaneler aradığı isteğini bir çırpıda söyledi. “Ama istersen karşılıklı bir teşekkür kahvesi içebiliriz, kahveler senden olur yani.”

Merih, Görkem’den beklemediği teklifle bir an ne diyeceğini bilemeyip öylece kaldı, ardından hızlıca düşünmeye başladı. Bir yanı basit bir kahve teklifini kabul edip Görkem tarafından yanlış anlaşılmaktan korkuyor, bir yanı da yapılan iyiliği karşılıksız bırakmak istemiyordu. Sıkıntıyla soludu. Üzerindeki bakışlar da omuzlarında iyice yük yapmaya başlamıştı.

Merih’in üzerindeki bakışlardan rahatsız olduğunu ilk fark eden Leyla oldu ve bedenini kızlara çevirdi. “Hadi kızlar, masayı hazırlamaya devam edelim.”

Kızlar, “Olur,” deyip adımlarını mutfığa çevirdiklerinde Leyla yeniden Merih’e baktı. İlerlemek için tam bir adım atmıştı ki Merih’in “Kahve mi?” diye mırıldandığını duyunca olduğu yerde kaldı, tek kaşı istemsizce kalktı. Bakışlarını hızlıca Merih’in dudaklarına çevirdi. Kızın kahve içmek istediğini anlamış, Merih’in vereceği

cevabı merakla beklemeye başlamıştı ama o an Merih'in üzerinde baskı uygulayacağını ve kararını ona göre vereceğini fark edince onu kendi kendine bırakmak istedi, derin bir iç çekip kızların peşine takıldı.

Merih, Leyla'nın ardından bakarken kulaklarına karşı tarafın sesi bir kez daha doldu. "Evet, bir teşekkür kahvesi... Sen ve ben... Olmaz mı?" diye sorup duraksadı Görkem. Hissettiği heyecandan karnına kramplar giriyor, bir yandan da geri çevrilmekten korkuyordu. Garip bir şekilde Merih'i görünce ondan etkilenmiş, sonunu düşünmeden hareket etmek istemişti. İlk kez yaptığı bir şey değildi zaten. Titrek bir solukla doldurdu ciğerlerini ve bir çırpıda konuştu. "Belki de yeni bir başlangıç olur aramızda. Böylece teşekkür kahvesinden öteye gider. Tabii sen de istersen, ne dersin?"

Görkem'in soluksuz konuşması, Merih'in üzerine sıcak basmasına sebep oldu ve onu oturduğu yerde huzursuzca kıpırdattı. Onun bir teşekkür kahvesinden daha fazlasını istediğini ilk sorduğunda anlamıştı ama yine de emin olmadan, acele karar vermek istemişti. Konuyu daha fazla uzatmadan kapatmak için hızlıca konuştu. "Açıkça konuşmak gerekirse teşekkür kahvesi içmeyi ben de isterim çünkü yaptığın iyiliği karşılıksız bırakmak istemem. Sen dün gece benim karşıma çıkıp bana yardım etmeseydin belki de şu an daha zor bir durumda olabilirdim. Bunun için sana bir kez daha teşekkür ederim ama şunu da bil ki ben bunu yaparsam sadece altında kalmak istemediğim için yaparım." O kadar arka arkaya konuşmuştu ki, ağırları nefesini kesene kadar soluksuz konuştuğunun farkında bile değildi. Soluklanmak için kısa bir süre bekledi. Karşı tarafı da daha fazla bekletmek istemiyordu. Hissettiği acıya rağmen konuşmaya devam etti. "Kısacası, aramızda sadece teşekkür kahvesi olabilir, onun dışında bir adım öteye geçemez çünkü benim sevdiğim, hayatımı birleştirmek istediğim bir kadın var. O yüzden, aramızda istediğin gibi bir başlangıcın olması söz konusu değil."

Görkem, Merih'in sözleriyle bozulsa da fevri davrandığı için kendine küfredip sesine sahte bir neşe kattı. "Hayatında biri olduğunu bilmiyordum ya da o ihtimali açıkçası çok fazla düşünmek istememiştim. Öyleyse bu teklifi hiç yapmamışım gibi düşünelim mi? Senin adına sevindim, umarım çok mutlu olursunuz."

Merih “Teşekkür ederim,” dedi ve telefonu kapatıp Onur’a uzattı, ardından bakışlarını üç erkeğin ondan bir saniye bile ayırmadığı gözlerinde gezdirdi. Bir süre daha onlara baktıktan sonra aralarındaki gereksiz sessizliği bozdu. “Ne bakıyorsunuz öyle? Doğru olanı yaptım.”

Fatih, söylediklerini tasdik edercesine gülümsedi. “Elbette doğru olanı yaptın, olması gereken buydu,” diyerek ayağa kalktı. “Hadi kızlara yardım edelim, ben çok acıktım.”

Semih de başıyla Fatih’i onaylanıp ayağa kalktı ve Merih’e döndü. “Sen burada bekle, masa hazır olunca gelersin.”

Merih hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu. “Peki anne.”

Merih’in homurtusu, Semih’in öfkeyle solumasına sebep oldu. “Ben sana anne lafını yedirirdim de dua et, yaralısın,” diyerek, Merih’in sırtımasını umursamadan mutfığa doğru ilerledi.

Dakikalar sonra herkes yemek masasına geçtiğinde odayı yine büyük bir sessizlik kaplamıştı. Sadece tiz çatal kaşık sesleriyle bu sessizliği kırmaya çabalıyorlardı. Leyla’nın kaçamak bakışları da Merih’in üzerindeydi. Telefondaki kadına ne cevap verdiğini bilmiyordu. Bir yanı bunun normal olduğunu söylese de bir yanı kıskançlıktan içini kemiriyordu. Keyifsizce soludu. Bir şekilde konuşmayı Merih’e getirerek kahve olayını öğrenmek istiyordu. Bakışlarını Zeynep’e çevirdi ve konunun Merih’e dönmesi umuduyla, “Defne ne zaman uyanacak?” diye sordu.

Zeynep başını gömüldüğü çorbadan kaldırıp Leyla’ya baktı. “Birazdan uyanır, o yüzden hızlı hızlı yemeye çalışıyorum,” dediğinde Onur araya girdi. “Sen rahat ye Zeynep’im, uyanırsa ben onunla ilgilenirim.”

“Kocaların hasısın sen be!” diyerek Onur’un yanağına uzandı Zeynep ve yanağından usulca öptü.

Asya da içinde yeniden hissetmeye başladığı huzurla onlara bakıyordu. Sanki kaybolmuştu ve yıllar sonra aile sıcaklığına kavuşmuştu. “Sen de rahat rahat ye Onur, ben ilgilenirim Defne’yle.”

Asya’nın sözlerine Gökçe itiraz edercesine başını salladı. “Asıl ben ilgilenirim.”

Kızların arka arkaya konuşmasıyla Zeynep minnetle gülümsedi. “Kızım çok şanslı, teyzeleri tarafından paylaşılamıyor.”

“Kesinlikle çok şanslı,” dedi Fatih. “Ama kimse rahatını bozmasın, Defne ile ben ilgileneceğim.”

Semih “Ben varken kimseye laf düşmez,” diye araya girince, Merih hüzünle onlara bakmaya başladı.

“Şu an kendimi çok kötü hissettim. Ben de ilgilenmek isterdim ama maalesef bunu bir süre ertelemek zorunda kalacağım gibi görünüyor,” dedi Merih.

Leyla’nın beklediği fırsat, işte şimdi önüne gelmişti. İçini kemiren sorunun cevabını nihayet öğrenebilecekti. Merih’i kızdırarak cevabı ağzından alabilecekti. Hissettiği gerginlikten dolayı ellerinin içinin terlediğini fark edince ellerini kucağına bıraktı ve bedenini yavaşça, karşı çaprazında oturan Merih’e çevirdi. “Tabii ilgilenmezsin, ilgilenmemelisin de. Özellikle seni dinlenmekten alıkoyacak farklı aktivitelerde bulunmamalısın. Belki bir fincan kahve bile dokunur.”

Merih’in kaşları yavaşça çatıldı. “Anlamadım?”

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Kahve diyorum, sen çok seversin ama bazen çarpıntı yapar, ters teper. Dikkat et, çarpılma.”

“Seni anlamıyorum, Leyla. Açık olur musun?”

Leyla’nın dudaklarına sinirli bir tebessüm yayıldı. Merih’in onu bırakıp gitmesi bir yana, az önceki kahve muhabbetinin sonucunu öğrenememesi de sinirlerini iyice germişti. “Sen zaten son zamanlarda beni hiç anlamıyorsun ki Merih. Anlasaydın çeker gider miydin?”

Leyla’nın başlattığı tartışmayla birlikte odaya yepyeni bir gergin hava çökünce diğerleri de yemek yemeyi bırakıp, olacakları gerginlikle beklemeye başladı. Merih ise derdini anlatamamış olmanın verdiği sıkıntıyla yavaş yavaş sinirlense de kendini sakin kalmaya zorladı. “Bunu sana söyledim. Çok sinirliydim ve seni üzmemek için gittim.”

Merih’in sözleri, Leyla’nın sesli bir kahkaha atmasına ve bakışlarını masadakilere çevirmesine sebep oldu. “Duydunuz mu, beni üzmemek için çekip gitmiş.” Yüzündeki alaycı ifade bir anda silindi ve öfkeyle Merih’e döndü Leyla. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Şakaysa hiç komik değil, ciddiye çok komik.”

Merih bıkkınlıkla soludu. “Leyla, beni tanıyorsun ve o geceki hâlimi gördün.” O geceyi bir anda anımsayınca konuşmasını kısa kesmek istedi. O gece olanlar zihnini talan ettikçe içini büyük bir hırs kaplıyor, onu öfkesine yenik düşürüyordu. Yeniden öfkesine yenik düşmemek için uzatmak istemedi. “O an gitmem ikimiz için de en iyisiydi.”

“Buna sen mi karar veriyorsun?” diye çıkıştı Leyla. “Hadi tamam, o gece gitmeni ve sakinleşmeyi beklemeni kabullendim. Ya sonra?” Yüzünü buruşturdu ve kucağındaki elini kaldırıp parmağını masaya vura vura konuştu. “Dün sen evden eşyanı toplamaya geldin, Merih!”

Merih ısrarla karşı çıktı. “Hayır, ben sadece bir iki eşya almak istedim, hepsi bu.” Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı. “Sindirimin geçmesini beklemek için gitmek istemem kendimce ne kadar doğruysa, hata yaptığımın da farkındayım. Senin gönlünü almadan çat kapı eve dönmek istemedim.”

Leyla alayla güldü. “Evden tekrar giderek mi? Asıl çat kapı içeri girseydin her şey bitecekti ama sen bunu yapmadın. O yüzden, bu saatten sonra gönlümü almayı unut!” diyerek, sandalyesini itip ayağa kalktı ve adımlarını lavaboya doğru çevirdi. Sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Leyla ayaklanınca Gökçe de ayağa kalktı. “Ben Leyla’yı yalnız bırakmasam iyi olacak,” diyerek peşinden gitti.

Kızlar odadan çıkınca Merih önündeki tabağı hafifçe itti ve sesli bir nida koptu dudaklarından. “Offf of!”

Semih, “Oğlum, bi’ sakın olun artık, böyle bir yere varamazsınız,” deyince, Merih sıkıntıya bulanmış bakışlarını Semih’e çevirdi.

“Ben de biliyorum ama olmuyor işte,” dedi Merih.

Fatih de Asya ile gelmeden önce yaptıkları konuşma aklına gelince araya girdi. “Bakın, hem bizlere iyi gelecek hem de Leyla ile Merih’in arasındaki buzları eritecek bir fikrim var.” Tüm bakışlar üzerine çevrilince, gülümseyerek konuşmaya devam etti. “Önümüzdeki hafta sonu ben boşum, eğer sizler de müsaitseniz hep birlikte Portofino’ya gidelim.”

Fatih’in teklifine ilk yanıtı, Zeynep dudaklarını bükerek verdi. “Bizim Defne ile gitmemiz biraz zor.”

Onur anlamsızca Zeynep'e baktı. "Niye zor olsun ki?" diye sor-
du alınmış bir ifadeyle. "Babası var onun yanında. Ayrıca benim
kızım akıllı, anne ve babasını kolay kolay üzmez."

Onur'un alınganlığı, Zeynep'i yeniden keyiflendirdi. "Lohusalık
dönemini geçtik diye biliyordum, sevgilim. Ayrıca lohusa olan ben-
dim, sana n'oluyor? Anlaşılan, benim alınganlığım sana geçmiş." Onur'un
bozulduğunu görünce gülümsedi ve avuç içini Onur'un
yanağına yasladı. "Bir an, oralarda hasta olursa ne yaparsınız diye dü-
şündüm ama sonra aklıma, başımızda dört doktorun olacağı geldi."

"Annelik içgüdülerini anlayabiliyorum, Zeynep," diyerek sandalye-
sine yaslandı Fatih. "Ama merak etme, en ufak bir sorun yaşansa bile
annemle irtibat hâlinde oluruz. Biliyorsun ki annem pediatri uzmanı.
Hem ben, öyle bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Elbette yaşamayız, iyi düşünelim iyi olsun," dedi Onur, Fatih'i
desteklemek istercesine. "Biz muhtemelen geliriz. Hafta sonu için
planlanmış doğum yok. Ani doğumlar için önce bir plan yapmam
lazım ama bir şekilde ayarlarım."

"Tamam," diyerek Semih'e döndü Fatih. "Ya siz, Semih?"

"Benim de nöbetim yok ama Gökçe'nin hafta sonu üniversiteyle
ilgili bir işi var mı, bilmiyorum. Biliyorsun, bazı hafta sonları çalış-
ıyor. Önce ona soralım."

Fatih başını sallayıp, cevap bekleyen bakışlarını bu kez Merih'e
çevirdi. "Sen zaten izinlisin. Yolculuğu kaldırabilir misin?"

Fatih'in sorusuna Merih'ten önce Semih cevap verdi. "Sen bu
sabah, Merih'in aklından geçenleri duymadın mı? Böyle bir adam
yolculuğu kaldırır, ona sorma bile."

Zeynep'in gözleri merakla kısılırken, Asya kuşkuyla Semih'e
baktı. "Aklından ne geçiyor ki?"

Merih, Semih'e doğru ters bir şekilde bakınca Semih umursa-
maz bir ifadeyle, elini gelişigüzel salladı. "Önemli bir şey değil, boş
verin."

Kızlar, Semih'ten bir şey öğrenemeyeceklerini anlayınca ye-
meklerine geri döndüler. Diğerleri de yemeklerine dönmüştü fakat
Merih'in iştahı kesilmiş, bakışları kapıya sabitlenmişti. Sıkıntıyla
Leyla'nın gelmesini bekliyordu.

Dakikalar sonra Leyla ve Gökçe yeniden odaya döndüklerinde, Gökçe sandalyesine oturur oturmaz Semih, “Hafta sonu işin var mı?” diye sordu.

Gökçe başını iki yana salladı. “Hayır, bir işim yok.”

“Güzel. Fatih ile Asya, hafta sonu hep birlikte İtalya’ya gidelim diyorlar. Ne dersin, biz de gidelim mi?”

“İtalya’da nereye gideceğiz ki?”

Asya, “Hani bizim Fatih’le geçen yaz gittiğimiz Portofino vardı ya... Hatırla, sen de fotoğraflardan orayı çok beğenmiştin,” deyince Gökçe heyecanlandı ve “Aa, evet, harika bir yere benziyordu. Orası mı yani?” dedi.

“Evet, orası.”

Gökçe sevinçle el çırpı. “O zaman bir an önce hafta sonu gelsin.”

“Sen, Leyla? Hafta sonu sana da uyar mı?”

Fatih’in sesi odayı doldurunca Leyla başını Fatih’e çevirdi ve “*Bilmiyorum,*” anlamında dudaklarını kıvırdı. “Aslında uyardı ama pasaportumun süresi bitmiş olabilir.”

“Bitmedi,” dedi Merih. “Daha 1 yıl süresi var.”

Leyla, Merih’e doğru yandan bir bakış attı ve cevap vermeyerek yemeğine geri döndü.

“Yani hep birlikte gidiyoruz, değil mi?”

Asya’nın sorusuyla masadaki herkes başını sallayınca Fatih, Asya’ya dönerek başının üzerinden öptü. “Birlikte harika bir hafta sonu geçireceğiz.”

Dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm yerleşen Asya, Fatih’in gözlerinin içine bakarak başını salladı.

O saatten sonra, Leyla ile Merih’in dâhil olmadığı bir sohbet eşliğinde yemeklerini yemeye devam ettiler.

Eve dönme vakti geldiğinde Onur, Merih’e dönerek, “Bu akşam burada kal,” deyince Semih direkt itiraz etti.

“Bize gelmesi en doğrusu,” diye araya girdi Semih.

Merih, Semih’in sözlerine burun kıvırdı ve Leyla’ya bakarak umutla konuştu. “Şu sıralar sende kalmaktansa Onur’da kalmayı tercih ederdim ama boşuna nefesinizi tüketmeyin, ikinizde de kalmayacağım. Evime gideceğim.”

Leyla, Merih’in sesini duyar duymaz hızlıca başını ona çevirdi. “Hangi eve?”

“İkimizin yaşadığı eve.”

Yüzünü yeni bir alaycı ifade kaplayan Leyla, kendinden emin bir şekilde kollarını göğsünde bağladı. “O eve gelemezsin, Merih.”

Merih inatlaşmak istemediği için cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi. Onur ve Zeynep’le vedalaştıktan sonra evden çıktı. Diğerleri de Onur ve Zeynep’le vedalaşıp evden ayrıldılar.

Arabanın yanına geldiklerinde Fatih, Leyla’nın arabasının olmadığını görünce, “Bizimle gel, Leyla,” dedi.

Leyla tam başını sallıyordu ki Merih, Semih’i dürtünce Semih öne atıldı. “Biz bırakınız Leyla’yı.”

Fatih, tuhaf bir cümle duyuyormuş gibi Semih’e baktı. “Biz Leyla ile altlı üstlü oturuyoruz, siz ne diye yolu uzatacaksınız ki?” diye sordu lakin Merih’in kaş göz işareti yaptığını görünce, söylediklerini toparlamak istercesine “Yani tabii gezmek istiyorsanız siz bilirsiniz,” dedi.

Leyla ise durumu fark edip, diğerlerinin yüzüne bakmadan adımlarını Fatih’in arabasına çevirdi. “Ben Fatihlerle gitmek istiyorum.”

Leyla’nın Fatih’in arabasına binmesiyle Merih derin bir iç çekti. Fatih de mahcup bir ifadeyle Merih’e baktı. “Üzgünüm, bir an düşünemedim.”

Merih, “Sorun değil,” diyerek Semih’in arabasına bindi. O sırada Gökçe de arabaya binip emniyet kemerini taktı ve başını arka koltukta oturan Merih’e çevirdi. “İşin çok zor,” dedi umutsuzca. “Leyla sana çok kırıldı. Aranızdaki olayda belki haklıydın, belki haksızdın ama evden giderek tamamen haksız duruma düştün.”

Merih bıkkınlıkla soludu ve başını koltuğa doğru yatırdı. “Niye kimse beni anlamıyor? Neden kimse, Leyla’yı kırmamak için ondan uzak durduğumu anlamıyor?”

“Öyle ya da böyle,” diyerek araya girdi Semih. “Bir an önce Leyla’nın gönlünü almalısın.”

Merih başını yeniden dik konuma getirip, tasdik edercesine başını salladı. “Evet, o yüzden size değil, evime gideceğim.”

“Leyla seni eve almaz, zaten ağırların var, ayakta zor duruyorsun. Daha sonra gidersin.”

Merih umursamazca omuzlarını silkti. “Şansımı deneyeceğim, almazsa da Fatih’e çıkarım.”

Semih, derin bir iç çekerek arabayı hareket ettirdi. Merih'e ısrar etmek istese de bu ısrarının boşa çıkacağını bildiği için çaresizce soludu. "Peki."

Yaklaşık 45 dakika sonra eve geldiklerinde Merih, Semih'in ısrarına kayıtsız kalamayarak, oturduğu dairenin önüne kadar onunla birlikte çıktı. Nefes nefese kapının önüne gelince Semih, kolunun altından çıktı ve bir umutla yüzüne baktı. "Ben seni arabada bekliyorum, eğer yarım saate kadar dönmezsen eve dönerim."

"Hayır, boşuna bekleme. Leyla eve almadığı takdirde Fatih'e gideceğim."

"Bir kere de inat etme be oğlum, bir kere inat etme."

Semih söylene söylene aşağıya inerken Merih onun arkasından sırtarak bakıp, derin bir nefes alarak kapı ziline bastı.

Çok geçmemişti ki kapı açıldı. Merih, Leyla'nın keyifsiz ifadesine bakıp, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Leyla kapı kolunu sıkıca kavradı ve kapı eşiğinde engel gibi durmaya çalıştı. "Giremezsin Merih, şimdi gider misin? Yorgunum ve uyumak istiyorum."

"Benim de ayakta duracak hâlim yok, yanında uyumak istiyorum."

Leyla, Merih'in ayakta durmakta zorlandığının farkında, sessizce içini çekti ve kalbine tezat bir sesle mırıldandı. "Üzgünüm ama bu dediğin olmaz," deyince, Merih yalvaran gözlerle Leyla'nın gözlerinin içine bakmaya başladı. "Yavrum, tamam, gitmemeliydim ama biliyorsun işte huyumu, öfkelendiğimde kendimi kontrol etmekte nasıl zorlandığıma şahit oluyorsun. Ben de öyle anlarda seni nasıl üzdüğümü görüyorum. Üzmemek için gittim, anla bunu."

Leyla inatla başını salladı. "O zaman sen her öfkelendiğinde beni üzmememe bahanesiyle çekip gideceksin."

Merih anında itiraz etti. "Ne zaman gittim, Leyla? Benim için çok özel bir an bozulduğu için bu kadar öfkelen dim ve ilk kez o gün gittim."

Leyla gözlerini kuşkuyla kıstı. "Özel bir an, derken?"

Merih, Leyla'nın sorusuyla duraksadı. Bir an evlenme teklifinden bahsedecek olsa da hızlıca fikrinden vazgeçti. "Vakti gelince öğreneceksin."

"Ne vakti, ne diyorsun, Merih?" diye sordu ısrarla Leyla.

Merih daha fazla ayakta duramayacağını farkında, elini kapı pervazına yasladı, gitgide terlediğini hissediyordu. “Artık içeri girebilir miyim?”

Leyla bir kez daha başını salladı ve eliyle kapıyı yavaşça kapatmaya başladı. “Giremezsin, Merih, iyi geceler.”

Kapıyı tam kapatıyordu ki Merih’in sesini yeniden duydu. “Bu arada ben biriyle kahve içeceksem mutlaka yanımda sen de olursun. Sensiz kimseyle kahve içmeye gitmem, bunu bil.”

Merih’in söyledikleriyle Leyla’nın içi kıpır kıpır oldu. Leyla, gülümsememek için alt dudağını dişleyip kapıyı tamamen kapattı.

Merih, kapı kapanınca içeriye girebilmek için şansını bir kez daha denemek istedi ve kapıyı yeniden çaldı. Birkaç kez çalmasına rağmen açılmayınca, ayakta daha fazla duramayacağı için asansöre yöneldi.

Saniyeler sonra asansörden inip Fatih’in kapısına kadar güçlükle yürüdü. Soluk soluğa kalmıştı ve gitgide gücünü kaybettiğini hissediyordu. Acıdan ellerinin titrediğini fark etti. Yüzünü buruşturup kendini zorlayarak kapı ziline bastı.

Kapı daha ilk çalınışında açılırken, Fatih gülümseyerek karşısında belirdi. “Leyla seni içeriye alma-” Fatih’in gülümsemesini solduran ve konuşmasını yarıda kesen, Merih’in acı çektiğini belli eden yüz ifadesiyle alnında oluşan terlerdi. “İyi misin, oğlum?” diyerek hızlıca Merih’in kolunun altına girip, içeriye yürümesi için ona yardımcı olmaya çalıştı.

Merih güçlükle, “Çok ağrım var,” diyebildi. “Yardım et.”

“Tamam, hiç merak etme. Halledeceğim, birazdan tüm ağrıların dönecek.”

Ertesi sabah Leyla, telefonunu kulağından indirdi ve şaşkınlıkla etrafına bakmaya başladı. Zorunlu izne ayrılmasının üzerinden sadece iki gün geçmiş, az önce de işe çağrıldığını öğrenmişti. Bakışlarını hızlıca saate çevirdi ve hazırlanmak için yataktan fırlayıp koşar adımlarla banyoya ilerledi.

Yaklaşık 2 saat sonra şirketin önüne gelince elbisenin eteğini yavaşça çekip, derin bir nefes alarak kapıya doğru adımladı.

Kapıdaki güvenliğe kocaman gülümseyerek üzerindeki gerginliğini örtbas etmeye çalıştı. Bir yandan da içi içini yiyor, istifaya mecbur bırakılmaktan korkuyordu.

İçeriye tam giriyordu ki kapının yanında kocaman duran, şirketin logosuna kaydı bakışları ve bir süre öylece logoya baktı. Burası kendini ispatladığına inandığı bir iş yeri idi onun için. Bu yüzden işine sıkıca sarılmış ve duyduklarına kulaklarını tıkamayı tercih etmişti.

Logoya bakmaya devam ederken annesinin gözleri belirdi gözlerinin önünde. Bu işe böylesine dört elle sarılma sebeplerinden biri de bir nevi çocukluk travmasıydı aslında. Yıllarca annesinin “Çalışma hevesi yok sende, hiçbir yerde çalışamazsın. Tıpkı baban gibisin,” sözlerini duyarak büyümüştü.

Belki de en çok annesine kendini kanıtlamak istemişti ama mezun olduğundan beri aksilikler peşini bir türlü bırakmamış, girdiği iş yerlerinden sürekli çıkmak zorunda kalmıştı. Omuzlarını hüzünle düşürdü. Bu defa her şey yolunda giderken ve Leyla kendini yeni yeni keşfederken, daha senesi dolmadan işten ayrılmak zorunda kalırsa en çok annesinin yüzüne bakamamaktan korkuyordu.

Sıkıntıyla soludu ve içeriye adımladı. Asansörün kapılarının kapanmak üzere olduğunu görünce, yetişebilmek için ince topuklu ayakkabısının üzerinde koşmaya başladı. Kapıların kapanmasına ramak kalmıştı ki iki kapının arasına çantasını koydu, kapanmasına engel olup yeniden açılmasını sağladı. Yüzüne zafer dolu bir tebessüm yerleştiğinde kapılar yeniden açıldı ve tam karşısında Altan'ı gördü.

Altan'ı görmesi, yüzündeki zafer tebessümünün silinmesine ve kaşlarının belli belirsiz havalanmasına sebep olurken, adamın asansörde yalnız olduğunu görünce girip girmemek konusunda kararsız kaldı. Normalde düşünmeden o asansöre girebilecekken, havuzdaki o yakın temastan sonra oldukça tuhaf hissediyordu.

“Orada daha bekleyecek misin?”

Altan'ın sorusuyla düşüncelerinin arasından çıktı ve adama cevap vermeden asansörün içine girdi. Asansörün tuşlarına basmayı düşünse de Altan'la aynı kata çıktığını görünce basmaktan vazgeçip, adama olabildiğince uzak bir köşeye geçti. “Günaydın Altan Bey.”

Altan'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Günaydın, seni yeniden aramızda görmek çok güzel...” Leyla'nın yüzünün düştüğünü görünce konuşmaya devam etti. “Leyla, o gece olan-

lardan dolayı...” dedi ve konuşmaktan vazgeçip, sessiz bir şekilde Leyla’nın yüzüne baktı. Leyla’nın huzursuz bir ifadeyle kıpırdadığını görünce daha da gülümsedi. “Bilmeni isterim ki çok sevgili erkek arkadaşının kabalığını örtbas etmek için Adil Bey’e çok dil döktüm ve bugün burada olmanı sağladım.” İşgüzar bir şekilde göz kırptı. “Bence bunu unutma.”

Altan’ın sözleriyle Leyla’nın kaşları yavaşça çatılmaya başladı. İçine gitgide sinir dalgasının yayıldığını hissediyordu. Yine de işinden olmamak için sakin kalması ve taşkınlık yapmaması gerektiğini iyi biliyordu. Derin bir nefes aldı. “Siz de şunu bilin ki o gece olanları aslında hiç yaşamamayı tercih ederdim.” Dudaklarını olanlara inanmıyormuşçasına kıvırdı. “Hırsızın bana çarpma absürtlüğü, benim havuza düşmem, sizin bana yardım etme şekliniz ve Merih’in olayları yanlış anlaması. Yani çok garip...” Asansörün kapısı açılınca söyleyeceklerine kısa bir ara verdi ve asansörden çıkmadan önce yeniden Altan’a baktı. “Keşke bana yardım etmek istemeseydiniz.” Cümlesini tamamlar tamamlamaz arkasını döndü ve asansörden çıkıp koridorda yürümeye başladı. Kalbi küt küt atıyor, hissettiği gerginlikten dolayı elleri terliyordu.

“İyilikten maraz doğdu, diyorsun yani, öyle mi?”

Altan’ın sesini duyunca adımlarını durdurdu ve arkasından gelen adama baktı. Doğru kelimeleri özenle seçmeye çalışarak ellerini iki yana açtı. “Kim bilir, Altan Bey, belki de doğmuştur.”

Altan ise Leyla’nın yanına gelip tek kaşını manidar bir şekilde havalandırdı. “Ne demek istiyorsun?”

Leyla’nın hızlanan solukları, dudaklarını da kurutmuştu. Leyla, kuruyan dudaklarını ıslatıp, kendine güvendiğini belli eden bir tonla karşılık verdi. “Tüm bunlar yaşanmazdı, diyorum.”

Altan alayla gülmeye başladı. “Ben seni zeki bir kadın zanr ediyordum, Leyla. Kusura bakma ama ben, erkek arkadaşının basit bir yardım çabasını anlayabilme olgunluğuna sahip olduğunu zannediyordum.”

Altan’ın, Merih hakkında konuşması iyice sinirlerini germiştir. Sesinin sakin çıkması için küçük bir nefes verdi Leyla. “Sanırım bu tamamen bakış açısıyla alakalı bir durum. Karşınızdaki manzaraya hangi bakış açısıyla baktığınızla alakalı...”

Altan alt dudağını ısırarak, “Güzel,” dedi. “Erkek arkadaşını her koşulda destekleyen bir kadının, onu utandırmaya devam etmesine rağmen destekliyor oluşu takdire değer.”

Bu defa Leyla da alayla gülümsedi. “Belki size böyle bir izlenim vermiş olabilirim ama sandığının aksine ben Merih’ten utanmıyorum. Neyi, neden yaptığını bildiğim için ondan utanmıyorum.” Duraksadı... Elindeki çantanın kulpunu destek almak istercesine sıkıca kavrayıp konuşmaya devam etti. “Ve yine bilmenizi isterim ki iş yerimde özel hayatımla ilgili konuşulmasından, özellikle de erkek arkadaşım hakkında olumsuz konuşulmasından hoşlanmıyorum, Altan Bey.”

Altan hafif bir ısıklık çaldı. Düşüncelerini özgürce ifade edebilen kadınlardan fazlasıyla hoşlanıyordu ve özellikle de Leyla’nın baş döndürücü parfüm kokusuyla beraber erkek arkadaşını savunuyor oluşu onu oldukça cezbetmişti. Leyla’nın, konuşmasını bile beklemeden yeniden yürüdüğünü görünce ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi ve arkasından keyifle bakmaya başladı. Kısa bir süre gidişini izledi. Aralarındaki mesafe biraz açılmıştı ki daha da uzaklaşmasına fırsat vermeden, “Bu arada erkek arkadaşın nasıl? Umarım sağlığı, sıhhati yerindedir,” dedi.

Altan’ın sözleri, Leyla’nın içini ürpertti. Leyla, adımlarını durdurup bedenini yavaşça ona döndürdü. “Bunu neden soruyorsunuz?”

Altan umursamaz bir ifadeyle dudaklarını kıvırdı. “Hiç,” dedi ve bakışlarını alelade etrafında gezdirdi. “Havalar son günlerde iyice ısınmaya başladı da güneş çarpmasına karşı hepimiz kendimizi korumalıyız, diye düşünüyorum. Sıhhatimiz için... Haksız mıyım?”

Leyla kuşkuyla gözlerini kısıp karşısındaki adamın umursamaz tavrına baktı. Tam da Merih’in dayak yemesinin üzerine sorduğu soru fazlaca ironik gelmişti. Kinayeli bir ifadeyle cevap vermek istedi ve dudaklarını alayla araladı. “Ne kadar da ince düşüncelisiniz öyle! İlginize teşekkür ederiz ama hiç endişelenmeyin. Biz birbirimizin yanında olduğumuz sürece bize ne olursa olsun sıhhatimiz hep yerinde olacak,” diyerek genişçe gülümsedi ve odasına doğru yürümeye devam etti.

VIII

Fatih, duyduğu seslerle gözlerini aralayıp bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi ve Asya'nın alelacele giyindiğini gördü. Saatine baktı, evden çıkmak için en az 1 saatleri daha vardı. Yeniden Asya'ya döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Günaydın güzelim."

Asya, Fatih'in sesini duyunca başını Fatih'e çevirip yarım bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Günaydın, hadi sen de giyin, bir an önce evden çıkalım."

"Erken değil mi?"

Asya başını iki yana salladı. "Trafığe takılabiliriz, hemen çıkalım bence."

Fatih şaşkınlıkla Asya'ya baktı. "Güzelim, Mehmet Hoca'nın kliniği yakın. İstesek de geç kalamayız."

Asya'nın yüzü anında ağlamaklı bir ifadeye büründü. "Fatih, lütfen, ben hemen gitmek istiyorum."

Fatih, Asya'nın kliğine gitme hevesini ve heyecanını görünce gülümseyerek oturma pozisyonu aldı, ardından Asya'nın kucağına gelmesi için elini uzattı. Asya da Fatih'in uzattığı eli tutmak için yanma adımladı ve elini tutar tutmaz kendini Fatih'in kucağında buldu. Fatih, "Sen gitmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu ve Asya'nın köprücük kemiğine dudaklarını bastırdı.

"Evet, çok istiyorum çünkü Mehmet Hoca, büyükbabama mektup yazmamın bana iyi gelebileceğini söyledi. Bugün Mehmet Hoca'yla birlikte ona mektup yazacağız."

Fatih'in kaşları ınarakla çatıldı. "Nasıl bir mektup?"

“Bir nevi mektuba içimi dökecekmişim. Söylemek isteyip de söyleyemediklerimi ya da yarım kalan cümlelerimi yazmamı istedi. Hatta istersem bir sonraki görüşmeye gelmesini de mektuba yazabilirmişim.”

“O nasıl olacakmış?”

“Bir sonraki görüşmede psikodrama¹ yapacakmışız. Yani büyük-babam varmış gibi onunla buluşup konuşacakmışım.”

“Hmm,” dedi Fatih ve kollarını Asya’nın beline doladı. “Etkili bir yöntem benziliyor. Peki, sen buna hazır mısın?”

“İşte bugün buna bakacağız ve biliyor musun Fatih, ben o mektuba mutlaka gelmesini istediğimi yazacağım. Onunla konuşmak istiyorum.”

“Heyecanlı olsa gerek.”

“Sanırım,” dedi Asya. Fatih’in kucağından kalktı. “Hadi artık gidelim.”

Fatih onaylarcasına başını salladı. “Tamam, bir duş alayım, sonra kahvaltı yapıp çıkarız.”

Asya yeniden kaşlarını hüznle büktü. “Ya Fatih, dün gece girmiştin zaten, bu sabah girme.”

Fatih keyifle gülümsedi. “Tamam, girmiyorum,” diyerek ayağa kalktı ve Asya’nın yanına ilerleyip kollarını sırtına doladı. “Ama bir şartım var, kahvaltı yapmadan çıkmak yok.”

“Ya Fatih!”

Fatih, Asya’nın dudaklarını iki parmağı arasına kıştırıp üzerinden öptü. “Bu konuda itiraz istemiyorum, güzelim.”

Asya pes etmişçesine başını salladı. “Pekâlâ, sen kazandın. O zaman sen giyinmeye başla, ben de mutfaktayım.”

“Anlaştık.”

Asya, Fatih’in kollarından çıkıp sabırsızca kapıya yöneldi, tam kapıdan çıkıyordu ki aklına gelen fikirle yeniden geriye döndü ve Fatih’in gözlerinin içine baka baka dudaklarını dudaklarına bastırdı. Dudaklarına uzun bir öpücük kondurduktan sonra yarım bir tebesüm bahşetti. “Her şey için teşekkür ederim, sevgilim.”

¹ Psikodrama: Bireylerin duygularını, yaşantılarını ve iç çatışmalarını canlandırarak ifade etmelerini sağlayan psikoterapi yöntemi.

3 GÜN SONRA...

Fatih, Asya'nın elinden sıkıca tuttu ve havaalanının otoparkına doğru diğerleriyle birlikte ilerlemeye başladı. Leyla ile Merih dışında herkes el ele yürüyor, herkesin yüzü gülüyordu. Otoparkın içine girdiklerinde kiraladıkları üstü açık ciplere doğru ilerlemeye devam ettiler.

Araçların yanına gelince Fatih sırt çantasını arka koltuğa bıraktı ve imrenmiş bir ifadeyle dudaklarını kıvrıp aracı incelemeye başladı. Bir süre sonra da yanı başında kendi aracını inceleyen Semih'e çevirdi bakışlarını. "Bu defa araçlar gerçekten çok iyi, geçen yıl bu kadar iyi değildi. Kullanmak için sabırsızlanıyorum."

"Oldukça iyi," dedi Semih. "E o paraya da bir zahmet iyi olsun," diyerek göz kırptı, ardından Merih'e döndü. "Sen mi kullanırsın, ben mi kullanayım?"

Merih yan gözle Leyla'ya baktı. Normalde o da araç kiralayacakken Leyla onun aracına binmeyeceğini söyleyince Semih'e ortak olmak zorunda kalmıştı. "Ben kullanacağım," dedi somurtarak ve aracın kapısını açmadan üzerinden atlayıp sürücü koltuğuna yerleşti.

Merih'in araca binmesiyle Fatih bu defa bakışlarını Onur'a çevirdi. "Sence nasıl?"

Onur, oturduğu sürücü koltuğuna iyice yayıldı ve keyifle sırttı. "Bu güzelliği eve götürebiliyor muyuz?"

Aynı şekilde Fatih de sırttı. "Ayıpsın abi, sen iste yeter ki."

"Bir arabayı kıskanmak zorunda bıraktırma beni Onur," diyerek araya girdi Zeynep ve yanındaki bakıcısına göz kırptı.

"Yok Zeynep'im, sen benim en güzelimsin ama araç da çok iyi görünmüyor mu?"

Zeynep muzip bir ifadeyle sırttı. "Alalım o zaman bir tane, hayatım, hem amcamın yeni otelinde arazi araçlarına çok ihtiyaç oluyor, bolca yardım edersin ona."

Onur, Rıfat amcanın adını duyunca bir an ürperdiğini hissetti. En son onunla birlikte dağ başında baş başa bir gece geçirmek zorunda kaldığından beri ona yardım etmekten itinayla kaçınmıştı. "Aman Zeynep'im, bizim arabamız var, yeni bir arabanın hiç gereği yok."

Zeynep daha da sırtıtmaya başlayınca Onur konuyu kapatmak istercesine arabayı çalıştırdı. “Hadi Fatih, bir an önce otele gidelim, bana kapalı alanda havasızlık çarpıyor.”

Fatih genişçe gülümseyip başını Onur’dan Asya’ya çevirdi. Asya meraklı bir ifadeyle arabanın içini inceliyordu. “Beğendin mi, güzelim?”

Asya başını kaldırdı ve beğendiğini belli edercesine salladı. “Evet, beğendim, geçen yıl kiraladığımızdan daha iyi.” Duraksadı ve dikkatle Fatih’in yüzüne baktı. “Bizim gelin arabamız böyle bir araba olabilir mi?”

O an Asya’dan duymayı hiç beklemediği sözler nedeniyle Fatih’in kalbi heyecanla çarptı. Düğünlerini iptal ettikleri gün, Asya iptal edilmesini pek umursamamış, o günden beri de aralarında evlilik konusu hiç açılmamıştı. Şimdi Asya’nın yeniden evliliği konuşuyor olması Fatih’i oldukça mutlu etmişti. Hızlıca Asya’nın yanına oturup dudaklarının üzerinden öptü ve alnını alnına yasladı. “Sen iste, her şey olur. Sadece ne istediğini söyle, gerisini bana bırak.”

Asya, dudaklarında kalan, Fatih’in tadını alabilmek için alt dudaklarını yavaşça ısırdı ve belli belirsiz tebessüm etti. “Böyle üzeri açık arabalarda rüzgâr saçlara karışır ya, ben de duvağımla beraber saçlarımın rüzgâra karışmasını istiyorum.”

Fatih, başını yasladığı yerden kaldırıp Asya’nın gözlerinin içine şaşkınlıkla baktı. “Senin böyle hayallerin mi var?” Asya, “Hı hı,” diyerek başını sallayınca Fatih, “Ne güzel hayallerin varmış senin öyle,” dedi ve dudaklarını, sevdiği kadının dudaklarına sürtmeye başladı. “Her hayalini tek tek gerçekleştireceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Artık gitsek mi?”

Merih’in gür sesi otoparkın içini doldurunca Fatih, başını Merih’e çevirdi ve huysuz bir ifadeyle baktığını gördü. Leyla ile arası bozuk olduğu günden beri sürekli homurdanıyor, yüzü asık bir hâlde ortalıkta dolanıyordu.

Leyla, “Kıskandın, değil mi? Bizim aramızı bozduğun için mutlu bir çift görmeye dayanamıyorsun,” diye çıkışınca Merih, dikiz aynasından, arkada keyifsizce oturan Leyla’ya baktı.

“Ne alakası var, Leyla? Ben kimseyi kıskanmıyorum, ayrıca bizim aramızı ben bozmadım, uzatan sensin.”

Leyla alayla güldü. “Ben uzatıyorum, değil mi? Çünkü sen gitmemiştin ve ben durduk yere sorun çıkardım.”

Merih bıkkınlıkla soludu. “Asla anlatamıyorum, asla!”

Fatih, Merih ile Leyla’nın kavga etmeye başladıklarını görünce başını Asya’ya çevirdi. “Sanırım gerçekten gitsek iyi olacak,” dedi ve arabayı çalıştırmak için hevesle döndü. Tam çalıştıracaktı ki aklına Asya’nın da kullanmak isteyebileceği geldi. “Sen kullanmak ister misin?”

“Hayır, sevgilim, istemiyorum çünkü kızlarla anlaştık. Yol boyunca birbirimizi ve etrafı fotoğraflayıp videoya alacağız. Senden tek istediğim, çok hızlı kullanmaman.”

“Sen nasıl istersen, güzelim,” dedi Fatih ve arabayı çalıştırıp hareket etti. Ardından üç araç arka arkaya otele doğru yol almaya başladı.

Uzun bir yolculuğun sonunda otele geldiklerindeyse Gökçe beğeni dolu bakışlarını otelin içinde gezdirdi ve Asya’nın yanına geleerek koluna girdi. “Burası geçen yıl geldiğiniz otel mi?”

Asya gülümseyerek başını salladı. Son üç gündür eskisi gibi gülümsemeye başlamıştı. “Evet, size bahsettiğim kadar var, değil mi?”

Leyla ile Zeynep de yanlarına geldi. Aynı beğeni dolu bakışlarını otelin içinde gezdirmeye başladılar. Çok geçmemişti ki Gökçe, “Manzaraya bak!” diyerek aralarındaki sessizliği bozdu ve eliyle yemyeşil yamaçtaki panoramik deniz manzarasını işaret edip hevesle içini çekti. “Yeşilin ve mavinin iç içe girdiği bir yerdeyiz. Bu manzaraya karşı ne de güzel sevişilir.”

Zeynep gülümseyerek Gökçe’ye destek verdi. “Neden bakıcı getirdim sanıyorsunuz? Onur şimdi onun için ayrı bir oda ayarlayacak. Onlar odada Defne ile takılırken biz de karı koca tatilin tadını çıkaracağız.”

“Çok fenasın.”

Leyla’nın sözleriyle Zeynep, bakışlarını manzaradan çekip ona çevirdi. “Ne var? Kocamı ve onunla sevişmeyi çok seviyorum, böyle bir yerde de bu zevkimden mahrum kalamazdım.”

Asya, “Hani sen, ‘Bir daha bana el sürersen seni keserim,’ diyordun Onur’a. Şimdi n’oldu?” diye sorunca, Zeynep bu defa bakışlarını Asya’ya çevirdi. Asya, Zeynep doğuma giderken Onur’a söylediklerinden bahsediyordu.

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti Zeynep. “O, o an söylenmiş bir şeydi. Unuttum gitti. Ayrıca,” deyip gözlerini tehditkâr bir ifadeyle kıstı. “Asıl, şimdi bana elini sürmezse onu keserim.”

Dört kadın gülmeye başlayınca resepsiyonda giriş işlemlerini yaptırmakta olan dört erkek de onlara baktı. Asya’nın eskisi gibi güldüğünü gördükçe içini buruk bir heyecan kaplayan Fatih, hissettikleriyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Özlemle içini çekti.

Fatih’in özlemle içini çektiği gören Merih de elini onun omzunun üzerine bıraktı. “Asya daha iyi görünüyor.”

“Son seansta büyükbabasına, Mehmet Hoca’nın isteğiyle mektup yazdı. O günden beri daha iyi.”

Merih, elinin tutuşunu sıklaştırdı. “Daha da iyi olacak,” diyerek resepsiyondaki kadına döndü.

Leyla, Merih’in resepsiyondaki kadınla konuştuğunu görünce hızlı adımlarla oraya ilerledi ve resepsiyondaki kadına, “No, no, no, I need a room on my own!”¹ dedi.

Merih’in ters bakışları anında Leyla’nın gözlerini buldu. “Leyla, saçmalama, aynı odada kalacağız.”

Leyla’nın yüzünü alaycı bir ifade kapladı. “Merih, ben seni eve almıyorum, burada aynı odalarda kalabileceğimizi nasıl düşünürsün?”

“Leyla, uzatma artık!”

Merih’in keskin sesi, Leyla’nın kaşlarını hırsla çatmasına sebep oldu. “Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Merih!”

Leyla ile Merih bir kez daha birbirleriyle tartışmaya başlayınca Semih bıkkınlıkla nefes alıp aralarına girdi. “Sürekli tartışmaktan yorulmadınız mı? Ben sizi izlemekten ve dinlemekten yoruldum,” diyerek Fatih ile Onur’a baktı. “Arabada da böyleydiler, başımı şişirdiler.”

“Merih yüzünden!” diyerek kendini savunmak istedi Leyla. “Sürekli benimle uğraşıyor.”

Merih belli belirsiz gülümsedi ve kolunu resepsiyon bankosuna yasladı. “Çünkü insan sevdiğiyle uğraşmış.”

Leyla, Merih’in sözleriyle bir an duraksasa da sözlerinden etkilenmemeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. “Beni rahat bırak, Me-

¹ Tr. “Hayır, hayır, hayır, kendime ait bir odaya ihtiyacım var.”

rih. Buraya Asya'nın hatırı için geldim, kendine sakın pay çıkarma," dedi, resepsiyondaki kadına dönerek.

Leyla işlemlerini yaptırırken Semih, Merih'e bakarak sırttı. "Ben sana Leyla'nın seni süründüreceğini söylemiştim."

Semih'in sırttığını gören Merih daha da sinir oldu ve işaret parmağını üzerine doğrulttu. "Sus yoksa bütün sinirimi senden çıkarırım!"

"Hiçbir şey yapamazsın, hâlâ tam anlamıyla iyileşmedin," dedi Semih. Merih'in yanağından makas alıp, ettiği küfürleri duymazdan gelerek sırttmaya devam etti.

Dakikalar sonra Asya ve Fatih odalarına geçtiklerinde, Asya kendini yatağın üzerine yavaşça bıraktı. "Çok yoruldum."

Fatih de ağır adımlarla Asya'nın yanına ilerledi. Dizlerini ve avuç içlerini yatağın üzerine yerleştirip, Asya'yı bacakları arasına alarak üzerine doğru eğildi. "Masaj ister misin?"

"Hmmmm," dedi Asya ve başını yukarı kaldırıp Fatih'in dudaklarının üzerinden ardı ardına öptü. "Asla hayır demem."

Fatih de Asya'nın istekli öpücüklerine karşılık vermeye başladığında, Asya ile geçen gün yaşadıklarını anımsayınca kendini hızlıca durdurup dizlerinin üzerinde doğruldu.

Fatih'in kendini durdurmasıyla Asya da bunu fırsat bilip, yattığı yerden kalktı ve adımlarını doğruca banyoya çevirdi. "Masajdan önce duş almak istiyorum, sen de gelmek ister misin?"

Asya göz kırpinca Fatih sertçe yutkundu. Üzerine birden sıcak basmıştı. Parmaklarını tişörtünün yakasına götürdü. "Çok isterdim, güzelim," dedi ve sustu. Yanına gitmemek için mantıklı bir bahane aradı çünkü biliyordu ki giderse kendini durdurması zor olacaktı. Banyoda karşılaşabileceği görüntüler aklına düştükçe bir kez daha yutkunup başını sağa sola salladı. "Şimdi hatırladım, hastaneden oldukça önemli bir e-posta gelmişti. Ona bakıp telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Peki," dedi Asya ve arkasını döndü. "Sen bilirsin."

Asya banyoya girince Fatih sıkıntıyla ellerini saçlarının arasından geçirdi ve ağlamaklı bir ifadeyle söylenmeye başladı. "Ben neden bu teklifleri geri çevirmek zorunda kalıyorum?" Dudaklarının

arasından rahatsız bir nefes üfleyip odanın içinde keyifsizce dolaşmaya başladı. “Bitsin artık bu işkence, lütfen bitsin.”

Söylenmeye devam ederken banyodan su seslerinin geldiğini duyunca nefes alabilmek için kendini balkona attı.

Akşamüzeri hep birlikte sahil kasabasını gezdikten sonra, gecenin ilerleyen saatlerinde yemek yiyecekleri restorana girdiler. İçerisi beklediklerinden daha kalabalık ve daha gürültülüydü. Gürültüyü yara yara boş buldukları masaya ilerlediler. Bir süre sonra verdikleri yemek siparişleri geldi ve keyifli bir sohbet eşliğinde yemeklerini yemeye başladılar. Aralarında tek keyifli olmayanlar Merih ile Leyla’ydı ve buldukları her fırsatta tatillerini birbirlerine zehir etmeye devam ediyorlardı.

Leyla, Merih’in önündeki tuzu elindeki bandajdan dolayı rahatlıkla kavrayamadığını görünce içinin ezildiğini hissetti ve bu, Altan’ın sözlerini yeniden anımsattı. Altan’ın o gün söylediklerini bir türlü aklından çıkaramamış, kendi kendini yiyip bitirmişti. “Sana o gece saldıranlar,” dedi ve Merih’in bakışlarının üzerine çevrilmesine sebep oldu. “Amaçları sadece para mıymış?”

Merih yerinde sıkıntıyla kıpırdadı. Yalan söylemekten hoşlanmıyordu ama şimdilik başka çaresi yoktu. Leyla’nın gözlerinin içine bakarak yalan söylemek istemediği için yemeğine bakıp umursamaz görünmek istedi. “Evet, para için yapmışlar.”

Kaşları sahte bir şaşkınlıkla havalanan Leyla, elindeki çatalı bırakıp kollarını masanın üzerine yerleştirdi. “Hayret, nasıl olmuş da cüzdanını almamışlar? Yani resepsiyonda ödeme yaparken cüzdanını ve kartlarını gördüm, ayrıca telefonunu almak yerine kırmışlar. Arabanı da alabilirlerdi ama hepsi yerli yerinde.”

Merih, başını yavaşça eğdiği tabağından kaldırdı, ne diyeceğini bilemeyerek diğerlerine baktı. Üç erkek de tıpkı kendi gibi sıkıntıyla ona bakıyorlardı. Diğerlerinden yardım alamayacağını anlayınca yeniden Leyla’ya döndü ve pes ettiğini belli edercesine başını salladı. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

Leyla zafer edasıyla kollarını yasladığı yerden kaldırıp işaret parmağını göğsüne bastırdı. “Benden ne gizliyorsun, Merih?”

Merih’in tek kaş yavaşça kavislendi. “Bunu öğrenmen bir şeyi değiştirmeyecek.”

“Ha, yani benden bir şey gizlediğini kabul ediyorsun.”

“Daha fazla üzülmeyi istemiyorum.”

Leyla sinirle güldü. “Sanki şu an hiç üzmüyorsun, öyle mi?”

Merih masaya doğru eğildi ve kendinden emin bir ifadeyle, “Üzmemek için elimden geleni yapıyorum,” dediğinde Leyla’nın gülümsemesi yüzünde dondu.

Leyla, sesinin yüksek çıkmasını umursamadan sert bir dille konuştu. “Yalancısın, Merih!”

Merih cevap vermek için tam dudaklarını aralamıştı ki “Yeter artık! En azından burada yapmayın!” diye hızla araya girdi Semih.

“Semih haklı,” diyerek ona destek çıktı Fatih. “Biz buraya eğlenmeye, güzel vakit geçirmeye geldik ama siz sürekli tartışıyorsunuz. Ayrıca herkes size bakıyor, farkında mısınız? İnsanlar sizden rahatsız olmaya başladılar.”

Fatih’in sözleriyle Merih, bakışlarını restoranın içinde gezdirmeye başladı. Gerçekten diğer masalardaki insanların kaçamak bakışları üzerlerindeydi. Aynı şekilde Leyla da bakışlarını restoranın içinde gezdirdi. “Tabii adamlar medeni. Merih gibilerine alışkın değiller.”

Bu kez Merih, sesinin yüksek çıkmasını umursamadan öfkeli bakışlarını Leyla’nın gözlerinin içine dikti. “Leyla, sence de yetmedi mi? Günlerdir alttan almaya çalışıyorum ama bunu görmüyorsun bile. Ya sürekli tersliyorsun ya da alay ediyorsun!”

“Lütfetti beyimiz! Sen önce-” diye karşılık verdi Leyla lakin yan masadaki kadının sesinin kendine doğru yükseldiğini görünce susmak zorunda kaldı ve başını kadına çevirdi.

Kadın ters bakışlarını üzerine dikmiş, kızgın kızgın soluyordu. “Stai zitto!”¹

Kaşları anlamsızlıkla büzülen Leyla, bakışlarını kadından ayırmadan “Ne diyor ki?” diye sordu.

Tıpkı Leyla gibi diğerlerinin bakışları da kadına çevrilmişti. Fatih sıkıntıyla soludu. “Ne demesini bekliyorsunuz ki? ‘Kapayın çenenizi!’ diyor.”

Kaşları bu defa kızgınlıkla çatılan Leyla, başını hızlıca Fatih’e çevirdi. “Sen önce kibar olmayı öğren!” diye nasıl denir? Kadına karşılık vermem gerekiyor.”

¹ Tr. “Kapa çenenini!”

Fatih bıkkınlıkla gözlerini devirdi. “Saçmalama, Leyla, sabahdan beri onları rahatsız eden sizsiniz,” diyerek Leyla’nın omzunun üzerinden, kadına doğru yüksek sesle “Ci scusiamo,”¹ dedi.

“Ne dedin?” diye sordu Leyla, çatılan kaşları hâlâ düzelmemişti.

“Sizin yerinize özür diledi,” dedi Semih.

Leyla bakışlarını tekrar kadına çevirdi ve tek kaşını kaldırıp dik dik baktı. “Özür mü, niye özür diliyorsun ki? Hem tek ses çıkaran biz miyiz? Her masadan dakikalardır sesler yükseliyor, bir biz mi gözlerine battık?”

“Leyla, dön önüne artık,” diye fısıldadı Asya. “Zaten pek tekin insanlara benzemiyorlar, gece gece başımıza iş almayalım.”

Leyla, Asya’nın fısıltısını duyunca bakışlarını kadının üzerinden çekip tabağına çevirdi. Tüm iştahı kaçmıştı. Sinirle soludu. Kadına garip bir şekilde uyuz olmuştu. Yeniden ona baktı. Hâlâ baktığını görünce de “*Ne bakıyorsun?*” anlamında başını sallayıp, kadının tepki vermesini beklemeden masadakilere döndü. “Lavaboya gitsem iyi olacak,” dediğinde Merih’in de ayaklandığını fark edince başını iki yana salladı. “Ben kendim giderim,” diyerek ayağa kalkıp, masadan uzaklaşmaya başladı.

İçini büyük bir mutsuzluk kaplamıştı. Merih’le böyle oldukça kendini bile kendine yabancı hissediyordu. Kaşlarını kızgınlıkla çatı. Merih’e böyle ters davranmaktan hoşlanmasa da kızgınlığını bir türlü dindiremiyordu.

Düşünceleri arasında doğruca lavaboya girdi ve aynanın karşısına geçerek bir süre kendine baktı. Eskisi gibi mutlu olmayı, Merih’le birlikte gülmeyi özlemişti. Aynadaki yansımasına baktıkça yüzünün ne kadar solgun görüldüğünü fark etti. İçini çekip, solgun yüzünü yıkamak için öne doğru eğildi. Yüzüne birkaç kez su çarpmıştı ki kapının açıldığını duydu lakin kimin geldiğine bakmadan yüzünü yıkamaya devam etti.

İçeriye girenin varlığını yanı başında hissedince başını kaldırıp yan tarafına çevirdi ve az önce kendisine bağırın İtalyan kadını gördü. Kadın dik dik yüzüne bakıyordu. “Ne var?” diye sordu fakat kadının anlamadığını biliyordu. Ayrıca kadının içkili olduğunu da üzerine sinen ağır alkol kokusundan anlayabiliyordu. Yüzünü bu-

¹ Tr. “Özür dileriz.”

ruşturduğu sırada kadının sert bir tonda İtalyanca kelimeler söylediğini duydu ama o da kadının ne dediğini anlamıyordu. “Seni anlamıyorum,” dedi ve lavabodan çıkmak için kapıya yöneldi. Birkaç adım atmıştı ki kadının parmaklarını kolunda hissedince durmak zorunda kaldı. Başını hızlıca kadına çevirip, “N’oluyor?” diye sordu. Kolunu geri çekmek istedi, kadınsa kolunu bırakmamakta ısrarcıydı, parmaklarının sıkıştırdığı tenini acıtmaya başlamıştı. “Bıraksana kolunu!” diye çıkıştı kadına. Çıkışmasıyla birlikte kadın kolunu bıraksa da bu defa üzerine doğru gelip avuç içlerini göğsüne yerleştirdi, bağırarak başlayarak sertçe geriye itti.

Leyla itilmenin etkisiyle dengesini kaybedip poposunun üzerine düştü. Canı yanmıştı ama hissettiği öfke daha ağırdı. Karşısındaki kadının kızgın konuşmasına bakıp öfkeyle kaşlarını çattı. “Sen bana küfrediyorsun, değil mi?” Düştüğü yerden hızlıca kalkıp kadının üzerine yürüdü. “Ben şimdi senin o sarı saçlarını eline vermezsem!”

Leyla kadının üzerine yürüyünce kadın, Leyla’dan önce davranıp ellerini saçlarının arasından geçirdi, sertçe çekmeye başladı. Canı yanan Leyla ilk etapta tiz bir çığlık atsa da kadının ellerinden seri bir şekilde kurtulup, bu defa o, parmaklarını kadının saçlarına doladı ve kendini dakikalar sürececek bir arbedenin içinde buldu.

Dakikalar sonra polis geldiğinde iki kadın da nefes nefeseydi ve üstleri başları darmadağındı. İkisi de hâlâ öfkeyle söyleniyor, birbirlerine saldırmak için yer arıyorlardı.

Leyla, kadına söylenmeye devam ederken hissettiği acıyla “Ahh!” diye inleyerek, bakışlarını bileklerine kelepçe takan İtalyan polise çevirdi. Merih’in duyamayacağı bir mırıltıyla, “Canımı acıtıyorsun,” dedi fakat Merih’in öfkeli sesini duyunca kendi mırıltısının da duyulduğunu anladı.

“Yavaş ol lan, kadın var karşında!” diye haykırdı Merih. Her ne kadar Leyla’nın kelepçelenmemesi için sakın bir şekilde direktse de Leyla’nın canının yandığını duyunca öfkesine yenik düştü. Bir kez daha polise sesini yükseltiyordu ki bileklerinde soğuk metali hissetti.

Şimdi Leyla gibi o da kelepçelenmiş, polis arabasına doğru sürükleniyordu.

Yaklaşık 1 saat sonra polis merkezine geldiklerindeyse hem tam manasıyla anlaşılmadıkları için hem de kadının şikâyetçi olması

sebebiyle Leyla içeri atılırken, Merih de Leyla'nın içeri atılmasına karşı koyduğu için onunla birlikte içeri atılmıştı.

Merih, yüzüne kapanan demir parmaklıklara bakıp gardiyanın ardından seslendi. "Bizi buraya kapatamazsınız!" Aynı cümleyi birkaç kez tekrarlamasına rağmen gardiyan arkasına bile bakmadan ilerleyince Merih sıkıntıyla soludu. "İnsanın, derdini anlatamaması ne kötü."

"Umarım ne hissettiğimi anlayabiliyorsundur şimdi."

Merih'in kaşları, Leyla'nın sözleriyle yavaşça çatıldı. Merih, sıkıca tuttuğu parmaklıkları bırakıp bedenini Leyla'ya çevirdi. "Yine başlama istersen."

Leyla umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkip banka oturunca Merih sessiz bir şekilde Leyla'yı izlemeye başladı. Saçı başı dağınık, elmacık kemiğinin üzeri kızarmıştı. Bakışları çok kısa bir müddet elmacık kemiğinin üzerinde oyalandı, kaşlarının çatılışı derinleşti. Hızlıca yanma gidip önünde diz çöktü ve parmaklarını çenesine sabitleyerek elmacık kemiğine baktı. Moraracağını anlayınca keyifsizce yüzünü buruşturdu. "O kadın neden sana saldırdı?"

"Bilmiyorum, bir anda gelip saldırdı. İtalyanca bilmediğim için ne dediğini de anlamadım. Muhtemelen masadayken dik dik baktığım için gıcık kaptı, sarhoş olduğu için de saldırdı." Hırsıyla soludu. "Polis gelmeseydi ben ona dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecektim ama polis gelince bir şey yapamadım."

Merih'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Daha ne yapacaksın? Kadının burnu kırıldığı için şu an buradasın."

Leyla itirazla dudaklarını araladı. "Ben kırmadım, düşünce lava-boya çarptı."

"Ama sen itmişsin."

"Nefsi müdafaa o, üzerimden atmaya çalıştım. Ayakta zor duruyordu zaten, düşmesi kolay oldu."

Merih tatlı tatlı gülümsemeye başlayınca Leyla bakışlarını Merih'in dudaklarına indirdi. En çok gülüşünü özlemişti. İçinin gittiğini hissetti, gülüşünden öpmek istedi. Yapamayınca da kaşlarını çatıp huysuzca söylendi. "Gülme şöyle."

Leyla huysuzca homurdanınca Merih'in gülüşü daha da genişledi. "Neden?"

"Sevmiyorum çünkü, sinirlerimi bozuyor."

“Hmm,” dedi Merih ve bakışlarını Leyla’nın dudaklarına indirerek, ardından yeniden gözlerinin içine sabitledi. “Oysa ben en çok senin gülüşünü seviyorum, hele bana gülümsediğinde kendimi çok güçlü hissediyorum, tüm dünyayı karşıma alabilecek gücü buluyorum ama bana gülüşün solunca, işte o zaman kendimi çok çaresiz ve kimsesiz hissediyorum.”

Leyla, Merih’in sözlerinden etkilenmemeye çalışarak kaşlarını çattı. “O yüzden mi beni bırakıp gittin?”

Leyla’nın ısrarından vazgeçmeyeceğini anlayınca Merih, güçlü sesine tezat bir sesle mırıldandı. “Ben seni istesem de bırakıp gide mem ki... Bırakmadım zaten, sadece sakinleşmek istedim. Amacım, kırgınlığımla seni de kırmamaktı.”

Leyla şiddetle başını iki yana salladı. “Merih, kırılaacağın bir durum yok. Ben, o adam bana çarpınca suya düştüm ve Altan Bey de-”

Leyla cümlesini tamamlayamadan Merih hızlıca araya girdi. “O itin adını ağzına alma!”

“Onun adını ağzıma alacağım,” diyerek karşı çıktı Leyla. “Ve sen de beni dinleyeceksin. Sen dinlemediğin için bu hâldeyiz.”

“Leyla!”

“Leyla falan yok, Merih, beni dinleyeceksin!” dedi öfkeyle, Merih’in başını salladığını görünce de konuşmaya devam etti. “Elbisesim müsait olmadığı için bana yardım etmek istedi.”

Merih sinirle gülümsedi. “Leyla, o it sana sadece yardım bahanesiyle sarılmaya çalıştı. Bunu hâlâ mı anlamıyorsun? O adamın gerçekten niyeti sana yardım etmek olsaydı sağdan soldan ceket isterdi ve o cekete sarınmanı sağlardı. Seni kendi bedeniyle sarmaya çalışmazdı.” Cümlesinin sonuna doğru havuzda gördükleri gözünün önüne düşünce dişlerini kuvvetlice sıkıttı. “Niyeti yardım etmek olan bir adamın aklına ilk olarak sarılmak gelmez. İçinde çamaşır olmadığını anlayınca, seni rahatça hissedebilmek için sa-” Duraksadı. Daha fazla konuşmadı. Konuştukça içinden bir parçanın koptuğunu hissediyor, cümlenin devamını getirmeye dili varmıyordu. Cümlenin devamını kaldırarak gücü yoktu.

Merih’in cümlenin devamını getiremeyeceğini anlayınca Leyla kırgın bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Ama bunu ben istemedim ve onu geri ittim. Buna rağmen sanki ben suçluymuşum, ben istemişim gibi beni bırakıp gittin.”

Leyla'nın sesi kırılgan çıkınca Merih parmak uçlarını Leyla'nın yanaklarının üzerinde gezdirmeye başladı. "Ben seni suçlamıyorum ki, hatta adamın art niyetini görememene de kızmıyorum. Evet, o iti öldürmek istedim ama benim tüm öfkem onaydı. Sadece, o öfkeyle seni de üzme istemedim, yanlış bir şey söyleyip kalbini kırmak istemedim."

Yanaklarının üzerinde usulca gezinen parmaklar sayesinde Leyla kendini bir kedi gibi mayışmış hissediyordu. Derince içini çekti. "Madem öfken onaydı, ya kırılganlığın? O bana mıydı?"

"Kırılganlığımın sebebi çok başka. Sana ya da bir başkasına değil... Sadece hevesim kursağımda kaldı, diyelim."

Leyla'nın yüzünü meraklı bir ifade kapladı. "Ne hevesi?"

Leyla'nın sorduğu soruyla Merih'in içini yeniden, evlenme teklifi etmek için büyük bir heyecan kapladı. "Hevesim," dedi aceleyle, bakışlarını etrafında gezdirdi. Basık ve havasız olan bu yerin, evlenme teklifi için uygun bir yer olmadığını görünce yüzünü astı. "Burada olmaz, burası müsait değil."

"Merih, ne saçmalıyorsun? Olmayacak olan ne?" Merih sessiz kalınca, Leyla sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Merih, lütfen sessiz kalma artık. Bak, sen sessiz kaldıkça biz ne hâle geliyoruz. Yapma bunu bize."

Merih, Leyla'nın haklı olduğunun farkındaydı. Başını salladı ve daha fazla uzatmamak için bir çırpıda konuştu. "Aslında hevesimin kursağımda kalma sebebi sana evlenme teklifi edememiş olmam."

Merih'ten duymayı hiç beklemediği sözlerle Leyla'nın gözleri şokla açıldı. "Ne?"

Merih küçük bir nefes aldı. "Ben o gece sana evlenme teklifi edecektim."

"Evlenme teklifi mi edecektin?"

"Evet, evlenme teklifi edecektim, hem de herkes içinde. O gece için özellikle beyaz elbise giymeni isteme sebepim oydu. Ama nasıl olduysa garson yanıma gelip üzerime içecek döktü. Ben lavaboya gitmek zorunda kaldığımda da adamın biri sana çarpıp suya düşmene sebep oldu."

Leyla, Merih'in sözleriyle öylesine heyecanlanmıştı ki sadece evlenme teklifini duymuş, gerisini duymamıştı bile. "Merih," dedi

heyecanla ve alt dudağını dişledi. “Evlenme teklifi mi? Sen ciddi misin?”

“Elbette ciddiylim. Biz 5 yıldır birlikteyiz. Bence evlenmemizin vakti geldi de geçiyor bile. Ben seninle sadece 5 yıl değil, sonsuza dek sürecekle bir hayatı paylaşmak istiyorum.”

Leyla’nın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Avuç içini Merih’in yanağına yasladı. “İnan ki hiç beklemiyordum. Ben hep, evlenmek istemediğini düşünüyordum.”

“Ben mi?” diye sordu şaşkınlıkla Merih. Leyla’nın sözleri ciddi anlamda onu afallatmıştı. “Neden istemeyeyim ki? Önce okulunu bitirmek istediğin için teklif etmedim, sonrasında da ‘İşimi bulmak istiyorum,’ dediğin için ağırdan aldım.” Duraksadı ve Leyla’nın ışıldayan maviliklerine baktı. Haftalar sonra gözlerinin böyle ışıldadığını görmek, içinin suçluluk duygusuyla ezilmesine sebep oldu. “Gerçekten istemediğimi mi düşündün?” Leyla’nın başını salladığını görünce hüznle yüzünü buruşturdu ve diz çöktüğü yerden ayağa kalkıp Leyla’nın yanına oturdu, başının üzerinden öperek onu göğsüne yasladı. “Böyle düşünmene ya da hissetmene sebep olduğum için özür dilerim, böyle düşüneceğini hiç zannetmezdim. En doğru ânı beklerken, o sırada seni kırdığımın farkında bile değildim, çok özür dilerim.”

Leyla başını yasladığı yerden kaldırıp Merih’in gözlerinin içine baktı. “Sanırım bizim aramızdaki en büyük sorun bu. Birbirimize kırıldığımızda bunu söylemek yerine karşı tarafın anlamasını bekliyoruz. Bu da olayları daha da içinden çıkılmaz hâle getiriyor.”

Merih hafifçe gülümsedi ve dudaklarını alnının üzerine bastırdı. “Ben bir daha bunu yapmayacağıma söz veriyorum, aramızda gizli saklı olmayacak. Verdiğim sözleri tuttuğumu da biliyorsun.” Bu defa burnunun ucundan şefkatle öptü. “Beni affedebilecek misin?”

Leyla suçlu suçlu başını salladı. “Bundan sonra ben de kırıldığımda anlamayı beklemek yerine direkt söyleyeceğim. Seninle bir daha böyle olmak istemiyorum.” Dudaklarını büktü. “Evet, seni affederim ama bir şartım var.”

“Şartın nedir?”

“Ben de birkaç gündür senin üzerine oynadım ve sana çok kötü davrandım. Bunun için özür dilerim.” Gözlerini masum bir çocuğun ifadesinde kırıştırdı. “Sen beni affedersen ben de seni affederim.”

Merih daha da gülümsedi ve Leyla'nın dudaklarının üzerine tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. "Ne zaman kötü davrandın ki? Ben öyle bir şey hatırlamıyorum."

Leyla da sıcacık gülümseyip, aynı şekilde Merih'in dudaklarının üzerinden öptü. Merih'in öpmek için yeniden yeltendiğini görünce onu durdurdu. "Öyleyse konuş bakalım," diyerek, sarılı elini tuttu. "Bunları kim, neden yaptı?" Merih'in yüz ifadesinin anında değiştiğini görünce alelacele konuştu. "Söz verdin."

Pes etmiş bir şekilde başını salladı Merih. "Kabul," diyerek, birkaç gün önce yaşadıklarını eksiksiz anlatmaya başladı.

Merih anlatmayı bitirince Leyla'nın dudaklarının arasından acı dolu bir inilti koptu. "Aman Allah'm, böyle bir şeyi nasıl yapabilir!"

"Kendince o gecenin intikamını aldığını varsayıyor."

"Ama tahmin etmiştim," dedi hırsla Leyla. Merih'in cevap bekleyen bakışlarını görünce konuşmaya devam etti. "Geçen şirketteyken durduk yerde senin sağlığını sordu."

"Demek, sağlığımı sordu... Ben onun sağlığıyla çok güzel oynayacağım, az kaldı."

"Merih, sakın!" diye, inler gibi çıkıştı Leyla. "O adamın ne kadar ileri gittiğini gördün. Seni ya da mesleğini tehlikeye atacak bir şey yapmanı istemiyorum. Lütfen Merih, bir şey yapma."

Merih sinsi bir ifadeye gülümsedi. "Ben bir şey yapmıyorum ki o yapıyor, kendi kazdığı kuyuya düşmesi an meselesi. Tabii bu konuda benim de katkılarım olacak. O kadar da olsun, değil mi?"

Leyla, Merih'in dediklerinden bir şey anlamayınca gözlerini merakla kıstı. "Nasıl, kendi kazdığı kuyuya düşecek?"

"Yani şöyle," dedi Merih. Bir an nasıl söyleyeceğini düşünmek için sustu. Leyla'nın boşa kalan diğer eline uzandı ve genzini sahte bir öksürükle temizledi. "Bu nasıl söylenir, bilmiyorum ama o it, sizin şirketin en büyük rakibinin adamı. Adil Bey'e karşı çok büyük oyunlar oynanıyor ve tüm bunlar benim elimde kanıtlarıyla birlikte mevcut. Kısacası, Altan denilen o şerefsiz sizin şirkette yıllardır köstebeklik yapıyor, yasa dışı işlerle uğraşıyor."

Gözleri şaşkınlıkla açılan Leyla, oturduğu yerden aniden fırladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Böyle bir şey mümkün değil, yapamaz." Elleriyle ağzını kapattı. "Adil Bey onu oğlu gibi görüyor, duyduğum kadarıyla şirketi ileride ona devredecek."

Merih, anlayış dolu bir tebessümle Leyla'ya baktı. "Kimse göründüğü gibi değildir. Elimde belgeler ve görüntüler olmasaydı ben de inanmazdım." Dudaklarındaki sinsi gülüş iyice genişledi. "Tüm bunları patronunuz bilse nasıl olur?" diye sordu. Lakin Leyla, Merih'i duymuyor gibiydi. Ellerini saçlarının arasından geçirmiş vaziyette, küçücük alanda kendi kendine söylenerek bir sağa bir sola yürüyordu.

Leyla cevap vermeyince Merih başını soğuk duvara yasladı ve bir süre Leyla'nın girdiği şoktan çıkmasını bekledi. Leyla inkâr ediyor, durumu kabullenmekte zorlanıyordu. Çok geçmeden, "Sen bunları nereden öğrendin?" diye sorunca başını yasladığı yerden yavaşça kaldırdı Merih.

"Biraz şans, biraz araştırma, biraz da araya adam sokma, diyelim. Önemli olan nasıl öğrendiğim değil; elimdeki görüntülerin gerçekliği. Ondan da emin oldum. Hepsi yüzde yüz gerçek. Yani o adam yakında benim sayemde hapse girecek."

Leyla'nın bakışları anında kısıldı. "Bu yüzden son günlerde o kadar rahat davranıyordun, değil mi? Ona karşı öyle sakindin ki..."

Merih göz kırparak, "Sevgilini çok iyi tanıyorsun, yavrum," dedi, ardından kaşlarını çatı. "Tabii onun böyle bir oyun oynayacağını hesaba katmamıştım. Onun da bana oynayacağı oyunu varmış ve o, benden önce davrandı."

"Ne oyunu?"

Merih, Leyla'ya inanamıyormuş gibi başını salladı. "Hadi ama, inandığını söyleme bana. Sence de üzerime içecek dökülmesi, benim lavaboya gitmemle hırsızın ortaya çıkması, senin havuza düşmen fazla tesadüf değil mi?"

Leyla şüpheli gözlerle Merih'e baktı. "Hepsini planladı mı diyorsun?" diye sordu. Aslında içten içe bu ihtimalin fazlasıyla farkındaydı.

Merih de oturduğu yerden kalktı ve Leyla'nın yanına adımlayarak kollarını beline doladı. "Amacı bizi ayırmaktı, sürekli senin yanındayken üzerime oynuyordu. Sanıyordu ki sen benden ayrılacaksın, o da seni teselli edecek."

Leyla, sevdiği adamın sözlerine şiddetle karşı çıktı. "Senden ayrılısam bile teselliği kimsede aramam ben. Ayrıca..." Konuşmasına kısa bir es verip parmaklarını Merih'in yakasına sardı ve sıcak nefe-

sini dudaklarının üzerine üfledi. “Senin gibi bir kaçıkta ayrılmayı hiç düşünmüyorum.”

Merih yeniden sırttı. “Hmm. *Kaçık*, demek.” Dudaklarını Leyla’nın dudaklarına sürttü. “Bu kaçık seni öyle çok özledi ki... Birazdan Semih bizi buradan çıkaracaktır, biz de rahat rahat hasret giderebileceğiz,” diyerek Leyla’nın dudaklarını kavradı.

Aynı dakikalarda Semih de sahil kenarından denize bakarak derin bir iç çekti. “Ohh be, sessizlik!”

“Emin misin, oğlum? Merih’le papaz olacaksın.”

Fatih’in sözlerine Semih gülümseyerek yanıt verdi. “Umurumda bile değil, kefaretlerini yarın ödeyeceğim. İki inatçı keçi belki orada konuşur ve barışırlar. Biz de böylece rahatlarız.”

“Bana da illallah gelmişti,” diyerek Semih’i destekledi Gökçe.

“Aynı yerdeler miymiş yoksa ayrı mı?”

Asya’nın sorusuyla Semih bakışlarını Gökçe’den ona çevirdi. “Farklı yerlerde olsalardı öderdim kefaretlerini ama aynı yerdeler. O yüzden bu akşam orada kalsınlar da akılları başlarına gelsin.”

Semih’in sözlerine karşılık diğerleri gülümsedi ve ay ışığının vurduğu denizi izlemeye devam ettiler.

Bir süre sonra Asya, Fatih’in kollarının arasından çıkıp denize doğru ilerledi. Birkaç adım atmıştı ki bedenini Fatih’e çevirdi. “Denize girelim mi?”

“Yanımızda başka kıyafetlerimiz yok.”

“Olsun,” dedi Asya ve geri geri adımlamaya devam etti. “Hava çok sıcak, çabuk kururuz.”

Fatih gülümseyerek onu onayladı ve Asya’nın yanına doğru ilerlemeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra Semih’le Gökçe’ye bakıp, “Siz geliyor musunuz?” diye sordu.

Zeynep’le Onur ise Defne uyandığı için otele dönmek zorunda kalmışlardı.

“Hayır,” dedi Gökçe. “Su çok karanlık görünüyor, korkarım ben.”

Fatih, “Siz bilirsiniz,” diyerek Asya’nın yanına doğru yürümeye devam etti. Yanına varınca elinden tuttuğu gibi onu deniz suyu göğüs hizalarında kalıncaya dek ilerletti. Su istediği seviyeye gelince de bedenini Asya’ya çevirip, bacaklarını beline sarmasını sağladı. “Su güzelmiş.” Dudaklarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu.

“Evet, çok güzel. Zeynep ve Onur’un gelememesi ne kötü.”

“Çocuk olunca bir süre sosyal hayattan kısıtlı kalınıyor sanırım.”

Asya ıslak parmaklarını Fatih’in çenesine sabitledi, sıkıştırdığı teninin üzerinden öptü. “Bizim de çocuğumuz olduğu zaman biz de bir süre her şeyden kısıtlı kalacağız.”

“Bizim çocuğumuz.” Gülümsedi. “İkimizden de bir parça taşıyacak. Gerekirse ben onun için bir ömür kısıtlı kalırım.”

“Sen harika bir baba olacaksın ve ben senin baba olman için sabırsızlanıyorum, sevgilim”

Fatih genişçe gülümsemeye başladığında Asya onun gülüşüne bakarak dudaklarına kapandı.

Ertesi sabah Merih kızgın bakışlarını doğruca Semih’e çevirdi. “Ulan bu saate kadar neredesin?”

Merih üzerine yürümeye başlayınca Semih doğruca Leyla’nın arkasına geçti ve masum bir ifadeyle ellerini yukarıya kaldırdı. “Benim bir suçum yok, dün gecedan beri dil döküyorum ama çıkarmadılar. İlla sabah çıkaracaklarmış, ben ne yapabilirim?”

“Hadi lan oradan, bana yalan söyleme!”

“İstersen onlara sor,” dedi Semih, Fatih ile Onur’u işaret ederek. “Onlar da yanımdaydı. Çok uğraştık, değil mi?”

Fatih ile Onur sırtarak başlarını salladıklarında Merih ters ters Semih’e baktı. “Uğraşmışmış! Ben senin ciğerini biliyorum, yalan söylediğin açıkça ortada.”

“Neyse ne!” dedi Leyla. Merih ile Semih’in arasından çıkıp doğruca araca ilerledi. “Aşırı yorgun ve uykusuzum, bir an önce otele gidelim.”

Semih hızlıca Leyla’yı işaret etti. “Leyla haklı, bence de gidelim,” dedi ve koşar adımlarla araca ilerledi.

Merih de ters bakışlarını Semih’in üzerinden çekmeden araca doğru ilerledi ve arkaya geçip Leyla’nın yanına oturdu. Fatih ile Onur da diğer araca binince otele doğru yol almaya başladılar.

Bir süre sonra Semih dikiz aynasından Leyla’ya bakarak, “Kızlar barışmış olmanıza çok sevinecek,” deyince Leyla başını Merih’in omzundan kaldırdı, gülümseyerek Semih’e baktı.

“Bence de çok sevinecekler.” Aklına Merih’in evlenmek istediği gelince daha da gülümsedi. “Onlara anlatacağım çok şey var, yanlarına gitmek için sabırsızlanıyorum.”

“Onlar da seni bekliyorlar.”

Leyla başını salladı. Yeniden Merih’in omzuna yaslanacakken başına ağrı saplanınca yüzünü buruşturdu. “Kahvesizlikten resmen başım ağrıyor, acilen kahve içmem gerek.”

Merih, Leyla’nın baş ağrısını almak istercesine dudaklarını başının üzerine bastırdı. “Otelin kahveleri çok iyi, gider gitmez birlikte kahvemizi içeriz.”

Leyla sessiz kalıp Merih’in omzuna yattı. Tam gözlerini kapatmıştı ki aklına geçen gün Merih’in yaptığı telefon görüşmesi gelince başını dik konuma getirdi. “O gün telefonla görüştüğün kadın,” diyerek kısa bir soluk aldı. “Kahve mi içmek istemişti?”

“Evet,” diye tereddütsüzce yanıtladı Merih sorusunu. “Sadece teşekkür kahvesi olsaydı seninle birlikte gidecektim ama teşekkür kahvesinden ötesini istediği için iptal oldu.”

Merih’in sözleriyle Leyla ardı ardına öksürmeye başladı. Öksürüklerini durdurabilmeyi başardığındaysa, “Yok artık!” diyebildi, kaşlarını öfkeyle çattı. “Ah, o an niye gittim ki ben yanından? Keşke duysaydım da ağzının payını bir güzel verseydim. Umarım bir daha arar.”

Leyla öfkeyle konuştukça Merih, onu öpmemek için kendini zor tutuyordu. Gülümsedi. “Aramaz, ben ona söyledim söyleyeceğimi.”

“Ne söyledin ki?”

“Huysuz bir sevdiğim olduğunu ve onunla evlenmek istediğimi söyledim.”

Öfkesi anında uçup giden Leyla, kollarını hızlıca Merih’in beline sardı. “Seni öyle çok seviyorum ki.”

Merih de Leyla’yı sıkıca sardı, başının üzerinden bir kez daha öptü. “Ben de seni, yavrum, ben de seni çok seviyorum.”

Dakikalar sonra otele döndüklerinde diğerleriyle birlikte kahve içtikten sonra Leyla banyo yapmak için doğruca odasına gitti. İçtiği kahve baş ağrısına iyi gelse bile yorgunluğunu atabilmesi için banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Üzerindekilerden hızlıca kurtuldu. Su doldurduğu küveti iyice köpürttükten sonra içine girdi. Kendini suya

teslim eder etmez huzur buldu ve gözlerini kapatıp başını geriye yasladı.

Gözlerini ne kadar kapalı tuttuğunu bilmiyordu, kaç tane şarkı mırıldandığını da. Yeniden gözlerini araladığında, banyonun kapısında dikilen Merih'i görmeyi hiç beklemiyordu.

Gözleri, Merih'in arzu dolu bakışlarının ağırlığında, elinde tuttuğu küçük siyah kutuya kaydı ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kalbi çarptıkça ıslak dudaklarının arasından titrek bir nefes üfledi. "Yüzük yanında mıydı?"

Arzudan koyulaşan mavilikleri kısılan Merih, boğuk çıkan sesiyle konuştu. "Hiç yanımdan ayırmadım. Burada, en doğru ânı bekliyordum."

Dudaklarına tebessüm yayılan Leyla, parmaklarını küvetin iki yanına sarıp destek alarak ayağa kalktı.

Leyla'nın bir tanrıça gibi sudan çıkışı, Merih'in nefesini tutmasına sebep oldu. Gözleri, Leyla'nın çıplak vücudunda gezindi. Vücudundan süzülen her damla, kanım hızlandırdı, kasıklarına baskı olarak geri döndü. Her damlada sertçe yutkundu. Hızlanan solukları, kulaklarını uğuldatmaya başlayınca o hengâmede zar zor Leyla'nın sesini duydu. "Sence en doğru an, şu an mı?"

Leyla'nın sorusuyla bakışlarını çıplak vücudundan gözlerine tırmandırdı ve gözlerini gözlerinden ayırmadan, ağır adımlarla yanına gidip, önünde yavaşça diz çöktü. Leyla'nın çıplak vücudu karşısında âdemelması aşağı yukarı yavaşça hareket etti. Dudaklarını ıslattığında bakışları bacaklarından süzülen sulara kaydı. Her damlacığı diliyle durdurmak için büyük bir haz duydu. Bu haz, teninin alev almasına sebep oldu. Kendini dizginlemek için göğüs kafesini güçlü bir solukla doldurdu ve bakışlarını yeniden yukarı tırmandırdı. Çok geçmemişti ki bakışları kadınlığının üzerine gelince tenindeki alev iliklerine kadar işledi. "Güzelliğin, gözlerimin önümde tüm çıplaklığıyla sergilenirken en doğru an, bu an."

Leyla gülmemek için alt dudağını dişledi ve Merih'in yüzüne bakması için hafifçe öne doğru eğildi. "Bütün gün oraya bakmayacaksın, değil mi? Ya da oraya bakarak evlenme teklifi etmeyeceksin?" Merih'ten ses çıkmayınca, "Merih," dedi ve yeniden alt dudağını dişledi. "Ben buradayım, sevgilim."

Merih, Leyla'nın kadınlığının üzerine sert bir nefes üflledi. "Üzgünüm..." diyerek bakışlarını yeniden yukarı tırmandırdı. Lakin bu defa gözleri, ıslak göğüslerinde takılı kaldı. Yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. "Ama bu şartlar altında çok zor. Böyle zorlanacağımı hiç düşünmemiştim." Bakışlarıyla, sertleşen erkekliğini işaret etti. "Hele ki böyle bir anda evlenme teklifi edeceğimi hiç düşünmezdim."

Leyla, Merih'in hâli karşısında kıkırdamadan duramadı. "Bence bize böylesi daha çok yakışırdı."

Leyla'nın kıkırtısı kulaklarına dolunca bir süre gülüşünü izledi Merih. Baharını yeniden getiren o gülüş, ruhuna yepyeni bir huzur kattı. Hapsetmek istercesine derince soludu ve kaybolup gittiği maviliklerine baktı. O maviliklerde dinginliği, aşkı kalbinde yeniden tattı ve dudaklarını istekle araladı. "Kabul, öyle çok fazla romantik bir adam değilim, olmaya çalıştığımda da genellikle elime yüzüme bulaştırıyorum, biliyorsun." Aklına gelen görüntülerle yüzünü hafifçe buruşturup, boşta kalan eliyle başının arkasını kaşıdı. "Belki romantik olmayı beceremiyorum ama söz konusu sana olan sevgimse, seni içime sığdıramıyorum. Gözlerine her baktığımda kaybettiğim yolumu görebiliyorum. Sanki ışığımsın, gözlerimsin, adımlarımsın." Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı. "İlk tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" Leyla gülümseyerek başını sallayınca konuşmaya devam etti. "Hayatıma girdiğin o günden beri ben aslında en çok biz olmayı sevdim ve sonsuza dek biz kalabilmeyi istedim. İstemekten bir an bile vazgeçmedim." Duraksadı, Leyla'nın gözlerinin içine baka baka yüzük kutusunu açtı. "Sonsuza dek benimle biz olmaya var mısınız? Benimle evlenir misin?"

Merih'in dudaklarından dökülen her kelime Leyla'nın kalbine akıyor, burnunun direğini sızlatıyordu. Belli belirsiz başını salladı. "Zaman zaman şikâyet etsem de aslında ben de en çok biz olmayı seviyorum ve sensizliği düşünemiyorum." Merih'e doğru sımsıcak gülümsedi, bir kez daha başını salladı. "Evet, evlenirim."

Merih de gülümseyerek Leyla'nın eline uzandı ve kutudan çıkardığı yüzüğü onun parmağına taktı. "Hemen aileme söyleyeceğim. Ailen müsait olur olmaz istemeye gelelim, bir an önce evlenelim."

Leyla, "Olur," diyerek parmağındaki yüzüğe baktı. Merih ayağa kalkınca da sevdiği adama hızlıca sarıldı. "Evlenelim."

VIII

1 HAFTA SONRA...

"Beni bu kadar sevdiğini bilmiyordum, Devran. Bu defa da kefeni yırttım ama sen hâlâ üzgünsün."

Devran, Şahin Yüzbaşı'nın sözlerine karşılık kırgınca tebessüm etti. "Çok şükür, komutanım... Gerçekten çok korkmuştum."

Şahin Yüzbaşı yattığı yerden doğrulmaya çalıştı lakin ağrıları izin vermeyince belli belirsiz yüzünü buruşturup, doğrulmaktan vazgeçti. "Eninde sonunda şehit düşeceğiz zaten, tek istediğim bu itlerin kökünü kurutmadan diğer tarafa gitmemek."

Gelişigüzel söylenen cümlelerin ağırlığı altında ezildi Devran ve kaşlarını öfkeyle çatı. "Birkaç gün içinde intikamımızı alacağımdan hiç şüpheniz olmasın, komutanım. Üç gün sonra yola çıkıyoruz."

"Çok dikkatli olun," diyerek sıkıntılı bir iç çekti Şahin Yüzbaşı. "Yeni kayıplar vermek istemiyorum. Bu şerefsizler yüzünden daha fazla gencecik fidan sönsün, analar ağlasın istemiyorum."

"Merak etmeyin, komutanım."

Şahin Yüzbaşı, Devran'ın ısrarla sizli bizli konuştuğunu görünce bıkkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bırak şimdi bana komutanım demeyi, ast üst ilişkisini. Söyle hadi, canını bu kadar sıkıran ne?"

Devran'ın ters bakışları, anında yatakta solgun yüzüyle yatan adamı buldu. "Ama komutanım," dedi üzerine basa basa. Karşısındaki adamın neredeyse ölüden farksız yüzü, içindeki öfkeyi gitgide

kamçılıyor, sakın kalabilmesini zorlaştırıyordu. “Az daha yalnız kalıyordum.”

Şahin Yüzbaşı önce sahte bir kızgınlıkla Devran’a baktı, ardından alayla gülmeye başladı. “Öleceğime değil de yalnız kalacağına üzülüyorsun yani, öyle mi? Tek kelimeyle bencilsin.”

Kalbine bıçak gibi saplanan sözlerle karşılık Devran daha fazla dayanamayıp, oturduğu yerden öfkeyle kalktı ve Şahin Yüzbaşı’nın üzerine doğru tehditkâr bir ifadeyle eğildi. “Ölüm kelimesini ağzına almaktan vazgeç artık, göt herif! Seninle birlikte ben de ölüyordum, haberin var mı?”

“Hah şöyle, sökül, koçum,” diyerek alayla gülmeye devam etti Şahin Yüzbaşı. “Biz seninle kardeş sayılırsın lan! Üstelik şu an yalnızsın. Ayrıca görevde değil, hastanedeyiz. Bana *komutanım* demekten vazgeç. Tamam, anlıyorum, kızgınsın ama sakın ol. Vurulmak benim suçum mu?”

Devran cevap vermek yerine, eğildiği yerden doğruldu ve pencere kenarına doğru içindeki kederle yürümeye başladı. “Huzur mu bıraktınız sanki?” diye mırıldandı keyifsizce. “İçimde ne huzur ne de tat bıraktınız. Sayenizde her günüm yepyeni bir korkuya, sıkıntıya gebe. Nasıl sakın kalayım?”

Devran’ın mırıltısı, Şahin Yüzbaşı’ya ulaşınca tıpkı Devran gibi onun da içini keder kapladı. “N’oldu yine? Zehra mı canını bu kadar sıktı yoksa Selin mi?”

Devran, sessiz kalıp bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi. Bir süre sessizce dışarıyı izledi. Tam Şahin Yüzbaşı’ya doğru geri dönecekti ki hastane bahçesinde Selin ile Hakan’ın ağzı kulaklarında muhabbet ettiklerini görünce ciğerlerine yeniden ateş düştü. Ciğerlerindeki ateş, kalbini sızım sızım inletti ve iniltisi, acısına paydaş bir ağıtla dudaklarında can buldu. “Örselenmiş umudumu tamamen kaybettim.”

Devran’ın sözleriyle Şahin Yüzbaşı’nın yüzünü anlamsızlık kapladı. “Ne umudu lan, ne diyorsun sen?”

Devran derin bir iç çekti. Karşısındaki manzarayı izlemeye kalbi daha fazla izin vermediği için yeniden Şahin Yüzbaşı’na döndü. Döner dönmez karşısındaki adamın da yüz ifadesi değişti. Sanki içindeki yangını görüyormuş gibi acıyla buruşturdu yüzünü. “Çok

canın yanıyor, değil mi?” diye sorduğunda, Devran yavaşça başını aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Çok,” diyebilirdi sadece. İçindeki acının tarifine sözcükler yetmiyordu. İçi çığlık çığlığa yanıyor, acıdan kıvranıyor ama sadece susuyordu. Dünya umurunda değilmiş gibi bir ifade takınmak zorunda kalıyordu. En çok da bu, içini küle çeviriyordu.

Şahin Yüzbaşı ise Devran’ın yangınını gördükçe onunla birlikte yanıyor, Kardeşten öte gördüğü adam için hiçbir şey yapamamak onu da küle çeviriyordu. Yedi yaşındayken tanışmışlardı. Devran’ın babası, sınıfın kapısını aralamış, Devran’ı sınıfa bırakıp gitmişti. Devran sağına soluna bakınmış, boş yerin onun sırasında olduğunu görünce usulca yanına oturmuş, o günden sonra hiç ayrılmamışlardı. On yaşından beri de birlikte kurdukları askerlik hayallerini yine birlikte gerçekleştirmiş, her zorluğu birlikte aşmış, açılan her yarayı birlikte sarmışlardı lakin Devran’ın dokuz yıldır yaşadığı vicdan azabı ve Selin için çektiği aşk acısı karşısında çaresiz kalmak onu da darmadağın etmişti. Sıkıntıyla soludu. “Anlaşılan, Selin’le ilgili yine bir şey olmuş.”

Devran yeniden Selin’e bakmak için güçlü bir istek duydu ama onu Hakan ile bir daha yan yana görme düşüncesi kaşlarının çatılmasına sebep oldu ve karşısındaki adamı tasdiklercesine başını salladı. “Her şey sarpa sardı. Selin, Zehra’yı öğrendi.”

Devran’ın yüzündeki gergin ifade aynı şekilde Şahin Yüzbaşı’ya da geçti. “Demiştin oğlum sana, eninde sonunda öğrenecek diye.” Cümlelerin sonuna doğru aklına gelen düşünce sebebiyle duraksamak zorunda kaldı ve keskin bakışları, merakla kısıldı. “Umarım Selin’e Zehra’yı sen söylemişsindir.”

“Offff!” diyerek ani bir çıkış yaptı Devran ve ellerini saçlarının arasından sıkıntıyla geçirdi. “Lan ben kime ne kötülük yaptım, kimin bedduasını aldım bu kadar? Neden hayat bana bu kadar insafsız davranıyor? Neden?”

Devran yana yakıla isyan edince, Şahin Yüzbaşı huysuzca yüzünü buruşturdu. “Bu demek oluyor ki sen söylemedin, yanılıyor muyum?”

Devran başını sağa sola salladı. “Söylemedim, söyleyemedim,” diyerek ellerini iki yana açtı. “Dünyasını kendi ellerimle başına yık-

tığım kızım var, diyemedim. Benim yüzümden yürüyemediği için annesi tarafından terk edilmiş kızım var, diyemedim. Ben sebep olduğum için sürekli terk edilmekten korkan, psikolojisi altüst olan bir kızım var, diyemedim. Kahretsin ki ben iğrenç bir babayım, diyemedim.”

Şahin Yüzbaşı, Devran’ın kendine yeniden eziyet ettiğini görünce itiraz edercesine araya girdi. “Devran, o bir kazaydı. Anla bunu artık. Kaza herkesin başına gelebilir, senin ne suçun olabilir? Hem karşı taraf alkollüydü, senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu orada. Annesine gelince, o ka-”

Devran, cümlelerin devamını bildiği için şiddetle karşı çıktı. “O cümlelerin devamını getirme, Şahin, sakın getirme!”

Şahin Yüzbaşı pes etmiş bir ifadeyle, “Tamam ama olanlarda senin bir suçun yok, niye kendine eziyet ediyorsun?” diye sordu ve itiraz edercesine devam etti. “Yetmedi mi Devran, tam dokuz yıldır kendine eziyet ettiğin yetmedi mi? Yaşayan ölüden farksızsın.”

Devran, burnunun direğinin sızladığını hissedince başparmağıyla işaret parmağını burun çatısına bastırdı ve sesinin titremeye başlamasını umursamadan, içini dökebildiği tek adama vicdanına lapa lapa yağın suçluluğunu haykırdı. “Evladım gözlerimin önünde yitip gidiyor. Kendini sürekli eksik görüyor ve buna ben sebep oldum, ben...” İşaret parmağını sertçe göğüs kafesine bastırdı. “Benim yüzümden bir daha asla yürüyemeyecek, koşamayacak. Belki de hiç arkadaşı olmayacak. Bunu ben yaptım, anlıyor musun? Evladına bunu ben yaptım. Delireceğim ben bu yükün altında Şahin ya, delireceğim.” Elleriyle yüzünü sertçe sıvazladı ve odaya sığamadığını hissedince ileri geri dolaşmaya başladı. “Dayanamıyorum artık, ölüyorum.”

Şahin Yüzbaşı, Devran’ın çaresizce kıvrandığını görünce sertçe yutkundu ve duymayı dahi kaldıramadığı sözlerin ağırlığı karşısında, “Sakin ol,” diyerek onu sakinleştirmek istedi. “Her zaman yanımdayım, elimden gelenin çok daha fazlasını yapmaya hazırım. Ayrıca sen hayatım boyunca tanıdığım en iyi babasın, şu saçma düşünceyi at artık aklından. Hem ne biliyorsun? Belki Zehra ile Selin çok yakın arkadaş olacaklar ve onların dostluğu Zehra’yı yeniden mutlu bir çocuk hâline getirecek.”

“Belki olurdu ama Zehra onu istemiyor. Canına kıymakla tehdit ediyor. Bunu yapmaya da kalktı hatta, görmedin mi? Aldığı psikolojik destek işe yaramıyor, belki de kendisi bu desteğin işe yaramasını istemiyor, bilmiyorum.” İçinde çaresizlikten dolayı yanan ormanın karşısında omuzlarını yenilgiyle düşürdü. “Yapamıyorum, Şahin, ikisini yan yana getirmeye korkuyorum. Zehra’nın intihar etmesinden çok korkuyorum.” Son cümlesinde sesi öyle bir titremişti ki Şahin Yüzbaşı’nın da içini titretmişti.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Şahin Yüzbaşı ısrarla. “Hem bence Selin, Zehra’ya ulaşma yolunu bulabilir. Sen yeter ki Selin’e âşık olduğunu anlat.”

“Anlatmadım mı sanıyorsun?”

Devran’m itirafıyla Şahin Yüzbaşı’nın gözleri şokla açıldı. “Ama nasıl olur? Hani Zehra’dan dolayı ona söylemeyi kesin bir dille reddediyordun?”

Devran sıkkın bir ifadeyle karşısındaki adama baktı. Can dostuna her şeyi anlatmış, bir tek Selin’le birlikte olduğunu anlatmamıştı. “Söylemek zorundaydım yoksa onu da bir bilinmezliğin içinde yok edecektim. En azından şimdi kendinden değil, sadece benden nefret ediyor.”

“Ne diyorsun, Devran? Neden senden nefret ediyor ki? Kaza yüzünden olduğunu söyleme sakın, Selin öyle bir kadın değil.”

Devran yüzünü buruşturdu. “Tabii ki değil. Ayrıca ona Zehra’nın durumundan bahsedemedim bile.”

Şahin Yüzbaşı dikkatle Devran’ın yüzüne baktı. Ona anlatmadığı bir şeylerin olduğunu anlamıştı lakin ne olduğunu sormak istemedi. İstemedi çünkü anlatabileceği bir şey olsa söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Anladığını belli edercesine başını salladı. “O zaman, ne yap et,” dedi fakat kapı birden çalınmaya başlayınca susmak zorunda kalıp başını kapıya çevirdi.

Kapı açılır açılmaz eşikte Selin belirdi. “Girebilir miyim?” diye sordu. Şahin Yüzbaşı’nın gülümseyerek başını salladığını görünce içeriye adımını attı fakat pencere kenarında Devran’ı görünce yüzü anında düştü. “Ben yalnızsınız sanıyordum, komutanım, şimdi kalabalık etmeyeyim, daha sonra gelirim.”

“Olur mu öyle şey?” diyerek karşı çıktı Şahin Yüzbaşı. “Gel içeri, lütfen.”

Selin, Devran’a kaçamak bir bakış attı. Normalde içeriye girmeyecek olsa da Şahin Yüzbaşı’ya bir şey belli etmek istemediğinden içeriye doğru adımlamak zorunda kaldı. “Ben nasıl olduğunuzu merak etmişim, komutanım, iyi misiniz?”

Şahin Yüzbaşı samimiyetle gülümsedi. “İyiym, sizlerin de iyi olduğunuzu gördükçe daha iyi oluyorum.”

Selin’in kaçamak bakışları bir kez daha Devran’ı buldu. Beş gün önce Devran’ın bacağındaki kurşun ameliyatla çıkarılmış, o günden beri iyi olup olmadığını bilmediği için kendi kendini yiyip bitirmişti. Merakla Devran’ın yüzüne baktı. Solgun görünen yüzü, yüzündeki acının kalıntıları canını sıkmaya yetmişti fakat o anda, Devran’ın geçen gün yaptığı itiraf aklına düşünce kaşları hızlıca çatıldı. İçinde bitmek bilmeyen aşkına bir kez daha lanet etti ve yeniden Şahin Yüzbaşı’ya baktı. “İyi olmamak için artık bir sebep yok, komutanım. İçimdeki çöpler temizlendikçe ferahladığımı hissediyorum.”

Selin’in odayı dolduran sesiyle Devran sert bir solukla doldurdu ciğerlerini ve Selin’e doğru birkaç adım attı.

Devran yaklaştıkça Selin’in kalp atışları da gitgide hızlanmaya başladı. Devran’ın duygularını öğrendiği şu birkaç günden beri çok daha farklı atmaya başlamıştı kalbi ve bu saçma bulduğu durum, enkazına yeni enkaz yüklüyor gibi hissettiriyordu. Titrek bir nefes aldı ve tam karşısına dikilen Devran’a bakabilmek için çenesini yukarıya kaldırdı. Devran’ın güçlü solukları, yüzüne düşen saç tutamlarını titretince ayakta kalabilmek için üniformasının uçlarını sıkıca kavradı.

Devran ise Selin’in gözlerinden ayırmadan bakışlarını, Şahin Yüzbaşı’ya ithafen, “Ben sizi yalnız bırakayım, komutanım,” dedi ve bir kez daha Selin’in gözlerinin içine baktıktan sonra odadan çıktı.

Devran’ın çıkmasıyla Selin rahat bir nefes aldı ve ne ara yanmaya başladığını bilmediği yanaklarını Şahin Yüzbaşı’nın görmemesi için gülümsemesiyle örtbas etmeye çalıştı.

Yaklaşık 15 dakika kadar Şahin Yüzbaşı’nın yanında kaldıktan sonra, tam odasından çıkmıştı ki kolundan tutulduğunu hissedince hızlıca arkasına döndü. Kolunu tutanın Devran olduğunu görünce

öfkeyle kaşlarını çatı. “Canın yeni bir yumruk daha yemek istiyor sanırım,” diyerek, yumruk yaptığı elini hızlıca Devran’ın yüzüne doğru savurdu.

Yumruğu tam yüzüne çarpıyordu ki Devran ani bir hareketle Selin’in bileğini havada yakalayıp onu durdurdu. “İyi alıştın.”

Selin sert bir ifadeyle bileğindeki ve diğer kolundaki parmaklardan kurtulup bir adım geriye gitti. “Bana dokunmaya her kalktığımda o yumruğu yemeye sen de alışsan iyi edersin.”

“Dokunmaya mecbur kalıyorum çünkü başka türlü yanımda durmuyorsun. Sadece bir kez beni dinlemenı istiyorum. Çok şey mi istiyorum senden?”

“Evet, hem de haddinden fazla şey istemiş oluyorsun benden.”

Devran, Selin’in öfkeden parlayan gözlerine baktıkça içinde kaybolduğunu hissediyordu ve içindeki aşka yenik düşüyordu. Bu saatten sonra daha fazla sessiz kalamazdı. O gözlere biraz daha yakından bakabilmek için Selin’in açtığı mesafeyi kapattı. “Yapma böyle, Selin. Zaten içim kavruluyor, sen de daha çok yakma.”

Selin alayla gülümsedi. “Sana acımanı mı bekliyorsun benden?” diye sorduktan sonra kaşlarını çatı. Üzerine basa basa, “Sana zerre kadar acımıyorum ve sana ne olduğuyla asla ilgilenmiyorum,” dedi.

“Acıma bana,” dedi Devran, az önceki sakın hâline tezat bir tavırla. “Bana sakın acıma.” Duraksayıp kesik bir soluk aldı. “Şunu bil ki eğer benim elimde olsaydı o gecenin sabahında seni asla bırakmazdım, bilmiyormuşum gibi davranmazdım. Eğer benim elimde olsaydı sana duyduğum aşkı senden bir an olsun saklamazdım. Her gün içimde ilmek ilmek büyüyen aşkı sana hissettirebilmek için elimden gelen her şeyi yapardım ama ben özgür bir adam değilim, Selin, anla beni. Ben dilime mühür vurmak zorundaydım.”

Selin, Devran’dan duyduğu her aşk kelimesiyle kalbinin titrediğini hissediyordu. Her bir parçası büyük bir heyecanla sağa sola savruluyordu ama yaptıklarını anımsayınca içini büyük bir kırgınlık kaplıyor, kırgınlığı diline zehir misali yayılıyordu. Kalbindeki titreşime inat, alayla gülmeye devam etti. “Aşk mı? Hadi ama Devran, bana mağdur edebiyatı yapma. Aşk senin anlattığın kadar basit bir duygu değil. Âşık olan adam, sonu ne olursa olsun sevdiğinin yanında durur, bahanelere sığınmaz. Çok merak ediyorum, karşıdan ba-

kınca kandırabileceğin bir kadın gibi mi görünüyorum ya da hemen kollarına atlayacak biri gibi mi duruyorum?”

Devran başını şiddetle iki yana salladı. “Anlamıyorsun beni.”

“Elbette anlıyorum ama sen, her zaman olduğu gibi kendini fazla önemsendiğin için önünde olan bitenleri göremiyorsun.” Heyecandan kuruyan dudaklarını ıslatmak için duraksadı ve içindeki zehri akıtmak için bir kez daha dudaklarını araladı. “Evet, biz o gece birlikte olduk. İkimiz de sarhoştuk, sevişmek istedik, seviştik de... Ama hepsi bu. Ruhen değil, bedenlen seviştik biz. Bunun için kendimi sana mecbur hissedeceğimi, arkandan ağlayacağımı veya bana âşık olmanı isteyeceğimi düşündüysen yanılmışsın.” Devran’ın yüzünün değiştiğini görünce içinin kıyıldığını hissetti, durmak istedi fakat içindeki zehir oluk oluk akmaya devam ettikçe kendine hâkim olmaktan ısrarla vazgeçti. “Bana âşık olmanı istemedim, beklemedim, istemiyorum da zaten; senin gibi korkak adamlarla asla işim olmaz.” Çok güçlü bir soluk aldı ve işaret parmağını Devran’ın göğüs kafesine bastırdı. “Sen benim için birkaç saatliğine zevk alacağım bir adamdan ibaretsin, o kadar.”

Cümlesini tamamlar tamamlamaz sertçe yutkundu ve Devran’ın gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek için hızlıca arkasını döndü. Devran’ı ardında darmadağın bırakarak, hızlı hızlı yürümeye başladı. Yürüdükçe içindeki acısı gözlerine vurdu, gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi. “Özür dilerim, Devran,” diye mırıldandı kendi kendine. “Çok özür dilerim, sol yanımdan.”

IX

Asya, yanağındaki küçük dokunuşlarla gözlerini araladığında gözlerinin önüne Fatih'in gülümseyen yüzü serildi. Başını sevdiği adamın göğsünden kaldırıp, tıpkı onun gibi gülümseyerek ona bakmaya başladı. Dün gece üzerinde uyuyakalmıştı. "Günaydın sevgilim."

"Günaydın. İyi uyuyabildin mi? Akşam hemen sızmıştın."

"Uyudum," diyerek Fatih'in üzerinden kalktı ve bu defa kedi misali yanına kıvrıldı. İtalya dönüşü Leyla, ailesine Merihlerin onu istemeye geleceğinden bahsetmiş, geçen bir haftalık hazırlık sürecinden sonra da dün gece istenmişti. "Leyla'nın isteme gecesi ve uzun yol beni biraz yordu, ondan hemen sızmışım."

"Seni yormak istemezdim. Aslında otelde kalabilirdik fakat trafiğe güvenemedim."

Fatih gibi Asya da otelde kalmak istiyordu lakin trafiğe güvenmediği için o da eve geri dönmeyi tercih etmişti. Fatih'in sözlerini desteklercesine başını salladı. "Eğer seans olmasaydı birkaç günlük deniz kaçamağı yapalım derdim ama Mehmet Hoca'nın seansını kaçırmak istemiyorum. Bugün büyük gün."

"Bugün boş sandalye tekniğini¹ deneyeceksiniz, değil mi?"

¹ Boş sandalye tekniği: Kişinin, karşısındaki boş sandalyede hayal ettiği kişiyle konuşuyormuş gibi duygu ve düşüncelerini ifade etmesini sağlayan psikoterapi yöntemi.

“Evet, neler olacağını çok merak ediyorum. Mehmet Hoca seveceğimi düşünüyor. İtiraf etmem gerekirse bana da öyle geliyor.” Fatih’in yanından kalkıp bakışlarını önce saate, ardından yeniden Fatih’e çevirdi. “Kahvaltımızı dışarıda yapalım mı? Son günlerde evde çok fazla vakit geçirdim, daha fazla dört duvar arasına tıklıp kalmak istemiyorum.”

Fatih, Asya’nın dediklerini duyar duymaz genişçe gülümsedi. Asya’nın heyecanının ve heveslerinin yavaş yavaş geri gelmesi onu dünyanın en mutlu adamlarından biri yapıyordu. “Tabii güzelim, sen iste yeter ki...” Bakışlarını boşluğa tutundurup gözlerini kıstı. Çok geçmeden, “Seni harika bir yere götüreceğim. Yeni açıldı,” deyince, Asya sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı.

“Sen bensiz yeni mekânlar mı keşfediyorsun?”

Fatih daha da gülümsedi ve yattığı yerden doğrulup, sevdiği kadının çatılan kaşlarının üzerinden öptü. “Geçen gün hastanedeki arkadaşlarla gittiğimiz yer orası. Oraya girer girmez senin de görmen gerektiğini düşünmüştüm.” Dudaklarını Asya’nın dudaklarının üzerine yerleştirdi, yavaşça sürttü. “Ve beklediğim fırsat şimdi karşımda. Bence hemen gidelim.”

Asya, dudaklarına sürtülen dudakları minnetle kabul etti. Uzun bir öpücük kondurup, “Hadi o zaman, çıkalım,” diyerek yataktan kalktı.

Fatih’i yatakta bırakıp hızlı adımlarla lavaboya girdi ve yüzünü arka arkaya yıkadıktan sonra başını kaldırıp aynadaki yansımasına baktı. Bakışları, çökmüş göz altlarında gezindi, ardından solgun yüzünde takılı kaldı. Bir müddet yüzünü inceleyince, son günlerde doğru dürüst aynaya bakmadığını fark etti. Parmakları yan taraftaki dolaba kaydı. Dolabın kapağını açıp, yüzünü yeniden yıkamak için daha önce kullandığı jeli eline aldı.

Yüzünü yıkadıktan sonra nemlendirici sürüp, solgun görünen yüzüne renk katabilmek için hafif bir makyaj yaptı. Aynadaki yansımasını beğenince lavabodan çıkıp bakışlarını yatak odasında gezdirdi. Fatih’in odada olmadığını görünce diğer banyoda olduğunu düşünüp, gardırobun yanına doğru ilerledi. Son günlerde o kadar çok koyu renklerde kıyafet giymişti ki bu defa onları giymeyi şid-

detle reddetti. Üzerinde sarı çiçekleri olan beyaz elbisesine uzandı. Elbiseyi giyip saçlarını açık bırakarak odadan çıktı.

Asya odadan çıktığında, Fatih'in ıslak bedeniyle burun buruna gelmeyi hiç beklemiyordu. Gözlerinin hemen önünde duran su damlacıklarını takip ettiğinde damlacıkların çıplak göğsünden karın kaslarına doğru süzüldüğünü fark etti. Sertçe yutkunup bakışlarını doğruca Fatih'in beğeniyle bakan gözlerine çevirdi. Fatih'in beğeni dolu bakışları karşısında yanaklarının ısındığını hissetti. "Ben hazırım," dedi içine kaçan sesiyle. Nedense uzun zaman sonra Fatih'in karşısında ilk kez böyle hissediyordu. Biraz mahcup, biraz utanmış, biraz da heyecanlı...

"Çiçeklere uğrayan bahar gibi parlıyorsun, güzelim, gözlerimi kamaştırdın."

Asya, Fatih'in iltifatı karşısında yanaklarının daha da ısındığını hissetti ve belli belirsiz gülümsedi. Bu garip his hoşuna gitmişti. "Teşekkür ederim, seni odada bekliyorum," diyerek yüzündeki şaşal gülümsemeyle Fatih'in yanından uzaklaştı.

Dakikalar sonra Fatih yanına geldiğinde, oturduğu yerden kalkıp göz ucuyla Fatih'e baktı. Fatih'i görür görmez kalp atışları hızlanınca elini istemsizce kalbinin üzerine götürdü. Kendi kendine, "N'oluyor?" diye mırıldandı. Sanki Fatih gözüne farklı görünmüş, onu her zamankinden daha çok beğenmişti. Gözlerini Fatih'in üzerinden ayırmadan yanına ilerleyip kollarını boynuna doladı. "Harika görünüyorsun, sevgilim."

Asya'nın sıcak bakışları ve yüzünün sürekli gülüyor oluşu Fatih'in başını döndürüyordu. "Güzelliğine ayak uydurmak istemiştım." Asya'nın saçlarının üzerinden öptü ve elini sıkıca tutup onunla birlikte evden çıktı.

Yaklaşık yarım saat sonra kahvaltı yapacakları mekâna geldiklerinde doğruca deniz kenarındaki bir masaya oturdular. Çok kısa bir süre etrafa baktıktan sonra bakışlarını hemen yanı başlarında usulca süzölen maviliğe çevirdiler. Bir müddet sessizce maviliğin üzerinde uçan martıları izlediler. Sessizliklerine martı seslerinin yoldaş olmasına izin verdiler.

"Bir rivayete göre martıların deniz üstünde uçuşma sebepleri aradıkları bir mektupmuş."

Asya aralarındaki sessizliği bozunca Fatih martıları izlemeyi bırakıp başını Asya'ya çevirdi. "Nasıl yani?"

Asya derin bir iç çekti. "Çok eskiden, ülkenin birinde çok güzel bir prenses yaşarmış. O dışarı çıktığı zaman halkın onun yüzüne bakması kral tarafından yasaklanmış. Herkes ya başını öne eğip ya gözlerini kapatır ya da evlerine kaçışmış. Günün birinde yine prenses dışarı çıktığında, köylüden bir delikanlı merakına yenik düşmüş ve ölümü göze alarak prensese bakmış. Tabii onu görür görmez inanılmaz bir aşka tutulmuş. Prensese derin bakışlarından, onun da boş olmadığını düşünmüş ve günlerce uyuyamamış. Sonunda dayanamayınca saraya gitmiş, bahçe duvarına tırmanıp prensesle yine göz göze gelmiş. Fakat tam prensesle konuşacağı sırada muhafızlar tarafından yakalanmış, kralın huzuruna çıkarılmış. Ölüm emri verileceği sırada prenses, öldürmemesi için krala yalvarmış. Böylece kral, delikanlıyı gidilebilecek en uzak adaya sürgüne mahkûm etmiş. Aradan birkaç ay geçmiş ama delikanlı, prensesi unutamıyor ve ona sürekli mektuplar yazıyormuş. Ayrıca prensese duyduğu aşkı martılara da anlatıyormuş. Sonunda bütün martılar, delikanlının prensese olan aşkını anlamış ve mektupları prensese götürmeye başlamışlar. Zamanla prensesin yazdığı mektupları da delikanlıya getirmeye başlamışlar. Bu durum bir süre böyle devam etmiş, ta ki bir sabah kral mektup getiren martıyı görene kadar. Beklenilenin aksine kral, 'Martılar bile bu aşkı anlarken ben nasıl anlamadım?' diyerek, kızına sarılıp ağlamaya başlamış ve hemen delikanlıyı tekrar saraya getirtmek için adaya bir gemi göndermiş. Prensese de babasının ikna olduğunu görünce çok mutlu olmuş ve delikanlıya mektup yazarak, bekleyen martıya mektubu vermiş. Ayrıca tüm martıların düğüne davetli olduğunu söylemiş. Martı bunu duyunca çok sevinmiş ve yola çıkmış. Yarı yolda arkadaşlarını görünce, haberi vermek için gagasını açtığı sırada mektubu denize düşürmüştü. Mektubu düşürmesiyle tüm martılar hep beraber mektubu aramaya başlamışlar fakat bir türlü bulamamışlar. Delikanlı da prenesten mektup gelmediğini ve etrafında elindeki mektupları verebileceği bir martı olmadığını görünce prensesinin onun unuttuğunu, martıların da o yüzden gelmediğini zannetmiş. Bu duruma çok üzülmüş ve kendini fenerden kayaların üzerine bırakmış. Kralın gemisi adaya vardığında delikan-

lının soğuk bedeniyle karşılaşmışlar. İşte o gün bugündür, martılar hep o mektubu ararlarmış. Mektubu bulup o inanılmaz sevgiyi geri getirebileceklerine, her şeyi düzeltereklerine inanarak denizler üzerinde uçuşup dururlarmış.”

Asya anlattıklarını bitirince “Çok kötüymüş,” dedi Fatih, belli belirsiz yüzünü buruşturarak. Asya’ya açılmadığı zamanları ve Asya’nın yaşadığı kazayı anımsayınca göğsüne keskin bir sancının saplandığını hissetti. Hissettiği acıdan dolayı yüzünü daha da buruşturdu. “İnsanın sevdiğine kavuşamaması kadar zor bir şey yok sanırım. Yaşamış biri olarak söylüyorum, o yere göğe sığamama hissi berbat bir şey.”

Asya, Fatih’in ilk zamanlardan bahsettiğini anlayınca belli belirsiz tebessüm etti. “Biz de bayağı meşakkatli yollardan geçtik, değil mi?”

“Çok,” dedi Fatih ve sözlerine derin bir nefes eşlik etti. Asya’ya açılmamasının bir diğer nedeni aklına gelince kaşları yavaşça çatıldı. Murat ile Şule’nin oynadıkları oyun yüzünden de ona geç kalmıştı. O günler zaman zaman kâbus gibi üzerine çökmeye devam ediyordu. Neyse ki uzun zamandan beri onları görmemişti. Şule’nin yurt dışına yerleştiğini, Murat’ın da kendi memleketinde klinik açtığını duymuştu. Düşüncelerinden sıyrılmak için başını salladı. “Önemli olan, şu an birlikte olmamız.”

Fatih’in çatılan kaşlarından keyfinin kaçtığını anlayınca Asya onun keyfini yerine getirebilmek için, “Bu hayattaki en büyük şansım o emlakçıya gitmek oldu,” diyerek bakışlarını denize çevirdi. Ev aradığı o günü düşündü bir süre. O günü düşündükçe keyifle gülümseyip yeniden Fatih’e baktı. “O gün çok yorulmuştum ve otele geri dönmeye karar vermiştim. Tam o esnada o emlakçı gözüme çarptı, son bir kez şansımı denemek istedim. İyi ki de denemişim.”

“İyi ki denemişsin. Seni gördüğüm o ânı hiç unutamıyorum. Hiç o günkü gibi hissetmemiştim. Bunlar sadece filmlerde olur zannedirdim. Günün birinde böylesine âşık olacağım aklımın ucundan dahi geçmezdi. Sen o emlakçıya girmeseydin hayatım nasıl olurdu, düşünmek bile istemiyorum.”

“Sanırım ben kaderciyim, yani o emlakçı olmasa bile biz sizinle bir şekilde karşılaşacaktık. Belki bir kafede, belki yolda, belki de hastanede karşılaşacaktık ama yine birbirimize âşık olacaktık. Bir

ihtimal, seni bulabilmek için mimarlığı bırakıp mühendisliği istemişimdir ve tüm bunlar bizim bir çocuğumuz olması içindir, kim bilir?”

Fatih, Asya’nın ağzından çıkan çocuk kelimesini duydukça daha da hevesleniyor, bir an önce onunla evlenmek istiyordu. “Belki de,” diyerek Asya’nın eline uzandı. “Çocuğumuzun olacağı o günün gelmesini o kadar istiyorum ki, hele senin kucağındayken karşımda ikizini göreceğim o ânı düşündükçe içim içime sığmıyor.”

Asya da “Bir an önce o gün gelsin istiyorum,” dedi ve garson masalarına gelince bakışlarını gelen kahvaltılıklara çevirdi.

Yaklaşık bir saat kadar oyalandıktan sonra Mehmet Hoca’nın kliniğine gittiler. Fatih bekleme odasında kalırken Asya da Mehmet Hoca’nın odasına girip tam karşısına oturdu.

“Merhaba hocam.”

“Hoş geldin Asya. Bugün nasılsın bakalım?”

Asya tedirgin bir şekilde nefes aldı. Oldukça karmaşık hissediyor, gitgide soğuyan elleri onu rahatsız ediyordu. “İyiyim hocam, sadece biraz sonra olacakları merak ediyorum.”

Mehmet Hoca anlayışla tebessüm etti. “Bizim için oldukça verimli bir psikodrama olacak, hiç şüphen olmasın,” diyerek, oturduğu yerde dik bir konum aldı. “Eğer hazırsan başlayalım.”

Asya başını sallayınca Mehmet Hoca oturduğu yerden kalktı ve Asya ile birlikte boş sandalye tekniğini uygulayacağı odaya doğru ilerlemeye başladı.

Odaya girdikten sonra Asya, karşısında boş duran iki ahşap sandalyeye baktı. Birinde o oturacak, diğerinde de büyükbabasının oturduğunu varsayacaktı. Bu düşünceyle beraber kalp atışlarının bir anda hızlandığını hissetti. Uzun zamandır karmaşık olan, anlamlandıramadığı birçok his, sanki tek tek yolunu buluyormuş gibi kalp atışlarını hızlandırıyor ve bu durum, onu oldukça zorluyordu. Kendini yeni doğan bir bebek gibi hissediyordu. Sanki konuşmayı, yürümeyi, yemek yemeyi, her şeyi ilk kez öğreniyordu.

Hızlanan kalp atışları rahatsız etmeye başlayınca, kalp atışlarının biraz yavaşlaması için gözlerini kapattı. Gözlerini kapatır kapatmaz büyükbabasının kanepe üzerinde duran cansız bedeni gözlerinin önüne serildi.

Büyük bir hevesle masayı hazırladıktan sonra onu kaldırmak için yanına gittiğinde her şeyin yarım kalacağından bihaber, dudaklarını yanağına bastırmasıyla birlikte dudaklarının üzerinde hissettiği soğukluk aynı zamanda tüm hislerini de beraberinde dondurmuştu sanki. Bambaşka bir dünyanın içinde bulmuştu kendini.

Büyükbabasının soluk yüzü gözlerinin önünde durdukça biri kalbine bıçak saplıyormuş gibi hissetti ve refleks olarak eli, göğüs kafesinin üzerine kapandı, ardından gözlerini hızlıca araladı.

“Başlayalım mı?”

Mehmet Hoca'nın sözleriyle başını sallayıp, onu bekleyen ahşap sandalyelere doğru ilerlemeye devam etti. Her adımında kaçamak bakışları, büyükbabasının oturacağını varsayacağı sandalyeye kayıyordu. Sanki o oturunca büyükbabası da tam karşısına oturacaktı gibi hissediyor, onu orada görmeyi bekliyordu. Kendi oturacağı sandalyenin yanına gelince derin bir nefes alıp yavaşça sandalyeye oturdu ve bakışlarını boş sandalyeye sabitledi. Ama büyükbabası orada yoktu...

Mehmet Hoca yüzündeki hayal kırıklığını anlarcasına, “Sen onunla konuşmaya başladıkça onun da orada olduğunu hissedeceksin,” dedi.

Bir kez daha başını salladı ve tüm dikkatini sandalyeye vermeye çalıştı. Sandalyeye baktıkça tüm cesaretinin kırılmaya başladığını hissetti. Ona mektup yazmak, onu buraya çağırmak onun için kolaydı ama şimdi onunla konuşmak... Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Sormak istediği birçok soru vardı lakin önce hangisini soracağını bilmiyordu. Bir yerden başlaması gerektiğini düşünerek, “Ben...” diyebildi ve parmaklarıyla, oturduğu sandalyeyi tedirginlikle kavradı. Yapamayacakmış gibi hissediyordu. Yeniden derin bir nefes alıp, içinde en çok ağır basan sözleri dile getirmeye çalıştı. “Ben... Sanırım bir gün beni gerçekten bırakıp gidebileceğini düşünmemiştim ya da büyükannemin ardından hemen gideceğini düşünmemiştim. Galiba onun ölümüne bile alışmadan gitmen bana ağır geldi.”

Mehmet Hoca yavaşça araya girdi. “Bu konu hakkında büyükbabana kızgınlık hissediyor olabilir misin?” diye sordu.

Mehmet Hoca'ya bakıp dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum," deyince Mehmet Hoca anlayışla başını salladı ve karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Bunu onunla paylaşmak ister misin?"

Gergin bir nefes alarak yeniden boş sandalyeye döndü. "Sana kızgın mıyım, bilmiyorum ama galiba bana verdiğin bir söze tüm kalbimle inanmıştım." Dudaklarından acı bir tebessüm geçti. "Hatırlıyor musun, büyükbaba?" diye sordu, sesindeki titremeye. "Babam ölünce gidemediğim bir yer vardı. Bir gün tüm cesaretimi toplayıp oraya gittiğimde sen de geldin ve tam karşıma oturdun. O gün bana, babam ölse bile senin var olduğunu, babamın yarım bıraktığını tamamlayacağını söylemiştin. Ben sana o gün gerçekten inanmıştım."

"Şu an yeniden yarım kaldığını düşünüyorsun ve bunun için büyükbabana kızgınlık hissediyorsun," diyerek araya girdi Mehmet Hoca ve söylediklerine cevap vermesi için Asya'nın karşısındaki boş sandalyeye baktı. "Bunların doğru mu ya da yanlış mı olduğunu büyükbabana anlatır mısın?"

Mehmet Hoca'nın söylediklerinin doğruluğuyla, Asya'nın sandalyeyi kavrayan parmaklarının tutuşu biraz daha sıklaştı. Büyükbabasını ölü bulduğu gün, ölümünü idrak etmeden hemen önce titreyen bedeni, sanki yeniden titreyecekmiş ve onu oturduğu yerden düşürecekmiş gibi hissettiriyordu. Kuruyan dudaklarını ıslattı ve fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Biraz kızgınlık, biraz kırgınlık, çokça yarım kalmışlık," dedi lakin sözlerinin sonuna doğru dudaklarında güçlü bir titreme hissetti. Sanki ağlayacakmış gibi dudakları tir tir titriyordu. Titremesini durdurmak için alt dudağını sertçe dişleyip konuşmaya devam etti. "Ben benden gitmeni hiç istememiştim, senin hep hayatımda kalacağına inanmıştım. Hele ki öyle bir sonla, öyle bir pişmanlıkla..."

Asya susunca Mehmet Hoca araya girip, "Nasıl bir sonla ya da pişmanlıkla?" diye sordu.

Asya'nın hasta olmuş gibi burnu akmaya başlamıştı. Burnunu çekip, içine külfet pişmanlığını anlatmaya başladı. "O gün evden çıkmadan önce büyükbabam yalnız yemek yemek istemediğini ve ben dönünce birlikte yiyeceğimizi söylemişti. Ben geldiğimde de ölmüştü." Gözlerinin önünde duran Mehmet Hoca'nın görüntüsü

her sözünde gitgide bulanıklaşmaya başlamıştı. Gözleri doluyordu... Sertçe yutkundu. “O benim yüzümden aç öldü. Yetişemedim.” İçinde sessiz bir çığlık koptu ve suçluluk hissiyle boş sandalyeye geri döndü. “Özür dilerim, büyükbaba, ben böyle olmasını hiç istememişim.”

Dudaklarının titremesi artınca yeniden dudaklarını ısırды ve sessiz kaldı. Asya’nın sessizliğinin uzaması Mehmet Hoca’nın konuşmasına sebep oldu. “Seni anlıyorum, Asya. Hayat hepimiz için zaman zaman zorlaşabiliyor ve hiç beklenmedik bir anda canımızı acıtıp bizi incitebiliyor.”

Asya, Mehmet Hoca’yı desteklercesine başını salladı. “Bu galiba hem acıttı hem de incitti ama bu nasıl anlamlandırılır ya da bununla nasıl başa çıkılır, bilmiyorum.”

“Büyükbabanın mezarını ziyaret etmeyi denedin mi? Belki orada, hissettiklerin anlam kazanır.”

Şiddetle karşı çıktı. “Gidemem.”

“Neden gidemeyeceğini söyledin?” Asya’nın bu soruya verilecek cevabı var mıydı, bilmiyordu ya da bunu tam anlamıyla ifade edebilir miydi, onu da bilmiyordu. Asya bir kez daha sessiz kalınca Mehmet Hoca, “Büyükbabanla konuşmaya devam etmek ister misin? Neden mezarına gitmek istemediğini ona anlatabilirsin, eminim duymak isteyecektir,” deyince, Asya sanki bu sözleri duymayı bekliyormuş gibi kelimeler ağzından plansız bir şekilde çıktı ve yolunu bulup büyükbabasına ulaştı.

“Çok küçük yaşta annemle babamı kaybedince büyükannele seni, anne baba yerine koydum ama hepiniz benden gittiniz, beni kimsesiz bıraktınız. Biliyorum, elinizde olan bir şey değildi ama sizleri karşımda görmek yerine soğuk toprağın altında görmeyi hazmedemiyorum, kabullenemiyorum. Sıcacık teninize sarılmak yerine soğuk mermer taşına sarılmak istemiyorum. Ellerim saçlarınıza karışsın istiyorum, üzerinize atılan toprağa karışsın istemiyorum. Bunu içimde bir türlü kabullenemiyorum, o yüzden mezarınıza bile gelemiyorum. Neden büyükbaba, neden bana bunu yaptınız? Çok ağır değil mi?”

Asya gözlerinin daha da dolduğunu hissetti. Çok uzun zaman sonra ilk kez gözleri böylesine doluyordu. Ne yapacağını bilemediği

için konuşmasına çok kısa ara verdi. Mehmet Hoca da sessizliğini fırsat bilerek yeniden araya girdi. “Mezarlarına bile gidemediğini söyledin. Anladığım kadarıyla bunun için suçluluk hissediyorsun, doğru mu?”

“Bana kızdıklarını düşünüyorum, onlara sahip çıkmadığım için bana kızıyorlardır. Belki de beni kimsesiz bıraktıkları için onlara böyle bir ceza verdiğimi düşünüyorlardır.”

“Gerçekten onlara ceza veriyor musun?”

“Hayır, bunu onlara yapmam, onları cezalandırmam; sadece mezarlığa gitmeye cesaretim yok.”

“O zaman sana kızdıkları düşüncesini yok etmen için bunu büyükbabana da anlat.”

Asya, Mehmet Hoca’nın sözleriyle sertçe yutkundu. İçinde sürekli ağlama isteği belirip kayboluyordu ve bununla nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendini akışına bırakmayı istedi ve onu içten içe rahatsız eden, kurşun izi gibi derin izler bırakan sızısını anlatmaya çabaladı. “Bana kızıyor musunuz, bilmiyorum ya da gelmek istemeyişimin sebebini anlıyor musunuz, bilmiyorum. Tam olarak ne hissettiğimi ben de bilmiyorum.” Duraksadı ve duraksamasına sebep olan farkındalıkla bir kez daha suçlu suçlu boş sandalyeye baktı. “Ben galiba en çok senin mezarına gelmekten korkuyorum çünkü sen bana ailemden kalan son kişiydin. Senin mezarına gelseydim ailemi tamamen kaybettiğimi kabullenecektim.” Belki açık olan klimadan belki de içine dolan soğukluktan, dili bir anda lal oldu. Son kurduğu cümle beyinde tekrar ediyor ama diline vurmuyor gibiydi. Cümlesi tekrar etmeye devam ettikçe gözleri şokla açıldı ve hızlıca Mehmet Hoca’ya baktı. “Öldüklerimi kabullenmek istemiyorum, kendimi bıraktığım anda bunu kabul etmiş olacağım ve acılarını yaşayacağım. Ailesiz kalmak istemiyorum.”

Mehmet Hoca belli belirsiz tebessüm etti ve onaylarcasına başını salladı. “Bu doğru.”

Mehmet Hoca başını sallayınca yeniden sandalyeye bakıp, içini tamamen dökme isteğiyle dudaklarını araladı. “İçimde çok büyük bir korku var.” Burnunun direği sızlayınca duraksadı. Kalbi acıma-ya başlamıştı. Sanki dışarı akıtamadığı gözyaşları kalbine akıyor, kalbini acıtıyordu. “Yokluğundan korkuyorum, büyükbaba. Sana

bir daha dokunamamaktan, sesini duyamamaktan, seninle bir daha tavla oynayamamaktan çok korkuyorum.” Bedenine güçlü bir zelzele vurdu. Büyükbabasının yokluğunun ağırlığı, içini bir alev misali yaktıkça nefes almakta güçlük çekti. Nefes alabilmek için elini göğüs kafesine bastırdı, ileri geri hareket ettirdi. Bir umut boş tavana, üzerine yağmur yağmasını dilercesine tavana baktı. İçindeki ateşi söndürmesini bekledi. Sönmeyecekti... Hiç sönmeyecek bir ateş yerleşmişti içine ve o, bunu yeni fark ediyordu. Bakışları yeniden sandalyeye kaydı. Sanki büyükbabasının gülümseyen silüeti onu izliyordu. Gülüşüne baktı, yana yakıla gülüşüne baktı. O gülüş artık toprak olmuştu. “Neden?” diye bir inilti koptu dudaklarından ve oraya sığamadığını hissedince oturduğu yerden ayağa fırladı.

Gülüşüne karışan ve o gülüşü yok eden toprağa dokunmayı şiddetle arzuladı. Mehmet Hoca’ya bakıp, “Mezarına gitmek istiyorum,” diye haykırdı.

Mehmet Hoca bunu duymayı beklercesine tebessüm etti. “O zaman niye duruyorsun? Git öyleyse.”

“Gidemem. Burada değil; çok uzakta...” Bakışları kapıya çevrildi. “Ama Fatih götürür,” diyerek bedenini de kapıya çevirdi, kapıya doğru koştu. Kapıyı açar açmaz Fatih’i bekleme salonunda, elleri ceplerinde, ileri geri hareket ederken buldu.

Fatih’in bakışları yüzünü buldu. Yüzündeki ifadeden tedirgin olmuşçasına ellerini ceplerinden çıkarıp Asya’ya doğru hızlıca adımladı Fatih. “İyi misin?”

Asya başını iki yana sallayıp, koşar adım Fatih’in yanına ilerledi. “Fatih, beni büyükbabama götür.”

Fatih, duyduklarına inanmıyormuşçasına önce Asya’ya, ardından Asya’nın hemen arkasındaki Mehmet Hoca’ya baktı. Mehmet Hoca, götürmesi için başını sallıyordu.

Şaşkınlığı anında silinen Fatih, yüzüne yerleştirdiği sıcacık gülümsemeyle, sevdiği kadının titreyen elini sıkıca kavradı. Sıcacık gülüşü gözlerine de vurduğunda, “Hemen gidelim,” diyerek Asya’dan daha büyük bir hevesle yürüdü.

Bir süre sonra ikisi de koşmaya başladı. Sanki koşmazlarsa Asya’nın içindeki istek sönecek, yeniden eskiye dönecekmiş gibi hızlıca koşmaya devam ettiler.

Dakikalar sonra otoparka geldiklerinde Asya nefes nefeseydi ama asla durmak istemiyordu. Fatih’le göz göze geldi. O da Asya gibi nefes nefeseydi. Asya’nın “*Vazgeçtim,*” demesinden korkarcasına gözlerinin içine bakıyordu.

“Yolumuz çok uzun,” dedi Asya.

Fatih ısrarla başını salladı. “Hayır, gitmek istenilen yol daima kısadır, nasıl bittiğini anlamayacaksın bile.”

Asya gülümsedi ve hızlıca arabaya bindi. Asya’nın ardından Fatih de arabaya bindi. Arabayı çalıştırıp büyük bir gürültüyle otoparkın içinden çıktığında, Asya dudaklarının arasından titrek bir nefes üfleyip, bakışlarını yanı başında hızlıca akıp giden yola çevirdi. Onu neyin ya da nasıl bir sonun beklediğini bilmiyordu. O mezarlığa girince nasıl bir enkazla geri döneceğini de bilmiyordu. Tek bildiği, oraya gitmek ve daha önce gerçekleşmeyen vedayı gerçekleştirmekti. Veda etmeyi düşününce içindeki heyecana bir anda hüznün oturdu. Fatih’in sabah sözünü ettiği baharına sanki ayaz vurmuş gibiydi. Aniden duraksadı ve gözleri şokla büyüdü. Hissedebiliyordu... Başını Fatih’e çevirip gülümsedi. Heyecanı da hüznü de çok rahat hissedebiliyordu ve uzun zamandır ilk kez üzüldüğünü hissettiği için gülümsüyordu.

O gülümseyince Fatih eline uzanıp, avucunun içine aldı ve elinin üzerine dudaklarını bastırdı. Bir kez daha dudaklarını bastırdığında sessiz mırıltısı Asya’nın kulaklarını doldurdu. “Bugüne şükürler olsun.”

Asya, Fatih’in fısıltısına karşılık daha da gülümseyip bakışlarını yola çevirdi.

Kaç saat yol gittikleri ya da kaç kilometre hızla ilerlekleri konusunda Asya’nın hiçbir fikri yoktu. Emin olduğu tek şey, tahmin ettiğinden çok daha çabuk kendini mezarlığın girişinde bulduğuydu. Mezarlığa girmeden önce giriş kısmında öylece bekledi. Yol boyunca üzerinde hırka gibi duran cesaret, omuzlarından süzölmüş, ayaklarının altına serilmişti şimdi.

Kalp atışları olduğundan daha hızlı çarpmaya başlayınca bir adım geriye adımladı ve bedeni hemen arkasında duran Fatih’in bedenine çarptı. Önce başını, ardından yavaşça bedenini Fatih’e çevir-

di. Fatih'in yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Küçük bir nefes üfledi. "Fatih, ben galiba yapamayacağım."

Asya'nın stresten buz kesilmiş ellerine uzandı Fatih, gözlerini gözlerine sabitledi. "Eğer gerçekten geri dönmek istersen bir saniye bile durmaz, hemen geri döneriz ama şunu da biliyorum ki geri döndüğümüz takdirde bunun pişmanlığını yaşayacaksın. Buraya kadar gelmişken geri dönmek seni daha fazla üzecektir." Asya'nın ellerini bırakıp, bu defa ellerini kollarına sararak onu sert gövdesine yasladı. "Ben senin yanımdayım, gitmek istersen de kalmak istersen de hep yanımdayım ve senin en büyük sığınağınım. Neye karar verirsen ver, elini hiç bırakmam."

Asya, Fatih'in varlığı sebebiyle minnetle soluyup sıkıca sarıldı ona. "İyi ki varsın, sevgilim."

Fatih'in dudaklarını başının üzerinde hissedince gözlerini kapattı. Az önce huzursuzlukla çırpınan kalp atışları, yerini tatlı bir huzura bırakmıştı. Bir süre Fatih'in sıcak bedenine sarılı kaldı, sonra başını göğsünden kaldırıp bakışlarını havaya çevirdi. Hava akşama gebeydi, birazdan üzerlerine karanlığını bırakacaktı. Hüzünle yüzünü buruşturup Fatih'in kollarından tamamen çıktı. "Kendimi mağlup hissediyorum. Buraya gelene kadar her şey bitecekmiş gibi hissediyordum ama şimdi..." diyerek bakışlarını mezarlığa çevirdi. "Yapamam, oraya giremem."

Asya, bakışlarını mezarlıktan çevirdi lakin bu defa Fatih'in gözlerine bakmaya cesaret edemedi. Gözlerinde hayal kırıklığı görmekten çok korktu, başını öne eğdi. Çok geçmeden Fatih'in parmaklarını çenesinin üzerinde hissetti. Fatih, yaptığı hafif baskıyla çenesini yukarı kaldırıp gözlerine baktı.

Fatih'in gözleri hüznle gölgelenmiş olmasına rağmen, yüzünde Asya suçlu hissetmesin diye tebessüm vardı. Burnunun ucundan şefkatle öptü. "Tamam, öyleyse evimize gidelim."

Asya başını sallayınca dudaklarını alnına bastırdı ve ufak bir busc kondurduktan sonra sözlerinin Asya'ya yeniden cesaret vereceğinden habersiz dudaklarını araladı. "Şundan da eminim ki büyükbaban buraya geldiğin için bile mutlu olmuştur. Belki bir gün yeniden deneriz."

Fatih susmasına rağmen, söyledikleri sürekli tekrar ediyormuş gibi Asya'nın kulaklarında çınlamaya başladı.

Buraya geldiğin için mutlu olmuştur.

Mutlu olmuştur.

Mutlu...

Fatih'in sesi kulaklarının içinde çınlamaya devam ederken Asya, burnunun direğini kuvvetli bir şekilde sızlatacak bir gerçeği fark etti. Asya onu ziyaret etmeden geri döndüğü takdirde büyükbabası da çok üzülecekti. *"Belki de yaşadıklarımın dolayısı mezarında rahat değildi, huzur bulamıyordu ve tüm bunlara ben sebep oluyordum,"* diye içinden geçirdi. Başını inkâr edercesine iki yana salladı ve Fatih'in elinden sıkıca tutup bedenini mezarlığa çevirdi. *"Beni büyükbabamın yanına götür."*

Fatih, Asya'nın sürekli değişen ruh hâline şaşırsa da itiraz etmeden onu onayladı, elini sıkıca tutup onunla birlikte ilerlemeye başladı.

Dakikalar sonra mezarların yanına gidince Asya, karşısında duran dört mezara baktı. Biri annesinin, biri babasının, biri büyükannesinin, biri de büyükbabasının mezarıydı. Boğazındaki düğümden dolayı zorlukla yutkundu. Bedeninin zangır zangır titrediğini hissetti. Bacaklarının, titreyen bedenini taşıyıp taşıyamayacağından bir anlığına şüphe etti ve Fatih'in elini daha da sıkı tuttu. Öyle kuvvetli sıkıyordu ki elini, Asya'nın bile canı acıyordu.

Fatih ise acıya tepkisiz, sadece Asya'yı izliyor, düşmesinden korkarcasına tetikte bekliyordu.

Titremeleri artınca Fatih'in tedirgin sesini duydu Asya. *"İyi misin?"*

"İyiyim," dedi ve Fatih'in elini bırakmadan annesinin mezarına doğru ilerledi. Mezar taşının yanına gelince yine Fatih'in elini bırakmadan, diğer elini soğuk mermer taşının üzerine götürüp, parmak uçlarını belli belirsiz üzerinde gezdirdi, ardından baş ucuna çöküp derin bir nefes aldı. Onu çok özlemişti. Onun varlığını, kokusunu, gülüşünü, her şeyini çok özlemişti. Kalbinin kuvvetli bir şekilde sıkıldığını hissetti. Annesinin güzel görüntüsü gitgide gözlerinin önünden kayboluyor ve bu kara toprak, anılarının yerini alıyordu. Bedenindeki titreme dudaklarına vurunca dudaklarını sertçe dişleyip, parmaklarını bu defa kara toprağın üzerinde gezdirdi. Onu ne

kadar özlediğini, sevdiğini bir kez daha fısıldadı toprağına. Kulağına fısıldamak yerine toprağına fısıldadı.

Bir süre daha annesine içindekileri fısıldadıktan sonra aynı şekilde babasının ve büyükannesinin mezarına gidip özlemini onlara da fısıldadı. Sıra büyükbabasına gelmişti ki gözlerinin önü puslanınca mezarı bulanık görmeye başladı. Artık kirpiklerine kadar titriyordu. Usulca yanına yürüdü, baş ucuna gidip mezar taşına kazınan ismine baktı. Yeniden ve yeniden o taş baktı. Onca zamandır içinde yer edinen boşluk, büyük bir güzle yer değiştirmiş gibiydi ve nefesini bir daha ona geri vermeyecek kadar içine güçlü bir acı yerleştirmişti. İçindeki acı, yangın misali önce alev alıp ciğerlerini kavurdu, ardından boğazından hıçkırık olarak feryat etti. “Büyükbaba,” demesiyle dizlerinin üzerine çöküp toprağına kapandı, hıçkırarak ağlamaya başladı.

Omuzları öyle güçlü sarsılıyor, sesi öyle çok çıkıyordu ki kendini kaybetmiş gibi ağlıyordu. Ağladı, ağladı, ağladı... Saniyeler dakikalara karıştı, sürekli ağladı. Büyükbabasının mezarının başında ne kadar süre ağladığının bilincinde değildi. Ağladıkça ağlayası geliyor, kendini durdurmak istemiyordu ya da Fatih’in yanına çöktüğünün, onu tuttuğunun farkında bile değildi.

Fatih’in tutuşu güçlenince yanındaki varlığının farkına vardı, kızarmış gözlerini ona çevirdi ve o an gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

Fatih ağlıyordu...

Fatih’in, hayatına girdiği günden beri ilk kez ağladığına şahit oluyordu.

Şaşkınlık içinde “Fatih?” diyebilirdi.

Fatih, Asya’nın ıslak yüzüne yapışan saçlarını geriye çekti ve alnındaki toprağı temizleyip dudaklarını alnına bastırdı. “Ağlayabiliyorsun, yeniden duygularını hissedebiliyorsun.” Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Gözyaşlarına eşlik eden fısıltısıyla, “Teşekkür ederim,” diyerek Asya’ya sarıldı ve başını boynuna gömerek ağlamaya devam etti.

Selin, soğuk kayanın üzerine oturup uzansa neredeyse tutabilecekmiş kadar yakın duran yıldızlara baktı. Gecenin simsiyah örtüsünün serildiği bu soğuk dağda yıldızlar, fazlasıyla kalabalık görünüyordu. Yıldızlara bakarak derin bir nefes üflediğinde ağzından çıkan duman, gecenin soğuğunu daha da belli etti. Üşüdüğünü hissedince üzerindeki paltosuna sıkıca sarındı. Dünden beri bu dağda belli bölgelere konuşlanarak harekete geçmek için doğru zamanı bekliyorlardı.

Oturduğu kaya, rahatsızlık hissi vermeye başlayınca kayanın üzerinden inip yere oturdu ve kayaya bu defa sırtını dayadı. Kendini oldukça yorgun hissediyordu. Yorgunluğu dağda geçirdiği vakitten değil, vicdanından kaynaklıydı. Devran'a ağır konuştuğu günden beri vicdanı onu neredeyse tüketmişti ama Devran'la yan yana gelmekten de özellikle kaçınmıştı, tıpkı Devran'ın da yan yana gelmekten kaçındığı gibi. Sıkıntıyla soludu. Gerçekleri bilmeden önce nefret etmek ve kaçmak daha kolaydı ama şimdi...

Her ne kadar onu dinlemek istemese de bir yanı deli gibi kızını merak ediyordu. Kim olduğunu, kaç yaşında olduğunu, annesine ne olduğunu ya da kızın neden kendini istemediğini çok merak ediyordu. Bir kızın varlığının şokunu atlattığından beri zihnine hücum eden tüm bu sorular içini kemiriyordu. Küçük kızın sesi kulaklarında çınlayınca boğazı yine düğüm düğüm oldu. Gözyaşlarının ak-

maması için gözlerini kapattı ve gözlerini kapatır kapatmaz o gece aklına geldi. Devran'ın kollarında uyumaya çalıştığı sırada kızının adını sayıklayışını anımsadı. Arka arkaya aynı ismi sayıklıyor, sürekli özlediğini dile getiriyordu. "Neden?" diye mırıldandı. "Kızını görmüyor mu ki, neden o kadar özlemle adını sayıklamıştı?"

Ne kadar teori üretse de tüm gerçekleri sadece Devran'dan öğrenebileceğini çok iyi biliyordu ama öfkesi ve gururu, bir şekilde merakının önüne geçmeyi başarıyordu.

Ayak sesleri duyunca başını sese çevirdi ve kaldıkları yere doğru gelen iki silüet gördü. Etraf öylesine karanlıktı ki ayın cılız ışığı, kişilerin kim olduğunu ayırt ettirmiyordu. Yine de gelenlerin bölükten olduğunu biliyordu. Gelenlere bakmayı kesip yeniden önüne döndüğünde ayak sesleri iyice yaklaştı, tam önüne gelince kesildi. Gelenlere bakmak için başını kaldırdığında, askerlerden birini ve Devran'ı gördü. Kalp atışları hızlanınca oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Tüm benliğiyle ona teslim olmak istemesini sağlayan bu histen nefret ediyordu.

Devran ise Selin'i görünce gitmek istese de gidemedi ve elini yanındaki askerin omzuna yerleştirip hafifçe arka arkaya vurdu. "Sen devam et."

"Emredersiniz komutanım!"

Asker, hem Selin'e hem de Devran'a selam verip yanlarından uzaklaşınca Devran, Selin'in yanına oturdu.

Selin, huzursuzluğuna eklenen gergin heyecanıyla beraber dudaklarını araladı. "Yanımda oturmanı istemiyorum." Sözlerinin sonuna doğru sesinin titrediğini fark etti ve içinden kendine küfredip, Devran'ın bunu heyecandan değil, soğuktan olduğunu düşünmesini diledi.

Selin'in sözleriyle Devran da Selin'e doğru kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını karşıya sabitledi ve içten gelen bir sesle, "Ben de her sözünle beni dağıtmanı istemiyorum ama hayat maalesef adil değil," dedi.

Selin belli belirsiz içini çekti. Gözleri doluyordu. Devran bir şekilde onu altüst etmeyi başarıyordu; ama bir sözüyle, ama bir bakışıyla, ama özel alanını zaman zaman işgal etmesiyle... Ona belli etmese de aslında her seferinde darmadağın oluyordu. Gözyaşının

sıcaklığını yanağının üzerinde hissedince sinirlerinin iyice yıprandığını idrak etti. Akan gözyaşını silmek için parmaklarını yanağının üzerine götürmeyi düşünse de Devran'ın anlaması ihtimalinden dolayı fikrinden hızlıca bertaraf etti. Gerçi Devran'ın onun gözyaşlarını karanlıkta görmesi çok zordu. Bunun rahatlığıyla omuzlarını dikleştirdi ve yine içinden gelenin aksini dile getirdi. "Demek ki hak ediyorsun."

"Hak ediyorum," dedi Devran. Selin'i onaylarcasına başını salladı, bakışları hâlâ karşıda, sabitlediği noktaydı. "Sevmek suç, değil mi? Çok sevmek, suç."

Başını Selin'e çevirdiğinde Selin, kalbinin yerinden çıkacağını zannetti, ardından ifadesiz bir ses tonu kullanmaya çalışarak konuştu. "Sevmek suç değil, sevginin arkasında durmamak suç." Sustu. Aralarında iç sıcaklığı arttıran, tehlikeli denilebilecek bir dakika geçti. Bir dakikanın sonunda yüzünün tamamında hissettiği, Devran'm sıcak nefesiyle kalbinin ortasına yerleşen ağırlık yüzünden yerinden kalkıp koşar adımlarla gitmek, hatta kalbindeki ağırlığı bağırarak atmak istedi fakat şu an bulundukları konum ne bağırarak ne de fevri hareket etmek için uygundu. Çaresiz vaziyette bir soluk verip, Devran'dan etkilenmemek için başını karşı tarafa çevirdi.

Devran ise isyan edercesine, "İstemedim sanıyorsun, değil mi?" diye sordu ve kendi düşüncelerini onaylamak istercesine, başını aşağı yukarı yavaş yavaş hareket ettirdi. "Ama haklısın, içimdeki seni bilmiyorsun çünkü onu sana gösteremedim. Elim kolum bağlıyken gösteremedim." Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve en parlak yıldıza baktı. "Yıldızları en çok, yeterince karanlık olduğu zamanlarda görebilirmişiz. Ben de seni en karanlık ânımda gördüm ama umudumun tükenmesinden dolayı sana yaklaşamadım."

Selin alay edercesine gülümsedi. "Bahanelerini dinlemek istemiyorum, aslında ben seni dinlemek istemiyorum." Sesi beklediğinin aksine bir tık yüksek çıkmıştı. Yaptığını idrak edince, fısıltı denilebilecek bir sesle, "Nesini anlamıyorsun, benim için bir önemin yok. Şansını daha fazla zorlamasan mı artık?" dedi.

Devran da gülmeye başladı ama Selin'in duyamayacağı ya da göremeyeceği bir gülüştü bu. "Gerçek şu ki," dedi ve parmak uçlarını toprağın üzerinde gezdirdi. Parmak uçlarına takılan küçük bir taşı

başparmağıyla işaret parmağı arasına alıp, umursamaz bir ifadeyle çevirmeye başladı. “Beni dinlemek istediğini çok iyi biliyorum.”

Selin beklemediği cevapla başını hızla Devran’a çevirdi ve hissettiği şokun sesine yansımamasına gayret ederek, “Şimdi de zihnime sızdığını mı iddia ediyorsun?” diye sorup, gergin bir nefes soludu. “Gerçek şu ki zihnimin hiçbir yerinde sana ait bir iz yok, beni zerre ilgilendirmiyorsun.”

Devran taşla oynamayı bırakıp yüzünü Selin’in yüzüne daha da yaklaştırdı. Tehlikeli sulara yüzdüğünü iyi biliyordu ama ona bu kadar yakinken duyguları mantığının önüne geçiyordu. Selin’in hızlı solukları yüzünü dövmeye başlayınca, yeterince yaklaştığını anlayıp durdu. “Eğer zihnine sızabilme gücüm olsaydı ilk işim kendimi oradan çıkarmak olurdu çünkü orada olduğumu bildiğim sürece senden uzak durmak çok zor.”

Selin, Devran’ın sözleriyle ve sıcak nefesiyle bir an sağlıklı düşünme yetisini kaybederek, kendini olayların akışına bırakmak istedi. Devran’ın sıcak nefesi, benliğini geçmişe fütursuzca sürükleyince başını hızla geriye çekti. Destek almak istercesine iki elini de toprağın üzerine bastırdı. “Geçen gün hastanedeyken benim için ne kadar önemsiz olduğuna dair söylediklerimi tekrar etmemi ister misin?”

“O sözlerinin hiçbirine inanmıyorum.”

Selin’in kaşları merakla yukarı kalktı. “İnanmıyorsun, öyle mi? Bu öz güven nereden geliyor?”

“Seni iyi tanıyorum.”

“Kimse görüldüğü gibi değildir.”

Devran’ın dudaklarına tembel bir gülümseme yerleşti. “Ben de tam olarak bunu diyorum. Bana söylediklerinin ve gösterdiklerinin tam tersini içinde yaşıyorsun.”

Selin gafil avlandığını hissedince kızgınlıkla alt dudağını dişledi ve ayağa kalkmak için yeltendi. “Senin hayal dünyanı ve saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemiyorum.”

Devran da Selin’in kalkmaya çalıştığını görünce onu bileğinden tutarak durdurdu ve bu dağdan sağ çıkamama ihtimaline karşı elini cebine atıp, cebinden Selin’in kolyesini çıkardı. Kolyeyi çok kısa bir müddet avucunun içinde sıkıca tuttu. “Bu sana ait,” diyerek elini Selin’e uzattı.

Selin karanlıktan dolayı Devran'ın elindeki ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı. Bileğindeki elinden hızlıca kurtuldu ve tüm dikkatini diğer eline vererek, "Bu nedir?" diye sordu.

"Kolyen. O gece düşürmüştün. Ben de sakladım." Belli belirsiz tebessüm etti. Tebessümünü Selin'in de fark edebilmesi için sesine de yansıtarak, "Senden bana anı kalsın istemiştin, sanırım bu bencilce bir düşünceydi. Artık bende kalmamalı," dedi.

Selin bir anlığına yanaklarının ısındığını hissetti ve beklemediği kolyenin şaşkınlığıyla boş bulunarak, "Neden?" diye sordu.

"Bu dağdan sağ çıkıp çıkmayacağımız belli değil, o yüzden aramızda daha fazla sır kalsın istemiyorum."

Tek kaşı anında kavislenen Selin, Devran'm elindeki kolyeye asi bir tavırla uzandı. "Demek, daha sırlar var..."

"Anlatamadıklarım var, daha doğrusu anlatmak için izin vermediklerin var. Sonuçta sana göre hepsi bahane."

Devran'ın olabildiğince sakın tavrının ve yakınlığının baş döndürücü etkisiyle Selin, sınırlarının iyice gerildiğini hissetti. "Ne bekliyordun ki? Senin neyine inanmamı bekliyorsun?"

Selin'in ani çıkışıyla Devran kendini savunma ihtiyacı içinde, "En azından bir kez beni baştan sona dinleyebilirsin," dedi ve ellerini iki yana açtı. "Yine inanma ama beni bir kez dinle. Bu adam neden arkasını dönmüş, bu adam neden korkak gibi davranmış, bir kez duy. Sonra yine affetme ama dinle."

Devran'ın gergin bir tavırla söyledikleri karşısında Selin daha fazla dayanamayacağını hissetti ve öfkeyle ayağa fırladı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek işte, sen bunu anlamıyorsun."

Selin'in ayağa kalkmasıyla Devran da ayaklandı ve Selin'in tam karşısına dikildi. Olabildiğince az ses çıkarabilmek için kendiyle büyük bir savaş içindeydi. "Değiştirmesin ama dinle."

Selin tüm duygularının alarma geçtiğini hissetti. Aşkı, öfkesi, kırgınlığı, pişmanlığı, korkusu, hepsi birbirine karışmış, tüm bu kargaşanın içinde sıkışıp kalmıştı. İşaret parmağını hırsla Devran'a doğru uzattı. "Bu zamana kadar susmuşsun, bundan sonra da sus, Devran! Ve benden uzak dur." Elinde sıkı sıkıya tuttuğu kolyeyi Devran'a göstermek istercesine aralarındaki mesafeyi kapatıp Dev-

ran'ın burnunun dibine soktu. "Kalkıp bana kolyemi verme, bana sürekli geçmişi hatırlatma çabalarından vazgeç!"

Devran inanamayan gözlerle Selin'e baktı. "Sana geçmişi anımsatmak için mi kolyeyi verdim sanıyorsun? İşte beni bir kez bile olsun dinlemediğin için bu kadar peşin hükümlüsün." Dişlerini sıkı. İrade eğitimi almış olmasına, onca düşmanın karşısında iradesini koruyabilmesine rağmen söz konusu karşısındaki kadın olunca tüm iradesini kaybediyordu. Selin'in kolundan tuttu ve onu kendine iyice çekerek dudaklarının üzerine konuştu. "Kolyeyi geçmişi hatırlatmak için değil, ölümden korktuğum için sana geri verdim."

Selin sinirden gülmeye başladı ve dudaklarını döven nefesi görmezlikten gelmeye çalıştı. "Devran, çocuk mu kandırdığını sanıyorsun? Sen mi ölümden korkuyorsun?"

Devran sakın kalabilmek için derin bir nefes aldı. "Evet, ben ölümden korkuyorum. Sana komik ya da saçma gelse de ben ölümden tam dokuz yıldır korkuyorum. Neden, biliyor musun, çünkü ben bir babayım. Öldüğüm gün kızımın da öleceğini bildiğim için ölümden korkuyorum, anladın mı?" Ardından Selin'in kolunu bırakıp aralarındaki mesafeyi açtı. "Sen şimdi bunun da bahane olduğunu düşünürsün. Anlamadan, dinlemeden yargılamak çok kolay çünkü, değil mi?"

Selin, Devran'ın sözleriyle afallasa da dik duruşunu korumaya devam etti. "Abartıyorsun, Devran. Sen askersin ve ölümle her gün burun burunasın." Aklına gelen fikirle duraksadı. Bir şeyler öğrenebilmek umuduyla, "Sen yoksan annesi var," dedi.

Devran gülmeye başladı lakin bu oldukça gergin bir gülümsemeydi. "Annesi var tabii ama nesi eksik, biliyor musun? Anneliği... O yüzden onun bir annesi yok ve buna kim sebep oldu, biliyor musun?"

Selin'in Devran'ın dediklerini duydukça dik duruşu yavaş yavaş kırılıyordu. Kötü şeyler duyacağını hissetmişti lakin geri dönemeceğini de biliyordu. Az önceki öfkeli sesinin aksine kısık çıkan sesiyle, "Kim?" diyebilirdi.

Devran yeniden Selin'e yaklaştı ve sadece Selin'in duyabileceği bir fısıltıyla, "Karşındaki korkak adam," dedi, fısıltısı gecenin ayağı gibi buz gibiydi. "Sevgisine sahip çıkmadığını düşündüğün bu

adam, kızını da annesiz bıraktı. Öz kızının yaşama hevesini bir günde elinden aldı ve seni de sırf bu yüzden istememesine sebep oldu.”

Selin’in yüzüne çarpan, Devran’ın keskin solukları onun bu defa sıcaqlamasına sebep olmuyor, aksine onu üşütüyordu. “Seni anlamıyorum,” diyebildi. Çenesinin titrediğini, konuşmaya başlayınca dişlerinin birbirine çarpmasından anladı ama titremesi soğuktan mı yoksa duyacaklarının ağırlığını kaldıramayacağını bildiğinden mi, işte ondan emin değildi. “Devran,” dediğinde onun dudaklarının varlığını, dudak kenarının çizgisinde hissetti ve o an kalbinin patlayacağını zannetti.

Devran ise dudaklarına değen yumuşak dudakları kavramamak için kendini zor tuttu ve içindeki acıyı Selin’in dudaklarının üzerine bıraktı. “Senin için ölüyorum ama öldüğüm her an kızımı da öldürüyorum, Selin.”

XI

Acının, insanı sessizleştirdiğine inanır mısınız? Ya da bir acı karşısında sesinizin kısıldığına hiç şahit oldunuz mu?

Asya olmuştu... Tam on gündür ciğerinin orta yerinde yanan ateş, onu derin bir sessizliğe gömmüş; zaman, ilacını kaybetmiş gibi asla derdine derman olmamış ve bir ölüden farksız hâlde, günlerini bomboş geçirmesine sebep olmuştu.

Başını geriye yaslayıp, başındaki ağrının geçmesini umut ederek gözlerini sıkıca kapattı. Artık duygularını hissedebiliyordu. Saf, katıksız her bir duygusu onunlaydı. Belki de aralarında en fazla acıyı hissediyordu. Kopkoyu bir acı, her bir zerresini tek tek kuşatmıştı. Kirpiklerine kadar acı hissediyordu. Duygularını tekrar hissetmeye başlamasının bedelini en ağır şekilde, yana yakıla ödüyordu. Kendi ödemekle kalmıyor, Fatih'e de ödetiyordu. Kendiyle birlikte onu da yakıyordu.

Bir yıldır peş peşe yaşadığı iki büyük kayıptan sonra Fatih'e eskisi gibi davranamıyordu. Sevgisine eskisi gibi karşılık veremiyordu. Sürekli yaşadığı sorunlarla onu üzmekten başka hiçbir işe yaramıyormuş gibi hissediyordu. Kaybolmuş gibiydi, yolunu asla bulamıyordu.

Kalbi vicdan azabıyla sızlayınca gözlerini aralayıp sıkıntıyla üflledi. "Acaba emlakçıya gittiği güne lanet ediyor mudur? 'Keşke hiç karşıma çıkmasaydı, ona hiç âşık olmasaydım,' diyor mudur?" Gözleri yeniden ağlama isteğiyle sızladı. "Şu âna kadar demediyse

bile on gündür yaşadıklarımın ve yaşattıklarımın dolayısıyla ihtimalini fazlasıyla güçlendirdim sanırım.”

Nefes almak güç gelmeye başlayınca kemerini çözüp kendini arabanın dışına attı. Fatih nöbetten çıkmak üzereydi. Dışarıda kahvaltı yapmanın ikisine de iyi geleceğini düşünerek onu almaya gelmişti. Mehmet Hoca'nın tavsiyesiyle de daha fazla eve kapanmak istemiyordu.

Adımlarını doğruca hastaneye yöneltti ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Dün gece kendisiyle baş başa kalınca içine garip bir sıkıntı oturmuştu. Daha doğrusu, içine büyük bir korku yerleşmişti. *“Sanırım zihnim bana oyunlar oynamaya başladı,”* diye geçirdi içinden. Özellikle de Fatih için tüm gece boyunca kötü senaryolar yazmış, kendini ağlarken bulmuştu. Ölümün soğuk elleri, bu defa Fatih'in boynuna dolanacak gibi hissetmişti.

Fatih ve ölüm kelimesi... Başını şiddetle iki yana salladı. Aynı cümlede yan yana gelemeyecek kadar korkunç bir ihtimaldi onun için. Bu defa dayanamazdı. Fatih'i de ellerinden almalarına dayanamazdı. Azrail'in onun başına gelmesini asla kaldıramazdı.

Göğsünün tam orta yerinde hissettiği acıyla düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini bir anda yerde buldu. Neye çarptığını anlamak için başını kaldırdığında kalkması için uzatılan ele baktı.

Tam karşısında esmer bir adam endişeyle ona bakıyor, sanki titriyordu. Asya bir an elini uzatmakta tereddüt etse de adamın elini ısrarla uzatması karşısında elini çekinerek uzattı ve beklemediği bir kuvvetle ayağa kaldırıldı.

“İyi misiniz, bayan?”

Asya bakışlarını ona fark ettirmeden üzerindeki önlükte gezdirdi ve hastanede yatan bir hasta olduğunu anlayınca belli belirsiz başını salladı. “Evet, iyiyim, sizi fark edemedim, kusura bakmayın.”

Karşısındaki adam gülümsedi ama ifadesi oldukça belirsizdi. “Bakmam, kusura bakmam. Kalbi yorgun insanlar, dalgın insanlardır. Anlaşılan, sizin de kalbiniz yorgun. Gözlerinizden belli...”

Adamın, içini görürcesine bakan gözleri her ne kadar Asya'nın içini ürpertse de ona belli etmemeye çalışarak gülümsemeye zorladı kendini lakin bu oldukça gergin bir gülümsemedir. “Anlayışınız için teşekkür ederim,” diyerek adım atmaya yeltendi ama adam önü-

ne geçince durmak zorunda kaldı. Söylediklerini inkâr edercesine başını iki yana sallıyordu.

“Neden teşekkür ediyorsunuz?” dedi adam. “Farkında mısınız, uçuruma doğru yol almışsınız. Teşekkür etmek yerine acınızı anlatın, uçurumdan geri dönün.”

Asya, adamın ne dediğini anlamasa da serinkanlı bir ifade takınmaya çalıştı. “Uçurumdan geri dönün, derken anlatmak istediğinizi anlamadım.”

Adam, “Acılar, diyorum,” dedikten sonra susup başını iki elinin arasına aldı. “Beyne yerleşen kalpte derin izler bırakan acılar... Her bir acı, bizi uçuruma bir adım daha yaklaştırır. Acısıyla başa çıkamayan her insan ölmek ister, kendisinin Azrail’i olur.” Durdu, ellerini başının üzerinden yavaşça aşağıya kaydırды ve bu defa, söylediklerini desteklercesine başını aşağı yukarı hareket ettirdi. “Ben de olmaya çalıştım, Azrail olup canımı almak istedim ama olamadım, şimdi de buradayım.”

Asya’nın bedeninden ufak bir titreme geçti. Tüyleri diken diken olmuştu. Adamın söylediklerini anlamadığı gibi ondan korkmaya başlamıştı. Ne yapacağını düşündüğü sırada kurtarıcı bir ses kulaklarını doldurdu ve şükürle solumasına sebep oldu. “Asya!”

Bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiğinde Fatih’in yanlarına doğru geldiğini gördü. Yüzünde endişeli bir ifadeyle koşar adım geliyordu Fatih. “Ozan’ı tanıyor musun?” dedi.

Asya, adamın buz gibi sesini duyunca yeniden ona bakıp kaşlarını anlamsızlıkla çattı. “Ozan?”

Adam, temkinli bir sesle, “Evet, Ozan,” diyerek, yanlarına soluk soluğa gelen Fatih’i işaret etti. “Ozan benim kardeşimdir. Yoksa sen onun sevgilisi misin?”

Asya afallamış bir hâlde karşısındaki adama baktığında, Fatih elini sıkıca tuttu ve onu korumak istercesine önüne geçti. “Oğuz, sen burada tek başına ne arıyorsun?”

“Odada çok sıkılınca hava almak istedim. Annemi de uyandırmak istemedim ve bingo, işte bahçedeyim.” Asya, Fatih’in beden dilinden anladığı kadarıyla konuşmak için yeltenmişti ki adam, onun konuşmasına fırsat tanımadan önce belli belirsiz gülümsedi, ardından şefkatli denilebilecek bir ifadeyle Fatih’in yüzüne baktı.

“Yoksa sen benim için endişeleniyor musun? O zaman beni yavaş yavaş affediyorsun.”

Fatih hoşnutsuz bir tavırla sırtını dikleştirdi. “Oğuz, artık odana dönsen iyi olur, kendini daha fazla yormamalısın,” dedi ve hastane-nin kapısında duran görevlilere başıyla işaret etti.

Görevliler, Fatih’i onaylarcasına başlarını eğerken Oğuz arkasından gelenlerden habersiz, Asya’yı işaret etti. “Kız arkadaşınla abini tanıştırmayacak mısınız?” diye sorduğunda dudaklarını acınası, kırgın bir gülümseme süsledi. “Ozan benden bahsetti mi bilmiyorum fakat ben onun abisiyim. Belki de beni affetmediği için anlatmamıştır, onu da bilmiyorum ama ailemize hoş geldin.” Bir an durdu ve söyleyeceklerinden rahatsızmış gibi gırtlığının gerisinden boğuk bir ses yükseldi. “Annemle tanıştın mı? Annem en çok Ozan’ı sever, o yüzden seni de benden daha çok sevecektir ancak babam kötü, o kimseyi sevmez; sadece döver.” Büyük bir travmanın içindeymiş gibi iki yana yalpaladı, yüzünü tiksintiyle buruşturdu. “Korkma! Seni dövmesine asla izin vermeyeceğim.”

Adamın söyledikleri karşısında Asya’nın dudakları titremeye başlamıştı. Konuşurken kendini kaybediyormuş gibi duran hâli, Asya’yı iyice korkutmayı başarmıştı. Boşta kalan eliyle Fatih’in kolunu tuttu ve bedenini bedeninin arkasına tamamen sakladı.

O sırada görevliler gelince Fatih yumuşak denilebilecek bir sesle, “Oğuz, hadi odana geç. Annen uyandıysa seni merak edecektir. Biraz dinlen, onunla birlikte yeniden çıkarsın,” dedi.

Fatih o kadar tane tane ve sakın bir şekilde konuşmuştu ki Asya’nın beklediğinin aksine Oğuz, onu direkt onayladı. “Gideceğim ama siz de gidin. Senin hecelerini kedere karışmış, kız arkadaşının gözleri acıyla bezenmiş. İkiniz de yalın ayaksınız, yollarınızda dikenler var. Batacak, hem çok kanatacak hem çok yakacak, o yüzden buralardan çok uzağa gidin.”

Asya, adamın sözleri ve bakışları karşısında buz kestiğini hissetti. Kalbi, canı alınacak bir kuş misali titriyordu.

Adam, görevlilerle birlikte yanlarından uzaklaşınca Fatih, bedenini Asya’ya döndürerek bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. Endişesini gizlemek için örmeye çalıştığı bariyerler, Asya’nın vücudunda değdirdiği her noktasında biraz daha yok oldu ve dilinde can buldu. “Sana zarar verdi mi, bir şey yaptı mı?”

Asya, Fatih'in endişesini yatıştırmak için aceleyle, "Hayır hayır, zarar vermedi. Onu fark etmedim ve çarptım ama iyiyim. Tek sorun..." diyerek sustu.

Asya sessiz kalınca, Fatih'in merak dolu bakışları gözlerine sabitlendi. "Tek sorun ne?"

Asya sıkıntıyla soludu. Dün gece düşündüklerinden sonra duyduklarını kaldırabilecek güçte değildi. Adamın sözleri ciddi anlamda içine işlemiş, onu yepyeni bir kasvete gömmüştü. Omurgasından yukarı ürkütücü bir umutsuzluk tırmandı. "O neden öyle konuştu?" diye inledi. "Ne demek istedi? Kötü bir şey mi olacak?"

Fatih anlayışla tebessüm etti. "Hayır, kötü bir şey olmayacak." Asya'nın vücudunu incelemek için açtığı mesafeyi kapatıp parmaklarını yanağıyla buluşturdu. "Söylediklerini ciddiye alma, o herkese böyle konuşur," diyerek, güvende olduğunu hissettirmek istercesine dudaklarını alnına yasladı.

"Psikolojik hasta mı? Sana niye Ozan diyor?"

"O kısmı biraz karışık ve uzun, daha sonra anlatırım. Şimdi gidelim mi? Merih ile Leyla da gelecekmiş."

Asya başını sallayınca Fatih bir kez daha alnından öptü ve elini sıkıca tutup arabaya doğru ilerledi.

Dakikalar sonra kahvaltı yapacakları mekâna geldiklerinde Leyla ile Merih'in onlardan önce geldiklerini gördüler ve doğruca yanlarına gittiler. İtalya'dan döndükleri günden beri Leyla da Merih de eskisi gibi mutlu görünüyor, düğünleri için gün sayıyorlardı. Üzerlerinde dolaşan o kara bulutlar dağılmış gibiydi.

"Hoş geldiniz."

Asya onlara bakarken gülümsemeye zorladı kendini. İçinde sürekli okyanus gibi köpüren acıyı ve korkuları sevdiklerine daha fazla yansıtmak istemiyordu. "Hoş bulduk, erkencisiniz?"

Leyla "Evet," dedi ve Asya'nın yanına oturması için sandalyenin üzerindeki çantasını masanın üzerine aldı. Gözlerini kırıştırıp, heyecanlı bir şekilde "Bugün Merih'le gelinlik bakacağız. Heyecandan uyuyamamış, sabah sabah Merih'in başına dikilmiş olabilirim," dedi.

Merih'in dudakları haylaz bir gülüşle kıvrıldı. "Saat daha 6'ydı," diyerek, yanına oturan Fatih'e döndü. "İnanabiliyor musun, sabah 6'da gelinlik diye gözlerimi açtım."

Fatih de gülümsedi ve bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı fakat bakışları Asya'yı bulunca konuşmaktan vazgeçmişçesine dudaklarını yeniden kapattı. Ertelenen düğünleri, Asya'nın yası, acısı, kederi... Söyleyeceklerini yanlış anlayabilirdi. Sadece Merih'in omzuna hafifçe vurmakla yetindi ve bakışlarını önündeki menüye çevirdi.

Asya, Fatih'in bile isteye sessiz kalışını fark etmiş ama sebebini anlayamamıştı. Neden konuşmaktan vazgeçtiği konusunda zihninde rahatsız edici bir kurt yer edinirken Merih'in sesini duydu. "Sen nasıl oldun Asya, daha iyi misin?"

Merih'in sorusuyla düşüncelerinden çıkıp yüzüne baktığında, onun da merakla baktığını gördü. Kendini rahatça ifade edebilmek için kollarını masaya dayayarak bedenini tamamen Merih'e çevirdi. "Mehmet Hoca'nın önerisiyle evde bir hatıra kutusu oluşturdum. O kutunun içine büyükbabama ait, bana onu hatırlatabilecek eşyasını koydum. Onu özlediğimde ya da onunla dertleşmek istediğimde kutuyu açıp onunla vakit geçiriyormuşum gibi hissediyorum. Bu da bana iyi geliyor. Kısacası, acımla baş etme yolları arıyorum ve bana iyi gelenleri uygulamaya çalışıyorum."

"Daha iyi görünüyorsun," deyince Leyla, bu defa bakışlarını ona çevirdi fakat üzerinde maske gibi duran bir görüntü sergilediği için sessiz kaldı. Daha iyi değildi, sadece daha iyi görünmek için kendini zorluyordu.

Lafı değiştirme ihtiyacı içinde "Sen de çok heyecanlı görünüyorsun," dedi. Üzerindeki bakışlardan sıkılmaya başlamıştı. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?"

"Bitti sayılır, düğün zaten bizim oradaki sahilde olacak. Sahil kenarında bir düğün yapmak hayallerimden bir tanesiydi," dedi ve Merih'e dönüp hayranlıkla yüzüne baktı. "Sağ olsun, Merih de beni kırmadı, hayalimden öte bir yer ayarladı. Bir tek gelinlikle damatlık kaldı, bu hafta içinde onları da halledip düğünümüze yetiştirmeyi planlıyoruz."

"Bence halledersiniz," dedi Fatih araya girerek. İmrenerek onların yüzüne bakıyordu. Belki de aralarında evlenmeyi en çok isteyen o iken, şimdi sadece karşıdan bakmakla yetiniyordu.

Asya bunun farkında, hissettiği suçlulukla üzerine sıcaklık bastığını anlayınca lavaboya gitmek için ayağa kalktı. O kalkar kalkmaz Fatih'in bakışları anında onu buldu. "N'oldu güzelim?"

"Kahvaltıya başlamadan önce ellerimi yıkamak istiyorum."

"Gelmemi ister misin?"

Fatih'in ayaklandığını görünce eliyle kalkmaması için işaret etti. "Gelmene gerek yok. Hemen gider gelirim."

"Sen otur, Fatih. Ben de ellerimi yıkamak istiyordum, Asya'yla birlikte gideriz," deyince Leyla, Fatih başını salladı ve sandalyesine geri yaslandı.

Leyla'nın ayağa kalkmasıyla birlikte iki kız, adımlarını doğruca lavaboya çevirdiler ve ağır denilebilecek adımlarla yürümeye başladılar. Asya attığı her adımda Fatih'in bakışlarını üzerinde hissediyor, garip bir şekilde o bakışların ağırlığı altında eziliyordu.

Bahçeden ayrılıp restorana girdiklerinde Asya, Leyla'nın müdürünü gördü. Bir an yanlış gördüğünü düşünse de gerçek, bir tokat gibi yüzünü sızlattı. Yanındaki arkadaşıyla birlikte restoranın bahçesine çıkmak için onlara doğru geliyorlardı. Gözleri tedirginlikle büyüdü. Her an Merih'le bir tatsızlık yaşayabilirlerdi ve düğün arifesinde yaşanacak bu tatsızlık, yeni sorunları beraberinde getirebilirdi. Bakışlarını hızlıca Leyla'ya çevirdi. Aynı tedirginlik onun yüzünde de vardı.

Çok geçmeden iki adam tam karşılarında durdu. Altan'm yüzünde öylesine tuhaf bir ifade vardı ki hem Asya hem de Leyla, o bakışlardan bir hayli huzursuz olmuşlardı.

Altan, Leyla'yı baştan aşağı süzerek, "Ooo, Leyla Hanım, izinli olduğunuz günde sizi görmek beni oldukça mutlu etti," dedi, alay edercesine çıkan tınısıyla.

Leyla huzursuz bir mırıltıyla "Aynı şeyleri ben söyleyemeyeceğim," deyince, Asya uyarmak istercesine dirseğiyle dürttü. Şu an doğru bir zaman olmadığıнын farkındaydı Leyla da. Düşüncelerine tezat, yüzünde yama gibi duran bir gülümsemeyle Altan'm yüzüne baktı. "Düğün telaşı sırasında küçük bir mola vermek istedik ve kendimizi buraya attık. Düğün işleri biraz yorucu oluyormuş da..."

Altan'ın yüzü tuhaf bir gülümsemeyle gerildi. "Düğünler gelip geçici bir hevestir, Leyla Hanım, çok fazla kendinizi yormayın. Siz asıl, şirketimize lazımsınız," diyerek yanındaki adama döndü.

“Kabalık ettim ve sizleri tanıştırmadım, çok üzgünüm. Arkadaşım Olcay. Gerçi siz tanıştırıyor olmalısınız, ne de olsa nişanlınızın çalıştığı hastanenin sahibi ve başhekimi.” Şeytani bir gülüşle dudaklarını kıvırdı. “Olcaycığım, diyorum ki Leyla Hanım’ın nişanlısına şu sıralar izin vermesen mi? Çünkü Leyla Hanım, gördüğüm kadarıyla çok yoruluyor ve bu yorgunluğu şirketimizdeki işlerine yansıyor.”

Leyla’nın yüzünde anında tiksinti oluşurken Asya, yanındaki adamın vereceği cevabı duyabilmek için yüzünü ona çevirdiğinde adamın dikkatle kendisine baktığını gördü. Asya’nın da ona bakmasıyla elini uzattı. “Ben Olcay. Altan’ın dediği gibi özel bir hastanenin başhekimiyim.”

Asya bugün elini uzatmaktan ikinci defa çekiniyordu ve bu iki anlamsız his, çok fazla içinden geliyordu. İlk etapta tereddüt etse de kabalık olacağını düşünerek elini uzattı. “Asya ben de, Leyla’nın yakın arkadaşım.”

Adam elini öyle yumuşak tutuyordu ki kendi elinin içine tamamen hapsetmişti ve Asya, elini bir daha geri alamayacakmış gibi bir hisse kapılmıştı. Neyse ki düşündüğü gibi olmadı, elini geri çekebilmeyi başardı.

“Memnun oldum, Asya Hanım.”

Asya “*Ben de,*” demek istercesine başını salladığında Leyla koluna girdi. “Bizi nişanlılarımız bekliyor, bir an önce yanlarına dönssek iyi olur. Size afiyet olsun,” diyerek hızlıca yanlarından ayrıldılar.

Leyla öyle hızlı yürüyordu ki Asya onun adımlarına yetişmekte güçlük çekiyordu. Lavaboya yaklaştıklarında adımlarını durdurup arkasına baktı. Adamlar çoktan bahçeye çıkmışlardı. Yeniden Leyla’ya döndü. “Leyla, sakın olur musun? Arkamızdan atlı kovalamıyor.”

“Off, Asya!” dedi Leyla ağlamaklı bir ifadeyle ve sıkıntıyla alnını ovdu. “Umarım bir tatsızlık çıkmaz. O dayak olayından sonra Merih’le Altan hiç karşı karşıya gelmedi ama şimdi karşı karşıya gelmeleri an meselesi. Ben ne yapacağım?”

Asya, Leyla’nın korkusunu anlayabiliyordu çünkü aynı korku onun üzerine de çöreklenmişti. Ona destek olmak istercesine buz gibi olan ellerine uzandı. “Sakin ol, eminim ki bir şey olmayacak. Merih özellikle de düğününüze günler kala yanlış bir adım atmayacaktır.”

“Umarım hiç konuşmazlar yoksa Altan bir şekilde Merih’in damarına basar ve kavga çıkmasını sağlar.” İsyan edercesine başını

iki yana salladı. “Nereden karşılaştık ki?” diye söylenerek yeniden Asya’nın koluna girdi. “Hadi, bir an önce ellerimizi yıkayalım ve olası bir faciayı önlemek için masamıza geri dönelim.”

“Tamam,” dedi Asya ve onunla birlikte içeri girdi. Leyla öyle acele ediyordu ki Asya ne doğru dürüst ellerini yıkayabilmişti ne de yüzünü. Kendi sıkıntılarına bir anlığına perde çekmek zorunda kaldı, kendini Leyla’nın derdine hapsetti.

Ellerini yıkadıktan sonra bahçeye girdiklerinde ilk olarak Fatih’le Merih’e baktılar, ardından neredeyse hemen yanı başlarındaki masada oturan Altan’la arkadaşına.

“Eyvah!” dedi Leyla ve bakışlarıyla boş masaları işaret etti. “Sanki başka masa yokmuş gibi dibimize oturmuşlar, kahvaltıyı burnumuzdan getirecekler.”

Asya, Leyla’nın haklı olduğunu bildiği için susmakla yetindi ve Fatih’le Merih’in yüzüne baktı. İkisinin de yüzü sirke satıyordu. Adımlarına ara vermeden masaya doğru yürümeye devam ettiler. Altan ve arkadaşını görmezden gelerek masalarına geçtiler.

Leyla’nın bakışları, sandalyeye oturur oturmaz direkt Merih’i buldu. Gözleri öfkeye bulanmış, var gücüyle dişlerini sıkmaya başlamıştı. Kendini zor tuttuğu her hâlimden belli oluyordu.

“Hayatım, istersen kalkalım.”

Leyla’nın tedirginlikle sorduğu sorusuna Merih başını iki yana sallayarak yanıt verdi. “Gerek yok, kimseden kaçmam ben.”

Merih, bakışlarını Altan’ın üzerine dikerek konuşunca Leyla’nın tedirgin sesi bir kez daha duyuldu. “Merih, lütfen, tatsız bir olay yaşamadan kahvaltımızı yapıp gidelim buradan.”

Merih, Leyla’yı korkuttuğunu anlamış olacak ki bakışlarını Leyla’ya çevirdi ve kendini gülümsemeye zorladı, ardından masanın üzerindeki portakal suyunu işaret etti. “Sen seviyorsun diye taze sıkılmış portakal suyu sipariş ettim.”

Birden arkalarından, daha doğrusu Altan’ın olduğu masadan öksürme sesi duyuldu. Öksürme sesinin duyulmasıyla Leyla’nın sesinde de sanki öksürme sesini bastırmaya çalışır gibi bir tını yükseldi. “Teşekkür ederim,” diyerek bardağa uzandı Leyla.

Asya, Leyla’ya baktığında bardağı tutan elinin titrediğini gördü. Uzun ve hüzün dolu bir iç çekti. Bu adam bir şekilde huzurlarına gölge düşürmeyi başarmıştı. Leyla kahvaltısına dönünce Merih’e

bakma cesareti buldu. Onun tehditkâr bir ifadeyle Altan’a bakacağını düşünse de beklediği gibi olmadı. Tıpkı Leyla gibi o da kahvaltısına dönmüştü lakin çenesinin kasılması ve ellerinin hızlı hareket ediyor oluşu kahvaltıyı bir an önce bitirmek istediğini gösteriyordu. Merih’e uyma düşüncesiyle hızlı bir şekilde kahvaltı yapmaya başladı. Çok geçmeden Fatih de onlara ayak uydurdu. Aralarında sözleşmiş gibi her biri, belli etmemeye çalıştıkları bir hızda kahvaltı yapmaya başlamıştı.

Kahvaltıları bitmek üzereyken Altan’la yanındaki arkadaşını bir anda yanı başlarında hissettiler. Fatih, elini direkt masanın altına indirdi, Merih’in sakin kalması için onu kontrol altında tutmaya çalıştı.

“Afiyet olsun gençler.”

Merih, Altan’ı duymazlıktan gelerek yanındaki arkadaşına baktı ve teşekkür edercesine başhekimine başını eğdi. Merih’in başını eğmesi dışında kimseden tepki ya da ses gelmeyince karşılardakiki ikili başka bir şey demeden masalarından uzaklaştılar. Onların uzaklaşmasıyla Leyla ile Asya aynı anda rahat bir nefes verdiler. Bu durum Fatih’in dikkatini çekti ve Fatih, Asya’ya bakıp belli belirsiz tebessüm etti.

O andan itibaren daha rahat bir şekilde kahvaltılarını etmeye devam ettiler.

Dakikalar sonra restorandan kazasız belasız eve gitmeyi başardıklarında, Fatih uyumak için yatak odasına girerken Asya da kendini yeniden büyükbabası için hazırladığı hatıra kutusunun yanında buldu.

Asya, hatıra kutusunun içindekileri tek tek çıkarıp koltuğun üzerine bıraktı. Her gün yaptığı rutin işlerden biri hâline gelmişti bu. Gözlüğü bir yanda, saati bir yanda, cüzdanı bir yanda, en son okuduğu gazetesi bir yandaydı fakat... Sanki eksik bir şeyler vardı. Tamamlanmış gibi hissedemiyordu. Kutunun içine bakıp birkaç parça eşyasını daha çıkardı ve koltukta duran eşyaya bir süre daha bakmaya devam etti ama hâlâ olmuyordu. Farklı hissediyordu, bugün ilk kez farklı hissediyordu. Gördüklerinden daha fazlasını istiyordu ve bu his, tüm uzuvlarını sarıyordu. Dikkatini koltuktaki eşyadan boşluğa çevirdi. Zihninin gerisinde cirit atan bir düşünce ona doğru göz kırpyordu. O an büyükbabasıyla yaşadığı eve gitme isteğiyle

dolup taşı ve koltuktaki eşyayı hızlıca kutunun içine yerleştirerek ayağa kalktı.

Fatih o eve yalnız gitmesini istemese de nöbetten çıkıp yeni uyuduğu için onu kaldırmak istemiyordu. Adımlarını doğruca yatak odasına çevirdi. Kapı aralığından Fatih'e baktığında derin bir uykuda olduğunu gördü. Uyandırmaya kıyılamayacak kadar derin bir uykundaydı. O uyanana kadar geri geleceğini umarak, arabanın anahtarlarını alıp evden çıktı.

Öyle hızlı yürüyordu ki sanki biraz olsun yavaşlarsa gitmekten vazgeçecekmiş gibiydi. Asansörü bile kullanmadan koşar adımlarla aşağıya indi ve apartmanın kapısından çıkar çıkmaz bugün ikinci kez sert bir bedene çarptı. Acıyla inleyip çarptığı kişiye baktığında onun Merih olduğunu gördü ve Merih'in kolları arasına sıkışıp düşmekten son anda kurtuldu.

"Asya, iyi misin?"

"İyiyim." Merih'in kollarının arasından çıkıp ona yarı merak, yarı tedirginlikle bakan Merih'le Leyla'ya baktı. Anlaşılan, gelinlik bulma çalışmalarına kısa bir ara vermişlerdi. Her ikisi de Asya'nın iyi olduğuna inanmadıklarını belli edercesine kaşlarını kaldırıncaya Asya bıkkınlıkla soludu. "Gerçekten iyiyim, sadece acil bir işim vardı, sizi görmedim."

"Nereye gidiyordun ki?"

Leyla'nın şüphe dolu tınısıyla Asya'nın kaçamak bakışları Merih'i buldu. Fatih yanında olmadığı için gitmesine karşı çıkacağını biliyordu. Yine de yalan söylemek istemiyordu. Alt dudağının içini ısırarak, "O eve gidiyorum," dedi bir çırpıda.

Tam da beklediği gibi ilk tepki Merih'ten geldi. Gözlerini kısıp, "Fatih'in haberi yok, değil mi?" diye sordu. "O yüzden acele ediyordun, o uyanana kadar geri gelecektin."

Merih'in dediklerini inkâr etme girişiminde bulunmadan, "İvet, o yüzden acele ediyordum," diye itiraf etti Asya. "Fatih zaten yoğun bir gece geçirmiş, çok derin uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadım."

Merih, Asya'nın gözlerindeki kararlılığı görünce, heybetli bedeniyle engel olmak istercesine kapının önüne geçti. "O uyanınca birlikte gidirsiniz, Asya. Hadi şimdi bize çıkalım. Bak sana çok güzel bir kahve hazırlayacağım hatta bana işkence gelen o yenilgiyi seve seve kabulleneceğim."

Merih'in FIFA'dan bahsettiğini anlayınca gülümsemeden edemedi Asya. "Teşekkür ederim Merih ama benim o eve gerçekten hemen gitmem gerekiyor."

"Ne yapacaksın ki o evde?"

Leyla'nın sorusuyla bakışlarını ona çevirdi Asya. Onu anlayabileceğini umut ederek gözlerinin içine baktı. "Eksik bir şeyler var, Leyla, sanki bir şey beni o eve çağırıyor. Onu bulmam lazım. O yüzden acilen oraya gitmem gerekiyor."

"O zaman biz de gelelim. Birlikte gidelim."

Asya bir anlığına Merih'in teklifini reddetmek istese de bunun ona zaman kaybettireceğini bildiği için kabullenmek zorunda kaldı. Hem bu sayede Fatih'i de üzmemiş olacaktı. En azından biraz olsun bunu başarabilecekti. "Tamam, birlikte gidelim," diye yanıtladı. "Yeter ki bir an önce gidebileyim."

Merih'in rahat bir nefes üflediğini görünce belli belirsiz tebesüm edip onlarla birlikte apartmandan dışarı çıktı. Tam Merih'in arabasına yaklaştımlardı ki Merih, bedenini Asya'ya çevirip, şeytani denilebilecek bir gülümseme takındı yüzüne. "Sen bizimle karşılaşmasaydın, hangi arabayla gidecektin?"

"Benim arabam serviste." Elindeki anahtarı göstermek istercesine yukarı kaldırdı. "Fatih'in arabasıyla gidecektim."

Merih şeytani gülümsemesini bozmadan, ağır ağır kafasını sallayarak elini uzattı. "Anahtarı alabilir miyim? Hazır kendisi yokken o çok kıymetlisini kullanmak istiyorum."

Asya, Merih'in söylediklerine inanamıyormuşçasına gözlerini devirdi. "Sevgilimin arkasından iş çevirmemi mi istiyorsun?"

"Zaten çevirmiyor muydun?"

"İkisi aynı şey değil."

Merih, "Sen de biliyorsun, ikisi de aynı şey," dedi ve parmaklarını anahtarı vermesi için hareket ettirdi.

Asya, Merih'i kırmayı sevmediği için pes etmiş bir şekilde başını salladı ve aralarındaki mesafeyi kapatıp anahtarı açık avucunun içine bıraktı lakin elini üzerinden çekmemişti. Meydan okurcasına gözlerinin içine baktı. "Yalnız hesabını Fatih'e sen vereceksin."

Merih göz kırpınca Leyla, Fatih'in arabasına doğru yürümeye başladı. "Desenize akşam yine Fatih-Merih çekişmesi var. Acaba onları duymamak için hangi filmi izlesem?"

Leyla'nın hâline tebessüm edip Merih'le birlikte peşinden ilerlediler ve arabaya biner binmez Asya'nın eski evine doğru yol almaya başladılar.

Her ne kadar yol boyunca Leyla ve Merih'in varlığından dolayı Asya sakinliğini korusa da eve yaklaştıkça içini garip bir titreme aldı. Bakışları arabayı kullanan Merih'e kaydı ve minnetle ona baktı. "*İyi ki bana karşı çıkmış, benimle birlikte gelmeyi teklif etmiş,*" diye içinden geçirdi. Bir anlığına kapıldığı hevesle yalnız başına gelebileceğine inansa da, aslında eve yaklaşınca cesaretinin kaybolacağını çoktan idrak etmişti. Bakışlarını Merih'in üzerinden yanına akıp giden yola çevirdi ve büyükbabasıyla birlikte yaşadığı eve yaklaştıklarını gördü. O an, arabanın içi sıcak olmasına rağmen soğuğu hissetmiş gibi kolundaki tüyler diken diken oldu ve soğuk, ciğerlerine de yerleşip öksürmesine sebep oldu. Evi ziyaret edişi tahmininden daha fazla zorlayacaktı onu.

Nihayet eve gelip arabadan indiklerinde, Asya yıllarının geçtiği eve baktı, sessiz bir iç çekti. O sırada Leyla koluna girince onunla birlikte içeriye doğru yürümeye başladı. Merih ise arkalarından geliyordu. Eve girer girmez Leyla ve Merih'i salonda bırakıp doğruca büyükbabasının odasına girdi Asya. Salondaki o koltuğu görmek istemiyordu. Sanki oraya baksa yeniden büyükbabasının cesedini görecek ve bu defa o görüntüyü kaldıramayacak gibi hissediyordu.

Büyükbabasının odasına girdikten sonra kapıyı kapatıp etrafına baktı. Kokusu odaya sinmiş gibi içine işleyince gözleri hızla dolmaya başladı. Biliyordu ki ağırsa, aradığı şey her neyse onu bulamayacaktı. Duygularına esir olmadan mantığıyla hareket etmek için etrafına bakmayı bırakıp doğruca komodine doğru ilerledi. İlk çekmeceyi hızla açıp ona ait bir şeyler aradı. Tatmin edici bir şey bulamayınca çekmeceyi kapatıp diğer çekmeceyi açtı. Bu böyle dakikalar sürdü. Odasında açılmadık çekmece, bakılmadık yer bırakmayana kadar her yere tek tek baktı Asya, ta ki dolabındaki ceketinin iç cebindeki kâğıt parçasını bulana kadar.

Büyükbabasının ceketinin ceplerinde market fişleri ve herhangi bir yerin kartları dışında bir kâğıt daha vardı ve o kâğıt, kendi el yazısıyla yazılmıştı. Kâğıdı alıp dolabın karşısından ayrıldı ve yatağının üzerine oturup yazıyı okumaya başladı. Bunun ona yazılmış bir mektup olduğunu anladığındaysa başının üzerine balyoz darbesi

yemiş gibi sarsıldı. Bulanıklaşan görüş alanını umursamadan okumaya başladı.

Güzel Kızım,

Böyle bir mektup yazmak ne kadar doğru, bilmiyorum ama son günlerde kendimi biraz garip hissediyorum. Eskisine göre daha yorgun, daha hâlsiz, biraz daha nefessiz... Sana bunları söylemek istemiyorum çünkü üzülmeni ve telaş yapmanı istemiyorum. Üzüldüğünü görmeye ya da çaresizliğine, telaşına dayanabileceğimi sanmıyorum. Bunun için beni affet. Belki bu yazdıklarım kulağa çok saçma gelecektir ama hayat gelip geçicidir ve ben, kendimi sona yaklaşmış hissediyorum. Sanma ki bunun için mutsuzum, aksine mutluyum; hem yoldaşıma hem de evladına kavuşacağım için mutluyum. Sadece içim senden yana buruk. Eğer bir şansım olsaydı seninle biraz daha vakit geçirebilmek isterdim. Daha fazla yanında olmak... Ama artık gitme vakti... Ardımdan üzülme, diyeceğim ama üzüleceğini iyi biliyorum. Yine de çok üzülme, olur mu? Çünkü, eminim ki ben gittiğim yerde çok mutlu olacağım. Sen de mutlu ol, bizler için mutlu ol. Kendi yuvanı, aileni kur. Eşinle, çocuklarınla ve o peşinizi hiç bırakmayan hergele tayfayla birlikte mutlu bir hayat sür. Sana vasiyetim budur.

O sarışın delikanlıya değinecek olursam, o adam hayatım boyunca tanıdığım en dürüst, en güvenilir adamlardan biri. Seni, kendi canından öte tutan bir adam o. Bu konuda gözüm asla arkada kalmayacak. Birbirinizin elini hiç bırakmayın ve hayatınızı geç kalmadan, dolu dolu yaşayın.

Son olarak, olur da düğününüzü görmeden ölürsem baba yadigarı saatimi benim adıma Fatih'e sen tak, kızım. Ayrıca, gittiğim yerde bile gözümün üzerinde olduğunu söyle ona. Eminim, demek istediğimi çok iyi anlayacaktır. Ayrıca sakın arkamdan yas tutmayın, bu sizler için yalnızca zaman kaybı olur.

Sen benim bu hayattaki en büyük gururumsun, güzel kızım. Seni çok sevdiğimi sakın unutma. Hoşça kal...

Asya, gözyaşlarının elindeki kâğıdı yırtacağını anlayınca kâğıdı yatağın üzerine bıraktı ve zor tuttuğu hıçkırığını serbest bıraktı.

İhtiyaç duyduğu şey tam olarak buydu. Tutunmaya çalıştığı umut, ona kollarını ardına kadar açmıştı.

Göğsünün tam ortasına sinsi bir duman gibi yerleşen ve onu her saniye zehirleyen yarım kalmışlığın tamamlandığını hissetti. Garip bir şekilde, profesyonel bir dikiş ustasının becerikli parmaklarında işleniyormuş gibi kapanıyordu. Kapandıkça zihninin gerisinde bir anı ona ışık tuttu. O ışığa tutunmaya çalışınca gözlerinin önünde büyükbabasının silüeti belirdi.

Bir defasında sisin üzerlerine çöktüğü ve gözün gözü zor gördüğü bir gecede büyükbabası arabayı kenara çekmiş, yolu görebilmek için açık tutmaya zorladığı gözlerini dinlendirmek üzere kapatmıştı. Asya onu daha fazla yormak istemediği ve korktuğunu görmemesi için büyük bir sessizlikle dinlenmesini beklemişti. Yolda onlardan başka neredeyse kimse yoktu ve sessizliklerine yoldaşlık yapmak ister gibi yaprak dahi kıpırdamıyordu. Asya arabada büyükbabasıyla baş başaydı ve hayatında ilk kez o gece eve dönemeyeceğini hissetmişti. Bu hissinin en temel tetikleyicisi ise sisin arasında zar zor gördüğü, az ilerlerinde duran mezarlığın yüksek, karanlık ağaçlarının görüntüleri idi. Omurgasında hissettiği karıncalanmayı bastırmaya çalıştığında büyükbabasının sesini duymuştu: "Korkuyor musun?"

Başını hızlıca ona çevirdiğinde, bakışlarının bacaklarının üzerinde duran parmaklarında olduğunu görmüştü. Farkında olmadan parmaklarına büyük bir eziyet ediyordu Asya. "Biraz," demişti. Ona korktuğunu tam manasıyla göstermek istememişti, çünkü biliyordu ki korkusu üzerine konuşacak, korkusuyla başa çıkabilmesine yönelik çözümler sunacaktı ama tam da o anda, yoğun bir sisin altındayken ve karanlık mezarlığa o kadar yakinken korkusu hakkında konuşmak, isteyeceği son şeydi. "Ama iyiyim, eve gittiğimizde daha da iyi olacağım."

Kulaklarına dolan tatlı gülümseme sesi önce içini ısıtmıştı. Büyükbabasının "Eve gidememekten, ölümden kokuyorsun," diyerek, zihninden uzak tutmaya çalıştığı gerçeği hatırlatması ise dışarıdaki soğuk havayı içinde hissetmesine sebep olmuştu. Asya inkâr edercesine başını sallamasına rağmen, ona inanmadığını belli edercesine konuşmaya devam etmişti büyükbabası. "Hem de günün birinde öleceğimizi bile bile ölümden korkuyorsun. Her birimiz ölmek için yaşıyoruz, zaman zaman bunu unutuyoruz ama ölüm her an yanı başımızda," diyerek, eliyle ilerideki mezarlığı işaret etmişti. "Yol kenarlarındaki mezarlıkların amacı da tam olarak bu değil mi?"

diye sorduğunda Asya'nın dehşetle yüzüne baktığını görünce, savunmaya geçer gibi ellerini havaya kaldırmıştı. "Bana öyle bakma, ölüm gibi bir gerçek varken onu yok sayıyor gibi konuşamam."

Asya huysuzca kaşlarını çatmıştı. "Zamanlaman harika."

"Boşuna korkuyorsun, sonu ne olursa olsun seni eve götüreceğim ve sıcak yatağına kavuşturacağım."

Asya, büyükbabasının demek istediğini anlamayınca, "Sonu ne olursa olsun, ne demek?" diye sormuştu.

"Bana bir şey olsa bile sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, demek. Rahatla biraz."

Asya'nın tam o anda teninde yepyeni bir ürperti dolaşmış ve kalbi tabiri caizse yerinden oynamıştı. O aslında ölmekten değil, büyükbabasının ölmesinden korkuyordu. Bir daha onunla aynı eve girememekten, onunla zaman geçirememekten korkuyordu. Zihnini ve kalbini delip geçen yeni idrakle başını ağır ağır dışarıdaki sise çevirmişti. "Ben sana bir şey olmasından korkuyorum. Sensiz ne yapacağımı bilememekten, boşlukta kaybolmaktan korkuyorum."

"Fena mı olur? Özgür kalırsın işte."

Asya beklemediği bir cevap duyunca hızlıca ona dönmüş ve hayıflanırcasına dudaklarını aralamıştı. "Yapma büyükbaba, bu zamana kadar özgürlüğüm konusunda hiç şikâyet etmedim." Belki kendi dünyasında bu konuda zaman zaman isyan etmiş olabilirdi ama bunu ona hiç belli etmemişti. Büyükbabasının bir ebeveyn gibi davrandığını ve bu konudaki korkularını anlayabiliyordu. "Ben hâlimden memnunum."

Yüzüne yerleştirdiği cılız gülümsemesi silinen büyükbaba, daha ciddi bir tavırla konuşmaya başlamıştı. "Kimin ne zaman öleceği bilinmez ama olur da bir gün senden önce ölürsem –ki bu büyük bir ihtimal- boşlukta kaybolmayacaksın, çünkü ruhundaki gücü ve kanındaki cesareti biliyorum. Seni tanıyorum. Her şeyden önce sen benim torunumsun ve bir damla gözyaşının canımı nasıl sıktığını çok iyi biliyorsun." Elini kaldırıp, işaret parmağını Asya'nın alnına hafifçe bastırmıştı. "Kaybolmayacaksın, kaybolduğunu hissettiğin anlarda buraya yerleşen anılarımız yoluna ışık tutacak ve sen yoluna devam edeceksin."

Konunun kasveti Asya'nın içine gecedен daha çok karanlık oturunca, Asya daha fazla konuşmamak için cevap vermemiş, başını yola çevirmişti.

Asya o geceyi hatırladıkça büyükbabasının ne demek istediğini anlamıştı. İşte şimdi anıları ona ışık tutmaya çalışıyordu. *"Belki de büyükbabam bu mektubu bunun için yazmıştı. Öleceğini anlayınca kaybolacağımı bildiği için yoluma ışık olmak istemişti,"* diye düşündü. İkinci ve bir öncekinden daha büyük bir hıçkırık dudaklarından kopunca Merih'le Leyla aynı anda odanın kapısını açtılar. İkisi de kapı eşiğinde durup korku ve şaşkınlıkla ona baktılar.

"Asya, n'oldu?" Odaya ilk giren Leyla oldu ve koşarak yanına gelip, başını göğsüne bastırdı. "İyi misin?"

Asya'nın kelimeleri kaybolmuştu sanki. Konuşamıyordu. Konuşmak için kendini zorladığında boğazından kelimeler yerine kısık iniltiiler çıkınca, başını yaslandığı yerden kaldırıp yanında duran mektubu işaret etti.

Merih ise hemen yanı başlarında, ayakta dikiliyordu ve bilinmezliğin verdiği gerginlikle kaşlarını çatmıştı. Asya'nın mektubu işaret etmesiyle mektubu alıp okumaya başladı. Okudukça çatılan kaşları düzeldi ve yüzüne hüznünlü bir ifade yerleşti. Belki de hafif buruk bir tebessüm...

"O nedir?"

Leyla'nın sorusuyla Merih mektubu ona uzattı. "Büyükbabası, Asya için yazmış."

Leyla, Merih'in elinden mektubu alınca Merih, Asya'nın ayaklarının ucuna çöktü ve ellerini uzatıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Mavi gözleri samimiyetle, yardım etmek istercesine bakıyordu. "Daha önce bununla ilgili seninle hiç konuşamadım ve açıkçası, beni çok fazla dinlemek isteyeceğini de düşünmüyordum. Yaşadıklarının zor olduğunu, canının çok yandığını farkındayım." Duraksadı ve Asya'nın yüzündeki ellerini aşağıya indirerek, bu defa kucağındaki titreyen ellerini tuttu. "Söyleyeceklerimin kulağa bencilce ve berbat geleceğini bilmeme rağmen, gerçek şu ki maalesef hayat bir şekilde devam ediyor." Gözlerini gözlerinden ayırmadan başıyla Leyla'nın elindeki mektubu işaret etti. "Büyükbaban da devam etmesini istiyor, tıpkı bizim gibi." Bir sonraki cümlesinin gerçekliğine inanmasını ister gibi ellerinin tutuşunu daha da güçlendirdi. "Bizim

senin iyi olmana ihtiyacımız var, Fatih'in senin iyi olmana ihtiyacı var ama en önemlisi, iyi olmana senin ihtiyacın var."

Merih'in sözleriyle Asya'nın üzerine ağır bir yalnızlık hissi çöktü. Yalnızlığının köpürdüğünü hissediyordu ama bu onun yalnızlığı değil, Fatih'in yalnızlığıydı. Onun yalnızlığı, kıyıya çarpan sert dalgalar gibi içine içine çarptı. Kalbi, kendi bencilliğiyle sarsıldı. *"Merih haklı,"* diye geçirdi içinden. *"Fatih'in, iyi olmama ihtiyacı vardı. Onunla tanıştığımız günden beri yaşadığım trafik kazası, Çetin tarafından kaçırılmam, peş peşe büyükannemi ve büyükbabamı kaybetmem, aleksitimi olmam belki de Fatih'in kalbini çaresizlikler ve bensizlik nedeniyle hasta etmişti. Evet, tüm bunlar benim elimde olmayan sebeplerden gerçekleşse de, Fatih'in de çaresiz kalışları, acı çekmesi elinde değildi ve bunca acıdan sonra onun da mutlu olmaya hakkı vardı. Mutlu olmaya hakkımız vardı,"* diye düşünmeye devam etti.

Merih'in haklı olduğuna dair belli belirsiz başını sallayınca, Merih samimiyetle gülümsedi ve ellerini bırakıp ayağa kalktı. *"Fatih uyanmadan bir an önce gidelim,"* dedi ve ürpermiş gibi elleriyle kollarını sıvazladı. *"Onu uyandırmadığım için ilk azarı yiyecek olan benim."*

Ortaman havasını değiştirmek istediği her hâlimden belliydi. Merih böyleydi işte. En kötü anlarda, saçma dahi olsa yüzlerini güldürmek için ortamın havasını değiştirmeye çalışır, şekilden şekle girerdi. Büyükbabanın sözünü ettiği hergele tayfanın yaramaz çocuğuydu o.

Asya kendini gülümsemeye zorladı. *"Yolda sizinle birlikte buraya geldiğime dair mesaj attım ve neden gelmek istediğimi yazdım. Azarlanmayacağından eminim."*

Merih belli belirsiz içini çekti. *"Tabii sen onun hep iyi tarafına geldiğin için rahatsın,"* dedi ve tam o anda Leyla burnunu çekince bakışlarını ona çevirdi. Asya da başını Leyla'ya çevirdiğinde onun, mektubu yanma bıraktığını ve arkası dönük vaziyette gizli gizli ağladığını gördü.

Merih merakla, *"Leyla,"* dedi ve kolundan tutup kendine çevirdi. Leyla yakalanmanın verdiği utançla, *"Mektup çok duygusaldı ve Asya'nın ağladığımı görmesini istememiştim,"* diyerek başını öne eğdi.

Leyla'nın ağladığını görünce Asya, gözleri yeniden ağlama isteğiyle sızlasa da bu isteğini hızlıca bastırmaya çalıştı. Ne büyükbabasını ne Fatih'i ne de kendini üzecekti artık.

Merih, teselli etmesi gereken kişi bu defa Leyla olunca, kolunu boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti ve başının üzerinden öptü. "Bir an önce eve gidelim."

Yaklaşık beş dakika sonra yeniden yola çıktıklarında Asya'nın içinde tamamlanmış olmanın verdiği bir huzur vardı. Her ne kadar mektubun her kelimesi zihninde dolandıkça omuzlarına sarsılma hissi verse de huzurluydu.

İçindeki ağlama isteğinden kurtulmak için başını yola çevirdi ve sahil şeridinde yürüyen insanları izlemeye başladı; kimisi koşuyor, kimisi banklara oturarak denizi izliyor, kimisi de ağır adımlar eşliğinde yanındaki sevdikleriyle sohbet ediyordu. Her birinin yüzünde binbir çeşit ifade vardı: üzölmüş, sıkılmış, bunalmış, mutlu, huzurlu, heyecanlı... Merih bu konuda da haklıydı. Hayat, birinin ya da birilerinin gidişine inat devam ediyordu, edecekti.

Düşüncelerinden sıyrılmasına sebep, Merih'in telefonunun çalması oldu. Merih telefonuna göz ucuyla baktıktan sonra bakışlarını dikiz aynasından Asya'ya çevirdi. "Fatih arıyor."

Asya, Fatih'in adını duyunca cebinden telefonunu çıkardı ve şarjının bittiğini gördü. Dudakları huysuz bir ifadeyle büküldü. "Şarjım bitmiş."

Merih bir şey demeden telefonu eline aldı ve doğruca kulağına götürdü. Fatih'in sesini duyduktan kısa bir süre içerisinde, "Şarjı bitmiş," dedi. "O iyi, merak etme. Hemen getiriyorum."

Asya, Fatih'in ne kadar telaşlandığını az çok tahmin edebiliyordu. Sessiz bir iç geçirip başını yeniden yola çevirdiğinde, bir baba ile oğlunun balık tutmaya çalıştığını gördü. Karşısındaki manzara dudaklarının belli belirsiz kıvrılmasına sebep oldu. "Kim bilir, belki günün birinde..." diye sessiz bir dilek diledi.

"Anlaşılan o ki Fatih seni evde göremeyince meraktan delirmiş."

Bakışları yeniden Merih'i bulan Asya, suçlu suçlu ona baktı. "Çok derin uyuyordu, onunla kendim arasında seçim yapmak zorunda kalmıştım. Sanırım onu seçince ister istemez telaşlanmasına sebep oldum."

Merih muzip bir ifadeyle sırttı. “Söz konusu sensen Fatih için dünya durur, neler yapabileceğini tahmin etmek imkânsız bir hâle gelir.”

Merih’in sözleri Asya’nın kulaklarında çınladı. *Söz konusu sensen Fatih için dünya durur.* Doğruydı, tıpkı söz konusu Fatih’sen Asya’nın dünyasının duracağı gibi. Onlar bir bütünün iki parçası gibiydi ve birbirleri olınadan tamamlanmaları imkânsıza yakındı. Bu dünyada çok az insana nasip olacak bir sevgi ve sadakatle bağlıydılar birbirlerine. Aradan onca yıl geçmesine rağmen hâlâ bir dokunuşla ya da bakışla içlerinin titrediğini hissediyorlardı.

Dakikalar sonra siteye girdiklerinde Asya, Fatih’i, tam da tahmin ettiği gibi binanın önündeki havuzun şezlonglarından birinde oturarak beklerken buldu.

Fatih arabayı görür görmez ayağa kalktı ve sabırsızca arabanın gelmesini bekledi. Kavurucu ağustos sıcaklığı üzerine vuruyor, sabırsızlığına ekstra eziyet katıyordu.

Asya, arabadan iner inmez Fatih’in ona doğru hızlı adımlarla gelişini izledi. Fatih aralarındaki mesafeyi çok kısa bir sürede kapattı ve Asya’nın yanına vardığında yüzünü direkt avuçlarının arasına aldı. Tedirgin bakışları anında gözlerini buldu. Sessiz bir inilti eşliğinde, “Ah!” dedi, acı çeker gibi. “Ağlamışsın.”

Asya, ağladığını görmesinden ya da anlamasından hoşlanmasa da başını onaylarcasına salladı. “Büyükbabamın bana yazdığı mektubu buldum.” Fatih’in kaşlarının soru sorarcasına kalktığı görünce konuşmaya devam etti. “Ölmeden önce bana bir mektup yazmış, eve çıktığımızda okursun.”

Fatih dudaklarını alnına bastırdı. Dudaklarındaki şefkat dolu his, Asya’nın tüm uzuvlarına yayıldı ve suçlu bir ifadeyle kırpıklarını kırıştırmasına sebep oldu. “Sensiz gittiğim için üzgünüm. Uyanırmaya kıyamadım.”

“Yine de, bir daha ne olursa olsun o eve bensiz gitme, hiçbir zaman.” Ses tonu hâlâ keyifsiz olduğunu gösteriyordu.

Asya sessiz kalmakla yetinip Fatih’in elini sıkıca tuttu. Onlar yürümeye başladığında Leyla ve Merih de arkalarından ilerliyordu. Merih’in şu âna kadar kayıtsız kalma sebebi Fatih’in verebileceği tepkiydi. Sessiz bir şekilde Fatih’in radarından kaçmayı planlıyordu. Bir nevi Fatih’in tedirginliğinden yararlanıyordu. Dairesinin

önüne geldiklerinde evine gireceği sırada Fatih, omzundan tuttu. “Teşekkür ederim, yanında olduğunuz için.” Merih, “*Hiç önemli değil,*” der gibi bir ifade takınmıştı ki Fatih’in sözleriyle yüzü düştü. “Yalnız, araba meselesi gözümünden kaçmadı.”

Merih suçsuz olduğunu belli etmek istercesine ellerini omuzlarının hizasında kaldırdı. “Benim suçum yok, Asya senin arabanla gitmek için ısrar etti.”

Asya şaşkınlıkla Merih’e baktı. “Ben mi ısrar ettim?”

“Ettin ya Asya, etmedin mi?”

Fatih’in gözleri anında kısıldı. “Sonra Merihçiğim, sonra... Bu konuyu detaylı bir şekilde konuşacağız seninle.”

Merih, kaçışının olmayacağını anlayınca masum masum başını salladı. “Tamam, konuşalım ama en çok seni sevdiğimi aklının bir köşesine yaz, olur mu?”

Leyla başını inanamıyormuşçasına iki yana salladı ve onu kolundan çekştirerek içeri aldı. “Sonra görüşürüz çocuklar.”

Asya onların hâline tebessüm edip Fatih’le beraber bir kat daha yukarı çıktı. Fatih de sessizliğini koruyordu ve onun bu sessizliği, Asya’nın elinde olmadan gerilmesine sebep oluyordu. Ona belli etmeden sıkıntıyla soludu Asya.

Eve girdiklerinde Fatih, elini bırakmadan doğruca içeriye ilerledi ve kanepeye oturur oturmaz Asya’yı yanına çekti. Sabırsızca yüzüne bakıyordu.

Asya onu daha fazla meraklandırmamak için çantasından mektubu çıkarıp ona verdi ve sessizce okuması bekledi.

Bir dakika kadar süre geçtikten sonunda Fatih mektubu bırakıp, bakışlarını sevdiği kadına çevirdi. Yüzünde hüzne karışmış buruk bir tebessüm vardı. “Büyükbaban iyi ve mutlu olmanı istiyor.”

Asya, Fatih’in elinden aldığı mektuba yeniden baktı. Bedeni, yoğun hislerinin karşısında titriyordu. Bir çıkmaza girmiş gibiydi. Garip bir suçluluk duygusu, sürekli omurgasından boğazına doğru tırmanıyordu. Fatih’e karşı hissettiği suçluluk duygusu beynini kemiriyordu ve bu duygu, ona olan sevgi açlığını daha da gün yüzüne çıkarıyordu. Konuşabilme cesareti bulduğunda, “Fatih, özür dilerim,” diye mırıldandı.

Bakışları hâlâ mektupta olsa da Fatih’in şaşkınlık barındıran sesini duymuştu. “Ne için?”

Başını mektuptan kaldırıp gözlerinin içine baktı ve sesindeki titremeyi umursamadan, “Kendim incinirken seni de incittiğim için özür dilerim, acımla baş edemeyip kendimi bloke ettiğimde seni bensiz bıraktığım için özür dilerim. Evlilik hayallerimizi mahvettiğim için çok özür dilerim,” dedi. Cümlelerin sonuna doğru sesi iyice titremişti.

Fatih’in dudaklarında anlayışlı bir tebessüm belirdi. “Bunlar için mi özür diliyorsun yani?” Asya sessizce başını sallayınca burnunun ucundan şefkatli bir ifadeyle öptü. “Sana her baktığımda ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Ne düşünüyorsun?”

Fatih önce sıcacık gülümsedi, ardından dudaklarını Asya’nın boynuna sürttü. “Her gün, sana sevgimi daha ne kadar verebilirim, diye düşünüyorum. Seni nasıl daha fazla mutlu edebilirim, nasıl şımartabilirim, senin nasıl üzerine titreyebilirim, diye düşünüyorum.”

Asya’nın teninde dolaşan sıcak nefes, kalp atışlarını bir kuşun kanat çırpışı gibi hızlandırdı. Gözlerini kapatıp, “Tüm bu düşüncelerden yorulmuyor musun?” diye sordu Asya.

Fatih’in sıcak nefesi Asya’nın teninden yavaşça çekildiğinde, Asya gözlerini açmak istese de açamadı çünkü sıcak nefesin içine bıraktığı küçük titreşimler, yaz akşamında serinleten rüzgâr misali onu sersemletmişti. Fatih’in de yüzünü kocaman gülümsemesiyle izlediğini biliyordu.

Fatih, Asya’nın üzerinde bıraktığı etkinin farkındaydı ve onun, karşısında sersemlemesi hoşuna gidiyordu. Çok geçmeden yumuşak dudaklarını göz kapaklarının üzerine sürttü. “Gücümü senden alırken mi?” Dudakları usulca Asya’nın göz kapaklarından dudaklarının üzerine kaydı. “Yorulmuyorum.”

Asya gözlerini hızlıca aralayıp, kollarını boynuna sıkıca dolayarak göğsüne sığındı. Kendini güvenli bir limandaymış gibi huzur dolu hissediyordu. “Beni hiç bırakma, Fatih. Senin sevgine, varlığına, huzuruna, kısacası sana ihtiyacım var.”

“Seni sonsuza dek bırakmaya niyetim yok, ayrıca kimsenin elimden almasına da izin vermeyeceğim.” Başını göğsünden ayırdı, yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Dopdolu bir samimiyetle, “Çünkü sen benim her şeyimsin,” diyerek dudaklarını kavradı.

Akşamüzerine doğru izledikleri film bittiğinde kapı çalınmaya başladı. Asya oturduğu yerden kalktı. “Ben bakarım, muhtemelen gelen Merih’tir,” dedi.

Fatih’in tasdikleyen bakışları onu buldu. “Araba meselesinden yırtana kadar buna devam edecek.”

“Fazla süründürme.”

Fatih gülümseyince kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açar açmaz, tam da beklediği gibi karşısında Merih’i buldu.

“Adamım nerede?”

Asya başparmağıyla omzunun üzerinden odayı işaret etti. “Odada.” Merih başını sallayarak içeri girdi, doğruca odaya ilerledi.

Asya kapıyı kapatıp peşinden gittiğinde, Fatih’in filmi kapattığını gördü. Merih’in de tepesinde soluksuz konuştuğunu...

“Ben senden ayrıldığımızdan beri düşünüyorum da biz araba meselesi hakkında hiç konuşmayalım, kozlarımızı direkt maçta paylaşalım. Yani ben kazanırsam hiç konuşmayalım, sen kazanırsan boynum kıldan ince... Her şeye razıyım.”

“Maç mı, ne maçı?”

“Basketbol maçı,” dedi Merih ve işaret parmağıyla zemini gösterdi. “Aşağıdaki sahada.”

Fatih anında itiraz etti. “Olmaz, sen basketbolda benden daha iyisin. Futbol maçı yapalım.”

Aynı isyan Merih’in dudaklarında da can buldu. “Sen de futbolda daha iyisin.” İki elini boynunun biraz altında birleştirdi. “Hadi Fatih, oyunbozanlık yapma. Kızlar da gelir, hem Asya için de değişiklik olur,” diyerek başını Asya’ya doğru uzattı. Fatih’in can alıcı noktasını çok iyi biliyordu. “Olur mu Asya?”

Tereddütsüz onayladı Asya. “Bana uyar.” Asya’nın onaylaması Merih’in dudaklarının şeytani bir gülüşle kıvrılmasına sebep oldu.

Fatih keyifsizce iç çekip, “Tamam,” diyerek işaret parmağını Merih’e uzattı, bakışlarını temkinli bir şekilde kıstı. “Ama... Eğer maçı ben alırsam Harley’ine¹ bir haftalığına el koyarım.”

¹ Harley: Harley-Davidson markasına atıfla kullanılan, ikonik Amerikan motosiklet markasının adı.

Merih sertçe yutkunup ona anlamlı bir bakış attı. “Ben o motosikleti yeni aldım. Kaç para ödediğinden haberin var mı?”

Fatih umursamaz bir ifadeyle omzunu silkti. “Maç yapmak isteyen sensin.”

“Harley’imde gözün kaldı, değil mi?”

Fatih gülümseyip, “*Evet,*” der gibi başını sallayınca Merih pes etmiş gibi soludu. “Tamam, nasılsa ben kazanacağım.”

“O konuda hiç emin olma.”

Merih bir anlığına huzursuz olsa da maçı alabilmesi ihtimali yüksek olduğundan, huzursuzluğunu hızlıca üzerinden atıp eski müzipliğine geri döndü. “Seni bir saat sonra bekliyor olacağım, sarışınım,” diyerek Fatih’in yanağından makas almaya çalıştığı anda onun engeline takıldı.

“Merih, defol!”

“Memnuniyetle,” dedi Merih. Fatih’e öpücük atıp evden ayrıldı.

Merih’in evden ayrılmasıyla Asya’nın içine gereksiz bir kuruntu oturdu. Fatih’in bu kısa karşılaşmayı kazanması durumunda bir hafta boyunca Merih’in motosikletini kullanacak olması ister istemez gerilmesine sebep olmuştu. Fatih’in isteme gününde geçirdiği kazadan sonra motosikleti kullanılamaz durumdaydı. Yeniden motosiklet arayışında olduğunu da biliyordu, sadece durumu yüzünden ertelemek zorunda kalmıştı.

Fatih, Asya’nın yüzünün düştüğünü görünce, merakla “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Asya gereksiz kuruntusunu belli etmemek için kendini gülümsemeye zorladı. “Hayır, sadece karşılaşmanın sonucunu merak ettim.”

Fatih de gülümsedi. “Büyük ihtimalle Merih alacak çünkü basketbolda çok iyi. Ben sadece kıymet verdiği eşyasını başkası kullanınca ya da kullanma ihtimali doğunca nasıl hissettirir, anlasın istedim.”

Fatih’in maçı kazanamayacağına inandığını öğrenmenin verdiği rahatlamayla Asya derin bir nefes alıp, muzip bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Fenasın.”

“Fenayım,” dedi Fatih. Aralarındaki mesafeyi kapatıp, bir eliyle Asya’nın belini kavradı, diğer elinin parmaklarını da sırtında gezdirmeye başladı. “Fena olduğum başka konular da var, görmek ister misin?”

Asya yanaklarının ısındığını hissetti. “Ya Fatih, deme şöyle.” Fatih’in arsız bir şekilde sırttığını görünce omzuna hafifçe vurdu. “Bilerek yapıyorsun.”

Fatih daha da gülümsedi ve Asya’yı kucağına alıp yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaşık bir saat sonra Asya, Fatih, Merih ve Leyla basketbol sahasına indiklerinde sahanın boş olduğunu gördüler. Fatih ve Merih anında rahat bir nefes verip, ısınmak için potaya yaklaştılar. Asya ile Leyla da potaya uzak bir zemine oturup, karşılarındaki ikili izlemeye başladılar.

Gece olmasına rağmen hava hâlâ çok sıcaktı ve gökyüzü pırıl pırıl parlıyordu. Asya avuç içlerini zemine yaslayıp geriye doğru küçük bir açıyla eğildiğinde, Leyla elindeki teneke kolanın birini ona uzattı. “Sence kim kazanır?”

Asya yeniden dik bir konuma gelip kolaya uzandı. “Gönlüm Merih’in kazanmasından yana.”

“Motosiklet yüzünden, değil mi?”

Asya’nın dudakları hoşnutsuz bir ifadeyle kıvrıldı. “Evet. O kaza bende travma bıraktı.”

“Yalnız,” dedi Leyla duraksayarak. Bakışları uzağa dalmıştı.

“Yalnız ne?”

Leyla bakışlarını yeniden Fatih’le Merih’e çevirip kolasından büyük bir yudum aldı. “Emin değilim ama bizimkilerin sonbahara doğru bir motosiklet turu niyeti var gibi. Merih’le Semih’in konuşmalarını duydum. Büyük ihtimalle motosikletleriyle kamp yapmaya gidecekler, dördü de. Yani en azından öyle bir düşünceleri var.”

Asya’nın Fatih’in bu isteğinden haberi vardı ve Asya’nın durumu yüzünden ertelenenler listesine girmişti. Sıkıntılı bir şekilde içini çekti Asya. “Biz de gideriz onlarla, bence kamp eğlenceli olabilir.”

“Motosikletle uzun yolculuk bence de kulağa eğlenceli geliyor.”

Asya, Leyla’ya gülümseyip, onun yaptığı gibi bakışlarını Fatih’le Merih’e çevirdi. İkisi de sırayla topu potaya atıyor, ısınmaya çalışıyorlardı. Yeterince ısındıklarına kanaat getirdikten sonra kendilerince belirledikleri kurallara göre maça başladılar.

Asya, Fatih'le Merih'i izlemeye devam ederken yan tarafında bir hareketlilik hissedince başını çevirdi ve sahaya kızılı erkekli bir grubun girdiğini gördü. İçlerinden bazısını tanıyordu; aynı binada oturuyorlardı. Sahanın içinde yürüyerek karşılarına geçtiler ve Fatih'le Merih'i izlemeye koyuldular. Aralarındaki karşılaşmayı bitirmelerini, sahayı onlara bırakmalarını dört gözle bekliyorlardı.

Bir süre sonra Fatih'le Merih'in karşılaşması bitince Asya, Leyla'yla birlikte ayağa kalkıp yanlarına ilerledi. Maçı Merih almıştı, oldukça mutlu görünüyordu. "Adamım, araba muhabbetimiz sonsuza dek kapandı."

Fatih belli belirsiz sırttı. "Kapandı kapandı," dedi. Asya, Fatih'in koluna girip, onu teselli etmek istercesine "Harikaydın sevgilim," dedi.

Fatih, Asya'ya gülümsediği sırada karşılarındaki grup yanlarına geldi. Hedefleri Fatih'le Merih'ti. "Bizimle de oynamak ister misiniz? Takımı ikiye ayırınız; biriniz bir takımda, diğeriniz rakip takımda oynarsınız."

Fatih'le Merih önce birbirlerine baktılar. İkisi de yorgun görünüyordu ve yüzlerinde yeni bir maç için hevesli bir ifade yoktu. Bakışarak anlaştılar ve söze ilk giren Fatih oldu. "Yorulduk, çok verimli olamayız. Belki başka sefere..."

Fatih'in olumsuz cevabına grubun içinden homurtuya benzer sesler çıkarken, gruptan bir kız Fatih'e ithafen "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. Üzerinde buz mavisi kot şort, siyah kısa kollu basic tişört¹ ve ayağında siyah Converse² vardı. Koyu kestane rengi saçlarını tepede atkuyruğu yapmış, merakla Fatih'in yüzüne bakıyordu. Fatih "Sanmıyorum," deyince kız bir süre daha baktı, ardından gözlerini kısarak, "Siz doktorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Evet, doktorum."

"Ah, sizi nereden tanıdığımı şimdi çıkardım. Ben Oğuz'un arkadaşayım, onu ziyarete geldiğimde sizi orada görmüştüm. Oğuz sizin hastanızdı, değil mi?"

Asya'nın Oğuz'un ismini duyunca üzerinden garip bir ürperti geçti. Hızlıca bakışlarını Fatih'e çevirip vereceği tepkiyi incele-

¹ Basic tişört: Sade, düz renkli, desensiz ve günlük kullanım için tasarlanmış tişört.

² Converse: Bir ayakkabı markası.

meye başladı. Fatih, yüzündeki ifadesizliğe yoldaş bir hissizlikle, “Evet, Oğuz benim hastam ama o kadar çok hastam ve hastalarımı ziyarete gelen yakınları var ki maalesef sizi gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi.

Kız gülümsedi, gözlerindeki muzip ışıltıyla başını hafifçe yana eğdi. “Doğrudur, tabii hatırlamanızı beklemiyordum, ben bir an sizi nereden tanıdığımı anımsamaya çalışmıştım.”

Fatih cevap vermek yerine belli belirsiz başını salladı. “Size iyi eğlenceler,” diyerek, Asya ve diğerleriyle birlikte ilerlemeye başladı.

Aralarında tuhaf bir sessizlik oluşmuştu. Bu sessizliğin en rahatsız edici kısmı ise Fatih’in suskunluğuydu. Binaya doğru ilerlerken çevrelerindeki ışıklar, yüzünün bir kısmına gölge olarak vuruyordu. Bu gölge, yüzüne soğuk ve rahatsız edici bir görünüm katmıştı. Canı sıkıldığı her hâlden belliydi ve buna sebep olan, kızın bahsettiği hastasıydı. O hastası Fatih’i garip bir şekilde etkiliyordu. Merih de Fatih’in keyfinin kaçtığını fark etmiş olmalı ki Fatih’le uğraşmadan, sadece “İyi geceler,” diyerek, asansöre binmek yerine Leyla ile birlikte merdivenlere yöneldi.

Asansör gelince Asya doğruca içine girdi. Fatih’in de girmesiyle, “O kızın bahsettiği Oğuz, benim bu sabah karşılaştığım hastan, değil mi?” diye sordu.

Fatih konuşmadan önce hemen yanında duran düğmeye bastı. “Evet, o.”

Asansör, kapısı tamamen kapanıp hareket etmeye başladığında, “Bana ondan bahsedecektin,” dedi Asya.

Fatih’in konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemek istercesine yumruğuna doğru öksürdüğünü görünce omurgasının kasıldığını hissetti. Fatih, rahatsızlık duyduğu konular hakkında konuşmadan önce mutlaka bu hareketi yapardı.

Asansörün kapısı açılınca Fatih konuşmak yerine Asya’nın elinden tutup asansörden çıktı ve dairenin kapısını açıp Asya ile birlikte içeri girdi. İçeri girer girmez, konuşmaya başlamadan önce bir kez daha yumruğuna doğru öksürdü. “Oğuz, deliryum hastası, yani zihinsel yeteneklerde görülen bir tür rahatsızlığa sahip. Bilinçte bulanıklık, garip hayaller görme, etrafındaki eşyanın ya da kişilerin yer değiştirdiğini görme, anlamsız şekilde öfkelenme, acındırma durumları gösteren geçici bir rahatsızlık bu. Aylar önce ciddi bir motor

kazasıyla hastaneye geldi ve bir dizi büyük ameliyat geçirdi. Aylarca yoğun bakımda kaldı. Deliryum sendromu yaşaması çok normal. Yakında atlatacak.”

“O yüzden mi seni kardeşi zannediyor?”

“Evet, kardeşi vefat etmiş. Bir kaza olmuş ama kendini suçlu buluyor. Kazadan sonra, anladığım kadarıyla anne ve babası da onu suçlu bulmuş. Annesi pek belli etmiyor ama babasından bu yüzden çok şiddet görmüş. Kısacası, daha da vicdan azabı çekmesine sebep olmuşlar.”

Asya’nın bakışları düşünceyle kısıldı. “O yüzden bana ‘*Babamın seni de dövmesine izin vermeyeceğim,*’ dedi demek.”

“Evet, muhtemelen o yüzden dedi.”

Asya’nın bedeninden geçen ürperti, beynini karıncalandırmayı başarmıştı. Elleri, istemsizce kollarım sardı. “Çok korkunç,” dedi ve konuyu değiştirme ihtiyacı içinde balkonu işaret etti. Bir an tüm duyduklarını unutmak istedi. “Kahve keyfi yapalım mı?”

Fatih, aklından geçenleri okuyan Asya’yı aralarındaki mesafeyi kapatıp alnından öptü. “Hemen duş alıp geliyorum.”

“O zaman ben de sen çıkana kadar kahveleri hallediyorum.”

Fatih yeniden alnından öpüp yanından ayrıldı. Asya çok kısa bir süre Fatih’in ardından baktı. Aralarında geçen kısa konuşmayı beyninden silmek istercesine başını hafifçe sağa sola sallayıp doğruca mutfağa ilerledi.

Ertesi gün Fatih’in, Merih ve Semih’le dışarı çıkmasını fırsat bileterek mutfağa geçti Asya. Uzun zamandır yemek yapmıyordu ve bu gecenin Fatih’le özel olmasını istiyordu. Neler yapmak istediğine karar verdikten sonra malzemelerin olup olmadığına baktı. Birkaç malzemenin eksik olduğunu görünce çabucak üzerimi değiştirip, en yakın markete gitmek için evden çıktı.

Yaklaşık kırk dakika sonra eve dönünce tekrar mutfağa girdi. Yapacağı yemeklerin ne kadar vakit alacağını hesaplamaya çalıştı. Hazırlanacağı zamanı da hesap ederek, Merih’e Fatih’i oyalaması için mesaj attı. Merih, onun mesajına tek gözü yaşlı, gülümseyen yüz emojiyle karşılık verince Asya da gülümseyerek telefonunu masaya bıraktı ve yemekleri hazırlamaya başladı.

Mutfakta ne kadar vakit geçirdiği konusunda hiçbir fikri olmasa da, neredeyse canı çıkana kadar oyalandığını çok iyi biliyordu.

Lakin yorgunluğuna değmiş, yemekler ve tatlılar tam istediği gibi olmuştu. Yemek odasına geçip masayı da hazırladıktan sonra yemekleri masaya yerleştirmeye başladı. Mumları da masanın üzerine yerleştirince beğeni dolu gözlerle masaya baktı. Masada rostodan soslu mafaldineye¹ kadar Fatih'in en sevdiği yemeklerden vardı. Kırmızı şarabı da buz kovaşının içine bırakıp, üzerini değiştirmek için odasına gitti.

Kısa bir süre sonra mercan rengindeki ince askılı saten elbisesini giyip aynadaki yansımasına baktı. Bedenini tam saran ve dizinin biraz üzerinde kalan elbisesini Fatih'in begeneceğinden emindi. Hafif bir makyaj yapıp saçlarını da yarım topladı ve bir kez daha kendine baktı. O esnada kapının açılmaya çalışıldığını duyunca Fatih'in geldiğini anladı. Anahtarıyla açmaması için kapıyı içeriden kilitlemişti çünkü onu karşılamak istiyordu. Fatih zili ısrarlı bir şekilde çalmaya başlayınca Asya kapıyı açmak için odadan çıktı.

Kapıya yaklaşıncı "Fatih, sen misin?" diye sorduğunda Fatih'in sesini duydu.

"Benim güzelim."

Derin bir nefes alarak üzerini düzeltti ve kilidi çevirerek kapıyı açtı. Fatih, onu öyle görmeyi beklemiyor olmanın verdiği şaşkınlıkla önce kıyafetine, ardından yüzüne bakıp belli belirsiz içini çekti. "Ömrümün sonuna kadar, gözümü bile kırpmadan burada nefes kesici güzelliğini izleyebilirim," dedi.

Asya bir an için yanaklarının ısındığını hissetti. "Teşekkür ederim."

Fatih, kolunu kapının pervazına gevşek bir şekilde yaslayıp "Bir yere mi davetliyiz?" diye sordu.

Asya eline uzanıp onu içeri çekerek, doğruca yemek odasına ilerledi. Odaya girer girmez Fatih şaşkınlıkla yemek masasına bakarken, "Bu gece bize özel olsun," dedi.

Fatih, ona doğru yandan bir bakış atınca kalp ritminin teklediğini hissetti. Fatih'in bu bakışını çok seviyordu ve onun, bunu bilinçli yaptığını düşünüyordu.

Fatih hızlıca Asya'ya dönüp belini kavradı ve onu bedenine yasladı. "Hepsi harika görünüyor, ellerine sağlık." Dudaklarını açıkta

¹ Mafaldine: Kenarları dalgalı, şerit şeklinde bir tür İtalyan makarnası.

kalan köprücük kemiğimin üzerine bastırdı. “Hele sen, gözüme nasıl harika göründüğünü bir bilsen...”

“Beğendin mi?”

“Beğenmek mi?” diye sorup çapkın bir gülümsemeyle yüzüne baktı Fatih. “Hissettiklerimin yanında beğenmek kelimesi hafif kalır.”

Asya utanma hissini bir kenara bırakıp kollarını boynuna doladı. “Bundan sonra hep böyle olacak.”

“Nasıl yani?”

Asya bir elini çözüp, parmaklarını Fatih’in kirli sakallarının ev sahipliği yaptığı yanağının üzerinde gezdirdi. “Romantik gecelerimiz, eğlenceli gündüzlerimiz olacak.”

“Hmmm,” dedi Fatih ve dudaklarını bu defa göğsüne daha yakın bir mesafeye bastırdı. “*Romantik gecelerimiz, demek...*”

“Bir de eğlenceli gündüzlerimiz, demiştim.”

Fatih’in sırtışı genişledi. “Romantik geceden sonrasını duyamadım, orada takılı kaldım da...”

Asya muzip bir tavırla, “Romantik gecemizin başlaması için önce yemek yememiz lazım,” diyerek Fatih’i kendine doğru çekip, dudaklarının üzerinden öptü. “Bence yemeklerimizi daha fazla soğutmayalım.”

“Bu teklife kayıtsız kalamayacağım, hemen ellerimi yıkayıp geliyorum.”

Asya, Fatih’in bedeninden ayrılıp gitmesine izin verdi. Fatih tam odadan çıkmak üzereydi ki arkasına döndü ve kuşkuyla kısılmış bakışlarını Asya’ya çevirdi. “Merih’in tüm gün boyunca saçmalaması ve beni abuk sabuk yerlere götürmesi bu yüzdendi, değil mi?”

Asya suçunu kabul etmiş gibi sırttı. “Yemeklerden ona da ayırmak zorundayız, özellikle rostodan.”

Fatih isyan edercesine, “Ah Merih, ah, ben sana ne diyeyim ki!” dedikten sonra arkasını dönüp ilerledi. “Korkuyorum bir gün bizi de yiyecek diye.”

Asya, Fatih’in arkasından kahkaha atmamak için kendini zor tutup sandalyesine yerleşti. Neyse ki Merih için fazladan yemek yapmıştı.

Dakikalar sonra Fatih yanına geldiğinde önce başının üzerinden öptü, ardından şarabı buz kovaşından alarak tirbuşona uzandı. Asya, oturduğu sandalyeye iyice yaslanıp Fatih’i izlemeye başladı. Üzerini değiştirmişti. Beyaz bir yazlık gömlek giymiş, kollarını da

dirseklerine kadar kıvırmıştı. Sevdiği adama hayranlıkla bakmaya devam etti Asya. Onun giyim tarzından hoşlanıyor, her seferinde gözleri bayram ediyordu.

Fatih şarabı açtıktan sonra kadehleri doldurup Asya'nın tam karşısındaki sandalyeye yerleşti. Kadehleri parmaklarıyla kavradı ve hafifçe yukarı kaldırdı. "Bize ve bundan sonraki her gecemize..."

Asya, gülümseyerek kadehi eline aldı ve tıpkı Fatih'in yaptığı gibi yukarı kaldırıp, "Bize ve bundan sonraki her gecemize..." dedi. Şaraptan küçük bir yudum aldıktan sonra, Fatih'in de başlaması için yemeğine döndü. Fatih de yemeğe başlayınca bakışları, tepkisini görebilmek için hızlıca yüzünü buldu.

Fatih, Asya'nın ona baktığını fark edince muzip bir ifadeyle sırttı. "Bunu yapmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Neyi?"

Fatih, yüzündeki muzip ifade silinmeden, "Yaptığın yemekleri beğenip beğenmediğimi anlamak için her defasında dikkatle yüzüne bakıyorsun ama bilmiyorsun ki senin elinin değdiği bir şeyi benim beğenmemem mümkün değil," dedi.

Asya, Fatih'e inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Yapma ama Fatih, hiç mi beğenmediğin bir şey olmadı?"

Fatih, "Hmm," dedi ve düşünür gibi gözlerini kıstı. Asya onun hemen cevap vereceğini düşünse de beklediği gibi olmadı ve düşünmeye devam etti Fatih. Onun ısrarlı bir şekilde düşünmeye devam ediyor oluşu, Asya'nın yarı heyecan, yarı korkuyla söyleyeceklerini beklemesine sebep olmuştu. Çok kısa bir süre daha düşündükten sonra başını iki yana salladı Fatih. "Yok," dedi.

Asya, Fatih'in onu bilerek beklettiğini anlamıştı. Masanın üzerinde Fatih'e atacak bir şey aradı ama bulamadı. Bulamayınca da Fatih'e kötü kötü bakmakla yetindi. "Aşk olsun Fatih, bir an gerçekten sevmediğin bir şey var sandım."

Fatih sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Bana inanmayan sendin."

"Galiba olsa bile duymak isteyeceğimi sanmıyorum. Az önce anlamış oldum."

Fatih'in yüzündeki muziplik silindi ve yerini aniden ciddi bir ifade aldı. "Duymayacaksın çünkü öyle bir durum söz konusu değil."

Asya, Fatih'e gülümseyip yemek yemeye devam etti. Yemek boyunca Fatih, Merih'in gün içinde eve gelmemesi için yaptıklarını

anlattıkça Asya'nın gülmekten karnına ağrılar girdi. Asya'ya göre Merih kesinlikle yemekten hak etmişti.

Yemeğin sonunda Fatih, oturduğu yerden kalkıp Mariah Carey'nin "Without You" şarkısını açarak Asya'nın sandalyesinin ucuna geldi. Asya'ya doğru küçük bir açıyla eğilip elini uzattı. "Dans edebilir miyiz?"

Asya, Fatih'in uzattığı ele bakıp sersem bir şekilde gülümsedi. Konuşmak istiyordu ama alkolün dilini döndürmesinden korkuyordu. Cevap vermeden, uzattığı ele tutunup ayağa kalktı. Ayağa kalkar kalkmaz alkolün etkisiyle yalpalasa da Fatih, belini sıkıca sarınca çabuk toparlandı. "Sanırım sarhoş oldum," diyerek, sersem bir şekilde gülmeye devam etti.

Fatih, burnunu Asya'nın kulak memesine sürterek boynuna kadar indirdi ve boyun boşluğunda içini çekti. "Ben senin aşkınla sürekli sarhoş geziyorum."

Asya, Fatih'in boynunu öpeceğini anlayınca boynunu daha da açığa çıkarmak için başını hafifçe geriye yatırdı. Fatih, bu açıklığı minnetle kabul edip, dudaklarını boynundan omzuna doğru sürtmeye başladı. Omzuna gelince Asya'nın üzerindeki ince askıyı ağır hareketlerle omzundan koluna sıyırdı, ardından diğer askıyı da indirerek göğüslerinin biraz daha açılmasını sağladı. Görünen kısma dudaklarını usulca bastırdı. "Seni çok özledim."

Asya'nın göğsündeki dudakları yavaşça dudaklarına tırmandı ve ıslak dudaklarını bu defa onun dudaklarına sürtüp öptü. Asya gözlerini kapatıp aynı tutkuyla karşılık vermeye başlayınca da Fatih, tüm bedenini tüketmek istercesine öpmeye başladı.

Karnının altından yanıcı bir ateş geçen Asya, kendini o ateşe bırakmayı şiddetle istedi. İstedi çünkü ne kadar ileri giderlerse gitsinler, Fatih'in duracağı yeri iyi bildiğinin farkındaydı. Asya evlenmeden önce birleşme istemiyordu ve Fatih başından beri onun bu istediğine saygı duymuş, bununla ilgili onu ne zorlamış ne de ona tek kelime etmişti. Ta ki günler öncesinde yaşananlara kadar...

Asya'nın beynindeki sis perdesi anında dağıldı ve aklına Fatih'i geçen gün zorladığı gelince yanakları alev aldı. Duygularını hissedemediği ama arzularının tavan yaptığı o anda Fatih'i aşırı zorlamış, Fatih de onu reddetmişti. Dudaklarını hareket ettirmeyi bırakıp, hissettiği utancın bedenini ele geçirmesine izin verdi ve birden kaskatı

kesildi. O hareketsiz kalınca Fatih, ondan ayrılıp gözlerine baktı. “Bir şey mi oldu?”

Asya baştan aşağı öyle bir utançla yanıyordu ki utancı sesini de kesince, yapabildiği tek şey başını iki yana sallamak oldu. Başını sallamasıyla birlikte, alkolün etkisiyle bedeni de sallanınca Fatih onu kucağına aldı, kanepeye doğru ilerledi. Kanepeye oturdukları anda Asya nefes almakta bile güçlük çekiyordu. Yüzünü Fatih’in göğsüne gömdü.

Fatih şaşkınlıkla, “Kesin bir şey oldu?” dedi sorarcasına.

Asya bir an ne diyeceğini bilemese de aklına ilk geleni söyledi. “Başım döndü de.”

“Yatmak ister misin?”

“Hayır,” dedi Asya ve lafı değiştirme ihtiyacı içinde, “Semih sana mutlu haberi verdi mi?” diye sordu.

Fatih, Asya’nın gerçekten iyi olup olmadığını görmek için başını saklandığı yerden kaldırıp yüzüne dikkatlice baktı. Yüzünü tararken, Asya bakışlarını ondan kaçırınca gülümsedi. “Seni utandıracak bir şey mi yaptım ya da söyledim? Neden gözlerini kaçırıyorsun?”

Asya kendini savunmak istercesine, aceleyle “Yoo, onu da nereden çıkardın?” diyerek aynı sorusunu yineledi. “Semih sana mutlu haberi verdi mi?”

Fatih ona imalı bir bakış atıp, “Evet, çok mutlu oldum. Onlara bir bebek çok yakışacak,” dedi.

Asya, Fatih’in imalı bakışlarını es geçip parmaklarını gömleğinin düğmesine kaydırıp ve oynamaya başladı. “Onur ultiatom vermiş. Gidebilecekleri tek doktor Onur’muş hatta Leyla ile ben de ileride hamile kaldığımızda yalnızca ona gidebilirmişiz.”

Fatih gülümsemeyle iç çekme arasında bir ses çıkarıp elini Asya’nın karnının üzerine yerleştirdi. “Keşke o gün bir an önce gelse...”

Asya, Fatih’in evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı istediğini gözlerinde görebiliyordu. Elini karnındaki elinin üzerine yerleştirdi. “O zaman neden bekliyoruz? Yarın gidelim ve yeniden nikâh için tarih alalım.”

Hiç beklemediği teklif karşısında Fatih’in gözleri kocaman açıldı. “Sen ciddi misin?”

“Evet, çok ciddiym, bence beklemek büyükbabamın da dediğı gibi bizim için sadece zaman kaybı oluyor. En erken tarih ne zaman- sa alalım ve bir an önce evlenelim.”

Fatih’in gözlerinden kopkoyu bir ışıltı geçti ve Asya daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını kavradı. Öyle tutkulu, öyle ne yaptığı- nı bildiğini gösterir bir hâkimiyetle öpüyordu ki Asya’nın ciğerle- rine nefes yerine Fatih doluyordu.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Asya ve Fatih doğruca, nikâh ta- rihi almak için daha önce iptal ettikleri mekâna gittiler. Adam onları görünce, geçen sefer olduğu gibi hevesli bir karşılamada bulunmasa da itinayla boş bir tarih aradı. Sonunda başını listeden kaldırıp, “En erken tarih haftaya cumartesi, ondan sonraki tarih de bir ay sonra. Hangisini istersiniz?” diye sordu.

Adamın sorusuyla Fatih’in bakışları anında sevdiği kadını buldu. Tarihe Asya’nın karar vermesini istiyordu. Bir hafta sonra olursa Merih’le Leyla’nın düğününden beş gün önce olacaktı. Bir ay sonra olursa da onlar için geç olacaktı. Küçük bir nefes alıp, sevdiği ada- mın gözlerinin içine bakarak “Haftaya cumartesi olsun,” dediğinde, Fatih’in, üzerine atlayıp onu nefesi tükenene kadar öpmek istediğı- ne yemin edebilirdi. Fatih’in tutkulu ve hevesli bakışları, Asya’nın bedenini delip geçmek üzereydi.

Fatih, kocaman gülümsemesiyle adama dönerek, gerekli işlem- leri başlatması için talimat verdi.

XII

5 GÜN SONRA...

Selin tam arabasına biniyordu ki bakışları ona seslenen Şahin'i buldu. Arabasından inmiş, yanına doğru yürüyordu. Komutanının yüzünde hiçbir ifade olmadığını görünce kaşlarını merakla çatıp, temkinli bir şekilde yanma gelmesini bekledi. Saniyeler içinde komutanı yanına gelince de sabırsız bir şekilde, "Buyurun komutanım," dedi.

"Çıkıyor muydun?"

Selin bir an komutanının yüzünü inceledi. Ondan beklemediği tarzda bir soruydu bu. "Evet komutanım, bir sorun mu var?"

Karşısındaki adam başını iki yana salladı ve tedirgin ettiğini anlamış gibi sıcak bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. "Hayır, bir sorun yok, ben de yeni geliyordum, seni görünce yemeğe davet etmek istedim. Yarın gece yemeğe bekliyorum."

"Ne yemeği?" diye sordu Selin. Komutanını gördüğü andan beri içinde yer edinen merak had safhaya tırmanmıştı.

Şahin gururla gülümsedi. "Geçen gün o dağ başında Devran'la birlikte çok başarılı bir operasyon gerçekleştirdiniz, sizinle gurur duydum. Bunun şerefine sizin için bir yemek organizasyonu yapmak istiyorum." Sustu ve suskunluğuyla eş zamanlı olarak yüzünü hoşnutsuzca kıvrıdı. "Bilirsin, sizin gibilerle dışarıda yemek yemek çok da güvenli değil, o yüzden evime bekliyorum."

Selin yemekte Devran'la birlikte olacağı için itiraz etme isteğiyle doldu. "Çok güzel düşünmüşsünüz ama ben gelemem, komutanım. Ben, şey..." dedi lakin komutanını ikna edici bir yalan aklına gelmeyince duraksadı. Karşısındaki adamın, herhangi bir yalanı yakalama konusunda çok iyi olduğunu biliyordu.

"Sen, ne?" diye sordu Şahin. Selin'in, Devran'dan dolayı reddedeceğini biliyordu ve buna hazırlıklıydı. Yarın gece Selin'i mutlaka yemeğe getirmeliydi çünkü Devran'ın hâline daha fazla kayıtsız kalmaya sabrı yoktu. En azından şansını deneyecekti. Ne de olsa karısı pedagogdu. Selin ile Zehra'nın en sağlıklı karşılaşma anı, karısının yanında olabilirdi. Bu düşüncesini karısı da onaylamıştı, zira Zehra'nın durumuna en başından beri hâkim olan ta kendisiydi.

Bakışlarını kısıp Selin'in yüzüne dikkatle baktı. "Yarın için bir planın mı var?"

"Evet komutanım, var. Kardeşimle ve nişanlısıyla birlikte yemeğe çıkacaktık." Aslında yalan söylüyordu ama yalanını saniyeler içinde doğruya çevirebilirdi. Asya'yı ayarlayıp hep birlikte yemeğe çıkabilirlerdi. O yüzden çok da yalan söylüyormuş gibi hissetmedi ve yalan yakalama konusunda olabildiğince usta olan adamın karşısında sağlıklı bir duruş sergiledi.

Şahin itiraz etmek yerine, başını onaylarcasına salladı çünkü bu, onu ikna etme yollarından yalnızca bir tanesiydi. Umursamaz görünmeye çalışarak, "Tamam öyleyse, nasılsa Devran'a henüz bir şey dememiştim. Senin müsait olduğun bir geceye erteleriz," dedi.

"Ama komutanım," diyerek panikle çıkıştı Selin. "Benim yüzünden ertelemeyin lütfen. Ben planınızı bozmak istemiyorum."

"Üzgünüm Selin ama sen de o ekibin başındaydın ve sen olmadan o yemeği veremem. Yarın gece müsait olsaydın yarın yapardık ama madem değilsin, başka bir gece yaparız. Acil değil ya."

Selin'in bedeni panikten kaskatı kesilmişti. "Belki daha sonra Devran müsait olmayacaktır, belki yine ben de olamayacağım ve o yemek hiç gerçekleşmeyecek. Siz hazır yarın gece için karar vermişken ertelemeyin gerçekten." Soluksuz konuşuyordu ama bir yandan "Ben ne saçmalıyorum!" diye kendi kendine kızıyordu. Devran'a da kızıyordu. Söz konusu o olduğunda mantıklı düşünme yetisini kaybediyor, kendini hep saçmalarken buluyordu.

Şahin son kozunu kullanmak için bıkkın bir nefes aldı ve daha fazla itiraz duymak istemediğini belli edercesine duruşunu kararlı bir şekilde dikleştirdi. “O yemek sensiz olmayacak, Selin Atahan!”

Selin ise sertçe yutkundu ve başını sallamak zorunda kaldı. “Emredersiniz komutanım!” dedi. Kaçışının olmadığını anlamıştı. Ertelemek demek, geçen her günü çekilmez hâle getirmek demekti. “Öyleyse yarın akşam olsun, komutanım. Öteki yemeği erteleyebilirim, kardeşim ve nişanlısı sorun etmeyecektir.”

“Emin misin?”

“Eminim komutanım.”

“Buna Tuğba da çok sevinecek. O zaman yarın akşam 8’de bekliyoruz,” dedi Şahin ve Selin’in selamına karşılık başını eğip, arabaya binmesini izledi. Selin arabayı çalıştırıp yanından uzaklaşınca da dudaklarına şeytani bir gülüş yerleştirdi, ardından telefonunu çıkarıp Devran’ı kişisel numarasından aradı. Tam da tahmin ettiği gibi telefonu Zehra açmıştı. Planı tıkır tıkır işliyordu. “Alo, amca nasılsın?”

“Sesini duydum, çok daha iyi oldum, çiçeğim, sen nasılsın?”

“Babam geldi bugün, o yüzden çok iyiyim. Onu çok özlemişim.”

Şahin sesine sahte bir serzeniş kattı. “Aşk olsun çiçeğim, beni hiç mi özlemedin?”

Devran’ın, “Kıskanç herif!” dediğini duyunca telefonun hoparlörde olduğunu anladı, daha da keyiflendi. “Açıkçası ben seni çok özledim, Zehra. Aynı şekilde Tuğba da çok özledi. Yarın akşam bize gelmeye ne dersin, saat 7 gibi?”

Şahin’in sorusuna Zehra’dan önce Devran yanıt verdi. “Olmaz, senin suratını her gün görüyorum zaten. Kızımla baş başa vakit geçirmek istiyorum.”

Şahin bilmiş bilmiş gülümsedi, tek kelime etmedi çünkü Zehra’nın itiraz edeceğini iyi biliyordu. Çok geçmeden Zehra’nın ısrarcı sesini duydu. “Baba, lütfen gidelim, evde çok sıkıldım.”

Devran gardım düşürmeden, Zehra’nın ısrarına son noktayı koymayı amaçladı. “Ben geldim ve birlikte harika vakit geçireceğiz. Söz veriyorum, hiç sıkılmayacaksınız.”

“Ama baba,” diye itiraz etmeye devam etti Zehra. “Aynı dört duvar arasında oturmaktan çok sıkıldım. Ne var gitsek? Hem bana da değişiklik olur. Lütfen gidelim, lütfen, lütfen...”

“Offf!” dedi dolu dolu bir isyanla Devran. Şahin’e ithafen, “Nereden açtım telefonunu? Tamam, geliyoruz, kapat,” diyerek, söylediğinin aksine telefonu kendi kapattı.

Şahin keyifli bir ıslık eşliğinde telefonunu cebine yerleştirip, bölüğe doğru ilerlemeye başladı. Amacına ulaşmıştı. Yine de Zehra’dan dolayı içinde beliren tedirginliğin önüne geçemiyordu. Tek güvencesi karısıydı. Başarabileceklerine inanıyordu.

Ertesi akşam saat tam 7’de Devran’la Zehra, Şahin’in evine geldiklerinde, Şahin’i kontrol etmekte zorlandığı bir heyecan almıştı. Onun tersine karısı son derece sakin görünüyordu. Şahin, gücünü onun sakinliğinden almaya çalışıp kapıyı açtı.

Tuğba, Şahin’den önce “Hoş geldiniz,” dedi ve Devran’ın elindekileri alıp mutfağa geçti.

Devran da elindekiler alınınca Zehra’yı kucakladığı gibi tekerlekli sandalyesinden alıp koltuğun üzerine bıraktı.

Şahin, tedirginliğini bastırdığı sesiyle “Benim güzel çiçeğim nasılmış bakalım?” diye sordu ve Zehra’nın yanına oturdu.

Zehra “İyiyim,” dercesine başını sallayıp bakışlarını mutfak kapısına tutundurdu. “Harika kokular geliyor.”

“Tuğba ablan senin sevdiğin yemeklerden yaptı.”

“Harika,” dedi Zehra ve bakışlarını mutfak kapısından babasına çevirdi. “Bak, gördün mü? İyi ki de gelmişiz.”

Devran sırtıttı. “Ayqaş duymasın, üzülür.”

Zehra huysuzca kaşlarını çatı. “Duysun, umurumda değil. O da benim sevdiğim yemekleri yapsın o zaman. Sürekli, ‘Sana sağlıklı yiyecekler yaptım,’ diyor. Ben belki sağlıklı yiyecek sevmiyorum.”

Devran sakin bir sesle “Çok ayıp,” dediğinde Şahin hızlıca araya girdi.

“Sana bir şey itiraf edeyim mi Zehra? Sağlıklı yiyecekleri ben de sevmiyorum.”

Şahin’in sözleriyle Zehra ve Şahin yumruklarını birbirlerine hafifçe vurunca Devran kınayan bakışlarını karşısındaki adamın üzerinde gezdirdi. “Harika örnek oluyorsun!”

“Ne, yalan mı söyleseydim?”

Devran cevap vermeye yeltenmişti ki Tuğba içeri girince susmak zorunda kaldı. Tuğba'nın dikkatli bakışlarının odağındaydı. "Nasılsın Devran? En son gördüğümde daha keyifliydin sanki."

Devran huysuz denilebilecek bir homurtuyla, "Kocan yüzünden," dedi. "Dün sabah da buradaydım ama bana yeniden kilometrelerce yol katettirdi."

"Seni özlediğimden değil, çiçeğimi özlediğimden," dedi Şahin ve Zehra'nın üzerine eğilip başının üzerinden öptü.

"O zaman siz bize gelseydiniz, çiftlik havası ikinize de iyi gelirdi."

Şahin, "Ayqaş'ın sağlıklı yemeklerini pek kaldırabileceğimi düşünmüyorum," deyince gülümsemesine Zehra da katıldı, ardından aralarında keyifli bir sohbet başladı.

Dakikalar geçtikçe Şahin geriliyordu. Midesi de gittikçe ağırlaşıyor gibi hissediyordu. Beynine yerleşen korku sisini silmeye çalıştı. Zehra'ya bir şey olmayacaktı. Tuğba, küçük kızı Selin'in yanına çıkarmadan önce onunla konuşacak, hazır olduğuna inandığı anda çıkaracaktı. Hazır değilse, bu gece başlamadan bitecekti. Belli belirsiz nefesini üfledi. Bu kadar gerileceğini tahmin edememişti. Hâlbuki birkaç saat öncesine kadar her şey daha kolaydı, daha oluru var gibiydi.

Selin'in gelmesine az bir süre kala, Şahin'in bakışları karısıyla buluştu. Tuğba da eşinin demek istediğini anlayınca Zehra'ya dönüp, "Yemekten önce seninle biraz sohbet etmek istiyorum. Baş başa sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi.

Zehra başını "*Olur*," anlamında salladığında Devran, Zehra'yı yeniden kucakladı ve tekerlekli sandalyesinin üzerine yavaşça bıraktı. Saniyeler sonra Zehra ile Tuğba odadan çıkınca Devran meraklı bakışlarını Şahin'e çevirdi. Bir sıkıntısı olduğunu anlamıştı. Geldiğinden beri sergilediği tavırlar gergin olduğu zamanlardaki tavırlarının aynısıydı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun olduğunu da nereden çıkardın?"

Devran dudaklarını kıvırdı. "Rahat değilmişsin gibi davranıyorsun. Bilmem gereken bir durum mu?"

Şahin konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki kapı çalınınca susmak zorunda kaldı ve Devran'ın soru dolu bakışlarıyla karşı kar-

şıya kaldı. Devran, niteliğini anlayamadığı bir şaşkınlıkla, “Birini mi bekliyordunuz?” diye sordu. Kapının çalınması, Şahin’in az önceki hâllerinin gerekçesini açıklıyor gibiydi.

“Evet,” dedi Şahin tereddütsüz bir sesle. Uzatmanın kimseye faydası yoktu. “Selin’i de yemeğe davet etmiştim.”

Devran’ın gözlerinden, Selin’in adını duyunca simsiyah bir korku geçti. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana şaka yaptığını ve kapıdaki kişinin Selin olmadığını söyle!”

Şahin umursamaz görünmeye çalışarak kapıya doğru ilerledi. “Hayır, şaka yapmıyorum. Geçen gün gerçekleştirdiğiniz başarılı operasyonda beni çok gururlandırdınız ve bunun şerefine size yemek vermek istedim.”

Devran, oturduğu yerden bir ok gibi fırladı ve aynı hızla Şahin’in önüne geçerek kapının önünde bariyer kurdu. “Ne dedin sen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?”

Şahin olabildiğince sakın bir sesle, “Ben ne yaptığımın gayet bilincindeyim. Şu an anlamsız bir tepki veriyorsun. Çekil önümden!” dese de damarlarındaki kanı hızlandıracak müthiş bir heyecan kaplamıştı içini. Bakışlarını Devran’ın arkasında kalan kapının üzerinde yoğunlaştırdı. “Selin’i daha fazla kapıda bekletmek istemiyorum, ayrıca bu sizin için verdiğim ilk yemek değil, abartmayı kes artık.”

Devran inanamayan gözlerle karşısındaki adama bakıp, sinirle gülmeye başladı. “*Şaka yapıyor olmalı,*” diye düşündü çünkü bu kadar mantıksız hareket edebileceğine inanmak istemiyordu. “Tamam, eğlendin ve bitti. Şimdi bana, gelenin bir başkası olduğunu söyle.”

Şahin’in tek kaş anında kavislendi. “Sence ben, evime kolay kolay birini davet eder miyim?”

Şahin’in ciddi olduğunu gören Devran’ın kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı. Ağzını açtı lakin hissettiği korku dilini kurutunca, dilinin dönmediğini fark etti. Yeniden konuşmayı denedi. Nihayet sesini bulmayı başardığında da dişlerinin arasından sertçe tısladı. “İçeride Zehra var, farkında mısın? Selin’in buraya girdiği anda kopacak kıyameti göremiyor musun?”

“Öyle bir şey olmayacak. Ayrıca Tuğba var, korkulacak bir şey yok.”

Şahin’in rahat tavırları, Devran için bardağı taşıran son damla oldu. Devran, korkunun da verdiği sinirle anında Şahin’in yakasına

asıldı. “Lan sen delirdin mi? Nasıl bana sormadan benim hayatımla ilgili kararlar alırsın? Ben her gün ne çekiyorum, bilmiyor musun?”

Şahin bıkkınlıkla soludu. “İşte çektiklerine son vermek için böyle bir karar alıyorum. Gözlerimin önünde yok olmanı daha fazla izleyemeyeceğim.”

Kapı yeniden çalınınca, Devran, Şahin’in yakasındaki parmaklarının tutuşunu güçlendirdi. “Onu hemen gönder yoksa büyük bir kıyamete sebep olacaksın.”

Şahin, Devran’ın gözlerindeki, dehşete düşmüş gibi olan korku ve öfkeyi görünce bir an “*Hata mı yaptım?*” diye düşünmekten kendini alamadı. Bu gece planladıkları gibi gitmezse belki de büyük bir felakete sebep olacaktı. Yine de hayat bazen risk almaya değerdi. Tuğba’nın, Zehra’yı kendine zarar vermemek konusunda kontrol altında tutabileceğine tüm kalbiyle inanıyordu. Kesik bir nefes aldı. “Her şey Tuğba ile benim kontrolümüzde olacak, sen sadece sakin ol.”

“Sakin mi olayım? Ulan içeride Zehra var ve Selin’den nefret ediyor. Ayrıca Selin’e Zehra’yı bildiğini nasıl açıklayacaksın, kardeşten öteyiz diye nasıl diyeceksin?”

“Ne var bunda? Aynı bölükten adamla dost olunmaz mı? Sen aynı bölükteki kadına âşık oluyorsun ya...”

Devran, Şahin’e göz devirmekle kafa atmak arasında gelip giderken kafa atmayı tercih etti ve tam elmacık kemiğinin üzerine, çok da sert denilmeyecek bir şekilde kafasını geçirdi. Yüzünü hemen dağıtmak istemiyordu, ne de olsa gecenin sonunda dağıtmak için çok fazla vakti olacaktı ve bunu seve seve yapacaktı.

Şahin geriye doğru hafifçe sendeledi ve parmağını acıyan elmacık kemiğinin üzerine bastırdı. Canı çok fazla acımamıştı. Buna sevindiğini belli eden bir sesle, “Bundan daha sertini beklemiştim, sanırım ucuz atlattım,” dedi.

Devran tehditkâr bir biçimde işaret parmağını onun yüzüne doğrulttu. “Eğer Selin’i göndermezsen gecenin sonunda elmacık kemiği diye bir şey kalmayacak yüzünde!” diyerek kapının önünden çekildi. Derin bir solukla ciğerlerini doldurup koltuğa ilerledi. Hâlâ bir umut, Şahin’in Selin’i geri göndermesini bekliyordu. Göndermeyeceğini bilmesine rağmen bekliyordu. “*Onu içeri almamalı,*” diye, zihninde aynı sözleri tekrar tekrar telaffuz etti. Telaffuz ettikçe oda-

ya sığamadığını hissetti, yeniden ayağa kalktı. Olmayacaktı. Hem Selin hem Zehra zarar görecekti. İkisinin de canı yeniden yanacaktı ve yine engel olmayı başaramayacaktı. Kapıya doğru dönüp Şahin'i durdurmak için hamlede bulundu lakin her şey için geç kalmıştı. Açılan kapının ardından Selin göründü.

Devran, gördüğü manzaranın gerçekliğini kavramak ister gibi bir süre sadece bakakaldı Selin'e. Sanki etrafındaki her şey silinmiş, karşısında bir tek Selin kalmıştı. Gözlerinin kamaştığını hissetti. Gök mavisi rengindeki yazlık ipek elbisesi ayak bileklerinin biraz üzerinde bitiyordu ve neredeyse dizinin bir karış üzerine denk gelen derin bir yırtmacı vardı. İnce askıları ve geniş kare yakası olan elbise, omuzlarının ve göğüs kafesinin güzelliğini ayrıca gözler önüne sermişti. Ensesinde salaş, topuz yaptığı saçlarıyla da son derece zarif görüldüğünü düşündüğünde, "Aşk bu olmalı," dedi kendi kendine. Hoşnutlukla iç geçirip, o âna dek hissettiği tüm korkularını yok sayarak, ruhuna baharını getiren kadını kucaklamak istedi. Onu sıkı sıkı sarmak, kısacık bir an bile olsa huzurunda soluklanmak istedi.

Devran'ın kalp atışları öyle hızlı çarpıyordu ki Şahin, o sesleri sanki duyuyormuş gibi sessizce bir tepki verdi. "Yavaş oğlum, ağzını topla."

Devran, Şahin'in sesini duyunca önündeki duman dağılmış gibi ona baktı ve belli belirsiz sırttığını gördü. Tepki vermek istediye de Şahin'in Selin'e dönmesiyle o da bedenini sevdiği kadına çevirdi.

Selin'den duymaya alışkın olmadığı bir tonda kulaklarına "İyi akşamlar," cümlesi dolunca, kasılan bedeninin sihirli bir el dokunmuşçasına gevşediğini hissetti. Bu kadının varlığı bile iyi hissetmesi için bir sebepti.

Şahin, "Hoş geldin Selin," diyerek, içeri girmesi için kapının önünden çekildi. Selin de içeriye girip elindeki paketi Şahin'e uzattı.

"Bu sizin için, komutanım, en sevdiğinizden," dedi Selin.

Şahin, Selin'in elindeki pakete uzanıp, teşekkür etmek ister gibi başını hafifçe öne eğdi. "Her gece sizi yemeğe mi davet etsem?" dedi. Devran'a gülümseyerek göz kırpsa da onun sabit bir şekilde yüzüne baktığını görünce gözlerini kaçırdı. Aslında o sabit ifadesinden birçok anlam çıkarmıştı ve bunlardan en ağır basanı, bedeninin her an üzerine atlayacak gibi durmasıydı.

“Tuğba Hanım yok mu?”

Selin’in sorusu, Devran ile Şahin’in istemsizce yutkunmasına sebep oldu. Şahin’in yüzünde de artık samimi tebessümden çok uzak, gergin bir gülümseme vardı. Kapıyı kulpundan tutup yavaşça kapattı. “Tuğba içeride. Bir misafirimiz daha var, birazdan yanımıza gelirler,” diyerek koltukları işaret etti. “Biz şimdilik böyle geçelim.”

Selin’in kaşları merakla çatıldı. Dört kişi olacaklarını düşünürken bir başkasının varlığı, gerilmesine sebep olmuştu. Zaten bu geceyi bir an önce sonlandırmak istiyorken ve Devran’ın varlığına katlanmak eziyetken yabancı birinin fazlalığını kaldıramayacağını iyi biliyordu. Sıkıntıyla nefesini üflediğinde bakışları Devran’a kaydı. Genellikle askerî üniformasıyla gördüğü adamı siyah kot pantolon ve siyah kot gömlekle görmek garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Dağınık duran saçları da yüzüne, olduğundan daha farklı bir hava katmıştı. Tek sorun, içeriye girmesiyle birlikte içine dolan nahoş histi. Havada, uzansa tutabileceği şekilde bariz bir gerginlik vardı. Devran da geçen yemekteki şık giyiminden farklı olarak spor kıyafetlerle ve dağınık saçlarla gelmişti. Bu durum Selin’in hoşuna gitmesine rağmen, sanki arkadaşının evine gelir gibi giyinmesi içindeki nahoş hissi köpürttükçe köpürtmüştü.

Ağır ağır koltuğa oturdu ve bedenini komutanına çevirdi. “Misafir tanıdık mı?”

Selin’in sesi, sessiz bir ortamda sarkaçlı bir saatin tam vaktinde çalması gibi yürek hoplatacak bir şekilde yayılmıştı Devran’la Şahin’in kulaklarına. İki adam hızlıca birbirlerine baktılar. Şahin daha fazla uzatmanın anlamsız olduğunu bildiği için yeniden Selin’e bakıp, genzini sahte bir öksürükle temizledi. “Evet, tanıdık. İçeride Devran’ın kızı var.”

Şahin’in bir solukta söylediği söz, Selin’in nefesinin kesilir esine sebep oldu ve gözlerinde endişe şimşekleri çaktırdı. İçeride, düşünmekten uykularını kaçıran, Devran’ın kızı vardı. Kız hakkında tek bildiği, kızın ondan nefret ettiğiydi. Şahin’e uzun uzun baktı. Devran’ın kızıyla karşılaşma senaryolarını kafasında defalarca kurmuştu ama hiçbirinde komutanının evinde ya da karşısında olmak yoktu.

Bir hışımla ayağa kalktı. O kalkınca Devran’la Şahin de ayağa kalktı.

Selin kapıya yönelmeden hemen önce, “Ben gitsem iyi olacak, komutanım,” dedi lakin bir yalan bulamadığı için cümlelerin devamını getiremeden ve Şahin’in cevap vermesini beklemeden aceleyle bedenini çevirdi.

Şahin, “Selin, lütfen, nereye gidiyorsun? Bu gece sizin başarınızın şerefine yemek yiyecektik,” deyince, Selin olduğu yerde çakıldı.

Devran’ın kızının burada olması az önce sağlıklı düşünmesinin önüne geçmişti ve yemeğin asıl amacını o âna dek anlayamamıştı. Beynindeki sis perdesi dağılmış gibi bedenini yavaşça geri çevirdi. Önce Devran’a, akabinde komutanına baktı. “Devran’ın bir kızı olduğundan sizin haberiniz var mıydı, komutanım?” Komutanıyla sorgular gibi konuşmak, cesaret edeceği en son şeyken sesi ondan habersiz çıkmıştı bile. Yanaklarına kadar kızardığını hissetti ve komutanından sert bir tepki bekledi.

Devran ise Selin geldiğinden beri koruduğu sessizliğini bozmak istedi. Selin’in kafasında daha fazla soru işareti bırakmak istemiyordu. Sevdiği kadını sürekli bir bilinmezliğin içinde bırakmaktan nefret ediyordu. “Evet, kızım olduğundan en başından beri haberi var.”

İçerinin sıcak olmasına rağmen Selin ürperdiğini hissetti ve parmaklarını kollarına sardı. Devran’ın “en başından beri” kelimelerine yaptığı vurgu, birbirlerini çok daha önceden tanıdıklarını gösteriyordu. Bunun mümkün olduğunu düşündü. Belki de çok daha önce-leri aynı bölükte görev almışlardı ve Devran, komutanına güvenerek ona bir kızı olduğunu anlatmıştı. Bunu da sormak istedi fakat komutanını sorgulayamazdı. Belki daha sonra Devran’dan bu konunun ayrıntılarını öğrenebilirdi ama şu an gitmeliydi. Kendini gülümsemeye zorladı. “Ne güzel,” diyerek kapıya doğru yürümeye başladı.

“Selin, lütfen...”

Selin’i durduran bu defa, komutanının sesi değil, içerinden tekerlekli sandalyeyle çıkan küçük kız oldu. Başını hızlıca sese çevirdi Selin. Küçük kızın, göğüs altı hizasında biten koyu kahverengi saçları ve tıpkı babasınınki gibi yemyeşil gözleri vardı. Onları tanımayan biri bile ilk görüşte baba kız olduklarını anlayabilirdi. Karşısında sanki minyatür Devran vardı. Benzerliklerine gülümsemek istedi ama kızın durumu ve gözlerindeki yoğun öfkeden dolayı ifadesini sabit tuttu.

“Hoş geldin Selin.”

Selin, bakışlarını küçük kızın gözlerinden zar zor ayırıp, tekerlekli sandalyenin hemen ardında duran Tuğba’ya çevirdi. “Hoş buldum,” dedi ama kendisi bile sesini zor duymuştu.

“Baba, beni buradan alır mısın? Karnım çok acıktı, hemen yemek yemek istiyorum.”

Zehra’nın sözleriyle Devran hareket etmeye çalıştı ama bacaklarına beton dökülmüş gibi hissediyor, kıpırdayamıyordu. Bir an, böyle bir ortamda olmaktansa dağ başında düşmanla çarpışmanın daha kolay olacağını düşündü, ardından düşüncelerini bir kenara itip Zehra’nın yanına gitti ve onu kucakladığı gibi Selin’e döndü. Selin’le göz göze geldi. Bomboş bakıyordu Selin. Hiçbir ifade yoktu gözlerinde ama biraz daha dikkatli bakınca onun titrediğini gördü.

“Baba, acıktığımı söyledim!”

Devran, kızının sesini son anda idrak etti ve belli belirsiz başını sallayıp masaya doğru ilerledi. Selin ise karşısında hâlâ Devran ile kızı varmış gibi önündeki boşluğa bakıyordu. Tuğba’nın yanına geldiğinin ve bir şeyler söylediğinin farkında bile değildi. Farkında olduğu tek şey, kalbinde hissettiği koca ağırlıktı. O ağırlık, kalbini burkmuştu.

Selin, kolunda birinin parmaklarının varlığını hissedince önce koluna, sonrasında kolunu tutan Tuğba’ya baktı. “Hadi, yemeğe gelim,” dedi Tuğba.

Selin’in hissettiği duygu yoğunluğu âdeta boğazını tıkamıştı. Başını salladı. “Size afiyet olsun ama yemeğe kalamayacağım.”

Tuğba, parmaklarını Selin’in kolundan çekmeden ona daha da yaklaştı ve fısıldar şekilde Zehra’yı işaret etti. “Lütfen Selin, şu an gitmen hiç iyi olmaz. Eğer şimdi gidersen Zehra’da çok büyük bir travma bırakacaksın. Onu tekerlekli sandalyede gördüğün için gittiğini zannedecek. Onu beğenmediğini düşünecek. En büyük travması bu. İnsanların ondan kaçtığını ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğu için onu istemediklerini düşünüyor...” dedi ve Selin’in yüzüne baktı. “Çünkü bunu daha önce ağır bir bedel ödeyerek yaşamış.”

Selin, titremelerinin arttığını hissedince daha fazla ayakta kalamayacağını anladı. Hemen evden çıkmak, kendini arabasına atmak istedi lakin Tuğba’nın söyledikleri onu olduğu yere sabitlemişti. Ba-

şını geriye çevirdi ve bir kez daha Devran'la göz göze geldi. Umutla ona bakıyordu Devran. Bakışlarını küçük kıza kaydırduğunda, başını önündeki tabağa eğmiş, sıkkın bir tavırla önündeki tabakla oynadığını gördü. Çok geçmeden, Selin'in baktığını anlamış gibi başını eğdiği yerden kaldırdı. Dikkatli bir şekilde Selin'e baktı. Gözlerindeki yoğun öfkenin varlığı devam ediyordu. "Yemekte bize eşlik edecek misin yoksa ayakta dikilmeye devam mı edeceksin?"

Zehra'nın sorusuyla Selin'in kaşları şaşkınlıkla havalanırken, Devran uyarmak istercesine araya girdi. "Zehra, lütfen."

Zehra umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkip yeniden önüne döndü.

"Hadi biz de sofraya oturalım," dedi Şahin ve Selin'in oturmasını ister gibi hemen yanı başında duran sandalyeyi geriye çekti. "Böyle geç, Selin."

Selin gitmeyi hâlâ şiddetle istiyor olsa da zihninin gerisindeki cılız ses kalmasını söylüyordu. Kendisinden nefret eden küçük kıızı tanımasa bile onda travma yaratacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu. Sadece başını sallamakla yetinip, Şahin'in gösterdiği sandalyeye oturdu. Zehra, masanın başında oturuyordu ve çaprazında kalmıştı. Aralarındaki sandalye boştu. O sandalyeye komutanının ya da Tuğba'nın oturmasını umduysa da beklediği gibi olmadı, Devran yanına oturarak aralarındaki sandalyeyi doldurmuş oldu. Bakışlarını yeniden Zehra'ya çevirdi çünkü ondan bir tepki bekliyordu. En azından babasına karşı sert bir bakış... Fakat Zehra hiçbir tepki vermemişti. Düşünceli bir hâle bürünmüş gibiydi.

Şahin'in bakışları da karısının üzerindeydi. Zehra'nın neden sakin kaldığını anlamaya çalışıyordu. Karısı, "Her şey kontrolüm altında," der gibi gülümseyince o da aynı şekilde gülümsedi ve "Afiyet olsun," dedi.

Kimseden çıt çıkmamıştı. Şahin'in sözleri sanki sessizliğin fermanını imzalamıştı. Herkes önündeki tabağa döndü. Odayı dolduran çatal bıçak seslerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Çok geçmeden Devran, bakışlarını tıpkı kendi gibi iştahı olmayan Selin'e çevirdi. Selin, önündeki tabağın içinde çatalını boş boş çeviriyordu ve hafifçe sallanan bedeninden, masanın altında ayağını gerginlikle titrettiğini anlayabiliyordu. Bakışlarını bu defa diğer

yanına çevirdi ve Zehra'ya baktı. O, yemeğini yiyordu ama o da boşta kalan elini sürekli saçına götürüyor, saç kulağının arkasında olmasına rağmen sürekli aynı yere kıstırmaya çalışıyordu. Rahatsız bir nefes verdi. Zehra huzursuz, gergin olduğu zamanlarda bu şekilde saçıyla oynardı. Devran bir an kendini ateş hattında hissetti ve öldürücü bakışlarını Şahin'e gönderdi. Şu an onu boğmak istiyordu.

Şahin delici bakışlardan nasibini alınca, öksürme isteğiyle dolup önündeki bardağa uzandı. Devran'ın bakışlarından kurtulmak istemesine Zehra'ya baktı. "Kodlama eğitimi nasıl gidiyor?"

"Güzel gidiyor," dedi Zehra lakin başını kaldırmadan cevap vermişti. "Mobil uygulamaların ve basit robot yazılımlarının nasıl çalıştığını artık öğrendim. Ayrıca şu an kendi oyunumu geliştiriyorum."

"Vay canına!" dedi Şahin ve ekledi. "Büyüdüğün zaman seni askeriyede görmek beni gururlandıracak."

Zehra yine başını kaldırmadan cevap verdi. "Ben asker olmak istemiyorum, askerler ailelerini hep yalnız bırakıyor. Babam yaşlandığında onun yanında kalarak ona ben bakacağım."

Zehra'nın sözleri, Devran'ın hem kalbini burktu hem de yüzünde dakikalar sonra tebessüm oluşturdu.

"Her asker ailesini bırakıyor mu, Selin?" diye sorarak, cevabı bilmesine rağmen Selin'i de sohbete dâhil etmek istedi Tuğba. "Ya da askeriyede kadın olmak zor mu?"

Selin, Zehra'nın hariç tüm bakışlar üzerine çevrilince bir an ne diyeceğini bilemedi, ardından elindeki çatalla oynamayı bırakıp karşısındaki Tuğba'ya baktı. "Yani zorluk kısmı rütbeye göre değişiyor ama erkek dünyasının hâkim olduğu bir alanda kadın olmak elbette zor. Bu her meslek için geçerli. Bırakma kısmına gelince, genel olarak her asker bırakmak zorunda kalıyor. Her şey bir göreve bağlı, bunun için bir telefon yetiyor."

Selin sözlerini bitirdikten sonra kimseden ses çıkmayınca masada yeni bir sessizlik oluştu. Bir müddet odayı yine çatal bıçak sesleri doldurdu. Şahin bu durumdan gitgide sıkılıyor ve canını vermekten bir saniye bile çekinmeyeceği adam için daha fazlasını yapmak istiyordu. Yeniden Zehra'ya döndü. "Oyunun ne üzerine?"

"Ormanlarda yaşayan hayvanlar ve vahşi yaşam üzerine."

"Aslanlar, kaplanlar, ayılar falan mı olacak?"

Zehra başını salladı. “Evet, simülasyon türünde bir oyun.”

“Ben en çok çitaları severim,” dedi Şahin keyifle ve Selin’e baktı. “Sence de kusursuz bir hızları yok mu?”

Selin, komutanının keyifle sorduğu soruya hafif bir tebessümle yanıt verdi. “Dünyanın en hızlı hayvanları olmalarının hakkını veriyorlar.”

“Dünyanın en hızlı hayvanları çitalar değil, doğanlardır. Saatte 399 kilometre hıza erişmişlerdir. Bu hızı geçen bir hayvan dünyada yoktur.”

Selin, Zehra’nın kendine doğru konuştuğunu görünce başını ona çevirdi ve oturduğundan beri başını ilk kez kaldırdığını gördü. Bakışlarını Zehra’nın üzerinden çekmeden, tedirginlikle, “O zaman ‘Karada en hızlı olmalarının,’ diyeyim,” dedi.

Zehra cevap vermeyip bir kez daha tabağına döndü. Şahin de umduğunun aksi yönünde bir tepki görünce, sessizliği kırmak için şansını bir kez daha denemek istedi. “Bir çita ya da doğan kadar hızlı olamasam da kahve içtiğim zaman kendimi aşırı enerjik hissediyorum. Doping etkisi sanırım... Normalde olduğumdan daha hızlı olmamı sağlıyor.”

Araya Tuğba girdi. “İçeriğindeki kafeinden dolayı kahvenin böyle etkileri var. Kafein, Dünya Dopingle Mücadele Ajansı¹ tarafından belirlenmiş yasaklı maddeler listesinde. İdrarda maksimum 15 mg/ml seviyesine kadar izin veriliyor. Bu da yaklaşık olarak 8 fincan kahveye eş değerdir.” Sözünü, Selin’e bakıp, “Kahve sever misin?” diye sorarak bitirdi.

“Kahveyle aram iyidir. Sabahları iyi bir uyku açıcı olduğunu inkâr edemem.”

Selin’in sözlerine ilk yanıt yine Zehra’dan geldi. “Sabahları iyi bir uyku açıcı kahve değil, elmadır. Ayrıca elma daha sağlıklıdır.”

Devran, “Zehra!” diye tekrar uyarınca Zehra umursamaz ifadesini sürdürerek yemeğine devam etti. Selin de derin bir nefes aldı. Küçük kızın ondan nefret ettiği her hâlimden belliydi.

Tuğba hızlıca araya girip başını sallayarak, “Evet, elma kahveden daha sağlıklıdır,” dedi. “Yetişkinler uyanmak için kahve içse

¹ Dünya Dopingle Mücadele Ajansı (WADA): 1999 yılından bu yana faaliyet gösteren uluslararası ve bağımsız kuruluş.

bile çocuklar elmayı tercih etmelidirler. Her aile, çocuklarının sağlıklı beslenmesini ister, öyle değil mi Zehra? Babanın bu konudaki titizliğini iyi biliyorsun.”

Zehra, Tuğba’ya yanıt vermek yerine ters bakışlarını Selin’in üzerine dikti. “Senin, ailen var mı?”

Selin, Zehra’nın ters bakışlarından etkilenmemeye çalışarak, temkinli bir sesle, “Bir ailem var,” dedi lakin bu sorunun ardından gerileceklerini hissediyordu.

“Onlarla mı yaşıyorsun?”

“Hayır, onlar burada yaşamıyor. Ben yalnız yaşıyorum.”

Zehra’nın kaşları yavaşça çatıldı. “Artık babamla mı yaşayacaksın yani?”

Zehra’nın sorusuyla Selin’in gözleri kocaman açıldı. Devran da öksürük krizine girmişti.

“Hayır,” dedi Selin aceleyle, en çok da komutanının yanında böyle bir soruyla karşılaşmak onu utandırmıştı.

Kaçamak bakışlarını komutanının yüzüne tutundurdu ve o an beyni yepyeni bir gerçekle sarsıldı. Komutanı başını öne eğmiş, hiçbir şaşkınlık tepkisi göstermemişti. “*Biliyor,*” diye düşündü. Sadece Devran’ı çok uzun zamandır tanımakla kalmadığını, ayrıca Devran’ın hakkındaki her şeyi bildiğini ve bu geceki yemeği sırf karşılaşmaları için düzenlediğini anlamıştı. Anlayamadığı tek nokta, aralarındaki bağın boyutuydu. Sandığından çok daha fazlası vardı aralarında. Açık kalan ağzını güçlkle toplayıp Zehra’ya döndü. “Hayır, babanla yaşamayacağım.”

“Onunla evlenmeyecek misin?”

Devran öksürük krizlerini güçlkle zapt edip, Zehra’yı uyarmaktan çok daha ötesini yaptığını sesinde belli etmeye çalıştı. “Zehra, biz bu konuyu seninle konuştuk ve kapattık. Lütfen artık uzatma!”

Zehra hırçın bir tavırla, “Hayır baba, ben sizin evlenmenizi istemiyorum ve bunu onun da bilmesini istiyorum,” diyerek Selin’e baktı. “Babamdan uzak dur!”

Devran yüksek denilebilecek şekilde ters bir ifadeyle “Zehra!” deyince Selin araya girmek istercesine elini Devran’ın koluna bastırdı.

“Bir saniye,” diyerek, aynı hızla elini Devran’ın kolundan geri çekti Selin. Hem paniklemiş hem utanmış hem de sinirlenmişti ve üçlü kombinasyon yüzünden ruhunun sarsıldığını hissediyordu. Sakin tutmaya çalıştığı bir sesle, “Babanla evleneceğimizi nereden çıkardın? Yok öyle bir şey,” dedi.

“Niye olmasın? Babam bana seni sevdiğini ve seninle evlenmek istediğini söylemişti.”

Zehra’nın sözleriyle Selin’in kalbi titredi. Ne zaman kalbi titrese, her bir zerresinde yenilgiyi hissediyordu. Yine her bir zerrresi, Devran’a duyduğu aşkla kıvranıyordu şimdi. Kendine de hissettiği aşka da lanet etti.

Devran ise ne yapacağını bilemiyor, bir Selin’e, bir de Zehra’ya bakıyordu. Bir an Zehra’yı kucaklayıp başka odaya götürmek istedi lakin bakışları Tuğba’ya kaydığında, Tuğba müdahale edeceğini anlamış gibi masadaki ellerini kaldırmış, “*Hayır,*” der gibi hareket ettiriyordu. Çaresizlikle başını sallayabildi Devran.

Selin de kuruyan dudaklarını ıslatıp, “İçin rahat olsun diye söylüyorum, biz babanla asla evlenmeyeceğiz,” dedi.

“Neden, sen babamı sevmiyor musun?”

Selin sertçe yutkunup bakışlarını Devran’a çevirdi; vereceği cevabı bilmesine rağmen umutla gözlerinin içine bakıyordu. Onun umut dolu bakışları gözlerini ağlama isteğiyle sızlattı. Dilinde hiçbir zaman can bulmayan sözler yine, yeniden, “*Çok seviyorum, kendimden vazgeçecek kadar çok seviyorum,*” diye içinde can buldu lakin içindeki sesin aksine başını sağa sola sallayıp, titreyen sesiyle konuştu Selin. “Sevmiyorum, biz sadece aynı bölükte çalışan iki askeriz.”

“Yalan söylüyorsun,” diye karşı çıktı Zehra. “İstediğin kadar yalan söyle, babamı elimden almana hiçbir zaman izin vermeyeceğim!”

“Yeter artık, Zehra! Uzatmamamı söyledim!”

Devran’ın yüksek çıkan sesiyle Zehra başını hızlıca önüne çevirdi. Bu defa, bir tık ileri gittiğini babasının sesinden açıkça hissetmişti.

Masaya bir öncekinden daha ağır, daha soğuk bir sessizlik çöktü. Sessizliğin her saniyesi, yıkılmak üzere olan bir duvarı pençesinde ağırlıyor gibiydi ve bu duvar Selin’di. En olmayacak kişilerin önünde dağılmak üzereydi. Parmak uçlarına kadar nefret edildiğini

hissediordu. Bu his, zihniyle beraber gözlerini de bulanıklaştırıyordu. Koskoca salonda kendini fazlalıktan öte göremiyordu. Tır tır titreyen ellerinin kontrolünü çoktan kaybetmişti. Odaya sığamadığını hissedince oturduğu yerden ayağa kalktı. Bakışları komutanı ile karısının üzerindeydi. “Yemek için çok teşekkür ederim, her şey çok lezzetliydi ama artık gitsem iyi olacak.”

Şahin gülümsemeye zorladı kendi. “Biraz daha kalsaydın,” dedi fakat Selin’i bu saatten sonra hiç kimsenin burada tutamayacağını iyi biliyordu.

“Belki başka sefere, iyi geceler,” dedi Selin. Sandalyesini itti, ardından bedenini kapıya çevirdi.

Hemen arkasından Devran, Şahin ve Tuğba da ayağa kalkmış, peşinden yürüyordu.

“Baba, nereye gidiyorsun?”

Devran, kızının sorusuyla başını geriye çevirdi, kızgın bir ifadeyle yüzüne baktı. “Geleceğim.”

Zehra, “Eyvah!” dedi mırıldanırcasına. “Bana bu sefer çok kızacak.” Başını öne eğip, babasının hemen yanına gelmemesi için dua etmeye başladı.

Devran, kızının başını öne eğmesiyle birlikte Selin’in hemen peşinden dışarı çıktı. “Selin, dur lütfen.”

Selin, Devran’ı duymazlıktan gelip verandadan indi ve bahçeye çıktı. Öfkeden alev alev yandığını hissediyordu. Kendini kapandan zor atmış bir av gibi görmenin önüne bir türlü geçemiyordu. Komutanının her şeyi biliyor olması, Devran’ın evlenmek istediğini kızından duyması, bu gece her şey sırf bunları öğrenmesi için planlanmış gibiydi. Devran kolundan tutunca da hışımla ona döndü. Gece olmasına rağmen bahçenin loş ışıkları Devran’ın yüzünü aydınlatıyordu. Kolunu geri çekmeye çalışsa da, ilk kez inatçı olmayan bir ses tonuyla, “Devran, ben çok sıkıldım,” dedi çaresizce. “Sürekli senin soru işaretlerinin tam ortasında bulunmaktan ve içinde kaybolmaktan çok yoruldum. Ben sana bu kadar ne yaptım?” Ağlamak istiyordu ama bunu yapamayacağını en çok da gözleri bildiği için ağlama isteğiyle sızlıyordu.

Selin’in titreyen sesi Devran’ın irkilmesine sebep oldu. Onun da kolları sızlıyordu, Selin’e sarılmayı çok isteyip de sarılamamaktan

sızlıyordu. “İnan bana, benim böyle bir geceden de senin yemeğe geleceğinden de haberim yoktu. Bilseydim Zehra’yı asla getirmezdim. Zehra adına senden özür dilerim. Onun derdi sen değilsin, benim. Beni kimseyle paylaşmak istemiyor, hepsi bu. Ayrıca kendi adıma da özür dilerim, böyle olsun hiç istememiştim. Kendimce hem seni hem de kızımı korumaya çalıştıkça her şeyi elime yüzüme bulaştırdım.”

Selin, Devran’a inanıp inanmamakta kararsız kalsa da, bu konuda ne kadar geri pedal çevirse de içinden bir ses Devran’ın ne yaşadığını öğrenmesi gerektiğini söylüyordu. Pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. “Neden bana kızının yürüyemediğini söylemedin?”

“Bir kez bile dinlemediğin için olabilir mi?”

Selin derin bir solukla doldurdu içini. Devran’ın haklı olduğunu biliyordu ama yaşadıklarını sindirmesi gerekiyordu. Sessizce, “Ona n’oldu?” diye sorduğunda, Devran’ın yumruklarını sıkıldığını görünce garip bir ürperti doldu içine.

“Bir kaza oldu,” dedi Devran öfkeyle. “Bir aylık ehliyetini kaptırmış sarhoşun teki gelip arabama çarptı. O gece aksi gibi hava yağmurlu ve yol kaygandı. Ben arabadan kaçabilmek için manevra yaptım ama bu tam bir hataydı, arabanın takla atmasına sebep oldum ve Zehra’nın beli kırıldı. 13 gün boyunca yoğun bakımda kaldı. Uyandıktan sonra bir daha asla yürüyemedi çünkü omurilik felci olmuştu, bacaklarını hissetmiyordu. Tedaviler sayesinde kendi başına oturabilmeyi başardı ama yürümesi...” deyip sustu.

Selin, Devran’ın vicdan azabını ilk kez görüyordu. Midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Sanki Devran’ın vicdan azabı keledi içine işlemişti. Kısa ve ona inanmadığını belli eden keyifsiz bir gülüşle baktı. “Bunun için kendini suçlamıyorsun, değil mi?”

Devran, Selin’in ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi dikkatle yüzünü süzdü. “Elbette ben suçluyum. Benim yüzümden bir daha asla yürüyemeyecek.”

“Sen böyle olmasını istemezdin.”

“Bunun ne önemi var? Önemli olan benim hatam yüzünden yürüyemeyecek olması.”

Selin başını şiddetle iki yana salladı fakat önünde, kendini kendi vicdan muhakemesiyle ateşe atan bir adam vardı ve o an ne derse

desin onu o ateşten çıkaramayacağını anlamıştı. Çevresinin de böyle düşünmesinde etkili olabileceğini düşünerek, Devran'ın o gece dağ başında görevdeyken eski karısı hakkında söylediklerini anımsadı. Kızının annesiz kalmasına kendinin sebep olduğunu söylemişti. Kararsız bir sesle, "Annesine n'oldu?" diye sordu.

Devran'ın çenesi öfkeyle kasıldı. "Terk etti. Felçli bir kıza bakamayacağını bir mektupla bildirip terk etti."

Selin kulaklarına inanamamıştı. Bir an "*Şaka yapıyor olmalı,*" diye düşündü çünkü bir evladın ayağına taş değse önce anne yüreğinin sızladığını biliyordu ama Devran'ın yüzü daha önce hiç şahit olmadığı şekilde ürkütücü bir ifadeye bürünmüştü. Ne diyeceğini bilemeyince sessiz kalmayı tercih etti.

Devran da Selin'in sessizliğinde konuşmasına devam etti. "Zehra'nın beni paylaşamama sebebi tamamen bu. Onun için çok büyük bir travmaydı. Annesinin ondan utandığı ve bıktığı için onu terk ettiğini düşünüp kendini suçluyor. Benim hayatıma giren herhangi bir kadının da ondan utanacağını ve bıkacağını, üstelik beni ondan koparacağını zannediyor. Annesi gibi onu bırakıp gideceğim diye çok korkuyor."

Küçük kızın yaşadıklarını ve korkularını duydukça Selin'in göğsünde güçlü bir çığlık yükseliyordu. Tuğba'nın neden öyle dediğini şimdi anlamıştı. Burnunun direği sızlayınca dudaklarını birbirine bastırdı. Ağlama isteğini geçiştirebilmek için konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şahin Yüzbaşı neden seninle ilgili her şeyi biliyor?"

Devran bu geceden sonra Şahin'le olan dostluklarını saklamanın da anlamsız olduğunu biliyordu. Olduğu gibi anlatmaya karar verdi. "Şahin konusunda kafanın karıştığını bili-"

Devran sözünü tamamlayamadan Selin araya girdi. "Şahin mi?" diye sorduğunda yüzü kadar sesi de şaşkınlığa bulanmıştı.

"Evet... Yani biz, Şahin'le çocukluk arkadaşız, birlikte büyüdük sayılırız. O yüzden seninle ilgili her şeyden haberi var."

Selin'in gözleri korkuyla açıldı ve ağzından istemsiz olarak, "O geceden de mi?" diye soruverdi. Söylemesiyle pişmanlığı aynı anda oldu ama Devran onu çoktan duymuş hatta kaşlarını çatmıştı. "O kadar değil, saçmalama Selin. Sen benim özelimsin."

Selin rahat nefes verse de dik duruşunu bozmadı. “Ben senin hiçbir şeyin değilim, o gece bir hevesti, geçti gitti.”

Devran’ın kaşları daha da çatıldı. “Beni böyle mi cezalandırıyorsun? Yokluğunla terbiye olduğum yetmiyormuş gibi sürekli canımı yakacak imalarda mı bulunacaksın?”

Selin bir rüyadan uyanmış gibi, az önceki kırgınlığına zıt bir terslikte, “Devran bak, bu mesele çok uzadı. Bu nereye kadar böyle devam edecek, bilmiyorum ama ben artık dayanamıyorum. Benden uzak dur!” dedi.

Devran ellerini sinirle yüzünden aşağıya indirdi. “Denemedim mi sanıyorsun? Kaç kez denedim ama kahretsin ki başarılı olamadım. Ne senden vazgeçebiliyorum ne de Zehra’yı ikna edebiliyorum.”

Selin sükûnetle omzunu sallayıp, çok da kibar denilemeyecek bir sesle dudaklarını araladı. “Boşuna ikna etmeye çalışma çünkü biz diye bir şey olmayacak. Anla artık ve hayatımdan çık.”

Devran sessiz kalıp, tehlikeli denilebilecek bir süre zarfında Selin’in sadece gözlerine baktı. Selin’in, bakışları karşısında titrediğini görünce, “Hayatından tamamen çıkayım yani, öyle mi?” diye sorarak, aralarındaki mesafeyi tamamen kapatıp elini Selin’in beline doladı. Bedenleri tamamen birbirine değiyordu ve bedenlerinin sıcaklığı çoktan birbirine geçmişti.

Selin, Devran’ın sıcaklığıyla felç olmuş gibi kıpırdayamazken Devran burnunu Selin’in yanağına sürterek, koklar gibi nefes aldı. “Bu kokuyu almadan yaşayamam ki ben.” Başını kaldırıp Selin’in gözlerinin içine baktı. “Ya da gözlerinin içine bakmazsam bir daha bana sabah olur mu sanıyorsun?” Boşta kalan elini Selin’in titreyen dudaklarının üzerine getirdi ve parmak ucunu hafifçe dudağına sürttü. “Bu dudaklar bana gülümsememesine rağmen bir kez bile gülüşünü duymasam bir daha hiçbir bahar uğramaz ruhuma.” Parmaklarını dudağının üzerinden çekip yeniden gözlerinin içine baktı. “Tependen tırnağa her bir zerrene deli gibi âşığım ve ne yaparsam yapayım senden uzak kalamıyorum.”

Selin, Devran’ın sıcaklığıyla, dokunuşlarıyla, kokusuyla ve sözleriyle tamamen kilitlenmiş durumdaydı. Kalbi hissettiği sıcaklığa anında kendini teslim etmişti ve o sıcaklıktan çıkmamak için mantığıyla büyük bir savaş veriyordu.

Devran'ın bakışları Selin'in gözlerinden, aralanan dudaklarına indi. İçindeki öpme isteğine karşı koyamıyordu, koymayacaktı da. Başını hafifçe yana eğip, Selin'in gözlerinin içine baka baka aralanan dudaklarını kavradı ve gözlerini kapatıp öpmeye başladı. Selin karşı koyduğu an bırakacaktı fakat çok geçmeden Selin'in karşılık verdiğini görünce kalbi büyük bir sesle gümbürdedi, elini başının arkasına yerleştirerek Selin'i dudaklarına daha da bastırdı.

Selin dudaklarının üzerindeki baştan çıkarıcı darbelerle alkol almışçasına uyuştüğünü hissediyordu. Gözlerini kapattı. Her bir uzvu çalışmayı bırakmış, bir dudakları bir de kalbi çalışır kalmıştı. Dudakları özlemle, kalbi aşkla yanıyordu. Dakikalarca öptü Devran'ı. İçindeki aşk, dudaklarından oluk oluk Devran'a akıyordu. Bitmesini, gitmesini istemiyordu. Devran'ın da bırakmak istemiyor gibi öpüşü ve bedenini bedenine bastırması aşkı iliklerine kadar hissetmesine sebep oluyordu.

Çok sonra nefesinin ciğerlerine yetmediğini anlayınca gözlerini gerçeğe araladı ve ne yaptığını idrak eder etmez bir hışımla Devran'ı geriye gitti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl öpersin beni?"

İkisi de hızlı nefesler alıp vererek karşılıklı duruyorlardı ve Devran, Selin'in sorusuna cevap vermemişti.

Selin sert bir şekilde elinin tersiyle dudaklarını silip, "Sakın bir daha bunu yapma! Biz diye bir şey asla olmayacak çünkü senden nefret ediyorum!" diyerek arkasını döndü ve hızlıca yürüdü.

Devran, Selin'in gidişini izlerken keyifle mırıldandı. "Hâlâ beni seviyor."

XIII

Asya ve Fatih'in düğünlerine yalnızca 2 gün kalmıştı ve Asya'nın içi heyecandan kıpır kıpırdı. Tek sorun, günlerdi. Günler onunla inatlaşır gibi, akmamak için âdeta diretiyordu. Zaman demir almış gibiydi. Geçen beş gün, ömründen giden beş yıla tekabül etmişti sanki.

Boyunduruğu altında saklandığı Fatih'e kaydı bakışları. Fatih de hem heyecanlı hem de olabildiğince gergindi. Asya'ya ya da düğün günlerine bir şey olacak diye ödü patlıyor, yeni doğmuş bir bebekmiş gibi davranıyordu kolları arasındaki kadına. Ayrıca düğün tarihlerini aldıkları günden beri gözüne doğru dürüst uyku girmemişti. Sürekli "*Bir aksilik olacak mı?*" diye düşünüyor, sıkıntısı uykularını kaçırıyordu.

Asya, Fatih'in gerginliğini yanak hareketlerinden anlayınca yanağını öpme isteğiyle doldu.

Yanağını öper öpmez Fatih'in başı ona döndü. "Filmi izlemek yerine beni mi izliyorsun?"

Asya tasdiklercesine başını salladı. "Evet, çünkü sen de film izlemiyorsun, dakikalardır boş bakıyorsun."

"Kafamda düğünün detayları vardı, onları düşünüyordum." Avuç içlerini, Asya'nın yanaklarının üzerine bastırdı. "İçinde hiçbir ukdenin kalmasını istemiyorum, her şeyin kusursuz olmasını istiyorum."

Asya, Fatih'in tedirgin yüzüne hüznle bakıp işaret parmağının ucunu şakağına bastırdı. "Biliyorum, sevgilim ama sen kafanın içindeki tüm bu düşünceler yüzünden mutlu değilsin, sürekli bir şeylerin iyi olması için çabalarken kendini ikinci plana atıyorsun ve bu durum beni mutsuz ediyor. Düşünümüzden tek beklentim, ikimizin de eğleniyor olması. Benim için kusursuzluk anlayışı sadece budur."

Fatih gülümseyip dudaklarına uzandığı sırada kapı çalınınca Asya'nın bakışları saate kaydı. Vakit akşamüzerine geliyordu.

"Birini mi bekliyorduk?"

Fatih rahatsız bir nefes verip ayağa kalktı. "Sence beni en büyük zevkimden genel olarak kim mahrum bırakıyor?"

Fatih'in homurtu gibi çıkan sesine karşılık Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Merih mi?"

"Tabii ki de Merih gelmiştir, kesin karnı acıkmıştır."

"Ama onlar bu gece Leyla ile birlikte yemeğe gideceklerdi."

Fatih "*Bilmiyorum,*" der gibi dudaklarını kıvrıp kapıya ilerleyince Asya da peşinden gitti. Bu saatte gelebilecek kişileri beyninde tek tek tarttı. Büyükbabasının bahsettiği hergele tayfa dışında kimse olamazdı.

Fatih'in kapıyı açmasıyla arkadaşlarının hepsi kapının önünde belirdiğinde, Fatih'le Asya onlara şaşkınlıkla baktı. "Hayırdır?"

Merih, Fatih'i hafifçe omzundan iterek kapının önünden çekilmesini sağladı ve hepsi arka arkaya içeriye girdiler. Elllerinde de iki elbise kılıfı ve ayakkabı kutuları vardı.

Asya, ellerindekileri işaret ederek, "Bunlar nedir?" diye sordu.

Leyla, elindeki elbise kılıfını göstermek istercesine kaldırdığında Gökçe ile Zeynep, Asya'nın kollarına girdiler. "Bu elbise senin için. Birazdan senin kına gecene gideceğiz de öncesinde seni hazırlamak istedik."

Asya anlamsızlık dolu bir ifadeyle önce Gökçe'ye, akabinde Zeynep'e baktı. "Kına gecem mi?"

"Evet, kına gecen," dedi Gökçe ve Semih'in elindeki diğer elbise kılıfını işaret etti. "O da Fatih için. Onlar da daha sonra kınayı basmaya gelecekler."

Asya hâlâ demek istediklerini anlayamıyordu. Annesiyle büyükannesi yanında olamayacağı için kına gecesi yapmaktan vazgeç-

mişti, sadece düğün yapacaktı. O da Fatih'in hevesini kırmamak içindi. Yanlış düşündüğünün farkındaydı ama bazı şeyler elinde değildi. İçinde sürekli taze tuttuğu yastan sıkılsa da aile özleminin önüne geçemiyordu.

“Biz kına gecesi yapmayacaktık ki.”

Fatih'in sözlerine yanıt, Onur'dan geldi ve Onur, elindeki ayakkabı kutusunu Fatih'in eline sıkıştırdı. “Evet, yapmayacaktınız ama kızlar ileride kına gecesinin Asya'nın içinde ukde kalabileceğini düşündüler. O yüzden birkaç arkadaşın da dâhil olabileceği küçük bir mekân kiraladık. Tek amacımız, hep birlikte birkaç saat eğlenmek, olur değil mi Asya?”

Fatih'inkiler dâhil tüm gözler Asya'nın üzerine çevrilince Asya bir an ne diyeceğini ya da nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi. Bir kına gecesi olsun istiyordu ama aile eksikliğinin var ettiği gerideki boşluk ağır basınca bu isteğinden hemen vazgeçiyordu.

“Aslında istediğini hepimiz biliyoruz, Asya. Sen bize hep, nasıl bir kına gecesi yapacağından bahseder dururdun.”

Asya başını Zeynep'e çevirdi. Anlayışlı gözlerle ona bakıyordu. Burnunun direği sızlarken, “O büyükannem ölmeden önceydi,” dedi.

Gökçe, “Evet, önceydi ama şimdi de fikrin değişmemeli. Bunu yapmanı hem annen hem de büyükannen isterdi,” diyerek, kolundan çıkıp tam karşısına geçti. “Asya'm, yasının devam ettiğini biliyorum ama hep istediğin o kına geceni yapmazsan içinde ukde kalacağını da çok iyi biliyorum.”

“Gökçe haklı,” diyerek araya girdi Leyla. “Bizler senin hayaline ne kadar yaklaştık, bilmiyoruz ama sana küçük bir sürpriz yapmak istedik, umarım bize bunun için kızmazsın.”

Asya'nın gözleri ağlama isteğiyle sızladı. Onu mutlu etmek ve ileride bu eksiklikten dolayı pişmanlık duymamasını istedikleri için yaptıklarının farkındaydı. Cevap vermeyip sadece kollarını iki yana açınca, Leyla da elindeki kılıfı Merih'in eline tutuşturup Gökçe ve Zeynep gibi ona sarıldı.

Dostluklarının hiç bitmemesini ister gibi sımsıkı sarıldı Asya onlara. Gözlerine yaşlar dolunca görüş alanını rahat görebilmek için kirpiklerini arka arkaya kırıştıtırıp, karşısında duran dört erkeğe baktı. Mutluluktan en çok Fatih'in gözleri parlıyordu.

“Bu kadar duygusallık yeter,” diyerek ellerini çırpıttı Merih ve parmaklarını Fatih’in pantolonunun düğmesine yerleştirdi. “Kızlar, siz Asya’yı, beyler, biz de oyalanmadan Fatih’i giydirelim.”

Merih, Fatih’in düğmesini açınca Fatih hızla kendini geri attı. “Oğlum, kızların yanında n’apıyorsun?”

Merih ağlamaklı denilebilecek bir sesle, “Takımına çok para verdik, oğlum. Gerçekten merak ediyorum, degecek mi bakalım,” diye serzenişte bulununca Fatih sırttı.

“Birilerinin içi gitmiş,” diye karşılık verdi Fatih.

Merih de aynı şekilde sırtıp, “Sana feda olsun,” dedi ve yeniden Fatih’in düğmesine uzandı. Fatih geri kaçarken, kızlar Asya’nın koluna girip onu yatak odasına doğru sürüklemeye başladılar. Odaya girer girmez elbiseyi ve ayakkabı kutusunu yatağın üzerine bırakıp bakışlarını Asya’ya diktiler.

Asya tedirginlikle, “Ne?” diye sorduğunda üçünün de dudaklarına şeytani bir gülüş yerleşti, ardından hemen dibinde biterek üzerindeki tişörtü ve kot şortu çıkardılar.

Asya yarı utangaçlık, yarı telaşla “Kızlar, n’apıyorsunuz?” diye sorup, yarı çıplak bedenini kollarıyla gizlemeye çalıştı. Üzerindeki iç çamaşır takımı, arkadaşlarının görmesi için çok da uygun bir takım değildi.

Leyla, “Seni hazırlıyoruz,” dedi.

Zeynep, Asya’nın üzerindeki çamaşırlara hayranlıkla baktı ve “Zevkli hatun seni, üzerindeki çok güzelmiş,” diyerek kolunu çekmeye çalıştı.

Asya ısrarla karşı çıktı. “Zeynep, dur lütfen.”

“Bizden mi utanıyorsun?”

“Evet, utanıyorum.” Dolabın kapağını açarak kendine siper etti. “Kendim giyebilirim.”

Asya’nın homurtuya benzer çıkan sesine karşılık üçü de gülümseyip, yatağın üzerinde duran elbisesine uzandılar.

Asya da gelen fermuar sesinden elbiseyi dışarı çıkardıklarını anlamıştı. Başını uzatıp elbiseye bakınca, elbisenin zarıflığı karşısında nefesini tuttu.

Sivri yaka ve sol göğsü işlemeli olan ipek, saten elbise neftî renkteydi. Aynı zamanda uzun kuyruğu olan elbisenin sağ bacak üzerine

gelecek derin drapeli¹ yırtmacı vardı ve yırtmacı boydan boya gölgeleyen tül, sol göğsün üzerindeki işlemelerle süslenmişti. Elbiseye baktıkça Asya'nın tek söyleyebildiği, "Bu, bu çok güzel," oldu.

"Sen asıl, ayakkabılarını gör," dedi Gökçe ve ayakkabıyı da kutusundan çıkararak elbisenin yanında tuttu. "Gerçi sadece sağ ayağın görünecek ama olsun."

Yuvarlak burunlu açık ayakkabının bant detayları elbisenin üzerindeki işlemelerin aynısıydı. Asya önce elbiseyle, ayakkabılara, ardından da karşısındaki üç kadının ışıldayan gözlerine baktı. Onun için her detayı özenle seçmişler, içine sinmesi için çokça uğraşmışlardı. Titreyen sesini umursamadan, "Kızlar, çok teşekkür ederim," dedi.

"Hadi hadi, daha fazla teşekkür etmeni istemiyoruz, tek istediğimiz giyinmen," dedi Leyla ve elindeki elbiseyi uzattı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Arkanızı dönmeniz lazım, çamaşırlarımı değiştireceğim."

Kızlar başlarını sallayarak arkalarını döndüklerinde Asya hızlıca çamaşırlarını değiştirip elbiseyi üzerine geçirdi ve fermuarı çekmeleri için kızlardan yardım istedi. Leyla arkasına geçerken Gökçe de ayakkabılarını giydirebilmek için önünde diz çöktü. Zeynep ise makyaj malzemelerine göz gezdiriyordu. "Bu elbiseye hafif bir makyaj olur."

Leyla tam Zeynep'in yanına gidiyordu ki birden öğürmeye başlayınca banyoya doğru koşmaya başladı. Çok geçmemişti ki Gökçe de arka arkaya öğürdü ve Leyla'nın peşinden banyoya gitti.

Asya merakla arkalarından baktı. "N'oluyor bunlara?"

"Hadi Gökçe hamile de, asıl Leyla'ya n'oluyor?"

Asya ve Zeynep çok kısa bir süre Leyla ile Gökçe'nin banyodan çıkmalarını beklediler. Çıktıklarında ikisinin de yüzünün solduğunu gördüler.

Asya tedirginlikle, "İyi misiniz? N'oldu bir anda?" diye sorunca Gökçe ters ters Leyla'ya baktı. "Benim bir şeyim yoktu, o öğürünce birden midem kalktı."

Tüm bakışlar Leyla'nın üzerine dönünce, Leyla kararsız bir sesle "Hamile olabilirim," dedi.

¹ Drap: Kumaşın doğal ve yumuşak bir şekilde dökülerek oluşturduğu katlı görünüm.

Üçü de aynı anda, “Ne?” diye haykırınca Leyla panikle, susmaları için işaret yaptı. “Durun kızlar, Merih duyacak şimdi. Daha kesin bir şey yok. Üç dört gün geciktim ama test yapmadım. Biraz daha geçsin, kesinleşir kesinleşmez Merih’e söyleyeceğim.” Alt dudağını ısırıldı. “Eğer hamileysem Merih çok sevinecek.”

Asya şaşkınlıkla Leyla’ya baktı. Aynı şaşkınlık Zeynep ile Gökçe’de de vardı. “Siz bebek mi istiyordunuz?”

Leyla hevesle başını salladı. “Aslında, hem evet hem hayır. Normalde böyle bir düşüncemiz yoktu, sürekli korunuyorduk ama İtalya’da barıştıktan sonra Merih bebek istediğini söyledi ve korunmayı bıraktık.”

Gökçe tiz denilebilecek bir ses çıkardı. “Vay be, bizimkilerin yine ikizlikleri tuttu desenize. Neredeyse aynı anda baba olacaklar,” deyip tebrik etmek için Leyla’ya sarıldı.

Zeynep de Leyla’yı tebrik etmek için sarıldığında, “Belki de bu habere en çok Onur sevinecek,” dedi. “Dünya üzerindeki her kadının hamile kalmasını ve onların doğumuna katkısının olmasını istemek gibi garip bir takıntı edindi son zamanlarda.”

“Sanırım meslek aşkı,” dedi Asya gülerek. O da Leyla’yı tebrik etti.

Asya’yı Leyla’nın bedeninden ayıran, Zeynep’in eli oldu. “Bizimkiler ağaç oldu, meyve vermek üzereler. Bir an önce Asya’yı hazır edelim.” Asya’yı kolundan tutup, makyaj malzemelerinin olduğu yere doğru sürükledi. O dakikadan sonra saçları da Leyla’nın parmaklarına emanetti.

Yaklaşık 20 dakikalık uğraşın sonunda Asya aynanın karşısına geçip yansımaya baktı. Elbise, üzerine dikilmiş gibi bedenine tam oturmuştu. Saçlarına da elbisenin zarifliğine uyum sağlaması için Leyla tarafından tepede sıkı bir atkuyruğu yapılmış, omuzları gün yüzüne çıkarılmıştı. Abartı durmayan şeftali tonlarındaki makyajı ise elbisesiyle oldukça uyumlu görünüyordu.

“Masallardaki peri kızları gibi görünüyorsun.”

Asya minnet dolu gözlerle önce Zeynep’e, sonra da Leyla’ya ve Gökçe’ye baktı. “Sizin sayenizde...”

“Fiziğinin de hakkını yemeyelim,” deyince Leyla, Asya kızlarla birlikte gülümsedi ve hep beraber erkeklerin yanına gittiler.

İçeriye girdiklerinde dördünü de ayakta onları beklerken buldular. Asya'nın dikkatli bakışları Fatih'e çevrildi. Fatih, bacaklarını ve kalçasını tam saran siyah kumaş bir pantolon, yine omuzlarını ve sırtını tam saran bembeyaz bir gömlek giymişti.

Asya hayranlıkla Fatih'e baktığında, Fatih'in bakışları da onu buldu ve Fatih, uzun denilebilecek bir süre, sessizce, âşık olduğu kadını süzdü. Fatih'in beğeni dolu bakışlarına karşılık Asya, yanaklarının ısındığını hissediyordu. Fatih'in en çok böyle bakmasını seviyordu. Belki de bundan dolayı, üzerine sıcak basmasının önüne geçemiyordu.

Fatih nihayet süzmeyi bırakıp yanına gidince, sıcak dudaklarını alnına bastırdı. "Ben şimdi senin yanından nasıl ayrılacağım?"

Asya kıkırdadı. "Bir iki saatliğine ayrılacaksın."

"Ya o bir iki saat bana bir ömür gibi geliyorsa?"

Asya yanaklarının iyice ısındığını hissetti. "Fatih, böyle şeyler söyleme, utanıyorum."

Fatih gülümseyerek yeniden alnına dudaklarını bastırdı, ardından eline uzandı. "Hadi gidelim."

Yaklaşık 1 saat sonra vardıkları mekân, lüks bir otelin teras katıydı ve aynı özen orada da sağlanmıştı. Mekânda özellikle kullanılan detaylar, Asya'nın elbisesinin işlemelerine ve rengine göre belirlenmişti. Atıştırmalık olarak hazırlanan ikramlıklar da İtalyan mutfağından seçilmişti.

Asya, etrafı beğeni dolu gözlerle izlediğinde Fatih'in tedirgin sesini duydu. Fatih, tedirginlikle Gökçe'ye bakıyordu. "Hani bir arkadaşın vardı, ismi Fulden. O bu gece gelmeyecek, değil mi? Gelse bile sürpriz dansçı yok."

Fatih, Gökçe'nin kınasındaki striptizci olayından bahsedince Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Aynı şekilde Gökçe de kendini sıktı. "Merak etme, sürpriz dansçılar yok."

Asya, Fatih'in rahat nefes verdiğini görünce daha fazla dayanamayıp gülmeye başladığında kızlar da ona eşlik ettiler.

Fatih somurtarak, "O gece hâlâ aklımda," deyince ona ilk destek Semih'ten geldi.

"Sen bir de bana sor!"

“O gece hiç olmamalıydı ama oldu bitti. Bence o anları tekrar tekrar düşünüp sinirlenmenin anlamı yok.”

Semih, Merih’in sözlerine karşılık ona hayretle bakıp yeniden Fatih’e döndü. “Bazen cidden anormal olduğunu düşünüyorum. Aramızdaki en kıskanç adamın kıskanılacak yerde kıskanası gelmiyor. Üretim hatası var bunda.”

Merih pis pis sırıttı. “Kıskanmasam adamı havada dans ettirir miydin?”

Asya’nın aklı bir an o geceye gitti. Gerçekten de Merih o gece en son, adamı havada döndürüyordu. Düşüncelerinden Zeynep’in sesiyle sıyrıldı. “Ay, artık gitseniz mi, çok konuştunuz! Birazdan Defne uyanacak ve durmayacak. Sizin yüzünüzden eğlenemeden geri dönmek zorunda kalacağım.”

“Emir büyük yerden,” dedi Onur ve Zeynep’in yanağından öperek diğerlerine döndü. “Eğer eğlenemeden Defne uyanırsa sizi ben bile elinden alamam.”

Zeynep, Onur’un koluna hafifçe vurduğunda Fatih, eliyle Asya’nın belini sardı ve onu bedenine yasladı. “Bu güzellikten çok fazla uzak kalmaya dayanamam, en geç bir saate geleceğim.”

“Bekliyor olacağım.”

Fatih başını hafifçe yana eğerek Asya’yı dudaklarının üzerinden öptü, ardından diğerleriyle birlikte mekândan ayrıldı.

Onların gitmesiyle Zeynep de ellerini çırparak, “Haydi, eğlence başlasın,” deyince, Asya’nın vücudunu hissettiği heyecandan dolayı titreme aldı. Derin bir nefes alarak kendini geceye teslim etti Asya.

Eğlenmeye başlamalarının üzerinden çok geçmemişti ki mekâna Fatih’in annesi ile Selin girdi. Asya’nın yüzümdeki gülümseme Selin’i görmesiyle son buldu. Yüz ifadesi öylesine asık ve dağılmış görünüyordu ki doğruca yanına gidip, sarılma bahanesiyle kulağına fısıldadı. “Savaşta çıkmış gibisin.”

“Beni hiçbir savaş, Devran kadar süründüremez.”

Gözleri şokla açılan Asya hızlıca Selin’i bedeninden ayırıp, yüzüne şaşkınlıkla baktı. İlk kez ona Devran’ı itiraf ediyordu. Selin, Asya’nın şaşkın bakışlarını görünce “Sonra konuşuruz,” dedi ve içki barına yöneldi.

Asya hüzünle arkasından baktı. Selin'in aksine Fatih'in annesi olanlardan habersiz, oldukça mutluydu ve pistte kızlarla birlikte eğleniyordu. Selin'e son bir kez daha baktıktan sonra gülümseyerek diğer kızların arasına katıldı.

Fatih'in gelmesine yakın, kızlar ellerinde mumlarla Asya'nın etrafında dönerlerken, bekledikleri gibi Fatih'le arkadaşları içeriye geldiler. Zeynep, Fatih'i görür görmez elinden tutup onu direkt yanına oturttu. "Sana da kına yakacağız."

Fatih, "Hayır," dese de Zeynep ısrarını sürdürdü. "Sadece serçe parmağına yakacağım, hemen yıkarsan çok tutmaz. Bir hafta içinde kaybolur."

Fatih'in bakışları Asya'yı bulunca, Asya kına yakılmış avuç içlerini gösterdi. "Âdet yerini bulsun."

Fatih, Asya'nın avuç içlerine bakıp gülümsedikten sonra Zeynep'e döndü ve serçe parmağını uzattı. O saatten sonra da sabahın ilk ışıklarına kadar eğlence sürdü.

Eve döndüklerindeyse saat sabah 9'a geliyordu ve Asya'nın tek istediği uykuydu. Baktığı her şeyi ikili görüyordu, sanki yer sürekli ayağının altından kayıp gidiyordu.

Doğruca yatağa adımlayınca Fatih onun hâline gülümseyip, "Sanırım duş almadan yatacaksın," dedi.

Asya'nın tek yapabildiği başını sallamak oldu. Uykusuzluktan sesini bile bulamıyordu.

Asya başını sallayınca Fatih, dolabının yanma gidip içinden ince askılı, V yakalı kısa geceliği eline aldı. Çok geçmeden Asya'nın arkasına geçerek elbisesinin fermuarını açtı.

Elbise, Asya'nın üzerinden yavaşça süzüldü. Fatih onun geceliğini giydirmeye çalışınca Asya engel oldu. "Sallanıyorum ama henüz yıkılmadım, başarabilirim," dese de giyinmekte zorlanıyordu. Fatih'in yardımının gelmesi gecikmedi. Geceliği üzerine geçirdikten sonra kendini yatağa bıraktı Asya.

Fatih üzerine eğilip dudaklarını başının üzerine bastırdı. "Ben duşa giriyorum, muhtemelen ben çıkana kadar uyumuş olacaksın. İyi uykular güzelim."

Asya, Fatih'in son sözlerini hayal meyal duydu, gerisi derin bir karanlık...

Asya ertesi sabah erkenden kalktığında kendini oldukça dinç hissediyordu. Dün öyle çok uyumuştı ki uyandığında hava çoktan kararmıştı. Kalkıp duş aldıktan sonra Fatih'le yemek yemiş, kendini yeniden yatağa atmıştı. Biraz da bugünkü koşuşturmaca için enerji toplamak istemişti.

Düğünleri öğleden sonra başlayacak, akşamüzeri bitecekti. Düğün biter bitmez, Fatih'in kiraladığı yatla hemen yola çıkacaklardı. Balayı için Yunan adalarına gitmeyi planlamışlardı. Geceleri yatla yolculuk yapacak, gündüzleri de her bir adayı keşfe çıkacaklardı. Hemen yola çıkmalarının bir diğer nedeni de 5 gün sonra Leyla ile Merih'in düğününün olmasıydı.

"Hazır mısın güzelim?"

Asya bakışlarını Fatih'e çevirdi. Fatih hem heyecanlı hem de fazlasıyla gergindi. Bir son dakika aksiliğinin çıkmasından ödü kopuyordu.

"Hazırım sevgilim, hemen çıkalım."

Fatih, Asya'nın elini dudaklarının üzerine bastırdıktan sonra kuaföre gitmek üzere evden çıktılar.

Dakikalar sonra Fatih, Asya'yı kuaför salonuna bıraktığında Zeynep, Leyla ve Gökçe de onu orada bekliyorlardı. Asya doğrucu yanlarına ilerledi. Beklediği gibi hem Gökçe'nin hem de Leyla'nın yüzleri oldukça solgun görünüyordu. Bu da Leyla'nın hamile olma ihtimalini çok güçlendiriyordu.

"Leyla, iyi misin?"

Leyla oturduğu yerden kalkmadan Asya'nın sorusunu yanıtladı. "Sabah bulantım çok oldu. Merih bebek istediği için hemen şüphelendi. Hatta Onur'u bile aradı. Onur da kan tahlilinin en net sonucu vereceğini söyledi. Az önce kan verdik." Gülümsedi. "Merih'le Onur kanın başında bekliyor, dersem abartmış olmam."

Aynı şekilde Zeynep de gülümsedi. "Onur'un Merih'ten çekeceği var."

"Sanki hiç çekmiyor mu?" diyerek araya girdi Gökçe ve kızlara işgüzar bir ifadeyle göz kırıp Asya'ya döndü. "Evet, Asya'm, bu

gece sen de hamile kalıyorsun ve biz, arka arkaya doğuma giriyoruz. Kutsal arkadaşlık yemini gibi bir şey bu.”

Asya tuhaf bir şey duyuyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Kutsal arkadaşlık yemini mi, o nedir?”

Gökçe gelişigüzel elini salladı. “Boş ver, şimdi uydurdum. Bana da saçma geldi.” Sırıttı. “Sen ne yap et, bu gece hamile kalmaya bak.”

Gökçe’nin sözleriyle Asya’nın içindeki, bastırmaya çalıştığı tutku yeniden gün yüzüne çıktı. Fatih’le bugüne dek yakınlaşmış olsalar bile hiç ileri gitmemişlerdi. Yaşadıkları tamamen yüzeyseldi ve ilk kez bu gece Fatih’in farklı bir yanıyla tanışacaktı. Düşündükçe teninde tuhaf bir karıncalanma hissediyordu.

Gözünün önüne görüntüler gelince dudaklarını dişledi. Onun dudaklarını dişlemesi kızların sesli kahkaha atmasına sebep oldu. Asya onlara ters bir şekilde bakıp, “Çok kötüsünüz,” diyerek, kuaförünün işaret ettiği yere oturdu.

Kuaförüyle daha önce saçına nasıl bir model yapılacağını konuştukları için zaman kaybetmeksizin işleme başlandı. Başlamalarının üzerinden çok geçmemişti ki Merih soluk soluğa içeri girdi ve yüzündeki kocaman gülümsemeyle, kuafördeki çalışanların şaşkın bakışlarının ablukasında Leyla’yı kucakladığı gibi dışarı çıkardı. “*Anlaşılan, Leyla’nın Beta HCG¹ testinin sonucu pozitif,*” diye düşündü Asya. Leyla ile Merih dışarıda bir süre oyalandıktan sonra Zeynep ve Gökçe de yanlarına gitti. Dördünün yüzünde kocaman bir tebessüm vardı.

Yaklaşık 3 saat sonra Asya tamamen hazırды. Gelinliğini, kır düğünü konseptine uygun olarak seçmişti. Gelinlikte de zarıflığı seviyordu. Bu yüzden kabarık olmayan, kuyruklu, balık model, düşük kol tarzında bir gelinlik tercih etmişti. Gelinliğini süsleyen detaylar, baştan uca danteldi. Saçlarına da ensede salaş bir topuz yapılmıştı. Aynada dikkatle kendine baktı. Romantik bir filmin başrolünü süsleyen kadın havası vardı üzerinde.

Leyla, elindeki rengârenk çiçekleri olan gelin buketini uzattı. “Kıskanılacak kadar güzel oldun.”

¹ Beta HCG: Hamilelik tanısında ve takibinde kullanılan, kanda ölçülen bir hormon türü.

Asya, Leyla'ya gülümseyip diğer kızlara döndü. Gökçe çoktan ağlamaya başlamıştı bile. Burnunu çekerek Zeynep'e döndü. "Hamilelik boyunca böyle ağlayacak mıyım?"

"Ruh hâline bağlı ama sende ağlama potansiyeli yüksek."

"O ne demek?"

Zeynep keyifle kıkırdadı. "Semih'in seninle çok işi var, demek."

Asya, Zeynep'in sözlerine gülüyordu ki Leyla, "Fatih geldi," deyince kalbi birden heyecanla sarsıldı, bedenini kapıya çevirdi.

Fatih lacivert bir damatlık giymişti. İçindeki bembeyaz gömlek yüzünü aydınlatırken, lacivert ceketi saçlarının sarısını iyice gün yüzüne çıkarmıştı. Bakışları Asya'yı bulunca, olduğu yerde kıpırdaman durdu. Sessizce baktı. Asya, onun kirpiklerinin titrediğini görebiliyordu. Çenesinde ufak bir hareketlenme olunca bakışlarını dudaklarına kaydırdı. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını fark etti. "*Fatih'i biraz olsun tanıyorsam,*" dedi içinden. "*Şu an şükrettiğine yemin edebilirim.*"

Fatih'in sabit durmaya devam ettiğini görünce ona doğru adımladı. Asya'nın adımları Fatih'i harekete geçirdi ve soluğu anında yanında alarak, dudaklarını önce sağ eline, sonra da sol eline bastırdı. "Seni böyle gördüğüm güne şükürler olsun."

Fatih'in şükrettiğini duymak Asya'nın gözlerinin dolmasına sebep olmuştu. Ona belli etmemek için gülümsemeye çalıştı. "Sonunda evleniyoruz."

"Sonunda..." diye fısıldadı Fatih ve bu defa alnından öptü. "Bir an önce gidip şu nikâhı kıyalım."

Asya gülümsemesini bozmadan başını sallayıp, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi. Dışarı çıktıklarında onları Merih, Semih ve Onur kapının önünde bekliyorlardı. Arka arkaya arabaları dizmişler, şimdiden konvoy görüntüsü sergilemişlerdi. Asya onlara gülümseyerek arabaya ilerledi.

Fatih arabanın kapısını açınca Asya, Fatih'e bakıp, "Davetliler geldi mi? Özellikle askeriyedeki davetliler," diye sordu. Asıl sorma sebebi, Devran Komutan'ı merak etmesiydi. Selin'le kına gecesinden beri konuşamamış olsa da Devran Komutan'la ikisini yan yana görmeyi çok istiyordu.

Fatih “Herkes geldi,” deyince Asya rahat bir nefes vererek arabaya bindi. Neyse ki gidecekleri yer çok yakındı.

Yaklaşık 15 dakika sonra düğünlerinin yapılacağı mekâna vardıklarında, Asya bakışlarını gelişigüzel bir şekilde mekânda gezdirdi. Fatih’in de dediği gibi herkes oradaydı ve Asya’nın tüm bedenini heyecandan yoğun bir titreme almıştı. Fatih, Asya’nın titremesini fark edince başını ona çevirdi. “Derin nefes al, güzelim.”

Asya derin bir nefes alıp, destek almak istercesine Fatih’in elini daha da sıktı ve yürümeye devam etti. Nikâh memuru çoktan gelmiş, onları bekliyordu. Asya yürüdükçe bakışlarını davetlilerin üzerinde tek tek gezdirdi. Fatih’in hastaneden ve Asya’nın askeriyeden arkadaşları kalabalığın çoğunluğunu oluşturuyordu.

Asya, Devran Komutan’ını görür görmez bakışlarını dikkatle onun baktığı yere çevirdi. Gözlerinin tek odağı Selin’di. Balayı dönüşünde bu olayı iyice eşelemeyi aklının bir köşesine not etti.

Nikâh memurunun yanına vardıklarında, şahitleri olmak için Gökçe ile Semih de yanlarında yerlerini aldılar. Nikâh memurunun mikrofonu eline almasıyla birlikte nikâh merasimlerine geçilmiş oldu.

Saniyeler sonra Asya’nın elinde evlilik cüzdanı vardı ve etrafı Fatih’in ayağına basması için sesler yükseliyordu. Her şey rüya gibiydi. Başını Fatih’e çevirdi. Daha önce onu böyle mutlu gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Dans şarkıları çalmaya başlayınca, Fatih onu yavaşça pistin ortasına doğru çekti. Onların şarkısı çalıyordu. Beş yıl önce Asya’nın doğum gününde ilk kez dans ettiklerinde çalan şarkı, şimdi düğünlerinde çalıyordu. Asya elini Fatih’in omzuna yerleştirdi Fatih de elini onun beline sardı ve onu iyice kendine çekti. Asya’nın bedenine Fatih’in sıcaklığı yerleşirken kulaklarına da sesi doldu.

Cause all of me (Çünkü her bir yanımda)

Loves all of you (Âşık her bir yanına)

Love your curves and all your edges (Tüm çıkışlarını ve uç noktalarını seviyorum senin)

All your perfect imperfections (Tüm o mükemmel kusurlarını)

O gün titrediği gibi aynı şekilde yine titriyordu Asya. O günden tek farkı, şu an kulaklarına onu sevdiğini rahatlıkla fısıldayabiliyordu.

Danslarına bir süre sonra davetliler de eşlik etmeye başladı ve düğünleri tam manasıyla başlamış oldu.

Düğünün sonunda, kapanışı Fatih ve Asya beraber yaptılar. Öncesinde Fatih, Merih, Semih, Onur ve birkaç arkadaşı Asya'nın tam karşısına geçip, birlikte dakikalarca zeybek oynadılar. Asya olduğu yerde sabit kalıp onları gülümseyerek izledi. Fatih, zeybeğin sonuna doğru ona iyice yaklaşıp dizini yere vurunca Asya, Fatih'e doğru bir adım attı ve Fatih'in ayağa kalkmasıyla birlikte pistteki yerini aldı. Asya piste çıkınca arkadaşları hızlıca pisten ayrılıp onları baş başa bıraktılar. Bir süre de birlikte zeybek oynadıktan sonra Fatih'le birbirlerine sımsıkı sarılıp, alkışlar eşliğinde danslarını bitirdiler.

Fatih'in bir hayali vardı ve onlar bu hayali beş yıl sonra birlikte gerçekleştirebilmişlerdi.

Akşamüzerine doğru misafirler gidince daha fazla mekânda oylanmadan, onları bekleyen yata gittiler. Peşlerinden arkadaş grupları da gelmişlerdi. Erkekler Fatih'i aralarına almış, kızlar da Asya'yı aralarına almış bir şekilde vedalaşıyorlardı. Tabii kızlar sadece vedalaşmıyordu, Asya'yı biraz sonra Fatih'le yaşayacaklarından dolayı sürekli utandırıyorlardı.

"Kızlar, yeter artık!"

Asya, kızlara sitem ettiği sırada erkeklerin sesi yükselince başını onlara çevirdi ve üçünün de Fatih'in sırtını yumrukladıklarını gördü. "Hey, n'apıyorsunuz?" diyerek araya girmeye yeltense de Fatih elinden tuttuğu gibi onu yata doğru çekiştirmeye başladı.

"Bir an önce gidelim yoksa katil olacağım," dedi Fatih.

Merih, "Âdettendir, oğlum," deyince Fatih bir hışımla ona döndü.

"Ben sana göstereceğim âdeti, bekle sen!" diye karşılık verdi.

Merih pis pis sırtınca Fatih sabır çekerek önüne döndü ve Asya'yı da peşinden sürüklemeye devam etti. Asya gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, arkasında kalanlara baktı. Bütün çiftler birbirine sarılmış, onlara el sallıyordu.

Yata bindiklerinde Asya üzerine garip bir heyecanın bastığını hissetti. Fatih'le yıllardır aynı evde yaşamalarına ve iyi kötü yaklaşmalarına rağmen şu an hissettikleri çok tuhaftı. Derinlerde bir yerlerde, nefesini kesen güçlü bir arzu vardı.

Fatih'in adımlarının rotası direkt aşağısı olunca Asya bakışlarını yatta gezdirmeye başladı. Yat 3 katlıydı ve girişte misafir odası vardı. Misafir odasını görünce gözlerine inanamadı. Öyle bir ihtişamla ve konfor ele alınarak dizayn edilmişti ki günlerce bu odadan çıkmasa sesini çıkarmazdı.

Misafir odasının içinden geçerek bir kat daha aşağıya indiler. Yatın 6 kamarası bulunuyordu ve Asya'nın Fatih'ten öğrendiği kadarıyla yatın en geniş kamarası yatak odasıydı. Adımlarını atmaya devam ederken yatak odasından hemen önceki kamaranın mutfak olduğunu gördü. Misafir odasındaki ihtişam mutfakta da vardı. Bir evde var olan tüm konfor hatta daha fazlası yatta da var gibiydi.

Asya yata imrenerek bakmaya devam etti. Yatak odasına girdiğindeyse gördüğünün gerçekliğini sindirebilmek için gözlerini birkaç kez kapatıp açtı. Yatak odası deniz seviyesiyle aynıydı ve yatağın tam karşısındaki pencerelerden, yattıkları yerden denizi rahatlıkla izleyebilirlerdi.

“Fatih, burası muhteşem.”

Fatih, Asya'nın büyülenmiş hâline tebessüm edip, üzerine eğilerek burnunun ucundan öptü. “Benim şimdi kaptanla ve mürettebatıyla görüşmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa mutfakta her şey mevcut. İşim uzun sürmez, birazdan burada olurum. Kahve ya da daha sert bir şeyler içebiliriz.”

Asya, Fatih'in sözlerini duyunca bir an boş bulunup, “Bir şeyler mi içeceğiz? Sevişmeyecek miyiz?” diye sordu. Fatih'in gözlerinden geçen parıltıyı görünce de sorduğuna bin pişman oldu. Sabahtan beri kızlar o kadar çok seks muhabbeti yapmış ve aklına türlü türlü sevişme pozisyonları sokmuşlardı ki gün boyunca seksten başka bir şey düşünemez olmuştu Asya.

Asya'nın kırıldığı pot yanaklarının ısınmasına sebep oldu. Fatih, elini beline yerleştirip onu hızlıca kendine çekti ve burnunu yanığına yasladı. “Hemen sevişmek istemezsin diye düşünmüştüm ama sen eğer hemen dersen kaptanla da konuşmam.”

Fatih'in sıcak nefesi Asya'ya daha da hararet basmasına sebep oldu. Asya bir adım geriye giderek Fatih'in kollarından çıktı. “Yok, sen bir görüş, sonra duruma göre bakarız,” dese de Fatih'in gözle-

rinde gideceğine dair hiçbir belirti yoktu ve şu an onun karşısında çıplak görüldüğüne emindi.

Fatih çok kısa bir süre daha Asya'yı süzdükten sonra genzini sahte bir öksürükle temizledi. "Hemen geliyorum." Ardından arkasını dönüp hızlı adımlarla odadan çıktı.

Onun çıkmasıyla birlikte Asya rahat bir nefes verdi. Anladığı kadarıyla bu gece çok uzun olacaktı. Sakinleşebilmek için pencere kenarına yürüdü. Dalgalandıran denizi izlemek ona iyi gelecekti.

Yaklaşık 10 dakika sonra, beklediğinden de kısa bir süre içerisinde Fatih yanına döndü. Fatih döner dönmez yat, olduğundan biraz daha fazla sallanmaya başladı. Komodinlerin üzerinde duran bardaklardan birbirine çarpma sesleri geliyordu. Anlaşılan, yolculukları başlıyordu.

Fatih, Asya'nın tedirgin bakışlarını görünce, "Birazdan bu sallanma geçecek," diyerek eline uzandı. "Yukarı çıkıp gün batımını izlemek ister misin?"

"Buna hayır demem."

Birlikte ağır ağır yukarıya çıkıp, gün batımını izleyebilecekleri bir uca yerleştiler. Fatih'in dediği gibi güneş batmak üzereydi ve denizin üzerini mükemmel bir turunculuk kaplamıştı. Asya, Fatih'in kollarının arasına iyice sığınıp, turunculuk kaybolana dek manzarayı izlemeye devam etti. Belki daha da izlemeye devam ederdi ama Fatih'in ılık fısıltısı burada daha fazla kalmak istemediğini söylüyordu. "Artık odamıza çekilelim mi?"

Yavaşça yutkunup sessizce başını salladı Asya. Fatih de onu kollarından ayırarak, birlikte aşağı indiler. Tam mutfağın önünden geçerlerken Fatih, "Aç mısın?" diye sordu.

Asya hissettiği heyecandan dolayı açlık ya da açlık emaresi hissetmiyordu. "Değilim."

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"İstemiyorum."

Fatih'in sorularına mekanik cevaplar veriyordu. Fatih, onun hâline arsızca sırttı. Mutfak es geçerek yatak odasına girdiler ve kapıyı kapattılar. Bedenini Asya'ya çevirmeden önce derin bir soluk çekti içine. Fatih'in de aslında gizlemeye çalışsa da gergin olduğu vücut dilinden belliydi.

Fatih, bedenini yavaşça Asya'ya döndürüp bakışlarını gözlerine sabitledi. "Hazır değilsen şu an yapmak zorunda değiliz. Sen ne zaman hazır olursan o zaman yaparız."

Asya, Fatih'in sorusuna karşılık bir an ne diyeceğini bilemedi. Hazır olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama onunla deli gibi sevişmek istediğini çok iyi biliyordu. Kurumaya yüz tutan dudaklarını yaladı. "Hazır mıyım, bilmiyorum ama seni istiyorum."

Fatih'in yüzünde hiçbir kas seğirmese de Asya, onun bedeninin kasıldığını görebiliyordu. Fatih ağır ağır üzerine yürüdü. Yanına gelir gelmez parmak uçlarını çıplak omuzlarından yavaşça sürterek ellerinin üzerine kadar indirdi. Tenine sürten parmakları, Asya'nın içine ürperti doldurmuştu. Dokunduğu yerler tutuşmaya hazır ateş gibi kasıklarına ince bir sızı bahsediyordu. Uzun, sessiz bir nefes verdi. Onun aralanan dudakları, Fatih'in bakışlarını dudaklarının üzerine indirdi, ardından ellerinin üzerindeki parmak uçları yeniden yukarıya, boynuna tırmandı.

Boynundaki parmakları ensesine kaydığında Fatih, Asya'nın boynunu hafifçe yana eğdirip ıslak dudaklarını açıklığa bastırdı. Bıraktığı ıslaklığın üzerini sıcak nefesiyle dağlarken, dudaklarını ağır ağır sürterek Asya'nın ağzının üzerine geldi. Dudaklarını birkaç kez sürttükten sonra, boğuk çıkan sesiyle "Kurumuş," dedi.

Haklıydı, Asya'nın hızlanan solukları dudaklarını kurutmuştu.

"Çok kurumuş hem de." Fatih, Asya'nın alt dudağını ağzının içine alarak emer gibi öptü. "Islatacağım, önce dudaklarını..." Alt dudağını bırakıp üst dudağını ağzının içine aldı ve aynı şekilde emer gibi öptü. "Sonra da seni ıslatacağım."

Asya yavaşça yutkundu. Fatih'in sözleri ve boğuk sesi, bedenine minik titreşimler uğratiyordu.

"Seni ellerimle hazır edeceğim." Fatih'in dudakları, usulca Asya'nın dudaklarını kavradı ve Fatih, yumuşak denebilecek şekilde öpmeye başladı. Her dudak darbesi ağır ve temkinliydi; kesinlikle acele etmiyordu, hükmedici arzusu gizli bir duman gibi Asya'nın içine sızıyordu.

Öpüşü gitgide derinleştğinde, Asya'nın ensesindeki elleri sırtına indi. Her dudak darbesine eş zamanlı olarak parmak uçları, sevdiği kadının sırtına ufak ufak daireler çiziyordu.

Fatih'in, dudaklarındaki hükmedici arzusu sırtındaki dokunuşlarıyla tenine de işleyince Asya tenindeki hükmün daha fazlası için kıvranmaya başladı.

Fatih'in çizimlerini durduran kıvranırları değil, parmak uçlarına değen fermuarı oldu. Fermuarına değmesiyle birlikte dudaklarını bırakıp arkasına geçti. Çıplak boynuna ıslak dudaklarını bastırırken Asya başını diğer yanına eğip, öpmesi için ona yer açtı. Fatih bu açıklığı minnetle kabul etse de boynunu öpmek yerine bu defa hafifçe emmeye başladı. Asya için bu bambaşka bir hazdı. Arka arkaya nefes almaya çabaladı. Dudaklarının arasından girip çıkan her nefes, artık sadece dudaklarını değil, aynı zamanda ağızının içini de kurutuyordu. Bedeninin de kuruduğunu hissediyordu Asya. Sanki damarlarındaki tüm kan çekiliyor, Fatih'in açlığıyla büzölüyordu.

Nefes alışverişlerini kontrol edemeyip biraz daha sesli nefes verdiğinde, Fatih onun boynunu emmeyi bırakıp fermuarını yavaşça aşağıya çekti. Asya omzunun üzerinden ona baktı.

Fatih, burnunu Asya'nın yanağına sürüp gelinliğinin üzerinden süzölmesini sağladı ve başını yeniden dik konuma getirip hafifçe öne eğdi. Açılan ensesine önce dilini sürttü, ardından nefesini üfledi.

Asya'nın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu, omuzları istemsizce yukarıya kalktı. Kalkan omuzlarına Fatih, parmak uçlarıyla hafif bir baskı uygulayıp omuzlarını eski hâline getirdi. Dilini sürttüğü yere bu defa dudaklarını bastırıp ve ensesinden başlayıp sırtına, sırtından da beline kadar ıslak öpücükler bıraktı. Asya'nın dudaklarının arasından artık nefesi değil, kısık inlemeleri çıkıyordu. Onun inlemeleri Fatih'in ıslak öpücüklerine son verdirip yerini küçük izlere bıraktırdı. Teninde dudakları değil, dişleri geziniyordu.

Fatih, Asya'nın belinin üzerine birkaç küçük ısırık daha bıraktıktan sonra başını kaldırıp, parmaklarını boylu boyunca koluna sürttü. Bedenini sırtına yaslayıp kulağına doğru fısıldadı. "Teninin pürüzsüzlüğü başımı döndürüyor."

Asya, Fatih'in sıcak nefesiyle titredi, avuç içleri tutunma isteğiyle sızladı.

Fatih'in parmaklarıysa yeniden Asya'nın tenine ulaştı. Sütyeninin askıları yoktu ve Fatih'in parmak uçları omuzlarında fütursuzca geziniyordu. Tekrar omuzlarından sırtına indiğinde, bu defa sütye-

ninin kopçasında durdu ve Fatih, tek hareketle açıp sütyenin yere düşmesini sağladı. Hâlâ arkasındaydı.

Asya, Fatih'in parmak uçlarını belinde hissettiğinde yere diz çöktüğünü de anladı çünkü topuklarında dizlerinin baskısını hissediyordu. Belindeki parmaklarına çok geçmeden eşlik eden dili oldu. Belindeki gamzelerde Fatih'in dili dolaşıyordu. Bacaklarının, bedenini daha fazla taşıyamayacağını hissetti. Tedirginlikle bakışlarını bacaklarına kaydırıp ve ayak uçlarında gelinliğini görünce, o âna kadar içinden çıkmadığını fark etti. Külçeleşen bedenine komut verip, gelinliğinin içinden çıkarak onu hafifçe ileriye itti.

Fatih bunu bekliyormuş gibi parmak uçlarını iç çamaşırının kenarlarına yerleştirerek, aşağıya doğru çekiştirmeye başladı.

Asya, iç çamaşırını ayaklarına süzülür süzülmez Fatih'in dudaklarını kuyruk sokumunun üzerinde hissedince, dudaklarından inler gibi "Ahhh!" nidasının çıkmasına engel olamadı.

Asya'nın inlemesiyle Fatih çöktüğü yerden kalkıp tam karşısına geçti. Yüzünde arzuya bulanmış bir gülümseme vardı. Gözleri de çoktan alev topuna dönmüştü ve nefesi tıpkı Asya'nın nefesi gibi hızlanmıştı.

Asya, Fatih'in öpeceğini zannetti ama Fatih, onun dudaklarını öpmek yerine bir adım geriye giderek bedenini tepeden tırnağa süzdü. Bakışlarının değdiği her noktada âdemelması aşağı yukarı hareket etmişti. Yeniden yutkundığında göğüs kafesi sert bir solukla şişti. "Çok güzel," diye mırıldandı. Odağı tamamen Asya'nın bedeni olmuştu.

Fatih'in şehvetli bakışlarının karşısında Asya'nın kalp atışları müthiş bir hızla çarpmaya başladı. Teninde korlanan ateş, o bakışlara baktıkça daha fazlasını istemesine sebep oluyordu. İçindeki istek dudaklarına vurunca alt dudağını dişledi. Fatih bunu anında hissetmiş gibi Asya'nın vücudundaki bakışlarını dudaklarına dikti. "Buna zaafım var."

Asya'nın dudaklarına şeytani denilebilecek bir gülüş yerleşti. "Biliyorum," diyerek, Fatih'in gözlerinin içine baka baka dudağını bir kez daha ısırıp.

Fatih sesli bir nefes verip açtığı mesafeyi kapattı ve Asya'nın ısırıp aldığı dudağını dudaklarının arasına aldı. Asya tam öpüşüne karşılık

veriyordu ki Fatih kendini geriye çekerek Asya'nın yatağa yavaşça oturmasını sağladı. Yeniden başını öne eğdirip bu defa saçlarını çözdü ve göğüslerinin üzerine dökülen saçlarını geriye iterek göğüslerini gün yüzüne çıkardı. Asya'nın göğüslerine baktıkça dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandı. Başını iki yana salladı ve Asya'nın üzerine doğru gelerek onu yatağa yatırdı. Dudaklarının üzerine minik bir öpücük kondurup alt dudağını hafifçe çekiştirdi. Dudağını bıraktığında hedefi Asya'nın çenesiydi. Çenesine dişlerinin arasında tatlı bir eziyet yapıp, dudaklarını sürte sürte göğüs oluğuna indi.

Fatih'in sıcak nefesi, Asya'nın tenini zevkle dağlıyordu ve Asya, Fatih'in altında çoktan kıvranmaya başlamıştı. Fatih, göğüs arasında oyalanmadan Asya'nın göbeğine, göbeğinden de kasıklarının üzerine gelerek ıslak bir öpücük bıraktı. İstemsizce bacakları kasılan Asya, bacaklarıyla kadınlığını kapattı.

Fatih de üzerinden kalkıp tam karşısına dikildi. Gözlerini, sevdiği kadının gözlerinden ayırmıyordu. Gözlerinin mavisi, çoktan karanlılık bir okyanusa dönmüştü. Önce gömleğinin düğmelerini açtı, sonrasında kemerini ve pantolonunun düğmesini... Gömleğini üzerinden, pantolonunu da bacaklarından sıyrması saniyelerini aldı. Aynı saniyeler içinde boxer'ını da bacaklarından sıyrıp, emekler pozisyonunda yeniden Asya'nın üzerine eğildi. "Seni arzulamadığım bir saniyem bile yok."

Fatih'in sıcak nefesi, Asya'nın kulağından çekildiğinde kulak memesi dudaklarının arasında kayboldu. Boğazından firar eden iniltiliyi durduramayınca, Fatih ellerini başının üzerinde tek eliyle sabitleyip dudaklarını kavradı. Az önceki yumuşak öpüşünün aksine sert ve Asya'yı istediğini belli eden bir tutkuyla öpüyordu.

Asya aynı tutkuyla öpüşüne karşılık verdiğinde Fatih de diziyle Asya'nın bacak arasını aralayıp iyice yerleşti. Asya'nın kalbi, çatlayacak şekilde gümbürdüyordu. Nefesi tamamen kesildiğinde, Fatih dudaklarından koptu fakat bileklerini bırakmamıştı. Sabitlemeye devam ederek göğüs uçlarına indi. Diliyle etrafını talan ettikten sonra göğüs ucunun tamamını dudaklarının arasında kaybetti. Boşta kalan diğer eli de ıslanan bacak arasına indi. Kadınlığına dokunmasıyla birlikte Asya'nın bedeni anında havalandı. Havalanan bedeni, göğsünün Fatih'in ağzının daha da içine girmesine sebep oldu.

Fatih baskı uygulayacağı yeri çok iyi biliyordu. Asya kuruyan dudaklarını tekrar tekrar yaladı ama Fatih'in göğüs ucuna ve kadınlığına yaptığı tatlı baskılar dudaklarını yeniden kurutuyordu. İçindeki ateş artık doruklara ulaşmıştı. Aklını yitirmek üzereydi. Tüm kasları titriyordu. Sıcak teninin altında erimek üzereydi. Fatih'i de çok rahat hissediyordu. Fatih'in, kasıklarının üzerindeki sertliği tenini delip geçmek üzereydi.

Fatih, dudakları diğer göğsüne geçince elini de kadınlığının üzerinden çekerek bacak altına yerleştirdi. Bileklerini tuttuğu elini serbest bırakıp, diğer bacağının altına geçirerek kadınlığını iyice gün yüzüne çıkardı. Göğüs ucunu dudaklarının arasına kıstırdıktan sonra hafifçe yukarıya çekip bıraktı ve dudaklarındaki ıslaklık kurumadan kadınlığının üzerine kapandı. Fatih'in dil darbelerini hissetmek Asya'nın elinin altındaki çarşafı sıkıca tutmasına sebep oldu. Bedeni tekrar tekrar yükselen Asya, sesli inlemelerine engel olamıyordu. Odanın içinde sağa sola savrulan inlemeleri, Fatih'in dil darbelerini daha da arttırıyordu. Tüm bedeni uyumuştı. Tek istediği doyuma ulaşmaktı ve o beklenen sona gelmişti. Tam kendini bırakıyordu ki Fatih bacak arasından başını kaldırıp, kendini bırakmaması için iki yana salladı. "Artık hazırsın."

Asya hızlı soluklarının arasında yavaşça yutkundu. O an gelmişti ve içinde zerre tedirginlik kalmamıştı. Fatih'i içinde hissetmek istiyordu. Daha fazla doyum, daha fazla haz istiyordu. Bedeni onun ihtiyacıyla kıvranıyordu. "Hazırım."

Fatih, Asya'nın bacaklarının arasına girip yeniden üzerine eğildi. Bir elini onun elinin üzerine yerleştirerek, parmaklarını da parmaklarının arasından geçirdi. Diğer elini erkekliğine götürüp Asya'nın kadınlığının üzerine yerleştirdikten sonra hızlıca diğer elini tuttu. Artık Asya'nın iki elini de sımsıkı tutuyor, içine girmek için onay bekliyordu. "Sıcaklığını hissetmemeye daha fazla tahammülüm yok. İçine girmek istiyorum."

Asya hissettiği heyecandan ve adrenalinden dolayı zangır zangır titriyordu, kalbinin bu heyecanı kaldıramayacağından korkuyordu. Kalp atışlarının yüksek sesinden dolayı kulakları da uğulduyordu ve o hengâmede Fatih'in sesini zar zor duymuştu. İstemsizce alt du-

dağını ısırdı. Fatih'in bakışlarının dudaklarına kaydığını görünce de inler gibi, "İçime girmeni istiyorum," dedi.

Fatih, bakışlarını onun gözlerine sabitlediğinde, onaylarcasına başını öne eğdi. Parmaklarının arasındaki tutuşunu güçlendirerek, Asya'nın gözlerinin içine baka baka kendini birden içine itti.

İçine girmesiyle beraber Asya sesli bir nefes çekti ve dudakları, anında Fatih'in dudaklarının arasında kayboldu. Fatih kıpırdamıyor, sadece Asya'nın dudaklarını öpüyordu. Usul usul, iyileştirmek ister gibi öpüyordu lakin içindeki baskısı Asya'ya çok fazla gelmişti. Bir an ona alışamayacağını ve bir daha hiç sevişemeyeceklerini düşündü. Düşüncelerini sarpa sardıran, Fatih'in durmaksızın öpüşüydü. Sadece bedenini değil, zihnini de iyileştiriyor gibiydi. Çok geçmemiştir ki Asya yanıldığını anladı ve bedeni gevşeyerek Fatih'i olduğu gibi kabul etti.

Onun gevşemesi Fatih'i dudaklarından ayırdı. "Eğer yavaş yavaş girseydim canın çok yanacaktı, kasılacaktın," dedi ve derin bir nefes üfledi. İleri geri hareket etmemek için kendini zor tuttuğu, eziyet çeker gibi konuşmasından belliydi. "Çok kaygandın, beni içine kabul etmen zor olmadı." Duraksadı, kesik kesik nefesler aldı. "Çok güzel."

Daha fazla konuşamayacağını anlayınca, öncekinden daha güçlü bir nefes üfleyerek yavaş yavaş ileri geri hareket etmeye başladı. Bir süre sonra hareketleri hızlandı. Artık odayı dolduran, inlemeleri ve bedenlerinin birbirine çarpan sesleriydi. Fatih'in her ileri geri darbesi, Asya'ya daha önce hiç tatmadığı bir hazla ve zevk çılgılığıyla geri dönüyordu. Damarlarında akan tüm kan coşmuştu Asya'nın. Bedeninin her zerresi Fatih'in aşkıyla yanarken, bu defa o aşka tadı da karışmıştı ve bu tat onu küle çevirecek kadar yakıcıydı.

XIV

“Bu lezzetten sonra sıcak çikolatayı sevmediğine emin misin?”

Selin, ağzının içindeki sıcak çikolatanın tadını alınca “Çok tatlı,” dedi.

“Evet, en azından bunu sevebilirsin diye düşündüm.”

Selin, Hakan’ın sözleriyle sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı. “Hoş bir tat ama benlik değil. Ben ya çay içerim ya da votka.”

Hakan belli belirsiz gülümseyip ellerini pes edercesine kaldırdı. “Tamam, sıcak çikolatayı daha fazla sevdirmeye çalışmayacağım. Votka söylüyorum.”

Selin itiraz edercesine başını salladı. “Araba kullanacağım, alkol almak istemiyorum.”

“Taksi çağırırız, bir sorun olmaz.”

Selin itiraz edercesine başını sallamaya devam ederken Hakan ensesini kaşıyıp, omzuna doğru “Aslında alkole ihtiyacım vardı, iyi olurdu,” diye mırıldanınca, Selin onu duyarak “Neden ihtiyacın var?” diye sordu.

Hakan yakalanmanın verdiği panikle, “Hiç,” dese de Selin’in ona inanmayan bakışlarını görünce kaçışının olmadığını anladı. Bir an geçiştirmeyi düşündü lakin geri durmanın bir fayda etmeyeceğini de iyi biliyordu. “Seninle konuşmak istiyorum ama bunun için biraz cesarete ihtiyacım var.”

Selin'in yüzü alayla gerildi. Rahat bir ifadeyle oturduğu sandalyeye yaslanıp kolunu da sandalyenin üst kısmına yerleştirdi. "Benimle konuşabilmek için alkol mü alman lazım?"

Hakan onaylarcasına başını salladı. "Hem de en sert olanından."

"Hmm," dedi Selin ve tek kaşı ağır ağır kavislendi. "Sanırım benim ilgi alanım dışında bir konu."

Hakan, Selin'in bakışlarından rahatsız olduğunu anlayınca bir an gerildiğini hissetti. Yine de onu etkileyebilmek için duruşunu dikleştirdi. "Muhtemelen değil ama istersen ilgi alanına dâhil olabilir."

Selin bıkkın bir şekilde, "Hakan, kelime oyunlarını bırakıp artık açık mı konuşsak?" dedi. Muhabbetin nereye gideceğini az çok tahmin etmişti, yine de Hakan'ın ağzından duymadan peşin hüküm vermek istemiyordu.

"Tamam," dedi Hakan ve kollarını masanın üzerine yaslayıp küçük bir açıyla öne doğru eğildi. "Seninle açıkça konuşacağım. Ben isterim ki..." Hissettiği heyecan ve gerginlik boğazını kurutunca zaman kazanabilmek için yavaşça yutkundu. Yetmemişti ama kaçınılmazı dile getirmekten başka çaresi de yoktu. Sonu olmayan bir yola çoktan sapmıştı. "İsterim ki ilgi alanın ben olayım."

Selin, "Hakan," diye itiraz edince, ellerini durmasını ister gibi hareket ettirdi.

"Önce söyleyeceklerimi bitireyim, sonra ne istersen söylersin."

Selin, normal şartlarda böyle bir konuşmayı daha başlamadan bitirecek olsa da Hakan'ın tedirgin ama samimi ifadesini görünce sessiz kalmayı tercih etti ve devam etmesi için başını sallamakla yetindi.

Hakan, Selin'in başını salladığını görünce güçlü bir solukla doldurdu ciğerlerini. İlk kez, bir kadına açılırken kendini gergin hissediyordu. Hâlbuki daha önce reddedilmek çok da umurunda olmamıştı. Böyle bir durumda üzülecek bir tip değildi ama bu defa... "Selin, böyle bir muhabbetten hoşnut olmayabilirsin ama bilmeni isterim ki senden çok hoşlanıyorum ve bunu daha fazla saklamak istemiyorum. Sürekli seni düşünüyorum, seninle ilgili hayaller kuruyorum. İzlediğim bir filmi seninle izlemek ya da gittiğim bir yere seninle gitmek istiyorum." Soluksuz konuştuğunu anlayınca duraksadı. Selin'in kızıp kızmadığını anlayamıyordu; yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Konuşmaya devam etti. “Belki şu an söylediklerime kızılıyorsun ama inan bana, tüm bunlar engelleyebildiğim hisler, istekler değil. Kıscası benim elimde değil.” Daha fazla konuşamayacağını anlayınca susarak, Selin’in vereceği tepkiyi beklemeye başladı.

Selin duydukları karşısında bir an ne diyeceğini bilemedi. Belki ilk kez bir erkeği reddetmeyecekti ama diğerleri hep işini kolaylaştırmıştı. Hakan ise aksine işini zorlaştırmıştı çünkü Hakan’ın duyguları, kendi duygularına fazla tanıdık gelmişti. Genzini sahte bir öksürükle temizleyip küçük bir nefes verdi. “Hakan, ben şu an ne diyeceğimi ya da söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum.”

Selin’in sükûneti, Hakan’ın umutlanmasına sebep olmuştu. “Aslında senden bir şans istiyorum. Benden, benim senden hoşlandığım gibi hoşlanmadığının farkındayım ama izin verersen kalbini kazanmak için uğraşmak istiyorum. Bunun için elimden ne gelirse yapmaya hazırım.”

Selin, istemediğini belli edercesine başını iki yana salladı. Hakan’ın omuzlarını düşürdüğünü görünce de alelacele konuya girdi. “Hakan, senin dürüst olduğun gibi ben de sana dürüst olacağım. İyi birisin, cana yakınsın ama senin de dediğin gibi ben senden o şekilde hoşlanmıyorum çünkü sevdiğim biri var ve sana bu konuda şans verirsem, bu yalnızca onu incitmek istediğim için olur; seninle olmak istediğimden değil, onu kızdırmak istediğimden olur. Böyle bir şey yapmak da ne bana yakışır ne de sen böyle bir şeyi hak ediyorsun.”

Gözleri kısılan Hakan, sessizce bir iç çekip sandalyesine yaslandı. “Anlıyorum,” diyerek duraksadı. Selin’den hoşlanmasına hoşlanıyordu ama bu saatten sonra onu arkadaşı gibi görmesi ya da aralarında bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranması da mümkün değildi. Yüzünü buruşturup, “Ve evet, bu şekilde kullanılmak, isteyeceğim son şey bile değil,” dedi. “*Hele ki söz konusu Devran’sa...*” diye içinden geçirdi. Selin’in Devran’ı sevdiğinden şüpheleniyordu çünkü bakışları Devran’ın yanındayken değişiyordu. Ayrıca, olduğundan daha gergin bir ifadeye bürünüyordu. Bu gece yaptıkları konuşmayla da onu sevdiğinden emin olmuştu. Yeniden masaya doğru eğilerek, “Sen de beni anla ki ben bu saatten sonra seninle eskisi gibi olamam yani arkadaş kalamam,” dediğinde,

masalarına bir sandalyenin çekilmesiyle bakışları yanlarına gelen davetsiz misafire kaydı.

Devran, “Bence de arkadaş kalma, koçum,” dedi ve karanlık bakışlarını Hakan’a dikti. “Buna en çok ben sevinirim.”

Selin, Devran’ı görünce afallasa da hızlıca üzerindeki şaşkınlığı atıp, kaba denilebilecek bir sesle “Sana fikrini soran olduğunu düşünmüyorum, ayrıca oturabileceğini kim söyledi?” diyerek, Devran’ın oturduğu sandalyeyi işaret etti. “Bizi rahat bırakır mısın?”

Yüzünden şeytani denilebilecek küçük bir tebessüm geçen Devran, hiç acele etmeden başını Selin’e çevirdi. “Bırakamam çünkü benimle gelmen gerekiyor,” diyerek ayağa kalktı. “Hemen gitmemiz lazım.”

Selin, Devran’ın parmaklarını kolunda hissedince geri çekilmeye yeltendi fakat Devran izin vermemişti. Ters bir şekilde, “Nereye ve neden gidiyoruz?” diye sordu.

“Görev,” dedi Devran ve saatine baktı. “Yetişmemiz gereken bir görev var.”

Hakan merakla, “Ne görevi?” diye sorunca, Devran’ın ters bakışları bir kez daha onu yüzünü buldu.

“Mevzuatı bildiğini sanıyorum. Mevzuatta emirlere mütalaada bulunmanın yasak olduğunu, gizliliğin esas alındığını bildiğini varsanıyorum. Kısacası, sen bu görevde yoksun, bilmen gereken tek şey bu.”

Hakan sessiz kalırken Selin oturduğu yerden ayağa kalktı. “Tamam, gidelim,” diyerek Hakan’a döndü. “Bu gece olanlar için üzgünüm.”

Hakan sadece başını salladı. Kararlıydı. Selin’i aklından silebilmenin tek yolunun ondan uzak durmak olduğunu biliyordu.

Selin, Hakan’ın cevap vermediğini görünce içinde bir burukluk hissetti ama sevmediği bir adamla da kalbi kırılmasın diye birlikte olamazdı. Sıkıntıyla soluyup, Devran’ı beklemeden arkasını dönüp kapıya ilerledi. Devran da ağzı kulaklarında, onun peşinden ilerliyordu.

Dışarı çıktıklarında Selin, bedenini Devran’a çevirip, “Görev nedir, nasıl gidiyoruz?” diye sordu.

Devran arabasını işaret ederek, “Benim arabamla gidiyoruz, yolda anlatacağım,” deyince Selin başını sallayarak Devran’ın arabasına doğru ilerledi.

Devran, Selin’in arkasından dudaklarını birbirine bastırduğunda, dudaklarında ufak bir sızı hissetti. Ortada bir görev falan yoktu. Ona yalan söylemişti çünkü Selin’le baş başa kalabilmenin başka yolu yoktu. Gecenin sonunda ya Selin’i öpecekti ya da dudaklarının ortasına Selin’in yumruğunu yiyecekti. İlkini tercih ederdi fakat ikincisi de Selin’den geleceği için minnetle karşılamaya hazırdı.

Küçük bir soluk verip arabaya ilerledi. Selin çoktan binmişti. Sessiz bir dua ederek o da arabaya bindi.

Selin, Devran’a bakmadan, “Uzun bir yolculuk mu?” diye sordu.

Devran, hissettiği heyecanla yutkunup kapının kilitlerini çalıştırdı. “Uzunluğuna sen karar vereceksin?”

Selin’in kaşları anlamsızlıkla çatıldı ve anlamsız bakışlarının odağı direkt Devran’ın yüzü oldu. “Nasıl yani?”

Devran kuruyan dudaklarını ıslatmak için hızlıca dudaklarını yaladı. Son birkaç dakikadır dudakları hızlı kuruyordu. “Lafı gevelemeyeceğim. Eğer benim evimi seçersen biraz uzun bir yolumuz var demektir ama kendi evini seçersen yakın demektir.” Başını hafifçe yana eğdi. “Müsait misin?”

“Ne?”

Devran başını yeniden dik konuma getirdiğinde, “Bir klip vardı, hatırlıyor musun?” diye sorup bedenini direksiyona çevirdi ve arabayı hareket ettirdi. En azından hareket hâlinde olması Selin’in arabadan inme ihtimalini düşürüyordu.

“Devran, ne klibi, ne saçmalıyorsun?”

Selin’in sorusuyla Devran daha önceden hazır ettiği müziği açtı. Çalmaya başlayan müziğin eşliğinde, “Gökhan Türkmen’in, ‘Bitmesin’ klibi. Klipde, sevdiği kadının gönlünü yeniden kazanabilmek için karavanla bir günlük yolculuğa çıkmışlardı.” Duraksayıp başını Selin’e çevirdi. “Askeriyede sorun yaşamayacağımızı bilsem seninle birlikte öyle bir karavanla beni affedene kadar yolculuk yapardım.”

Selin irkildiğini hissetti. Öfkesiyle kalbindeki kıpırtı arasında sıkışıp kalmıştı. Bağırıp arabadan inmeli miydi yoksa kalbindeki kı-

pırtının yoğunlaşmasını mı beklemeliydi, bilmiyordu. En sonunda, “Ya seni sonsuza kadar affetmezsem?” diye sordu.

“Sonsuza kadar yolculuk yapardık.”

Selin, kalbinin daha da kabardığını hissetti lakin gardım düşürmekten korkuyordu. Hislerini kusursuz bir öfkeyle kapattı. “Devran, ne yapmaya çalışıyorsun, görev nerede?”

Devran boşa kalan elini kaldırıp, başparmağını omzunun üzerinden arka tarafı işaret edecek şekilde hareket ettirdi. “Görev arkada.”

Selin başını hızlıca geriye çevirdiğinde karton yiyecek kutularını gördü. “Bunlar nedir?”

“Biraz sebze, biraz atıştırmalık, biraz da tavuk. Yemek yapmayı sever misin?”

Selin bir kutulara baktı, bir de Devran’a. “Şaka yapıyorsun, değil mi? Ya da ben bir kâbusun içindeyim.”

Devran keyifle sırttı. “Bir haftadır frikasee¹ öğrenmeye çalışıyorum. Bir defasında frikasee sevdiğinden bahsetmiştin. En sevdiğin yemeklerden biri olduğunu söylemiştin. Ben de öğrendim sayılır. İlk denemelerime göre daha iyiyim ama yine de elimin çok lezzetli olduğunu söyleyemem. Şimdi...” dedi ve yeniden Selin’e baktı. “Tavuklar bozulmak üzere. Hangimizin evine gidelim?”

Devran’ın uğraşı garip bir şekilde Selin’in çok hoşuna gitmişti, yine de Selin dik başlılığını korumak istiyordu. “Biz ikimiz, hiçbir yere gitmeyeceğiz, Devran. Şimdi arabayı durdur, inmek istiyorum. Çok frikasee yapmak istiyorsan kendi evinde tek başına yapabilirsin.”

Devran belli belirsiz yüzünü buruşturdu. Selin’i kolay kolay ikna edemeyeceğini biliyordu. İsyan edercesine, “Allah’ım, bir kez, sadece bir kez Selin’i ikna etmek kolay olsun. Niye bu kadar zor?” deyince Selin’in dudakları gülümseme isteğiyle gerildi.

Gülümseme isteğini Devran’a belli etmemek için dudaklarını birbirine bastırıp, “Seni duyabiliyorum,” dedi Selin.

Selin’in ılıman tavrı, Devran’ı cesaretlendirdi Devran arabayı sağa çekip durdurdu. Bedenini hızla Selin’e çevirip, soluksuzca, “Bana çok kızgın olduğunu ve beni kolay kolay affetmeyeceğini biliyorum, belki de hiç affetmeyeceksin ama şunu bil ki ben de kendi-

¹ Frikasee: Genellikle tavuk ve sebzelerin birlikte pişirildiği, hafif soslu bir Fransız yemeği.

mi affettirmek için elimden ne geliyorsa yapmaya devam edeceğim. Bu sonsuza dek sürse de... Kırdığım kalbini tamir etmek istiyorum, sebep olduğum gözyaşlarını unutturmak istiyorum. Seni hep yanımda istiyorum, Selin," dedi.

Selin ise inanamayan gözlerle Devran'a baktı. "Devran, sen ne istediğinin farkında mısın? Hadi diyelim, sana bir şans verip seni affettim. Sonra ne olacak? Zehra'nın fikri değişecek mi? Ben seni affetsem de biz beraber olamayız. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun."

Devran sıkıntıyla soludu. "Biliyorum ve bu konuda seninle konuşmak istiyorum ama şu an burada konuşabileceğim bir konu değil," diyerek trafiği işaret etti. "İzin ver, sana geleyim ya da seni bana götüreyim. Anlatacağım. Zehra benimle birlikte değil. O çok daha uzak ama güvenli bir evde yaşıyor."

Selin hâlâ karşı çıkma isteğiyle dolu olsa da babasıyla Zehra hakkında konuştuklarını Devran'a söylemek istediği için pes etmiş bir şekilde başını salladı. Daha sonra böyle bir ortam ya da cesaret bulacağı konusunda pek bir fikri yoktu. "Tamam, öyleyse bana gidelim. Konuşma sonrası seni kovmak büyük bir haz verecek."

Devran heyecanlanarak, ağzı kulaklarında, "İşte benim kadını!" deyince Selin'in tek kaşı havalandı.

"Pardon?"

Devran arabayı yeniden hareket ettirmeden önce Selin'e doğru eğilerek gözlerinin içine odaklandı. "Sevdiğim kadınsın, mantığının yitip gittiği yerde başlayanımsın."

Selin, bir süre sessizce Devran'a baktı ve içinde dudaklarını öpmek için güçlü bir istek duydu. Sözleri bir alev misali kalbini tutuşturmuştu. Hayatında başka bir kadın olduğunu ve onu sevmediğini düşünürken hisleriyle başa çıkmak kolaydı fakat şu an hislerinin karşılıklı olduğunu gördükçe kontrolünü kaybetmekten korkuyordu. Ondan uzak durmak için aralarına ördüğü incecik duvar yıkılmak üzereydi. Öpme isteğini bastırabilmek için başını yola çevirdi. "Ben senin kadının değilim."

Selin'in sessizce Devran'ı izlemesi ve o süre zarfında hiç konuşmaması Devran için aslında çok anlamlıydı. Bedenini yola çevirip, sırtarak arabayı hareket ettirdi. "Sevgilim de demeyi çok isterim.

İstersen sevgilim diyeyim. Farkında mısın, şu an sana çıkma teklifi etmeye çalışıyorum?”

“Devran!” dedi Selin sahte bir kızgınlıkla. Kızmayı denemişti ama becerememişti. Devran’ı ilk tanıdığı günlere gitti aklı. Onu tanımaya başladığında ilk olarak, sert görüntüsünün altındaki sevimli hâlleri ona kapılmasına sebep olmuştu ve o olayın yaşandığı geceden sonra onu hiç eskisi gibi görmemişti. Görmemişti çünkü onu hiçbir şekilde yanına yanaştırmıyordu. Şimdi ise eski Devran yeniden karşısındaydı. Özlemişti bu hâllerini, tahmin ettiğinden çok daha fazla özlemişti. “Şansını zorlama bence.”

Devran daha da sırtıp direksiyonu Selin’in evine kırdı. Dakikalar sonra Selin’in evine geldiklerinde Selin önden girip ışıkları açtı, Devran da peşinden içeri girdi. Selin’in evini bilmesine ve onu daha önce evinden almasına rağmen ilk kez içeriye giriyordu. Girer girmez sevdiği kadının yoğun kokusu ciğerlerine ev sahipliği yapınca, kokuyu minnetle içine çekip bakışlarını etrafta gezdirdi. “Evin güzelmiş.”

Selin başını sallamakla yetinip Devran’ın elindekileri bırakması için mutfakı işaret etti ve onunla birlikte mutfaka ilerledi. Mutfaka girer girmez, Devran elindekileri tezgâha bırakırken Selin de ona lazım olabilecek malzemeleri verip onu izlemeye başladı.

Saniyeler içinde Devran tavuğu düdüklüye koyup, aldığı diğer sebzeleri çıkardı ve yıkadıktan sonra tek tek doğradı.

Selin gördüklerine inanamıyordu. Hayretle “Yemek yapmayı biliyorsun,” deyince Devran, başını kaldırıp Selin’e baktı.

“Bilmiyorum, seni etkilemek için bir haftadır bunun üzerine çalışıyorum.” Durdu ve inler gibi, “Lütfen yemeğin sonunda etkilediğini söyle, olur mu? Uzun bir süre tavuk yiyebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

Selin, Devran’ın hâline üzülse mi sevinse mi bilemedi. Rahat bir tavırla omzunu silkti. “O zaman şimdi de yeme, niye kendini zorluyorsun?”

Devran itiraz edercesine başını iki yana salladı. “Seninle ilk defa baş başa yemek yiyeceğim. Bunun şerefine dünyadaki bütün tavukları yiyebilirim.”

Selin tezgâha yaslanıp, alay eden bir ses tonuyla “Bir haftadır uğraştığını bilseydim en az üç ay daha teklifini kabul etmezdim,” dedi.

“Üç ay mı?” Devran gülümseyerek yeniden sebzeleri doğramaya başladı. “Üç ay bence az, eminim en az altı ay süründürürdün.”

“Beni tanıman ne hoş,” deyince Selin, Devran ona doğru yandan bir bakış attı.

“Daha da tanımak istiyorum. Mümkün mü?”

Devran’ın sorusu, Selin’in içinde bastırmaya çalıştığı tedirginliği gün yüzüne çıkardı. Zehra ile tanıştıktan sonra küçük kızın durumunu hem babasıyla hem de Fatih’le konuşmuştu. Şimdi de konuştuklarını Devran’a anlatmak istiyordu ama Devran’ın yanlış anlamasından çekiniyordu. Yaslandığı yerden doğrulup, huzursuzca “Devran,” deyince, Devran da bakışlarını sebzelerden ayırmadan doğrama işine son verdi. Bu ses tonunu sevmemişti.

Yavaşça başını kaldırdı. “Sorun nedir?”

“Yanlış anlamazsan sana bir şey söylemek istiyorum.”

Devran elindeki bıçağı bırakıp Selin’e doğru adımladı. “Neyle ilgili?”

Selin, Devran’ın yanına gelmesiyle birlikte bedenini ona çevirdi. Devran o kadar yakınındaydı ki dizleri bacaklarına değiyordu. Et-kilenmemeye çalıştı. En azından şu an yeri değildi. Onu daha rahat görebilmek için çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Babam ve Fatih, nöroşirürji uzmanı. Babamın özellikle omurilik hasarları üzerine doktora tezi var. Bu konuda çok fazla araştırma yaptı ve hastalarında %80 oranında başarılar elde etti. Şu an kendisi Londra’da. Bu konuda çalışmalarına devam ediyor. Ayrıca branşında çok başarılı fizik tedavi uzmanlarını tanıyor. Ben hem babama hem de Fatih’e, tabii senin kızın olduğunu söylemedim ama Zehra’dan ve durumundan bahsettim. Babam, omurilik felçlerinde ilk 6 ay ila 2 yıl içerisinde iyileşme görülmezse iyileşme şansının düştüğünü söyledi, yine de Zehra’yı görmek istedi. Eğer bunu yanlış anlamazsan ve sen de istersen babam Zehra’yı bir kez görsün.”

Selin’in çekinerek konuşması ve Zehra’nın iyileşmesi için bir yol aramaya çalışması Devran’ın içini sıcacık yapmaya yetmişti. Gülümsedi. “Bunu yanlış anlamam, kızımın yeniden yürüyebilmesi için hiç düşünmeden canımı bile veririm. Elbette baban görebilir

ama çok doktor gördü. Bunun için defalarca yurt dışına gitti, bir sürü ameliyattan, fizik tedaviden geçti fakat ne yazık ki olumlu hiçbir gelişme yaşanmadı. Her umut, bize yepyeni bir hayal kırıklığıyla geri döndü.” Bir anlığına bakışlarını boşluğa çevirdi. Zehra’nın duyduğu her olumsuz cevapla döktüğü gözyaşlarını anımsayınca yüzünü acıyla buruşturdu. Yeniden Selin’e baktığında, “Yine de Mimoza’m denemekten hiç vazgeçmedi,” dedi.

Selin, bedenine binlerce iğne batırılıyormuşçasına canının yandığını hissetti. Aynı zamanda Mimoza’yı duyunca da merakla, “Neden ona Mimoza diyorsun? Bir anlamı mı var?” diye sordu.

Devran başını sallayıp, “Anlamı var,” dedi. “Mimoza çiçeği zor coğrafi koşullarda bile çiçek açabilir. Zehra da kırılgan görünümünün arkasında güçlü bir karakter barındırdığı için ona Mimoza’m diyorum.”

Selin gülümseyerek, “Anlamı çok güzelmiş,” dedi ve dudakları kıvrıldı.

Devran başparmağını Selin’in dudaklarının üzerinde dolaştırdı. “Tıpkı senin gibi...”

Devran’ın boğuk sesi ve sıcak dokunuşu, Selin’i yine hareketsiz bırakmayı başarmıştı. Devran’ın dudaklarına yaklaştığını görünce tam gözlerini kapatıyordu ki düdüklünün sesiyle hızlıca kendine gelip düdüklünün yanma gitti.

Devran ise kendi kendine, “Tavuktan nefret ediyorum,” diye söylene söylene Selin’in yanma ilerledi.

Tavuğu kenara alıp, doğradığı sebzeleri suyun içine atarken Selin’e bakarak, “Eğer her akşam birlikte yemek yeme teklifimi kabul edersen sevdiğin bütün yemekleri yapmayı öğrenirim,” dedi. Sebzeleri suya attığı sırada elinin üzerine sıcak su sıçrayınca dudaklarının arasından bir küfür savurdu.

Selin sesli bir şekilde onun hâline gülerek, “Emin misin?” diye sorunca, Devran yanan yere parmaklarıyla baskı yaptı.

“En azından denerim.”

Selin gülmeye devam ederek tencerenin yanında aldı solluğu. “O kadar yüksekte atarsan yanarsın tabii.” Devran’ın, yanına sokulduğunu görünce de “Sakın!” dedi ve tencereyi işaret etti. “Gözümden

kaçıyor sanma, ikidir dokunmaya çalışıyorsun. Bana dokunursan tencereyi başından aşağı boşaltırım.”

Devran, Selin’in gözlerindeki ciddiyeti görünce bir adım geriye gitti. “Kahretsin ki gerçekten bunu yapabileceğine inanıyorum.” Selin hiçbir tepki vermeden işine geri döndüğünde, huysuz bir homurtuyla, “Seviyorum, seviliyorum ama dokunamıyorum. Çok saçma,” dedi.

Selin, başını hızla ona çevirip gözlerini kıstı. “Sevdiğimi de nereden çıkardın?”

Devran arsız denilebilecek bir gülümsemeye, “O gece, yani beni öptüğünde...” deyince, Selin tencereyi kucakladığı gibi Devran’a döndü.

“Tencere konusunda çok ciddiylim.”

Devran anında ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, sustum.”

Selin ters ters bakıp yeniden ocağa döndü ve Devran’a belli etmeden sırtarak onun yarım bıraktığı işi tamamladı.

Dakikalar sonra yemek hazır olmuş, yemek yemek için masada karşılıklı oturmuşlardı. Selin çatalı yavaşça dudaklarının arasına götürdü. Ağzına gelen tatla yüzünü buruşturmak istese de Devran’ın onca uğraşından sonra bunu yapmaktan itinayla kaçındı. Tadı çok kötü değildi ama iyi olduğu da söylenemezdi. Devran hevesle, “Nasıl olmuş?” diye sorunca bakışlarını kaçırarak, “Güzel olmuş,” dedi.

Devran, Selin’in bakışlarını kaçırdığını görünce hızla yemeğin tadına baktı ve ağlamaklı bir ifadeyle yüzünü buruşturup, Selin’in önündeki tabağa uzandı. “Yeme, benim yüzümden frikasseeden nefret etmeni istemiyorum.”

Selin, “Yoo, güzel olmuş, yemek istiyorum,” dese de Devran tabağı geri vermedi.

“Yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun,” diyerek ayağa kalkıp yemekleri kenara koydu. “En azından hayvanlar nasıplensin.”

Bedenini yeniden Selin’e çevirdiğinde Selin de ayağa kalkıp buzdolabına doğru ilerledi. “Senin karnın açtır.” Buzluktan çıkardığı böreği mikrodalgaya attı. “Şimdi ısınır.”

Devran şaşkınlıkla “Börek mi yaptın?” diye sorunca, Selin “Sayılır ama neden şaşırdın ki? Börek açmak zor bir şey değil,” dedi.

Devran hâlâ inanmayan gözlerle Selin’e bakıyordu. “Yani elinde o kadar çok silah gördüm ki, bir an oklavayla börek açtığını hayal ede-

medim.” Selin gülümseyerek yüzüne bakınca Devran yeni bir cesaretle aralarındaki mesafeyi kapattı. “İzin ver, her ânına şahit olayım.”

Selin’in gülümsemesi anında soldu. “Devran,” dedi olabildiğince kısık bir sesle. Hissettiği duygu yoğunluğu boğazını tıkamıştı. “Bu çok zor, biz birlikte olamayız.”

Devran sıkıntılı, uzun bir nefes aldı. “Bölüğe geldiğin ilk gün...” Gülümsedi. “Aşk budur ya, bana göre farklı gelmiştin. Belki sıradandın ama benim gözümde çok farklıydın. Hâlâ da farklısın ve bu, kelimelere dökebileceğim bir şey değil. Seni görür görmez dünyana girmek istedim, belki çok bencilceydi ama dünyanın merkezi olmayı çok istedim. Bunun için öylesine güçlü bir istek duydum ki sonunu düşünmeden, bir gece Zehra’ya senden bahsettim. Aslında annesinden sonra aramızda hiç başka bir kadın muhabbeti geçmemişti ve ben o heyecanla olumsuz bir tepki vereceğini düşünemedim. O kazadan sonra öyle çok vicdan azabı ve acı çekiyordum ki seni görünce, yıllar sonra yaşadığımı hissettim. Kendimi çok kaptırdım ve seninle bir gelecek düşledim. Düşlediğimi Zehra’ya anlatmak istedim, onun da sevineceğini düşündüm. Arkadaşı yok, belki arkadaş olursunuz diye düşündüm, sırf bu yüzden bile Zehra’nın sevinebileceğine inandım. Dedim ya, olumlu düşüncelere kendimi öylesine odaklamışım ki olumsuzu hiç düşünemedim, ta ki söyleyene dek.”

Duraksadı. Söylediği o âna gitti zihni. Orada gördüğü görüntülerle yüzünü acı çeker gibi buruşturdu. “Çok büyük bir tepki verdi, bir an hiç sakinleştiremeyeceğimi düşündüm. Sonra sakinleştirdiğimi zannettim ama yanılmışım. Sabaha karşı evden kaçmaya çalışmış. Evin arkasında orman var. Oraya kadar gidebilmiş ve ilk yokuşta sandalyesi devrilip altında kalmış.” Gözlerini boşluğa tutundurdu. Kirpikleriyle birlikte nefesi de titriyordu. Kalbine ağırdı, zihnine gömmeye çalıştığı o görüntüler. “Onu öyle görünce...” dedi ve kendi canını yakmak istercesine yumruklarını sıktı. “Kendimden de hissettiklerimden de nefret ettim ve o gün ona orada, hayatımda hiçbir kadın olmayacağına dair söz verdim ama bana inanmamıştı. Beni sürekli kendiyi tehdit ediyor hatta intihar etmeye çalışıyordu.” Yeniden Selin’e baktı ve samimi bir sesle, “Tüm bunlarla başa çıkamayacağımı anlayınca senden uzak durmaya başladım, içimde aşkını yenebileceğimi sandım,” dedi. “Senden kaçmaya çalışıyor-

dum çünkü içimdeki aşkı sana belli etmekten çok korkuyordum. Sonra o gece... O gece eğer sarhoş olmasaydım...”

Sustu, devamını getirecek cesareti bulamadı. Bu konuda Selin’in canını daha fazla yakmak istemiyordu. Kendi çıkmazını anlatmaya devam etti. “Artık ne yapacağını bilmeyen bir adama döndüm, bilemedikçe de sürekli hata yaptım. Bir tarafı iyileştirmeye çalışırken diğer tarafı batırdım. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Belki sana anlatsaydım birlikte bir çözüm yolu bulabilirdik ama ben Zehra’nın intihar etmesinden o kadar çok korkuyordum ki konuşmaya cesaret edemedim. Onun ölme ihtimali sesimi kesti. Belki bana inanmayacaksın ama sen beni affetsen de ben, sana yaşattığım o günler için kendimi ömür boyu affetmeyeceğim.”

Selin, Devran’ın anlattıklarıyla kalbine koca bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Şimdi anlıyordu, Devran’ın ilk tanıdığı zamanlardaki yakınlığına rağmen sonraları birden uzak durmaya çalışmasının sebebini. O zamanlar doğru dürüst bir şey anlamamıştı, malum geceden sonra da Selin kendiliğinden ondan uzak durmuştu. Şimdi, Devran’a hâlâ kırgın olsa da bir yanı onun yaşadıkları için kıyılmıştı. Yine de tüm olanlar ya da birbirlerine duydukları aşk, gerçeği değiştirmeyecekti.

Mikrodalgadan ses gelince sessiz kalıp, böreği çıkarmak için mikrodalganın yanma ilerledi. Bir süre sonra sessizliğini kırıp, “Tuğba Hanım, intihar etme girişimleri için ne diyor?” diye sordu.

“Zehra o zaman 10 yaşındaydı. Büyüdükçe bu tehdidinden vazgeçeceğini, her şeyi çocuk aklıyla ve korkularıyla yaptığını söylüyor. Zamanla hepsi bitecekmiş.”

Selin, böreği tabaklara yerleştirdikten sonra yeniden sandalyesine oturdu. Öyle sessizdi ki alıp verdiği nefesleri Devran rahatlıkla duyabiliyordu.

Devran, Selin’in zihninde dönüp duran sorulara cevap vermek istercesine, “Seni Zehra konusunda hiçbir şeye zorlayamam. Onu ikna etmek, onunla arkadaş olmak zorunda değilsin. Ben sadece boşa geçen iki yılı telafi etmek istiyorum. İzin ver, bana karşı ördüğün duvarları yıkmaya çalışayım. İzin ver, her gün senin yüzünü güldürmeye çalışayım,” dedi.

Selin alay edercesine gülümsedi. “Peki ya sonra n’olacak? Affettikten sonra yine gidecek misin?”

Devran itiraz edercesine başını iki yana salladı. “Gidebilseydim şu an burada olmazdım.”

“Ya Zehra intihar ederse?”

Devran sertçe yutkundu. Bu ihtimal kalbinin sürekli ağzında atmasına sebep oluyordu. “Bir çözüm bulacağım, eninde sonunda o çözümü bulacağım, yeter ki sen de iste.”

Selin’in, Devran’a duyduğu aşk öylesine güçlüydü ki belki günün birinde onu affedebilir ve onun için her türlü zorluğu göze alabilirdi. Küçük kız istediği kadar zorlasın, bir şekilde gönlünü kazanabilirdi ama o kızın ölümüne sebep olmayı kaldırabilir miydi, işte orasını hiç bilmiyordu.

Yeniden sessizliğe gömülüp tabağına döndü.

Dakikalar sonra gitme vakti geldiğinde Devran, kapıdan çıkmadan önce son bir kez Selin’in yüzüne baktı. “Frikassee için özür dilerim, börek için de teşekkür ederim.”

Selin belli belirsiz bir tebessümle, “Önemli değil,” diyerek kapıyı kapatmaya yeltendi. Devran da arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Tam kapıyı kapatıyordu ki Devran’ın yemek hazırlarken söylediği sözleri ve etkilenmesi için harcadığı çabayı anımsadı. Kapıyı yeniden açıp ona seslendi. “Devran.” Devran ona bakınca da “Etkilendim,” dedi.

Devran’ın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştuğunda, kapıyı yavaşça kapattı.

“Merih, n’apıyorsun?” Leyla şaşkınlıkla, ayaklarının altına yastık yerleştiren Merih’e baktı.

Merih ise “Onur’un dediklerini duydun, bolca dinlenmen lazım,” diyerek, sehpanın üzerindeki taze sıkılmış meyve suyunu Leyla’nın dudaklarıyla buluşturdu. “Ayrıca bolca vitamin alman lazım.”

Leyla, meyve suyundan bir yudum alarak bardağı Merih’in elinden aldı. “Ama kendimi yorgun hissetmiyorum, aksine enerjim yerinde.”

“Olabilir, bu dinlenmen gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.”

Leyla elindeki bardağı yeniden sehpaye bırakmaya çalıştığında Merih hızla alarak, “Sen bundan sonra uzanma,” dedi.

“Merih!” dedi Leyla bıkkınlıkla. “Abartma lütfen, altı üstü yanı başımdaki sehpaye uzandım, bunun bir zararı olmaz.”

“Ne olursa olsun dikkat etmeliyiz.” Bardağı işaret etti. “Yeniden almak istediğinde bana söyle.”

Leyla inanamayan gözlerle Merih’e bakıp ellerini iki yana açtı. “Allah aşkına, sen düğünümüzde ne yapacaksın? Bu tedirginlikle eğlenmenin tadını bile çıkaramayacaksın.”

Merih sıkıntıyla soludu. “Dünden beri ben de onu düşünüyorum. Acaba sen hiç ayağa kalkmasan mı, bütün gece otursan olmaz mı?”

“Oldu Merih! Başka?”

Merih, “Ne var otursan?” diyerek yüzünü buruştursa da Leyla’nın yüzündeki şaşkın bakışları görünce onun yanına giderek, oturduğu koltuğun önünde diz çöktü. “Sana saçma geldiğinin ve saçmaladığının farkındayım ama her şey ufaklık için,” dedi ve ayağa kalkıp Leyla’nın göbeğinin üzerinden öptü. “O şu an tutunma aşamasında ve bu süreç çok riskli. 12 haftalık olana dek dikkat etmek gerekiyor.”

Merih, dudaklarını bir kez daha Leyla’nın göbeğine bastırınca Leyla, parmaklarını Merih’in saçlarının arasına karıştırdı. “Sana balık çok yakışacak.”

Merih gülümsemişti ama gözlerinden geçen ifade gülümsemesine oldukça tezattı. Leyla ifadesini adlandıramayınca, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Merih gerginlikle kıpırdanıp Leyla’nın yanında yeniden diz çöktü. “Aslında canımı sıkan başka bir mevzu var. Doğruyu söylemek gerekirse düğünden sonra bir süre işe gitmeni istemiyorum. En azından ben o itin hesabını dürene kadar sen o ortamda bulunmasan be-beğimiz için daha iyi olur.”

Leyla anlayışlı gözlerle bakıp, avuç içini Merih’in yanağına yasladı. “Tedirginliğini anlıyorum ama o gün orada sen de olacaksın ve biz birlikte halledeceğiz. Ayrıca senin de bilmen gereken bir mesele var,” deyince Merih merakla onun yüzüne baktı.

“N’oldu?”

“Bugün şirketten çıkmadan önce toplantı yapıldı. Nasıl desem, sanki tuhaf bir ortam vardı.”

“Nasıl tuhaf?”

“Şöyle ki, Adil Bey’in konuşmalarından anladığım kadarıyla şüphelendiği bir şeyler var. Tabii sağ kolu olan Altan’a sonsuz bir güveni olduğundan, onun dışındaki herkesten şüpheleniyor gibi hissettim.”

Merih kuşkuyla gözlerini kıstı. “Bir açık mı yakaladı?”

“Bilmiyorum. Dediği tek şey: ‘Güvenlik ve gizlilik açısından haberdar olmadığımı zannetmeyin.’ Sence bu ne demek?”

“Kimse sormadı mı?”

“Sormazlar mı? Sordular ama ‘*Vakti gelince...*’ diye geçiştirdi ve toplantıyı bitirdi. İşin en kötü kısmı, Altan o kadar rahat, kendinden emindi ki bu durum rahatsız edici boyuttaydı.”

Merih’in gözlerinde endişe şimşekleri çaktı. “Burnuma pis kokular geliyor, elimi çabuk tutsam iyi olacak,” diyerek yere tamamen oturdu ve bu defa sırtını koltuğa yasladı.

Leyla, Merih’in gerildiğini görünce yaslandığı yerden doğrulup kollarını onun boynuna doladı. “Belki de Altan’ın o tavrı bana öyle gelmiştir ya da Adil Bey’in dikkatini çekmemek için öyle davranıyordur.”

Merih başını öne eğip Leyla’nın kolunun üzerine dudaklarını bastırdı. “Yine de şu olayı artık sonlandırsam iyi olacak. İkinizin daha fazla aynı çatı altında kalmanıza dayanacak gücüm kalmadı.”

“Emin ol, çoğu zaman onu görmüyorum bile.” Leyla kollarının altındaki Merih’in bedeninin kaskatı olduğunu hissedince ona daha sıkı sarıldı. “Bugünler bitecek ve biz bebeğimizle birlikte çok mutlu olacağız.”

Leyla, Altan’la yüzleşecekleri o günden çok korkuyordu ama bu korkusunu Merih’e söylememekte kararlıydı. O gün mutlaka Merih’in yanında olmalıydı. Sonu nasıl biterse bitsin orada olmalıydı.

XVI

Asya yatağın hafifçe çöktüğünü hissedince gözlerini araladı ve Fatih'in, yanma oturduğunu gördü. Gözlerini kırpıştırarak iyice aralamaya çalıştı. Fatih ona şefkatli bir gülümsemeyle bakıyordu. "Günaydın sevgilim."

Fatih, "Günaydın güzelim," diyerek alnından öptüğünde, Asya'nın bakışları saate kaydı ve vaktin öğleni geçtiğini görünce gözleri şokla aralandı. "Çok uyumuşum, neden daha önce kaldırmadın?"

"Ben de yeni uyandım sayılır," dedi Fatih ve dudakları arsız bir sırıtışla gerildi. "Sabaha kadar sevişince yorgun düşüp uyanamaman çok normal."

Asya gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıp, sahte bir kızgınlıkla "Ya Fatih!" dedi. "Böyle şeyler söyleme."

Fatih yüzüne eğilip sıcak dudaklarını dudaklarına sürttü. "Bundan sonra sözler yok zaten, sadece bedenlerimiz konuşacak."

Asya, "Hmmm," diyerek, parmak uçlarını Fatih'in saçlarının arasına karıştırdı. Dün gece bedenini saran arzu, Fatih'in sözleriyle kendini yeniden belli etmişti. Fatih'in de dediği gibi sabaha kadar sevişmişler, Asya da tuhaf bir şekilde ona doyamamıştı. Tekrarını defalarca isteyecek kadar yoğun bir arzu hissediyordu. Şimdiye dek varlığından bile haberdar olmadığı bu arzunun bir gecede esiri olmuştu.

Parmaklarını Fatih'in saçlarının arasında gezdirdiğinde, devamını istediğini Fatih anlamış gibi sıcak dudaklarını sürte sürte boğa-

zındaki çukurun üzerine geldi. Parmakları da çıplak bacağına üzerine geziniyordu. Asya, bu dokunuşların karşısında içine titrek bir nefes çekti.

Fatih'in dudaklarının yerini dili alınca iniltiye benzer bir ses çıktı dudaklarının arasından. Boğazındaki çukurdan yavaşça göğüs ucuna geldiğinde, Asya içinde yanan ateşin harlandığını hissetti. Göğüs ucundaki darbeler artınca bacaklarını ileri geri hareket ettirerek kıvranmaya başladı. Onun kıvranması, Fatih'in parmaklarının kadınlığının üzerine kapanmasına sebep oldu.

Fatih, başını Asya'nın göğüs ucundan kaldırıp arzudan koyulaşan gözlerini gözlerine dikti. "İslenmişsin," dedi ve yataktan kalkıp üzerine eğildi. "Küveti doldurdum."

Fatih, Asya'yı kucağına alınca Asya memnuniyetle itaat edip kollarını onun boynuna doladı. "Çok iyi düşünmüşsün."

Gözlerinden muzip bir ışıltı geçen Fatih, adımlarını doğruca banyoya çevirdi. Birkaç adım atmıştı ki Asya'nın bakışları pencereye kaydıığında yatağı durduğunu anladı. Merakla Fatih'e bakıp, "Neredeyiz şimdi?" diye sordu.

"Mikonos'tayız. Burada hayat gece başlıyor. Akşamüzerine doğru biraz yüzeriz, gece de gezeriz. Şu an hava çok sıcak. Bence küvetten çıkmayalım."

Asya gülümseyerek dişlerini Fatih'in çenesine sürttü. "İşte buna asla hayır de-" Cümlesini tamamlayamadan dudakları talan edilmeye başlayınca aynı tutkuyla karşılık verdi. Çok geçmeden bedeni ıslandıkça küvetin içine girdiklerini anladı ve dakikalarca sürecektutkuya kendini bıraktı.

Akşamüzerine doğru Asya, Fatih'le beraber gün batımını izlemek için sahil kenarına oturup, havanın turunculuktan karanlığa dönmelerini izledi. Yüzüne vuran ılık esinti ve saçlarına karışan Fatih'in sıcak nefesi sersemlemesine sebep oluyordu.

Fatih, Asya'nın omuzlarındaki kollarını yavaşça beline indirip, elini karnının üzerine yerleştirdi. "Acıktın mı?"

Asya başını tasdiklercesine sallayınca Fatih, arkasından önüne geçti ve elini tutarak, “Harika bir yer biliyorum, tabii hâlâ yerinde duruyorsa,” dedi.

Asya, Fatih’in daha önce buraya geldiğini balayı için karar verdikleri gün öğrenmişti. O gün ne zaman geldiğini sormasa da şu an içindeki merak had safhaya çıkmıştı. Bakışlarını yüzünde sabit tutarak, “Buraya daha önce ne zaman gelmiştin?” diye sordu. Sorduğu soruyla Fatih’in yüzünden fark edilir şekilde hüznün geçti. Bu durum Asya’nın hem rahatsız olmasına hem de daha da meraklanmasına neden oldu. “Yanlış bir şey mi sordum?”

Fatih, Asya’nın elini bırakmadan, boşa kalan koluyla omuzlarını sarıp yürümeye başladı. “Buraya en son Arif’le gelmiştik. Yaz boyunca burada kaldık. Onu kaybettikten sonra bir daha hiç gelmedim.”

Fatih, motor kazasında ölen ve kalbinin üzerinde onun kalp atışları olan arkadaşından bahsedince Asya, burnunun direğinin sızladığını hissetti. Fatih ne zaman ondan bahsetse, kullandığı ses tonu canını acıtıyordu. Sessiz kalıp, başını omzuna yaslayarak yürümeye devam etti.

Fatih’in bahsettiği yere geldiklerinde ise Asya bakışlarını etrafında gezdirdi. Fatih’in dediğine göre mekân büyütülmüş ancak dokusuna dokunulmamıştı. Asya etrafına baktıkça Fatih’in ne demek istediğini anlamıştı. Deniz kenarındaki mekânın masaları mumlarla donatılmış, loş ışığı ve hoş müziği mekâna romantik bir atmosfer katmıştı. Ayrıca denizin yoğun kokusu içeriye huzurunu serpiştirmişti.

Siparişlerini verdikten sonra mum ışığında keyifli bir akşam yemeği yemeye başladılar. Yemek boyunca dalgaların kıyıya vuran sesleri, kulaklarına romantik bir müzik gibi geliyordu. Asya sese daha fazla kayıtsız kalamayınca bakışlarını dalgalara çevirip içini çekti. “Merihlerin düğünü ile balayımızın çakışması aslında kötü olmuş, şu an fark ediyorum.”

“Biraz daha kalmak istiyorsun, değil mi?”

Asya bakışlarını denizden ayırmadan Fatih’in sorusunu yanıtladı. “İsterdim.”

“Düğünden hemen sonra yeniden gelebiliriz. Sen yeter ki iste.”

Asya'nın bakışları bu defa Fatih'i buldu; sıcak bir tebessümle yüzüne bakıyordu. Gülümsedi. "Belki daha sonra bir kaçamak yapabiliriz."

Fatih'in, başını salladığı sırada telefonu çalınca bakışları masanın üzerindeki telefonunu buldu. Arayan kişiyi görünce genişçe gülümsedi ve telefonunu açtı. Asya'nın konuşmalardan anladığı kadarıyla, Fatih'in günlerdir almaya çalıştığı motosiklet için firmadan arıyorlardı. İçine oturan sıkıntıyı bastırmaya çalışıp yemeğini yemeye devam etti.

Fatih çok kısa bir konuşma yaptıktan sonra telefonu kapatır kapatmaz, hevesle "Eve döndüğümüzde getirecekler," dedi.

Asya, hevesine hevesle karşılık vermek istedi ama içindeki sıkıntıyı görmezden gelemezdi. Çatalı masaya bırakıp kollarını masanın üzerine dayadı. "Alman şart mıydı?"

"Diğeri kullanılmayacak durumda."

Söyleyeceklerini desteklercesine kaşlarını havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden, alman şart mıydı?"

Fatih anlayışlı bir tebessümle eline uzandı. "Kaygılarını anlayabiliyorum ama bir kez kaza yapmış olmam sürekli yapacağım anlamına gelmiyor. Zaten genellikle araba kullanıyorum, araba kullanmayacağım yerlerde motosiklet kullanıyorum."

Fatih'in söyledikleri Asya'nın içine su serpmemişti. "Ne dersende, motosikleti sevmiyorum ama sırf tutkuna saygım olduğu için bir şey demiyorum."

Fatih, Asya'nın elini sıcak dudaklarına götürdü. "İçini ferah tut. Bir şey olmayacak."

Asya'nın tek yapabildiği, sessizce başını sallamak oldu. İçindeki sebepsiz kuruntu yüzünden Fatih'in canını sıkmak ya da hevesini kaçırmak istemiyordu. Yeniden yemeğine döndü.

Yemekten sonra sahil kenarında biraz yürüyüş yapıp, eğlenebilecekleri bir gece kulübüne doğru yol aldılar. Girdikleri gece kulübü oldukça kalabalık, yüksek sesliydi. İri kıyım koruma görevlilerinin arasından geçerek bara doğru ilerlediler. Fatih gürültünün arasından Asya'nın kulağına eğilerek, "Geldiğim sene burası en ünlü mekânlardan biriymi, diyebilirim," dedi.

Asya, bakışlarını kalabalık gruplarda gezdirdi. Ünlü olduğu aşikârdı. “Hâlâ öyle olduğu söylenebilir.”

Barın yanına vardıklarında Fatih, “Ne içmek istersin?” diye sorunca Asya, içinde beliren lavaboya gitme ihtiyacına kayıtsız kalamayacağına anladı. “Önce lavaboya gitmem gerekiyor, sonra içerim.”

Fatih, “Lavaboya kadar sana eşlik edeyim,” deyince Asya itiraz etti. “İçeri girdiğimizde nerede olduğunu görmüştüm, hemen gelirim,” diyerek onun yanından ayrıldı.

Kalabalık grupları aşarak doğruca lavaboya ilerledi. Lavabonun önünde kuyruk olduğunu görünce de burnunu hoşnutsuzca kıvırıp beklemeye başladı. Kuyruk epey uzundu ve ona sıra gelmesi dakikalar alacaktı. Bir an geri dönmeyi düşünse de lavaboya girme ihtiyacı daha ağır basınca kalmaya karar verdi.

Sırada bekledikçe Fatih’e onunla gelmemesini söylediğine pişman oldu çünkü sıradaki her kızın yanında erkek arkadaşı vardı ve herkes ya öpüşüyor ya sarmaş dolaş sohbet ediyordu. Konuşulan muhabbetlerin bazısını anlasa da genel olarak Yunanca konuşuluyordu. Ayrıca bulunduğu yerde ağır bir koku vardı, muhtemelen lavabodan kaynaklıydı.

Sabırsız bekleyişine yeni bir boyut kazandıran, lavabonun biraz ilerisindeki kapı açılınca bakışlarını o yöne çevirdi. Kapı anladığı kadarıyla bahçe gibi bir yere açılıyordu. Karanlık olduğu için seçemese de içeriye hava girmesinden açık bir alan olduğunu anlayabilmişti.

Karanlığın içinden bir çift, ağzı kulaklarında içeriye girince, sıranın başındaki çift öpüşerek açılan kapıdan dışarıya çıktı. Bu durumu garip bulsa da sıradan bir kişinin ayrılması onu mutlu etmeye yetmişti.

Dışarıdan ağzı kulaklarında gelen çiftin Asya’nın tam yanından geçerken yanındaki çöp kovasma attıkları çöp dikkatini çekince Asya dikkatle çöpe baktı ve onun kullanılmış prezervatif olduğunu görünce gözleri şokla açıldı. Muhtemelen az önce dışarıda seks yapmışlardı.

Adam çöpü attıktan sonra Asya’nın şaşkın bakışlarını görünce Asya’ya göz kırpıp, kız arkadaşıyla beraber içeriye doğru yürümeye devam etti. Asya bakışlarını hızla öne çevirdi ve dakikalardır bur-

nuna dolan garip kokunun sebebini anladı; koku aslında kullanılmış prezervatiflerle dolu çöp kovasından geliyordu.

Midesi kusma isteğiyle kasılınca avuç içini dudaklarının üzerine bastırdı. Çöp kovasının yanında daha fazla kalamazdı ama çok da sıkışmıştı. Kokudan kurtulabilmek için çantasından el kremi çıkarıp elinin üzerine sürdü, ardından ellerine iyice yedirdiği kremi koklamaya başladı. Neyse ki ağır kokuyu bastırabilmişti.

Aradan 5 dakika kadar bir süre geçmişti ki az önce öpüşerek bahçeye çıkan çift yeniden içeri girdi. Kız, üzerindeki elbiseyi aşağı çektiştirken adam da tıpkı diğer adam gibi çöpe yönelince, Asya'nın beyni büyük bir gerçeğe sarsıldı. Dışarıda çok kısa bir süre seks yapıp içeri giriyorlardı. Asya, düşüncelerinden çıkmasını sağlayan sese çevirdi başını. Uzun boylu, geniş omuzlu adamın biri Yunanca bir şeyler söylüyordu. Demek istediğini anlamadığını belirtircesine başını sallayınca, adam derdini İngilizce anlatmaya çalıştı. "If you don't have a partner, we can have sex."¹

Asya, adamın dediklerini idrak edince tüm taşlar tamamen yerine oturdu. Onun girdiği kuyruk lavabo kuyruğu değil, seks kuyruğuydu ve o yüzden herkes çiftti. Başından kaynar suların döküldüğünü hissettiğinde başını iki yana salladı. "No, no, no,"² diyerek, Fatih'in yanına geri dönmek için hızlıca kuyruktan fırladı.

Asya hayatı boyunca hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Hâline gülse mi ağlasa mı bilemezken Fatih'i görmesiyle ikinci şok dalgasını yaşadı. Bir an gördüklerinin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini kapatıp açtı ama görüntü değişmemişti. Fatih, kadının biriyle ağzı kulaklarında, keyifle sohbet ediyordu.

Küçük bir nefes verip temkinli adımlarla yanına yürümeye devam etti. Asya yanlarına gidince Fatih'in bakışları anında onu buldu. "Biraz daha gelmeseydin yanına gelecektim."

Asya sahte bir öksürükle boğazını temizledi. "Sıra vardı," diyerek bakışlarını Fatih'ten karşısındaki kadına çevirdi. Aşağı yukarı Fatih'le yaşıt kadın, güneşten iyice bronzlaşmış teni, açık kumral saçları ve ela gözleriyle oldukça güzel görünüyordu.

¹ Tr. "Eğer partnerin yoksa sevişebiliriz."

² Tr. "Hayır, hayır, hayır."

Asya'nın bakışları kadında takılı kalınca Fatih, "Seni Nadya ile tanıştırmak istiyorum," diyerek araya girdi. "Nadya buranın sahibi, aynı zamanda da benim arkadaşım. Daha önce buraya geldiğimde neredeyse bütün yazı beraber geçirmiştik. Gerçi o zamanlar burayı babası işletiyordu ama şimdi işlerin başına kendisi geçmiş." Anlatacaklarını bitirince Nadya'ya dönüp, "Eşim Asya," dedi.

Kadın gülümseyerek elini uzattı. "Çok memnun oldum, Asya. Ayrıca tebrik ederim, Fatih çok tatlı bir çocuk."

Tatlı çocuk?

Asya'nın içini anında ele geçiren zayıf ama hoşnutsuz bir his, kötü hissetmesine sebep olmuştu. Fatih'in bütün yazı beraber geçirdiklerini söylemesi ve kadının "tatlı çocuk" tanımı, boğucu bir etkiyle birleşip ona kıskançlık olarak el sallamıştı. Samimiyetten yoksun bir gülümsemeyle, "Ne kadar da iyi Türkçe biliyorsunuz," dedi.

Kadın ağzı kulaklarında, yeniden Fatih'e döndü. "Fatih sağ olsun, bana çok iyi Türkçe öğretmişti. Zamanla, gelen Türk müşteriler sayesinde daha da pekiştirdiğimi söyleyebilirim."

Asya yüzündeki ifadeyi bozmadan, "Ne güzel," dedi ve Fatih'in yanına oturdu.

Fatih kadına dönmeden önce, "Bir şey içer misin?" diye yeniden sordu.

Asya, Fatih'e ters ters bakmak istese de kadının yanında onu utandıracak bir davranışta bulunmak istemediği için "Bira," demekle yetindi. Ayrıca lavabo ihtiyacını da çoktan unutmuştu. Nasılsa bira bu ihtiyacını hatırlatmak için ilerleyen dakikalarda zemin hazırlayacaktı.

Fatih siparişleri verdikten sonra Asya'nın elini avucunun arasına alarak, kadınla tabiri caizse özlem gidermeye devam etti. Onlar sohbet ettikçe Asya'nın içini ele geçiren zayıf ama hoşnutsuz his, yerini yoğun bir kuşkuya bıraktı. Her ne kadar kötüsünü düşünmemeye çalışsa da onu yemeye başlayan kuşkudan kurtulamıyordu. Bir yazı beraber geçirdikleri o sürede çıkmışlar mıydı ya da birbirlerine söylemeseler bile ilgi duymuşlar mıydı, bu düşünceler ister istemez nefesini kesiyordu. Boş kuruntu yaptığını düşünerek, geçmiş muhabbetlerine odaklanmaya çalıştı.

Neyse ki kadın bir süre sonra yanlarından ayrılmış, onları baş başa bırakmıştı. Kadının yanlarından ayrılmasıyla Asya, Fatih'e dönüp, "Artık yata dönelim mi?" diye sordu.

Fatih'in bakışları saatine kaydı. "Erken değil mi?"

Biranın da etkisiyle Asya'nın lavabo ihtiyacı tavan yapmıştı ve Asya, bu ihtiyacını burada giderebileceğini zannetmiyordu. "Lavaboya gitmem gerekiyor."

"Az önce gitmemiş miydin?"

"Lavaboyu kullanmadım."

Fatih'in kaşları merakla kalktı. "Neden? Çok mu sıra vardı?"

Sorduğu sorunun cevabı Asya'nın gözlerinin önüne gelince Asya yüzünü ağlamaklı bir ifadeyle buruşturdu. "Yanlış sıraya girmişim." Eliyle yüzünü kapattı. "Fatih, rezil oldum. Girdiğim sıra lavabo değil, seks sırasıymış."

"Ne?"

Asya, Fatih söylediklerinden bir şey anlamayınca hızlı ve açık bir şekilde yaşadıklarını anlattı. Sadece adamın seks teklifinden bahsetmedi çünkü bu küçük ama önemli detayın sorun çıkaracağını çok iyi biliyordu. Zaten adamı bir daha görmemişti; muhtemelen kendini partnersiz kadınlara adamakla meşguldü.

Fatih'in güldüğünü görünce kızgın kızgın ona baktı. "Fatih, gülmesene! Ben nereden bilebilirim öyle bir sıranın olacağını? Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadım ki."

Fatih, Asya'nın huysuz homurtusuna dudaklarını boynuna sürterek karşılık verdi. "Bu defa birlikte mi girsek o sıraya?"

"Fatih!"

Fatih, Asya'nın boynundan ayrılıp yüzünde genişleyen gülümsemesiyle, "Seni öyle bir ortama sokacağımı düşünmüyorsun, değil mi? Sadece şaka yapıyorum. Ayrıca beni 5 dakika kesmez," diyerek dudaklarını dudaklarına yasladı. "Bence de hemen yata gidelim."

Fatih'in sıcak nefesiyle beraber Asya'nın vücudunda hissettiği ufak titreşimler, Nadya'nın yanlarına gelmesiyle son buldu. "Gidiyor musunuz? Birlikte sabahlarınız diye düşünmüştüm."

Asya içinden, "*Çok daha önemli işlerimiz var,*" diye geçirse de gülümsemekle yetindi. Fatih de "Gitmemiz gerekiyor, seni yeniden görmek güzeldi," dedi.

Nadya, “Gerçekten çok özlemişim muhabbetini, beni geçmişe götürdün. Umarım Mikonos’ta bir süre kalırsınız,” deyince Asya, mekânın üzerine üzerine geldiğini hissetti.

“Maalesef yarın yola çıkıyoruz, vaktimiz kısıtlı.”

Gözlerinden bir hüznün geçen Nadya, kollarını Fatih’e dolayarak ona sıkıca sarıldı. Asya onlara baktığında ise kadın, Fatih’ten ayrılıp, aynı şekilde Asya’ya da sarıldı ve kulağına, “Çok şanslı bir kadınsın,” diye fısıldadı.

Asya, Nadya’nın böyle demesine hem şaşırılmış hem de tuhaf hissetmişti. Kadından ayrılınca “Teşekkür ederim,” diyerek, Fatih’le beraber mekândan ayrıldı.

Kadının sözleri, bastırmaya çalıştığı kıskançlığın onu tamamen ele geçirmesine sebep olduğu için yol boyunca sessizliğini inatla korudu.

Yata geldiklerindeyse Fatih’in yanından ayrılıp doğruca lavaboya girdi. Lavabodan çıktıktan sonra hızlıca mutfığa yöneldi. En azından bir şeylerle uğraşarak sinirini atabileceğini düşünüyordu.

Buzdolabını açıp içine biraz bakındıktan sonra aklına meyve salatası yapmak gelince, meyveleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Yıkanmış meyvelerin aynı tonda olanlarını tek tek kesme tahtasının üzerine alarak hırsıyla kesmeye başladı.

Çok geçmemişti ki Fatih kapıda belirdi. “Ne yapıyorsun burada?”

Umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Meyve salatası yapıyorum.”

Fatih, Asya’nın yüz ifadesini görünce ona doğru ağır ağır yürüdü. Tezgâhın yanına gelince de üzerine yaslanarak, kesme tahtasına, daha doğrusu Asya’nın meyveleri kesme şekline baktı. “Yalnız bu şekilde kesmeye devam edersen elini de keseceksin.”

“Hayır, kesmeyeceğim.”

Fatih, Asya’nın tavrını çözmek ister gibi bakışlarını yüzünde tutundurdu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Asya, içini kemiren düşünceleri ondan daha fazla saklamayacaktı. Sert bir nefes alıp bıçağı dik bir şekilde meyvenin üzerine batırdı. “Senin gibi tatlı bir çocuk yanlış bir şey yapabilir mi?”

Fatih’in bakışları önce bıçağına indi, ardından Asya’nın sözlerini duymasıyla kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Asya ters bir bakış atıp yeniden kesme işlemine dönünce Fatih gülmeye başladı ve Asya'nın yanına giderek elinden bıçağı aldı. "Sakın bana Nadya'yı kıskandığını söyleme."

Fatih sarmaya çalışınca Asya ona direnmeye başladı. "Niye, sevdiğim adamı kıskanamaz mıyım? Kıskanmak suç mu? Kıskanmanın da sevmek gibi doğal ve insanın elinde olmayan bir duygu olduğunu sanıyordum." Fatih, direncini kırıp onu kollarını arasına alınca o da direnmekten vazgeçip başını Fatih'in göğsüne yasladı. "Tatlı çocukmuşmuş!" Asya homurtuyla karışık söylenmeye devam ettikçe Fatih daha çok gülüyordu. Asya yeni bir çabayla ondan kurtulmaya çalıştı. "Fatih, gülme diyorum! Gülünecek ne var?"

Fatih kendini zorlayarak, gülümsemesini bastırdı. "İçin rahat olsun diye söylüyorum. Nadya kıskanabileceğin bir kadın değil çünkü o kadınlardan hoşlanıyor."

Asya olduğu yerde öylece kalakaldı. Fatih ile Nadya'nın geçmişte çok büyük bir aşk yaşadığını duymayı bile bekliyordu ama Nadya'nın kadınlardan hoşlandığını asla beklemiyordu. Böyle bir ihtimali hiç düşünmemişti.

Yanaklarına kadar kızardığını hissetse de rahatlamamanın verdiği etki ağır basınca gülümsemeye başladı. O gülümseyince Fatih, "Bu durum hoşuna gitti sanırım," dedi burnundan öperek.

"Ben sanmıştım ki, yani geçmişte aranızda bir şeyler yaşandı..."

Fatih inanamayan gözlerle Asya'nın yüzüne baktı. "Seni eski kız arkadaşımın olabileceğini bildiğim bir yere götürüp, sonra da ikinizi tanıştırabileceğimi mi düşündün? Böyle bir şeyi sana yapar mıyım?"

Asya, verecek cevap bulamayınca, hissettiği utançtan dolayı başını öne eğdi. Fatih haklıydı, kıskançlığının onu ele geçirmesine izin vererek sağlıklı düşünememiş ve çocukça hareket etmişti.

Fatih, parmaklarını Asya'nın çenesine yerleştirip, eğdiği başını kaldırdı. "Demek, yol boyunca sessizliğinizin sebebi buydu," dedi ve dudaklarının üzerine sıcak nefesini üfledi. "Bence o 20 dakikanın acısını sizden çıkarmalıyım, Asya Atahan."

Asya, Fatih'in nefesini içine derin bir solukla çekti. Ciğerlerine dolan kokusu yaşama sebebiydi ve ona kontrol etmekte zorlandığı bir aşkla bağlıydı. Her bir zerresinde hissettiği aşkı, patlamaya ha-

zırlanan bir volkan gibi sürekli kabarıyor, ona dokundukça da lavlara ayrılıyordu.

Ellerini Fatih'in yanaklarının üzerine yerleştirip, onun dahi beklemediği bir sertlikle dudaklarını kavradı. Fatih de minnetle karşılık verip onu kucağına alarak, bacaklarını beline dolamasını sağladı. Nefesi kesilince dudaklarından zar zor kopup, soluk soluğa "Kabul, kıskanmaktan dolayı sağlıklı düşünemedim ama elimde değil," dedi Asya ve parmaklarını Fatih'in tişörtünün yakasından aşağı kaydırды. "Çünkü sana fena hâlde âşığım, tatlı çocuk."

Fatih'in ıslak dudakları Asya'nın dudaklarını bir kez daha kavradığında, ikilinin adımlarının rotası yatak odasıydı.

4 GÜN SONRA...

Asya, bakışlarını dans pistinin ortasında dans eden Leyla ve Merih'ten ayırmadan, "Çok güzel görünmüyorlar mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Fatih sıkıntıyla. "Merih bu geceyi sağ salim atlatabilirse, eminim ki gecenin sonunda daha da güzel görüneceklerdir."

Asya, Fatih'in söylediklerine karşılık gülmeye başladığında Gökçe araya girdi. "Leyla biraz daha ayakta kalırsa bence Merih panikten bayılacak."

"Dev aynası iyi bile dayandı," deyince Zeynep, Semih duyduklarından sıkılmışçasına yüzünü buruşturdu.

"Kardeşimle dalga geçmeyi keser misiniz?"

"Kesemeyiz," dedi Onur. "Sanki dünyadaki tek hamile Leyla'yım gibi gece boyunca kadına huzur vermedi. Ben bir ara, Leyla ayakkabısını çıkarıp Merih'i kovalayacak diye bekledim."

Semih kıstığı gözlerini Onur'a çevirdi. "Seni Merih'e söyleyeceğim."

Onur aldığı tehdidi göğsünde karşıladı ve göğüs kafesini sıkıntıyla kabarttı. "İspiyoncu musun acaba?"

"Söz konusu kardeşimse evet."

Onur kınayan bakışlarıyla Semih'i süzdü ve ona yakışmadığını belli edercesine başını iki yana salladı. "Ama işine gelmeyince yerden yere vuruyorsun adamımı."

Semih, “Kardeşim değil mi, hem döverim hem de severim,” diyerek Fatih’e Onur’u işaret etti. “İki dakikada nasıl *adamım* oldu, gördün mü?” Yeniden Onur’a döndü. “Korkak!”

Onur, “Ben mi korkağım?” diye sordu. Semih başını sallayınca da hiç düşünmeden Semih’in dediklerini kabullendi. “Valla yalan yok, o psikopattan korktuğum doğrudur.”

Onur’un sözlerine karşılık Fatih’le Semih aynı anda gülmeye başladıklarında Asya’nın dudaklarındaki tebessüm, yerini ayazda kalmış bir bedenin titrerken takındığı ifadeye bıraktı. Asya’nın dudakları soğuktan değil, korkudan titriyordu. Tam karşısında duran adamın bakışları, dudaklarına korku tohumlarını ekmişti. Sertçe yutkunup bakışlarını ondan ayırmadan, Gökçe’ye kapının girişindeki korku kaynağını işaret etti. “Altan gelmiş, gördün mü? Leyla’ya bakışları çok ürkütücü.”

Parmakları istemsizce kollarını saran Asya, Altan’a daha fazla bakmamak için bakışlarını ondan ayırdı. Gökçe’ye döndüğünde, onun da Altan’a dikkatlice baktığını gördü. Daha fazla bakmaması için onu hafifçe dürtüp, “Çok dikkatli bakma,” dedi. “Semih fark etmesin yoksa Merih’in görmemesi için onu buradan göndermeye çalışacaktır.”

“Neden gelmiş ki?”

“Aynı iş yerinde çalıştıkları için olabilir mi?”

Gökçe saçma bir söz duyuyormuşçasına gözlerini devirdi. “Leyla davet eder mi sence?”

“Etmez ama adamın bahanesi hazır. ‘İş arkadaşımın düğünü,’ diyecek. Baksana, Leyla’nın patronu dâhil iş yerindeki birçok arkadaşısı burada.”

Gökçe, “Haklısın,” diyerek bakışlarını Altan’ın üzerinden çekti. “Umarım bir tatsızlık çıkarmaz.”

Asya, “Umarım,” dedi, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak. Tabii bu da anında Fatih’in dikkatini çekti ve bakışları aynı hızla Asya’yı buldu.

“Bir sorun mu var, güzelim?”

Asya, Altan’ı gördüğünü söyleyip söylememekte kararsız kalsa da herhangi bir ters durumun yaşanması ihtimalini düşünerek, söylemeyi daha doğru buldu. Ayrıca Altan burada kalmaya karar verirse

zaten görmeleri kaçınılmaz olacaktı. “Altan gelmiş, baksana,” diye-
rek kapıyı işaret etti.

Kaşları anında çatılan Fatih, bakışlarını direkt kapıya çevirdi. Dudakları imrenmekle iğrenmek arasında bir şekilde kıvrıldı. “Vay be, Merih için 415 kilometre yapmış. Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum.”

Asya, Fatih’in kinayesini es geçerek, “Sence bir sorun çıkarır mı?” diye sordu.

“Çıkaramaz çünkü patronu burada. Aptal bir adam değil o. Akıllıca hareket edecek, sadece varlığıyla Merih ve Leyla’yı huzursuz edecek, o kadar.”

Asya, yüzünün tiksintiyle buruşmasına engel olamadı. “Bir insan nasıl bu kadar kötü olabilir ya da kötü olmak ister?”

“Bazı insanlar için kötü olmak hayat felsefesi gibidir. Ulaşamayacaklarını anladıkları kişi ya da olay karşısında hayat felsefelerini devreye sokmaktan çekinmezler. Zaten onlara bu çok doğal gelir. Altan denilen adam da onlardan biri.”

“Bu şekilde hiçbir zaman gerçekten mutlu olamayacak ki.”

“Bunun sen farkındasm, o değil.”

Asya sıkıntıyla içini çekip, “Umarım günün birinde doğru yolu bulur,” diyerek başını Fatih’in omzuna yasladı. Her ne kadar Altan’ın doğru yolu bulamayacağını bilse de buna inanmak istiyordu. Her şeyden önemlisi, Leyla ile Merih’in mutluluğu için bunu istiyordu. Merih’in aklında nasıl bir plan vardı, bilmiyordu ama Leyla’nın anlattıklarına göre, Merih büyük oynayacaktı ve yaptığı ufacık bir hata, onu ömür boyu bedel ödemek zorunda bırakabilirdi.

Asya, kötü düşünceleri zihninin gerisine iterek Leyla ile Merih’e odaklanmaya çalıştı ama ne yaparsa yapsın, bakışlarının Altan’a kaymasına ve huzursuz hissetmesine engel olamıyordu.

Fatih, onun huzursuzluğunu hissetmişçesine parmaklarını koluna sürtmeye başladı. Çok geçmeden ılık nefesiyle boynunu dağladı. “Bir an önce otele geçsek mi? Seni çok özledim.”

Asya, başını Fatih’in omzundan kaldırıp hayretle yüzüne baktı. “Fatih, buraya bile senin yüzünden geç geldik. Hatırlatırım, elbise-mi tam giymiştim ki çıkarmak zorunda kaldım. Ne çabuk özledin?”

“Arna gözüme sürekli çok seksi görünüyorsun ve ben sana hiç doyamıyorum. Hatta şu an bile seni...” dedi ve cümlesinin devamını getirmeyip sertçe yutkundu.

Asya alt dudağını dişleyerek gülümsedi. “Üzgünüm ama bizimkilerle birazdan otelde yemek yiyeceğiz.”

Söylediğinin Fatih’i durduracağını düşündü fakat yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Fatih’in bakışlarının odağının dişlediği dudaklarında olduğunu görünce alt dudağını hemen serbest bıraktı. “Fatih, böyle bakmaktan vazgeç ve aklındakileri bir an önce sil.”

Fatih cevap vermiyor, yoğun ve arzu dolu bakışlarıyla sadece Asya’nın dudaklarına bakıyordu.

Asya yavaşça yutkunup aralarındaki mesafeyi biraz açtı. Panikle, “Fatih, insanlar var,” dedi.

Fatih, onun paniklediğini görünce gülümseyerek burnunun ucundan öptü. “Tamam tamam. Yalnız yemekte çok uzun kalamam, haberin olsun. Bir an önce odamıza çekilelim istiyorum.”

Asya rahatlayarak nefesini verip, “Olur,” dedi ve Fatih’in yanından usulca öpüp kulağına cilveli bir ifadeyle fısıldadı. “İnan ki ben de hemen odamıza çekilelim istiyorum.”

“Böyle söylersen duramam.”

Fatih’in hırıltıya yakın sesi kulağına dolunca Asya gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Her ne kadar Fatih’le biraz daha uğraşmak istese de Fatih’in düğün demek dinlemeyip onu apar topar otele götüreceğini bildiğinden susmak zorunda kaldı.

Düğünün sonunda hep birlikte yemeğe gittiklerinde Asya, Fatih’in üzerindeki bakışlarının değişmediğini çok iyi görebiliyordu. Daha vahimi, bir şekilde Fatih onun da aklını çelmeyi başarıyor, içinden bir ses en az onun kadar otele gitme isteğinin olduğunu haykırıyordu.

Düşüncelerinden Gökçe’nin sesiyle sıyrıldı. Bakışları saatindeydi. Semih’e ithafen, “Hayatım, saat geç oldu, kalkalım. Yolumuz uzun. Sabah erken kalkacaksın,” dedi.

Semih onaylarcasına başını salladığında Gökçe’nin bakışları Asya’ya çevrildi. “Siz yarın dönüyordunuz, değil mi?”

“Evet, kahvaltıdan sonra yola çıkarız.”

Gökçe keyifle sırttı. “Yarın doktor kontrolümüz var,” dedi Onur’a bakarak. Onur göz kırpınca yeniden Asya’ya döndü. “Yeğeni-ni görmek istiyordun ya, beraber gidelim mi? Semih’in ameliyatı var, yetişebilirse direkt kliniğe gelecek.”

“Ya ama ben de istiyorum,” diyerek dudak büktü Zeynep. “Fakat tam o saatte davam var.” Ters bakışları hızla Onur’u buldu. “Nasıl ikisini aynı saate denk getirirsin?”

Onur, “Yarın neredeyse tüm gün planlı doğumlar var. Akşamüzere-ni de Gökçe beklemek istemiyor ama üzülme hayatım, o iş bende. Bir sonraki randevuyu senin müsait olma durumuna göre ayarlarım,” deyince Semih, “Oldu paşam,” diyerek karşı çıktı. “Ben çocuğumu sizin keyfinize göre mi göreceğim?”

“Evet, çünkü doktorunuz benim ve ben ne dersem o olur.”

Semih, tam Onur’un başının arkasına vuruyordu ki Onur başını geri kaçırdı ve zafer kazanmış gibi sırtmaya başladı lakin bu durum uzun sürmedi. Merih, Semih’in intikamını almak istercesine başının arkasına vurdu. Onur, eli başının arkasına giderek Merih’e ters ters baktı. “Siz niye hâlâ buradasınız? Balayma gitsenize.”

“Ben hemen gitmek istiyorum ama Merih yarın gitmemiz konusunda ısrarcı,” diyerek araya girdi Leyla. “Bu gece çok yorulmuşum, dinlenmeden gidemezmişim. Hâlbuki Merih yüzünden yorulamadım bile.”

“Az önce ‘Ayaklarım ağrıyor,’ diyen sen değil miydin?”

Leyla, “Topuklular yüzünden,” diyerek ayağındaki ayakkabıları işaret etti Merih’e. “Ayrıca yürüyerek değil, arabayla gideceğiz.”

“Yarın sağlam bir kahvaltıdan sonra yola çıkarız. Ha şimdi ha sabah, çok bir şey kaybettirmez.”

Onur, Leyla’ya destek olmak istercesine bedenini Merih’e çevirdi. “Leyla şimdi de yola çıkabilir, doktoru olarak bir sakınca görmüyorum.”

“Sana ne lan! Sana fikrini soran oldu mu?” Merih önündeki çatal-lı Onur’a attığında, Onur ani bir hareketle çataldan kurtuldu.

“Iskaladın bebeğim.”

Merih eline geçenleri Onur’a atmaya başladığında, Gökçe ile Semih gitmek için ayaklandılar. Onların ayaklandığını gören Fatih de hızlıca ayaklanarak, “Biz de artık kalkalım. Geç oldu,” dedi.

Fatih'in sözlerini duyan Asya'nın dakikalardır içinde bastırıldığı dürtüler gün yüzüne çıktı ve Asya sahte bir şekilde esnedi. "Çok uykum geldi, bence de kalksak iyi olur."

Fatih'in dudaklarını birbirine bastırıldığını görünce, beceriksiz bir yalancı olduğunu anladı ve yanaklarının kızarması eşliğinde ayağa kalktı.

Diğerleriyle kısa vedalaşma faslından sonra Asya'nın eli Fatih'in elinin içinde kayboldu ve birlikte otelin içine doğru yürümeye başladılar. Fatih de Asya da garip bir şekilde konuşmuyorlardı fakat nefesleri onların yerine konuşuyordu. Aldıkları sert ve hızlı soluklar, ikisinin de aklından geçenleri dile getiriyordu.

Birkaç adım daha atmışlardı ki Asya'nın bakışları kapalı yüzme havuzuna takılı kaldı. Asya, aklına gelenlerle gülümsedi ve adımlarının rotasını hızlıca havuza çevirdi.

Fatih ise onun ne yaptığını anlamamış, şaşkınlıkla bakıyordu. Sert soluklarının arasında, "Sevişmek için daha fazla beklemeye sabrım yok," dedi.

"Çok kısa," dedi Asya ve havuzun önüne gelir gelmez çantasını yere bırakıp, Fatih'in şaşkın bakışlarının ablukasında suya atladı. Havuzun dibine çökünce Fatih'in yanına gelmesi için beklemeye başladı. Çok geçmeden Fatih de suya dalınca Asya onu kendime çekti ve dudaklarının üzerine dudaklarını bastırıp, nefes alabilmek için suyun üzerine çıktı.

Onun aksine Fatih çıkmamıştı. Onu görebilmek için Asya tam başını öne eğiyordu ki Fatih'in parmaklarını çıplak bacaklarında hissedince gözlerini kapattı. Fatih, Asya'nın ne yapmaya çalıştığını anlamış, başlattığı oyuna minnetle devam ediyordu ama Asya'nın oyuna devam edebilmeye sabrı var mıydı, orası tam bir muammaydı. Kendi başlattığı oyundan, Fatih'in tenine bıraktığı ateşten dolayı çoktan pişmanlık duymuştu.

Fatih parmaklarını usulca bacaklarına sürterek bacak arasına getirdiğinde, başını sudan çıkarıp ıslak dudaklarını Asya'nın boğazındaki çukura bastırdı. Gözlerini açmadı, açmak istemedi. Bir süre dokunuşlarının tadını çıkarmak istedi. Solukları hızlanınca Fatih, bacak arasındaki parmaklarının yoğunluğunu arttırdı ve irkilerek gözlerini açmasına sebep oldu.

Asya'nın hissettiği hazdan görüş alanı puslanmıştı. Pusun gerisinden Fatih'in gözlerine baktığında, mavi gözlerinin çoktan okyanusun karanlığına büründüğünü gördü. "Eğer burada yalnız olsaydık," dedi Fatih ve baskısını biraz daha arttı. Asya'nın dudaklarının arasından küçük bir inilti kopunca da aralanan dudaklarını hızla kavradı. "Tek hissettiğin, parmaklarım olmazdı."

Asya daha ne olduğunu anlayamadan Fatih sert bir tutkuyla dudaklarını öpmeye başladı. Her darbesinde onu istediğini açıkça belli ediyordu. Onun isteğine daha fazla kayıtsız kalamayarak, öpüşüne tutkuyla karşılık verdi. Öptükçe kendini sonsuz bir ormanın içinde, alevlerin tam ortasında buldu. Ormanla birlikte bedeni de yanıyordu sanki. Yangınını hissetmesini istercesine kendini Fatih'e bastırды fakat yetmiyordu; daha fazlasını istiyordu. Sönmek için tüm uzuvlarıyla ona ihtiyacı vardı. Onun yaktığı ateşle küle dönmek için onunla bir bütün olmaya ihtiyacı vardı. Tutkulu darbelerinden güçlkle kopup, "Beni hemen odaya çıkar!" diye emretti.

Asya ertesi gün eve girmeden, arabayı aldığı gibi soluğu Gökçe'nin evinde aldı. Gökçe kapının önünde sabırsızlıkla onu bekliyordu. Asya'yı görür görmez sahte bir kızgınlıkla yüzüne baktı. "Bir an gelemeyeceksin sandım."

"İnan ki çok trafik vardı, nasıl geldiğimi bilemedim."

"Biliyorum," dedi Gökçe, az önceki tavrının aksi bir ses tonuyla. "Ne zaman kontrole gitsek olumsuz bir şey duyacağım diye geriliyorum. O yüzden bu kadar gergin ve sabırsızım."

"Sakin ol," diyerek onun ellerine uzandı Asya. Gökçe'nin elleri gerginlikten buz gibiydi. "Her şeyin yolunda olduğunu Onur defalarca söyledi."

"Evet ama elimde değil. Annem, '*Anne olunca anlarsın beni*,' derdi, sanırım haklıymış."

Asya, Gökçe'nin buruk tebessümüne aynı şekilde karşılık verip, ortamın havasını değiştirmek istercesine arabayı işaret etti. "Hadi, geç kalmadan gidelim."

"Senin arabanla mı gideceğiz?"

Asya, “Evet, hanidir kullanmıyorum, özlemişim. Hem,” diyerek işgüzar bir şekilde göz kırptı. “Sen gergin hâlinle araba kullanma şimdi.”

Gökçe tıpkı az önceki gibi sahte kızgınlıkla yüzüne baktı. “Araba kullanamayacak kadar gergin değilim.”

Asya gülümseyerek koluna girdi. “Hadi hadi, bir an önce gidelim. Kontrol sonrası seni harika bir pastaneye kaçıracağım, doğal şekerden pastalar yapıyorlar.”

“Tatlıya asla hayır demem.”

“Bunu çok iyi biliyorum.” Gökçe’yle birlikte arabaya ilerlediler.

Saniyeler içinde arabanın yanına geldiklerinde Gökçe, Asya’nın kolundan çıkarak arabaya bindi. Asya onun binişini sıkıntıyla izledi; gitgide gerginliği artıyordu ve Asya’nın en azından bebek için bir şeyler yapması gerekiyordu. Zekice bir şeyler düşünmeye çalıştı. Onun dikkatini dağıtabilecek, gerginliğini unutturabilecek bir şeyler bulmayı umdu ve düşüncelerinin eşliğinde arabaya binip hareket ettirdi.

İlk etapta müziği açıp şarkının sözlerine eşlik etmeye başladı. Gökçe’nin şarkı söylemeyi sevdiğini biliyordu, ayrıca aralarında sesi en iyi olan Gökçe’ydi. Bu yüzden, birazdan ona eşlik edeceğini ve şarkı söyleye söyleye Onur’un kliniğine varacaklarını düşündü lakin Gökçe, ne onu ne de çalan müziği duyuyor gibiydi. Burnunu kıvrıp müziğin sesini kısıtı Asya.

Onu konuşturmayı ümit ederek, bakışlarını yoldan ayırmadan, “Leyla ile konuştun mu?” diye sordu. Gökçe arabadayken Asya, ister istemez kendini dikkatli olmak konusunda kasıyordu. Yapacağı ufak bir hatayla ona ya da bebeğine bir zarar gelirse Semih’le Gökçe’nin yüzüne bakma cesaretini kendinde bulamayacağını iyi biliyordu.

Gökçe, “Evet, keyfi oldukça yerinde. Merih en son Hindistan cevizi sütü veriyormuş,” deyince, Asya sesli bir şekilde gülmeye başladı.

“Merih fazla üstüne düştü. Bu kadarını beklemezdim.”

Gökçe muzip bir ifadeyle Asya’yı süzdü. “Eminim, Fatih de aynı şekilde senin üzerine düşecektir.”

Asya, “*Bilmiyorum,*” der gibi dudaklarını kıvırdı. “Merih kadar olur mu? Emin değilim. Ben asıl, Selin’i merak ediyorum. Yarın öbür gün hala olunca o sertliği kırılacak mı, aşırı merak ediyorum.”

“Sahi, o nasıl? Sizin düğünde çok keyifsizdi, nedenini öğrendin mi?”

Asya ümitsizce içini çekti. Ne yazık ki öğrenememişti ama Devran Komutan’ıyla ilgili olduğundan adı gibi emindi. “Hayır, o, duygularını kolay kolay açmaz.”

“Bir erkek arkadaşı yok, değil mi?”

“Yok ve ileride evlenir mi, orası tam bir muamma.”

Gökçe cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki avuç içini hızla dudaklarının üzerine bastırdı.

Asya tedirginlikle ona baktı. “N’oldu?”

“Midem kalktı, bazen araba tutuyor gibi oluyor. Umarım bu bulantılar doğuma kadar devam etmez.”

Asya bakışlarını yeniden yola çevirdi. Onur’un kliniğine yaklaşmışlardı. Gökçe’nin hava alabilmesi için camı açıp gazı biraz daha kökledi. Çok geçmeden Gökçe öğürünce de panikle, “Ben seni hemen müsait bir yerde indireyim. Daha fazla arabada kalma, kliniğine geç. Ben arabayı otoparka bırakıp geleceğim,” dedi.

Gökçe keyifsizce başını salladı. “Öyle yapalım yoksa arabana çıkaracağım.”

Asya, “Araba önemli değil, sen hava al,” diyerek, kornaya basa basa müsait bir yer aradı.

Dakikalar sonra Gökçe’yi müsait bir yerde bırakıp otoparka doğru ilerledi. Katlı otoparka girip arabayı bıraktıktan sonra, çantasından telefonunu alarak Fatih’i aradı. Geldiğini haber verecekti lakin tuhaf bir ürpertiyle doldu. Sanki izleniyordu. Bu his önce tenini gıdıkladı, ardından buz kesmesine sebep oldu.

Başını hızlıca arkaya çevirdi ama ondan başka hiç kimse yoktu. İçi boş bir his olduğunu anlayınca önüne dönerek yürümeye devam etti. Telefon da çalmaya devam ediyordu. Bir kez daha çalmıştı ki kulaklarına Fatih’in sesi doldu. “Güzelim.”

“Beni özledin mi?”

Asya’nın cilveli bir ifadeyle sorduğu soruya karşılık Fatih’in arzulu soluğu, telefonun diğer ucundan Asya’ya geldi. “Sence?”

“Hmmm, bu evet demek ama üzgünüm sevgilim, kontrol sonrası Gökçe’yi geçen keşfettiğimiz pastaneye götüreceğim.”

Fatih huysuzca homurdandı. “Desene, bana yine hasret düşüyor.”

Asya, “Fatih,” dedi sesli bir şekilde gülerek fakat gülümsemesini yarıda kesen, az önceki izlenme hissi oldu ve bu seferki çok daha güçlü bir histi. Adımlarını durdurdu. Biri sanki hemen ensesinin dibindeydi. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kıpırdamamakla koşmak arasında ince çizgide gidip geldi. Koşma hissi ağır bassa da zihninin derinlerinden gelen bir ses, arkasına bakmasını söyledi. Sese itaat ederek başını ağır ağır geriye çevirdi lakin yine kimse yoktu.

Sıkıntıyla soludu. Aleksitimiden ona kalan bir zihin oyunu olduğunu düşündü. Bu düşünceye sıkıca tutunup, yeniden yürümeye başladı. Fatih de konuşmaya devam ediyordu. “İnan ki elimde değil, bağımlı olup çıktım. Akşamı iple çekiyorum. Tüm geceyi yatakta, seninle birlikte geçirmeyi planlıyorum.”

Asya otoparktan çıkmanın verdiği rahatlıkla Fatih’e gülümsedi ve adımlarını Onur’un kliniğine çevirdi. “Planını bozmak istemezdim ama Selin mesaj atmış, akşama bize gelecek.”

“Neden?”

“Bizi özlemiş.”

Fatih boğuk sesiyle, “Anlaşılan, yatana kadar elimi sana süremeyeceğim. Umarım erkenden gider,” dedi.

Asya, Fatih’e cevap vermek istese de biraz ilerisindeki telaşlı kalabalığı fark edince kelimeler boğazından geriye itildi. Olduğu yerde öylece kaldı Asya. Gördüğü manzara sebebiyle neredeyse telefonu düşürecekti. Onur, kucagındaki Gökçe ile kalabalığı aşarak ilerlemeye çalışıyordu. Asıl kötü olansa Gökçe’nin üzerinin kanla kaplı olmasıydı.

Boğazının gerisinden acı dolu bir çığlık koptu. Asya o andan itibaren, telefonu hangi ara kapattı, Gökçe’ye nasıl koştu, hiç bilmiyordu. Sanki her şey ışık hızında olmuştu. Nefes nefese Onur’a koştuğunda, Onur’un da tıpkı onun gibi nefes nefese olduğunu gördü ve Gökçe... Gökçe acı içinde inliyordu. Eli karın boşluğunun üzerindeydi ve elinin altından kan akıyordu.

Asya'nın üzerine koca bir ağırlık çöktü. Titreyen sesini zar zor zapt eden Asya, "N'oldu ona?" diye sordu.

Onur'un da sesi titriyordu. "Bıçaklanmış ama nasıl bıçaklandı, kim bıçakladı, bilmiyorum. Sesleri duyup dışarı çıktığımda Gökçe'yi yerde gördüm."

Gökçe acı içinde inler gibi, "Çocuklar," diyebilirdi ama cümleinin sonunu getiremeden kendini karanlığa bıraktı.

Asya, Gökçe'nin adını korkuyla haykırdığında Onur, "Şoka girdi," dedi ve kucağında Gökçe'yle birlikte hastaneye doğru koşmaya devam etti.

Hastaneye girdiklerinde Gökçe sedyeye yatırılırken, kanaması artık sadece karın boşluğunda değildi. Asya'nın bakışları, Gökçe'nin bacak arasındaki kanamaya takılı kalınca bedeni hissettiği kopkoyu korkudan dolayı titredi. Çığlığını güçlkle tuttu ve o ona kadar tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Dehşet içinde, "Bebek!" diye inledi. "Bebeğe bir şey oluyor."

Onur tüm bu olanları reddeder gibi gözlerini kapattı. "Lütfen," dedi sessizce. "Kardeşıme bunun açıklamasını yapamam, lütfen bebeğe bir şey olmasın." Ardından gözlerini hızla aralayıp, "Ben ameliyata giriyorum. Sen Semih'e haber ver," diyerek Gökçe'yle birlikte gözden kayboldu.

Asya boş boş arkalarından baktı. Omuzları güçlü bir hıçkırıkla sarsılmak üzereydi. Kulakları sağır edecek bir çığlıkla içini boşaltmak istiyordu. Gökçe'nin arabaya binerken bebeği için duyduğu endişeyi anımsayınca göğsünün orta yerinde karıncalanma hissetti. Gözlerini kapattı, Gökçe'nin endişeli silüeti gözlerinin önüne gelince de boğazından hırıltılı bir inleme yükseldi.

İnlemesini bastıran tanıdık bir ses duydu ama beyni transa geçmiş gibiydi, algılayamıyordu. Çok geçmeden, sesin telefonundan geldiğini anladı. Telefonu çalıyordu. Gözlerini aralayıp, puslanan gözlerini telefonuna çevirdi. Arayan Fatih'ti. Arama bitince ekrandaki arama sayısına baktı. 15 cevapsız arama vardı ve hepsi Fatih'tendi.

Titreyen parmaklarıyla arama tuşuna bastı. Telefon çalar çalmaz açıldığında Fatih'in telaşlı sesi kulaklarına doldu. "Asya, n'oldu,

neden çılgılık atarak telefonu kapattın? Gökçe de cevap vermiyor, neredesiniz?”

Fatih’in ardı kesilmeyen soruları karşısında Asya kendini daha fazla tutamadı ve umutsuzluk dolu hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının arasında Fatih’in daha da delirmiş sesini duyuyordu ama ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordu.

“Neredesin, en azından onu söyle. Ben zaten yola çıktım, birazdan yanında olurum.”

Asya, göğsündeki karıncalanmanın azalması için elini kalbinin üzerine bastırdı ve yalpalayarak bekleme koltuklarına ilerledi. Daha fazla ayakta kalamayacağını biliyordu ama Fatih gelene kadar kendini bırakmayı şiddetle reddediyordu. Yavaşça koltuğa oturdu. “Merih’in çalıştığı hastanedeyim. Gökçe yaralanmış, daha doğrusu bıçaklanmış ama nasıl bıçaklanmış, bilmiyorum ve bebek...” Durdu ve iniltiye benzer bir fısıltıyla, “Fatih, bebeğe bir şey oldu sanırım. Onur ameliyata aldı,” dedi.

Asya yeniden hıçkırıklara gömülürken, Fatih’in Asya’nın söylediklerini sindirmesi saniyeleri aldı. Konuşmuyordu ama Asya, onun hızlanan soluklarından dehşete kapıldığını anlayabiliyordu. Fatih’in uzayan sessizliğinde gerçeğin ağır tokadı yüzüne daha şiddetli bir şekilde çarptı. Gökçe’ye ya da bebeğine bir zarar geldiği takdirde bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Asya, ciğerlerine hava dolmadığını hissetti ve hıçkırıklarının arasında arka arkaya öksürmeye başladı.

Asya’nın öksürükleri Fatih’in sessizliğini bozdu. “Tamam güzelim,” dedi yutkunarak. “Sen sakın ol, ben birazdan yanındayım.”

Asya, “Fatih,” dedi çaresizlikle. “Onur, Semih’e haber vermemi istedi ama ben yapamam, arayamam onu.”

Fatih, Asya’nın beklemediği bir serinkanlılıkla, “Ben haber veririm,” dedi. Durdu, sanki ağırlığını tartıyordu. Sesine yansıyan titremeyle, “Bir şekilde söylerim,” diye fısıldadı.

Fatih karşıındaymış gibi Asya başını sallayıp telefonu kapattı ve avuç içlerini yüzüne bastırarak ağlamaya devam etti.

Yaklaşık 20 dakika sonra Fatih yanına geldiğinde, oturduğu yerden fırlayıp onun kollarına koştu ve boynuna sarılıp bir kez daha

ağlamaya başladı. “Şştt,” dedi Fatih sakinleştirmek ister gibi. “Emim, Gökçe iyi olacak.”

“Ya bebek?”

Fatih ilk etapta sessiz kalsa da çok geçmeden, “Mucizeler her zaman vardır,” dedi. Lakin söylediğine inanmadığı, ses tonundan belliydi.

Asya kendini sakin kalmaya zorladı ve başını kaldırıp, ağlamaktan kızarmış gözlerini Fatih’in hüzünlü ifadesine sabitledi. “Semih’e haber verdin mi?”

Fatih başını sağa sola salladı. “Telefonunu açmadı, muhtemelen ameliyatı-” Fatih’in sözünün yarım kalmasına sebep olan, telefonunun çalmasıydı. Bakışlarını telefonuna çevirince sıkıntılı bir soluk alıp, “Semih arıyor,” dedi, ardından kaşlarını çatıp, Asya’nın yanından uzaklaşarak telefonunu açtı.

Asya tedirginlikle Fatih’e baktı. Fatih olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalışsa da bir süre sonra yüzünü acıyla buruşturdu. Telefonu kapatınca da olduğu yerde kaldı. Asya, Semih’in ona ne dediğini bilmiyordu ama Fatih’in az önceki soğukkanlı hâinden eser kalmamıştı.

Asya hızlı adımlarla soluğu Fatih’in yanında alıp eline uzandı. “O iyi mi?”

Fatih, boшта kalan elini ağır ağır yüzünden geçirdi. “Ona bebeğini kaybetmek üzere olduğunu söyledim. Baba olma hayalleri kuran adama, hayallerinin yıkılacağını söyledim.”

Asya itiraz etmek istedi. “Sen dedin, Fatih, mucizelerin olduğunu söyledin. Belki bebeğe de bir şey olmayacak.”

Fatih sessiz kalıp Asya’yı kendine çekti ve sadece başını öpmekle yetindi. Asya, cevabını çoktan almıştı.

Bugün bir adam, en yakın dostuna hayallerinin yıkılmak üzere olduğunu söylemişti. Belki de birazdan başka bir adam, en yakın dostuna hayallerinin yıkıldığını söyleyecekti.

Asya, içine sığdırmakta güçlük çektiği sessiz bir çığlık attı. Çığlığının yankısı her bir organını tek tek sarıp onu derin bir kederin içine saldı. Başını Fatih’in göğsüne iyice bastırıp gözlerini kapattı.

Dakikalar geçmek bilmiyordu ve demir atan her dakika, ıstırapla ruhlarını parçalara ayırıyordu. Koridorun başında Semih görününce,

Asya dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ve düşmemek için Fatih'in koluna sıkı sıkı tutundu.

Semih nefes nefeseydi ve kıpkırmızı gözlerinden, ağladığı belli oluyordu. Onun gözlerine baktıkça Asya'nın da ağlama isteği içinde yine can buldu. Semih yanlarına gelir gelmez, "Çıkmadılar mı hâlâ?" diye sordu umutsuzlukla. Çaresizliği soluyordu. Asya'nın bakışları Fatih'e kaydı. Aynı çaresizliği o da soluyordu. Asya onları ilk kez böyle görüyordu. Sanki aralarında bir ışık vardı ve titreye titreye sönerik ikisini de karanlığa gömüyordu.

Fatih olumsuz anlamda başını salladı ve ona destek olmak istercesine sıkıca sarıldı. Semih dişlerini sıkıyordu, ağlamamak için direndiği çok belliydi. Onunla göz göze gelmemek için Asya tam başını eğmişti ki ameliyathanenin kapısı açıldı ve içeriden Onur çıktı. Semih hızlıca Fatih'ten ayrılıp Onur'un karşısına dikildi. Arkadaşının gözlerinin içine umutla bakıyordu ama Onur onunla göz teması kurmamak için direniyordu. Belli ki hayatının en zor anlarından birini yaşıyordu ve en kötü haberi verecekti.

"Onlar nasıl?" Semih'in sesi, yıkılmak üzere olan bir binanın rüzgâra verdiği tepki gibiydi. Bina az sonra, o rüzgâra artık direne-meyecek ve büyük bir gümbürtüyle tuz buz olacaktı.

Onur sertçe yutkundu. "Gökçe iyi," dedi, sesi titriyordu. Titremesini belli etmemek adına birkaç kez kısa soluklar alıp verdi. "Karın bölgesinden bıçaklanmış. Neyse ki bıçak, peritona ulaşmamış. Birazdan normal odaya alınacak."

"Ya bebeğim?"

Semih'in sorusuyla Onur, ayakta durmakta güçlük çektiğini belli edercesine sendeledi. Konuşmak için dudaklarını araladı ama sesi çıkmadı, sanki boğazı tıkanmıştı.

Onur konuşamayınca Semih, parmaklarını Onur'un yanlarından sarkan, tıpkı ölü bir bedende sallanır gibi duran cansız kollarına sardı. "Bebeğim iyi mi?"

Onur kaçamak bakışlarla önce Fatih'e baktı, ardından tekrar Semih'e döndü ve Semih'in felaketini haykırmak için dudaklarını araladı. "Kardeşim, bebeğini kurtarmak için elimden geleni yaptım ama olmadı, çok üzgünüm."

XVII

Selin, eğitim alanına gitmek için ilerliyordu ki Devran'ın sesini duyunca durmak zorunda kaldı. "Nereye gidiyorsun?"

"Kızların eğitimini izleyeceğim."

Devran belli belirsiz sırıtır, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Selin'in bakışları şüpheyile kısıldı. "Hayırdır, senin ne işin var orada?"

Devran, Selin'le vakit geçireceği için keyiflenirken Selin'in sorusuyla daha da keyiflendi. "İzlemek istiyorum." Bakışlarını gözleminin içinde gezdirdi. "Kıskandın mı yoksa?"

"Kim, ben mi?" diye sordu Selin. "Önüne gelen her kıza bakan ya da bakacak potansiyeli olan bir adam benim kıskanacağım adam kategorisinde zaten olamaz."

Selin'in cevabı, Devran'ı dumur etmeye yetmişti. "Allah Allah, senin adam kategorinde kimler varmış bakalım?"

Selin bıkkınlıkla soludu. "Devran, ne saçmalıyorsun? Ayrıca sana ne benim kategorimden, ne gereksiz bir muhabbet bu böyle?"

"Selin," dedi tüm ciddiyetiyle Devran. "Nasıl bir kategori o?"

Selin gülmekle sinir olmak arasında kalınca Devran'a cevap vermeyip yürümeye devam etti. Devran'sa peşinden yürümeye...

"Selin, lütfen durur musun?"

Selin durup bedenini Devran'a çevirdiğinde gözlerinden zafer parıltıları geçiyordu. "Az önce bana, 'Kıskandın mı?' diyordun ama buradan bakınca kıskanan senmişsin gibi görünüyor."

“Çünkü âşığım, kıskanmam çok normal değil mi?”

Selin titrek bir nefes çekti içine. “Kıskanmak normal ama sorgulamak anormal.”

“Sorgulamanın nesi yanlış?”

“Çünkü saçmalıyorsun.”

“Sadece o kategoriye dâhil olabiliyor muyum, onu öğrenmek istiyorum.”

Selin, içinden “*Evet,*” dese de gardım her zaman olduğu gibi düşürmemeyi tercih etti. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Artık gidebilir miyim? Eğitimi kaçırmak istemiyorum.”

Selin, Devran’ın cevap vermesini beklemeden yeniden eğitim alanına ilerleyince Devran sabır diler gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi, ardından Selin’in peşinden ilerlemeye devam etti.

Eğitim alanına geldiklerinde kızların oluşturduğu çemberin içinden geçerek Yeliz Üsteğmen’in arkasına geçip, eğitimi izlemeye başladılar.

Bir süre eğitimi izledikten sonra Devran, Selin’in ılımlı hâlinden cesaret alarak, “Bu gece yemeğe çıkalım mı? Geçen geceki tavuk olayını telafi etmek istiyorum,” diye fısıldadı.

Selin, başını ağır ağır Devran’a çevirdiğinde Devran’ın umutla baktığını gördü. Başını sağa sola salladı. “Bu gece Asya’ya sözüm var.”

Devran hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürse de bir umut kırıntısı aramaya devam etti. “Bugün erken çıkacağız. Asya’ya gidene kadar bir şeyler içsek olmaz mı?”

“Onun için de başka birine sözüm var,” dedi Selin ve başını yeniden kızlara çevirdi.

Devran’ın kaşları yavaşça çatıldı. “Kime sözün var, nereye gideceksin?”

Selin, Devran’a yandan bir bakış atsa da başını ona çevirmedi. “Seni ilgilendirmediyini daha kaç defa söylemem gerekiyor?”

“Bense tam tersi düşünüyorum. Seninle ilgili her şey beni fazlasıyla ilgilendiriyor. O yüzden şimdi cevap ver. Nereye ve kiminle gideceksin?”

Selin gitgide sinirlendiğini hissediyordu. “Cevabını öğrenirsen beni gereksiz sorularınla sıkboğaz etmeyi bırakacak mısın?”

“Evet.”

“Pekâlâ,” dedi Selin ve başını Devran’a çevirdi. “Bir arkadaşım-
la bilardo oynamaya gideceğim.”

“Maxza’ya mı gideceksin?”

Selin’in kaşları hayretle havalandı. “Nereden biliyorsun?”

Devran, “Söz konusu sen olunca benim bilmediğim bir şey ol-
maz,” dediğinde bilmiş bir ifadeyle sırtıyordu.

“Sen beni takip mi ediyorsun?”

Devran, Selin’in sorusuna soruyla karşılık verdi. “Esra ile mi gi-
deceksin?”

“Yok artık, bu kadarı da fazla,” dedi Selin inanmadığını belli
edercesine. “Sen cidden normal değilsin.”

Devran daha da sırttı. “Sanırım bu evet demek oluyor.”

Selin, arkadaşı Esra ile gidecek olsa da Devran’a sinir olduğu
için doğru cevabı söylemedi. “Seni ilgilendirmez,” diyerek önüne
döndü ve eğitimi izlemeye devam etti.

Selin, akşamüzeri arkadaşıyla birlikte her zaman gittikleri mekâ-
na girdiğinde içeriyi kolaçan etme isteğiyle doldu. Bir yanı Devran’ı
görmek isterken bir yanı da istemiyordu. Biliyordu ki burada onunla
yan yana olmak sorun yaratırdı.

Devran’ı görmeyince rahat bir nefes verdi. Onu düşüncelerinden
çıkaransa Esra’nın sesi oldu. “Demek, bu gece kardeşine gitmekten
vazgeçtin.”

“Aslında vazgeçmedim. Onların bir arkadaşı talihsiz bir olay ya-
şadı. Hamileydi, bebeğini kaybetti. Bu gece onun yanında olacaklar.”

Esra hüzünle dudaklarını büktü. “Çok üzüldüm. Sen neden git-
medin? Arkadaşlarını yakından tanıyorsun diye biliyordum.”

“Aslında gitmek isterdim ama acısı çok taze ve şu an en yakın-
larına ihtiyacı var. Kalabalık yapmak istemedim. Birkaç gün sonra
gitmeyi daha doğru buluyorum.”

“Bak işte, bunda çok haklısın,” dedi Esra. “İnsan acıyla boğuşur-
ken gereksiz kalabalık ekstra külfet oluyor.”

Selin sessiz kalınca Esra ortamın havasını değiştirmek için onun
koluna girdi ve neşeli bir sesle, “Madem bu gece birlikteymişiz,
sana bir sürpriz hazırladım,” dedi.

Selin'in gözleri merakla kısıldı. "Umarım hoşlanacağım bir sürprizdir. Heyheylerim her zamanki gibi tepemde, bir de gereksiz sürprizlerle canımı sıkamam."

"Aslında hem hoşlanacağın hem de hoşlanmayacağın bir sürpriz."

"Esra!" dedi öfkeyle Selin. "Neler oluyor?"

"Hemen atarlanma, arkadaşın için sadece idare et."

Selin, "Neyi?" diye sorunca Esra, tam karşılarında bilardo oynayan iki kişiyi işaret etti. "Halitlerin bu gece buraya geleceğini duyunca ve senin tüm gece yanımda olacağını öğrenince Halit'i aradım."

Selin, "Sakın!" diye araya girince Esra sözünü kesti.

"Lütfen Selin, Halit'ten çok hoşlandığımı biliyorsun. Belki bu gece aramızda bir şeyler bile olabilir. Yanındaki arkadaşını az idare et, lütfen."

"Asla olmaz!"

Esra huysuzca homurdandı. "Ya ben sana adamla yatmanı mı söylüyorum? Altı üstü eğleniyormuş gibi dur, adamları asık suratınla korkutma, yeter."

Selin'in yüzü alayla gerildi. "Şu an hiç ikna edici durmuyorsun?"

"Çünkü haksız değilim, aşırı suratsızsın. İnsanlara gülümsemek seni zayıf göstermez."

"Ben gidiyorum." Selin arkasını dönünce Esra kolundan tuttu. "Lütfen, sadece benim için kal. Çok sıkılırsan, söylediğin an çıkacağız buradan."

Selin ters ters Esra'nın yüzüne baksa da onu kırmak istemediği için başını sallamak zorunda kaldı. "Tek bir şartım var, asker olduğumu söylemeyeceksin. Gereksiz muhabbetlere hiç gelemem."

Esra ağzında fermuar varmış gibi parmaklarını dudaklarının üzerinde sürttü. "Asla söylemem."

"Bir de o adam, bana asılmaya ya da dokunmaya kalkarsa döverim."

"Halit'e dokunma da diğeri beni ilgilendirmiyor."

Selin başını sallayıp Esra'nın işaret ettiği yere ilerledi. Kısa bir tanışma faslından sonra gruptan biraz geri durarak, oynadıkları bilardoyu izlemeye başladı. Çok geçmeden oyuna dâhil olup, kendine sıra gelince masaya doğru adımladı. Elindeki istekayla tam masaya doğru eğilmişti ki kapının girişinde Devran'ı gördü. Üzerinde la-

civert bir kot ve yine aynı tonlarda tişört vardı. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirmiş, kısılmış gözleriyle Selin'i izliyordu. Göz göze geldiklerinde, Selin kalbini ağzında hissetti. Devran'ı her gördüğünde kalbindeki bu his, ayaklarını yerden kesmeye yetiyordu.

Derin bir nefes aldığı anda, Devran'ın kısılan bakışlarının öfkeyle kasıldığına şahit oldu. Bakışlarının odağı değişen Devran birdenbire üzerine doğru koşmaya başlamıştı. Sebebini anlamak için doğruluyordu ki poposuna değen ve sırtından üzerine doğru eğilen bir beden hissetti. Yabancı kokusu ciğerlerine dolduğunda kulaklarına da sesi yerleşti. "Sana bilardo oynamayı öğretmemi ister misin?"

Selin, sesi duymasıyla bedenine yaslanan kişinin Halit'in arkadaşı olduğunu anladı. Aynı saniyeler içinde arkasındaki beden sökülürcesine üzerinden alındı ve insanın içini gıcıklayan bir kırıltı sesi duyuldu. Başını geriye çevirdiğinde Devran'ın, adamı yere serdiğini gördü.

Adamın yüzüne bakınca sinirle kaşlarını çatı. "Yüzünü ben dağıtmalıydım," diye mırıldandı lakin Devran, dağıttığı yüzün üzerine yumruğunu yeniden geçirmişti.

Etraftan çığlık ve tezahürat sesleri duyuluyordu. Selin bakışlarını etrafına çevirdiğinde, büyük bir çemberin tam ortasında ve ilginin merkezi olduklarını gördü. Yüzünü belli belirsiz buruşturdu. Birazdan polisler gelecekti ve asker oldukları için başları belaya girecekti. Devran'ı oradan götürmekle bedenine yaslanan adamı dövme arasında gidip geliyordu. Ya dövecek ve başları belaya girecek ya da oradan ayrılacaklardı. İki ihtimalin ağırlığını da zihninde tarttı. Adamı dövme hissi ağır basınca, Devran'ın altında dayak yemeye devam eden adamın yanına adımlamaya başladı. Birkaç adım daha atmıştı ki adımlarını durduran, elindeki istekayla Devran'ın üzerine yürüyen başka bir adamı görmesi oldu.

Adam, elindeki istekayı Devran'ın başının üzerine geçiremeden Selin ani bir hareketle adamın kolunu yakalayıp vurmasına engel oldu. Adam, Selin'in gücüne şaşırıken Selin, dişlerinin arasından yılan gibi tısladı. "Sana o istekayı yediririm!" diyerek adamın yüzüne kafasını geçirdi.

Devran ise karşısındaki adamın kendinden geçmek üzere olduğunu fark edince kendine hâkim olmayı güçlkle başarabildi ve adamın yüzüne doğru tükürürcesine konuştu. "Umarım bir daha bir

kadının bedenine dayamadan önce iki kere düşünürsün. Dua et, o siki-
kini koparıp eline vermediğime.” Arkasında hareketlilik hissedince
başını geriye çevirdi ve Selin’in kafa atmasıyla geriye sendeleyeni
adamın hızla toparlanıp elindeki istekayla Selin’in üzerine yürüdü-
ğünü gördü. Hızla kaşlarını çatarak, adamdan önce davranıp ayakla-
rına kaymasıyla adamın yere düşmesi bir oldu.

O sırada iki adam daha yanlarına gelmiş, Selin’i aralarına almıştı.
Selin birine karşılık verdiğinde Devran da hızla ayaklanıp diğer ada-
mın karşısına geçti. Saniyeler içinde iki adam da yere serilirken Selin
ile Devran aynı sese kulak kabarttı ve birbirlerine panikle baktılar.
Kulaklarına siren sesleri doluyordu. Devran, “Sikeyim!” dedi ve Se-
lin’in elini tuttuğu gibi bedenini kapıya çevirdi. “Hemen çıkıyoruz.”

Selin hızla Devran’ın elinden kurtuldu. “Bir saniye,” dedi ve
yerden doğrulmaya çalışan, az önce bedenine yaslanan adamın ya-
nına gitti. “Bilardodan önce dövüşmeyi öğrenirsen daha iyi edersin,
tacizci pezevenk!” diyerek adamı bir yumrukla bayılttı.

Selin yeniden Devran’ın yanına döndüğünde, Devran sırtarak
onun yüzüne baktı. “Boşuna *kadınım* demiyorum sana.”

“Senin de canın yumruk çekti sanırım.”

Devran, “Senden gelen her şeye razıyım ama şimdi çıkmamız
lazım,” dedi ve elinden tutup Selin’le birlikte çıkışa koştu. Dışarı
çıkıp çıkmaz polis arabalarını görünce hızla güzergâh değiştirip, bi-
lardo salonunun arka sokaklarından birine bıraktığı arabasına doğru
koşmaya başladı.

Saniyeler sonra nefes nefese arabanın yanına geldiklerinde Selin
elini geri çekip, “Araban neden burada?” diye sordu.

“Olaçaklar içime doğdu, diyelim.”

“Devran!”

Devran pes edercesine başını salladı. “Bu tarz yerlerde daima
bir sorun yaşanması ihtimali vardır ve ben bir askerim. Kavgaya
karıştığım belli olmamalı.”

“Ya adamlar şikâyetçi olursa?”

“Olmayacaklar,” dedi Devran kendinden emin bir sesle. “O
adamlar oranın sahiplerinden. İşlerine zarar gelsin istemeyecekler-
dir. O bayılan it de polis içeri girene kadar aşağı indirilecek ve olay
kapanmış olacak.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çok kez şahit oldum.”

Selin bozguna uğramış bir hâlde Devran’ın yüzüne baktı. “Ha yani, bir kadın için çok kez kavgaya girdiğini söylüyorsun.”

Selin’in sesi gecenin karanlığına karışmadan, beli Devran’ın kollarının arasında kalmıştı. “Bir kadın için ilk kez ama aynı kadın için defalarca kavgaya gireceğime yemin edebilirim.” Sokak lambasının ışığı Selin’in dudağına vurdukça, dudağının üzerindeki ıslaklık Devran’ın dikkatini çekti ve Devran onun yüzüne eğilip ıslaklığa dikkatle baktı. “Dudağına mı vurdular?”

Selin başını geriye çekmek istese de Devran’ın parmaklarına mühürlenmiş gibi hissediyordu. “Vurmadı kimse,” diye fısıldadı. “Vuracakken başımı geriye çektiğimde, adamın ya tırnağı ya da yüzüğü, bilmiyorum, bir şey dudağımı sıyırdı.”

Devran parmağını ufak yaranın üzerine sürttü ve dudağına daha da yaklaştı. “Şu an seni deli gibi öpmek istiyorum hatta normal şartlarda yumruk yiyeceğimi bilmeme rağmen çoktan öpmeye yeltenmiştim ama yaran varken, kendi isteğim için göz göre göre canını yakamam.” Fısıltısı Selin’e ulaşmadan başım yavaşça geriye çekti. “Ama bir öpücük alacağım olsun.”

Selin, kapıldığı anın büyüünden çıkıp kaşlarını çattı. “Ya sen biraz ileri gidiyorsun, farkında mısın? Fazla rahat davranmaya başladın. Hâlâ sana kızgınlım, kızgınlıktan öte kırgınlım ve seni affetmek gibi bir niyetim yok.”

Devran’ın omuzları büyük bir kar kütesinin altında kalmış gibi hızla aşağıya çöktü. “Farkındayım ama seni geri kazanmak istiyorum, tüm kırgınlıklarını unutturmak istiyorum. Lütfen, bir kez olsun şans ver bana.”

“Sana şans falan vereme-” Selin’in sözünü yarıda kesen, Devran’ın telefonunun çalması oldu.

Telefonun çalmasıyla Devran’ın bakışları değişmişti. Devran, Selin’in hesap edemediği bir hızla telefonunu açmıştı. Saniyeler içinde Devran’ın yüzünün korkuyla kasıldığını görünce Selin, kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Devran yüzünü acıyla buruşturup, “Hemen geliyorum,” diyerek telefonu kapattı.

Selin tedirginlikle, “N’oldu?” diye sordu.

“Zehra,” dedi Devran ve adımlarını arabasına çevirdi. “Merdivenlerden düşmüş.” Dişlerini tüm gücüyle sıktı. İçinde bir türlü bastıramadığı pişmanlığı, aç bir balina misali okyanusun en derinlerinden karnını doyurmak için gün yüzüne çıkmıştı. Yine Devran’ın vicdanıyla beslenecekti. “Yürümeye çalışırken düşmüş.” Sertçe yutkunup başını Selin’e çevirdi. “Hemen hastaneye gitmem gerekiyor. Seni arabana bırakayım.”

Selin itiraz edercesine başını salladı. “Kendi arabamla gelmedim, ayrıca ben de seninle hastaneye geliyorum,” diyerek, Devran’ın cevap vermesini beklemeden arabaya bindi.

Dakikalar sonra hastaneye geldiklerinde koşarak içeriye girdiler. İkisi de soluk soluğa kalmıştı. Zehra’nın yattığı odayı öğrenip koşmaya devam ettiler.

Zehra’nın odasının kapısının önüne geldiklerinde Devran direkt odaya girerken Selin’in içine çoktan endişe tohumları ekilmişti. Kısa bir müddet kapının önünde öylece dikildi. Biliyordu ki içeriye girdiği anda tepki alacaktı. İlk etapta küçük kızın tepkisinden endişelense de içinde ağır basan merak duygusuna daha fazla karşı koymadı ve derin bir nefes alarak Devran’ın arkasından içeriye girdi.

Devran’ın gözü ise Zehra’dan başkasını görmüyor gibiydi. Zehra’ya bakar bakmaz, dakikalardır tuttuğu nefesini bırakıp ağır ağır kızının yanına doğru yürüdü. Bilinci açıktı ve iyi görünüyordu, sadece kaşının üzerinde küçük bir yara bandı vardı.

Kızının yanına varınca üzerine eğilip alnından öptü. “İyi misin? Çok korktum.”

“İyiyim,” dedi Zehra, gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalışarak. “Ben sadece sana sürpriz yapmak istemişim, belki yürürüm ve mutlu olursun diye düşünmüştüm.” Bir suçlu gibi Devran’ın karşısında kıvrandı. Hem başaramamış hem de babasının korkmasına sebep olmuştu. Düşündükçe bedeni pişmanlıkla kavruluyordu. “Özür dilerim baba,” diye inledi. “Çok üzgünüm.”

Devran, duvara çarpmış gibi sersemleyerek Zehra’nın yattığı sedyeye oturdu. “Neden böyle bir düşünceye kapıldın ki? Ayrıca sen benim hayatımdasın diye ben zaten çok mutluyum. Senin varlığın bana mutluluk veriyor, bunun için özel bir şey yapmana gerek yok ki.”

Zehra itiraz etmek ister gibi başını iki yana salladı. “Hayır, benim varlığım sana mutluluk vermiyor, ben sana yüküm. Ben hiçbir zaman yürüyemeyeceğim.”

Devran’ın beyniyle birlikte bedeni de sarsılmıştı. Boğazında dalgalanan hırçın dalgayı dişlerini sıkarak durdurmaya çalıştı ve küçük bir nefes verdi. “Sen yürüsen de yürümesen de bana asla yük değilsin, olamazsın da. Sen benim en değerli varlığımsın. Böyle şeyler düşünmemen gerektiğini seninle defalarca konuştuk. Hem yürüyememek senin suçun değil, düşünme artık bunları.”

Zehra cevap vermeyip başını pencereye çevirdi ve sessiz sessiz iç çekmeye başladı. Selin’in ise küçük kızın çaresizliği karşısında içi kıyılmıştı. Onun yaşlarındayken bir defasında hareket hâlindeki bir arabaya takılmış, sürücü fark edene kadar arabanın arkasında sürüklenmişti. Sürücü fark edince de her şey için geç olmuş, bacağı kırılmıştı. Aylarca alçıda kalan bacağını kullanamadığı gibi yaklaşık 3 ay da hastanede yatmak zorunda kalmıştı. O süre zarfında yatmak, arkadaşlarından uzak kalmak ve oyun oynayamamak çekilmez gelmiş, alçının çıkması için gün saymıştı.

Şimdi Zehra’nın bir daha hiç yürüyemeyecek olması gerçeğiyle yaşadığını düşününce içinde beliren ağlama isteğini güçlükle bastırdı ve gözyaşlarını bastıramayan kadına çevirdi başını. Ellili yaşlarındaki kadının Zehra’nın bakıcısı ya da Devran’ın bir yakını olduğunu düşündü. Kadının yanında ona yakın yaşlarda bir adamla Zehra yaşlarında küçük bir erkek çocuk da vardı.

Zehra sessiz kalınca Devran da bakışlarını arkasındaki kadınla adama çevirdi. “Doktor başka bir şey dedi mi?”

“Başka bir şey demedi, size telefonda söylediklerimi dedi. Herhangi bir olumsuz durum yokmuş ama başına darbe aldığı için bu geceyi gözetim altında geçirecekmiş.”

Devran başını sallayıp ayağa kalktı ve onların yanına ilerledi. “Tamam, siz eve geçin. Ben yeniden görüşeceğim doktorla.”

Kadın onaylarcasına başını hareket ettirip, “Peki beyim,” dediğinde Selin onların Devran’ın yardımcıları olduğunu anladı.

Kadın, ailesiyle birlikte kapıya yöneldiğinde Devran, Selin’in yanına geldi ve cebinden arabanın anahtarını çıkarıp Selin’e uzattı. “Sen de benim arabamla eve geç.”

Selin, “Gerek yok, taksiyle giderim,” deyince Zehra hızla başını Selin’e çevirdi ve o âna kadar fark etmediği kadına ters ters baktı.

“Sen de mi geldin? Ne alaka?” Sorgulayıcı bakışları babasının üzerindeydi.

“Zehra!” dedi Devran uyarırcasına. “Lütfen saygılı ol.”

Zehra huysuzca omuzlarını silkti. “Bana ne, olmayacağım.”

Devran tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Selin engel oldu. “Sorun değil,” dedi ve sanki Zehra ona bir şey söylememiş gibi adımlarını Zehra’nın yanına çevirdi. “Sen doktoruyla görüş, sen dönene kadar ben onunla kalırım.”

Devran’ın kaşları şaşkınlıkla havalandırırken Zehra’nın kiler de aynı şaşkınlıkla havalandı, ardından hızla çatıldı. “Senin benim yanımda kalmam istemiyorum.”

“Ben de yanında kalmak istiyorum. Bu durumda galip yok.”

“Ne?”

Selin, Zehra’nın şaşkınlıkla sorduğu soruyu es geçerek, arkasında kalan Devran’a omzunun üzerinden baktı. “Hadi, sen doktoruyla görüşmeye git.”

Devran’ın az önceki şaşkınlığı, tedirginlikle yer değiştirdi. Sanki içine buz gibi bir his yayılmış, bedenini ürpertmişti. “Sizi yalnız bırakamam.”

Selin’in bakışları, Zehra’nın yüzüyle yeniden buluştu ve yüzüne sinsi bir gülüş yerleşti. “Emin ol, cephede daha zoruyla karşılaştım.”

“Selin!” dedi Devran sahte bir kızgınlıkla, ardından Selin’in kalmakta ısrarcı olduğunu görünce başını sallamak zorunda kaldı. “Hemen döneceğim.”

Devran ve diğerleri odadan çıkınca Selin, Zehra’ya bakmadan karşısındaki koltuğa oturdu ve sessizce beklemeye başladı. Biliyordu ki sessizliği Zehra kıracaktı.

Dakikalarca bekledi, bekledi lakin Zehra bir türlü konuşmuyordu. “*İnatçı,*” diye geçirdi içinden. “*Aç işte kendini bana.*”

Zehra konuşmamakta ısrar edince onun dikkatini çekebilmek için sesli bir nefes alıp, yanaklarını sıkılıyormuş gibi şişirdi. Zehra’nın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedince de doğru yolda olduğunu anladı.

Dudakları gülümseme isteğiyle gerilse de onları durdurmayı başararak, sabırla beklemeye devam etti. Bekleyişi umduğunun aksine daha kısa sürdü ve Zehra ona tam da istediğini verdi. “Bu gece babamla birlikte miydin?”

Selin, Zehra’ya doğru yandan bir bakış atıp umursamaz görünmeye çalıştı. “Sayılır,” dedi ve kendini bir sonraki soruya karşılık söyleyeceği yalana hazırladı. Her ne kadar yalandan hoşlanmasa da küçük kızın durumu karşısında doğruyu söyleyemeyeceğini biliyordu. Ayrıca söyleyecekleri tam olarak yalan değildi, sadece bazı kısımları atlayarak anlatacaktı.

“O ne demek?”

“Birlikte değildik, demek aslında. Son anda karşılaştık ve o esnada senin burada olduğunun haberi geldi, biz de birlikte buraya geldik.”

Zehra kızgınca bir soluk aldı. “Sen neden geliyorsun, ben seni görmek istemiyorum ki.”

Selin umursamazlığını korumaya çalışıp arkasına rahat bir tavırla yaslandı. “Beni niye istemiyorsun, bilmiyorum ama hastaneye getirildiğini duyunca seni merak ettim ve geldim.”

“Beni merak etme, ayrıca babamdan uzak dur. Seni istemiyorum. Nesini anlamıyorsun?”

Selin, başını ağır ağır Zehra’ya çevirdi ve olabildiğince ciddi bir tavırla kızın yüzüne baktı. “Bak ufaklık, geçen gece de söyledim, şimdi de söylüyorum: Senin babanı istediğim falan yok.”

“Ben ufaklık değilim.”

Selin bakışlarını hızla karşısındaki küçük bedeninin üzerinde gezdirdi. “Aramızdaki yaş farkına bakılırsa ki aşağı yukarı 20 yaş var, bana göre ufaklıksın.”

Zehra hırslı bir şekilde yatağın başlığına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. “Sen çok gıcık birisin,” deyince Selin de belli belirsiz sırtıp, “Senin de benden aşağı kalır yanın yok, ufaklık,” diye karşılık verdi.

Zehra cevap vermeyip ters ters Selin’e baktı, ardından başını yeniden pencereye çevirdi. Selin de önüne dönüp bakışlarını odanın içinde gezdirmeye başladı. Aralarında sessizlik oluşsa da, Zehra’nın çok da fazla sessiz kalamayacağını farkındaydı çünkü onu bir hayli kızdırmıştı. Çok geçmemişti ki Zehra bakışlarını pencereden ayırmadan, “Babamı niye istemiyorsun ki?” diye sordu.

Selin, beklediği ikinci atağı da tam istediği şekilde önünde bulmuştu. Aynı umursamazlığını sürdürerek, “Çünkü onu sevmiyorum,” dedi.

Zehra şaşkınlıkla ona dönüp, “Neden, onu beğenmiyor musun yoksa?” diye sorunca Selin belli belirsiz tebessüm etti. Küçük kız, aşkın yalnızca dış görünüşten ibaret olduğunu zannediyordu, tıpkı diğer tüm çocuklar gibi.

“Evet, babanı beğenmiyorum.”

Zehra’nın kaşları bir kez daha çatıldı. “Benim babam çok yakışıklı, tamam mı?”

Selin, saçlarını omuzlarından geriye iterek umursamaz görüntüsünü sürdürmeye devam etti. “Çünkü o, senin baban. Baban olduğu için onu çok yakışıklı buluyorsun. Mesela benim babam da bana çok yakışıklı geliyor.”

Zehra asık bir suratla, “Gerçekten hep bu kadar gıcık mısın? Yoksa bilerek mi yapıyorsun? Babam senin gibi gıcık birini nasıl sevebilir?” dedi sorgularcasına.

“Babanın sevgisinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Babam bana hiç yalan söylemez, ayrıca evde olduğu zamanlarda onu gördüm. Yatarken bir fotoğrafa bakıp özür diliyor, sonra da o fotoğrafı yastığının altına koyup öyle uyuyor. O görmeden fotoğrafa baktım. O fotoğrafta sen varsın. Neden senden özür diliyor?”

Selin’in tüm direnci buraya kadardı. Zehra’nın sözleri karşısında az önceki umursamazlığının yerinde yeller esti ve omuzlarına büyük bir hüznün çöktü. Zehra bile onun yüz ifadesinin aldığı şekli fark etmişti.

“Bak,” dedi Selin, sesinin titremesini engellemeye çalışarak. Dakikalardır onu çözmek için oynadığı oyundan Zehra’nın sözleriyle sıyrılmıştı. Onu kızdırmayı bırakıp kendini olduğu gibi ifade edebilmek için sakın bir sesle konuşmaya başladı. “Baban sana tam olarak ne söyledi, bilmiyorum ama biz babanla sadece iş arkadaşınız. Bizi bir arada görmek çok normal çünkü aynı yerde birlikte çalışıyoruz. Ailelerimizden çok birbirimizi görüyoruz. Ayrıca az önce, ‘Babam bana hiç yalan söylemez,’ dedin. Baban sana bizim birlikte olamayacağımızı söylemedi mi? Söyledi. Öyleyse niye bana düşmanınımsın gibi davranıyorsun?”

“Çünkü babamı kandıracağını biliyorum. Onun bana verdiği sözü tutmasını engelleyeceksin ve onu benden ayıracaksın. Senin yüzünden kimsesiz kalacağım.”

Selin inanamayan gözlerle ona baktı. “Niye sizi ayırayım? Asla böyle bir düşüncem yok.”

Zehra, “Beni annem bile terk etti,” dediğinde çoktan gözyaşlarına boğulmuştu. Hayatında ilk kez yabancı birinin karşısında ağlıyordu ve bu durum, berbat hissetmesine neden olmuştu.

Selin dehşete kapılmış gibi oturduğu yerden kalkıp Zehra’nın yanına gitti. Ona dokunmak istese de tepki vereceğini düşünerek vazgeçti. Sesini kontrollü tutmaya çalışarak, “Her kadın annen gibi değildir, bunu unutma ve baban seni terk edecek biri olsaydı şu âna kadar çoktan yapardı ama senin babanın karakteri çok güçlü. Dünya üzerindeki hiçbir kadın uğruna kızını terk etmeyecek kadar güçlü...” dedi. Bunu öyle içten, inanarak söylemişti ki Zehra’nın hıçkırıklarının yavaşlamasını sağladı.

“Gerçekten babam beni terk etmez mi?”

“Hayır, hangi kadın isterse istesin baban seni terk etmeyecektir. Buna ben de dâhilim. Ayrıca ben bir baba ile kızını ayıracak kadar kötü biri değilim.” Belli belirsiz gülümsedi. “Gıcık biri olabilirim ama kötü biri değilim. Hatta sana bir sır vereyim mi?”

Zehra yüzüne merakla bakınca yatağın ucuna yavaşça oturdu. “Benim erkeklerle aram pek iyi değildir. Yani genellikle kadınlardan yana olma tarafım daha ağır basar. Babanın seni terk etmeyeceğinden adım kadar emin olsam da, olur ya bir gün böyle bir düşünceye kapılırsa senin elinden tutup onun kulağını çekeceğime ve burnundan fitil fitil getireceğime yemin ederim.” Genişçe gülümseyip göz kırptı. “Beni tanımadığını biliyorum ama bunu yapacağımdan hiç şüphelen olmasın.”

Zehra gülümsemek istiyordu fakat aynı zamanda kafası karışmıştı. Şu âna dek hiçbir kadının onun yanında olacağına ihtimal vermemişken Selin’in söyledikleri onu epey şaşırtmıştı.

Düşüncelerinden karşısındaki kadının sesiyle çıktı. “Ama ucunda ölüm de olsa baban bunu asla yapmayacak.”

Zehra, tam Selin’e cevap vermek için yelteniyordu ki babası içeri girince susmak zorunda kaldı.

Doktorla görüşen Devran'ınsa bir yanı rahatlasa da diğer yanı, Selin'le Zehra'yı baş başa bıraktığı için fazlasıyla gergindi. Hızlıca odanın kapısını açıp bakışlarını karşısındaki ikilinin üzerine dikti. Zehra'nın kirpiklerinin ıslaklığını görebiliyordu lakin beklediğinin aksine Zehra sakin duruyor, bağırıyordu. Bu duruma şaşırsa da şaşkınlığını belli etmedi ve ona doğru yürümeye başlayan Selin'e baktı. "Ben artık gitsem iyi olacak."

Devran bir kez daha arabasının anahtarını çıkararak Selin'e uzattı. "Arabamı alabileceğin konusunda ciddiym, bu saatte taksiyle uğraşmanı istemiyorum."

"Ben de taksiyle gitmek konusunda ciddiym," dedi Selin ve anahtarı almayı reddederek kapıya doğru yürüdü. "Hastane kapısının önünde bekleyen bir sürü taksi var, beklemeyeceğim bile."

"O zaman sana taksiye kadar eşlik etmeme izin ver."

Devran, Selin'in yanına gelince Selin onları izlemeyen ama dinlediğine emin olduğu Zehra'yı işaret etti ve onun duyamayacağı bir ses tonuyla, "Eğer benimle gelersen Zehra bunu benim yaptırdığımı ve senin onu değil beni tercih ettiğini düşünecek," dedi.

Devran bir Zehra'ya, bir de Selin'e baktı, ardından sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Dilerim, en kısa zamanda seni de onu da yanımdan ayırmayacağım günler gelir."

Selin sadece gözlerinin içine bakmakla yetindi ve cevap vermiyip odadan çıktı. Devran bilmiyordu Selin'in içinde kopan fırtınaları, kopardığı fırtınaları.

Devran çok kısa bir süre Selin'in arkasından bakıp yeniden Zehra'nın yanına döndü. "Nasıl hissediyorsun kendini? İstedğin bir şey var mı?"

Tam Zehra'nın yanına oturuyordu ki Zehra "Var," deyince, dışarıdan bir şeyler isteyeceğini düşünerek oturmaktan vazgeçti.

"Ne istiyorsun?"

Zehra biraz çekingen, biraz da sıkılgan bir ifadeyle dudaklarını araladığında Devran'ın gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. "Bana Selin'i biraz anlatır mısın?"

XVIII

2 GÜN SONRA...

Fatih, elindeki dosyayla beraber Oğuz'un odasına girdiğinde Oğuz'u üzerini giyinmiş hâlde gördü. Aylar sonra onu ilk kez hastane kıyafetleri dışında bir kıyafetle görüyordu. Bir an dikkatle ona baktı. Uzun boyu, geniş duran omuzları ve keskin yüz hatları vardı. Ayrıca tıpkı kendi saçları gibi sapsarı saçları vardı. Sarı saçlarına baktıkça *"Belki de gerçekten kardeşine benziyorumdur,"* diye düşündü. Oğuz'un onu ısrarla kardeşine benzetmesini başka türlü açıklayamıyordu çünkü. Bakışlarını yavaşça onun üzerinden annesine çevirdi. Oğuz'un canlı hâlinin aksine mutsuz ve tedirgin duruyordu. İfadesini anlamayınca bakışlarını kadının üzerinde sabit tutmaya devam etti. Bu aileyle ilgili içinde anlamlandıramadığı bir tuhaflık hissediyordu, hem de fazlasıyla rahatsız edici bir tuhaflık.

Kadın, Fatih'in dikkatle ona baktığını görünce adımlarını direkt ona çevirdi. "Doktor Bey, artık çıkabileceğiz değil mi? Bir sorun kalmadı."

Fatih sabit ifadesini bozmadan, "Evet, bir sorun yok," dedi düz bir sesle. "Birazdan taburcu olacaksınız."

Kadın rahat bir nefes verse de tedirginliğini korumaya devam ediyordu. Oğuz'a doğru yandan bir bakış atıp yeniden Fatih'e döndü. "Gerçekten iyileşti mi?"

"Evet, iyileşti. Yine kontrolleri olacak ama şu an için endişe edilecek bir durum söz konusu değil."

“Ya o deliryum sendromu? Öyleydi sanırım adı... Geçti mi?”

Kadının sorusuyla sanki açık kapıdan içeriye bir rüzgâr esti ve o rüzgâr görünmeyen ama var olan tüm bakışları Fatih’in üzerine sabitledi. Fatih izlendiğini hissediyordu. Başını çevirmese bile Oğuz’un bakışlarının ağırlığını net bir şekilde üzerinde hissedebiliyordu. “Daha önce de dediğim gibi, deliryum sendromu bizim beklediğimiz doğal bir iyileşme süreciydi. Ciddi bir kaza geçirmişti ve çok uzun bir süre yoğun bakımda kaldı. Bu durumu yaşaması çok normaldi. İyileşme süreci zamana yayıldı. Her ne kadar hastanede yatmasına gerek kalmasa da konunun uzmanı tarafından gözetim altında olmaya devam edecek. Zaten onun da görüşleri alınarak taburcu olmasına karar verildi. Kısacası, bir sorun ya da risk yok. Oğuz çok yakında tamamen düzelecek.”

“Umarım,” dedi kadın ve başını öne eğerek oğlunun yanına ilerledi.

Fatih odadan çıkmak istese de üzerine mihlanan bakışlardan dolayı ayaklarının yere sabitlendiğini hissediyordu. Oğuz’a bakmak istemedi lakin ısrarcı bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamadı ve başını yavaşça ona çevirdiğinde, bu defa yatağa oturduğunu, tıpkı az önce kendinin yaptığı gibi onun da inceler bakışlarının üzerinde olduğunu gördü.

Oğuz ise Fatih’in bakışlarının üzerine değdiğini görünce, “Senden yeniden ayrılmak istemiyorum, Ozan,” dedi. Ozan adını öyle karanlık telaffuz etmişti ki diğer kelimelerinin boşlukta yitip gitmesine sebep olmuştu. “Ben burada kalmak istiyorum.”

Kadın endişeyle Fatih’e baktığında, Fatih “*Sorun yok,*” dercesine başını salladı fakat kendi de Mehmet Hoca’nın “*Deliryumu büyük ölçüde yendi,*” demesine rağmen ona hâlâ Ozan demesini anlamlandıramıyordu. “Artık iyileştin, burada kalmanı gerektirecek bir sebep yok.”

“Sebep sensin.”

Oğuz’un tereddütsüz sesi Fatih’i gülümsemeye zorladı. “Ben hep buradayım, ayrıca kontrollerimiz olacak. Görüşeceğiz.”

Oğuz sessiz kalıp başını sallayınca Fatih daha fazla durmak istemedi ve odadan çıktı. İki gündür geçmeyen baş ağrısı, Oğuz’un davranışlarıyla şiddetlenmiş gibiydi. Ağrının şakaklarına kadar indiğini hissediyordu. Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Ovmaya çalıştı ama olmuyordu, her darbesi keskin bir sancıyla geri dönüyordu.

Parmak uçlarını özgür bırakıp, kahvenin bir nebze olsun baş ağrısını alacağını umut ederek adımlarının rotasını doğruca hastanenin kafeteryasına çevirdi.

Kalabalığın ve uğultunun başındaki ağrıya yardımcı olmayacağını bilse de kahvesini kafeteryada içmekte kararlıydı. Odasında yalnız kalmak istemiyordu. Yalnız kaldığında, gözünün önünden silinmeyen görüntüler ruhuna işkence ediyordu. Semih'le Gökçe'nin durumu kalbinde koca bir ağırlık inşa etmişti. Özellikle de Semih'in Gökçe'nin yanında güçlü duruşu ve Gökçe yokken kendini bırakışı Fatih'i derinden sarsmıştı.

Düşüncelerinin eşliğinde kafeteryaya inip, aldığı kahveyle boş bulduğu bir masaya doğru ilerledi. Kafasının içinde hâlâ Gökçe'nin hıçkırıkları yankılanıyordu. Kafeteryanın uğultusunun Gökçe'nin hıçkırıklarını bastıracağını zannetse de yanıldığını çoktan anlamıştı. Hiçbir ses, bir annenin evladını kaybettiğinde attığı çığlık kadar yüksek değildi.

Kahvesinden büyük bir yudum aldı. Kahvenin sıcaklığı boğazını yakıyordu ama Semih'le Gökçe'yi düşünmekten boğazındaki yangını hissetmiyordu Fatih. Yeniden büyükçe bir yudum aldığı anda tam karşısına oturan kadına baktı.

Kadın, "Selam, oturmamda bir sakınca var mı?" diye sorup elindeki telefonla sigara paketini masanın üzerine bıraktı.

Fatih kadına dikkatli bir şekilde bakınca, Merih'le basketbol maçı yaptıkları gece karşılaştığı kadını olduğunu hatırladı. "Bir şey mi isteyecektiniz?"

"Hayır," dedi kadın. "Yani özel bir isteğim yok. Bu arada beni tanıdınız mı bilmiyorum ama geçen gece basketbol sahasında karşılaşmıştık."

"Evet, hatırlıyorum."

Kadın bir an sessiz kaldıktan sonra, "Oğuz'un arkadaşıyım. Bugün taburcu olacağı için yanında olmak istedim," diyerek masanın üzerindeki sigara paketini işaret etti. "Sigaranın yanına kahve almak için buraya gelmişim ki sizi gördüm, 'Merhaba,' demek istedim." Duraksadı ve masaya doğru hafifçe eğildi. "Size hâlâ Ozan demeye devam ediyor, değil mi?"

Kadının sorusu, Fatih'in kulaklarında dehşetli bir merak hissiyle tıslamıştı. İçindeki meraka yenik düşerek, "Oğuz'un arkadaşımı, dediniz. Ne kadar süredir onu tanıyorsunuz?" diye sordu Fatih.

"Çok uzun bir süredir... Yani kendimi bildim bileli, diyebilirim."

"Kardeşine olanlara üzüldüm."

Karşısındaki kadın titrek bir nefes aldı ve yüzüne bariz bir şekilde hüznü yerleştirdi. "O gece çok talihsizdi. Ben de oradaydım ama yapılacak bir şey yoktu. Zamansız bir kayıp oldu."

"Başınız sağ olsun."

"Teşekkür ederim," dedi kadın, az önceki hüznü ifade etmesine zıt bir tavırla. Ardından elini uzattı. "Sohbet ediyoruz ama tanışmadık. Ben Bahar. Muhtemelen bundan sonra sık görüşeceğiz çünkü Oğuz'u kontrolleri sırasında yalnız bırakmaya niyetim yok."

Fatih yüzeyde kalan düşüncelerini geriye itip, belli belirsiz gülümseyerek elini uzattı. "Ben de Fatih."

Bahar elini geri çekmeden "Memnun oldum," dediğinde, Fatih'in kulaklarına aynı anda Asya'nın açıklama bekleyen sesi doldu.

"Beni de tanıştırmayacak mısın, Fatih?"

Gökçe'nin durumundan dolayı kafası fazlasıyla dolu olan Asya, biraz olsun nefes alabilmek istiyor, kafasını dağıtmaya ihtiyaç duyuyordu. Gökçe uykuya dalınca bakışlarını yanında keyifsiz bir şekilde oturan Leyla'ya çevirdi. Gökçe'nin başına gelenleri duyunca balayına gitmekten vazgeçip geri dönmüşlerdi.

"Semih nerede?"

Asya'nın fısıltıya karışan sesiyle Leyla'nın bakışları onu buldu. "Merih hava alması için dışarı çıkardı ama nereye gittiler, bilmiyorum."

Asya başını sallayarak ayağa kalktı. "Benim de hava almaya ihtiyacım var. Boğulmak üzereyim. Zeynep gelmek üzeredir. Ben olmadan idare edebilirsiniz, değil mi?"

"Ederiz de... Nereye gideceksin?"

Saatine baktı. "Fatih birazdan çıkacak, önce onu alırım, oradan sahile geçeriz. Daha sonra birlikte buraya geliriz."

"Tamam," dedi Leyla ve Asya'yı geçirmek için ayaklandı.

Kapıya doğru birkaç adım atmışlardı ki Leyla midesinin bulandığını hissetmiş gibi avuç içini dudaklarının üzerine bastırdı. Çok kısa soluklandıktan sonra, dolmuş gözleriyle Asya'ya bakıp, "Çok korkuyorum, Gökçe ya da Semih'in yanında midem bulanacak diye," dedi inler gibi. "Kendimi o kadar çok sıkıyorum ki." Duraksadı ve dehşete kapılmış gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Asya, biz ne yapacağız?"

Asya hüzünle Leyla'nın solgun yüzüne baktı. Tıpkı Leyla gibi o da ağlamak üzereydi. "Birlikte aşacağız. Sen de kendini çok fazla zorlama," diyerek elini Leyla'nın karnının üzerine hafifçe bastırdı. "Bebeğini düşünmek zorundasın."

Leyla başını sallayarak burnunu çekti ve kapının kulpunu yavaşça aşağıya indirdi. "Geç kalmayın, olur mu? Ne kadar beraber olursak o kadar iyi."

Asya "Tamam," diyerek evden çıktı.

Evden çıkar çıkmaz ilk olarak arabasına baktı. Arabasıyla gidersse Fatih'in arabasını hastanede bırakmak zorunda kalacaklardı. Arabasına veda eder gibi kısa bir bakış atıp yola çıktı. Taksi çevirmeden önce Fatih'e geleceğini haber verecekti fakat Fatih telefonunu açmayınca bu isteğinden vazgeçmek zorunda kaldı. Ameliyatta ya da hastasının yanında olabileceğini düşünerek, karşısına ilk çıkan taksiye binip hastaneye doğru yol aldı.

Dakikalar sonra hastaneye geldiğinde Fatih'i odasında bulamayınca kafeteryada olduğunu öğrenip oraya indi ve dikkatli bakışlarıyla etrafı taradı. Kalabalıkta onu aramaya devam ederken tek başına oturduğunu görünce ona doğru bir adım attı fakat bir kadının aniden onun karşısına oturduğunu görünce durmak zorunda kaldı. Kadın rahat bir tavırla karşısına oturup, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya başladı. Fatih de merakla onu dinliyordu.

Kıyafetlerine bakılırsa hastanede çalışan biri olmadığı anlaşılrsa da kadın, Asya'ya garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Onu daha önce gördüğüne emindi ama nerede gördüğünü tam olarak çıkaramıyordu. Kadına biraz daha dikkatli bakınca, onun geçen gece basketbol sahasında karşılaştıkları kadın olduğunu hatırladı. Fatih'e tanışıp tanışmadıklarını, sonra da kadının doktor olup olmadığını sormuştu.

Asya bedeninde garip bir karıncalanma hissetti ve olduğu yerde sabit kalarak onları izlemeye devam etti, ta ki kadının elini Fatih'e

uzattığını görene dek. Beyni yanlarına gitmesi için komut verince ayakları onun kontrolünün dışında ilerledi ve elleri birbirinden ayrılmadan yanlarında bitti. “Beni de tanıştırmayacak mısın, Fatih?”

Fatih, Asya’nın sesini duyar duymaz ateşe değmiş gibi elini geri çekti ve Asya’ya tedirginlikle baktı. Asya’yı görmeyi beklemediği her hâlimden açıkça belli oluyordu. Aniden ayağa kalktı ve panikle, “Neden buradasın, bir şey mi oldu?” diye sordu.

Fatih’in yüzünü rahatça görebilmek için çenesini yukarı kaldırıp onun tedirgin bakışlarına baktı. “Seni almaya geldim,” diyerek, kadına başını çevirip elini uzattı. “Biz tanışmadık. Ben Asya, Fatih’in karısıyım.”

Kadın belli belirsiz gülümseyerek ayağa kalktı ve aynı şekilde elini uzattı. “Ben de Bahar. Fatih Bey’in hastasının yakınıyım.”

Asya, kadının sözlerini duyunca o geceyi yeniden anımsadı. Fatih’in tedirginlik duyduğu hastasının yakınıydı. Üzerinden ürperti geçmesine engel olamadı ve elini usulca geri çekti.

Bahar, “Ben artık Oğuz’un yanına gitsem iyi olacak,” dedi ve buruk bir tebessümle yanlarından uzaklaşmaya başladı.

Kadın yanlarından biraz uzaklaştığında Fatih, “Gerçekten bir sorun yok, değil mi?” diye sordu. Bakışları hâlâ Asya’nın üzerindeydi ve tedirginliğinde zerre eksilme yoktu. “Sadece beni almaya mı geldin?”

Asya onu sakinleştirmek istercesine gülümsedi. “Bir sorun yok. Gökçe uyuyakalınca dört duvar arasmda daha fazla kalmak istemedim ve çıkışta sahile gideriz diye seni almaya geldim. Evden çıkmadan seni aradım ama sana ulaşamadım.”

“Telefon odamdaydı.” Fatih parmaklarını Asya’nın beline sarak ilerlemeye başladı. “O zaman güzeller güzeli karımın isteğini hemen yerine getirelim,” dedi ve başının üzerinden öperek yürümeye devam etti.

Odasına girdiklerinde, Fatih telefonunu almak için Asya’dan ayrılınca Asya da bedenini kapının girişine yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “O kadın ne istiyordu?”

“Bahar mı?”

Fatih, Bahar’ın adını bir anda söyleyince Asya tek kaşının havalanmasına engel olamadı. Fatih de pot kırdığını anlamış gibi hızlıca konuştu. “Oğuz’un bana hâlâ Ozan deyip demediğini sordu.”

“Neden sordu?”

Fatih’in dudakları kıvrıldı. “Bilmiyorum.”

“Sebebini sormadın mı?”

Fatih, Asya’nın ardı kesilmeyen sorularının karşısında bedenini tamamen ona çevirip masasına yaslandı. “Sebebinden ziyade Ozan’ı sordum. O aileden garip bir enerji alıyorum, o yüzden bir şeyler öğrenebilmeyi ummuştum.”

“Umduğunu bulabildin mi?”

Fatih, “Hayır,” dedi ve yaslandığı yerden doğrulup Asya’nın yanına geldi. “Artık gidelim mi?”

“Olur.”

Fatih, Asya’nın başının üzerinden öperek elini beline doladı ve hastaneden sessizce çıktılar. Hastanenin bahçesinde arabanın olduğu yöne ilerlediklerinde Fatih sessizliğini bozup, “Arabanla gelmedin, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, senin arabanla döneriz diye taksiyle geldim.”

Fatih başını salladı ve yeniden sessizliğe bürünerek yürümeye devam etti. Kafasının karışıklığı ve düşüncelerle boğuştuğu sessizliğinden belli oluyordu. Asya, onun hâline daha fazla kayıtsız kalamayıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sorunca Fatih sıkıntılı denilebilecek bir nefes aldı.

“Semih’i ve Gökçe’yi... Semih’i ilk kez böyle görüyorum.”

Fatih’in sözleriyle, Semih’in görüntüsü Asya’nın gözlerinin önüne geldi. Her zaman serinkanlılığını koruyan adam, Gökçe’nin yanında olmadığı anlarda kendini bırakıveriyordu. Hüzünle içini çekti Asya. “Merih onu kafası dağılsın diye evden çıkardı.”

“Haberim var,” dedi Fatih ve bir kez daha sıkıntılı bir nefes aldı. “Onur da geçti yanlarına. Hastanede olmasaydım ben de giderdim.”

Asya suçluluk duygusuyla başını Fatih’e çevirdi. “Şimdi git öyleyse. Sahile sonra gideriz.”

“Seninle alakası yok, onlar da birazdan eve geçecek. Gitsem de yetişemem. Semih, Gökçe uyanmadan evde olmak istiyor.”

Asya, Fatih’i tasdiklercesine başını salladı. “Özellikle şu sıralar Semih’e tek iyi gelecek kişi Gökçe. Aynı şekilde Gökçe’ye de Semih...”

Fatih, Asya’nın belindeki tutuşunu güçlendirdi. Öyle sıkı sarıldı ki belini, sanki ellerinden kayıp gidebilirmiş gibi bir an olsun gevşetmedi. “Çok zor yaşadıkları,” dediğinde nefesi de titremişti.

Asya'nın, nefesinin titrediğini fark etmemesini istercesine konuyu Gökçe'yi bıçaklayan kişiye getirdi. "Zeynep'ten haber var mı? Bıçaklayan kişilere ulaşılmış mı?"

Umutsuzca burnunu kıvırdı Asya. "Maalesef yok. Kamera kayıtlarında da Gökçe'nin anlattıkları varmış. Üç dört çocuk etrafını sarıyor, sonra da bıçaklanma olayı gerçekleşiyor. Çantasını alıp kaçıyorlar ama yakalanmaları an meselesiymiş, Zeynep öyle söyledi."

"Gökçe'nin tarifiyle kimlikleri belli oldu zaten, bugün yarın yakalanırlar."

"Muhtemelen," dedi Asya ufak bir soluk vererek. Aklına hırsızlık dışında başka ihtimaller de geliyordu ve bu şüphe, içini bir kurt misali kemiriyordu. Bir cevap arayışı içinde, "Sence de amaç hırsızlık mı?" diye sordu.

"Başka ne olabilir ki?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi Fatih. "Gökçe de para istediklerini söyledi, ayrıca çantasını alıp kaçmışlar."

Asya, "*Bilmiyorum,*" anlamında dudaklarını kıvırdı. "Yani neden Gökçe? Bir de gündüz vakti..."

"Bu işlerin belli bir saati olmaz ki. Ayrıca Gökçe yalnızmış. Muhtemelen savunmasız olacağını düşünmüşlerdir."

Asya, midesine suçluluk duygusundan kaynaklanan bir kramp girince acıyla soludu. "Benim yüzümden," diye inledi. "Ben arabadan inmesini istedim. İnmeseydi şu an bebeği yaşıyor olabilirdi."

Fatih adımlarını durdurup bedenini tamamen ona çevirdi. "Bunu konuşmuştuk, senin hiçbir suçun yok." Dudaklarını alına bastırdı. "Gökçe de söyledi. Midesi bulanmamış olsa zaten inmeyecekti."

Asya, Fatih'in haklı olduğunu bilse de içindeki suçluluk duygusunu bir türlü bastıramıyordu. Fatih'in sözlerine karşılık başını sallayacaktı ki bunu yapamadan, omurgasından boğazına tırmanan ürpertiyle tüm bedeni buz kesti ve izlenme hissinin ağır bastığı yöne çevirdi bakışlarını. Bakışlarının odağında Fatih'in hastası Oğuz vardı ve dikkatle onları izliyordu.

Asya, bakışlarını Oğuz'un üzerinde sabit tutunca Fatih de başını ona çevirdi. "Fatih," dedi tedirginlikle. "O neden dışarıda?" Sanki dışarıda olduğunda bir zarar verecekmiş gibi bir izlenim bırakmıştı Asya'nın üzerinde ve tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu.

Fatih anlayışla tebessüm ederken Oğuz onlara bakmayı kesip yanı başındaki arabanın arka koltuğuna yerleşti.

“Çünkü taburcu oldu.”

Asya, kaşlarının hayretle havalanmasına engel olamayıp başını hızlıca Fatih’e çevirdi. “İyileşti mi?”

“Evet, iyileşti. Bir sorun yok.”

“Ya burası?” diye sorarak işaret parmağını şakağına bastırdı Asya. “Bana çok sağlıklı gibi gelmedi.”

Fatih yeniden tebessüm etti. “İyileşmemiş olsa taburcu olmazdı.”

Asya, Fatih’in haklı olduğunu biliyordu. Durumu gereksiz yere daha fazla sorgulamanın anlamsız olduğunu farkındaydı. Yine de yapbozun bir parçasının eksik olduğunu hissediyordu. Eksik parçayı bulabilmek için ona bakma isteğiyle doluyor fakat bunun lüzumsuz olduğunu da görebiliyordu. Taburcu olduğuna göre, inanıyordu ki bu onu son görüşü olacaktı lakin yanıldığını anlaması uzun sürmedi. Oğuz’un karanlık diye tabir edebileceği sesini duydu.

“Ozan!”

Hızlıca arkasına döndüğünde Oğuz’un arabadan indiğini ve koşarak onlara doğru geldiğini gördü. Onun geldiğini gören Fatih de bedenini tamamen ona çevirip, Asya ile aralarına bariyer kurmak istercesine öne çıktı.

Oğuz yanlarına gelir gelmez ellerini dizlerinin üzerine yaslayarak öne doğru hafifçe eğildi ve hızlı soluklarının eşliğinde, “Sana veda etmeden gitmek istemiyorum,” dedi.

Fatih’in sıkıldığı, duruşundan belli oluyordu ki bunun sesine de yansımaya izin verdi Fatih. “Bana zaten veda etmiyorsun, kontrollerinin olacağını ve görüşeceğimizi söyledim.”

Oğuz dudaklarını tebessümle kıvrıp duruşunu dikleştirdi. “Ama eskisi gibi sık değil. Yine de merak etme.” Fatih’e doğru bir adım attı. “Ben görüşmek için bir yolunu bulacağım,” diyerek bakışlarını Asya’nın yüzüne sabitledi. “Belki de çoktan bulmuşumdur.” Fatih, “Anlamadım,” deyince bakışlarını yeniden Fatih’e çevirdi. “Belki de her gün buraya seni ziyarete gelirim, ne dersin?”

Fatih iyice gerilmişti. Elini ensesine götürüp hafifçe sıkıldığında, Asya bunu rahatça anlayabilmişti. Yine de hastası diye anlayışla yaklaştı ve olabildiğince sakın bir ses tonuyla, “Böyle bir şey mümkün değil, Oğuz. Kontrollerin olduğunda gelmen yeterli,” dedi.

Oğuz beklenilenin aksine çabuk kabullendi ve dostane denilebilecek bir tavırla elini uzattı. “O zaman ilk kontrolde görüşene dek

kendine iyi bak,” dediğinde bakışları bir kez daha Asya’yı buldu. “Ona iyi bak, yenge.”

Asya cevap vermedi, vermek istemedi çünkü Oğuz’un yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı. Sadece başını sallayıp gözlerini ondan kaçırdı. Onun uzaklaştığını hissedince de bakışlarını ona tutundurdu; çoktan arkasını dönmüş, gidiyordu. Fatih ise hâlâ arkasından bakıyordu.

Asya, Fatih’e yaklaşıp parmaklarını koluna sardı. “Bence iyileşmemiş.”

Fatih kıstığı gözlerini ondan ayırmadan, “İçimden bir ses, burada kalmak için iyileşmemiş numarası yaptığını söylüyor,” dedi.

Fatih’in söyledikleri Asya’ya anlamsız gelince Asya, onun yüzüne bakmasını sağladı. “Ozan olduğuna inandığı için mi? Öyleyse kesinlikle iyileşmemiş değil midir?”

Fatih gülmeye başladı. “Bence ailesinin yanına dönmek istemediği için deliryum sendromuna devam ediyormuş gibi davranıyor.”

Böyle bir ihtimalin gerçekliği Asya’yı dumur etmeye yetti ve az önce hissettikleri için kendinden utanmasına sebep oldu. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, çünkü başka mantıklı açıklama bulamıyorum. Özellikle babasından çok şiddet görmüş, annesi de onu suçluyor. Sürekli suçlandığın bir eve girmek istemezsin. Burası onun kaçabileceği farklı bir dünya gibi oldu.”

Asya, bakışlarını yeniden Oğuz’a çevirdi ve üzümlere arkasından baktı. Yaşadıkları hiç kolay değildi. Empati kurmaya çalıştı lakin bu bile fazlasıyla ağır gelmişti. Düşüncelerinin suçluluğuyla Fatih’in koluna girip, arabanın yanına yürümeye devam etti. Şimdi her ikisi de sessizliğe bürünmüştü. Sessiz sedasız arabaya bindiler. Fatih arabayı hareket ettirdikten sonra Oğuz’a bakmamaya özen göstererek yolu takip etmeye başladı.

Fatih, hastanenin bahçesinden çıkıp direksiyonu sahil yoluna kırmıştı ki Asya’nın telefonu çaldı. Arayan Leyla’ydı.

“Leyla arıyor,” dedi ve tedirginlikle telefonu açtı. “Bir şey mi oldu?”

Leyla’nın keyifsiz sesi Asya’nın kulaklarını doldurdu. “Gökçe’nin çok ağrısı vardı. Semih dayanamadı ve onu yeniden hastaneye götürdü. Biz de şimdi hastaneye gidiyoruz.”

“Hangi hastane, Semih’in çalıştığı mı?”

Leyla “Evet,” deyince Asya telefonu kapatıp Fatih’e döndü. “Gökçe’nin ağrısı artmış, Semih’in çalıştığı hastaneye gidiyorlarmış.”

Fatih başını sallamakla yetindi ve güzergâhı değiştirdi.

Dakikalar sonra hastaneye geldiklerinde Gökçe’yi müşahade odasına aldıklarını gördüler. Odada Gökçe ve Semih dışında diğerleri de vardı ve Asya ile Fatih’in girmesiyle oda bir hasta için oldukça kalabalık hâle gelmişti lakin Gökçe ilk günden beri hiçbirinin yanından ayrılmasını istemiyordu. Yalnız kaldığında aynı dehşeti yeniden yaşadığını ve kimsesiz hissettiğini söylüyordu.

Semih’se kalabalığın Gökçe’nin yarasını olumsuz etkileyebileceğinden endişe duysa da Gökçe’ye tek laf etmiyordu. Tüm sinirlerini aldırması gibi, Gökçe’nin yanında bambaşka bir ruh hâline bürünüyordu.

Asya odaya girer girmez bakışları direkt Gökçe’yi buldu ve yanına doğru adımladı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Gökçe ağlamaklı bir sesle. “İlaçlar etkisini gösterdi, artık evime gitmek istiyorum. Burada daha fazla yatmak istemiyorum.”

Pencere kenarına yaslanan Semih, bakışlarını Gökçe’nin üzerinden çekmeden, “Bu gece burada kalacağız, sevgilim, daha fazla itiraz yok. Ben iyi olduğundan emin olana kadar da çıkmak yok,” dedi.

Gökçe’nin fısıltıya karışan sesi zar zor duyuldu. “Kalmak istemiyorum.”

Semih yaslandığı yerden doğrulup Gökçe’nin yanına geldi ve yatağın kenarından sarkan elini avuçlarının arasına alarak dudaklarını bastırdı. “Daha iyi olman için, olmamız için kalmamız gerekiyor.”

Gökçe itiraz etmek istese de sessiz kalıp, solgun yüzünü Asya’ya çevirdi. Ağlamaktan gözlerinin altı şişmiş, her zaman gözlerinin içi gülen kadının gözlerinin ferisi sönmüştü.

Gözleri ağlama isteğiyle yanan Asya, bakışlarını onun yüzünden çekip Semih’e baktı. Gökçe’yi kastederek “Yemek yedi mi?” diye sorduğunda Semih’ten önce Leyla yanıtladı sorusunu.

“Hayır, saatlerdir ağzına tek lokma sokmadı. Ne dediysem yediremedim.”

Günler sonra Semih’in kaşları ilk kez Gökçe’ye doğru çatıldı. “Böyle olmaz, yemen gerekiyor. Böyle yaparsan toparlanamazsın.”

“Nasıl yemek yiyebilirim ki?” dedi Gökçe yine ağlamaklı sesiyle. “Bebeğim benim yüzümden gitti. Onu koruyamadığım için gitti. Hiçbir şey olmamış gibi nasıl yemek yiyebilirim?”

Gökçe hıçkırarak ağlamaya başlayınca Semih’in kaşları anında düzeldi ve yüzü hüznle buruştu. Onun da tıpkı Gökçe gibi hıçkırarak ağlamak ister gibi bir hâli vardı. Hâlinin aksine güçlü görünmeye çalıştı ve başını şiddetle iki yana salladı. “Senin suçun değil, senin orada yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Tüm suç...” dedi ve dişlerini tüm gücüyle sıktı. “O çocukları elime geçirdiğimde... Polisten önce bulmazsam...”

Gökçe hıçkırıklarının arasında, “Hayır!” diyerek karşı çıktı. “Unut o dediğini, Semih. Bu işi polis çözecek.”

Zeynep, “Gökçe haklı, sakın!” diyerek araya girdiğinde Semih, Gökçe’yi kollarının arasına alıp başının üzerinden öptü.

“Özür dilerim, amacım seni korkutmak değildi.”

Zeynep ise kararlı bir ifadeyle konuşmaya devam etti. “Bu olayla bizzat ilgileneceğim ve ne ceza almaları gerekiyorsa elimden geleni yapacağım, siz hiç merak etmeyin.”

Zeynep söyleyeceklerini bitirdiğinde Onur, Gökçe’nin ayak ucunda dikildi. “Ne kadar üzüldüğünün farkındayım ve inan bana, bir şey yapamamak en az sizin kadar beni de üzüyor.” Güven vermek ister gibi karşısındaki kadının gözlerinin içine baktı. “Ama eğer istersen üç ay sonra yeniden hamile kalabilirsin. Bu süreci planlı şekilde birlikte yönetebiliriz. Yeter ki sen artık üzülme.”

“Biz senin yanındayız. Biz bir aileyiz,” dedi Merih de. “Bu süreci hep birlikte atlatacağız.”

Fatih, Merih’i desteklercesine başını salladı ve Onur gibi o da Gökçe’nin ayak ucuna dikildi. “Birlikte atlatabilmemiz için de en başta senin kendini bırakmaman ve yemek yemen gerekiyor. Hadi, canın ne istiyorsa söyle, hemen alıp geleyim.”

Odadaki herkes bir şekilde Gökçe ve Semih’e destek vermeye çalışınca her birine tek tek minnetle baktı Asya. Onlar, arkadaştan öte kardeştiler ve belki de birbirlerinin başına gelmiş en güzel insanlardı.

Asya ve Fatih yaklaşık yarım saat sonra hastaneden çıktıklarında sonbaharın habercisi yağmur çoktan yağmaya başlamış, hastanenin bahçesini saran ağaçları ıslatmıştı. Ağaçlardaki son günlerini yaşayan sararmış yapraklar da yağmurla birlikte sonsuzluğa uçuşuyorlardı.

Fatih, Asya'nın elinden tutup arabaya doğru koşmaya başlayınca Asya da adımlarını ona uydurdu. Çok geçmeden arabanın yanına vardıklarında güçlü bir şimşek ortalığı aydınlatırken birlikte arabaya bindiler.

Soluk soluğa kalmışlardı. Fatih, omzunun üzerindeki ıslaklığı silkeledi ve bakışlarını inceler gibi Asya'nın bedeninde gezdirdi. "İslanmadın, değil mi?"

"Hayır, araba zaten yakındı ama," diyerek tedirginlikle dışarı baktı. "Çok yağıyor. Eve nasıl gideceğiz?"

Fatih muzip bir ifadeyle sırtıp, "Eve değil, sahile gideceğiz," deyince, Asya tedirgin bakışlarını onun gözleriyle buluşturdu.

"Yağmurda sahilde dolaşamayız ki."

Fatih, "Arabayla tur atarız, havamız değişir. Ayrıca ben acıktım," dedi muzip ifadesini bozmadan. "Sahilde köfte eklemek yemeye ne dersin?"

Fatih'in onu sahile gitmek isteyip de gidemediği için götürmeye çalıştığının farkındaydı Asya. Sahil havası aldırmadan eve götürmeyeceğini de iyi biliyordu. Gereksiz yere karşı koymak istemedi. Hem, onun da karnı epey acıkmıştı. Dudaklarını ıslatıp, "Çok iyi olur," diyerek kemerini bağladı.

Aynı şekilde Fatih de kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. "Geçen akşam gittiğimiz köfteci çok iyiydi, değil mi?"

"Kesinlikle. Nedense salaş yerlerin tadını hiçbir restoran veremiyor. Bu bize özgü mü yoksa dünya genelinde de böyle mi?"

"Kim bilir?" dedi Fatih ve arabayı sahile doğru sürmeye başladı.

Yağmur da gitgide şiddetini arttırmıştı. Fatih sessizliğini koruyarak tüm dikkatini yola verdi. Onun sessizliği, Asya'nın omurgasında istemsiz bir şekilde rahatsız edici bir his uyandırdı. Asya o histen kurtulabilmek için radyoya uzanıp, arabanın sessizliğini şarkı sesiyle kırmak istedi. Çok geçmeden arabanın içini yabancı bir şarkının sesi doldurdu. Asya, bakışlarını sabit hızla hareket eden sileceklere çevirdi; sanki şarkıya eşlik ediyorlardı. Düşüncelerini içindeki kötü histen uzak tutarak, sileceklerin dans edişini izlemeye devam etti.

Kısa bir süre sonra Fatih onun huzursuzluğunu sezmiş gibi, kendi sesini duyurabilmek için müziğin sesini kıstı. “Bugün annemle konuştum. Bizi özlemiş. İlk fırsatta gitmemizi bekliyor.”

Asya dans eden silecekleri izlemeyi bırakıp hüzünle Fatih’in profiline baktı. “Aslında son olayların üzerine Londra kaçamağı güzel olurdu ama Gökçe ile Semih’i bırakamayız.”

“Bırakamayız, anneme de söyledim zaten. Gerçi onun arama amacı bence ağzımı aramaktı. Muhtemelen oraya gittiğimizde de aynısını yapacak.”

“Nasıl yani?” diye merakla sordu Asya. Nedense kalbinde bir titreme oluşmuştu. “Bir sorun mu var?”

Fatih gülümsedi. “Torun istiyor.”

Asya bir an ne diyeceğini bilemedi ve boş bulunarak, “Hemen mi?” diye sordu.

Gülümsemesi genişleyen Fatih, bakışlarını yoldan çevirerek Asya’ya yandan bir bakış attı. “Sen eğer hemen olmasını istersen, yemek falan dinlemem, direkt eve geçelim, derim. Biliyorsun, sevişmeyi hiçbir aktiviteye değişmem.”

Asya, Fatih’in dalga geçtiğini görünce kötü kötü ona baktı fakat Fatih bakışlarını çoktan yola çevirmişti. Huysuz bir sesle, “Yemek yemek aktivite değildir, Fatih Bey. Ayrıca boş bulundum,” dedi.

Fatih gülümsemesini bozmadan, “Tamam tamam, bir şey demedim,” dedi. “Şaka bir tarafa, annem toruna takmış, haberin olsun. Sana da söyleyebilir bunu.”

“Çünkü kadının tek umudu biziz. Selin’den umudu tamamen kesmiş durumda.”

“Ablam evlenmez, hele çocuk sahibi asla olmaz.”

“Neden? Tek sebebi erkeklere olan bakış açısı mı? Bence eninde sonunda âşık olacak ve tüm buzları kırılacak.”

“Bir gün âşık olur mu bilmiyorum ama olsa bile evlenmez çünkü günün birinde şehit olacağına inanıyor. Ardında çocuk bırakmak istemiyor.”

Ensesinden sırtına buz atılmış gibi bedeninden güçlü bir titreme geçti Asya’nın ve tüm tüyleri diken diken oldu. Ellerini kollarına sararak karşı çıktı. “Öyle söyleme lütfen, ayrıca bu düşünce çok yanlış. Bunu hiç kimse bilemez, belki şehit olmayacak ve sonunda yalnızlığa düştüğünde bu düşüncesinden dolayı pişman olacak.”

“Bu konuda fikrini değiştirmeye çalıştım ama beni dinlediği pek söylenemez.”

Doğruydu. Selin’in fikrini değiştirmek imkânsızlar listenin ilk sıralarında yer alıyordu. Yine de Asya emindi; Devran Komutan’ı bir gün onun tüm tabularını yıkacaktı.

Fatih’e cevap vermeyip yeniden sileceklerin dansını izlemeye başladı.

Onlar sahile inene kadar yağmur azalmış, sahilde rahatça köfte ekmek yiyebilmişlerdi. Karınlarını doyurduktan sonra da sahilde tur atıp eve dönmüşlerdi. Asya kâbus gibi geçen iki gün boyunca neredeyse hiç uyuyamamıştı. Günlerin yorgunluğuyla bedenini yatağa attı ve kendini anında uykunun kolları arasında buldu.

Ertesi gün Asya, Fatih evde olduğu için erkenden kalkıp ona güzel bir kahvaltı hazırlamak istedi. Uzun zamandır evde baş başa keyifli bir kahvaltı yapmıyorlardı ve Asya belki de en çok kahvaltıda geçirdikleri vakitleri seviyordu.

Mutfağa geçip Fatih’in sevdiği pankekleri¹ hazırlamak için malzemeleri tezgâha çıkarmaya başladı lakin yumurta yoktu. Sıkıntıyla bakışlarını saate çevirdi. Hâlâ vakti vardı ve istediği şekilde yetiştirebilirdi.

Yatak odasına sessizce girip, dolaptan eşyasını alarak odadan çıktı. Alelacele üzerini değiştirip, sessiz olmaya özen göstererek kendini hızlıca dışarı attı. Vakit kaybetmemek için asansörü kullanacaktı ama asansörün meşgul olduğunu görünce direkt merdivenlere yöneldi ve bir kat aşağı indiğinde Leyla ile Merih’in çıktığı eve birilerinin taşındığını gördü.

Merih özellikle Fatih’in de orada olmasından dolayı aynı evde kalmak istese de Leyla, iş yerine daha yakın bir mesafede oturmak istediği için evden taşınmışlardı. Asya buruk bir tebessümle eve baktı. Onlarla altlı üstlü oturmayı özleyecekti. Tam adımını basmağa atıyordu ki elindeki koliyle dışarıya çıkan kişiyi görünce ona bakakaldı. Aynı şaşkınlıkla karşısındaki kişi de bakıyordu.

¹ Pankek: Tavada pişirilen, kabarık ve yumuşak yapılı küçük krep türü.

Asya şaşkınlığının ses tonuna yansımaları umursamadan parmağıyla evi işaret etti. “Buraya mı taşınyorsun?”

Bahar başını ağır ağır iki yana salladı. “Hayır, ben değil,” dedi ve ardında kalan Oğuz’u işaret etti. “Oğuz taşınyor.”

Asya, keskin bir korku duygusuyla tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti ve aldığı nefes ciğerlerine ulaşmadan soluk borusunda donup kaldı. Öylece Bahar’a bakakaldı. Hemen arkasında biten Oğuz’a bakma cesaretiye hiç yoktu. İçgüdüünün sesini duyuyordu. Ona bakmamasını, baktığı anda zemine kök salmış bacaklarının büyük bir zelzelenin uğultusunda yıkılacağını söylüyordu.

“Günaydın yenge.”

Oğuz’un sesiyle Asya’nın buza dönmüş bedeni ateşe değmiş gibi çözüldü ve bakışları ağır ağır yüzüne tırmandı. Asya’nın bakışları yüzüne değer değmez, Oğuz’un karanlık gözleri gözlerine tutundu ve dudakları anlaşılması güç bir gülüşle kıvrıldı. “Bundan sonra daha sık görüşeceğiz.”

Asya kuruyan dudaklarını belli belirsiz ıslatıp, sesini bulabilmek için yumruğuna doğru hafifçe öksürdü. “Neden buraya taşınyorsun?” Ağzından bir anda kaçan soruyla dudaklarının üzerine sert bir şekilde vurmaya şiddetle istedi. Oğuz’a hesap sorar gibi bir soru sormak aklının ucunda bile yokken korkunun girdabında mantıklı düşünme yetisini tamamen kaybetmişti. Ayrıca sesi, boğazında öyle bir gıcık yapmıştı ki boğazının yandığını hissediyordu ve o yangın, onu küle çevirecek kadar güçlüydü.

Oğuz, Bahar’ı aşarak öne çıkınca Asya istemsiz olarak bir adım geriye attı. Oğuz da bunu gördü ve Asya’nın yüzüne dümdüz baktı. “Ozan’la yeniden yakın olabilmek için,” dedi açıkça ve söylediklerini desteklercesine başını salladı. “Ozan’ın burada oturduğunu öğrenince ve alt katındaki dairenin boşaldığını duyunca hemen emlakçıyla görüştüm. Ailemle yaşamak istemiyorum. Ozan’a ne kadar yakın olursam kendimi o kadar güvende ve huzurlu hissedeceğim.”

Asya yüzüne bir yumruk yeseydi toparlanması daha çabuk olurdu fakat Oğuz’un sözleriyle dünyası bir anda sessiz bir çılgınlıkla üzerine yıkıldı. Üstünden atamayacağı kadar ağır bir yük onu parçalara ayırdı. Can çekişiyordu ve can çekişlerinin arasında Oğuz’a ne cevap vereceğini bilmiyordu. İtiraz mı etseydi, onu onaylasa mıydı

yoksa hemen yukarı çıkıp Fatih'e haber mi verseydi, hiç bilmiyordu. Duygularının kontrolümü tamamen kaybetmişti.

Sadece başını salladı ve ondan korktuğunu belli etmemek, varlığı umurunda değilmiş gibi davranabilmek adına merdivenlerden aşağıya inmeye devam etti.

Dışarı adımını atar atmaz kapının önündeki nakliye aracına bakarak, ciğerlerine arka arkaya nefesler çekmeye çabaladı. Kanıyla birlikte ciğerlerindeki hava da çekilmişti sanki. Her şeyin kâbus olmasını diler gibi gözlerini kapattı ve az önce gördüğü kâbusun yok olduğunu görebilmek için yeniden açtı ama değişen bir şey olmamıştı. Nakliye aracı hâlâ oradaydı. Bir kez daha denemek istedi ve derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Sadece bir kâbus," diye mırıldanıp gözlerini açtı. Değildi. Kahretsın ki gerçektir. Oğuz resmen evlerinin alt katına taşınıyordu.

Sinirden ve korkudan gözlerinin dolduğunu hissetti. Çevresini zehirli bir duman gibi çaresizlik sarmıştı ve bu çaresizlikte ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. "En iyisi buradan taşınmak," dedi ve kafasında fikrin ağırlığını tartarak arabasına doğru ilerledi. Bu evden taşındığında Oğuz'dan da kurtulacak, çaresizlik yakasını bırakacaktı.

Rahat bir nefes vererek arabasının yanına geldi ve arabaya binip doğruca markete sürmeye başladı. Çok geçmeden içindeki rahatlık, yerini yepyeni kaygılara bıraktı.

"Ya Oğuz, taşındığımız yeni evin yakınlarına da gelirse? Ya peşimizi hiç bırakmazsa?" Kafasının içinde dörtlüğe koşan düşünceler yüzünden çılgılık atmak üzereydi.

Çılgılık atma isteğini yutkunarak bastırmaya çalıştı. Bedeninden güçlü bir titreme geçti. "*Paranoya yaşıyorum,*" diye düşündü. Avuçlarının arasındaki direksiyonu tüm gücüyle sıktı. "*Kesinlikle paranoya yaşıyorum. Belki de abarttığım kadar bir durum yoktur ortada. Oğuz iyileşmiştir.*"

"İyileşti," dedi arabayı dolduracak kadar güçlü bir sesle. İkna olması için kendi sesini dışarıdan duymaya ihtiyacı vardı. "Sakin ol," diyerek, az önceki sesine tezat yumuşaklıktaki bir sesle kendine telkinler vermeye çalıştı. "*En doğrusu, bu konuyu Fatih'le konuş-*

mak olacak,” diye düşündü tekrar. “O ne yapacağını iyi bilir, belki de onu buradan göndermeyi bile başarabilir.”

Düşüncelerinin eşliğinde markete gelince hızlıca alacaklarını alıp, koşar adımlarla marketten fırladı ve hız kesmeden tekrar eve doğru yol aldı.

Dakikalar sonra eve döndüğünde, nakliye aracının ara vermeden eşya indirmeye devam ettiğini gördü. Gerilmiş bir gülümsemeyle arabaya bakıp apartmana girdi. Oğuz’u yeniden görmemek için asansörün kapısına yöneldiğinde, Makbule teyze kapsını araladı ve gözlerindeki hınzır parıltıyla Asya’nın yüzüne baktı. “Gelin kız, apartmana yeni birileri mi taşınıyor? Senin o zilli arkadaşın neden evden çıktı? O dev oğlan çıkardı onu, değil mi? Bir ara eve de gelmiyordu. N’oldu, aldatmış mı, başka bir kadın mı var?”

Makbule teyzenin ardı kesilmeyen sormaları karşısında Asya şaşkınlıkla ona baktı. Cevaplarını büyük bir şehvetle bekliyor, Fatih’e yetişme telaşının ve endişelerinin karşısında duvar gibi duruyordu. İçinde yeniden yükselmeye başlayan öfkesini, avuç içlerine tırnaklarını bastırarak dizginlemeye çalıştı. “Ne alakası var, Makbule teyze? Yok başka bir kadın falan. İş yerine yakın olmak için çıktılar.”

Makbule teyze huysuz denilebilecek bir homurtu çıkardı. “Teyze mi? Sen hiç aynaya baktın mı? Teyzeymiş... Terbiyesiz!” diyerek kapıyı yüzüne kapattı.

Asya’nın gözleri şaşkınlıktan neredeyse yerinden ayrılacaktı ama Makbule teyzenin gelgitlerinin, yeni yakalandığı Alzheimer¹ hastalığından kaynaklandığının da farkındaydı.

Makbule teyzeyi düşünmeyi es geçerek asansöre bindi ve sabırla yukarı çıkmayı bekledi. Saniyeler sonra asansörden inip hızlıca eve ilerledi. Kapıyı tam açıyordu ki Fatih ondan önce davrandı ve kapıyı açtı. Üzerini değiştirmiş, evden çıkıyor gibi bir hâli vardı. Elindekileri görünce, “Markete mi gittin? Neden beni uyandırmadın, ben giderdim,” diye serzenişte bulundu. “Uyandığımda seni göremeyince merak ettim, telefonun da evdeydi.”

¹ Alzheimer: Adını Alman psikiyatr ve nöropatolog Alois Alzheimer’dan alan, beyin hücrelerinin zamanla hasar görmesiyle ortaya çıkıp hafıza kaybı ve zihinsel işlevlerde gerilemeyle ilerleyen bir tür demans hastalığı.

Aleksitimi hastalığından sonra Asya'nın evden habersiz çıktığı zamanlarda ya da ona telefonla ulaşamadığında panik yapıyordu Fatih. Asya, Oğuz'la karşılaşmayı ummadığından ve oyalanmadan eve dönebileceğini düşündüğünden, Fatih'in o dönmeden uyanacağını hesaba katamamıştı. Tek yapmak istediği ufak bir sürprizdi ama asıl sürprizle karşılaşan Asya olmuştu. Öyle bir sürprizdi ki bu, hayatı boyunca karşılaştığı en ürkütücü sürpriz denilebilecek kadar tüyle-rini diken diken etmişti.

Zihninde kendiyle konuşmaya ara verip, panikle, "Fatih, Oğuz alt kata taşınıyor!" dedi. Hissettiği panikten dolayı sesini kontrol edememiş, yüksek çıkmasına engel olamamıştı.

Asya'nın sözlerini sindirmesi birkaç saniyesini alan Fatih, inanamayan gözlerle onun yüzüne baktı. "Alt kata mı taşınıyor? Şaka mı bu?"

Asya elindekileri yere bırakıp, panik hâlini sürdürerek, korkudan çırpınan bedenini işaret etti. "Sence şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var? Senin için buraya taşınıyor, Fatih. Ozan'a yakın olmak için taşınıyorum, dedi."

Kaşları çatılan Fatih, direkt kapıya yöneldi. "Bu adam iyice azıtmaya başladı. Bu kadarı da fazla!"

Fatih kapıyı açmaya çalışınca Asya, Fatih'le kapı arasma girdi ve başını şiddetle sağa sola salladı. "Hayır, şimdi inersen benim söylediğimi anlayacak. Yani hemen inme. Tesadüfen görmüş gibi bir hava ver. O umurumuzda değilmiş gibi davranalım. Gitmesi için başka bir yol bulalım ya da biz gidelim."

Asya'nın ani çıkışıyla Fatih'in yüzünü anlamsızlık kapladı. "Niye biz gidiyoruz, kurulu düzenimizi bozuyoruz? Ayrıca onun burada olması benim umurumda. Onunla hemen konuşacağım ve buraya taşınmamasını söyleyeceğim."

Asya, inler gibi çıkan sesiyle, "Olmaz," dedi. "Yani böyle olmaz. Sen şimdi ona ters bir şey söylersin, olay farklı yerlere gider. Daha da takıntılı hâle gelir, ondan hiç kurtulamayız."

"Kimseye durduk yere ters bir şey söylemem ben," dediğinde, yüzüne de sesine de şaşkınlık yayılmıştı Fatih'in. "Hak ediyorsa da bunun için endişelenmem."

“İşte bu yüzden inmeni istemiyorum.” Asya’nın paniği bedenini ele geçirmişti. Ne hareketlerini ne de sesini kontrol edebiliyordu Asya. Fatih’in bileğini uyuşturacak kadar kuvvetle sıktı. Çünkü korkuyordu. O adamdan, başlarına bela olmasından, Fatih’i kaybetmekten çok korkuyordu. Bu hayatta en değer verdiği varlığını da kaybettikten sonra artık yaşayamayacağını iyi biliyordu. Başını yeniden şiddetle iki yana salladı. Gözyaşları çoktan göz pınarlarını işgal etmiş, akmak için onunla savaşa girmişti.

Asya’nın delirmiş hâlini gören Fatih’in yüzündeki öfke, korkuyla yer değiştirdi. Fatih, Asya’nın bedenini anında kollarının arasına çekerek, parmaklarını sakınleştirmek istercesine sırtında gezdirdi. “Tamam güzelim, sakın ol lütfen. Panik yapma. Mehmet Hoca, bazen böyle sinir krizleri yaşayabileceğini söylemişti. Hepsi geçecek.”

Asya, o an Fatih’in onu es geçerek Oğuz’la konuşmasını bile beklemişti ama paniğini aleksitimiye bağlamasını hiç beklememişti. Akmaya başlayan gözyaşlarının gerisinde gözlerinin kısıldığını hissetti. “Fatih, ben hasta değilim, bana sürekli hastaymışım gibi davranmaktan vazgeç,” diyerek ellerini göğüs kafesine yerleştirip onun kendinden uzaklaştırdı. “Aşağıda takık bir adam var, diyorum; sen kalkmışsın, bana Mehmet Hoca’nın bahsettiği krizlerden söz ediyorsun. Cidden konumuz bu mu? Hasta olduğum için mi panikliyorum?”

Fatih sanki ona değil de başkasına söylemiş gibi, arkasında biri varmışçasına arkasına baktı ve yeniden Asya’ya döndüğünde başını hayretle salladı. “Sürekli hasta muamelesi yapmak mı, ben mi?”

Asya işaret parmağını Fatih’in üzerine doğrultarak, “Evet, sen,” dedi hırsla. “Aleksitimiden sonra sanki sürekli hastalığım nüks edecekmiş gibi davranıyorsun. Bana korkuyla bakmandan sıkıldım.” Neden Fatih’e bunları söylediğini bilmiyordu ama içindeki tedirginlik onu ele geçirmişken çok da sağlıklı konuşamadığının farkındaydı.

Fatih gülmekle kaşlarını çatmak arasında kaldı. “Ne dediğini duyuyor musun sen?”

Mantığı bir anda devre dışı kalan Asya, kendini savunur bir pozisyona geçti. “Elbette duyuyorum. Ya sen, bana nasıl davrandığının farkında mısın?”

“Nasıl davranıyormuşum?”

“Hastaymışım gibi... Yalnız çıkmamdan korkuyorsun, telefonla ulaşamayınca panikliyorsun ve tüm bunlar o lanet olası hastalık geldikten sonra oldu ama ben artık iyileştim, bunu ne zaman idrak edeceksin!”

Fatih kendini daha fazla tutamadı ve sinirle gülmeye başladı. “Cidden ne dediğini duymuyorsun,” diyerek arkasını döndü. “En iyisi, sen sakinleşince yeniden konuşalım.”

“*Bu kadar mı yani?*” diye düşündü Asya. Hızla önüne geçti. “Ben sakinim.” Fatih cevap vermeyip sıkıntılı bir iç geçirerek içeri yürümeye yeltenince bir kez daha önüne geçti Asya. “Ve ne dediğimi gayet iyi duyuyorum.”

Asya’nı yüzündeki ifade ve sözlerinin ağırlığıyla Fatih beklenmedik bir darbe yemişçesine irkildi. “Bana sıkıldığımı söylerken gayet ciddisin yani? Sinirden söylemiyorsun, öyle mi?”

“Elbette sinirden söylemiyorum,” dedi Asya ama Fatih onu gafil avlamıştı. Fatih’ten sıkılması söz konusu bile değildi, sadece bu şekilde üzerine düşerek onun paniklemesini ve üzülmesini istemi-yordu.

Fatih’in gözleri karardı ve boynundaki kasları boylu boyunca gerildi. Yine de ses tonunu kontrol etmeye çalışarak, “Sen o lanet olası hastalıkla boğuşurken ne yaşadığımı ben biliyorum!” dedi üzerine basa basa. Korkusu da öfkesi de sesine yansımıştı. “Yaşarken seni kaybetmiş gibiydim, sana ulaşamıyordum, sesimi duyuramıyordum. Hâlâ etkisinden çıkamamam normal değil mi?”

“Ne yani, hasta olmamın suçlusu ben miyim?”

Fatih bıkkınlıkla karışık kızgın bir soluk aldı. “Asya, sen iyi misin? Cidden canın kavgaya etmek mi istiyor? Oğuz konusundan nasıl bir anda bu konuya gelebildin?”

Asya’nın içinde binlerce duygu, bir okyanusun ortasında kalmış gibi çırpınıyordu ama en ağır basanı ve onu dibe çeken korkuydu. Korku, sağlıklı düşünmesinin tamamen önüne geçmişti. Korktukça dibe batıyor ve kendiyle beraber Fatih’i de dibe çekiyordu.

Fatih’in çıkışı ise korkusunun üzerine set çekip onu kaskatı etti. “Evet, sorun tam da bu. Senin sürekli benim iyi olup olmadığımı kontrol etmen. Beynine kazıman için söylüyorum: Ben delirmedim, bana delirmişim gibi davranmaktan vazgeç!”

Asya, ileri gittiğini Fatih'in değişen bakışlarından anlamıştı. Aralarına anında ağır bir sessizlik çöktü. Tek duyulan, hızlanan soluklarının sesiydi. O soluk seslerinin arasında öfkeyle birbirlerine bakıyorlardı.

Aralarındaki sessizlik uzayınca Fatih bir adım geriye atıp ondan uzaklaştı. "Madem öyle," dedi ve arkasını dönerek yeniden kapıya yöneldi. "Seni bundan sonra rahat bırakıyorum."

Fatih kapıyı çarparak evden çıkınca Asya bir süre boş gözlerle, kapanan kapıya baktı. Gözlerindeki yaşlar çoktan kurumuş, yerine yenileri yeşermişti. Fatih'le girdiği anlamsız kavga, dopdolu bir hayal kırıklığıyla ona geri dönmüştü. Biraz kırgın, biraz kızgın, çokça suçlu hissediyordu kendini.

Bir süre daha kapıya baktıktan sonra içini yepyeni bir korku sardı. Hızla pencere kenarına yürüdü. Özellikle de Fatih'in bu öfkeyle Oğuz'la konuşmasını hiç istemiyordu. Sabırsız bir şekilde, pencere kenarında Fatih'in dışarı çıkmasını bekledi. Saniyeler içinde apartmandan dışarı çıkması gerekiyordu. Eğer çıkmazsa muhakkak Oğuz'un yanına inmiş demektir.

İşaret parmağını büküp canını acıtmayacak şekilde ısırmağa başladı. Belki de canı yanıyordu fakat hissettiği tedirginlikten dolayı acısını duyamıyordu. Çok geçmeden Fatih'i pencere kenarında görünce elini ısırmağı bıraktı ve rahat bir şekilde nefes verip onu izlemeye devam etti. Birkaç adım atmıştı ki adımlarını durdurdu ve geri döndü Fatih.

Asya, Fatih'in onu görmemesi için pencerenin önünden hızla uzaklaşıp yan tarafa geçti. Birkaç saniye pencerenin yanında durduktan sonra, ona yeniden bakma isteğiyle doldu ve bu isteğini reddütsüz bir şekilde yerine getirdi.

Karşısındaki manzarayı görür görmez, manzaranın onda hissettirdiği ağırlıkla midesine yumruk yemiş gibi oldu. Dudaklarını sertçe ısırarak Fatih'le Bahar'ın sohbet edişine baktı. Daha doğrusu, Fatih bir şeyler söylüyor, Bahar'sa gülümsüyordu.

XIX

Devran, Selin'in kapısının önüne gelince derin bir nefes aldı ve elindeki karton yiyecek kutularını sıkıca kavrayıp kapıya arka arkaya vurdu. Zehra ile Selin hakkında konuştuğundan beri Zehra'nın sakinliği yepyeni bir cesaretle ve heyecanla dolmasına sebep olmuştu. O gece Selin'in ona ne dediğini öğrenememişti ama içinden bir ses, ilk soğuk zincirin kırıldığını söylüyordu.

Kapıya tam bir kez daha vuruyordu ki Selin'in kapıyı açmasıyla beraber aldığı nefesi tuttu ve gördüğünün gerçekliğini kavramak ister gibi gözlerini aralıksız kırıştırdı. Selin'in üzerinde beyaz renkte şortlu bir takım vardı. Kısa şortu sadece kalçalarını örtmekle yetinirken, üzerindeki ince, askılı büstiyer şeklindeki bluz da göbeğini tamamen açıkta bırakmıştı ve beyaz bluzunun gerisinden, göğüs uçları olabildiğince meydandaydı.

Selin'in de yüzündeki ifadeden, Devran'ı karşısında görmeyi beklemediği açıkça belli oluyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Selin'in sorusuyla Devran nihayet nefes almayı başarabildiğinde, kıskançlık, damarlarında bir çağlayan gibi gürledi ve kaşlarını hızla çattı Devran. "Sen kapıyı herkese böyle mi açarsın?"

Selin'in yüzü şaşkınlıkla gerginlik arasında bir çizgiyle gerildi, ardından aynı şekilde o da kaşlarını çattı. "Bu seni değil, beni ilgilendirir. Kapıyı istediğim gibi, istediğim kişiye açarım."

Kan, Devran'ın beynine hücum ederken, "Ne demek, *istediğim gibi açarım?* Neredeyse çıplaksın. Nasıl beni ilgilendirmesin? Şu an karşında ben değil, başka bir adam olabilirdi," dedi. Bu düşünce bedeninin kaskatı kesilmesine sebep oldu ve Devran'ın elindeki karton kutuları tüm gücüyle sıkmasından çıkan ses aralarında yankılandı.

Selin'in de yanakları kızarıyordu ama bu, yarı çıplak olmanın verdiği utançtan mı yoksa öfkeden mi kaynaklanıyordu, işte orasını kestiremiyordu. "Çıplak değilim," dedi hırsla ve apartmandakilerin kapıya çıkmaması için sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı. "Ve sen, benimle bu şekilde konuşamazsın! Karşımdaki insanın art niyeti varsa, ne gördüğüyle ilgilenmek yerine zaten icabına bakayım. Ayrıca insanların beni böyle görmesine meraklı değilim." Durdu ve bakışlarıyla asansörü iştret etti. "Esra buradaydı, yeni çıkmıştı, o geldi zannettim. Herkese kapıyı bu şekilde açmıyorum."

Devran alayla karışık "Bir zahmet," deyince Selin sinirle soludu.

"Devran kendin mi defolup gidersin yoksa ben mi kovayım?"

Devran, karşısındaki kadının vücudu onu her ne kadar büyülese de gözlerini Selin'in yüzüne sabitleyerek bakmaya devam etti. Bir kez daha vücuduna bakmak istemiyordu. Bakışlarını yüzünden ayırmadan elindeki kutuları başıyla işaret ederek, "Geçen geceyi telafi etmek için kahvaltı hazırlamak istiyorum," dedi.

Selin, Devran'a artık şaşırmıyordu ve bu defa alayla bakma sırası ona geçmişti. "Senden kim telafi istedi?"

"Ben," dedi Devran tereddütsüz bir sesle ve Selin'in çıplak omzuna hafifçe çarparak içeriye girdi.

Selin sinirle arkasından baksa da Devran içeriye girdiği için kapıyı kapatmak zorunda kaldı ve peşinden içeriye ilerledi.

Devran'ın adımlarının rotası mutfaktı. Selin de adımlarını mutfığa çevirdi. Kendi kendine sürekli, kuyruğu dik tutmakla ilgili telkinler veriyordu. Gardım bir an olsun düşürmek istemiyordu. Özellikle Zehra olayı çözülmeden kalbini dinlemeyeceğine dair kendine söz vermişti. Mutfığa girer girmez, kendine verdiği sözü tutabilmek için Devran'ın tam karşısına dikildi. "Seninle kahvaltı yapmak istemiyorum."

Devran arsız denilen bir sırıtışla dudaklarını kıvrıdığında Selin'in içinin gittiğinden habersizdi. "Eğer kahvaltı yapmak istemiyorsan başka şeyler de yapabiliriz. Ben seninle her şeye daima hazırım."

Selin, Devran'ın neyi ima ettiğini anlayınca gözleri şokla açıldı ve hazırlıksız yakalandığı ima karşısında dudakları ters bir ifadeyle aralandı. "Devran, sapık mısın?"

Devran, Selin'in utandığını art arda kırpıştırdığı kirpiklerinden ve pembeleşen yanaklarından anlamıştı. Yanaklarından öpme isteğini güçlükle bastırdı ve sık bir nefes çekti içine. Sapık değildi ama sevdiği kadına istediği gibi bakmamak da işkence çekmesine sebep oluyordu. İşkencesine son verebilmek umuduyla kıyafetini öne sürmek istedi. Vücuduna bakmamaya özen göstererek, "Bu kılıkla karşımda durdukça farklı şeyler düşünmem zor," dedi ve hızlıca topladı. "Ama sana bakmıyorum, merak etme. Sadece düşünmemek çok zor."

Selin cevap vermek istese de Devran'ın bakışlarında acı çeker gibi bir ifade görünce gülmek için kendini zor tuttu ve tek kelime etmeden arkasını dönüp yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

Selin'in arkasını dönmesiyle Devran'ın bakışları bir anlığına kalçasına kaydı. Mini şortundan poposunun loblarını görünce de hızla bakışlarını kaçırdı. Derin bir nefes alarak, "*Sakin ol,*" dedi kendi kendine. "*Cidden sapık mısın?*" Gözlerini kapatıp yeniden derin bir soluk çekti içine. "*Ne saçmalıyorum ben?*" Gözlerini açıp karton kutulara yöneldi ve başını iki yana salladı. "*Bu kadın aklımı başımdan alıyor, haberi yok.*"

Saniyeler sonra Selin, üzerine sabahlık giymiş bir hâlde tekrar karşısına çıkınca onu baştan aşağı rahatlıkla süzdü ve yüzüne yerleştirdiği serseri bir sırtışla, "Böylesi çok daha iyi," dedi.

"Arsızlık yapma," dedi Selin ve salatalık dilimleyen Devran'ın yanma ilerledi. "Anlaşılan, kahvaltıda ısrarcısın. Madem öyle, bu seferlik senin dediğin gibi olsun. Söyle bakalım, ne yapıyoruz?"

Devran dilimlediği salatalıktan birini eline alıp Selin'e döndü ve salatalığı Selin'in dişlerinin arasına bıraktı, ardından ellerini Selin'in beline yerleştirip havaya kaldırdığı gibi tezgâhın üzerine oturttu. "Biz değil, ben yapıyorum. Sense yanımda oturarak beni izleyebilirsin."

İçi sıcacık, kıpır kıpır olan Selin, belli belirsiz bir tebessümün eşliğinde, "Yani beni şımartmak istiyorsun," dedi.

Devran bir salatalık daha alarak onun önüne geldi ve bacaklarını aralayıp arasına usulca girdi. Kalp atışları göğüs kafesini döverken, salatalığı Selin'in dudaklarının arasına bıraktı. "Seni hep şımartmak

istiyorum,” diyerek dudaklarının üzerine eğildi. Dudaklarının arasına bıraktığı salatalığın ucundan ısırıldığındaysa dudakları çoktan birbirlerine değmişti. “Eğer sen de izin verirsen.”

Selin de kalbinin bu heyecanı daha fazla kaldıramayacağını biliyordu. Ayrıca dudakları arasında kalan salatalığın yük yaptığını da hissediyordu ama dudaklarına değen yumuşak dudaklarla felç olmuş gibi kıpırdayamıyordu. Hareket edebilmek için başını hafifçe geriye çekerek felçli hâlimden kurtulmaya çalıştı. Kalbiyle mantığı arasındaki güçlü savaş yeniden başlamıştı. Bir yanı deli gibi onu affetmek isterken, bir yanı buna karşı çıkıyordu. Bakışlarını, gözleri alev topuna dönmüş Devran’a çevirdi ve anında bedeninden ince bir sızı geçti. Ağzındaki salatalığı güçlkle yutup, titreyen sesiyle “Devran,” dedi. Lakin Devran aralarındaki mesafeyi bir kez daha kapatıp dudaklarına yaklaştı.

“Lütfen Selin, izin ver... Sensizlikten ölmek üzereyim. Sensiz nefes almak bile zulüm geliyor. İzin ver, yanında olayım. İzin ver, seni bir daha hiç bırakmayayım.”

Selin dudaklarına çarpan sıcak nefesi ihtiyacı varmışçasına arka arkaya içine çekti. Her çekişinde o nefesle can buluyormuş gibi hissediyordu. “Ya Zehra n’olacak? Ben izin versem bile onun fikri değişmeyecek.”

Devran, Selin’e biraz daha yaklaşıp burnunu yanağına sürttü. “Değişecek... Geçen gece ne yaptın, bilmiyorum ama benden seni anlatmamı istedi. Sonuna kadar hevesle dinledi, hiçbir tepki vermedi. Tuğba’ya göre bu, yavaşça kabullendiğini gösteriyor.”

Selin bir anlığına duyduklarına inanamadı ve başını geriye çekip Devran’ın gözlerine şokla baktı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Devran ve Selin’in burnunun ucundan öptü. “Lütfen Selin.” Yüzünü uzaklaştırmak yerine burnunu elmacık kemiğine sürterek derince soludu. “Kokunu seviyorum.” Dokunuşlarına ara vermeden dudaklarının üzerine ağır ağır indi. “Tenini seviyorum.” İki elinin parmaklarını da çıplak boynunun üzerine sürterek, parmak uçlarını ensesinden saçlarının arasına karıştırdı. “Sana dokunmayı seviyorum.”

Selin, Devran’ın yumuşak dokunuşlarına ve nefesinin ciğerlerine dolmasına daha fazla dayanamayıp gözlerini kapattı. İçindeki

aşk tüm bedenini ele geçirmiş, mantığını devre dışı bırakmıştı. Alt dudağında ıslaklık hissedince, dudağının Devran'ın dudaklarının arasında olduğunu anladı. Tepki vermedi, bir kez olsun vermek istemedi ve öylece bekledi. Devran da hiç acele etmeden sakince alt dudağını öptü, emdi.

Saniyeler usulca dakikalara karıştı. Dakikalar geçtikçe Devran daha fazlasını yapmak istedi ama Selin'in tepkisinden çekindiği için durmak zorunda kaldı. Dudağını bırakmayı hiç istemese de güçlükle bırakıp alnını alnına yasladı. Yoğun bir sessizliğin içinde onun soluk alışverişini dinledi. Hiç kıpırdamadı. Zihninin gerisinde, içini kemiren gece belirdi. Birlikte oldukları geceyle ilgili hatırlamadıkları, uykularının kaçmasına sebep oluyordu. Daha fazla bilinmezlikle yaşamak istemiyordu. Belki de en doğru an, diye düşündü ve fısıltıya karışan sesiyle, "O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi çaresizlikle. "Korkuyorum, canını yakmış olmaktan çok korkuyorum. Ne yaptığımı, nasıl davrandığımı hiç bilmiyorum. O gece canın yandı mı?"

Gözlerini açmaya bile fırsat bulamadan Selin'in zihni o geceye gitti. O gece yaşadığı hazzı ve sonrasında dolu dolu hayal kırıklığı, çaresizliğini anımsadı. Zihnindeki görüntüler bir bir kalbini acıttıkça, kalbi söz hakkını yitirdi ve mantığı yeniden devreye girdi.

Gözlerini aralar aralamaz kalbindeki acı gözünden aktı ve titreyen sesiyle, "Git, Devran," diye inledi. "Lütfen, evimden de kalbimden de git."

Devran başını yaslandığı alından kaldırıp Selin'in yüzüne baktığında, sevdiği kadının gözyaşları karşısında nefesini tuttu. Gözyaşları sanki Selin'in kucağına değil de Devran'ın kalbine damlıyordu. Dişlerini sıktı, tüm gücüyle dişlerini kıracak kadar kuvvetlice sıktı. İlk kez onun gözyaşlarına şahit oluyor, aynı zamanda o gözyaşları karşısında alev alev yanıyordu.

Başını ağır ağır iki yana salladı. Daha fazla Selinsizliğe tahammülü yoktu, hem de aşkı böylesine karşılıklıyken ondan daha fazla gidemezdi. Onu, telafi edemediği gecenin anılarıyla birlikte bir kez daha acı içinde baş başa bırakamazdı. Yutkundu ve kalbinden geçenler fısıltıya karışan sesiyle dilinde can buldu. "Gidemem. Sensiz nereye gidebilirim ki?" Avuç içini Selin'in kalbinin üzerine bastırıp

gözlerini kapattı ve çok kısa bir sessizlikte kalp atışlarını hissetmeye çalıştı. Avuç içine vuran her ritim, sihirli parmakların piyanoya vurduğunda kulaklara dolan melodisi gibi geliyordu. Belli belirsiz tebensüm etti. “Gidemem. Evinden de kalbinden de daha fazla gidemem. Yapamam. Ben aramızda geçen her kötü anıyı adım adım bahara taşımak istiyorken sensiz hiçbir yere gidemem.” Avuç içini kalbinden çekip gözlerini araladı ve kendini işaret etti. “Bak bana, ben sana bulanmışım bir kez. Üzgünüm ama artık gitmem.”

Devran parmaklarını Selin’in çenesine sabitlemeye çalışınca Selin çenesini geri çekerek parmakların esaretinden kurtuldu. “Biz olamayız, Devran, anla bunu artık.”

Devran aynı sözleri duymaktan sıkılmışçasına soludu. “Neden? Tam da Zehra bize yeşil ışık yakmışken neden olamayız?”

Selin sessiz kalıp cevap vermeyince Devran tezgâhtan bir adım uzaklaşarak aralarındaki mesafeyi açtı. “Sorun o gece mi? O geceden sonra sessiz kalmam mı? Sorun ne, Selin, sorun ne?” diye sorduğunda sesi de yüksek çıkmıştı. “Evet, kahretsin ki hata yaptım. Köpek gibi de pişman oldum ama çaresizdim. Çaresizlikten sessiz kaldım.” Sözlerinde sarf ettiği çaresizlik artık sesinin tınısına da yansımıştı. İsyanıyla karışan çaresizliğin karşısında kıyıya vuran sert dalgaların erittiği kumlar gibi yok oluyordu. “Yapamadım, Zehra’yı ikna edemedim, yürüyememesine sebep olmuşken ölmesine de sebep olmak istemedim. Elim kolum bağlandı. N’olur anla artık beni, Selin, n’olur anla.”

Devran’ın çaresiz kıvranımları ve titreyen sesiyle Selin’in gözyaşları iyice arttı. Babasından ve Fatih’ten sonra ilk kez bir erkeğin yanında ağlıyordu ve Devran’ın yanında ağlayabilmek, ailesinin yanındaymış gibi ona huzur veriyordu. Gücsüz görünmekten korkmuyor, çekinmiyor, aksine kendini ilk defa bu kadar özgür hissediyordu.

Devran ise soluksuz konuşmasına devam ediyordu. “Yetmedi mi çektiklerim, daha da çekeyim, çekelim mi istiyorsun? Sen de çekiyorsun, yalan mı? Beni sevdiğini inkâr edemezsin.” Durdu ve başını yeniden iki yana salladı. “Beni buna inandıramazsın. Sevmediğine inansam şu an karşında sana yalvarıyor olmazdım.” Boğazındaki, canını yakan yumruyu güçlükle yutup Selin’le açtığı mesafeyi yavaşça kapattı ve gözlerini Selin’in ıslak yeşillerine dikti. “Sana yal-

varıyorum, lütfen beni affet,” diyerek hayatında ilk kez bir kadının önünde diz çöktü. “Yalvarırım, biz olmamıza artık izin ver.”

Devran’ın, önünde diz çökerek yalvardığını gören Selin’in gözleri şokla aralandı ve gördüğünü sindirebilmek için birkaç saniye sessiz kaldı Selin. Gözyaşları da çoktan yanağında donmuştu. Sesli bir nefes aldı ve konuşmak istedi, bir şeyler söylemeye çabaladı ama aklındakiler, gördükleri karşısında örümcek ağına tutulmuş gibiydi. O ağdan kurtulmaya çalıştığı andan itibaren, yıllardır kalbine esir düşmemek için ördüğü ağ yok olacaktı. Son kez direnmeye çalıştı. “Devran, kalk lütfen.”

Devran taviz vermez bir sesle, “Sen affedene kadar kalkmaya-
cağım,” dedi, Selin’in ördüğü o ağı elleriyle parçalamak ister gibi. “Evin olmak istiyorum, evim olmanı istiyorum ve tüm bunlar sen affetmeden, sen izin vermeden olmayacak. O yüzden sen affedene kadar kalkmayıp, sana yalvarmaya devam edeceğim.”

Selin, Devran’ın kararlı gözlerine baktı, baktı, baktı. Gördüğünün ve duyduklarının karşısında mantığı ile kalbi bir olmuş, ağzında atıyordu. Ağdan kurtulmak için hamle yapınca, iki yıldır ev sahipliği yapan sancı, gitmeye hazırlanan bir misafir gibi ağırlığını üzerinden kaldırdı. Hissettiği hafiflikle ne yapacağını bilmesine de bakışlarını Devran’ın yalvaran gözlerinden ayıramadı. Devran’a hak veriyor, onun çaresizliğini anlayabiliyordu ama kendi kırgınlığını da unutamıyordu. Yine de, her şeyin ötesinde Devran’a duyduğu büyük aşkın, onu sonsuz bir boşluğun içinde sersemlettiği gerçeğini inkâr edemiyordu.

Yavaşça yutkunup, tezgâhın üzerinden ağır ağır indi ve Devran’ın tam karşısında durdu, ardından dizlerinin üzerine çökerek Devran’la aynı hizaya geldi. Dizleri birbirine değer değmez vücudundan güçlü bir sızlama geçti. Heyecandan midesi kasılıyor, kulakları uğulduyordu. Devran tüm bedenini, benliğini, ruhunu darıma-
dağın ediyordu. Kuruyan dudaklarını ağır ağır ıslatıp, “Niye benim karşıma çıktın?” diye fısıldadı.

Devran elini kaldırıp, başparmağını gözyaşlarının ıslattığı yanağını kurulamak ister gibi ıslaklığın üzerinde gezdirdi. “Belki de sana geri dönüşü olmayan bir aşkla tutulmam içindir ki bu oldu. Her bir zerrene körkütük âşık oldum.” Selin’in dudaklarında kırık bir tebes-

süm belirlediğinde Devran bu defa başparmağını dudaklarının üzerine sürttü. “Ya da her yorulduğumda dudaklarında dinlenmem içindir, hiç durmamam içindir.”

Selin son bir hamleyle ördüğü ağdan tamamen kurtuldu ve kalbi yeniden söz hakkı kazandı. “Öyleyse durma.”

Selin’in fısıltısı, Devran’ın kulaklarına ulaştığında Devran, parmağını durdurup bakışlarını dudaklarından gözlerine çevirdi. “Ne dedin sen?”

Selin dudaklarını işaret edip, “Bence fikrimden vazgeçmeden acele etsen iyi edersin,” dedi.

Devran’ın yüzünde belki de yıllar sonra ilk kez gerçek anlamda gülümseme oluştu ve aynı saniyeler içinde iki eliyle Selin’in yüzünü avuçlayıp dudaklarına kapandı Devran. İçindeki aşk, ateş olup harlandı ve lav gibi Selin’in dudaklarının içine aktı. Selin de o lavın karşısında eriyerek kendini tamamen Devran’a bıraktı. Selin’in kendini tamamen bırakmasıyla birlikte Devran onu kucağına çekip öpüşlerini gitgide derinleştirdi.

Öpüşleri tutkuya döndü, güz bahara geçti, cehennem yerini cennete bıraktı. İkisi de özgür, ikisi de birbirlerine teslim olmuş hâlde, sanki son kez öpüşüyorlarmış gibi birbirlerinde etrafa saçıldılar, birbirlerinde son buldular.

Öpüşlerine ara vermelerine sebep olansa Selin’in telefonunun çalması oldu. Selin, Devran’ın dudaklarından kopup alnını onun alnına yasladı ve arka arkaya soluklanmaya çalıştı. Her soluğunda dudakları durduramadığı bir tebessümle geriliyordu. Devran’ın fark etmemesi için, “Telefona baksam iyi olacak,” diyerek kalkmaya yeltendi.

Dudaklarından hoşnutsuz bir homurtu çıkan Devran, Selin’in belini daha sıkı kavrayıp kucağından kalkmasını engelledi. “Hayır, olmaz, ben hep bu ânı beklemişken olmaz.”

Selin başını geriye çekip, kaşları havalanmış bir şekilde Devran’ın yüzüne baktı. “Öpüşmeyi mi bekledin?”

Devran gülümseyip Selin’in alnından şefkatle öptü. “Beni affetmeni bekledim.”

“Ben böyle bir anın gelmesinden umudumu kesmiştim.”

“Bense hep inanmıştım.” Selin’in telefonu susunca Devran arsızca sırıttı. “Tabii o hayallerin arasında bolca öpüşmek de vardı.”

Selin sahte bir kızgınlıkla gözlerini kıstı. “Cidden sapık olman konusunda şüphelerim var, bunun için bir terapi almanı sağlayabilirim.”

Devran’ın yüzündeki tebessüm genişledi. “Terapiyi sen vereceksen ilk seansımı şu an almak istiyorum,” diyerek dudaklarını yeniden yaklaştırdı. “O seansın süresini sonsuzlukla sabitleyebiliriz.”

Selin, “Güzel teklif ama...” dedi ve Devran’ın nefesini usulca, hayat niyetine ciğerlerine çekti. “Terapi vermek konusunda uzman değilim.”

Devran dudaklarını sürterek, “Birlikte uzmanlaşırız, olmaz mı?” diye sorup onun dudaklarını bir kez daha kavradığında, Selin’in telefonu yeniden çalmaya başladı.

Selin hızla başını geriye çekip, “Israrcı olduğuna göre önemli olabilir. Buna bakmam gerekiyor,” dedi ve Devran’ın kucağından kalkıp masanın üzerindeki telefonunu eline aldı.

Ekranda yabancı bir numara vardı ve kimin numarası olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. “Yabancı bir numara arıyor,” diyerek telefonunu sessize aldı. “Tanımıyorum.”

O sırada Devran da ayağa kalkıp yanına geldi. “Öyleyse boş ver.” Ekranı bakmadan telefonu Selin’in elinden alıp masanın üzerine bıraktı. “Biz yarım bıraktığımız işe devam etsek mi?”

Selin tam hevesle başını sallıyordu ki aynı numara yeniden arayınca bu defa Devran da ekrana baktı ve gördüğü numara karşısında kaşları şaşkınlıkla havalandı. Tepki vermek istedi ama şaşkınlıktan sesini bulamıyor gibiydi. Nihayet sesini bulmayı başardığında Selin’in de aklını almayı başardı. “Zehra arıyor!”

Selin’se eline aldığı telefonu, Zehra’nın adını duymasıyla birlikte panikle masanın üzerine düşürdü. “Zehra mı?”

“Evet, Zehra arıyor ama neden seni arıyor ki?”

Selin bir an telefonu açmak istemese de Zehra’nın ısrarcı arayışı karşısında bu isteğinden vazgeçti. “Bu üçüncü arayışı. Üç kez aradığına göre sanırım önemli,” diyerek telefonu açınca, Devran da sesi hoparlöre vermesi için işaret etti.

Selin, Devran’ı onaylayarak sesi hoparlöre verdi ve titreyen sesiyle “Efendim?” dedi.

Selin’in de Devran’ın da kalp atışları küçük kızın telefonu karşısında hızla çarpıyordu.

Zehra, “Selin Atahan’la mı görüşüyorum?” deyince Devran gözlerini kıstı ve başını hafifçe sağa sola salladı.

Selin “Evet,” dedi ve Zehra olduğunu bilmiyormuş gibi, “Ben kiminle görüşüyorum?” diye sordu.

Devran bu defa kıstığı bakışlarla Selin’e baktı. Selin, “*Ne yapabilirim?*” anlamında bir bakış atarken Zehra’nın sesi yeniden duyuldu. “Ben Zehra, seninle konuşmam gereken bazı konular var ama ben kolay kolay dışarı çıkamam, o yüzden senin bize gelmen gerekiyor. Gelebilir misin?”

Selin’in de Devran’ın da yüzünü şaşkınlık kaplamıştı. “Ne hakkında konuşacağız?”

“Telefonda olmaz. Yüz yüze olmamız lazım. Gelecek misin?”

Selin ne diyeceğini bilemez bir hâlde Devran’a baktı. Devran’ın onayladığını görünce de “Gelmesine gelirim ama evinizi bilmiyorum, bana konum atman lazım,” dedi.

“Eminim ki babam seni evimize getirmek için can atıyordur. Ona söylememiz yeterli olacaktır.”

Devran sesli bir soluk alınca Selin gülümsemesini bastırmak için alt dudaklarını dişledi ve Devran’a susması için işaret yaptı. “Tamam öyleyse, onunla gelirim.”

“Ben mi arayayım, sen mi ararsın? Şu an evde değil ve nerede olduğunu bilmiyorum. Umarım önemli bir işi yoktur.”

Selin, Devran’ı baştan aşağı süzüp alayla sırttı. “Ben ararım onu. İş varsa da eminim iptal edecektir.”

Zehra, “Tamam,” deyip telefonu kapatınca Selin başını yana eğip kirpiklerini kırıştırdı.

“Şu an işini iptal edip beni ona götürebilir misin?” diye sordu Selin.

Devran, Selin’in elinden telefonu alıp onu bu defa masanın üzerine oturttu. “İptal etmeyip tüm gün seni mi öpsem yoksa iptal edip seni Zehra’ya mı götürsem, şu an gerçekten bilmiyorum.”

Selin, “Bence işini bir yarım saat falan iptal etme,” diyerek Devran’ın dudaklarına kapandı.

“Fatih nerede?”

Leyla’nın sorusuyla Asya dudaklarını kıvrıp üzerindeki ceketini çıkardı. “Bilmiyorum.”

Leyla şaşkınlıkla yüzüne baktı. “Nasıl bilmiyorum, birlikte gelmeyecek miydiniz? Kavga mı ettiniz yoksa?”

“Evet, tartıştık biraz. Buraya geldiğimi yazdım, muhtemelen işi bitince gelecektir.”

Leyla’nın yüzü şaşkınlıktan iyice gerildi. “Siz ve kavga etmek?”

Leyla’nın yüzündeki ifade sesine de yansırken Asya gözlerini devirdi. “Abartma istersen, herkes gibi biz de tartışabiliriz. Önemli olan, her tartışmadan sonra daha tutkulu bir aşkla birbirimize geri dönecek olmamız.”

Leyla işgüzar bir ifadeyle sırtıttı. “Ooo, Asya Hanım, biliyorsunuz bu işleri.”

Asya, Leyla’nın sözlerine gülümsemek istese de içi mahşer yeri olduğu için üzgün bir ifadeyle omuzlarını düşürdü. “Ama ileri gittim, beni yanlış anladı. Ondan sıkıldığımı söyledim ama ondan değil aslında... Beni düşünmesinden dolayı. Aslında o da değil, off, Leyla, bilmiyorum, hâlâ duygularımı ifade etmekte zorlanıyorum.”

Leyla anlamayarak yüzüne baktı, ardından mutfağı işaret etti. “Hadi gel, mutfakta konuşalım, Zeynep de orada. Erkekler içeride televizyon izliyorlar, daha rahat konuşuruz.”

“Ya Gökçe?”

“O odasında uyuyor, Semih de yanında.”

Asya başını sallayıp Leyla’yı takip etti. İçeriye girince Merih ve Onur aynı anda selam verdiler fakat ikisi de Fatih’i yanında göremeyince yayıldıkları yerden doğruldular.

Söze ilk giren Merih oldu. “Fatih nerede?”

Doğruyu söylemek istemese de Fatih geldiğinde aralarındaki gerginliği fark edeceklerini iyi bildiği için lafı gevelemek istemedi. “Bilmiyorum ama muhtemelen birazdan gelir.”

“Kavga mı ettiniz?” Bu defa söze giren Onur’dur.

Asya başını salladığında Merih, “Aman Asya, bir de sizinle uğraşmayalım,” deyince ters ters ona baktı Asya. “Niye bizimle uğraşacaksınız? Ne var, tartışamaz mıyız?”

Onur, Merih’i dürtüp yeniden koltuğa yayıldı. “Ooo, anlaşılan, Asya hâlâ sinirli. Bence hiç menziline girme, ateş edecek.”

Merih de hızla bakışlarını kaçırıp tıpkı Onur gibi görünmez oldu. Leyla onların hâline gülümserken Asya başını belli belirsiz iki yana sallayıp, mutfaka ilerlemeye devam etti.

Zeynep mutfakta Asya’yı görünce direkt, “Ay Asya, iyi ki geldin, bak şu tatlıya, bir türlü kıvamını tutturamadım,” diyerek tatlıya döndü.

Asya huysuz bir sesle karşılık verdi. “Hoş buldum Zeynep.”

Zeynep başını tatlıdan kaldırdı ve bir Asya’ya, bir de Leyla’ya baktı, ardından Leyla’ya Asya’yı işaret ederek, “Tersinden mi kalkmış?” diye sordu.

“Fatih’le kavga etmiş.”

“O zaman olay ciddi, desene?”

Asya kızlara şaşkınlıkla baktı. “Siz iyi misiniz? Neden anormal bir şey yapmışız gibi davranıyorsunuz?”

Leyla başını yana eğip, “Bir sürü badireler atlatıp daha yeni evlendiğiniz için olabilir mi?” diyerek sandalyeyi işaret etti. “Geç şöyle bakalım, neler oldu, bize en başından anlat.”

Asya konuşma ihtiyacıyla yanıp tutuştuğu için tereddütsüz başını sallayıp sandalyeye oturdu ve Zeynep de yanlarına oturunca Oğuz’un geçmişinden başlayarak tartıştıkları âna kadar anlattı. Anlattıklarını bitirdiğinde Leyla düşünceli bir şekilde, tıpkı Fatih gibi, “Oğuz’dan o tartışmaya nasıl gelebildin?” diye sordu.

“Bilmiyorum, yani Oğuz’u karşımda görünce çok korktum. Panikle nasıl tepki vereceğimi bilemedim ya da neden birden Fatih’e yüklendim, onu da bilmiyorum. Tek bildiğim, aleksitimiden sonra duygularımı çok uçlarda yaşadığım.”

“Evet,” dedi Zeynep yüzünü hafifçe buruşturarak. “Anladığım kadarıyla korkun öfkeye dönmüş ama Fatih’i de boş yere harcamışsın.”

“Amacım o değildi. Yokluğumda bu kadar endişelenmesinden dolayı onun adına rahatsızlık duyuyorum. Kendini telaşa sokuyor, üzülüyor, yıpranıyor. Bunun önüne geçmek istemiştım sadece.”

“Ama söyleyiş şeklin yanlış olmuş.”

“Biliyorum fakat Oğuz bu kadar yakınımızdayken, özellikle de şu sıralar çok sağlıklı düşünebileceğimi zannetmiyorum,” diyerek elleriyle kollarını sardı Asya. Onun adını bile anınca ensesinden aşağıya buz atılmış gibi hissediyordu.

“Bence abartıyorsun,” dedi Leyla sırtını sandalyeye yaslayarak. “Ben açıkçası adama üzıldüm. Sizin alt katınızda oturması ona huzur verecekse otursun. Size ne zararı olabilir ki?”

Asya inanamayan gözlerle Leyla’ya baktı. “Ya Fatih’e zarar verirse?”

“Saçmalama, Asya. Fatih, koskoca adam. Ona niye durduk yere zarar versin? Daha önce birine zarar vermiş mi?”

“Ama eskiden hasta değilmiş, şimdi hasta.”

Zeynep, Leyla’yı desteklemek istercesine araya girdi. “Fatih, iyileşmemiş olsa taburcu olamayacağını söylemiş ve evet, bir hasta iyileşmezse onu taburcu etmezler. Demek ki hasta değil. Bence de abartıyorsun durumu.”

Bir insanın kendini anlatamaması kadar kötü bir durum yoktu. Asya, “Siz beni kesinlikle anlamıyorsunuz,” dedi ve ayağa kalkıp, Zeynep’in tutturamadığı tatlının başına geçti.

Dakikalar sonra Fatih geldiğinde de mutfakta oyalanmaya devam etti Asya. Onunla gereksiz kavgalarının sebebini konuşmak istiyordu ama öncesinde baş başa kalmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Herkesin içinde bir tartışma daha yaşamak istemiyordu. Mutfakta işi bitip içeri girdiğinde, Fatih’in de maç izleyenler kervanına katıldığını gördü.

Odaya girmesiyle Fatih başını geriye çevirip bakışlarını direkt onun gözlerinin içine sabitleyince Asya, kalbinin aşağıya indiğini

hissetti. Bedeninin her zerresi heyecanla sarsıldı. Heyecanını belli etmemeye çalışarak, “Hoş geldin,” dedi lakin Fatih, cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi.

Asya sessizce iç geçirdi. Fatih’in kalbini fena hâlde kırmıştı ve gönlünü alması zor gibi görünüyordu. Elindeki bardaklarla masanın yanına doğru ilerleyince, Fatih oturduğu yerden kalkıp tam karşısına dikildi. Fatih’in Asya’nın yanına gittiğini gören Merih’le Onur da sofranın kurulmasına yardımcı olmak için odadan çıkıp mutfığa geçtiler. Amaçları kısa süreliğine de olsa Asya ve Fatih’i baş başa bırakmaktı.

Fatih çok kısa bir müddet, sessizce Asya’nın gözlerini izledikten sonra sessizliğini bozdu. “Buraya birlikte geliriz diye düşünmüştüm,” dedi kırılgan bir ses tonuyla.

Asya’nın hisleri allak bullak olduğundan, “Evde yalnız kalmaktan sıkılmıştım,” diyebilirdi.

“Sen mesaj attığında eve gelmek üzereydim.”

Kısıp bir sesle, “Neredeydin?” diye sordu.

Fatih, tıpkı az önce sessizliğinde baktığı gibi baktı Asya’nın yüzüne. Asya cevap vermeyeceğini düşündü ama Fatih onu yanılttı. “Sahildeydim.”

Bu defa Asya sessiz kaldı ve elindeki bardakları masaya bırakmak için karşısından ayrıldı. Bu gece ikisi için de uzun olacaktı.

Masayı hazırlayıp yemeğe oturduklarındaysa biraz Gökçe’nin biraz da Fatih ve Asya’nın yaşadıklarının etkisiyle sessiz bir akşam yemeği yediler. Çatal kaşık seslerinden başka ses neredeyse duyulmadı. Arada birbirlerinden bir şeyler istediklerinde konuşmak zorunda kalıyorlardı. Her zaman neşesi yerinde olan ve ortamdaki gerginliği alan Merih bile bu defa sessizdi.

Sessiz geçen yemeğin sonunda bulaşıklar da halledildikten sonra, Gökçe dinlenebilsin diye hepsi erkenden evden ayrıldı.

Dışarı çıktıklarında Asya taksiyle geldiği için bakışları Fatih’in arabasını aradı lakin o, arabayla değil, yeni aldığı motosikletiyle gelmişti. Diğerleriyle vedalaşıp motosiklete ilerledi. Motosikletin yanına gelince de Fatih kaskı ona uzattı.

Asya sessiz bir şekilde kaskı alıp taktı ve Fatih’in de kaskı takışını izledi, ardından arkasına geçip, tereddütsüz bir şekilde kollarını sıkıca beline sardı. Ona sarılmasıyla kollarının altındaki beden his-

sedilir derecede kasıldı. Fatih kasılınca Asya daha da sarılma ihtiyacı duydu ve ona iyice sokularak, sıcaklığını hissetmeye çabaladı.

Fatih de motosikleti çalıştırdı ve eve doğru yol aldılar.

Yaklaşık yarım saat sonra eve geldiklerinde Asya hızdan dolayı başının döndüğünü hissetti. Fatih'e belli etmemeye çalışarak eve doğru yürümeye başladı. Fatih de çok geçmeden yanındaki yerini aldı ve onunla birlikte ilerledi.

Asya, Oğuz'u görmemek için direkt asansöre yöneldi ve yan gözle Fatih'e baktı. Aralarında uzayıp giden sessizlik sinirlerini bozuyordu. Bir yerden konuyu açmak umuduyla, asansöre girer girmez, "Oğuz'la konuştun mu?" diye sordu.

"Sen istemediğin için şimdilik erteledim."

Asansörün kapıları tiz bir sesle kapandığında bakışlarını tamamen Fatih'in yüzüne sabitledi Asya. "Ya Bahar'la ne konuştun?"

Fatih, Asya'nın ilk sorusunda yüzüne bakmasa da şimdi bakmıştı. "Oğuz'un buraya taşındığını söyledi."

Asya gözlerini kıstı. "Sana gülümsüyordu."

Asya'nın gözlerini kılması Fatih'in tek kaşının yavaşça kavislenmesine sebep oldu. "Oğuz'un burada oturmasını istemediğimi söyledim. O da gerginliğim karşısında gülümsemeyi tercih etti ve Oğuz'u ikna etmeye çalışacağını söyledi."

Asya Oğuz'u ya da Bahar'ı daha fazla konuşmak istemiyordu. Tek istediği, Fatih'le bir an önce arasını düzeltmek ve sabah yaşananları telafi etmektir. Sesli bir soluk aldı. "Fatih bak, ben Oğuz'u karşımda görünce çok korktum ve korkumu kontrol edemeyip sana aslında hiç hissetmediğim sözleri söyledim. Bunun için çok özür dilerim. Senden ya da ilginden sıkılmıyorum, sadece benim yüzümden paniklediğini ve üzüldüğünü görmeye dayanamıyorum. Keşke o an zamanı durdurabilseydim ve huzurumuzu kaybetmeseydik."

Asansörün kapısı açılınca Fatih tek kelime etmeden, Asya'yı koldan tuttuğu gibi asansörden çıkardı ve Asya'nın bedenini duvarla kendi bedeni arasına aldı. Gözlerinin maviliklerini ise çoktan korlar sarmış, bedenini alevler almıştı. Teninin sıcaklığı Asya'yı harekete geçirecek kadar kuvvetliydi. "Seni özledim," dedi Fatih, Asya'da depresyon etkisi yaratan bir sesle ve kızın çenesini yavaşça dişledi.

Fatih'in çenesini dişlemesiyle birlikte Asya, bedenini ona daha da yaslayıp elini tişörtünün altına daldırarak, parmak uçlarını çıplak

göbeğine bastırdı. Fatih'in dudaklarından istemsizce bir inleme döküldü. Asya'ya olan öfkesi ve özlemi iç içe geçmişti. "Büyü gibisin, karşında tüm hükmümü yitiriyorum. Bir adım sonrasını düşünemiyorum." Çenesine bu defa dudaklarını sürterek dudaklarının üzerine tırmandı. "Sana yanıyorum, yine sende kül oluyorum."

Dudaklarına değen ıslak dudaklarla Asya'nın bedeni ihtiyaçla kasıldı ve boşta kalan diğer elini ensesine bastırarak, ağzını Fatih'in ağzının içine daha da bastırdı Asya. "Yangınını istiyorum." Çıplak göbeğine bu defa tırnaklarını bastırdı. "Seninle birlikte küle dönmek istiyorum."

Fatih'in dudakları sabırsız bir şekilde dudaklarını kavradı ve tutkunun girdabında çılgınlar gibi öpüşmeye başladılar. Birbirlerini öptükçe onları tam ortasına alan ateş çemberinin kıvılcımları hızla harlandı. Harlanan çember daraldı ve bir zebaninin parmakları arasında onları kopkoyu bir ateşe attı.

Fatih öpüşüne ara vermeden ellerini Asya'nın kalçalarına yerleştirdi ve onu istediğini belli edecek kadar kuvvetle sıktı. Bu, Asya'nın ağzının içine inlemesine sebep olunca Asya'yı hızla kucığına alıp kapıya doğru ilerledi.

Asya avuç içlerini Fatih'in yanaklarına bastırıp dudaklarının ondan kopmasını engelledi. Bir an olsun dolgun dudaklarından ayrılmak istemiyor, ona vadedilen ödülün tadını çıkarıyordu.

Asya'nın tutkulu darbeleri, Fatih'in kontrolünü kaybetmesine sebep oldu ve kapıyı söker gibi açarak içeriye girdi Fatih. Saniyeler sonra Asya'nın duyduğu ses, kapının çarpılarak kapanması oldu.

Asya'nın parmakları hızla ceketinin fermuarına gitti. Elleri titriyordu, beceriksiz bir çabayla üzerindeki ceketten kurtulmaya çalıştı. Fatih ise yürümeye devam ediyordu ve Asya, yangınlarının karşısında yatak odasına varamayacaklarını çok iyi biliyordu. En iyi ihtimalle odadaki koltuğun üzerinde birbirleriyle bir bütün olacaklarını hissediyordu.

Odaya girmeleriyle birlikte tahminlerinde yanılmadığını anladı. Fatih'in sabrı buraya kadardı ve yatak odasına gidecek kadar tahammülü yoktu fakat Asya'yı tahmininin ötesine götüren, ahşap masa oldu. Kalçası sert yüzeye oturtulunca Fatih'in dudaklarından ayrıldı Asya. Dudakları cehennem gibi, alev alevdi ve Fatih'in tadıyla zonkluyordu.

Fatih aralarına biraz mesafe açıp tişörtünü üzerinden sıyırınca Asya parmağını kemer halkasına yerleştirerek kendini geri çekti. Göğüs kafesi tam dudaklarının önündeydi ve karşı konulmaz teniyle âdeta günaha davet eder gibi duruyordu. Dudaklarını ıslatıp göğüs kafesine ıslak bir öpücük bırakarak parmak uçlarını beline sardı. Parmaklarının altındaki beli yay gibi gerildi ve içine sesli bir soluk çekmesine sebep oldu. Ardından Fatih, Asya'nın saçlarını avucunun içine alarak, canını acıtmayacak şekilde geriye çekti.

Asya'nın boynu, emre anında itaat ederek geriye kıvrıldı ve dudakları, Fatih'in aç dudaklarına bir kez daha ev sahipliği yaptı.

Fatih, Asya'nın dudaklarında bir süre oyalandıktan sonra saçlarındaki eline biraz daha baskı uygulayıp, gerdanının iyice gün yüzüne çıkmasını sağladı ve dudaklarından kopup ıslak dudaklarını gerdanına sürttü. "Zamanı durduracağım." Fısıltısı Asya'nın kulaklarına ulaştığında ıslattığı yerlere sıcak nefesini üfledi. "Huzurunu yeniden bulduracağım."

Dizini kırıp masanın üzerine yasladı ve Asya'nın üzerine doğru küçük bir açıyla eğildi. Fatih üzerine eğilince Asya'nın sırtı da masanın soğuk zeminine biraz daha yaklaştı ama Fatih tamamen yatmasını engellemek ister gibi avuç içini beline sararak onu durdurdu. "Göğüslerini görmek istiyorum."

Asya başını kaldırıp onun gözlerine baktığında, ateşin en koyu rengini gözlerinin içinde gördü. Gözleri yoğun bir arzuyla yanıyordu ve onu küle çevirmeye çoktan hazırды. Gözlerini gözlerinden ayırmadan tişörtü üzerinden sıyırıp, sütyenini açmak için parmak uçlarını kopçanın üzerine yerleştirdi. Fatih'in bakışları ise çoktan gözlerinden kopmuş, sabırsız bir şekilde göğüslerinin üzerine inmişti. Dudaklarına arsız bir tebessüm yayılan Asya, olabildiğince ağır bir şekilde parmaklarını hareket ettirdi. Göğüsleri bir türlü açılmayınca Fatih'in göğüs kafesi sıkıntılı bir solukla şişti. Fatih, çok geçmeden Asya'nın amacını anladı ve bakışlarını kısıp gözlerinin içine baktı. "İşkence ha?"

"Zevk veriyor."

"Bana ne zevk veriyor, biliyor musun?" dedi Fatih ve Asya'nın belindeki elini yukarı kaydırıp sütyeninin hükmünün yitirmesini sağladı. Ardından aceleci bir tavırla Asya'nın üzerindeki bez parçasını alıp çıplak sırtını soğuk masayla buluşturdu.

Masanın soğuk yüzeyi Asya'nın içinin ürpermesine sebep olmuştu. Fatih'in parmaklarının rotası bu defa pantolonunun düğmesi oldu ve orada da hükümsüzlük ilan ettikten sonra Asya'yı karşısında tamamen çıplak bıraktı. Kendisi de pantolonundan kurtulup sadece boxer'la kaldı ve çıplak dizini Asya'nın bacak arasına gelecek şekilde masanın üzerine yasladı.

Dizi, çıplak kadınlığına değer değmez Asya'nın bedeninden ince bir titreme geçti. O titreyince Fatih, dizini kadınlığına biraz daha bastırıp, "Hmm... Islak ve beni istiyor," dedi edepsiz bir gülüşle ve üzerine eğilerek, el bileklerini başının üzerinde sabitledi. "Ama hemen olmaz, çünkü senin benim için kıvranımlarını izlemek bana daha çok zevk veriyor."

Fatih'in ne yapacağını anlayan Asya'nın gözleri korkuyla açıl- sa da bedeni tam tersine, işkence edilmesini büyük bir hazla bekli- yormuşçasına kasıldı. Fatih'in edepsiz gülüşü de bunun bilincinde, iyice genişledi ve bileklerinin üzerindeki tutuşunu güçlendirerek dudaklarıyla göğüs ucunu örttü. Ağzının göğüs ucuna kapanmasıyla Asya'nın bedeni anında yükseldi ve göğsü Fatih'in dudakları arasın- da daha da kayboldu.

Fatih yavaş darbeler yerine bilinçli ve hızlı darbelerle Asya'nın göğüs ucunu talan etmeye başlayınca, Asya'nın dudaklarının arasın- dan önce kesik kesik, ardından güçlü inilti- ler yükseldi. Onun inilti- leri yükselince Fatih, bileklerini tek avucuna sığdırdı ve diğer avu- cunu boşa kalan göğüs ucunun üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladı. Ne istediğini bilen bilinçli darbeler karşısında Asya'nın iki göğsünde harlanan ateş, hızla damarlarına yayıldı ve damarlarından kasıklarına doğru lav gibi aktı. Harlanıyordu, yanıyordu, sonra ye- niden harlanıp bir kez daha yanıyordu ama bir türlü sönmüyordu, sönemiyordu. Sönmesi için Fatih'e ihtiyacı vardı fakat Fatih, ona istediğini bir türlü vermiyor, onun işkencesini sürdürüyordu.

Ellerinden kurtulup ona kavuşmayı kendi elleriyle gerçekleştir- mek istedi ama Fatih'in bileklerindeki baskısı buna engel oluyordu. Fatih, göğüs ucuna dişlerini geçirince Asya'nın kasıklarından güçlü bir sızlama yükseldi ve direkt kadınlığını titretti. Bacakları kapanma isteğiyle kasıldı lakin bu defa da Fatih'in dizi buna izin vermedi. "Lütfen," diye inledi en sonunda. "Sensizliğe daha fazla tahammü- lüm yok. Seni istiyorum."

Fatih başını göğüslerinden kaldırıp, arzudan kısılmış bakışlarını Asya'nın kıvranan bedeninde gezdirdi. "Henüz değil." Asya'nın bileklerini serbest bırakıp belinden tuttuğu gibi kalçasını masanın ucuna çekti ve bacaklarını iyice ayırarak önünde diz çöktü.

Asya serbest kalan sırtını kaldırmaya çalışsa da kadınlığına kapanan dudaklarla sırtı bir kez daha masaya yayıldı. Ürpertiyle kıvrandı. İçini ürperten bu defa masanın soğuk yüzeyi değil, tutkunun onu esaret ettiği, en dibi boyladığı yerdı. O yerde savruluyor, parçalarına ayrılıyor ve kana susamış bir vampir gibi Fatih'le doyurulmayı bekliyordu.

Daha fazla dayanacak gücü kalmadığında Fatih ayağa kalktı ve boxer'dan kurtulup, gözlerinin içine baka baka onu beklediği cennetine kavuşturdu. Tam o esnada zaman durdu ve Asya'nın kaybettiği huzur büyük bir hazla onu yeniden buldu.

Ertesi sabah Asya, burnuna dolan enfes kokularla gözlerini araladığında bakışları ilk olarak Fatih'i aradı. Yanı boştu. Anlaşılan, enfes kokuların kaynağı Fatih'ti. Pencereden ses gelince bakışları cama vuran yağmur damlalarına kaydı. Sonbaharın güzelliği penceresini süslüyordu. Yağmuru izlemek istese de midesi güzel kokulara kayıtsız kalamaymca ve işe geç kalmamak adına yataktan çıkıp banyoya girdi.

Dakikalar içinde banyodan çıkıp giyindikten sonra usulca kokuyu takip etmeye başladı. Etrafı yoğun bir sucuklu yumurta kokusu sarmıştı. Mutfağa girdiğinde yanılmadığını anladı ve Fatih'in sucuklu yumurtayı servis edip masanın üzerine yerleştirdiğini gördü. Fatih onu görür görmez, "Güzelim," dedi ve yanına adımladı. Burnunu saçlarının arasında dolaştırıp, koklar gibi derince soludu. "Rahat uyuyabildin mi?"

Dün gece masanın üzerinde yaptıkları Asya'nın gözlerinin önüne gelince şehvet dolu bir tebessümle sırıttı. "Dün geceden sonra iliklerime kadar gevşemişim, daha önce böyle bir uyku uyuduğumu hiç hatırlamıyorum."

Fatih, dudaklarını yakıcı nefesiyle birlikte kulağına yaklaştırdı ve kulak memesini dişlerinin arasında hafifçe çekti. "Bundan sonra seni her gece böyle uyutabilirim."

Sıcak nefesi Asya'nın içini gıdıklıyordu. "Buna hayır diyebileceğimi hiç sanmıyorum."

Fatih tehlikeli denilebilecek bir tebessüm gönderince Asya onun bakışları karşısında yavaşça yutkundu. Onun yutkunmasını gören Fatih de burnunun ucundan öpüp, elinden tuttuğu gibi masanın yanına ilerledi. "Senin kadar marifetli değilim ama güzel karım için elimden gelen her şeyin fazlasını yaparım."

Asya, Fatih'in özene bezene hazırladığı kahvaltıya baktı. Belki de şu âna dek hazırladığı en iyi kahvaltı masası olabilirdi. "Geliştirmişsin kendini," diyerek yanı başındaki sandalyeye oturdu. "Hem de fazlasıyla."

Fatih de yanındaki sandalyeye oturdu ve elini dudaklarının üzerine bastırdı. "Söz konusu sensen öğreneceklerimin sınırı yok."

Asya tam cevap verecekti ki telefon çalınca susmak zorunda kaldı. Fatih de bakışlarını telefonuna çevirdi. "Merih arıyor," diyerek telefonu cevapladı.

Asya'nın içinden bir ses, Merih'in Fatih'in ağzını aramak için aradığını, barışıp barışmadıklarını öğrenmeye çalışacağını, barışmadıkları takdirde bunun için bir şeyler yapacağını söylüyordu.

Fatih telefonu kulağından çekmeden, "Bu gece işimiz var mı, güzelim?" diye sordu.

"Hayır, evdeyiz."

Fatih başını sallayıp yeniden Merih'e döndü ve Asya'nın söylediğini ona aktardı. Çok kısa bir süre daha konuştuktan sonra telefonu kapatıp Asya'ya döndü. "Bu gece bize geleceklermiş, Merih yine basketbol oynamak istiyor."

Asya bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bizim için aradı, barışıp barışmadığımızı kontrol ediyor."

"Aynen öyle. Senin fikrini alabileceğim tarzda sorular sordu hep," dedi, ardından kahvaltısına döndü.

Keyifli kahvaltıdan sonra Asya bakışlarını saatine çevirdi. Evden çıkmaları için az da olsa vakitleri vardı ve karşılıklı kahve keyfi yapabilirlerdi. "Kahve içmek ister misin?" diye sorup ayağa kalktı. "Biraz vaktimiz var."

"Olur."

Fatih e-postalarına bakmak için bilgisayarına gömülürken Asya kahve makinesinin başına geçti.

“İşte bu çok iyi.”

Fatih’in çıkışıyla Asya bakışlarını yeniden ona çevirdi. “İyi olan ne?”

“Bir ay sonra Londra’da 1 hafta sürecek bir seminer var. Londra kaçamağı yapmak istiyorduk. İzin alabilirsin, değil mi?”

Asya hüzünle omuzlarını düşürdü. Hastalığından ve son zamanlarda yaşanan olumsuzluklardan dolayı izin hakkını çoktan doldurmuştu. Başını masum bir çocuğun ifadesiyle sağa sola salladı. “Alamam, son günlerde çok izin aldım ve beni daha fazla idare etmelerini isteyemem.” Duraksadı ve bir umut, gözlerinin içine baktı. “Katılım zorunlu mu?”

Fatih de keyifsizce başını salladı. “Benim branşım için çok önemli bir seminer ve katılım zorunlu ama seni burada yalnız bırakamam.”

Fatih’in yüzündeki keyifsiz ifade Asya’nın yüzüne de geçti lakin son cümlesi, onu hızla alarma geçirdi. Fatih’i tanıyorsa ne yapar eder, bir yolunu bulur ve o seminere gitmezdi. Alelacele, “Elbette bırakabilirsin, ayrıca ben yalnız değilim ki. İstesem de yalnız kalamam zaten,” diyerek, zoraki bir şekilde gülümsedi. “Bizimkiler sence beni bırakır mı? Başta Selin başıma tüneyecektir. Selin yoksa da Merih tüneyecektir.” Fatih her ne kadar bu durumdan hoşnut görünmese de sadece başını salladı ve Asya’nın uzattığı kahveyi aldı. Elinden şekeri alınmış çocuk gibi bakıyordu ve bu hâli, Asya’nın yüzünde istemsizce tebessüm oluşturdu. “Sevgilim, ilk uzun ayrılığımız değil ki bu.”

“Ama evliken ilk ayrılığımız.”

“Biz zaten seninle hep evli gibiydik. Tek fark şuydu ki tam manasıyla sevişmiyorduk.”

“Ah, bir de o var değil mi?” Fatih’in keyifsiz sesine bu defa hoşnutsuz bir homurtu eklendi. “Ben 1 hafta nasıl dayanacağım?”

Asya, Fatih’e gülmeye başladığı sırada kapı çalınınca Fatih ayaklandı ve “Ben bakarım,” diyerek mutfaktan çıktı. Bu saatte kapılarını bir tek Merih çalardı. Gelenin kim olduğunu merak ettiği için Asya da aynı şekilde mutfaktan çıktı ve tam karşısında Fatih’le Oğuz’u görünce kanının çekildiğini hissetti, mutfak kapısında öylece kalakaldı.

“Günaydın Ozan.”

“Bana *Ozan* demekten ne zaman vazgeçeceksin?” Asya, Fatih’in yüzünü göremese de bedeninden ve ses tonundan, gerildiğini anlamıştı.

Fatih’in tavrı karşısında Oğuz’un yüzünü hüznü kapladı. “Üzgünüm, amacım canını sıkmak değil. Sadece sana Ozan deyince mutlu oluyorum, o kadar.” Fatih cevap vermeyip sessiz kalınca Oğuz yeniden konuştu. “Tamam, çok fazla uzatmayacağım. Vaktin,” dedi ve bakışlarını Asya’ya çevirdi. “Vaktiniz varsa sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Oğuz’un sorusuyla Fatih başını geriye çevirdi ve Asya’nın yüzüne baktı. Bakışlarından, cevap beklediği açıkça belliydi. Bir anlığına kararsız kalıp Oğuz’un yüzüne tekrar baktı lakin Oğuz’un anlamlandıramadığı ifadesi karşısında ne diyeceğini bilemedi. Belki de ondan, bu yüzden böylesine çekiniyordu. Onu asla çözemiyordu; mutlu mu, üzgün mü, tuhaf mı, bir türlü anlayamıyordu.

Asya’nın sessizliği uzayınca Oğuz, “Lütfen yenge,” dedi.

Oğuz’un sesi yankılanır yankılanmaz Fatih hızla başını ona çevirdi. “Yenge mi?”

“Evet, senin eşin benim yengemdir.”

“Tabirinden hoşlanmadım. Onun bir ismi var.”

Oğuz pes etmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Pekâlâ, zamansız geldim sanırım, rahatsız etmek istememiştim, üzgünüm,” diyerek, omuzları düşmüş bir hâlde arkasını dönünce, Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirdi.

Bu şekilde gitmesini istemiyordu. “Bizimle ne konuşmak istemiştin?” diye söze girdi.

Oğuz, Asya’nın sesini duyunca önce adımlarını durdurdu, ardından bir kez daha onlara döndü. “Buraya taşınmamla ilgili konuşacaktım.”

Asya, kararından dönmek için aceleyle yutkunup salonu işaret etti. “Geç öyleyse.”

Fatih’in, “*Emin misin?*” der gibi bakışlarını görünce gözlerini hızlıca kapatıp açtı. Fatih de onaylar şekilde başını hafifçe öne eğip, Oğuz’un geçmesi için kapının önünden çekildi.

Oğuz ağır ama temkinli adımlarla içeri girdi ve direkt salona geçti. O salona geçince Fatih de Asya’nın yanına gelerek, elini beline sahiplenici bir şekilde dolayıp Asya’yla birlikte içeri girdi. Oda-

ya anında, rahatlıkla hissedilir bir gerginlik yayıldı ve bu, Asya'nın hissettiği huzursuzluğu daha da harladı.

Fatih, Oğuz'a oturması için koltuğu işaret edince Oğuz hemen karşılarındaki koltuğa oturdu, akabinde Fatih de oturunca Asya, Fatih'in oturduğu koltuğun çok da yüksek olmayan kolçağına oturarak parmaklarını koluna sardı. Varlığından destek almaya ihtiyacı vardı.

Oğuz'un bakışları ilk olarak, Asya'nın Fatih'in koluna sardığı parmaklarına kaydı. Bu durumdan rahatsız olduğunu belli edencesine oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı ve karşılarındaki manzarayı daha fazla görmek istemezcesine Fatih'e döndü. "Fazla vaktinizi almadan hemen konuya girmek istiyorum. Amacım huzurunuzu kaçırmak değildi. Ben düşünmeden hareket ettim," diyerek Asya'ya baktı. "Kimseyi korkutmak ya da üzme istememiştim."

Sözlerinin hedefi Asya'ydı. Asya ondan korkmadığını belli etmeye çalışsa da Oğuz, korktuğunu daha en başında anlamıştı. Asya bakışlarını ondan kaçırınca yeniden Fatih'e döndü. "Bahar'la konuşmuşsun, buraya taşındığım için rahatsız olmuşsunuz ve çıkmamı istiyormuşsunuz. Üzgünüm ama bunu yapamam."

Fatih'in itiraz etmek için araya gireceğini anlayınca onu durdurmak üzere kolunu hafifçe sıktı Asya. Önce Oğuz'un konuşmasını bitirmesini istiyordu.

Oğuz ise konuşmaya devam etti. "Ev için 3 aylık kirayı peşin ödedim ve imzaladığım kontrata göre şu an için evden çıkmam mümkün değil. Evin eşyası, kirası, tesisatı için çok masraf yaptım ve ne yazık ki hemen yeni bir eve geçecek gücüm yok. Ayrıca ailemin evine geri dönmek istemiyorum. Baba denilen o adamla aynı evde daha fazla yaşamak istemiyorum. Sizden tek isteğim, bana üç ay müsaade etmeniz. Üç ay sonra maddi gücümü yoluna koyup evden çıkacağım. Merak etmeyin, bu süre zarfında elimden geldiğince görünmez olacağım, varlığımı size unutturacağım."

Oğuz'un sözleri karşısında Asya'nın içini kocaman bir suçluluk duygusu sardı. Kendi yersiz korkuları yüzünden adamın yeni bir hayat kurma mücadelesini baltaladığını düşündü.

"Hastanedeysen böyle bir düşüncen olduğundan bahsetmemiştin hiç, neden bir anda alt katımıza taşındın?"

Fatih'in sesiyle Asya düşüncelerinden çıktı. Oğuz da sıkıntılı denilebilecek bir nefes alıp Fatih'e kardeşçe bir ifadeyle baktı. "Her ne kadar inkâr etsen ve sana Ozan dememi istemesen de benim gözümde sen Ozan'sın. Seni bir daha kaybetmek istemiyorum, senin varlığını hissetmek beni mutlu ediyor. Elimde değil, yıllar sonra acımın üzerini bir yara bandı gibi sardın. Vicdanımla boğuşurken senin sayende ilk kez nefes aldım. Bunu tek başıma yapamıyordum, seninle yapmaya başladım ama haklısınız, kendi benciliğim için sizi rahatsız etmeye hakkım yok. Gerçekten özür dilerim, amacım asla huzursuzluk vermek değildi. Dedim ya, sadece böyle olacağını düşünememiştim."

Oğuz birden ayağa kalkınca Asya'nın bakışları onu takip ettiğinden, çenesi de hafifçe yukarıya kalktı. "Elimden geldiğince görünmez olacağım ve sizi huzursuz etmeyeceğim," diyerek Asya'ya baktı. "Aynı çatı altında beni bir daha gerçekten hiç görmeyeceksin."

Oğuz söyleyeceklerini bitirince bedenini direkt kapıya doğru çevirdi ve Asya ile Fatih ayağa kalkmadan odadan çıktı. Fatih de hızlıca ayaklanıp peşinden gitti. Asya ise odada büsbütün yalnız kaldı. Kasvet her bir yanını kuşatmış gibi odanın içine sığamadığını hissetti ama kıpırdayamayacak kadar da ağırlık çökmüştü üzerine. Vicdanının ağırlığıydı bu.

Fatih yeniden odaya girince Asya ona döndü ve suçlu gözlerle yüzüne baktı. "Sence ayıp mı ettik? O öyle konuşunca ben bir an kötü oldum."

Fatih, Asya'ya doğru yürüdü ve onu direkt kollarının arasına aldı, ardından dudaklarını saçlarının üzerine bastırdı. "Belki bu fikrinden, sebepleriyle birlikte bana daha önce bahsetmiş olsaydı her şey çok daha başka olabilirdi."

"Ne yapacağız peki, sence nerede oturmak istediğine karışma hakkımız var mı?"

"Normalde yok," dedi Fatih sıkıntılı bir şekilde. Aslında onun Oğuz'un varlığından Asya kadar etkilenmediğinin, sırf Asya rahatsız oluyor diye rahatsız olduğunun farkındaydı Asya. "Sen şimdi bunları düşünme, ben Oğuz'la konuşurum."

Hissettiği suçluluk sesini kesince sessiz kalmayı tercih etti Asya. Fatih'in kolunun altında mutfığa ilerledi. "Belki de hem Oğuz'a hem

kendime bir şans vermeliyim,” diye düşündü. “Ona karşı tuttuğum kal-kanlarımı indirmeliyim. Kızların da dediği gibi, onu hasta gördüğüm için abartan bendim. Eğer Fatih’e yakın olmak onu mutlu edecekse benim korkularıma ve bencilliğime yenik düşme hakkım yoktu...”

Düşünceleri eşliğinde kesik bir soluk alıp sessizce mutfığa yürümeye devam etti.

Asya akşamüzeri işten çıktıktan sonra, Leyla ile Merih geleceği için doğruca markete gitti. Dün geceki ters çıkışından dolayı Merih’i biraz şımartmak istiyordu. O yüzden, onun sevdiği tatlılardan yapabilmek için eksik birkaç malzemeyi tamamlayacaktı.

Adımlarının rotasını süt reyonuna çevirmişti ki karşısında Bahar’ı görünce şaşkınlıkla olduğu yerde durdu. Bahar onu henüz görmemişti. Asya onu görmemiş gibi yapıp yanından geçmek istese de umduğunu bulamadı ve Bahar, bakışları Asya’ya kayar kaymaz gülümseyerek yanına geldi. “Merhaba Asya.”

Zoraki bir tebessümle yüzüne baktı Asya. “Merhaba.”

“Oğuz’un yemek yapmakla çok alakası yok, şu sıralar özellikle de annesinin isteği üzerine ona gidip yemekler yapıyorum. Ev buraya yakın olunca da soluğu bu markette aldım.”

Asya, Bahar’ın neden açıklama yaptığını bilmiyordu ama bu durumdan hoşlanmamıştı. Konuyu değiştirmek amacıyla boynunda sallanan kolyeye odaklandı. Küçük, koyu ahşap renkli, elips şeklindeki ucunun üzerinde papatya motifi işliydi. “Kolyen güzelmış.”

Yüzündeki tebessüm silinen Bahar, kızgınlıkla karışık bir panikle etrafına baktı. Aynı ifadesini sürdürerek, kolyesini tişörtünün içine yerleştirip Asya’ya döndü. “Teşekkür ederim,” diyerek yanından hızla uzaklaştı.

Asya onun neden bir anda böyle bir tepki verdiğini anlayamadığı için çok kısa bir müddet arkasından boş gözlerle baktı, ardından kendini toparlayıp, alacaklarını aldıktan sonra marketten çıktı.

Eve geldiğindeyse Fatih’i evde görmeyi hiç beklemiyordu.

Fatih, Asya’yı görür görmez elindeki poşetlere uzandı. “Karımın Merih için kendini yoracağını iyi bildiğimden, ona yardım edebilmek amacıyla olabildiğince erken gelmeye çalıştım.”

Asya, Fatih’in dudaklarına uzanıp uzunca bir öpücük kondurdu. “Sen bu dünyaya, her gün sana daha fazla âşık olayım diye mi geldin?”

Geri çekilmeye yeltenince, Fatih onun geri çekilmesine izin vermedi ve dudaklarını kavramadan önce söylediği son söz, “Böyle konuşmaya devam edersen Merihlerin ziyaretini iptal edeceğim,” oldu.

Yaklaşık 2 saat sonra Leyla ve Merih geldiğinde, Fatih’le Merih evde hiç oylanmadan direkt basketbol oynamak için aşağıya indiler. Merih’in ayarladığı arkadaşlarıyla birlikte maç yapacaklardı.

Asya ile Leyla da balkonda keyif yapmaya karar verdiler. Leyla tatlısından bir lokma aldığı anda heyecanla gözlerini kırıştırdı. “Asya, bu harika olmuş!” diyerek, başını balkondan az da olsa görünen basketbol sahasına çevirdi. “Eminim ki Merih gelince tüm tepsiyi bitirecek. Zaten şimdi enerji kaybedecek, yeniden toparlanması için en az bir tepsie ihtiyacı var.”

Gülümseyerek basketbol sahasına baktı Asya. Maçları çoktan başlamıştı ve epey kalabalık görünüyordular.

“Eee, Oğuz muhabbetini n’aptınız?”

Leyla’nın sorusuyla gözleri korkuyla açılan Asya, elindeki kahveyi sehpanın üzerine bırakarak oturduğu yerden fırladı, ardından balkon korkuluklarına yaslanarak aşağıya, Oğuz’un onu göremeyeceği şekilde eğildi. Neyse ki balkonda değildi.

Yeniden yerine oturup ters ters Leyla’ya baktı. Olabildiğince kısık bir sesle, “Ne yapıyorsun, seni duyabilir!” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Leyla da mahcup bir ifadeyle dudaklarını bükerek. “Bir an düşünemedim, evde mi?”

“Bilmiyorum, en son bu sabah gördüm. Bize geldi.”

Leyla’nın gözleri şokla aralandı. “Sen ciddi misin?”

“Evet,” dedi Asya ve Oğuz’un anlattıklarının hepsini onı da anlattı. Anlattıkları bitince Leyla’nın gözlerinin dolduğunu ve burnunu çektiğini gördü.

Çok geçmeden Leyla elinin tersiyle gözlerinin altını sildi ve tatlı tatlı gülümsedi. “Hamilelik beni çok duygusallaştırdı ama gerçekten Oğuz’a çok üzüldüm. Hamile olmasam da gözlerim dolardı.”

“Açıkçası ben de üzüldüm ama en çok da kendimi suçlu hissettim.”

“Aslında böyle hissetmen normal, sen de yeni hastalık atlattın.”

Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Yanlış yaptığı düşünüldüğü her hareketinde hastalığının hatırlatılmasından sıkılmaya başlamıştı. Ters, bir o kadar da sert bir ifadeyle, “Sürekli bana hastalığımı

hatırlatmasanız, diyorum,” dedi. “İş yerinde de tuhaf bakışlar üzerimde, sıkıldım artık. Sayenizde kendimi çırılçıplak hissediyorum, yapmayın böyle, yeter.”

Belki Oğuz’a karşı hissettiği suçluluktan belki de sürekli hastalığından bahsedilmesinden dolayı bir anda gözlerinin dolduğunu hissetti. Leyla da bunu fark edip oturduğu yerden kalktı ve yanına geldi. “Özür dilerim, öyle demek istemiştim,” diyerek kollarını sıkıca beline sardı. “Üff, bu gece iki oldu pot kırıyorum. İnan ki kötü bir niyetim yoktu.”

Asya, Leyla’nın kötü bir niyetinin olmadığını biliyordu, sadece son zamanlarda üst üste yaşadığı olaylardan dolayı kendini fazlasıyla yorgun hissediyordu. Sessiz kalıp gözyaşlarının akınması için mücadele verirken Leyla konuşmaya devam etti. “Bak sen ağlarsan ben de ağlarım ve asla susmam. Yeğenine bunu yapmak istemezsin, değil mi?”

Asya, Leyla’ya gülümseyip başını sağa sola salladı. “İstemem.”

O gülümseyince Leyla da gülümsedi. “Hah şöyle,” diyerek yanağından sulu sulu öptü.

“Leyla!” dedi sahte bir kızgınlıkla ve avuç içiyle yanağını silmeye çalıştı.

Leyla daha da gülümseyerek Asya’nın beline sardığı kollarını serbest bıraktı ve yanından kalktı. Leyla daha yanından uzaklaşmamıştı ki Asya’nın bakışları aşağıdaki Oğuz’a takılı kaldı. Oğuz apartmandan çıkıp bahçeye girmişti ve hızlı adımlarla basketbol sahasına ilerliyordu. Parmağıyla Oğuz’u işaret ederek Leyla’yı yeniden yanına çekti. “Oğuz bu.”

Leyla da bakışlarını Asya’nın baktığı yere çevirdi. “Yüzünü göremiyorum ama boylu posluymuş.”

“Evet, aşağı yukarı Fatih kadar.” Bakışlarını kıstı. “Sözde bize görünmemeye çalışacaktı ama görünen o ki fikrinden vazgeçmiş. Direkt Fatih’in yanına gidiyor.”

“Belki önemli bir şeydir. Bir şey olmuştur, ona söylemesi gerekiyordur.”

“Bu saatte Fatih’i ilgilendiren ne olabilir ki?”

Leyla, “*Bilmiyorum*,” anlamında dudaklarını kıvrıp Oğuz’u izlemeye devam etti, tıpkı Asya gibi. Birlikte sessizliği paylaşarak, bakışlarını Oğuz’un üzerinden çekmediler. Oğuz da basketbol saha-

sına yaklaşınca adımlarını durdurdu ve olduğu yerde kıpırdamadan sahanın içine bakmaya başladı. Belki bir dakika, belki de daha az denilebilecek bir süre kadar baktıktan sonra yeniden geri döndü ve sitenin çıkışına ilerledi.

“Bak. Gördün mü?” dedi Leyla bilmiş bir ifadeyle. “Bir heves Fatih’in yanına gitti, muhtemelen verdiği sözden dolayı da rahatsız etmeden uzaklaştı.”

Asya, Leyla’nın sözlerine karşılık sessiz kalıp, Oğuz gözden kaybolana dek onu izledi.

Maçtan sonra Merih, Leyla’nın dediği gibi tepsiyi bitirdikten sonra Leyla’yı da uyku bastırınca hemen kalkmak zorunda kaldılar. Asya, onlarla biraz daha oturmak istese de Leyla sürekli esnediğinden, karşı koymak istemedi.

Onlar gider gitmez, sabah ağız tadıyla kahve içemedikleri için Fatih’le kendine yeniden kahve yaptı ve yatak odasına gitti. Fatih, e-postasına tekrar gömülmüştü.

Kahvesini masaya bırakıp, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seminerin ayrıntılarına bakıyorum.” Fatih kahvesinden bir yudum alıp yeniden ekrana dönünce Asya yatağın üzerine oturdu ve yatağın başlığına yaslanarak onu izlemeye başladı.

Dakikalar geçtikçe yalnız oturmaktan sıkıldı ve biten kahvesini komodinin üzerine bırakıp usulca ayağa kalktı. Fatih’in yanına gidip üzerine eğildi ve kulağının arkasından sıcak nefesini bıraktı.

Fatih, ona doğru yandan bir bakış atıp bir kez daha bilgisayara dönünce gözlerini kıstı ve parmaklarını tişörtünün içine daldırıp sütyen kopçasını çözdü, ardından sütyenin askılarını kollarından sıyrarak sütyenini yakasından dışarı çıkardı. Çıkardığı sütyeni bilgisayar klavyesinin üzerine bırakıp, “Sıkıldım,” dedi muzip bir sesle. “Benimle ilgilen.”

Fatih bedenini nihayet ona çevirdi ve arsızca sırtıttı. “Ben de bunu bekliyordum.”

Asya inanamayan gözlerle ona baktı. “Ne yani, deminden beri beni mi bekliyordun?”

“Belki karımı süründürmek hoşuma gidiyor.”

“Hmm, demek öyle.” Asya’nın dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. Bakalım, gecenin sonunda kim sürünecek,” diyerek soyunmaya başladı.

Fatih anında ayağa kalkarak yanında bitti ve ellerini beline sararak Asya’yı kendine çekti. “Aklındakileri unut ve kendini bana teslim et.”

Asya, dudakları saniyeler içinde aç bir tutkuyla kavransa da gecenin sonunda sürünenin Fatih olacağını çok iyi biliyordu. Sırıttı ve aynı açlıkla karşılık verdi.

Ertesi gün, Asya yorucu geçen günün sonunda kendini zar zor eve attı ve ılık bir duşun ardından televizyonun karşısına yayıldı. Fatih o gece nöbetçi olduğu için Asya evde yalnızdı. Zeynep her ne kadar onlarda kalması için ısrar etse de onların evi iş yerine epey uzak olduğu için gitmek istememişti.

Esnemeye başlayınca televizyonu kapatıp banyoya ilerledi ve rutin işlerini halledip yatağa girdi. Telefonunu eline alıp, Fatih’ten arama ya da mesaj olup olmadığına baktı. Yoğun bir gece geçirdiğini biliyordu. Telefonda herhangi bir bildirim göremeyince yoğunluğunun bitmediğini anladı ve kısa bir mesaj yazıp telefonu geri bıraktı, ardından ışığı kapatıp yatağa gömüldü. Günün yorgunluğu sis gibi üzerine çökünce kendini anında uykuya teslim etti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde izlendiği hissi ağır basınca gözlerini araladı ve panikle komodinin üzerindeki ışığı açıp etrafına baktı lakin odada hiç kimse yoktu.

Tüyleri diken diken olunca içindeki korku hissini bastırmaya çalışarak yataktan çıktı ve odanın ışığını açıp etrafa bir kez daha göz gezdirdi. Odasının kapısı hâlâ kapalıydı ve yine kimse görünmüyordu. Hızlıca odanın içindeki banyoya yöneldi. Orada da kimse yoktu. Parmaklarıyla kollarını sarıp yatağına geri döndü. “Rüya görmüş olmalıyım,” dedi kendi kendine fakat izlendiği hissi öyle ağır ve yanı başındaydı ki rüya olamayacak kadar gerçektir sanki.

XXI

Leyla midesini altüst eden bir bulantıyla gözlerini araladığında yataktan nasıl çıktığını bilemedi ve doğruca lavaboya koşup, klozetin önünde diz çökerek kusmaya başladı.

Merih de Leyla'nın aniden yataktan fırlamasıyla gözlerini aralayıp onun peşinden lavaboya ilerlese de Leyla'nın yanına girmesinden hoşlanmadığı için kapıda kaldı lakin içi içini yiyordu, kapının önünde daha fazla beklemeye sabrı yoktu.

Aniden kapıyı açıp içeriye girince Leyla da ayağa kalkarak sifonu çekti ve eline aldığı tuvalet kâğıdı rulosunu Merih'e fırlattı. "Şu hâlime bak, hepsi senin yüzünden!"

Merih ani bir hareketle tuvalet kâğıdından kurtulurken -ki yaklaşık 1 haftadır neredeyse her sabah aynı kurtulma çabalarını yaşıyordu- Leyla da ellerini ve yüzünü yıkadı.

"İyi misin?"

Merih, Leyla'nın yanına gelip ellerini beline sarınca Leyla aynadaki yansımasından ters ters yüzüne baktı. "Sence iyi gibi görünüyor muyum?" Huysuz bir ifadeyle yüzünü buruştu. "Senin niye sabahları miden bulanmıyor?"

"Şimdi bu tıbben mümkün olmasa da psikolojik olarak bana da oluyor, yalan yok."

"Zevzekliği bıraksan mı acaba?"

Leyla bedenini Merih'e çevirdiğinde Merih gülümseyerek onu alnından öptü. "Huysuz karım benim, inşallah kızımız da sana benzer. İki huysuzla uğraşmak çok eğlenceli olacak."

Leyla kollarını kaldırıp Merih'in boynuna doladı ve alt dudağını yavaşça dişleyerek gülümsedi. "Kız olacağından eminsin yani?"

Merih de Leyla'nın belindeki elini kasığının üzerine yerleştirdi. "İçime doğuyor, diyelim. Bir an önce doğsa da bebek kokusuyla uyuyup uyanabilsem."

Leyla'nın gözlerine elle tutacak kadar belirgin bir özlem duygusu yerleşti. "Ben de o günü sabırsızlıkla bekliyorum." Bir an duraksadı ve tedirginlikle, "Ama doğumdan korkuyorum. Günlerdir doğum videoları izliyorum ve izledikçe daha da korkuyorum," deyince Merih kaşlarını çatı.

"Psikopat mısın, kızım?"

Merih'in çıkışıyla Leyla da aynı şekilde kaşlarını çatı. "Sensin psikopat," diyerek, boynuna dolanan kolları çözüp aralarındaki mesafeyi açtı. "Ne yapabilirim, merak ettim."

"İyi yaptın, kendini bu şekilde korkutmaya devam et."

Leyla gözlerini devirip, "Sanki izlemesem korkmayacaktım," dedi.

Leyla banyodan çıkınca Merih de peşinden yatak odasına girdi. "Böyle videolar izleyip de kendine boş yere stres yüklemesi yapmaktan vazgeç. Devam ettiğin takdirde bunun sana tek getirisi, duygusal türbülanslara girmen olacak. Sence gereği var mı? Ayrıca bu, bebeğimize fazlasıyla zarar verir."

Merih bebekten bahsedince Leyla'nın içi keskin bir suçlulukla doldu ve hissettiği suçluluktan dolayı dolan gözleriyle Merih'e baktı Leyla. "Tamam, bir daha izlemeyeceğim." Burnunu çekti. "Gerçekten..."

Leyla'nın bir anda dolan gözlerini gören Merih'in de kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ağlayacak mısın yoksa?"

"Aynı soruyu bir daha sorarsan ağlarım."

Merih bir an boş gözlerle Leyla'ya baktı, ardından ağzına fermuar çeker gibi bir hareket yaptı. "Asla sormayacağım."

Leyla'nın gülümsediğini görünce rahatlayarak nefesini verdi ve yanına gidip kolunu beline sararak, kahvaltı yapmak için onunla birlikte mutfığa ilerledi.

Yaklaşık 2 saat sonra Merih, Leyla'yı şirkete bıraktı. Leyla şirkete girer girmez bir tuhaflık sezdi. Sanki bütün gözler onun üzerine dikilmişti. O baktığında ise herkes önüne dönüyormuş gibi bir hava vardı. Sebebini anlamasa da duruşunu bozmadan yürümeye devam etti.

Odasına geçtikten çok kısa bir süre sonra, daha üzerindeki ceketini bile çıkaramadan odasındaki telefonu çalınca, ceketini çıkarmaktan vazgeçip telefonu açtı. Telefonu açar açmaz Adil Bey'in sekreterinin sesini duydu. Adil Bey'in onu odasına çağırdığını duyunca derin bir soluk alıp telefonu kapattı, ardından ayağa kalkıp, çantasından çıkardığı cep telefonunu ceketinin cebine koyarak odasından çıktı.

Odadan çıkar çıkmaz midesini yepyeni bir bulantı yokladı. Yüzü buruşsa da çaktırmamaya çalıştı çünkü hamile olduğunu henüz kimseye söylememişti, şimdilik buna gerek duymamıştı ama yakında göbeği daha belirgin hâle geleceği için çok uzun süre saklayamayacağını da iyi biliyordu.

Birkaç adım atmıştı ki şirkette belki de samimi bulduğu tek kişi olan Pelin'le göz göze geldi ama garip bir şekilde Pelin de bakışlarını yere değdirmişti.

Titrek bir nefes alıp adımlarını yavaşlatmadan ilerledi. Topuklularından çıkan her ses, geçtiği zeminde sessizliği yararak duvarlara çarpıyor, ortama keskin bir gerginlik olarak yayılıyordu.

Bedenini saran gerginlikten dolayı ellerinin buz kestiğini hissedince ellerini ceketinin cebine yerleştirdi ve elleri cebinde, Adil Bey'in kapısının önüne geldi. Kapının önünde iki güvenlik görevlisi görünce de dudakları gergin bir tebessüme ev sahipliği yaptı.

Bakışlarını ağır ağır Adil Bey'in sekreterine çevirdiğinde, kadının onu rahatlatmak istercesine gülümsediğini gördü ama bu, doğallıktan uzak, fazlasıyla yapmacık bir gülüştü. O gülüş karşısında arkasına bile bakmadan kaçmak istedi Leyla. Sanki o kapıdan içeri girerse bir daha o odadan çıkamayacakmış gibi hissediyordu fakat daha iki adım atmadan, gözlerinin içine bakan iri yarı güvenliğin kollarının arasında olacağını çok iyi biliyordu. İçinden topuklu ayakkabılarına küfretti, güvenliğin arasından geçerek kapıyı bir kez çaldı.

İçeriden, "Gel," sesi duyulunca, hızlıca gözlerini kapatıp açarak içeriye girdi.

İçeriye ilk adımını attığında Adil Bey'i masasında, Altan'ı da pencere kenarına yaslanmış bir hâlde, yüzünde soğuk tebessümüyle buldu. Tamamen girdiğindeyse yönetim kurulundan birkaç kişi ve şirketin avukatını gördü. Yarı korku ve merakla tek tek yüzlerine baktı ama hepsi yüzlerine bir maske takmış gibi ifadelerini gizlemişlerdi.

“Leyla Hanım, geçin.”

Adil Bey'in sesiyle düşüncelerinden çıktı ve işaret ettiği koltuğa oturdu. “Beni çağırmışsınız, Adil Bey, bir sorun mu var?”

Adil Bey onaylayarak başını salladı ve birbirine kavuşturduğu ellerini masanın üzerine yerleştirdi. “Evet, bir sorunumuz var.”

Leyla yavaşça yutkundu ve sesinin titrek çıkmaması için kendiy-le büyük bir mücadeleye girdi. “Ne gibi?”

Leyla'nın sorusuyla Adil Bey ayağa kalktı ve masasının üzerine eğilerek, Leyla'ya doğru, sesinde alaya kaçan bir tınıyla konuşmaya başladı. “Biliyorsun ki...” Güldü. “Tabii biliyorsun, Penra şirketi bizim yıllardır karşı karşıya geldiğimiz, belki de birbirimizi alt etmeye çalıştığımız bir şirket. Bizim şu âna kadar güvenlik ağımız, alanında en iyi kişiler tarafından korunurken, nedense son zamanlarda aşılmaya ve o şirkete, şirketimiz için çok önemli olan bazı bilgiler aktarılmaya başlandı.” Durdu ve yaslandığı yerden doğrularak, dik bir konum alıp Leyla'yı işaret etti. “Tam da sen şirkette çalışmaya başladığından beri.”

Leyla yarı şaşkınlık, yarı korkuyla Adil Bey'in olabildiğince ciddi ve suçlayıcı ifadesine baktı. “Benden mi kuşkulaniyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Adil Bey, kendinden emin bir sesle. “Senin olduğundan eminiz.”

Leyla, “Ama,” deyince Altan yaslandığı yerden doğrularak araya girdi. “Aması yok, tatlım. Uzun uğraşlarım sonucunda senin bazı görüntülerini ele geçirdim ve ne yazık ki her şey apaçık ortada. İzlemek ister misin?” diye sorarak, Leyla'nın oturduğu koltuğun hemen arkasında bitti ve elinde tuttuğu kumandayla televizyonu açtı.

Çok geçmeden fotoğraflar ekranda ardı ardına belirmeye başladı. Leyla'nın o şirketten çıkarken çekilen fotoğrafları, ardından şirketin patronu Mehmet Bey'le birlikte yemekte oldukları fotoğraflar, birlikte bir otele geçtikleri anlar ve Leyla'nın şirket bilgisayarıyla açığa çıkardığı bilgilerin gizli kamerayla kaydedilmiş görüntüleri

bir bir ekrana yansdı. Görüntüler akmaya devam ederken Altan, Leyla'nın üzerine eğildi ve kimsenin duyamayacağı bir sesle, "Yanlış adamı seçtin, tatlım. Aptal kocanı değil, beni seçecektin. Yine de üzülme, seni hapishanede ziyarete geleceğim," diye fısıldadı.

Görüntüler ardı ardına ekranda aktıkça ve Altan'ın fısıltısı tüm kasvetiyle Leyla'nın boğazını sardıkça Leyla, üzerinden soğuk terler boşaldığını hissetti. Kalbi öyle güçlü çarpıyordu ki sanki göğüs kafesinden dışarıya fırlayacak, ayaklarının dibine çökecekti.

Hissettiği panikten, bedeni de ufak ufak sarsılmaya başlayınca bebeğine zarar geleceği düşüncesi sardı dört bir yanını. Az sonra neler olacağını kestiremiyordu ama bebeğine bir şey olacağı korkusu her şeyin önüne geçiyordu. Hissettiği korku gözlerine vurdu ve yaşlar, yavaş yavaş yanağını ıslatmaya başladı. Eli de çoktan karnının üzerine yerleşmişti.

Görüntüler bitince Altan televizyonu kapattı ve tüm gözler bir kez daha Leyla'nın üzerine çevrildi. Saniyeler içinde iki güvenlik de içeriye girdi ve Leyla'yı almak için beklemeye başladılar.

Leyla güvenliğe kısa bir bakış atıp yeniden Adil Bey'e baktı ve ağlaya ağlaya kendini savunmaya geçti. "Adil Bey, çok özür dilerim ama inanın ki ben buna Mehmet Bey tarafından zorlandım. Benim tek amacım çalışıp para kazanmaktı. Hayatımın en büyük hatasını Penra şirketine başvurduğumda yaptım. O zamanlar bunun farkında değildim. Anlayın beni, bana vadedilenler karşısında kayıtsız kalamadım." Soluklanmak için durup ellerini iki yana açtı. "Başka seçeneğim yoktu. Aylarca bu şirkette köstebeklik yapabilmek için eğitimler aldım. İşe girer girmez de sizin güveninizi kazanmaya çalıştım, ardından yavaş yavaş bilgileri sızdırmaya başladım ama inanın ki çok pişmanım. Beni affetmeniz için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," diyerek, Altan'a dönüp parmaklarını adamın koluna sardı. "Lütfen Altan Bey, beni affedin. Ne isterseniz yapacağıma söz veriyorum."

4 GÜN ÖNCE...

Leyla, yemeğinden başını kaldırıp cebindeki flaş belleği sıkıca avucunun içinde tuttu ve yan çaprazındaki masada yemek yiyen Adil Bey'e doğru bakmaya başladı.

Adil Bey'i işe başladığı günden beri ilk kez burada tek başına yemek yerken görüyordu. Şirketin karşısındaki restoranda öğle yemeği arasındaydılar ve bugün, Altan şehir dışında olduğu için patronu ilk kez burada yalnızdı. *"En doğru zaman, şu an,"* diye düşündü lakin gerginlikten tüm bedeni kaskatı kesilmişti. Kendi kendine, *"Merih'i dinlemeliydim,"* dedi. *"Dinleseydim şu an bu kadar gerilmezdim."* Boşta kalan elinin avucunu karnının üzerine bastırıp, bebeğine doğru usulca fısıldadı. *"Umarım gerginliğimi henüz hissetmiyorsundur ya da bundan etkilenmiyorsundur."*

Onur'un sözlerini hatırlayıp derin derin, burnundan nefes alıp ağzından vermeye çalıştı. *"Sakin kal,"* demişti Onur. *"Adil Bey'le konuşacağın an geldiğinde çalıştığımız nefes egzersizlerini tekrarla."* Lakin Leyla için şu an sakın kalmak deveye hendek atlatmak gibi bir şeydi.

Gözlerini Adil Bey'den ayırarak boşluğa dikti ve sanki boşlukta Onur varmışçasına oraya kötü kötü baktı. *"Kolaysa gel sen sakın kal!"*

Bir an kararından vazgeçip yemeğine geri dönmeyi ve bu işi tıpkı Merih'in istediği gibi Merih'e bırakmayı düşündü fakat Adil Bey'in değil Merih'le konuşmak, onu şirketin kapısından içeri dahi sokmayacağından adı gibi emindi çünkü Merih, şirketin o geceki partisini baltaladığı için Adil Bey'in gözünde hâlâ kırmızı bültenle arananlar listesindeydi.

Onur'un fikri yeniden aklıma geldi ve dudaklarına şeytani bir gülüşün yayılmasına engel olamadı Leyla. Onur, Adil Bey'i kaçırıp kliniğinde görüntüleri izletme fikrini ortaya atmıştı ama Fatih'le Semih aynı anda başının arkasına vurunca Onur gibi Leyla da o gece bu fikirden vazgeçmişti. Yalnız, şu an o fikir fazlasıyla cazip geliyordu.

Bakışlarını yeniden Adil Bey'e çevirdiğinde yemeğinin bitmek üzere olduğunu görünce panikle yerinden fırladı. Bu paniği karnına keskin bir sancı olarak geri dönünce içinden kendine küfretti ve suçlu gözlerle karnına baktı. *"Üzgünüm bebeğim, varlığına alışmak sanırım biraz zamanımı alacak."*

Derin bir nefes alarak, aceleyle Adil Bey'in masasına doğru yürümeye başladı. Adımlarını bilerek hızlı atıyordu; biliyordu ki atacağı her yavaş adım, fikrinden vazgeçip geri dönmesine sebep olacaktı.

Hızını kesmeden Adil Bey'in masasının yanına gelince, Adil Bey'in şaşkın bakışlarını umursamadan "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Adil Bey cevap vermek yerine oturması için eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret edince ve dikkatli bakışlarını yüzüne dikince, az önce topladığı cesaretini kaybetmiş gibi, bir sandalyeye, bir de karşısındaki adama baktı, ardından ağır ağır oturdu. Kararından çoktan vazgeçmişti. "Şeyyy," dedi bir yalan bulabilmek ve zaman kazanabilmek adına fakat cümlenin devamını getiremedi.

"Telaşlı görünüyorsunuz, bir sorun mu var?"

Leyla yutkunarak, "İnsan kaynakları müdüründen memnun musunuz?" diye aklıma gelen ilk saçma soruyu sordu.

Adil Bey beklemediği soru karşısında şaşırsa da bozuntuya vermeden cevapladı. "Evet, memnun olmamam gereken bir durum mu var?"

"Yok," dedi Leyla yeni bir yalan arayışı içinde ama mantıklı bir şeyler bulamıyordu. Yeni bir şey söylemek için yeniden dudaklarını araladı fakat beyni durmuş gibiydi. Asla kayda değer yalanlar bulamıyordu.

"Leyla Hanım, iyi misiniz?"

Leyla sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Adamın karşısında daha fazla saçmalamak istemiyordu çünkü bugün son şansıydı. Ya her şeyi patronuna anlatacak ya da bu masadan saçmalamış bir hâlde kalkacak, belki de bir daha bu şansı asla yakalayamayacaktı. "Değilim, Adil Bey," dedi çaresizce. "Size bir şey söylemem gerekiyor ama nasıl başlayacağımı hiç bilmiyorum."

Karşısındaki adam kaşlarını çatıp, arkasına gergin denilebilecek bir ifadeyle yaslandı. "Sanırım ters giden bir durum var."

"Evet," dedi Leyla bir çırpıda, artık geri dönüşünün olmadığını iyi biliyordu. "Sorun siz, Altan Bey ve şirket ama..."

Cümlesini yarıda kesen, Adil Bey'in sesi oldu. "Altan ve şirket mi?" Saçma bir cümle duyuyormuş gibi gülmeye başladı. "Yoksa bana, Altan'ın şirkette köstebeklik yaptığını mı söyleyeceksiniz?"

Leyla'nın gözleri şokla aralandı. "Nereden biliyorsunuz?"

Adil Bey bilmiş bir ifadeyle sırıttı. "Aranızın iyi olmadığını görebiliyorum. Bunu söylemeniz kadar doğal bir şey yok. Bu tarz durumlarla sık karşılaşırsınız."

Leyla'nın şokla aralanan gözleri bu defa öfkeyle kısıldı. "İftira atacağımı düşünüyorsunuz yani? Sizin sağ kolunuz olduğunu ve ilk olarak ona inanacağınızı bilmeme rağmen, öyle mi?" Sinirle gülümsedi ve günlerce nasıl söyleyeceğini düşündüğü konuyu öfkenin getirisiyle bir çırpıda söyledi. "Elime ne geçer ki? Koca bir hiç... Peki ya o, sizi kendine inandırırsa eline ne geçer? Koca bir şirket."

Adil Bey, Leyla'nın söylediklerinden hoşlanmadığını belli edersine kaşlarını çatıp kollarını göğüs kafesinde kavuşturdu. "Umarım söylediklerinizin arkasında sağlam bir dayanağınız vardır. Aksi hâlde bugün iş feshiniz gerçekleşir!"

Leyla, karşısındaki adamın karanlık bakışlarıyla sinirlerinin iyice gerildiğini düşündü. "*Neden bu iyiliği ona yapıyorum?*" diye düşündü. Evet, kendi başına ayakları üzerinde durmayı ve ilk kez bir şirkette sorunsuz şekilde çalışmayı başardığını kendine ve çevresine göstermek istiyordu lakin şartlar umduğunun aksi yönünde ilerliyordu. Buradan çıktığında da başka bir şirkette kendine yepyeni başlangıçlar yapabiliirdi çünkü elinde mesleği vardı ve tabiri caizse kendi atına binip istediği yere dörtmala koşar gibi gider, kimseye minnet eylemezdi fakat Altan'ın yaptıklarını ve Merih'i ormana ölü gibi attırmasını sindiremiyordu. "*Merih için sakın olmalıyım,*" diye düşündü ve elini cebine yerleştirip bakışlarını etrafında gezdirdi. Altan olmasa bile gözlerinin sürekli Adil Bey'in üzerinde olduğunu tahmin edebiliyordu.

Avucunun içinde sıkıca tuttuğu flaş belleği çıkarıp avuç içini masanın üzerine gelecek şekilde yerleştirdi. "Ben ne söylediğimi iyi biliyorum ve doğruluğundan yüzde yüz eminim. Siz beni isterseniz işten çıkarın, isterseniz iftira attığımı iddia ederek hakkımda dava açın ama eninde sonunda benim doğru söylediğimi göreceksiniz," diyerek, avucunun altındaki flaş belleği her ihtimale karşı elini çok açmadan Adil Bey'e gösterip elini yeniden kapattı. "Bu flaş bellekte, güvendiğiniz adamın gerçek yüzü var. Siz iyi bir yazılımcısınız ve elinizde bu görüntülerin sahte mi gerçek mi olduğunu anlayabileceğiniz profesyonel programlar var. Eminim, çok kısa bir süre içerisinde gerçekleri göreceksinizdir ama bu görüntüleri o adamlar birlikte izlerseniz gerçeği asla öğrenemeyeceksiniz. Ayrıca şirketteki bilgisayarınızdan izlememenizi tavsiye ederim çünkü o adamın her teknolojik cihazlarda gözü var. Ayrıca, flaş belleği inceleyince

göreceksiniz ki odanızda üç ayrı noktadan izleniyorsunuz. Görüntüleri izlediğinizde kameraların nerede olduğunu anlayacaksınız.”

Leyla'nın ciddiyeti karşısında Adil Bey'in yüzü yumruk yemiş- çesine sarsıldı ve duyduklarını inkâr edercesine başını sağa sola salladı Adil Bey. “Altan bana ihanet etmez. Niye böyle bir amacı olsun ki? Ben ona ileride şirketin tüm haklarını devredecekken böyle bir şey yapması mümkün mü? Bu tamamen saçmalık!”

Leyla alayla sırtıttı. “Ummadık taş baş yararmış, Adil Bey. O çok güvendiğiniz adam, Penra şirketi için çalışıyor, hem de yıllardır. Sizin şirketinizde köstebeklik yapmak için eğitilmiş. Sizin güveninizi kazanıp şirketi üzerine aldıktan sonra devreye Penra şirketi girecek. Ayrıca yaptıkları bunlarla da sınırlı değil. Yasa dışı suç da işliyor. Yani hackerlık yapıp müşterilerin bilgilerini satıyor. Gözünüzün önünde oynanan öyle büyük oyunlar var ki...” diyerek, flaş belleğin olduğu elini masanın üzerinde sürterek Adil Bey'e yaklaştırdı. “Şimdi bana ister inanın, ister inanmayın ama bir kez olsun bu görüntüleri tek başınıza, gizliliğinden emin olduğunuz bir ortamda ve cihazda izleyin. Sonunda göreceğiniz tek şey, benim dürüstlüğüm olacak.”

Adil Bey bir Leyla'ya, bir de elindeki flaş belleğe baktı, ardından şüpheyle kıstığı gözlerini Leyla'nın gözlerine dikti. Ona hâlâ inanmıyor, yaptığığın altında onu ele verecek bir sebep arıyordu. “Neden bana iyilik yapıyorsunuz?”

Leyla'nın dudakları bir kez daha alaylı bir kıvrıma ev sahipliği yaptı. “Sizin de dediğiniz gibi, Altan Bey'le iyi anlaşılamadığımız açıkça ortada. Cezasını bulmasını istiyorum.”

Adil Bey yüzündeki şüpheli ifadesini sürdürse de bir yandan içi içini yiyordu ve utandırıcı bir yanılmanın içinde pervasızca dönüyordu. Flaş belleği almak için elini uzattı fakat parmaklarını hızla kapatarak, yumruk yaptığı elini sıktı. Ne flaş bellekteki gerçekleri ne de karşısındaki kadının -eğer gerçekten oyun oynuyorsa- oynadığı oyunu kaldırabilirdi.

Leyla da karşısındaki adamın kararsızlığını görünce elini flaş belleğin üzerinden çekmeden ayağa kalktı. “Biliyorum, bana inanmakta güçlük çekiyorsunuz ama lütfen bu flaş belleğin içindekileri bir kez olsun tek başınıza izleyin. Zaten görüntülere inanmazsanız daha sonra Altan Bey'le birlikte yeniden izlersiniz. Yani kaybede-

cek hiçbir şeyiniz yok. Tek başınıza izlemediğiniz takdirde ise kaybedeceğiniz çok şey var, en başta da onurunuz.”

Leyla son söylediğiyle sınırlarını çoktan aştığının farkındaydı ama adamı ikna edebilmek için buna mecbur olduğunu biliyordu. Altında flaş bellek olan elinin üzerine baktı. Adil Bey’in alıp almayacağını bilmiyordu. Adam duygusuz bir şekilde sadece yüzüne bakıyordu.

Saniyeler dakikaları kovaladı, aralarında gergin bir sessizlik oluştu. Leyla bir duygu belirtisi yakalayabilmek için adamın yüzünü dikkatle süzdü lakin hâlâ tepki yoktu. En sonunda pes edip flaş bellekle birlikte elini geri çekiyordu ki yaşlı adamın elini, elinin üzerinde hissetti. Dudakları gülümseme isteğiyle kıvrılsa da hızlıca toparlanıp, elini adamın elinin altından yavaşça çekti ve flaş belleği adama bırakıp, arkasına bile bakmadan restorandan ayrıldı.

1 GÜN SONRA...

“Sen bana erken uyumam için mi sürekli ayran içiriyorsun?”

Merih, Leyla’nın dudağının üzerinde belli belirsiz oluşan ayran izine bakıp tebessüm etti, ardından sandalyesinden kalkıp, eline aldığı peçeteyle Leyla’nın sandalyesinin yanına giderek önünde diz çöktü. “Erken uyuman için ayrana ihtiyacın yok. Zaten son birkaç haftadır sürekli erken uyuyorsun,” dedi ve elindeki peçeteyle Leyla’nın dudaklarını sildi. “Ama daha rahat uyuman için içmeni istiyorum, o doğru.”

Merih, Leyla’nın dudaklarını sildikten sonra bedenini biraz yukarı çekerek, bu defa dudaklarının üzerine dudaklarını bastırdı. Tam geri çekiliyordu ki yumuşak dudaklarının tadı, geri çekilmesine mâni oldu. Hiç düşünmeden dudaklarını kavrayıp usulca öpmeye başladı. Leyla’nın karşılık vermesiyle birlikte hızla geri çekildi. “Olmaz, sen karşılık verme.”

Leyla soluk soluğa kalan Merih’e şaşkınlıkla baktı. “Neden?”

Merih ağlamaklı bir ifadeyle içini çekti. “Çünkü çok özlemişim, karşılık verirsen duramam.”

Leyla hüznle dudağını büküp, “Az kaldı, son 4 hafta,” deyince Merih de öfkeyle kaşlarını çatı. “Umarım Onur son dakika golü at-

maz bana. Neymiş efendim, 12 haftadan önce cinselliği pek önermiyormuş. Ben ona önereceğim bir cinsellik...” Durdu, cümlelerin devamını Leyla için getirmek istemedi. “Tövbe tövbe,” dedi ve başını iki yana salladı. “Onun yüzünden haftalardır hasret kaldım sana.”

“Sadece, her ihtimale karşı önlem almak istiyor. 12 haftadan sonra son haftalara kadar serbestiz.”

Merih sıkıntıyla soluyup, “Biliyorum, o dememiş olsa bile ben sana zaten 12 hafta boyunca elimi sürmeyecektim ama o deyince, dokunamamanın acısını ondan çıkarmak istiyorum,” diyerek ayağa kalktı.

Leyla da Merih’in huysuz homurtusuna gülerek ayağa kalktı ve birlikte masayı toplamaya başladılar.

Dakikalar sonra Leyla esneyerek saatine baktı. Esnemekten neredeyse ağzı ayrılacaktı. Esnemelerin arasından zorlukla, “Daha erken ama ayran uykumu getirdi,” dedi.

Merih, “Ayran mı yoksa bebeğimiz mi?” diye sorup Leyla’nın bu defa alnından öptüğünde, Leyla bir kez daha esnedi.

“Sanırım her ikisi de. Hemen yatmak istiyorum. Bugün çok yoruldum.”

Merih, Leyla’nın sözleri hoşuna gitmeyince yavaşça kaşlarını çattı. “Yorulmanı istemiyorum, artık işe gitmesen mi?”

Leyla gözlerini devirerek, son derece ciddi bir sesle, “Son aylarda daha fazla yorulacağım için iznimi o günlere saklıyorum,” dedi ve ciddiyetini anlaması için bakışlarını Merih’in gözlerine kilitledi. “Ayrıca Adil Bey’den hâlâ ses yok. Ne yapacağını, neye karar vereceğini çok merak ediyorum.”

Merih, Leyla’nın patronunun adını duyunca gülümsedi ama bu fazlasıyla gergin bir gülümsemeydi. “O günden sonra hiç yalnız kalmadınız mı?”

“Hayır, zaten biliyorsun, Altan sürekli yanında. Flaş belleği verdiğim günün ertesi günü geldi ve o günden beri onu hiç yalnız bırakmadı. Yalnız Adil Bey fazla sessiz duruyor. Yine de ikisi yan yanayken tıpkı eski günlerdeki gibi araları. Ya ona inandı ve bana oynayacakları bir oyun var ya da hâlâ ona inanmak için bahaneler arıyor, gerçekleri kabullenemiyor.”

“Bize inanmadı, diyorsun?”

Leyla, “O görüntüleri izleyip sana bahsettiğim programlardan geçirdiği takdirde inanmaması mümkün değil ama o adamla birlikte izlediyse bize inanmaz, çünkü o adam görüntüleri çoktan, bahsettiğim programlardan geçirmeden yok etmiştir,” dedi ve korku dolu gözlerle Merih’e baktı. “Çok tedirginim, Altan fazlasıyla rahat. Ayrıca şirkette köstebek iddiaları aldı başını gidiyor. O gün toplantıda Adil Bey güvenlik açısından bahsetmişti ya, biri ya da birileri tarafından -ki bence bunu da Altan yaptı- sızdırılmış. Kimse kimin yaptığını bilmiyor ama Altan’dan şüphe eden yok.” Sıkıntıyla soludu. “İçimde kötü bir his var.”

Merih sesli bir şekilde ağız dolusu küfretmek istese de Leyla’yı daha fazla korkutmamak için kendini tuttu. Leyla’nın hamile hâliyle kendine bu kadar stres yüklemesi karşısında gerginliği ve tedirginliği had safhaya tırmanıyordu. Dışından edemediği küfürleri, içinden Altan’a da yaşananlara da bir bir etti, ardından Leyla’nın elinden tutup banyoya doğru yürüdü. “Normal şartlarda küveti doldurup gerginliğini ve stresini atmanı sağlardım ama ne yazık ki enfeksiyon riskine karşı bunu yapamayacağım,” diyerek banyoya girdi ve doğruca duşa kabinin yanına ilerledi. “Ilık bir duş, gerilen kaslarına iyi gelecek. Kimseyi düşünme, sadece banyonun keyfini çıkar. Sen banyodayken ben de sana ballı süt hazırlarım, onu içip yatarsın.”

Leyla cevap vermeyip sadece başını sallayınca, Merih sıkıntılı bir nefes alıp mutfığa geri döndü. Tam masanın yanından geçiyordu ki kulaklarına Leyla’nın telefonunun sesi doldu ve bakışlarını masanın üzerindeki telefona çevirdi Merih. Ekranda yabancı bir numara vardı. Kimin aradığını merak etmesine rağmen telefonu açmayıp sessize alarak tekrar masanın üzerine bıraktı, ardından buzdolabına yöneldi. Sütü eline almıştı ki Leyla’nın telefonu yeniden çalınca, bu defa önemli bir durum olması ihtimaline karşı açmaya karar verdi.

Telefonu açar açmaz gelen ses, yabancı birine ait olsa da çok geçmeden sesin sahibinin tanıdık olduğunu anladı Merih. “İyi akşamlar, Leyla Hanım. Ben Adil Yılmaz. Müsait misiniz?”

Adil Bey’in sesi duyulunca kaşları şaşkınlıkla havalanan Merih, ifadesine tezat bir sesle konuşmaya çalıştı. “İyi akşamlar, Adil Bey. Ben Merih. Leyla şu an müsait olmadığı için telefonunu ben açtım. Bu saatte aradığınıza göre Leyla ile ilgili bir sorun mu var?”

Adil Bey'in sesi az öncekinden daha bozuk bir hâlde çıktı. "Bunu Leyla Hanım'la konuşsam daha iyi olacak. Müsait olduğunda beni bu numaradan aramasını söyler misiniz? Diğer numaramı aramasın."

Merih, adamın ses tonundan ve farklı bir telefon numarasıyla Leyla'yı aramasından flaş belleğin içindekileri izlediğini ve gerçekleri öğrendiğini anlamıştı. Tereddüt etmeden, "Sanırım görüntüleri izlediniz," deyince bu defa adamın şaşkınlık dolu tınısını duydu.

"Sizin de mi haberiniz var?" Ardından, saçma bir cümle kurduğunu fark edip kırgınlıkla gülümsediği duyuldu. "Tabii vardır... Benim ki de soru."

Merih telefondaki adamı göremese de sesinden, onun dağılmış bir hâlde olduğunu anlayabiliyordu. Samimi bir sesle, "O görüntüleri bulan bendim," dedi. "Size daha önce o görüntüleri izletecektim ama birtakım aksilikler buna engel oldu, diyelim."

Adil Bey, yapbozun eksik bir parçası tamamlanıyormuş gibi düşünceli bir sesle, "Şirket yemeği gecesinde yaşananlar..." dedi ve uzatmadan ekledi. "Evet, Leyla Hanım'ı o görüntüler için aradım. Üzülerek söylüyorum ki izlediğim görüntülerin hepsi gerçek, hiçbir oynama yok ama işin ilginç yanı, bugün izlediğim görüntülere çok benzer bazı görüntüler daha izledim. Altan'ın izlemem için açtığı görüntüler... Bu defa başrolde Altan değil, Leyla Hanım vardı."

Merih sinirle, "Biliyordum," dedi elini yumruk yaparak. "Leyla'ya suçunu atacağını o görüntüleri izlediğimden beri düşünüyordum. Kendini temize çıkarmak için suçu onun üzerine atacak. Zaten kendine bir kurban arıyordu, Leyla amacına ters düşünce..." Cümlesinin devamına getirmeye dili varmadı. Leyla'yı elde etme çabalarını en başında anlamıştı. Amacına ulaşamayınca da kurbanı direkt olmuştu. Sinirden başına keskin bir ağrı saplanırken tam elini alnına götürüyordu ki Adil Bey'in sesinin çıkmadığını fark etti ve o an, öfkesinin yerini tedirginlik aldı. "Umarım Leyla'nın suçlu olduğuna inanmıyorsunuzdur."

"İnansam şu an benimle değil, polisle konuşuyor olurdunuz." Telefonun ucundaki adam sıkıntılı bir soluk aldı. "Altan'ın izlettiği görüntüleri inceleyebilme vaktim olmadı, çünkü bir şekilde inceleme fırsatımı bertaraf etti. Yarın Leyla Hanım'a da izleterek olayı kapatmak istiyor lakin o görüntülerin de profesyonel ellerden çıktı-

ğı belli. En azından Leyla Hanım'ın suçsuzluğu kanıtlanana kadar kendine zaman tanıyacak, muhtemelen aklında ne plan varsa onu uygulayacak, sonrasında da kaçacak."

Merih, dışından edemediği küfürleri bir kez daha içinden ardı ardına savurmaya başladı. Altan'ı kendi elleriyle boğmak, ondan tüm yaşananların acısını çıkarmak istiyordu. Düşüncelerinden çıkmasına sebep olan sesi duyunca Adil Bey'i dinlemeye devam etti. "Leyla Hanım'ı bu yüzden aradım. Yarın için onun yardımına ihtiyacım var. Altan o görüntülerle Leyla Hanım'ın üzerine oynarken ben de Leyla Hanım'la birlikte ona oyun oynamak istiyorum. Güvenlik, Altan'ı yakalamak için kapıda hazır bekliyor olacak."

Adil Bey'in planına Merih anında karşı çıktı. "Olmaz, Leyla bunu önceden bilmemeli. O hamile ve bunu bilmek, yarına kadar onu çok fazla strese sokar. Bunu ona da bebeğime de yapamam."

Adil Bey, "Hamile, öyle mi?" dese de Merih, Leyla'yı ve bebeğini koruma içgüdüleriyle dolduğu için onu duymuyordu bile.

"Leyla hiçbir şey bilmeyecek," dedi yeniden. "O görüntüleri Leyla'ya ne zaman izleteceksiniz?"

"Sabah işe gelir gelmez."

Merih, aklına gelen planla heyecanla gülümsedi. "Size Leyla değil ama ben yardım edeceğim."

"O nasıl olacak?"

Merih, aklındaki planı Adil Bey'e de anlattıktan sonra telefonu kapattı ve sıkıntıyla soludu. Altan'ın işini bitirmeye çok yaklaşılmıştı ve bunu Leyla'yı sıkıntıya sokmadan halletmek istiyordu. Leyla'nın telefonundan hemen numarayı sildi ve masanın üzerine geri bıraktı. Yarım bıraktığı işe geri dönüyordu ki kapıda Leyla'yı gördü; üzerinde bornozuyla Merih'e bakıyordu.

Merih bir anlığına paniklese de belli etmemek adına duruşunu dikleştirip Leyla'nın yanına adımladı. "Banyodan çıktığını duymamıştım." Burnunu Leyla'nın boynuna sürtüp derince soludu. "Harika kokuyorsun." Sesi, hissettiği panikten dolayı telaşlı çıkmıştı.

"Sesini duydum, bana sesleniyorsun sandım, o yüzden çabuk çıktım ama sanırım bana seslenmiyordun, biriyle konuşuyordun."

Merih mahcup bir ifadeye bürünerek, sevdiği kadına baktı. "Banyo keyfini mi bozdum? Gerçi 15 dakikadan fazla kalmanı iste-

miyordum.” Leyla’nın boynuna bir kez daha burnunu sürtüp dudaklarını bastırdı, ardından başını kaldırıp, diğerleriyle buluşabilmek için Semih’i öne sürdü. “Semih’le konuşuyordum, biraz hava almak istiyormuş. Anlarsın ya işte,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Erkek erkeğe biraz takılalım, diyor.”

Leyla hüznüyle, “Bebek meselesi, değil mi?” diye sorunca, Merih gözlerini kaçırarak arkasını döndü ve tezgâha doğru ilerlemeye başladı.

“Önce senin ballı sütünü hazırlayayım, sonra giderim.”

Yaklaşık 1,5 saat sonra Merih diğerleriyle buluştuğunda, yolda planından az çok bahsettiği için Semih’i gergin bir hâlde buldu. Semih’in bakışlarını es geçerek sandalyeye oturdu.

“Bizi bu saatte niye çağırdın? Umarım karımın yanından ayrılmama degecek bir nedenin vardır.”

Merih, Onur’a dik dik bakınca Onur yeniden konuştu. “Adam ciddi, beyler, şu sıfatına bir bakın.”

“Şu an çok kararsızım, önce konuyu mu anlatsam yoksa seni mi dövsem diye.”

Semih sıkıntıyla soluyup araya girdi. “Uzatma da anlat. Neler oluyor?”

Merih, bakışlarını barın içerisinde gezdirdi. Yakınlarında onu duyabilecek birilerinin olup olmadığına baktı. Her ihtimale karşı, anlatacaklarını birinin ya da birilerinin duymasını istemiyordu. Etrafını incelemeyi bıraktıktan sonra yeniden onlara döndü ve Leyla’nın patronuyla konuştuklarını onlara da anlattı. Anlatacaklarını bitirince de, “Uzun lafın kısası, Leyla, patronuyla konuştuğumu yarın onun odasındaiken öğrenecek,” dedi.

“Yani Leyla’nın arkasından iş mi çevireceksin?”

Fatih’in sorusuyla Merih kendini savunmaya geçti. “Mecburum, anlayın beni, zaten bu olay onu aşırı strese sokuyor, bir de ona patronuyla konuştuklarımı şimdi söylersem sabaha kadar uyuyamayacak ve sabah o hâlde işe gidecek.”

Semih, duyduklarından hoşnut olmayan bir ifadeyle dirseğini sandalyenin sırt kısmına yerleştirdi. “Ama orada da strese girecek. O it ona iftira atarken fazlasıyla gerilmeyecek mi?”

Merih, Semih’in haklı olduğunu biliyordu ama önünde iki seçeneği vardı. Ya şimdiden onu korku ve strese mahkûm edecek ya da

yarın 10-15 dakikalığına bir stres yaşamasına göz yumacaktı. Gerçekten seçme şansı olsaydı, onu bu sürecin bir saniyesine bile dâhil etmez, hepsini kendi halletmek isterdi ama şartlar ne yazık ki buna uygun değildi. Sinirden kasılan ensesine elini götürüp, kültletmek istercesine başını iki yana eğdi. “Şu an olduğu kadar değil. Strese dâhil olduğu zamanı ne kadar aza indirirsem o kadar iyi. Leyla ile sizin de bildiğiniz bir planımız zaten var. Ona aldığım yeni telefon ve hat, uygulayacağımız planımız için değil miydi? Olası bir iftira durumunda ya da ters bir durumda Leyla o telefonla beni arayacaktı, ben de elimdeki görüntülerle kapılarına dayanacaktım. Benim telefonumu açmadığım zamanlarda da telefon otomatik olarak sizleri arayacak, siz de benim yerime kapılarına dayanacaktınız.” Durdu ve elini ensesinden ayırıp diğerlerinin yüzüne tek tek baktı. “Her sabah yaptığımız rutin konuşmayı yarın sabah yine yapacağım ve onu şirkete bıraktıktan sonra bu defa işe gitmek yerine otoparkta bekleyeceğim. Leyla temkinli olduğu için hemen beni arayacak ve ben gelene kadar o iti oyalayacak. Ben de çok uzun sürmeden yanında olacağım. Her şey planladığımız gibi olacak. Tek bilmediği, patronun da plana dâhil olduğu. Biliyorum, sonrasında bana kızacak ama onun ve bebeğim için yaptığımı anladığında eminim ki bana hak verecektir.”

Onur destek olmak istercesine omzuna uzanıp yavaşça sıktı. “Eminim ki hak verecektir, ayrıca Leyla’ya müdahale etmem gereken bir durum olması ihtimaline karşı yarın ben de yanınızda olacağım.”

Merih dostane bir tavırla gülümsediğinde Fatih ile Semih de aynı anda araya girdi. “Tıpkı konuştuğumuz gibi yarın hep birlikte orada olacağız.”

Merih daha da gülümsedi. Kardeş bildiği adamların varlığıyla bu sorunu da aşabileceklerine tüm kalbiyle inanıyordu. Tek duası, Leyla’ya ya da bebeğine bir şey olmamasıydı.

Ertesi sabah Merih, Leyla’yı şirkete bırakırken son derece gergindi lakin Leyla’ya belli etmemek için kendiyle büyük bir mücadele veriyor, onun huysuzluğunda gerginliğini örtbas etmeye çalışıyordu.

Arabayı şirketin önünde durdurunca bedenini direkt Leyla’ya çevirdi ve cebinden Leyla için aldığı telefonu çıkardı. “Bunu unutmuşsun,” diyerek telefonu Leyla’nın avuç içine bıraktı. “Bu telefonu kullanmanı hiç istemiyor olsam da, ola ki ufacık bir huzursuzluk

dahi hissedersen hemen beni ara. Benim kulağım telefonda olacak. Bana güven ve kendini asla strese sokma. O şerefsizle ilgili herhangi bir şey duyarsam anında yanında olacağım, seni yalnız bırakmayacağım. Günün sonunda gülen taraf biz olacağız. Hak yerini bulacak. Sadece buna inan.”

Leyla telefonu cebine sokup Merih’e sıkıca sarıldı. “Senin varlığın dahi bana güven veriyor, hiçbir şeyden, hiç kimseden korkmuyorum.”

Merih hem kendi stresini hem de Leyla’nın stresini alabilmek için işi muzipliğe vurmak istedi. “Sabah doğum videolarından korktuğunu söyleyen başkasıydı sanırım.”

Leyla huysuz bir ifadeyle kaşlarını çatıp Merih’in boynundan ayrıldı. “Orasını karıştırma, ayrıca bir daha izlemeyeceğimi söylemiştim sana.”

“Söz mü?”

Leyla gülümseyerek, “Söz,” dedi ve Merih’in dudaklarına öpücük kondurup arabadan indi. Merih de arabadan inip Leyla’nın şirkete girmesini bekledi. Leyla şirkete girince de arabasına binip doğruca otoparka, diğerlerinin yanına sürdü. Gerginlikten elleri buz gibi olmuştu ve sanki kulaklarından, buharlı trenin bacasından çıkan dumanlar gibi duman çıkıyordu.

Otoparka girince doğruca Fatih’in arabasının yanına park etti ve kendi arabasından inip onun arabasına bindi.

Arabaya biner binmez, Semih olabildiğince sakın bir sesle, “Sakin ol,” dedi. Merih’in ne kadar gergin olduğunu iliklerine kadar hissedebiliyordu fakat Merih için sakın olmak söz konusu bile değildi. “Sakin olmak yerine direkt yukarı çıkıp o itin ağzını burnunu dağıtsam olmuyor mu? Hayır, biraz sonra karıma iftira atacak ve ben burada sakın sakın iftiralarını dinlemeye çalışacağım da!” Sınırle yüzünü sıvazladı. “Saçmalık, niye kabul ettim ki ben bunu?”

Fatih, Merih’i iyi tanıyorsa, onu durdurmadıkları takdirde saniler içinde şirkete gireceğini iyi biliyordu ve eğer Merih sakın kalamayıp şirkete girerse her şeyin arapsaçına döneceğinden adı gibi emindi. “Sadece birkaç dakika dinleyeceğiz, sonra sesini tamamen keseceğiz.”

Merih sinirle dişlerini sıktı. “Ne olursa olsun, o adamın sonu kesinlikle benim elimden olacak!”

Merih sinirle solumaya devam ederken aradan saniyeler, dakikalar geçti fakat bir türlü beklediği telefon çalmıyordu ve o telefonun çalmaması Merih’i daha da geriyordu. Daha fazla dayanamayıp tam arabadan iniyordu ki Leyla’nın aradığını görünce, gerginlikle “Leyla arıyor,” dedi ve telefonu hoparlöre verdi.

Diğer üç erkek de birbirlerine baktıktan sonra bakışlarını telefona çevirdiler. Ses derinlerden gelse de Leyla’nın adım seslerini iyi kötü duyabiliyorlardı.

Merih işaret parmağını büküp eklem kısmını dişlerinin arasına aldı ve gerginlikle sallanmaya başladı. Leyla’nın adım sesleri ve bilinmezlik, gerginliğini daha da perçinliyordu.

Çok geçmeden Adil Bey’in sesini duyunca Merih sesli bir soluk verdi. Arabadan inmek için yeniden hamlede bulunuyordu ki bu defa Onur’un engeline takıldı. “Şimdi değil, adam ‘Görüntüleri izlemeye başlamadan önce gelme,’ demişti. Az daha sabret.”

Merih, sabretmeye daha fazla tahammülü olmasa da dişlerini sıkarak başını salladı ve dinlemeye devam etti.

Ne zaman Altan’ın sesini duydu, işte o zaman onun için an durdu ve Leyla’ya gitmek için karşı koyulmaz bir istek duydu Merih. Anında arabanın kapısını açtı ve kendini dışarı atar atmaz arkasından Semih’in sesini duydu. Semih, “Son bir dakika!” dese de Merih için artık çok geçti. Semih’i duymazdan gelerek, avını parçalamaya hazır bir yırtıcı edasında koşarak otoparktan çıktı. Merih’in arabadan inmesiyle birlikte diğerleri de arabadan inip, koşarak peşinden gittiler.

Kapıdaki güvenlik, Merih’in önüne dikilince Adil Bey’in telefonda söylediklerini güvenliğe iletip, adamların şaşkın bakışlarının ablukasında içeriye girdi. Diğerleri de hız kesmeden peşinden ilerliyorlardı.

Merih asansörü kullanmak yerine doğruca merdivenlere yöneldi. Şirketteki tüm bakışların üzerinde olduğunu bilse de kimseyi gözünü görmüyor, Leyla’ya yetişme çabasında koşmaya devam ediyordu.

Saniyeler sonra Adil Bey’in kapısının önüne gelince soluklanmadan içeri girdi ve girdiğinde Leyla’nın Altan’ı kolundan tuttuğunu, Altan’ın da afallamış bir hâlde Leyla’ya baktığını gördü.

Altan'ın bakışları üzerine çevrilir çevrilmez hemen yanlarında bitti ve başını Altan'ın yüzünün tam ortasına geçirdi. Altan geriye doğru savrulurken bedenini Leyla'ya çevirdi Merih. "İyi misin?"

Leyla ise başını sallayıp, korkuyla Adil Bey'e baktı. Adil Bey'in Merih'e büyük bir tepki göstermesini bekliyordu lakin öyle olmadı ve kapıda kendini almak için beklediklerini zannettiği güvenliğin Adil Bey'in talimatıyla Altan'ın üzerine yürüdüğünü gördü. Şaşkınlıkla bir patronuna, bir de Altan'm kollarına giren güvenliğe baktı.

Altan da kaşından yüzüne doğru akan kanın sıcaklığının aksine buz gibi bakışlarla Adil Bey'e bakıyordu. "Bu da ne demek şimdi, n'oluyor?" diye öfkeyle sordu.

Adil Bey hem kızgın hem de kırgın bir ifadeyle Altan'm yüzüne baktı. İhanetin riyakârlığı adamın gözlerine oturmuştu. Buz gibi bir sesle, "Yolun sonu oluyor. Bunca yıldır arkamdan neler çevirdiğini onlar sayesinde öğrendim," diyerek Leyla ile Merih'i işaret etti.

Altan öfkeli bakışlarını bu defa ikilinin üzerine çevirdi. Fatih, Semih ve Onur da çoktan yanlarına gelmişlerdi. "Yalan söylüyorlar!" dedi sert bir şekilde. "Bana kurulmuş bir tuzak bu."

"Kes lan zırvalamayı!" dedi Merih de aynı sertlikle. "Ne boklar yediğini hepimiz biliyoruz. Bundan sonra derdini mahkemede anlatırsın."

Altan kollarındaki güvenlikten kurtulmaya çalışırken, "Bunu sana ödeteceğim!" diye bağırdı. "Eninde sonunda bunu yaptığına bin pişman edeceğim!"

"Sıkıyorsa şimdi pişman etsene!" Merih, Altan'm üzerine yürüyünce Fatih ile Semih, önüne geçerek ona engel olurken, Adil Bey de görevlilere başıyla işaret etti.

"Çıkarın bu adamı dışarı. Yüzünü daha fazla görmek istemiyorum. Polislere haber verdiniz mi?"

"Verdik, Adil Bey, gelmek üzereler."

Adil Bey başını salladığında Altan, her ne kadar görevlilere direnmeye çalışsa da yaka paça dışarı çıkarılırken hâlâ Merih'e tehditler savuruyordu. Merih de Fatih ve Semih engelinden dolayı doğru dürüst hareket edemiyordu. "Bırakın beni!" diye bağırdı. "Bıraksanıza beni!" Merih bir kez daha bağırdığında Leyla da gözyaşlarını serbest bıraktı. Dakikalardır kendini sıkıyordu ve çözülmesi an meselesiydi.

Merih, Leyla'nın gözyaşlarını fark eder etmez Fatih ile Semih'in engelinden kurtularak, doğruca Leyla'nın yanına gidip onu kollarının arasına aldı.

Leyla ise Merih'in kollarındaki huzuru hissedince daha fazla dayanamayıp hıçkırığını serbest bıraktı. Kafası allak bullak olmuştu ve az önce olanları hâlâ anlayamıyordu. Merih'in bir şeyler çevirdiğini anlamıştı fakat bunu ona soracak gücü dahi kendinde bulamıyordu. Sorgulamayı daha sonraya bırakarak, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti.

"Sinirleri boşaldı," dedi Merih ve Leyla ile birlikte önlerindeki koltuğa oturdu. "Sakin ol hayatım, hepsi geçti."

Adil Bey de kendini koltuğuna bırakmış, başını ellerinin arasına almıştı.

Leyla yaşadığı duruma göre kısa denilebilecek bir süre ağladıktan sonra başını kaldırıp, ağlamaktan şişmiş gözlerini Merih'in yüzüne çevirdi. "Ama nasıl olur? Sen, Adil Bey'in bildiğini biliyor muydun?"

Merih tam cevap verecekti ki Altan'ı götüren güvenlik görevlisinden biri odaya soluk soluğa girdi. "Adil Bey, Altan Bey elimizden kaçtı."

"Ne demek *kaçtı*? Nasıl kaçır, polisler gelmedi mi?" Adil Bey oturduğu yerden fırladı ve güvenle birlikte kapıya doğru yürüdü.

Merih de oturduğu yerden kalkıp adımlarını kapıya doğru çevirdi. Semih ise anında karşısına dikilerek ona engel oldu. "Adam kaçmış, nereye gidiyorsun? Eminim ki onun da böyle durumlar için bir B planı vardır."

Merih, sinirle sıkıldığı dişlerinin arasından küfrederken Leyla'nın ağlamaklı sesini duydu. "Artık evimize gidelim, burada daha fazla kalmak istemiyorum."

Leyla ayağa kalkınca Merih onun elinden tutup, "Yürüyebilecek misin?" diye sordu. Leyla başını sallayınca da Onur'a döndü. "Kliniğine geçelim, bir sıkıntı var mı diye bakalım."

Dakikalar sonra Onur'un kliniğine geldiklerinde Leyla sedyeye uzandı ve yarı korku, yarı tedirginlikle ultrason cihazına baktı. O kalp atışı seslerini duymaya ihtiyacı vardı. Merih de Onur'un tepesine dikilmiş, aynı şekilde merakla ve korkuyla o sesleri duymayı bekliyordu.

Onur saniyeler içinde, “Bir sorun yok,” dedi ve bebeğin kalp atışlarının sesini onların da duymasını sağladı.

Leyla’nın gözleri dolarken Merih sessizce şükredip onun yanına gitti ve üzerine eğilip alnından öptü. “Bebeğimiz iyi.”

Leyla sadece başını salladı ve Onur’un uzattığı peçeteyi alıp karnını silmeye başladı.

Onur, Leyla’ya bir peçete daha uzatırken, “Bebek iyi ama senin de bir süre dinlenmenden yanayım, en azından o adam bulunana kadar evden çıkmasan çok iyi olur,” dedi.

Onur’un sözleriyle Leyla’nın gözleri korkuyla büyüdü. “Onun bana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?”

Onur, Merih’in delici bakışlarını görür görmez, alelacele “Hayır, evinde sakın bir şekilde dinlenmen için diyorum,” dedi. “Ayrıca, eminim ki 24 saat dolmadan o herif yakalanacaktır.”

“Bundan ben de eminim,” diyerek araya girdi Fatih. “Çok geçmeden yakalanacaktır.”

“Muhtemelen yurt dışına kaçma planları var ama enselenir.”

“Umarım,” dedi Merih. Leyla’nın kalkmasına yardımcı olduktan sonra klinikten çıkıp eve doğru yol aldılar.

Ertesi gün Merih, Leyla’yı yalnız bırakmak istemese de hastaneye gitmek zorunda olduğu için onu Gökçe’yle birlikte bıraktı ve hastaneye geldiğinde doğruca odasına geçti. Altan’ın sabaha karşı polisten kaçarken yakalandığını öğrenmişti. Daha doğrusu, Altan’ın kullandığı araba kaza yapınca yakalandığını ve yaralandığını öğrenmişti.

Bundan sonra hayatında Altan olmayacağı için mutluydu. Cezasını bulacaktı artık. Şimdi tek istediği, bebeğini sağlıklı bir şekilde kucağına almak, Leyla ve bebeğiyle birlikte sorunsuz bir hayat sürmektir.

Düşüncelerinden çıkmasına sebep olan, kapının sesi oldu ve kapının açılmasıyla birlikte başhekimin içeriye girdiğini görünce biraz şaşkınlık, biraz da şüpheyile adamın yüzüne baktı. Altan’la çok yakın olduklarını biliyordu ve gelişinin hayra alamet olmadığını adamın yüzünden anlamıştı.

Başhekim, “Müsait misin? Seninle konuşmam gereken bir konu var,” deyince Merih, oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdadı.

“Konu nedir?”

Karşısındaki adam temkinli bir şekilde kapıyı kapatıp yanına adımlayınca Merih de oturduğu yerden kalkıp adamın karşısına dikildi. İri cüsse olmasından dolayı başını adama doğru eğerek bakıyordu.

Adamın gerginliği elle tutulur cinstendi. Direkt konuya girdi. “Konu Altan. Sabaha karşı geçirdiği kaza sonucunda vücudunda 3. dereceden yanıklar var ve kaldırıldığı hastanede yanık ünitesi yok. Sevki yapılacaktı, buraya sevk edilmesini istedim. Birazdan buraya getirilecek ve ameliyata alınacak. Senin de o ameliyatta olman gerekiyor.”

Merih’in kaşları şüpheyile çatıldı. “Benim neden olmam gerekiyor?”

“Senin de olman gerekiyor çünkü kazada penisi de tamamen yanmış. Anladığım kadarıyla kurtulamaz bir hâlde ve kesilmesi gerekebilir ama bunun kararını sen vereceksin.”

Merih hâlâ kaşları çatık vaziyette, “Neden ben?” diye sordu. Normalde sorgusuz sualsiz gireceği bir ameliyatken, karşısındaki Altan’la düşman olduklarının bilinmesine ve hastanede kendinden başka ürologlar olmasına rağmen neden seçildiğini merak ediyordu.

“Çünkü sen bu hastanedeki, alanında en iyi doktorsun ve karşıdaki kim olursa olsun işinin en iyisini yapacağından şüphe duymadığım tek kişisin.”

Merih derin bir nefes alıp başını salladı. Başhekiminin dışarıya çıkmasıyla beraber ellerini ceplerine yerleştirip pencere kenarına ilerledi. Ameliyatına gireceği kişi Altan olsa da, onun sağlığı için en doğru kararı verecekti.

Saatler sonra Altan hastaneye getirilip ameliyathaneye götürüldüğünde, Merih de arkasından ameliyathaneye girdi ve Altan’ın yüzüyle bedenini görünce içinde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Vücudunun neredeyse %60’ı yanmıştı ve tahmin ettiğinden çok daha kötü görünüyordu. Penisini gördüğünde ise dişlerini sıktı; tamamen yanmıştı. Bakışlarını karşısındaki başhekime çevirdi. Onun da bakışları penisin üzerindeydi ve kurtarılacak tek bir dokunun dahi olmadığını görebiliyordu. Yutkunarak Merih’e baktı. “Gerekeni yap.”

Merih, başhekime cevap vermeden hemşiresine döndü ve ameliyatı başlattı.

XXXII

Selin, Devran'ın dudaklarından kopup, "Sarı yandı," dediğinde Devran huysuz bir homurtu çıkardı. "Niye bu trafik ışıkları bu kadar çabuk yanıyor?"

Selin dudağında kalan tadı keyifle emdi ve arabayı hareket ettiren Devran'a baktı. "Bence her kırmızı ışıkta öpüşmeye devam edersek Zehra'ya gidemeden bana geri döneceğiz."

"Ben hemen direksiyonu kırarım, benden yana sorun yok."

Selin, Devran'ın bakışlarındaki kararlılığı görünce yavaşça yutkundu ve zihni direkt o geceki hayal kırıklığına gitti. "Unut o geceyi," dedi içinden. "Unut ki yeniden başlayabilesin."

Devran, Selin'in sessizliğini görünce o geceyi düşündüğünü anladı ve nefesine karışan samimi bir pişmanlıkla iç çekti. Ona o geceyle ilgili bir şeyler söylemek istedi fakat doğru zamanda olmadığını biliyordu ama emindi; ne yapıp edecek, o geceyi ona mutlaka unutturacaktı. Kendisi ise unutmayacak, sonsuz bir pişmanlığın içinde Selin'i her geçen gün daha fazla sevecekti.

Sessiz kalıp arabayı kullanmaya devam etti.

Dakikalar sonra Devran'ın herkesten gizlediği evine geldiklerinde Selin o geceyle ilgili hayal kırıklarının üzerini bir nebze olsun örtmeyi başarmıştı. Kendini âna vermek istedi ve dikkatlice etrafına bakındı. Ormanın içine saklanmış iki katlı taş eve baktıkça dudak-

larının arasından, engel olamadığı bir ıslık çıktı. “Bu kadar zevkli olduğunu bilmiyordum.”

Devran, Selin’in sevimli hâllerine şahit oldukça -ki bu çok az karşılaştığı anlardan biriydi- onu hiç bırakmadan, kollarının arasında sıkıca sarmalamak istedi fakat Zehra’dan dolayı bu isteğinden vazgeçmek zorunda kaldı. “Ne kadar zevkli olduğum seni sevmemden belli değil mi?”

Selin, Devran’ın iltifatı karşısında yüzünü buruşturup alayla sırtıttı. “Klişesin, Devran, yaptığın şey romantiklik değil.”

“Romantik olmak istediğimi söyleyen kim? Sadece içimden geldiği gibi davranıyorum ve dünyanın en büyük klişesiyle seni seviyorum.”

Devran’ın samimi sözleriyle Selin’in içi bedenini yakacak kadar sıcaklıkla doldu. “Böyle konuşmaya devam edersen seni çok fena öperim, Devran.”

Devran, Selin’e doğru bir adım attı ve dudaklarını ağır ağır ıslattı. “O zaman hiç susmam.”

Selin, bakışlarını Devran’ın dudaklarına indirdiğinde kapının bir anda açılması sebebiyle yönünü kapıyı açan kadına çevirdi, ardından Devran’dan uzaklaşarak kapıya doğru yürüdü.

Yaşlı kadın, Selin’le Devran kapıya yaklaşır yaklaşmaz “Hoş geldiniz, beyim. Zehra sizi bekliyor,” dedi ve içeri girmeleri için kapının önünden çekildi.

Selin’in dakikalardır yere basmayan ayakları, kadının kapının önünden çekilmesiyle yere bastı ve gerçek, bir çift yeşil gözle yeniden önünde belirdi. Zehra, kadının hemen gerisinde onu bekliyordu.

Zehra ile telefonda konuşurken oluşan gerginliği ve tedirginliği telefonu kapatmasıyla yok olmuştu lakin şimdi yeniden gün yüzüne çıktı. Selin meraklı gözlerle kızın yüzüne baktı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamıyordu. Kızgın mı üzgün mü yoksa heyecanlı mı?.. Bomboş bir ifadeyle yüzüne bakıyordu ve bu, ister istemez daha da gerilmesine sebep oluyordu.

Keyifsizce soluyup içeriye girdi. Devran da hemen arkasından...

Onlar içeriye girince Zehra iğneleyici bakışlarını Selin’den çekip babasına çevirdi. “Hemen gelmezsin sanıyordum.”

Devran, Zehra'nın imasını anlasa da dakikalardır yüzünden silinmeyen şapşal tebessümünü sürdürmeye devam etti. Selin onu affetmiş ve aşkına karşılık vermişti. Yıllardır hayalini kurduğu günü nihayet yaşıyorken hiçbir şeyin moralini bozamayacağından emindi. "İşim erken bitti. Zaten eve geliyordum, Selin arayınca onu da aldım. Peki, ben senin Selin'i buraya davet etme sebebini öğrenebilir miyim?"

Zehra umursamaz bir ifadeyle omuzlarını silketti. "Özel bir sebebi yok, sadece birlikte yemek yemek istemiştin"

"Ama bana bir şey konuşmak istediğini söylemiştin."

Zehra, Selin'in şaşkınlık dolu tınısını duyunca yeniden ona baktı. "Belki yemekten sonra konuşuruz."

Selin, Zehra'nın yüzüne bakıp anlamsızca gülümsedi. Zehra'nın ne yapmaya çalıştığını anlamamış, anlamadığı gibi de kendini oldukça tuhaf hissetmişti. Bir anlığına elini, kolunu nereye koyacağını bilemedi ve bu, sıkıntıyla solumasına sebep oldu. En sonunda da "Şu an seni gerçekten anlamıyorum," dedi.

Zehra, Selin'i es geçip "Ben çok acıktım," diyerek, tekerlekli sandalyesini odaya doğru çevirdiğinde belli belirsiz sırttı. Selin'i çağırma amacı, onu test etmektir: Babasının Selin uğruna onu terk edip etmeyeceğini bugün anlayacaktı.

Selin ile Devran ise Zehra'nın anlamsız hareketine şaşırırlar da sessizce onu onaylayıp yemek odasına geçtiler. Selin, yakın olmaya çalışıyor diye düşünürken Devran da kızını ilk kez böyle gördüğü için içten içe mutluydu çünkü Tuğba, Zehra'nın Selin'i kabullenmeye başladığında ona adımlar atacağını söylemişti. Şu an Zehra tam da onu yapıyor, diye düşündü. Alt dudağını ısırarak gülümsemesinin genişlemesine engel olup, tamamen donatılmış masaya baktı ve masayı görmesiyle, dişlerinin arasında esir kalan dudağının özgürlüğüne kavuşması aynı anda oldu.

Bakışlarını yemek masasından alabilmeyi başardığında, şaşkınlıkla bezenmiş bakışlarını masanın başında servise hazır bekleyen Ayqaş'a çevirdi.

Ayqaş da Devran'ın bakışlarını görünce olabildiğince sıcak bir gülümsemeyle, "Siz geleceksiniz diye Zehra kızım özellikle masa hazırlamamızı istedi," dedi.

Zehra, Devran'ın elinden çekiştirmeye başladığında Devran kendini toparlayıp, Zehra'nın masaya geçmesine yardımcı oldu, ardından yerine geçti ve tam o an, kızının dudaklarında kibirli bir tebessüm yakalayınca tozpembe bir rüyadan uyanır gibi gözleri gerçeklere açıldı. Zehra, Selin'i ona adım atmak için buraya çağırma-mıştı, muhtemelen başka bir planı vardı ve şu an için onu kestirme-si oldukça zor görünüyordu. Bir anda şakaklarına inen keskin bir ağrıya ve omuzlarına düşen bilinmezlikle tüm keyfinin kaçtığını hissetti Devran. "Erken konuşmuşum," dedi kendi kendine ve ola-sı bir tartışmanın önüne geçebilmek için gergin bir ifadeyle tetikte beklemeye başladı.

Selin de Zehra'nın tam karşısına oturmuş, küçük kızın bir son-raki hareketini tahmin edemediği için tıpkı Devran gibi tetikte bek-lemeye başlamıştı.

Üçü de kısa bir müddet servisin açılışını izlediler. Servis bitip diğerleri odadan çıkınca, Devran odanın içinde asılı kalan kasvetli sessizliği kırmak, aynı zamanda Zehra'nın ağzını aramak için kaç-a-mak bir soru yönlendirdi. "Ben yokken neler yaptın?"

"Her zamanki şeyler işte... Önce özel ders, sonrasında biraz ke-man çalıştım."

"Keman mı çalıyorsun?" diyerek araya girdi Selin. Aslında böy-le bir soru sormayı planlamıyordu, istemsizce ağzından kaçırmıştı.

"Evet," dedi Zehra düz bir sesle. "Genellikle evde yapacak çok fazla işim olmuyor, dersler bittikten sonra kemanımla vakit geçi-r-meyi seviyorum."

"Çok güzel çalıyor," dedi Devran da. Zehra'nın ilgisini çeke-bilecek konuyu bulduğunu düşünüyordu ve bu sefer yanılmamayı umuyordu. "En çok ormanda çalmayı seviyor."

"Bunun özel bir anlamı var mı?"

Selin, bu soruyu direkt Zehra'ya bakarak sormuştu lakin bekle-diğinden daha tatsız bir cevap almıştı. "Çünkü kendimi en çok orada özgür hissediyorum. Benim arkadaşlarım yok, babam da genellikle görevde oluyor. Kendimi çok yalnız hissettiğimde oraya gidiyorum. Ağaçlar ve kuşlar arkadaşlarım oluyor. Ben de içimden geçenleri keman yoluyla onlara anlatmaya çalışıyorum." Zehra'nın dudakla-rında buruk bir tebessüm belirdi. "İyi hissettiriyor."

Zehra'nın dudaklarındaki buruk tebessüm Selin'in dudaklarına da yansdı. "Dinlemek isterdim."

Zehra cevap vermeden Selin'in gözlerine dikkatlice baktı, ardından tabağına döndü. En hassas konusu kemandı ve yaklaşık birkaç saat önce gözyaşları kemanını ıslatmışken kemanı hakkında daha fazla konuşamazdı.

Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde bakışlarını hızla babasına çevirdi. "Sen neredeydin?"

Devran konu kendi üzerine hem de hiç beklemediği bir anda gelince, yavaşça yutkunup kaçamak bakışlarla Selin'e baktı. "Askeriyede ufak bir işim vardı. Oradaydım."

"İşini halledebildin mi?"

"Evet," dedi Devran heyecanla gülümseyerek. "Uzun zaman önce halledilmesi gereken bir işti, neyse ki sonunda halloldu." Heyecanlı sesi, yavaşça suçluluğun tonuna büründü.

Selin, Devran'ın ses tonunu duyunca onunla göz göze gelmek istemedi. Şu âna dek birbirlerini yeterince üzmüşlerken, onu yine geçmişle ilgili üzgün görmeyi uygun bulmadı ve başını tabağına eğdi. Yemeğine başlıyordu ki Zehra'nın sesini duyunca ona baktı. Küçük kızın bakışlarında hevesten ziyade sorgulama vardı. "Yemekten sonra sana odamı göstermek isterim. Babamla birlikte çıkarız."

Selin, Zehra'nın bakışlarına anlam veremese de başını salladı lakin Devran'ın bakışları çoktan şüpheyle kısılmıştı. İyi bildiği bir konu varsa Zehra'nın kimseyi kolay kolay odasına sokmayacağıydı.

Dikkatli bakışlarını Zehra'nın üzerinden çekmeden, "Odanı birine göstermekten hoşlanmadığını sanıyordum," deyince, Zehra masum görünmeye çalıştı.

"Keman dinlemek istedi. Belki ona müzik odamda çalarım, diye düşünmüştüm."

Devran'ın şüpheyle kısılan gözleri bu defa şaşkınlıkla büyüdü. "Müzik odanı mı?" diye sordu. Zehra'nın, özellikle de müzik odasına sadece sevdiği kişilerin girmesine izin verdiğini çok biliyordu. Tuğba'nın dediklerini yeniden düşündü. Selin'e karşı yavaş yavaş açılacak, demişti. Belli ki Zehra çoktan açılmaya başlamıştı. Gülümsemekle gülümsememek arasında kaldı ama kendini tutmayı başardı. Az önceki gibi hayal kırıklığına uğramak istemiyordu.

“Müzik odan mı var?”

Zehra babasını es geçerek Selin’e yanıt verdi. “Evet, kendime ait bir müzik odam var. Keman çalmaya başladıktan sonra birkaç enstrüman daha çalmayı denedim ve babam da beni kırmayıp o enstrümanları aldı. Böylece küçük ama sevimli bir müzik odam oldu.”

“Onları da çalabiliyor musun?”

“Her biri için ayrı öğretmenlerden özel ders aldım ama diğerlerinde kemanda olduğum kadar iyi değilim, sadece vakit geçiriyorum. Neyse ki kimse duymuyor ve rahatsız olmuyor.”

Zehra gülümseyince Selin de gülümsedi. “Anlaşılan çok yeteneklisin.”

“Değilim, sadece olmaya zorluyorum kendini.”

Zehra’nın keskin cevabıyla Selin’in gülümsemesi yarım kaldı. “Neden zorluyorsun ki?” diye sorduğunda, Zehra cevap veremeden Devran sorgulayıcı bir ifadeyle araya girdi.

“Daha önce zorla yaptığım söylemedin bana. Ben hep sevdiğini ve severek yaptığını düşünüyordum.”

“Seviyorum ve severek yapıyorum ama aynı zamanda kendimi yetenekli olmak için zorluyorum çünkü kendimce bazı sebeplerim var.”

Devran’ın kaşları yavaşça çatıldı. İlk kez şahit olduğu bu konuşma epey canını sıkmıştı. “Nedir o sebepler?”

“Şu an bunu konuşmak istemiyorum.”

Selin oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken Devran son noktayı koyar gibi tek kaşını kaldırıp, “Bu konuyu daha sonra mutlaka konuşacağız,” dedi. Zehra başını salladı, ardından yemeğine döndü.

Gergin başlayan yemek, ara ara Devran’ın muhabbet açma girişimleriyle havası değişse de genel olarak sessiz geçmişti.

Yemekten sonra ise Zehra’nın isteği üzerine onun odasına doğru yol aldılar. Zehra’nın heyecandan içi içine sığmıyordu. Her şey planladığı gibi giderse babasının onu mu yoksa Selin’i mi daha çok sevdiğini biraz sonra anlayacaktı.

Heyecanına yenik düşerek genişçe gülümsedi. Selin’i aramadan önce aklına harika bir fikir gelmişti. Ona önce odasını, sonra da müzik odasını gösterecekti. Müzik odasına açılan kapının önünde iki basamak vardı ve Zehra ile babası, Zehra tekerlekli sandalye kullandığı için babasının onun için yaptırdığı rampadan geçerken Selin de yan-

larında olduğu için basamağı kullanmak zorunda kalacaktı ve tam o andan itibaren Zehra'nın planı işlemeye başlayacaktı. Selin'le konuştuktan sonra, kimseye görünmeden mutfaktan aldığı yağı o iki basamağa boca etmişti. Böylelikle Selin yere düşerken Zehra da karnına giren sahte sancıyla çığlık atıp kıvranacak, babasının ilk kime gideceğini, kimin için endişeleneceğini anlayacaktı. Hatta babasının kendisini seçmesi durumunda Selin'e bir şans vermeyi dahi düşünecekti.

Odasına geldiklerinde Zehra odayı kısaca gösterdikten sonra, alelacele “Müzik odama geçelim,” dedi, ardından babası tekerlekli sandalyeyi müzik odasının kapısının önüne itti. Selin de yanlarındaydı ve birazdan başına geleceklerden habersiz, heyecanla odaya girmeyi bekliyordu.

Müzik odasının kapısının önüne gelince, Devran iki taraflı geniş kapıyı kulplarından tutup kendine çekerek açtı ve Zehra'nın rampadan geçmesi için yeniden tekerlekli sandalyenin arkasına geçerek onu itmeye başladı.

Selin ise önündeki basamağa tam adımını atmıştı ki hiç beklemediği bir anda yerin ayaklarının altından kaymasıyla tüm dengesini kaybetse de güçlü refleksleri sayesinde, yere düşmemek için kendini durdurmayı başardı lakin ayağı için çok geçti ve ani hareketinden dolayı, yere düşmemesine rağmen ayak bileğini fena hâlde burkmuştu. Dudaklarından öyle acı bir nida dökülmüştü ki Zehra'nın da gözleri korkuyla açılmıştı ve Zehra, kendi atacağı sahte çığlığı çoktan unutmuştu.

Devran, panikle Selin'in yanına gitti ve kolundan tutup, “İyi misin?” diye sordu.

“Bileğim,” dedi Selin acı içinde ve Devran'ın yardımıyla kaygan basamağın üzerine oturdu. Devran da hemen yanında diz çökmüş, onun bileğini tutmuştu.

Selin, elleri basamağa değince yüzündeki acı ifadesi silinmeden, eline yapışan yağa baktı. “Burası yağlı.”

Selin'in ayak bileğine baktıkça Devran'ın yüzü acı çeker gibi bir ifadeye bürünüyordu. Selin'in sözleriyle beyninden vurulmuşa dönüp, bakışlarını hızla bileğinin üzerinden basamağa çevirdi. Basamağa dokunduğunda ise gözleri öfkeyle yandı. “Burası nasıl yağlı olur, burayı böyle kim bırakır, nasıl temizlemez?”

Devran'ın öfkeli sözlerinin hedefi evdeki çalışanlardı ve Zehra aklının ucuna dahi gelmiyordu.

Zehra da çoktan korkunun girdabına hapsolmuş, tekerlekli sandalyesine sinmişti.

Devran, bakışlarını Selin'in şişmeye başlayan ayak bileğine çevirdi. "Bileğin şişiyor, kırık olabilir. Hemen hastaneye gidiyoruz," dedi, ardından öfkeyle ayağa kalktı. "Ayqaş!" diye bağırduğında Zehra iyice oturduğu yere sindi.

"Gerek yok," dedi Selin ve yanan bileğini acı içinde hareket ettirdi. "Kırık olsa hareket ettiremezdim. Sadece burkulma. Buz koy-sak yeterli."

Devran tam Selin'e cevap verecekti ki Ayqaş içeri girince öfkeli bakışlarını kadma çevirip basamağı işaret etti. "Burası neden yağlı? Burada ne oldu?"

Kadın şaşkınlıkla bir Devran'a, bir de basamakta acıyla kıvranan Selin'e baktı lakin hiçbir şey anlamıyordu. "Ne yağı, beyim? Bugün bu odaya kimse girmedi, kimsenin de yağla burada bir işi olmadı."

"Öyleyse burası neden yağlı?"

Zehra kaçıışının olmadığını bildiği ve yaptığından pişmanlık duyup korktuğu için birden ağlamaya başladı ve hıçkırıklarının arasından, güçlkle "Özür dilerim. Benim amacım bu değildi. Ben sadece düşer sandım. Böyle olacağını tahmin etmedim," dediğinde Devran'm dünyası başına yıkıldı ve kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı.

"Ne dedin sen?"

"Benim amacım," dedi Zehra hıçkırıklarının arasından, güçlkle. "O yere düştüğünde ben de 'Karnım ağrıyor,' diyecektim ve senin, onunla mı yoksa benimle mi ilgileneceğini görecektim."

Gözleri şokla aralanan Devran, çok kısa bir müddet Zehra'ya öylece baktı. Selin de neredeyse acısını unutmuş, aynı şokla Zehra'ya bakıyordu.

Devran şaşkınlığını üzerinden çabuk attı ve sinirle gülmeye başladı, ardından yüksek sesle "Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye haykırdı. "Birinin yaralanmasına nasıl göz yumabilirsin, birinin canının yanmasını nasıl isteyebilirsin?"

Devran'ın haykırışıyla Zehra daha da ağlamaya başladı. "Yemin ederim, amacım bu değildi yani ben böyle olacağını tahmin etmedim. Ufak bir şey olur sandım."

"Tahmin etmedin, öyle mi? Her şeyi planla ama sonunu düşünme. Nasıl bu kadar ileriye gidebilirsin, Zehra!"

Selin, Devran'm bakışlarına daha fazla kayıtsız kalamayarak araya girdi. "Tamam, Devran, sakın ol, üstüne daha fazla gitme. Görmüyor musun, o da korktu."

Devran öfkeli bakışlarını Selin'e indirdi. "Nasıl sakın olayım? Yaptığı doğru mu?"

"Değil ama o daha bir çocuk. Sonunun buraya varacağını tahmin edememiş işte. Hem ben onun kötü bir niyetinin olmadığını farkındayım. Babasını çok seviyor ve onu paylaşmak istemiyor, hepsi bu."

Zehra ağlamasına ara vermeden, "Ben gerçekten böyle olmasını istememiştım, çok özür dilerim ikinizden de," dedi.

Devran sinirle ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Hâlâ inanmıyorum," diyerek Ayqaş'a baktı. "Buz getirin hemen."

Ayqaş başını sallayıp odadan çıkarken Devran, Selin'in üzerine eğildi ve elini dizlerinin altına yerleştirdi. Selin kucağına almaması için dirense de Devran onu dinlemeyerek, kucakladığı gibi Zehra'nın yatağının üzerine bıraktı, akabinde Ayqaş'm getirdiği buzı Selin'in bileğine uygulamaya başladı. Hâlâ öfkeliydi ve öfkeli bakışları Selin'in bileği ile Zehra arasında mekik dokuyordu.

Zehra da müzik odasının kapısının önünde içini çekerek onları izliyor, babasının yanına gitme cesareti bulamıyordu.

Devran elindeki buz kalıbının yetersiz kaldığını görünce, "Hastaneye gidelim, böyle buz kalıplarıyla olmaz bu iş," dedi.

Selin başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Devran, çıtkırıldım değilim. Dağda daha kötüleriyle karşılaştığımı biliyorsun."

"Biliyorum ama..."

Selin, Devran'ın sözünü keserek "Aması yok, Devran. Ufak bir şey. Bedenimi iyi tanıyorum, buz iyi gelecek," deyince Devran sıkıntıyla ayağa kalktı.

"Ecza dolabından bandaj alıp hemen geliyorum."

Devran odadan çıkmadan önce Zehra'ya yandan bir bakış attı. Zehra ise babasının odadan çıkmasıyla tekerlekli sandalyesini hare-

ket ettirerek Selin'in tam önüne geldi ve ayak bileğine baktı. "Çok acıyor mu?"

"Biraz..."

Zehra burnunu çekip, "Çok özür dilerim," dedi yeniden, yoğun bir pişmanlık duygusuyla. "Ben sadece babamın hangimizi daha çok sevdiğini görmek istemiştim."

Selin anlayışlı bir tebessümle baktı Zehra'nın gözlerine. "Bak Zehra, o gün de dedim, yine diyorum: Baban seni çok seviyor çünkü sen onun kızıydın. Ben ya da bir başka kadın olsa da olmasa da baban seni sevmeye devam edecek ve seni o kadın için asla terk etmeyecek," dediğinde, Devran kapının önüne geldi ve ikilinin konuşmalarını duyunca içeri girmekten vazgeçip, onlara görünmeden dinlemeye başladı.

Zehra sonu olmayan bir korkunun ağırlığında yok olur gibi, "Bu benim en büyük kâbusum. Kaç gece bu kâbusa uyandığımı saymadım bile," diye mırıldandı. "Senin adını babamdan duyduğum günden beri kâbuslarım daha da arttı. Hep babamı elimden aldığını, yalnız kaldığımı gördüm."

Zehra'nın gözlerinden yeniden yaşlar süzölmeye başlayınca Selin tereddütlü bir şekilde ellerini kaldırıp, "Ellerini tutabilir miyim?" diye sordu.

Zehra, önce çekimser kalsa da ellerini yavaşça uzattı ve Selin'in ellerinin arasına bıraktı. Devran da o anları şokla izliyordu.

Selin bileğinde hissettiği yeni sızıya aldırmadan, samimi bir sesle konuşmaya devam etti. "Babanla geleceğimde ne olur, bilmiyorum ama iyi bildiğim bir şey varsa, o da her ne olursa olsun onu senin elinden almayacağım ve yalnız kalmama sebep olmayacağımdır. Şunu da bilmeni isterim ki baban birlikte geçirdiğiniz kazadan sonra çok acı çekmiş, kendini çok fazla suçlamış, senin yeniden yürüyebilmen için çok çabalamış. Hâlâ da acı çekmeye, kendini suçlamaya, seni iyileştirme çabalarına devam ediyor. Geçen yıllara rağmen bunlara devam ediyor ve tüm bunlar olurken, kolayca kaçıp seni terk etmek yerine yanında olmaya devam ediyor. Neden? Çünkü seni hiç eksilmeyen bir sevgiyle sevdiği için. Bunların farkındasın, değil mi?"

"Farkındayım."

“Ama kafanı karıştıran, bana duyduğu sevginin sana duyduğu sevginin önüne geçmesi. Haksız mıyım?” Zehra başını sallayınca Selin gülümsedi. “Baban, beni sevdiğini sana ne zaman söylemişti?”

Zehra düşünür gibi gözlerini kısıp karşısındaki boşluğa baktı. “İki sene olmuştur.”

“Peki ya bu iki sene içinde sana olan sevgisi azaldı mı ya da seni terk etmeye çalıştı mı?”

“Hayır.”

Selin daha da gülümsedi. “Benim, babanın beni sevdiğinden habirim dahi yoktu. Neden, biliyor musun?”

“Ben istemiyorum diye mi?”

“Aynen öyle,” dedi Selin ve kaygan basamağı işaret etti. “Az önce sebebini öğrenmek için kurduğun küçük tuzağın cevabını şimdi aldın mı?”

Kafası karışan Zehra, sorgular biçimde Selin’in yüzüne baktı. “Nasıl yani?”

“Şöyle ki, baban beni sevdiği hâlde bana sevgisinden hiç bahsetmedi çünkü senin beni istemediğini biliyordu. Beni sevmesine rağmen bundan bahsetmeyi reddetti. Yani şartlar ne olursa olsun, baban beni çok seviyor olsa dahi her zaman seni seçecek, tıpkı iki yıl önce seni seçtiği gibi. O yüzden endişelenmeyi bırak, kendini olmayacak bir şey için daha fazla üzüp yıpratma. Baban hep senin yanında olacak. Ayrıca, eğer kabul edersen ben de senin yanında olmak isterim ama babanın sevdiği bir kadın olarak değil, senin sevdiğin bir arkadaşın olarak.”

Zehra ne diyeceğini bilemiyor, hem şaşkınlık hem de saf bir mutlulukla Selin’e bakıyordu. Devran ise sanki bambaşka bir evrene geçmişti ve Selin’e duyduğu aşk daha da perçinleşmişti.

Zehra duygularını ifade edecek söz bulamayınca, “Akşam yemegine de bizimle kalmak ister misin?” diye sordu.

Selin sahte bir korkuyla ellerini Zehra’nın ellerinden ayırarak parmaklarını kollarına sardı. “Ya yemekten zehirli örümcekler çıkarsa ya da oturduğum sandalyenin ayakları kırılırsa?”

Dakikalar sonra Zehra ilk kez gülümsedi. “Söz veriyorum, asla öyle bir şey olmayacak,” diyerek kaygan basamağı işaret etti. “O, ilk ve sondu.”

XXIII

“Sevgilim, telefonumu odada unutmuşum.” Asya ayakkabılarını giymek için öne doğru eğiliyordu ki Fatih ondan önce davranıp önünde diz çöktü ve topuklu ayakkabılarını giymesine yardımcı olup kayışını metal tokasına taktı.

“Aldım telefonunu.” Asya, Fatih’e gülümsediği sırada Fatih de ayağa kalktı ve Asya’nın yanağına uzanıp uzun bir öpücük bıraktı. “Bu elbisenin içindeyken ne kadar hoşuma gittiğini tahmin bile edemezsin.”

Fatih’in aşkla parlayan gözlerine içini çekerek baktı Asya. Her defasında o bakışlarının karşısında ayaklarının yerden kesilmesine engel olamıyordu. Sıcacık gülümseyip, “Teşekkür ederim,” dedi ve gecelerinin başlaması için kapıya yöneldi.

Bu gece diğerleriyle birlikte Altan olayının bitmesi üzerine kutlama yapacaklardı. Önce yemek yiyecek, ardından eğlenmeye gideceklerdi. Günler öncesinden Merih’in, Leyla ve diğerleriyle yaptığı planın lehinde işlemesi ve sıkıntı, stres dolu günlerin bitmesi adına eğlenmeyi hepsi hak etmişti.

“Bizimkiler çıkmış mı?”

Fatih güçlü eliyle Asya’nın elini sarıp asansöre yöneldiğinde sorusunu da cevapladı. “Onurlar hariç. Defne dışarı çıkacaklarını anlamış gibi huysuzluk çıkarıyormuş ama uyuması an meselesiymiş. Birazdan onlar da çıkar.”

Asya'nın tebessümü yüzünü geren bir gülümsemeye döndü. "Çocuklar genellikle, anneleri uyuyacağı, kahve içeceği ya da dışarıya çıkacağı zaman hissedip buna mâni olurlarmış. Bence dünyanın en tatlı sabotajcıları."

Tıpkı bir rüyadaymış gibi Fatih'in bakışları hülyalı bir hâl aldı. "Sanırım aşırı özeniyorum böyle sabotajcılara... Hastanenin getirisi olarak uykusuzluğa alışkın olduğumdan, sen uyurken ben o sabotajcıyla seve seve ilgilenirim." Sesi de bakışları gibi fazla hevesli ve özlem doluydu.

Fatih'in bebek hevesini gördükçe içi kıpır kıpır olan Asya, onun baba olacağı günü dört gözle bekliyordu. Asansörün kapısı açılır açılmaz içine girip bedenini direkt Fatih'e çevirdi. "Baba olduğun günü görmek için sabırsızlanıyorum."

Fatih aralarındaki kısacık mesafeyi kapatıp bedenini Asya'ya yasladı. "Yemeğe gitmekten vazgeçip, sabırsızlığına son vermek adına bebek mi yapsak?"

Fatih'in sıcak nefesi bile Asya'nın uzuvlarını titretmeye yetiyordu. "Yemek sonrası sözüm olsun ama şimdi bizi bekleyenler var," diyerek Fatih'i bedeninden uzaklaştırmaya çalıştı. Onun sıcak nefesini biraz daha solursa, elinden tutup yatağa sürükleyecek olan kendiydi.

Asansörün kapısı açıldığında Fatih, Asya'nın aklından geçenleri fark etmiş gibi göz kırpıp ondan uzaklaştı ve birlikte asansörden çıkıp arabaya doğru yürümeye başladılar lakin Asya'nın içi eskisi gibi değildi. Ne zaman bahçeye çıksa içini esir alan buz gibi bir tedirginlik, tuhaf hissetmesine sebep oluyordu ve tedirginliğin sahibini çok iyi biliyordu Asya. Bakışlarıyla etrafta Oğuz'u aradı. Garip bir şekilde, etraflarında olmasa bile bakışlarını üzerlerinde hissediyordu. Uyurken izlendiğini hissettiği o geceden beri aklı sanki onunla oyun oynuyordu.

Sıkıntıyla soluyup, suçlu gözlerle Fatih'in profiline bir bakış attı. O gece izlendiği hissini ve kuruntularını Fatih'e anlatmak istememişti çünkü daha fazla hasta olarak görünmek istemiyordu. Hiç kimsenin onu hasta gibi görmesini istemiyordu. Yaptığı her hareketi ya da düşüncelerini aleksitimiye bağlamalarından yorulmuştu. Yine de ondan bir şeyler gizliyormuş düşüncesi suçlu hissetmesini sağlıyordu.

Düşüncelerinin eşliğinde arabaya binip, kafasındaki kuruntulardan kurtulmaya çalıştı ve müziği açıp kendini geceye bıraktı.

Dakikalar sonra restorana geldiklerinde, Zeynep ve Onur hariç diğerlerinin geldiğini gördüler. Leyla ile Merih'in gözlerinin içi gülüyordu. Gökçe ile Semih de eskiye göre daha iyilerdi. Yaşananları unutmaları bile birbirlerinden destek alarak, belki de birbirlerine daha büyük bir aşkla bağlanıp yaralarına birlikte kabuk bağlıyorlardı.

Kısa bir görüşme faslından sonra masadaki yerlerini aldılar ve Asya, bakışlarını restoranın içinde gezdirdi. Merih'in bu gece için oldukça yüklü bir masrafa gireceği restoranın görünümünden açıkça belliydi.

"Siz de geldiğinize göre siparişlerimizi verelim."

Merih'in sesiyle bakışlarını ona çevirdi Asya. "Onur'la Zeynep'i beklemeyecek miyiz?"

"Onlar Defne'den dolayı gecikeceklermiş, bizim başlamamızı söylediler."

Asya başını sallayıp önündeki menüye baktı. Ne yiyeceklerine karar verip siparişlerini verdikten sonra söze ilk giren Gökçe oldu. "Buradan sonra nereye gideceğiz?"

"Fatih yeni bir yer keşfetmiş, oraya gideceğiz."

Semih'in sözleriyle gözleri şaşkınlıkla büyüyen Asya, bakışlarını karşısında oturan Fatih'in yüzüne sorgulayıcı bir ifadeyle çevirdi. "Ne ara keşfettin? Benim haberim yok."

Merih pis pis gülmeye başlayınca Fatih onu dirseğiyle dürttü, ardından kendini savunmaya geçti. "Ben gitmedim, Birkan çok övdü. Fotoğraflarını gösterdi."

Asya, Fatih'in asistanının adını duyunca onlara belli etmeden ufak bir nefes verdi. Fatih'in yalan söylemeyeceğini ve onun haberi olmadan bir adım atmayacağını bilmesine rağmen son günlerde Bahar'ı çok sık yakınlarında gördüğü için kıskançlık, bir gölge gibi peşine takılmıştı.

Fatih'e başını sallayıp, konuyu değiştirme ihtiyacı içinde Leyla'ya döndü. "İşe ne zaman başlayacaksın?"

Leyla sıkıntılı bir nefes aldı. "Bilmiyorum ama Adil Bey hemen dönmemi istiyor. Şu an bir numaralı çalışanı oldum." Buruk bir tebessümle dudaklarını kıvrırdı. "Nereden nereye..."

“O adam ne zaman hapse atılacak?” Bu defa araya giren Gökçe’ydi.

“Biraz vakti var,” dedi Merih kaşlarını çatarak. “Daha geçireceği birçok operasyon var.”

Gökçe, “Şey de dâhil mi?” dedi ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Anlarsın ya... Tamamen kesmişsin.”

Gökçe’nin masaya bıraktığı bombayla Asya yüzünü kapatmak istedi çünkü bu soruyu Merih duymamalıydı. Merih, hastanın gizliliği ilkesinden dolayı Altan’ın penisini kestiğini Leyla’ya bile söylememişti. Leyla, Merih’in telefon konuşmasına şahit olunca gerçekleri öğrenmişti. Merih de o saatten sonra, üstü kapalı bir şekilde, kimseye söylememesi şartıyla olanları Leyla’ya anlatmıştı. Leyla ise olanları öğrenince, Merih’e söz vermesine rağmen gidip kızlara anlatmıştı. Çok samimi dostlar arasında bazı sırlar saklanmazdı ve Altan’ın durumu, Leyla için saklanamaz sırlar arasındaydı.

Gökçe, kırdığı potu idrak edince eliyle ağzını kapattı, Leyla ise Asya’nın yapmak isteği gibi yüzünü kapattı.

Merih ise bir hışımla Leyla’ya döndü. “Söz vermiştin,” dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

Leyla ellerini yüzünden çekip, mahcup bir ifadeyle ona baktı. “Özür dilerim, hayatım ama bunu söylemek zorundaydım. Yani yaşananları biliyorsun, onun hak ettiğini bulduğunu onlar da öğrenmeliydi.”

Merih sakın kalabilmek için derin bir nefes aldı. Hem Leyla hamile olduğu için hem de güzel başlayan gecenin bozulmaması için olabildiğince sakın bir sesle, “Daha sonra konuşuruz,” dedi ve konuyu anında kapattı lakin bu konu, gecenin sonunda aralarında sorun yaratacak gibi duruyordu.

“Çok özür dilerim,” dedi Leyla ve başını öne eğdi.

Aynı şekilde Gökçe de Leyla’ya dönüp, “Ağzımdan kaçtı, bir an merakıma yenik düştüm. Çok üzgünüm,” dedi.

Leyla, “*Sorun yok,*” dercesine başını sallasa da bozulduğu epey belliydi. “Gerçekten üzgünüm,” dedi Gökçe yeniden toparlamaya çalışarak. “İlk kez böyle bir olay duydum ve sonrasında neler olacağını merak ettiğim için çenem düştü, özür dilerim.”

“Yapay penisi kastediyorsan...” dedi Merih, Gökçe’nin merakını gidermek istercesine. Son yaşananlardan sonra Gökçe’nin üzeri-

ne fazla düşmüştü ve bir dediğini ikiletmiyordu. “Bu, onun isteğine bağlı. Şu an için öncelik, vücudundaki yanıkların ve kırıkların onarılması. İyileşme süreci uzun. Onun ardından hukuki süreç başlayacak. Adil Bey ve şu âna kadar bilgilerini alıp sattığı tüm şirketler şikâyetçi oldu.”

Merih, kızlara tam olarak öğrenmek istediklerini vermemiştii ama kızlar, ileride Altan’ın isteğine bağlı penis takılabileceğini öğrenmişlerdi.

“Ama o da seni şikâyet edecek, değil mi?”

Semih’in sorusu üzerine Merih keyifsiz bir şekilde arkasına yaslandı. “Bilerek kestiğimi iddia ediyor ama başhekim de yanımızdaydı ve her şeyi gördü. O ite penisini kestiğimi söylediğim anda yüzünde oluşan ifadeyi ömrüm boyunca unutamayabilirim.”

“Bir erkek için çok zor,” dedi Fatih ve başını gelen garsona çevirdi.

Yemeğin ilerleyen saatlerinde Zeynep ve Onur da onlara katılınca keyifli bir akşam yemeği yediler, ardından hep birlikte Fatih’in asistanının bahsettiği gece kulübüne gidip kendilerini eğlencenin kollarına bıraktılar.

Düzenleme

Ny.ozlem

XXIV

Geçen bir aylık sürenin sonunda Fatih'in Londra'ya uçuş vakti geldiğinde Asya ile birlikte havaalanına gittiler.

Fatih sıkıntılı bir ifadeyle alnını Asya'nın alnına yaslayıp, boğuk bir mırıltıyla, "Sensiz gitmek istemiyorum, senden ayrılmak istemiyorum," dedi.

Neredeyse bir aydır her gün, Asya olmadan gitmek istemediğini dile getiriyor, Asya da bir şekilde onu seminere gitmesi için ikna etmeye çalışıyordu fakat şu an tam da havaalanındayken ve biraz sonra ayrılacaklarken onu ikna etmeye gücü yoktu. İçinde şiddetli bir ağlama isteği belirliyordu. Ağlama isteğini bastırmak için alt dudağını dişledi Asya. "Sadece bir hafta... Sonrasında ayrılmamak üzere birlikteyiz," dedi.

Fatih'in uçağı için yeniden anons geçilince Fatih check-in yapmak üzere başını kaldırdı. "Seni özleyeceğim güzelim."

Asya zoraki bir tebessümle, içinde yanan mahşeri ona belli etmemeye çalıştı. "Ben de seni özleyeceğim."

Fatih, Asya'nın dudaklarına uzun bir öpücük kondurup, "Kendine dikkat et," dedi ve yanı başlarındaki Onur'a döndü. "Karım size emanet."

Onur gülümseyerek Fatih'e sarıldı. "Aklın kalmasın."

Fatih, Onur'la sarıldıktan sonra bir kez daha Asya'ya sarıldı ve Asya'dan ayrılmak onu öldürse de adımlarını hızlı atarak oradan

uzaklaştı. Onu Asya'dan uzaklaştıran her mesafede Asya'nın da dudakları titriyor, tuttuğu gözyaşları usulca yanağını süslüyordu.

Fatih gözden tamamen kaybolunca Asya kendini daha fazla tutamayıp, Onur'un şaşkın bakışları karşısında ağlamaya başladı. Bir haftalık ayrılık olmasına rağmen içinde abartılı bir ağlama isteği vardı ve bu isteğe kesinlikle karşı koyamıyordu. Garip bir şekilde, ağlamak tatlı geliyordu.

"Tamam, üzülme artık," dedi Onur, Asya'nın ağlamasının karşısında bir an ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilmeyerek. "Kısa bir ayrılık olacak. Çok yakında geri gelecek."

"Gelecek, değil mi?"

"Elbette gelecek."

Asya, "Omzuna ihtiyacım var," dedi, melül melül Onur'un gözlerinin içine bakarak. Bir yandan da burnunu çekiyordu.

Onur anlayışla gülümsedi ve kollarını açtı. "Gel buraya."

Asya anında onun kollarının arasına koştı ve bir süre omzunda ağlamaya devam etti. Etraftaki bakışların üzerlerinde olduğunu bilse de umursamıyordu. Onur'un umursayıp umursamadığını da bilmiyordu, açıkçası çok da ilgilendiği söylenemezdi. Sadece ağlamak istiyordu. Fazla tatlıydı. Garipti. İçine çekiyordu.

Çok kısa bir süre daha Onur'un omzunda ağladıktan sonra ağlamaları iç çekişlere dönüştü. Ardından Onur'un omzundan ayrıldı ve birlikte arabaya doğru yürüdüler.

Arabaya bindiklerinde Onur, "İyi misin?" diye sordu.

Asya burnunu çekerek, "İyiyim," dedi ama emin olamıyordu. Dudaklarını "*Bilmiyorum*," der gibi büktü. "İçimde çok fazla ağlama isteği var, kayıtsız kalamadım."

Onur göz kırparak, "Ağlamak iyidir," dedi ve Asya'yı kendi evine götürmek için arabayı çalıştırdı.

Selin görevde olduğu için Asya bu gece ve yarın gece Onurlarda kalacaktı, daha sonra Selin'e geçecekti. Selin'i görmeyi fazlasıyla istiyordu çünkü son günlerde fazla mutlu, iyimser olmuştu ve bu durum Asya'yı alışkın olmadığı için ürkütüyordu.

Asya sessizliğini koruyarak ve iç çekişlerine devam ederek uzun yolun bitmesini bekledi ama son günlerde artan uyuma isteği, arabanın da sıcaklığıyla onu yeniden etkisi altına alınca göz kapaklarının kapanmasına engel olamadı.

“Uykucu, eve geldik.”

Asya ne kadar uyuduğunu bilmesine de Onur’un sesini duyunca gözlerini araladı ve yarı uykulu, yarı şaşkın bir hâlde Onur’un yüzüne baktı. Daha önce, en azından şehir içinde bir yolculukta hiç uyumamıştı. “Gerçekten uyudum mu?”

“Yaklaşık bir saattir uyuyorsun.”

Asya’nın dudakları şokla aralandı. “Neden?”

Onur saçma bir soru duyuyormuş gibi gülmeye başladı. “Bilmem, uykun geldiği için olabilir mi?”

Asya, Onur’un dalga geçtiğini görünce gözlerini devirip arabadan indi ve onunla birlikte eve doğru ilerledi. “Dalga geçmeyi bırak mısın? İlk kez uyuyakalıyorum.”

“Artık nasıl araba kullanıyorsam...” dedi Onur böbürlenerek.

Asya yüzünü buruşturup, “İlk kez arabana binmiyorum, Onur,” dedi ve Onur’un açtığı kapıdan içeri girdi.

İçeriye girer girmez Zeynep sessizce yanlarına gelip, fısıltıyla “Defne yeni uyudu, hadi mutfağa geçelim,” dedi.

Asya başını salladığında Onur, “Benim 1 saat sonra doğuma girmem gerekiyor. Ben çıkıyorum,” deyince Zeynep onu geçirmek için kapıda kalırken Asya da mutfağa ilerledi ve nefis kokuların kaynağını takibe başlayarak mutfağa girdi. Anlaşılan, Zeynep çoktan yemek yapmaya başlamıştı.

Zeynep bu gece diğerlerini de davet etmişti. Hep birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi.

Fatih’in aralarında olmayacağı aklına gelince Asya’nın gözleri yeniden sulandı. Zeynep içeri girdiğinde Asya’nın dolu gözlerini görür görmez, “Ya canım,” diyerek, Onur’un şaşkın bakışlarının aksine Asya ile aynı duygusallığı paylaşarak ona sarıldı. Asya’ya göre kızlarla erkekler, kesin çizgilerle bu noktada ayrılıyordu. “Üzülme, sayılı gün çabuk geçermiş.”

Zeynep’e başını salladı ve daha fazla ağlamamak için başını ocaktaki yemeğe çevirdi. “Bensiz başlamışsın.”

Zeynep ondan ayrılıp yemeğe baktı. “Aslında daha erken başlayacaktım ama Defne Hanım izin vermedi.”

Asya, Zeynep’e gülümseyerek ocağın başına ilerledi. Merih’ten dolayı biraz daha yemek yapmaları gerekecekti.

Akşamüzeri diğerleri de gelince, yemekten önce aralarında keyifli bir sohbet başladı. Asya sohbetin bitmemesi için içinden dua etmeye başlamıştı çünkü yemek kokuları fazlasıyla iştahını kapatmış hatta ara ara midesinin bulanmasına sebep olmuştu.

Elindeki yelpazenin hızını yüzüne doğru daha da arttırdı. Hava soğuk olmasına rağmen ona sıcak basıyordu. Eli yorulunca yelpazeyi sallamayı bırakıp, “Çok mu sıcak?” diye sordu.

Çoğunluk, “Yoo,” derken Onur araya girdi. “Sıcaklık her zaman ki seviyede ama rahatsız olduysan kısabilirim.”

“Hayır, gerek yok, elimi yüzümü yıkarsam iyi gelecek,” diyerek ayaklanınca Zeynep de ayaklandı.

“Hadi biz de yemeğe geçelim, çok acıktım.”

Diğerleri onu onaylarken Asya doğruca lavaboya girdi. Lavaboda işi bittikten sonra geri döndüğünde herkesi masada buldu ve içinin burkulmasına engel olamadı. Fatih’in olmayışı ilk kez onu bu kadar yalnız hissettiriyor ve üzüyordu.

Burnunu çekerek masaya oturduğunda, Leyla onun gözlerinin dolduğunu görür görmez, “Asya, sen iyi misin?” diye sordu.

Leyla’nın sorusuyla tüm gözler anında üzerine çevrildi ve Zeynep ondan önce Leyla’nın sorusuna cevap verdi. “Geldiğinden beri fazla duygusal davranıyor, sürekli ağlamaklı dolaşıyor.”

“Sanırım midemi üşüttüm, hasta oluyorum. Üzerine Fatih de gince böyle hassaslaştım.”

Semih samimi bir sesle, “Neyin var?” diye sordu.

Asya ağzındaki acı tatla yüzünü buruşturdu. “Midem biraz kötü. Hâlsizlik ve yorgunluk var. Her an grip olacaktım gibi hissediyorum. Ağzımın tadı da değişmek üzere, sanki metalik bir tat var. Tek istediğim, başımı yastığa gömüp Fatih gelene dek uyumak.”

Semih gülümsediği sırada Merih söz aldı. “Yarın hastaneye gel, KBB’ci¹ arkadaşla görüşelim. Bir baksın.”

Asya, Merih’e başını sallayıp yemeğine döndü ve peşinden diğerleri de yemeğine devam etti. Bir tek Onur yemeğine dönmemişti ve dikkatle Asya’nın yüzünü inceliyordu. Asya ona bakmasa da izlendiğini fazlasıyla hissediyordu. Bir süre sonra o hisse daha fazla kayıtsız kalamayıp bakışlarını Onur’a çevirdiğinde Onur’un

¹ KBB: Kulak, burun ve boğaz hastalıklarıyla ilgilenen uzmanlık dalı.

hâlâ kendisine baktığını gördü. Asya'nın baktığını fark edince o da diğerleri gibi yemeğine döndü. Asya, bunun sebebini anlayamadı fakat üzerinde de durmadı.

Asya, yemek boyunca değişken bir ruh hâliyle diğerlerinin keyifli sohbetlerine dâhil oldu fakat arada yine kendini yalnız hissediyor, odasına çekilmek istiyordu. Neden bunları yaşıyordu, bilmiyordu ama uyuduğunda her şeyin geçeceğine inanıyordu.

Yemekten sonra erkekler PlayStation'ın başına geçtiklerinde kızlar da koyu bir muhabbete dâhil olmuşlardı fakat Asya, uyku üzerinde iyice ağırlık yaptığından sürekli esniyordu. İçinin geçmemesi için elindeki acı kahveyi sıkıca kavradı, dudaklarıyla buluşturdu ve o anda Onur'la göz göze geldi. İkizler maç yapıyor, o da yanlarında oturuyordu. Asya, kızlarla sohbet ederken de her esnediğinde Onur'un bakışlarının kendine kaydığını görmüştü.

Daha fazla dayanamayıp, “*Ne var?*” der gibi başını hareket ettirdi. Asya başını hareket ettirince Onur da başıyla mutfağı işaret etti ve ayağa kalkıp mutfağa ilerledi.

Onur'un bu hareketi Asya'nın iyice meraklanmasına sebep olmuştu. Kızlara bir şey demeden ayağa kalkıp Onur'un peşinden mutfağa girdi ve girer girmez, isyan eder gibi “Onur, bir şey mi isteyeceksin? Zeynep'in doğum günü de yaklaştı,” dedi. Bunu dedi çünkü Zeynep'in her doğum günü öncesinde Onur onlardan yardım istiyordu.

Onur gülümseyerek sandalyeyi işaret etti. “Seninle biraz sohbet etmek istiyorum.”

Asya'nın kaşları merakla çatıldı. “Ne sohbeti?” diye sorarak, Onur'un işaret ettiği sandalyeye oturdu. Diyeceklerini merakla bekliyordu.

“Konuyu çok uzatmayacağım,” dedi ve aynı şekilde yanındaki sandalyeye oturdu. “Sen benim kardeşimin kartsısın ve biz seninle aynı zamanda abi kardeşiz.”

“Niye şimdi bunları söylüyorsun ki bana?”

“Bana açık olman için.”

“Hangi konuda?”

Onur derin bir nefes aldı. “Yani sen benim kardeşimsin ve ben bir doktorem. Bana karşı rahat ol, tamam mı?”

Asya, “Onur!” dedi sabırsızca. “Çıkar artık ağzındaki baklayı. Ne diyeceksen de.”

Onur pes eder gibi ellerini kaldırdı. “Tamam. Direkt söze gireceğim.” Hafif bir öksürükle genzini temizledi. “Fatih’le korunuyormusunuz, bilmiyorum ama sabahtan beri değişen ruh hâlin, duygusallığın, mide hassasiyetin, ağzındaki metalik tat, uykulu hâllerin ve sıcak basmaların gebe olduğuna işaret ediyor. Reglin gecikti mi?”

Onur’un sözlerini idrak etmek Asya’nın belki saniyelerini, belki de dakikalarını aldı ve bomboş gözlerle karşısındaki adamın yüzüne baktı Asya. Etrafını sanki bir sis sarmıştı ve bu sis yüzünden karşısındaki adamı göremiyordu. Üstelik karşısındaki adamın sadece görüntüsü değil, sesi de uzaklaşıyordu.

Çok geçmeden, Onur’un sesini derinlerden güçlkle duydu. “Asya, ben bir doktorem. Lütfen rahat ol. Eğer gecikmen varsa yarın sana Beta HCG testi yapmak istiyorum. Kesin tanıyı ancak kan tahliliyle koyabilirim.”

Onur’un sesi güç bela Asya’ya ulaştığında, Asya’nın beyni çok hızlı bir şekilde, âdet gecikmesi yaşayıp yaşamadığını hatırlamaya çalıştı lakin beyni ona ihanet ediyor gibiydi ve düşünme yetisini çoktan kaybetmişti. Ne zaman âdet olduğunu, gecikip gecikmediğini dahi hatırlamıyordu. Beyni resmen durmuştu.

Onur yeniden, “Geciktin mi?” diye sorunca zihninin gerisinden bir görüntü, ona ışık yaktı ve başını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi Asya.

“Geciktim.”

Asya, Onur’un genişçe gülümsediğini gördü fakat tamamen bulanık bir görüntü vardı karşısında. Sanki büyük bir buz kütesinin içine hapsolmuştu ve Onur’u o buzun içerisinden izliyor, aynı zamanda titriyordu. Tüm bedenini saran, dişlerinin birbirine vurmasına sebep olan bir titremeyle sarsılmaya başladı. Düşmemek için, buz kesmiş parmaklarını sandalyeye sardı. Onur’un da gülümseyen ifadesi yavaş yavaş silindi. “Hey, hey, sakin ol,” diyerek oturduğu yerden kalktı ve yanına gitti Onur. “Bakışların değişiyor, Asya, sakin ol.” Asya, Onur’un önünde diz çöktüğü gördü. Çok geçmeden, artık donmaktan başka işe yaramayan ellerinde bir sıcaklık hissetti. “İyi misin?”

İyi miydi kötü müydü, hiçbir fikri yoktu. Tek hissettiği, lunapark treniyle en tepe noktadan aşağıya doğru son sürat iner gibi kalbinin dizlerine kadar indiği idi. Zar zor başını sallayınca Onur yeniden

gölümsedi ve ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerledi. Böylelikle ellerindeki sıcaklık da onu terk etti.

Onur'un ne ara gidip ne ara yanına içi su dolu bardakla döndüğünün farkında bile değildi. An ve mekân algısını yitirmiş gibi, bir boşlukta mutlulukla süzülüyordu. Burnunun önünde duran bardağa bakınca âna geri döndü ve titreyen parmaklarına komut vererek bardağı Onur'un elinden aldı.

Bardağı dudaklarıyla buluşturmayı çok istedi ama titreyen eli buna izin vermedi. Suyun birazını üzerine dökünce Onur bardağı elinden geri aldı. "Ortada henüz net bir şey yok. Bu söylediklerim aynı zamanda hastalık işaretleri. Fatih'in gitmesinden dolayı günlerdir yaşadığın stres ve üzüntü de regl gecikmesine sebep olabilir. Kan testi bize kesin sonucu verecektir. O yüzden şimdi sakın ol."

Onur, Asya'nın cevap vermesini beklemeden bardağı dudaklarıyla buluşturdu ve sudan içmesine yardımcı oldu.

Asya, Onur'un yardımıyla suyu içmeye çalışırken, dediklerini de zihninde tarttı. Gerçekten de hamile olmayıp, günlerdir yaşadığı stres ve kuruntular yüzünden âdet gecikmesi yaşamış olabilirdi. Üst üste çok fazla sorun yaşamıştı ve bedeni, tüm bunlara tepki vermeye başlamış olabilirdi. Sakin olmalıydı. Sonunda onu fazlasıyla üzecek bir umuda kendini bir anda kaptırmamalıydı.

"Kaç günlük bir gecikmen var? En son gördüğün reglinin ilk gününü söyler misin? Bir de döngü uzunluğunu..."

Onur'un ardı ardına sorduğu sorular, Asya'nın daha önce hiç karşılamadığı kadar zor sorulardı çünkü zihni, yaşadığı adrenalinden dolayı ona ihanet etmeye devam ediyordu. Hiçbir sorunun doğru cevabını hatırlamıyordu.

Bardaktan uzaklaşıp gözlerini kısıarak, bir kez daha düşünmeye zorladı kendini. Döngüsünü hesaplamaya çalıştı. Onur'un sorularına doğru cevaplar vereceğinden emin olunca sessizliğine son verip, en son reglinin ilk gününü ve döngüsünü söyledi. Onur da tıpkı Asya gibi gözlerini kısıtı ve kendince bir hesaplama yaptı. Hesaplaması bittiğinde dudaklarına yeni bir tebessüm ev sahipliği yaptı. "Eğer gebeysen şu an 5 haftalık."

Asya'nın az önce kendini gebe olmama ihtimaline ve sakın kalmaya ikna etme çabaları Onur'un sözleriyle yerle yeksan oldu ve kalbi bir kez daha bedeninin her bir zerresinde heyecanla attı. Yine

de içinden bir ses, her ihtimali düşünmesini ve kendini koyvermesini söylüyordu.

Onur'un elinden bardağı hızlıca alıp bu defa kendi çabasıyla bir yudum içerek, kurumaya hazır olan ağzının içini ıslattı. "Şu an sakın kalmama hiç yardımcı olmuyorsun."

Onur bardağı Asya'nın parmaklarının arasından çekip masanın üzerine bıraktı ve az önce kalktığı sandalyeye geri oturdu. "Her ihtimali değerlendiriyorum, diyelim," dedi ve kapıya doğru kısa bir bakış attı. "Kan testini yine yapacağım ama eğer beklemeyelim dersin kliniğime geçelim. Gebelik varsa ultrasonla 5. haftada keseyi çok net görürüz hatta kalp atışını duyma ihtimalimiz bile var ama bu düşük bir ihtimal. Kalp atışını genellikle 6. haftadan sonra duyarız, riskli gebeliklerde ise transvajinal¹ ultrasonla 5. hafta duyabiliriz. Şu an için gerekli bir durum değil."

Onur'un ağzından çıkan her kelimeyle Asya'nın kulakları uğulduyor, gözlerinin önünde bir ışık hüzmesi belirip kayboluyordu. Biraz daha böyle konuşmaya devam ederse heyecandan bayılacaktı.

Onur'a tam cevap verecekti ki uzaktan telefonunun sesini duyar gibi oldu. Aynı saniyeler içinde Zeynep, elinde telefonuyla içeri girdi. "Fatih arıyor," diyerek telefonu Asya'ya uzattı.

Asya'nın Fatih'in adım duymasıyla ayağa fırlaması bir oldu. Aynı anda gözleri de dolmuştu. Onur da ayağa kalktı. "Sakın!" dedi. "Sakın ona bir şey söyleme, yoksa seminer dinlemez, atlar gelir."

Zeynep ise gözleri dolmuş Asya'yla panikleyen Onur'u şaşkınlıkla izliyordu. Bakışlarını şüpheyle kısıp, "N'oluyor be?" diye sordu.

Asya, Zeynep'e cevap vermeden yanma adımladı ve elindeki telefonu işaret ederek, "Ben konuşamam," dedi. Hissettiği panikten ve gebe olma ihtimalinden dolayı dizleri titriyordu. Dizlerinin üzerine çökmesi an meselesiydi. "Sen konuş ve uyuduğumu söyle."

Zeynep, Asya'nın tedirgin hâlini görünce endişeyle ona baktı. "Korkutuyorsun beni, iyi misin?"

Asya, "İyi olacağım," dedi ve sözlerini desteklercesine başını hareket ettirdi. "Ama Fatih sesimi duyarsa bir terslik olduğunu anlar. Şu an durumu toparlayacak gücüm yok. Lütfen, sadece uyuduğumu söyle."

¹ Transvajinal: Vajina yoluyla yapılan veya vajina içinden uygulanan tıbbi işlem ya da görüntüleme yöntemi.

Zeynep, onun ne yapmaya çalıştığını anlamayıp bakışlarını Onur'a çevirdi. Onur da elindeki telefonu işaret edince sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. "Tamam, konuşacağım ama siz de bana neler olduğunu anlatacaksınız."

Asya ve Onur aynı anda başını sallayınca Zeynep telefonu açtı ve Fatih'in konuşmasına izin vermeden, "Fatih, ben Zeynep. Asya uyu-yakaldı, ben açmak zorunda kaldım," dedi dümdüz bir sesle. O da tedirgin olmuştu ve neden bunu yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Asya, Fatih'in sesini duyabilmek için telefonu hoparlöre vermesini istedi ve o an Fatih'in kaygılı sesini duydu. "Erken değil mi? Ayrıca bana yazmadan yatmazdı, hasta mı oldu yoksa?"

Asya panikle, ellerini "*Hayır,*" anlamında salladı. Fatih'e yazmadan yatma detayını atlamıştı ve şu an aklına mantıklı bir bahane gelmiyordu. Yaklaşık 15 dakikadır beyin yiyen amip gibi davranıyordu.

"Hayır, hasta değil," dedi Zeynep ve verebileceği bir cevap bulmak umuduyla Onur'la ikisinin yüzüne baktı. Onur, Fatih'e yalan söylemeyi reddeder gibi başını öne eğince Zeynep, ona kötü kötü baktı. En sonunda da "Defne'yi o uyutmak istedi. O, Defne'yi uyutmaya çalışırken bizim kız, Asya'yı uyutmuş ama istiyorsan kaldırabilirim. Hasta olmadığını kendin duymuş olursun," dedi.

"En azından benim söyleyebileceğim her şeyden daha mantıklı bir yalan söyledi," diye düşündü Asya.

Fatih, sesinin tınısından tam olarak rahatlamadığını belli etse de az öncekine göre daha sakin bir sesle, "Kaldırma, sabah konuşuruz," dedi ve telefonu kapattı.

Fatih'in, Asya ile konuşmadığı için hayal kırıklığına uğramış sesini duymak Asya'nın yeniden gözlerinin dolmasına sebep oldu ve içi suçluluk duygusuyla ezildi. Kendini konuşabilecek kadar iyi hissettiğinde onu arayacağına dair telkinler vererek, suçluluğunu hafifletmeye çalıştı ve Zeynep'in elinden telefonunu aldı.

Zeynep de kollarım göğsünde bağladı ve cevap bekleyen bakışlarını üzerlerine dikti. "Sizi dinliyorum."

Onur, söyleyip söylememe kararını Asya'ya bırakarak sessiz kalmayı tercih edince Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Şu an için ortada kesin bir şey yoktu ve kesinliği olmayan bir heyecan için Gökçe ile Semih'i üzmeyi asla istemiyordu.

“Söyleyeceğim ama çığlık atmak yok. İçeridekilerin bilmemesi lazım.”

Zeynep, göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü ve dostane bir tavırla ellerini sıktı. “Kötü bir şey yok, değil mi?”

Asya başını iki yana salladı. “Hayır, aksine iyi bir şey var. Tabii varsa...” Onur’a kısa bir bakış attı. “Onur, hamile olmamdan şüpheleniyor.”

Gözleri şaşkınlıkla büyüyen Zeynep, tepki vermek için dudaklarını araladı. Asya onun büyük bir tepki vereceğini anlayınca, ani bir hareketle susmasını işaret etti. “Gökçe’nin üzülmesini istemiyorum. Netleşmeden bir şey demeyelim.”

Zeynep’in yüzündeki şaşkınlıkla heyecan gitti, yerine hüznün yerleşti. Ardından Asya’nın ellerini bırakıp ona sıkıca sarıldı. “Asya’m, çok mutlu oldum, tebrik ederim.”

Buruk bir tebessümle aynı şekilde sarıldı Asya da. “Tebrik için çok erken, yarın belli olacak.”

Zeynep, “Daha erken öğrenemez miyiz?” diyerek Asya’dan ayrıldı ve bakışlarını Onur’a çevirdi. “Yanında gebelik kiti var mı?”

Onur anlamsızca Zeynep’e bakıp, “Niye yanımda gebelik kiti taşıyayım ki? Yolda, gözüme kestirdiğim kadınlara ‘*Acaba hamile olma ihtimaliniz var mı?*’ diye sormak için mi?” dediğinde Zeynep hırsıyla soludu.

“Onur, ben şimdi seni gözüme bir kestiririm, aklın başından gider.”

Onur suçunun olmadığını belli edercesine ellerini kaldırdı. “Ama Zeynep’im, sorduğun soru mantıklı mı yani? Ne yapacağım ben gebelik kitini?”

Zeynep, “*Bana ne?*” anlamında omuzlarını silktiğinde Asya araya girdi. Onların tatlı atışmalarını izlemek keyifli olabilirdi ama diğerlerine yakalanmaları an meselesiydi. “Burada biraz daha oyalanırsak içeridekiler bir şey olduğundan şüphelenecek, artık içeri girelim.”

Zeynep ve Onur hak verircesine başlarını sallayınca yeniden içeriye girdiler. Neyse ki ikizler hâlâ PlayStation’ın başındaydılar ve kızlar da Leyla’nın izlettiği videoya takılı kalmışlardı.

Asya rahat bir nefes vererek, Onur’un göz hapsinde kızların yanına ilerledi. Onur, Asya’nın heyecandan bayılmasından çekiniyor ve gözlerini asla üzerinden ayırmıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, diğerleri gittiğinde Zeynep, Asya'nın başına dikilip, "Bence gidip ultrasonda görelim minik bebeğimizi," dedi ve avuç içini Asya'nın karnının altına bastırdı. Elini bastırmasıyla birlikte Asya'nın içinden tuhaf bir karıncalanma geçti. Daha önce elini Zeynep'in, Leyla'nın ve Gökçe'nin karnının altına bastırdığında, bir gün onların da aynısını onun için yapacaklarını hiç düşünmemişti ve şu an Zeynep'in elini hissettiğinde duyguları tamamen sarpa sarmıştı. Ağlamakla gülmek arasında gidip geliyordu. Çok başka hissediyordu, hiç olmadığı kadar başka hissediyordu.

Bakışları, onu izlemeye devam eden Onur'a kaydı. Onur, Asya'nın vereceği cevabı bekliyordu fakat aynı zamanda oldukça yorgun görünüyordu. Birkaç saat sonra işe gidecekti ve en az 1 saatini harcaması hâlinde –ki yol da hesaba katıldığında bu süre daha da uzayacaktı– iyice uykusuz kalacaktı. Asya, bunu ona yapamazdı. Nasılsa birkaç saat sonra da hamile olup olmadığını öğrenebilirdi.

Yorgun bir tebessümle Zeynep'in yüzüne baktı. "Çok geç oldu ve kendimi oldukça uykusuz hissediyorum. Ayrıca Fatih'e yalan söylediğim için de huzursuzum. Onu aramak, sesini duymak istiyorum. Aramızda iki saat olduğu için henüz uyumamıştır."

"Ama bebeği görecektik... Hiç mi heyecanlanmıyorsun?"

Zeynep, Asya'nın içinden geçenleri bilse bir saniye bile beklemez, onu elinden tuttuğu gibi kliniğe götürürdü. "Heyecanlanmaz olur muyum? Sadece, kesin olmadığı için gece gece macera yaşamak istemiyorum."

Zeynep pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Pekâlâ, dediğin gibi olsun. O zaman iyi geceler."

Asya her ikisine de iyi geceler diledikten sonra yanlarından ayrılıp, onun için hazırladıkları odaya gitti ve kapıyı kapatır kapatmaz sırtını kapıya yasladı. Gülmek istiyordu ama heyecanının yarım kalmasından korkuyordu. Dudaklarının gerilmesini önlemek için alt dudağını dişledi fakat gözlerinin kapanmasına ve elinin karnının altına gitmesine engel olamadı. Eğer orada minik bir mucize varsa, kalbi Fatih'le onun için atıyordu ve yine o mucize oradaysa, Fatih dünyanın en mutlu adamı olacaktı. Tıpkı Asya'nın dünyanın en mutlu kadını olacağı gibi...

Burnunda sızlama hissedince, gözlerini hızlıca aralayıp elini geri çekti Asya. Fatih'le konuşmadan önce yeni bir duygusallığa daha

giremezdi. Ayrıca Fatih huzursuzluğunu anlarsa, onu sakinleştirmek için doğruyu söylemek zorunda kalırdı. Her iki durumda da, Fatih'in kendisi için çok önemli olan seminerden erken dönmesine sebep olurdu.

Yaslandığı yerden doğrulup yatağa girdi ve ışığı kapatıp, Fatih'in uyumamış olmasını umut ederek onu aradı. Telefon birkaç kez çalındıktan sonra, ondan kilometrelerce uzakta olan sevdiği adamın sesini duydu. "Güzelim."

Asya özlemle içini çekti. "Uyumuyordun, değil mi?"

"Hayır ama senin aramanı beklemiyordum. Uyuyakalmışsın."

Asya hüznle omuzlarını düşürdü ve sanki daha az suçlu hissettirecekmiş gibi gözlerini kapatıp, başlattığı yalana devam etmek zorunda kaldı. "Defne acıkınca uyandı, o uyanınca ben de uyandım. Sesini duymadan yeniden yatmak istemedim."

"Defne nasıl? Yanımdaymış gibi bebek kokusu burnuma kadar geldi."

Fatih'in, içini ısıtan gülümsemesini duyunca gözlerini araladı. Dudaklarını birbirine bastırdığında, elinin karnının altına gittiğinden habersizdi. Ta ki avucundaki sıcaklığı teninde hissedene kadar... "İyi," dedi kısık bir sesle. "Karnını doyurduktan sonra yeniden uykuya daldı."

Fatih'in derince soluyuşundan bebek özlemi açıkça belli oluyordu ama Fatih, Asya'nın üzerinde baskı kurmak istemediği için bunun zamanı konusunda tek kelime etmiyordu. Konuyu değiştirir gibi, "Bizimkilerle nasıl geçti?" diye sordu.

"Güzeldi. Önce yemek yedik. Yemekten sonra erkekleri PlayStation'dan kaldırmak zor oldu. Onur her zaman olduğu gibi yenilmelere doyamadı."

Fatih gülmeye başlayınca Asya konuşmaya devam ederek, "Siz neler yaptınız?" diye sordu.

"Babamla baba oğul takıldık biraz." Gülümsemesi kesildi, sıkıntılı bir soluk aldı. "Kafamı karıştıran bazı tıbbi konulardan söz ettik, diyelim."

Asya, Fatih'in babasıyla Oğuz hakkında konuştuğundan emin-di ama sormak istemiyordu. Fatih'in de açıkça konuşmaması, zaten anlatmak istemediğini gösteriyordu.

Asya onun sıkıntısını almak istercesine, “Seni özledim,” dedi hasretle. Yanında olsa sımsıkı sarılır, kokusunu içine çekerti.

Fatih’in de özlemi, kuvvetli iç çekişinden belli oluyordu. “Ben de seni özledim. Şu an sıcaklığını hissedememek içimi üşütüyor.”

Asya, “Benim de,” dedi kırık bir tebessüm eşliğinde. “Neyse ki sadece bir hafta... Sonra, bir daha hiç ayrılmak yok, bensiz bir yere gitmek yok.”

Her ne kadar Fatih’in ısrarlarına rağmen Asya, işinden dolayı onunla gidememiş olsa da Fatih, suçu minnetle üzerine aldı. “Asla yok,” dedi fısıltıyla. Fatih’le konuştukça Asya’nın içine her saniye huzur ekiliyordu ve o huzur iyice mayışmasına sebep oluyordu. Mayışmasına engel olamayarak esnemeye başlayınca Fatih gülümsedi. “Sabah erken kalkacaksın, daha fazla uykusuz kalma.”

Asya, Fatih’i tam onaylıyordu ki aklına Selin’in mesajı geldi. “Yarın Selin’e gideceğim. İş iptal olmuş, ona gitmemi istiyor.”

Asya’nın içinden küçük bir kıkırtı geçti. Eğer hamileyse, Selin’in vereceği tepkiyi görmekten kesinlikle keyif alacaktı.

Fatih ise onun keyifli hâllerinden habersiz, “Eğer ısrar ediyorsa ve sen gitmek istemiyorsan ablamla konuşabilirim. Buna mecbur değilsin,” dedi.

“Hayır,” diyerek karşı çıktı Asya. Selin’i kesinlikle görmek istiyordu. Özellikle, iyimser hâllerinin altında yatan gerekçeleri fazlasıyla merak ediyordu. “Gitmek istiyorum, hanidir görüşmüyorum onunla da.”

“Tamam öyleyse,” dedi Fatih ve yeniden içini çekti. “Kendine dikkat et, benim için her şeyden önemlisin. Seni çok fazla seviyorum.”

Asya iyice mayışmış bir hâlde, “Ben de seni çok seviyorum,” dedi ve telefonu bıraktıktan sonra elini karnının üzerine sararak gözlerini kapattı.

Ertesi sabah daha güneş doğmadan gözlerini araladı. Normalde yataktan kalkmak çok zor gelirken bu sabah içindeki heyecandan dolayı, az uyumasına rağmen oldukça dinç uyanmıştı. Odadan çıkıp doğruca lavaboya girdi. İçi kıpır kıpırdı, ayakları sanki yere basmıyordu.

Lavaboda işi bittikten sonra kahvaltılık bir şeyler hazırlamak için mutfağa gittiğinde, Zeynep’i kucığında Defne’yle buldu. Bir yandan mama hazırlıyor, bir yandan ona şebeklikler yapıyordu.

Gülümseyerek “Günaydın,” dedi.

Zeynep, Asya’yı görür görmez yeniden Defne’ye döndü. “Teyzemiz de uyanmış. Biliyor musun annem, büyük bir ihtimalle sana bir kardeş geliyor.”

Asya heyecanını gizlemek istercesine gözlerini devirdi. “Henüz bir şey belli değil, teyzem. Sen annene bakma,” diyerek onların yanına gitti ve Defne’yi kucağına alarak, burnunu boyun girintisine dayayıp kokusunu içine çekti. Bebek kokusu öyle huzur vericiydi ki insana tüm sıkıntılarını, sorunlarını unutturabilecek bir güce sahipti.

Tıpkı Asya gibi Zeynep de gözlerini devirdi. “Ben de ‘Büyük bir ihtimalle,’ demiştim,” diyerek, ısıttığı mamaya geri döndü.

Asya, Defne’nin kokusunu bir kez daha içine çektikten sonra onu annesine verip, kahvaltılık bir şeyler hazırlamak için buzdolabına yöneldi. Onur yanlarına geldiğindeyse masayı çoktan hazırlamışlardı. Keyifli ama aynı zamanda hızlı bir kahvaltıya başladılar.

Kahvaltıdan sonra evden çıktıklarında Asya heyecandan ölmek üzereydi. Onur’un kliniğine yaklaştıkça kalbi ağzında atıyordu. Daha önce bu kadar heyecanlandığını hiç hatırlamıyordu.

Kliniğin önüne gelince, arabadan inmeden önce küçük bir nefes aldı. “*Sanırım ruhumu arabada teslim edeceğim,*” diye düşündü. Bu kadar heyecanı kalbi kaldırmayacaktı.

İçindeki heyecana sert bir set çeken, zihninin gerisindeki karanlık düşünceler oldu. Bir an arabadan inmek istemedi çünkü herhangi bir olumsuz haber almaktan korkuyordu.

Onur, onun düşüncelerini anlamış gibi arabanın kapısını açtı ve inmesi için elini uzattı. “Endişelenme. Bugün olmazsa yarın... Yeni evlisiniz, eninde sonunda bir yeğenim olacak.”

Asya sessiz kalıp, zoraki bir tebessümle elini uzattı ve arabadan inip, düşmemek için Zeynep’in koluna girdi. Bacaklarının onu taşımayacağına dair şüpheleri vardı. “*Muhtemelen kapının önünde beni taşıma işine son verecekler, yığılmama sebep olacaklar,*” diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Sıkıntıyla soluyup, sakın kalmak için kendine telkinler vermeye başladı ve sessiz bir şekilde yürümeye devam etti.

Kliniğe girer girmez ceketlerinden kurtuldular ve Onur, Asya’nın yatması için ultrason cihazının yanındaki sedyeyi işaret etti.

Asya sessizce onu onaylayıp sedyeye uzandı. Garip bir şekilde Zeynep de sessizdi. Genellikle kıpır kıpır olan Zeynep bile heyecandan sesi kesilmiş bir hâlde sonucu bekliyordu.

Odanın karanlığı da Asya'nın zihnindeki karanlık düşüncelere ekstra kasvet yüklemişti. Bu dakikaların bir an önce son bulmasını istiyordu Asya.

Onur ultrason cihazıyla uğraştıktan sonra Asya'ya döndü. Zeynep de yanlarında dikilmişti ve Onur'un demesine gerek kalmadan Asya'nın karnını açıp, kopardığı peçeteyi pantolonunun bel kısmına yerleştirdi. Onur odadaki stresi azaltmak istercesine başıyla Zeynep'i işaret edip, "Aynı zamanda asistanım olur kendileri," dedi ve göz kırptı.

Onur'un eğlenen ifadesinin aksine, "Onur!" dedi Zeynep gergin bir sesle. Sesinin tınısı, şaka kaldıramayacağını açıkça belli ediyordu. "Hadi, artık bak şu keseye. Öleceğim şimdi meraktan."

"Ben de ölmek üzereyim," dedi Asya aynı gerginlikle. "Onur, yap şu işi artık. Ne olacaksa olsun."

Onur umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı. "Kızlar, sakın ama. Bu şartlar altında çalışmam."

Zeynep'le Asya aynı anda, "Onur!" deyince Onur gülmeye başladı.

"Size de şaka yapılmıyor."

"Hiç sırası değil."

Onur, Zeynep'i es geçip elindeki alete jel sürdü ve onu Asya'nın teniyle buluşturmadan önce, tam karşısındaki monitörü işaret etti. "Hazır mısınız?"

"Hazırız Onur, hazırız, hadi artık."

Asya, Zeynep'in sabırsızlığına karşılık gülümseyip başını salladı. "Hazırım."

Onur derin bir nefes alıp, aleti Asya'nın kasiğine bastırarak gezdirmeye başladı. Kendi de önündeki monitöre döndü.

Asya, gözlerinin önündeki monitörde bir karaltı belirince dikkatle bakmaya başladı ama karaltıdan hiçbir şey anlamıyordu. Tedirginlikle ekranı izlemeye devam etti ve Onur'un baskısının arttığını hissetti.

Onur, elindeki aleti iyice bastırarak ve aşağı doğru çekerek, pantolonunun biraz daha aşağı inmesine sebep oldu. Çok geçmeden, gülümseyen bir sesle, "Tam da tahmin ettiğim gibi, bizim ufaklık

buradaymış,” deyince, Asya duyduğu her kelimeyi tek tek sindirmeye çalıştı.

Duyduklarına inanamıyormuş gibi, bakışlarını monitörden ayırıp Onur’a baktı. “Gerçekten mi?”

“Ayy!” diyerek sevinçle el çırttı Zeynep de. “Teyze oluyorum.”

Onur’un da ağzı kulaklarındaydı. Asya’nın kasığındaki cihazı hareket ettirmeye devam ediyordu. “5 hafta 2 günlük.”

O an Asya’nın kulakları duyma yetisini kaybetmiş gibi ona ihanet etti. Asya o saniyeden itibaren ne Zeynep’i ne de Onur’u doğru dürüst duyabildi. Çok başka bir boyuta geçmiş gibiydi. İçinde Fatih’le ona ait bir can taşıyordu ve kalp atışlarını duyamasa bile kalbinin tam ortasında sanki onu hissediyordu. O hisle büyük bir rahatlama yaşadı.

Bir süre monitöre şaşkın şaşkın bakarak gülümsedi Asya. Ne zaman gerçek kafasına dank etti, o zaman gülümsemeyi bırakıp panikle Onur’a döndü. Kalp atışlarını duyamıyordu ve kapıldığı heyecandan dolayı Onur’un dün gece söylediklerini aklından tamamen çıkarmıştı. “Neden kalp atışlarını duyamıyorum, kötü bir durum mu var?”

Onur olabildiğince anlayışlı bir sesle, “Dün gece de söylediğim gibi, bu haftalarda kalp atışları genellikle duyulmaz. Duyabilmem için transvajinal ultrason yapmam gerekiyor ama şu an için öyle bir şeye gerek yok. Bir hafta sonra yeniden muayene edeceğim. Yüksek bir ihtimalle haftaya duyarız,” dedi, ardından ağzı kulaklarına vardı. “Kalp atışlarının duyulması için babasını bekliyor.”

Babasını...

Onur’un ağzından çıkan kelimeyle Asya boğazının sıkıştığını hissetti.

Bir kelime insanı gözyaşlarına boğabilir miydi? Asya’yı boğmaya yetmişti.

Dudaklarının arasından güçlü bir hıçkırık koptu Asya’nın. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onur panikle, “Canını mı yaktım?” diyerek cihazı karnının üzerinden hızlı bir şekilde çekti.

Asya, bu soruya sesli cevap veremese de hıçkırıklarının arasında başını sağa sola salladı. Zeynep de eline aldığı peçeteyle Asya’nın yanına gelerek, karnının üzerindeki jeli temizlemeye başladı. Onun da gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Onur onu fark eder etmez, “Zeynep'im,” dedi yarı panikle, yarı şaşkınlıkla. “Sana n'oldu?” Ardından ikisine baktı. “Niye ağlıyorsunuz?”

“Mutluluktan,” dedi Zeynep ve Asya'nın kalkmasına yardımcı olup ona sımsıkı sarıldı.

Asya'nın buna öylesine ihtiyacı vardı ki Zeynep'in dostluğuna minnetle sarıldı ve kolları arasında hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Yaşlı gözlerle Onur'a baktığında, Onur'un başını sağa sola salladığını gördü. “Siz kadınları anlamak gerçekten çok zor. Seviniyorsunuz, ağlıyorsunuz; üzülüyorsunuz, ağlıyorsunuz; sinirleniyorsunuz, ağlıyorsunuz... Sizi asla anlamıyorum.”

Asya bir an ağlamayı bırakıp Onur'a gülmek istedi ama ağlamak da öyle tatlı geliyordu ki, bırakamıyordu. Fazla değişken bir ruh hâline bürünmüştü. Yine de, bu geçici durumu hevesle ağırlamaya razıydı.

Birkaç dakika daha ağladıktan sonra Zeynep'ten ayrılıp sedye-den indi ve üzerini topladı.

Onur'un bakışları, üzerindeydi. “İyi misin?” diye sordu. Asya olumlu anlamda başını sallayınca, “O zaman kanını alalım. Kan değerlerini görmek istiyorum,” dedi Onur.

Asya aniden damarlarından kanının çekildiğini hissetti ve korku dolu gözlerle Onur'un yüzüne baktı. Hâlâ iğne korkusunu aşamamıştı. Dün gece söylediğinde fazla etkilenmemişti ama şimdi o anın geldiğini hissetmek çok başkaydı. Yavaşça yutkunup, “Şart mı?” diye sordu.

Onur, onun korkusunu bildiği için pis pis sırttı. “Şart ve bu, daha yolun başı. Öyle çok iğneyle karşı karşıya kalacaksın ki...”

Asya gözlerini kısıp ters bir ifadeyle dudaklarını araladı. “Acımasısın!”

Onur gülmeye devam ederek kanın alınması için Asya'yla birlikte odadan çıktı.

Tüm korkusuna rağmen kanı alındıktan sonra, işe daha fazla geç kalmamak için sonucu beklemeden Onur'un yanından ayrıldı. Onur onu sonuçlar çıkınca arayacak, sonrasında gebelik boyunca yapması gerekenleri uygulamaya başlayacaktı.

Doktoru en yakın arkadaşlarından biri olduğu için kendini oldukça şanslı hissediyordu Asya.

Akşamüzeri iş çıkışı Onur'un dediklerini almak için eczaneye uğradığında, eczanenin tam karşısında bebek mağazasını görünce ayakları onun kontrolünün dışında ilerledi ve kendini bir anda mağazanın içinde buldu Asya. İçeri girer girmez burnuna bebek kokusu gibi çok hoş bir koku çarptı ve içini sıcacık yaptı. Adımlarını yavaş yavaş reyonların arasına attı. Hiçbir şey almayacak olsa da minik kıyafetlerin arasında gezmek oldukça keyif veriyordu.

Asya bir süre öylece gezdi mağazanın içinde. Keyifli gezintisine son veren, telefonunun sesi oldu. Selin'in aradığını gördü. Hâlâ eve gitmediği için, nerede kaldığını merak ediyor olmalıydı.

Asya telefonunu açınca yanılmadığını anladı. "Nerede kaldın?"

"İyiym canım, sen nasılsın?"

Selin umduğu cevabı alamayınca sinirli bir soluk aldı. "Zevzekliği bırak. Çok açım. Gel artık yoksa sensiz başlayacağım."

Asya hüzünle bebek eşyasına bakıp, "En geç yarım saate gelirim," dedi ve telefonu kapattı. Adımlarını tam kapıya doğru çevirmişti ki gözleri bebek patiklerine takılı kalınca, Selin'e hala olacağı haberini nasıl vereceğini bulmuş oldu.

Beyaz patikleri eline aldığı anda bedeninden ufak, hoş bir sızı geçti. Gülümseyerek kasaya gitti ve hediye paketi yaptırıp, ağzı kulaklarında mağazadan çıktı.

Dakikalar sonra eve vardığında, Selin hoşnutsuz bir ifadeyle onu karşıladı. "Ağaç oldum."

Asya gülümseyerek onun yanaklarını sıktı ve parmaklarını yanaklarından çekmeden başını sağa sola salladı. "Sana hediye almak için geciktim."

Selin, parmaklarının arasından kurtulup ters ters yüzüne baktı. "Senden hediye isteyen oldu mu?"

Asya, gözlerini devirip içeri girdi ve ceketini çıkarırken, "Hediye genellikle istenmez zaten. İnsanlar, içinden geldiği için hediye alır," dedi ve ardından doğruca mutfağa ilerledi.

Mutfağa girdiğinde masanın hazırlanmış olduğunu gördü. Masaya bakılırsa, geldiği için Selin'in özendiği açıkça belli oluyordu. Beğeni dolu bir ısıklık çaldı. "Geleceğime bu kadar sevineceğini bilseydim daha erken gelirdim."

Selin, onun omzuna hafifçe çarparak sandalyeye doğru ilerledi. "Ben sevgimi dile getirmem."

Asya bilmiş bir ifadeyle tek kaşını kavislendirdi. “Ben de seni seviyorum.”

“Artık yesek mi?”

Selin bıkkınlıkla konuşunca Asya elindeki hediye paketini masanın üzerine bıraktı. “Ellerimi yıkayıp geliyorum, sakın ben gelmeden açayım deme.”

“Emin ol, meraklı değilim.”

“İşte ondan hiç emin olma.”

Asya göz kırparak mutfaktan çıktı. Mutfığa döndüğünde, Selin elindeki şarap bardaklarını masaya bırakıyordu. Yerine geçip önündeki bardağı yana doğru çekti. “İçmeyeceğim.”

“Neden? Sohbet için gevşetirdi.”

“Birilerinin sohbet etmek için gevşemeye ihtiyacı var sanırım. Son günlerdeki iyimserliğinin sebebini mi anlatacaktın yoksa?”

Selin, Asya’nın beklediğinin aksine keyifli diyebileceği bir iç çekti. “İyimser değilim. Her zamanki hâlim...”

Asya alay eder gibi gülmeye başladı. “Her zamanki hâlini bilmesek...”

“Bence kaşınıyorsun.”

Asya’nın bu defa dudaklarına şeytani bir gülüş ev sahipliği yaptı. “Artık tehditlerini boşa çıkaracak bir silah var elimde.”

Selin yemeğine başlayıp, başını yemeğinden kaldırmadan “Öyle mi?” diye sordu. “Neymiş bakalım o silah?”

Asya masanın üzerindeki paketi alıp ona uzattı. “Silahım burada.”

Selin, paketi onun elinden alıp, ağırlığını tartar gibi salladı. “Koz olamayacak kadar hafif.”

“Bence bilmişliği bir kenara bırak.”

Selin omzunu silkeleyip paketi açmaya başladı. Asya onun vereceği tepkiyi bilmiyordu lakin heyecandan ellerinin yeniden buz kestiğini hissediyordu.

Selin paketi açıp elindeki küçük kutuya baktı. “Bu ne?”

“Açarsan göreceksin.”

Selin gözlerini devirip, “Ne bu gizemli hâller, söylesen ölür müsün?” diye söylene söylene kutuyu açmaya başladı.

Selin’in söylenmesine son veren ise kutuyu açmasıyla birlikte gözlerinin önünde duran iki minik patik oldu. Hızla başını çevirip,

“Yoksa?” dediğinde, Asya ağız kulaklarında, başını aşağı yukarı hareket ettirdi.

“Hamileyim ve sen, hala oluyorsun.”

Selin bir Asya’ya, bir de patiklere baktı, ardından ayağa fırlayıp Asya’yı kucağına aldığı gibi kendi etrafında bir tur döndürdü. “Hala oluyorum. Heyt be! Bundan daha iyi bir haber alamazdım.”

Asya şaşkınlık içinde, “Selin, n’apıyorsun? İndir beni,” diyerek Selin’in kucağından indi. “Ne gücü var kızım sende?”

Selin onu duymuyormuş gibi patikleri yeniden eline aldı. “Fatih ne dedi, nasıl tepki verdi?” Gülme ile çığlık arasında ince bir ses çıkardı. “Kardeşim baba mı oluyor şimdi?”

Fatih’in adını duyunca Asya hüznle içini çekti. “Haber yok. Ben de bu sabah öğrendim zaten. Onur şüphelendi, sabah ultrasonla baktı, sonra keseyi gördük.” Patiklerin içine sıkıştırdığı ultrason fotoğrafını Selin’e işaret etti. “İşte miniğimizin ilk fotoğrafı.”

Selin ultrason fotoğrafını eline alıp, az önce fırladığı sandalyeye tekrar oturdu ve fotoğrafı incelemeye başladı. Fotoğrafta küçücük bir noktadan başka bir şey olmasa da Asya, Selin’in ilk kez gözlerinin dolu olduğunu gördü ve kaşlarının şaşkınlıkla havalanmasına engel olamadı. Karşısında kızlardan birinin ya da Fatih’in gözlerinin dolduğunu görse onun gözleri de dolar hatta çoktan ağlamaya başlardı fakat karşısındaki kişi Selin olunca tek yaptığı, şaşkınlıkla bakmak oldu.

Asya, Selin’e, Selin de fotoğrafa bir süre sessizce baktılar. Sessizliği kıran, kapının çalınması oldu. Selin hızla gözlerini sildi. “Kapıcıdır muhtemelen. Sen kapıya bak, ben yüzümü yıkayıp geliyorum,” deyince Asya başını salladı ve oturduğu yerden kalkıp kapıyı açmaya gitti.

Kapıyı açtığında ise hiç görmek istemeyeceği bir manzarayla karşı karşıya kaldı ve nefesini tuttu.

Devran Komutan’ı tam karşısında, bir elinde şarap şişesi, diğer elinde iki kadeh ve dişlerinin arasında tuttuğu kırmızı gülle, tıpkı Asya’nın ona baktığı gibi şaşkınlıkla Asya’ya bakıyordu.

Asya’nın yaşadığı kısa şoktan kurtulmak için yutkunmasıyla olayın gerçekliğini idrak etmesi bir oldu. Gırtlığından kopacak kahkahaya geri dönmesi için emirler yağdırırken, Devran Komutan’ının sesini duydu. “Asya!” Devran Komutan’ın şaşkınlığı sesinden belli

oluyordu fakat dişlerinin arasında duran gül, sesinin tuhaf çıkmasına, Asya'nın da bastırmaya çalıştığı kahkahasının yeniden gün yüzüne çıkmasına sebep olmuştu.

“Komutanım?” dedi Asya mahcup bir sesle ve ağzındaki gülü işaret etti. “Çıkarsanız mı?”

Devran da nihayet, yaşadığı şoktan kurtuldu kurtulmasına ama şaşkınlık ifadesinin yerini bu defa kırmızılık aldı. Şarabı tuttuğu eliyle gülü dişlerinin arasından kurtarıp ellerindekileri işaret etti. “Ellerim doluydu da.”

Asya anladığını belli edercesine başını salladı lakin onun karşısında gülmeden daha fazla duramayacaktı. Bakışlarını adamın arkasındaki boşluğa dikerek, “Selin Komutan'ımı çağırayım,” demesiyle Selin yanlarına geldi. Aynı şaşkınlık onda da vardı ve Asya'nın ondan aldığı enerji, bir sorun çıkaracağı yönündeydi.

“Devran, burada ne arıyorsun? Ne zaman döndün? Neden geleceğini haber vermedin?”

Selin'in ardı kesilmeyen sorularıyla Asya, onun sorun çıkaracağına artık emin olmuştu. Devran da bunu anlamış gibi yutkundu. “Sürpriz yapmak istemiştin.”

“İyi halt ettin,” dedi Selin hırsla ve avuç içini alına vurarak başını sağa sola hareket ettirdi.

Asya gülmeden yanlarında daha fazla duramayacaktı. Bir şey demeden -çünkü ağzını açtığı anda kahkahalara boğulacaktı- hızla yanlarından ayrılıp kendini lavaboya kapattı, ardından dakikalardır sıkıldığı kahkahasını serbest bıraktı.

Öyle çok gülüyordu ki resmen gülme krizine girmişti. Devran Komutan'ının ağzındaki gülü düşündükçe gözlerinden akan yaşa engel olamıyordu.

Kapının kapanma sesini duyunca Devran Komutan'ının gittiğini anladı. Selin'in, komutanını Asya varken, hele ki Asya onları yakalamışken içeri alacağını hiç sanmıyordu. Gülme krizine güçlkle son verip ellerini ve yüzünü yıkadı, ardından dışarı çıkıp doğruca mutfağa girdi.

Mutfağa girdiğinde Selin'i masanın başında sinirli bir hâlde yemek yerken buldu. Selin, Asya'nın mutfağa girdiğini anlar anlamaz çatalını sert bir şekilde yemeğine batırıp, “Doğru dürüst bir yemek

yedirmediniz. Sen bir taraftan, Devran bir taraftan! Resmen açlığımın içine ettiniz!” dedi.

Asya gülmemek için dudağını dişleyip, az önce kalktığı sandalyeye tekrar oturdu. Daha ağzını açmadan, Selin “Soru sorduğun ve güldüğün anda seni vururum!” dedi.

Asya, omzunu umursamaz bir ifadeyle silkip parmaklarını karnının üzerine yerleştirdi. “Yeğenin burada olduğu sürece hiçbir şey yapamazsın. Şimdi öt bakalım. Demek, Devran Komutan’ımla...”

Selin, “Asya!” dedi sert bir ifadeyle ve elindeki çatalı üzerine doğrulttu. “Sonunu sakın getirme!”

Asya, karşılaştığı tehdidi göz ardı ederek sıırıtmaya başladı. “Sannırım romantik gecenizi mahvettim. Ben Merih’i ararım, beni hemen alır. Siz de komutanımla romantik bir gece geçirebilirsiniz, ben size engel olmayayım.”

Asya sözlerini tamamlar tamamlamaz dudaklarının arasından büyük bir kahkaha koyverdiğinde Selin sadece öfkeli homurtular çıkarabildi. Asya’ya bir şeyler fırlatamamanın verdiği ağırlıkla daha da öfkeleniyordu ve bu durum Asya’yı açıkçası çok eğleniyordu. “Yalnız kapıyı ben değil de Fatih açsaydı ve Devran Komutan’ımın ağzındaki gülü görseydi,” deyince, Selin’in dudakları şokla aralandı.

“Ağzında gül mü vardı?”

Asya gülmekten ağlamak üzereydi. Güçlkle başını salladı.

Selin yeniden avuç içiyle alınının ortasına vurdu. “Aptal adam, aptal!”

“Dağ gibi sert adamı romantik bir âşığa çevirmişsin, helal olsun.”

Selin ani bir çıkışla, “Asya, yeter artık, eğlendin ve bitti!” dedi.

Ama bitmiyordu. Devran Komutan’ının görüntüsü Asya’nın gözünün önünden silinene kadar da bitmeyecekti. Selin’in masadan kalkmaya yeltendiğini görünce eline uzanıp onu durdurdu. “Tamam, gülmeyeceğim ama sen de anlat artık. Neler oluyor?”

Selin ters ters onun yüzüne baktı. “Sence şu an anlatabilecek durumda mıyım? Sinirim geçince anlatırım,” diyerek elinden kurtuldu ve ayağa kalktı.

Asya arkasından gidişini gülümseyerek izledi. Artık emindi: Selin fena hâlde âşık olmuştu, romantik ve sert adamına.

1 HAFTA SONRA...

Asya, Selin'le geçirdiği bir hafta boyunca Devran Komutan'ıyla ilgili epey bilgi öğrenmişti. Onu en çok şaşırtan, iki sene önce yaşananlar ve birbirlerinden uzak kalma sebepleriydi. Selin'in Devran Komutan'ın yanındayken acımasızlığını şimdi anlayabiliyordu ve artık ona hak veriyordu.

Arabadan inip adımlarını doğruca apartmana çevirdi. Bir haftadır Oğuz'u görmüyordu ve bu durum kendini oldukça iyi hissetmesine sebep olmuştu. Ona görünmemek için adımlarını asansöre çevirdi.

Bu gece Fatih gelecekti ve Selin'le yaptıkları plana göre bir bebeğinin olacağını eve geldiğinde kendi gözleriyle görecekti. Bebeğin ilk hediyesi halasından olmuştu; ona krem renginde bir mama sandalyesi almıştı.

Mama sandalyesini, yemek masasında Fatih'le aralarındaki yere yerleştirecek ve ona uçan balonlar bağlayacaktı. Ayrıca önündeki tepsisine de ultrason fotoğrafını bırakacaktı. Böylece söze gerek kalmadan, Fatih baba olacağını öğrenecekti.

Fatih'in vereceği tepkiyi düşündükçe Asya'nın midesinde kelebekler uçuşuyordu. Düşüncelerinin arasında asansöre bindiğinde kalbi de heyecandan küt küt atıyordu. Nasıl akşam olacağını hiç bilmiyordu.

Dakikalar sonra evine girdiğinde doğruca yemek masasının yanına gidip, Fatih'le sandalyesinin arasına boşluk açtı. Birazdan mama sandalyesini getireceklerdi. Bakışlarını tavana yapışan uçan balonlara çevirdi; hâlâ havaları inmemişti. Gülümsedi, Fatih'e harka bir sürpriz olacaktı.

Kendine meyve tabağı hazırlamak için mutfağa girdiğinde kapı çalındı. Gelen muhtemelen, mama sandalyesini aldığı firmadan çalışanlardı. Beklenen sevimli hediye gelmişti. Koşar adım gidip kapıyı açtığı anda yanılmadığını anladı.

Adamlar mama sandalyesini bırakıp gidince hızlıca ambalajını açıp, dolmaya başlayan gözleriyle mama sandalyesine baktı. Belki daha çok erkendi, doğduktan sonra bile en az 6 ay kullanmayacaklardı ama bu, hem Fatih'e güzel bir sürpriz hem de evlerinin en güzel süsü olacaktı.

Mama sandalyesini daha önce açtığı yere yerleştirdikten sonra tavana yapışık olan uçan balonları iplerinden tutarak aşağıya çekti. Pembe, sarı, mavi, beyaz balonları sağına ve soluna yerleştirdikten sonra az önce yarım kalan meyve tabağını hazırlamak için mutfığa girdi.

Meyve tabağını hazırladıktan sonra yeniden salona geçti ve içine huzur katan o minik sandalyenin karşısında keyifle yemeye başladı. Sanki çok keyifli bir film izliyormuş gibi huzur doluydu.

Telefonu çalınca masanın üzerindeki telefonunu eline aldı ve Fatih'in görüntülü aradığını gördü. Gülümseyerek telefonunu açıp, "Sevgilim," dedi özlemle.

Aynı özlem Fatih'te de vardı ve ses tonu bunu açıkça belli ediyordu. "Sana kavuşmama çok az kaldı, güzelim."

Asya bakışlarını saate çevirdi. İki saat sonra uçağı kalkacak, aşağı yukarı altı saat sonra da kavuşacaklardı.

Asya, "Burnumda tütüyorsun, sevgilim. Resmen dakikaları saymaya başladım," diyerek mama sandalyesine kısa bir bakış attı. "Gel artık."

"Asıl sen benim burnumda tütüyorsun. Birazdan evden çıkacağım ama beni karşılamaya gelme. Boşuna o trafiğı çekme. Taksiyle eve gelirim."

Asya şiddetle başını iki yana salladı. "Uçaktan indiğın andan itibaren sensiz bir dakikaya bile tahammül edemem. O yüzden, hiç boşuna nefesini tüketme, orada olacağım."

Fatih genişçe gülümsedi. "Tamam, dikkatli ol," dediğinde, Asya heyecandan ağzının kuruduğunu hissedince su içmek için ayağı kalkıp bedenini mutfığa çevirdi ve o an Fatih'in soru dolu tınısını duydu. "Arkandaki o balonlar ne?"

Fatih'in sorusuyla gözleri şokla büyüyen Asya, mama sandalyesini görmemesi için bedeniyle kapatmaya çalıştı. Sürprizi mahvetmenin verdiği telaştan dolayı hissettiğı panik, sorduğı soruya verecek cevap bulamamasına sebep oldu. "Hiç," dedi ve balonları daha fazla görmemesi için bedenini yeniden çevirdi. Mama sandalyesini iyi kötü saklayabilse de etrafında uçuşan rengârenk balonları saklayamıyordu. Mantıklı bir şeyler söylemeyi yeniden denedi ama verecek bir cevap bulamayınca, pes etmiş gibi yüzünü düşürdü. "Küçük bir sürpriz ama önemsiz. Detay sorma lütfen, cevap veremem." Fatih'in bakışlarında anlamsızlık vardı. Sürprizi çözmeye çalışıyordu.

Asya boş bulunuşuna içinden küfredip, Fatih'in dikkatini dağıtmak istercesine, "Uçağa binmeden önce beni yeniden ara," dedi. Sesi, bozulduğunu belli edercesine yankılanıyordu. Sinirden oturup ağlayacaktı neredeyse. "Aklım sende çünkü."

Fatih, "Merak etme, arayacağım," dedi ve dikkatli bakışlarını Asya'nın gözlerine kilitledi. "Sen n'apıyordun şimdi?"

Fatih'in sorduğu soruyla hâlâ balonların sırrını çözmeye çalıştığını anlamıştı Asya. Bu defa tereddüt etmeden, "Meyve yiyordum. Sen gelene kadar film izlerim, sonra da evden çıkarım," deyince, "Tamam. Sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattı Fatih.

Asya sıkıntıyla soludu. Fatih'in ses tonundan kafasının karıştığı belli oluyordu. Ya anlamıştı ya da anlamasına ramak kalmıştı. Bece-riksizliğine söve söve mutfağa girdi Asya.

Yaklaşık altı saat sonra havaalanına vardığında heyecandan bayılmak üzereydi. Kalbi sanki sağa sola çarparak yerlerde sürükleniyordu. Derin bir nefes alarak, heyecanını bastırmaya çalıştı.

Heyecandan beton dökülmüş gibi olan ellerini ceketinin ceplerine yerleştirerek yolcu kapısına çevirdi başını. Fatih birazdan o kapıdan çıkacak, günlerdir süren özlemi nihayet son bulacaktı.

On dakika kadar bir süre daha bekledikten sonra sevdiği adam kapıdan çıktı ve Asya'yı fark eder etmez ona doğru gelmeye başladı. Fatih yürümüyor, hızlı adımlarını koşu temposunda tutuyordu.

Asya ona koşma arzusuyla doldu fakat attığı her adımda cesareti onu terk edip yerine gözyaşlarını bırakınca olduğu yere sabitlendi.

Fatih yanına gelir gelmez elindeki valizi yere bırakıp, Asya daha ne olduğunu anlamadan önünde diz çöktü ve etrafa aldırmadan, dudaklarını ceketinden açık kalan göbeğinin üzerine bastırdı. Fatih'in mırıltısı kulaklarına dolunca dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti Asya. "Hoş geldin bebeğim. Seni ne kadar beklediğimi ve istediğimi tahmin dahi edemezsin."

Asya olduğu yerde kıpırdamadan öylece kaldı. Tek yapabildiği, Fatih'e bakmak oldu. Fatih de etrafa aldırış etmeden önünde diz çökmeye, iki eliyle sardığı belini sıkıca tutmaya devam etti. Asya'yı parmaklarının arasından kayıp gitmesinden korkarcasına, sımsıkı tutuyordu.

Asya kuruyan boğazını ıslatmak için yutkundu. Karmakarışık hissediyordu. Biraz hayal kırıklığına uğramış, biraz hüznü, biraz şaşkın ve çokça mutlu... Her bir duygu kalbinde çarpıyor, gözlerin-

de yaş olarak can buluyordu. Titreyen dudaklarının arasından içine nefes çektiğinde, gözünde biriken yaşlar yanağından usulca süzüldü ve doğruca Fatih'in saçlarının arasına karıştı.

Titrek bir sesle, "Fatih," diye mırıldandı. Daha fazla ayakta duracak hâli yoktu, yer sanki ayağının altından usulca kayıyordu. Fatih de bunu anlamış gibi ayağa kalktı ve Asya'nın gözlerinin içine baktı.

Asya, onun gözlerinde gördüğü ifadeler karışışında nefesini tuttu. Heyecan, özlem, mutluluk, heves, korku... Tıpkı Asya gibi karmakarışık olmuştu ama gözlerinde en ağır basan ifade korkuydu. Fatih, korku dolu gözlerle Asya'ya bakıyordu.

Fatih acele etmeden, yavaş yavaş yüzünü ellerinin arasına aldı. Heyecandan dolayı elleri buz gibiydi. Asya çok geçmeden, yanaklarındaki soğukluğun alnına ulaştığını hissetti. Tıpkı elleri gibi dudakları da buz gibiydi Fatih'in. Dudaklarını alnına bastırmasıyla, Asya gözlerini kapattı ve o an Fatih'in sıcacık sesini duydu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu dünyada yaşamak istediğim tüm ilkleri bana sen yaşattığın için teşekkür ederim."

Asya gülümsemek istedi lakin Fatih'in dudakları buna engel oldu. O gülümseyemeden Fatih dudaklarını kavrayıp, çok kısa bir müddet özlem giderdi, ardından Asya'yı kollarının arasına alarak sımsıkı sardı. Ellerin ve dudaklarının aksine gövdesi sıcacıktı. Asya onun sıcaklığını hissedene kadar üşüdüğünün farkında dahi değildi. İyice sığındı sıcak gövdesine ve burnunu boyun girintisini yasladı; huzur kokuyordu. Güven, sevgi, özlem...

"Titriyorsun."

Asya, Fatih'in dudaklarını başının üzerinde hissedince başını kaldırıp yüzüne baktı fakat sessiz kaldı. Ne söyleyeceğini ya da nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Uyuşturulmuşu sanki, yönlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

O sessiz kalınca Fatih gülümseyerek burnunun ucundan öptü, sonra da Asya'yı bırakmadan, dizlerini hafifçe kırarak yerdeki valizini aldı. "Hadi evimize gidelim."

Fatih böyle söyleyince, evde hazırladığı sürpriz gözlerinin önüne gelen Asya nihayet bir tepki vererek hüznle dudağını büktü. "Ama ben sana sürpriz yapacaktım." Hamile olduğunu nasıl anladığını bilmediği için kafası karışmıştı. Kaşlarını kaldırdı. "Balonlardan mı anladın?"

Fatih yeniden ama bu defa bilmiş gibi gülümsedi. “Yolda anlatırm, daha fazla üşümeni istemiyorum.”

Asya sessizce onayladı ve Fatih’in kollarının arasında, arabaya doğru yürümeye başladılar.

Saniyeler sonra arabanın yanına geldiklerinde Fatih sürücü koltuğunda yerini alırken Asya da yanına oturdu. Emniyet kemerini bağlar bağlamaz sabırsız bir ifadeyle ona döndü. Sesindeki kızgın tınıyı umursamadan, “Nasıl anladın, balonlardan değil mi? Boş bulundum, her şeyi mahvettim. Sana sürpriz yapacaktım ama onu bile beceremedim,” dedi. Ses tonundan, bozulduğu bir hayli belli oluyordu.

“Bana yine sürpriz oldu ki... Hem de hayatımdaki en güzel sürpriz oldu.” Asya’nın sesinin aksine Fatih’in sesi heyecan doluydu. “Ne şimdi ne de gelecekte unutabileceğim bir sürpriz yaşadım ben. Daha ne isterim ki?”

Huysuz bir homurtu çıkardı Asya. Fatih’in heyecanına ortak olmak istiyordu fakat küskün bir tavır, onu daha fazla içine çekiyordu. “Yine de eve gidince balonları ve ultrason fotoğrafım gördüğünde anlamayı tercih ederdim.”

“Ultrason fotoğrafı?” dedi Fatih. Sesinin tınısından içi içine sığmadığı o kadar belliydi ki Asya küskün durmasına rağmen gülümsemeden edemedi. Fatih de yüzünün tamamını esir alan bir gülümsemeyle, “Bebeğimi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Gülümsemek yüzüne öyle çok yakışıyor ki... Yüzü öyle güzel ki...” diye düşündü Asya. Yüzünü ilk kez görüyormuş gibi sersem sersem bakarken, içindeki küskün tavır onu yeniden yoklayınca gülümsemesini hızla soldurup kollarını göğsünde bağladı. “Gerçekten balonlardan mı anladın?” diye sorup, aklının bir köşesinde cirit atan şüpheyle gözlerini kıstı. “Yoksa Selin ya da Onur mu söyledi?”

“Ablamın da mı haberi var?”

Fatih’in sorusuyla Asya’nın ağzı bir karış açık kaldı ve göğsünde bağladığı kolları ağır ağır çözülüp iki yanından aşağıya sarktı. Şaşkınlığını hızlıca üzerinden atıp, bu defa kötü kötü Fatih’in yüzüne baktı. “İnanmıyorum, Onur bana ihanet mi etti?”

Fatih, henüz kemerini takmadığı için rahat bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapattı ve Asya’nın hırsla soluduğu burnunun üzerinden öptü. “Ona kızma, onu zorlayan ben oldum.”

“Nasıl yani?”

Fatih konuşmadan önce Asya'nın dudaklarının üzerine ufak bir öpücük kondurdu. Sıcak nefesi, dudaklarını döverken, "Şöyle ki, balonları görünce ilk olarak neye bağlı olduklarını çözemesem ya da neden yemek masasının yanında olduklarını anlayamasam da sen bana göstermemek için arkanı döndüğün o kısacık anda sandalyenin ucunu gördüm," dedi ve yeniden dudaklarının üzerinden öptü. "Ama tam anlamıyla mama sandalyesi olup olmadığını anlamam Onur'la konuştuktan sonra oldu çünkü seninle konuşurken ihtimaller arasında gidip geliyordum. Telefonu kapatır kapatmaz döngünü hesaplardım. Döngünü hesapladığımda, ilişkiye girdiğimiz anların senin yumurtlama zamanına denk geldiğini fark ettim." Cümlenin sonuna doğru dudakları sinsi bir kıvrımla kıvrıldı. "Bir de sen bana, bu ay regl olup olmadığından bahsetmediğin için gecikmeni anlamam zor olmadı. Arkanda saklamaya çalıştığın balonlar, yumurtlama zamanındaki birliktelik ve gecikmen, hamile olma ihtimalini açıkça gösteriyordu. Teyit etmek için hemen Onur'u aradım." Asya, ağzının açık olduğunu Fatih'in elini çenesinde hissedene dek fark etmemişti. Fatih gülümseyerek onun ağzını kapattı ve konuşmasını sürdürdü. "Onur önce söylemek istemedi, epey kem küm etti. En sonunda tehdit edince konuşmak zorunda kaldı ve şu an 6 haftalık gebe olduğunu söyledi."

Asya'nın ağzı yeniden açılmaya niyetliydi ama Fatih'in elinin, çenesinin altında nöbet tutması sebebiyle açılamıyordu. Boğazının kuruduğunu hissedince, ıslatmak için yutkunup "Nasıl tehdit ettin ki?" diye sordu.

Fatih muzip bir şekilde göz kırptı. "Orası Onur'la benim aramda kalsın ama şunu bil ki tehdidim karşısında sessiz kalması ya da yalan söylemesi imkânsızdı."

Asya şaşkınlığını üzerinden atıp yüzlerinin arasındaki mesafeyi açtı. "Çok kötüsün, Fatih! Madem öğrendin, en azından bilmiyormuş gibi davransaydın. Resmen hevesim kursağımda kaldı."

Fatih de Asya'nın açtığı mesafeyi üzerine biraz daha gelerek yeniden kapattı ve çenesini usulca kavradı. "Aslında amacım sürprizi bozmamaktı ama gözlerini görünce, gözünün içine baka baka yalan söyleyemeyeceğimi bir kez daha anladım."

Asya onu itmek ya da başını geri çevirmek istediye de, hem hayal kırıklığı hem kızgınlık hem de dolu dolu bir özlemle yanarken

daha fazla dayanamazdı. Onu çılgınlar gibi öpmek istiyordu. Hızlı bir şekilde Fatih'in dudaklarını kavradı ve hasretini sert bir şekilde dudaklarında dindirmeye çalıştı.

Fatih de anında karşılık vererek, dakikalar sürecektir bir fırtınanın tam merkezine Asya'yı yerleştirdi.

Dakikalar sonra evin önüne geldiklerindeyse, her şeye rağmen Asya'nın heyecanı doruktaydı. Fatih belki sürprizi öğrenmişti ama mama sandalyesini görmemişti. Onu gördüğünde vereceği tepkiyi hâlâ merak ediyordu.

Apartmanın kapısından girerken önlerine çıkan Oğuz'la az kalsın çarpışıyorlardı.

Oğuz onları görür görmez adımlarını durdurup Fatih'e tuhaf bir özlem ifadesiyle baktı. "Geldin mi? Bir haftadır seni göremeyince gerçekten merak etmişim."

Asya, "Ben her ne kadar kabul etmesem ya da öyle olmasını istemesem de sanırım, Oğuz, Fatih'i gerçekten Ozan gibi görüyor," diye içinden geçirirken, "Merak edilecek bir durum yoktu," dedi Fatih. Asya'nın beklediğinin aksine sesi daha ılımandı.

Oğuz canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. "İnsan bazen kendine hâkim olamaz. İçine, içinden geçenlere... Bendeki öyle bir durum. Kusura bakma," dedi ve Fatih cevap vermeden yanlarından ayrıldı.

Asya şaşkınlıkla arkasından bakakaldı. "Ne demek istedi ki şimdi o?"

"Beni merak etme sebebini açıklamaya çalıştı." Asya, Fatih'in yüzüne baktığında onun da düşünceli bir tavırla Oğuz'un ardından baktığını gördü.

Asya derin bir iç çekip Fatih'in koluna girdi. "Hadi evimize girelim."

Fatih sessizce onaylayıp Asya'yla birlikte ilerlemeye başladı.

Neyse ki bebek heyecanları Oğuz'u anında unutturacak kadar tazeydi. Birkaç adım sonra tamamen akıllarından çıkmış, ikisi de onu görmeden önceki ruh hâllerine bürünmüşlerdi.

Eve girdiklerinde Asya, mama sandalyesini göstermeden önce heyecanlı bir şekilde ellerini Fatih'in gözlerinin üzerine bastırdı. Kendi göstermeden Fatih'in mama sandalyesini görmesini istemiyordu. Mama sandalyesinin bir kısmını görmüş olmasına rağmen sürprizini ısrarla sürdürmeye çalışıyordu. Fatih de onun heyecanına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Salona geçer geçmez mama sandalyesinin tam önünde durarak gözlerini açtı. “Sürpriz.”

Fatih gözlerinin önündeki perdeden kurtulmanın etkisiyle ilk etapta gözlerini kırptırdı, ardından tam da Asya’nın beklediği gibi hayranlıkla mama sandalyesine baktı, baktı, baktı...

Bir süre sadece baktı. Tepki vermedi, oraya doğru yürümedi ama hızlanan solukları ve bakışları Asya için çok şey ifade ediyordu.

Asya sessizce onu izledi. İzledikçe gözleri doluyordu ama bu gece daha fazla gözyaşı dökmek istemiyordu. Mutluluktan dahi olsa dökmeyecekti; bir hafta boyunca ağlama kotasını fazlasıyla doldurmuştu. Ayrıca itiraf etmesi gerekirse, sulu gözlü hâlimden sıkılmaya başlamıştı.

Ağlamasını bastırmak için “Halasının hediyesi,” dedi ve mama sandalyesinin yanına giderek, tepsisinde duran ultrason fotoğrafını işaret etti. “Bebeğimiz, babasına ‘Merhaba,’ demek istiyor.”

Asya’nın sözleri, nihayet Fatih’in bir tepki vermesine sebep oldu. Fatih elini uzatıp parmaklarını mama sandalyesinin üzerinde dolaştırdı, akabinde ultrason fotoğrafını eline aldı. Asya dikkatlice onun eline baktığında, parmaklarının titrediğini gördü. Fatih, ultrason fotoğrafını yavaşça kaldırdı ve ağır ağır yüzüne yaklaştırdı. Gözlerine bebeği değdiği anda gözlerinin parladığını gördü Asya. Sanki fotoğraftaki siyahlığa değil de ateşe bakıyormuş gibi gözlerinin içi parlıyordu Fatih’in.

Asya, Fatih’e biraz daha bakarsa az önceki ağlamama isteğini tepmiş olacaktı. Bir şeyler yapmak amacıyla -hayatında söyleyebileceği en saçma sözü söylemek için- dudaklarını araladı. “Bence bana benziyor.”

Evet, fazla saçmaydı. O kadar saçmaydı ki Fatih’i transa geçmiş hâlimden çıkarmayı dahi başarmıştı. Fatih kaşlarını büzüştürerek gülmeye başlayıp, Asya’yı bedenine çekerek başının üzerinden öptü. “Ben çok şanslı bir adamım çünkü sabahları gözümü açacağım iki sen olacak.”

Fatih neyse ki Asya’yı bozmamış, aksine söylediği sözlerle Asya’nın kalbine dokunmuştu. Genişçe gülümseyip, parmaklarını, sevdiği adamın ceketinin yakasına sardı ve onu iyice kendine çekerek dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu Asya. Dudaklarındaki tat içindeki özlemi harmanlıyordu. “Seni özledim,” diye fısıldayarak,

elini yakasından içeri daldırıp ensesine doğru yol aldı. “Çok fazla özledim hem de.”

Parmaklarını iyice ensesine yerleştirdikten sonra yeniden dudaklarını bastırdı. Fatih’in karşılık vermesiyle öpüşünü daha da derinleştirdi ve kendini sevdiği adamın tutkusuna bıraktı. Ta ki Fatih kendini geri çekene kadar...

Fatih’in kendini geri çekmesini hiç ama hiç beklemediği için şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. “N’oldu?”

Fatih soluk soluğa, “Devam edersek duramam,” dedi.

Aynı şaşkınlıkla onun yüzüne bakmayı sürdürdü Asya. “E durma. Durmanı isteyen kim?”

“Onur.”

“Onur mu?”

Fatih onaylarcasına başını salladı. “On iki haftadan önce, hele ki kalp atışlarını duymadan cinsel ilişki önermiyorum.”

Asya, “Sen ciddi misin?” diye sorduğunda Fatih hüzünle yüzünü buruşturdu. “Şu an hiç ciddi olmak istemezdim.”

Asya’nın asıl dikkatini çeken, Fatih’in bu konuyu Onur’la konuşmuş olmasıydı. “Anlamadığım şu: Sen hamile olduğumu öğrenir öğrenmez cinsel ilişkiyi mi sordun?”

Fatih çapkın denilebilecek bir tavırla gülümseyip göz kırptı. “Sevişmek fazlasıyla önemli,” diyerek Asya’yı tek hamlede kucağına aldı. “Ama ben sadece sevişmeyi değil, kokunla uyumayı da çok özledim. Biraz kokunla vakit geçirmek istiyorum,” dedi ve doğruca yatak odasına ilerledi.

Yatak odasına geldiklerinde Fatih, Asya’yı yavaşça yere bırakıp lavaboya girdi. Asya da ceketini çıkarıp, üzerini değiştirmek için dolabın karşısına geçti. Kıyafetlerini eline alınca bakışları lavabonun kapısına kaydı ve aklına gelen fikirle gülümsedi. Madem Fatih onun sürprizini bozmuştu, öyleyse ufak bir cezayı da hak etmişti. Alt dudağını dişledi. Fatih’in onu ne kadar özlediğini bildiği için ağır ağır soyunacak, onu baştan çıkaracaktı. Onun acı çeker hâllerini izlemek epey mutlu edecekti.

Eline aldığı pijamalarıyla ağır adımlarla yatağın ucuna doğru ilerledi. Pijamaları tam yatağının üzerine bırakmıştı ki lavabonun kapısı açıldı ve Fatih odaya girdi. Onun da adımlarının rotası dolaptı.

Asya'nın bakışlarının onu delip geçtiğinden habersiz dolabın önüne gelince, Asya onun duyabileceği şekilde şarkı mırıldanmaya başlayıp kazağını yavaş yavaş üzerinden sıyırdı. Fatih'e çaktırmadan yandan bir bakış attığında dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldı. Fatih'se bakışlarını Asya'nın üzerine dikmişti.

Asya normalde önce pantolonunu, daha sonra sütyenini çıkarırdı ama bu defa göğüslerinin daha uzun süre çıplak kalmasını istediği için, az önceki ağırlığının aksine hızlı bir şekilde göğüslerinin üzerindeki esareti kaldırdı. Göğüsleri gün yüzüne çıktığında Fatih'in haz dolu bir iç çektiğini duydu. Anlamamış gibi yaparak, bedenini tamamen Fatih'e çevirip parmaklarını pantolonunun düğmesine yerleştirdi. "Bir şey mi dedin?" diye sorup pantolonunun düğmesini çözdü ve çıkarmak için öne eğildi.

Fatih'in göz hapsinde göğüsleri vardı. O eğilip kalktıkça, Fatih onun sağa ve sola doğru hareketlerini can çekişiyormuş gibi izliyordu. Pantolonunu da çıkardıktan sonra Fatih'in karşısında sadece külotla kaldı. Fatih daha fazla dayanamayıp yanına geldi ve yatağın üzerindeki pijamanın üstüne aceleyle uzandı. Boğuk bir sesle, "Eminim, Çin işkencesi daha çekilirdir," dedi ve burnunu boyun girintisinden gerdanına doğru ağır ağır sürttü. "Sana dokunamamak çok zor." Başını hızla kaldırıp, pijamanın yaka kısmım giyebileceği şekilde ayarladı ve hüzünle göğüslerine baktı. "Çok güzeller. Göğüs uçlarını uyarmadan sadece üst kısmından öpeceğim," diyerek yeniden üzerine eğildi. İki göğsünün üzerinden, göğüs uçlarına olabildiğince uzak yerlerden yavaşça öptü. Ardından burnunu göğüs oluğuna yerleştirerek derin bir iç çekti. "Kesinlikle Çin işkencesi daha çekilirdir."

Asya, Fatih'in acınası hâline gülümsediğinde Fatih pijamayı Asya'nın başından geçirip giymesine yardımcı oldu. Göğüslerini kapatınca da önünde diz çekerek, bu defa dudaklarını kasığına bastırdı. "Ama senin için her işkenceye razıyım ben."

İç çekme sırası Asya'daydı. Parmaklarını saçlarının arasına karıştırıp, "İyi ki geldin sevgilim," diye fısıldadı. "Sensiz bir hafta çok zor geçti."

Fatih, kasığının üzerinden bir kez daha öpüp ayağa kalktı. Kaşları şüpheyle çatılmıştı. "Bir sorun mu oldu?"

Asya dudakları titrerken, “Hayır, olmadı ama bana öyle bir ait olmuşsun ki sen yokken bir parçam hep eksik gibiydi. Tüm heyecanım, mutluluğum yarımdaydı,” diyerek Fatih’e sımsıkı sarıldı. Fatih onun diğer yarısıydı. Canından bir parçası, her zorlukta, her mutlulukta sığındığı tek limanıydı. Bu dünyada onun varlığıyla ödüllendirilmiş, aşkına, sevgisine, nefesine, her şeyine bel bağlamıştı. Onsuz bir dünya ise... Midesinin kasıldığını hissetti. Onsuz dünyayı düşünmek dahi istemiyordu.

Aynı şekilde Fatih de ona sarıldı. Hatta öyle sarmış, öyle bedene hapsedmişti ki Asya’yı, Asya çoktan kötü düşüncelerinden sıyrılmıştı. Ondan ayrılınca Fatih, Asya’nın yüzünü avuçlarının arasına alıp dudağının üzerine öpücük bırakarak, üzerini değiştirmek için yanından ayrıldı.

Asya da pijamasının kalan son kısmını da giyip lavaboya girdi. Yeniden odaya döndüğünde Fatih’in yatağa girdiğini ve onu beklediğini gördü. Hemen kollarının arasına girip, günlerdir hasret kaldığı kokusunun eşliğinde kendini geceye teslim etti.

Ertesi sabah, tabiri caizse sabahın köründe kalkıp bebeklerini görmek için Onur’un kliniğine doğru yol aldılar. Asya her ne kadar Fatih’in güvenli kolları arasında ve özlediği kokusuyla huzur dolu bir uyku çekse de Fatih’in uykusuz gözlerinden, bebeğini göreceği için heyecandan uyuyamadığını anlamıştı.

Sessiz bir şekilde Fatih’i izleyerek yolun bitmesini bekledi.

Kliniğe geldiklerinde ise arabadan iner inmez Fatih, Asya’nın elinden tuttuğu gibi onu içeriye doğru götürürken Asya’nın Onur’a atacağı triplerden habersizdi ya da bebek heyecanı her şeyin ötesindeydi.

Onur onları kapıda karşıladı. Fatih’in aksine Onur her şeyin bilincindeydi. Asya’yı görür görmez başını öne eğdi ve yüzüne bakmadan Fatih’e sarıldı. “Kardeşim, hoş geldin, seni özlemişim.”

Fatih, “Hoş buldum,” dedi ve ondan ayrılıp, Onur’un arkasında kalan muayene odasını işaret etti. “Bebeğimi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Onur gülümsese de yeniden Asya’ya bakınca gülümsemesi yarım kaldı çünkü Asya tek kaşını kaldırmış ve kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde ona bakıyordu.

Yavaşça yutkunup, “Asya,” diyerek gevelemeye başladı. “Ben, şey... Yani şey, mecburdum.”

“Neye mecburdun, Onur? Sürprizimi bozmaya mı? Ben bir haftadır Fatih’e nasıl söylesem diye hayaller kuruyordum. Selin’le birlikte o kadar hazırlandık. İnsan arkadaşını satar mı?”

“Öyle deme Asya, lütfen.” Onur, Fatih’e doğru kötü bir bakış attı. “Tehdit edildim, edilmesem demezdim. Canevimden vurdu beni.”

Umursamaz bir ifadeyle omzunu silkti Asya. “Yine de bir tehdit de satmış oldun beni ve ben bu yaptığını uzun süre unutmayacağım, haberin olsun,” diyerek odaya doğru ilerlediğinde, Onur omuzlarını düşürürken Fatih ikisinin hâline gülümsüyordu.

Asya odaya girince Onur’un direktiflerini beklemeden sedyeye yatıp üzerindeki kazağı yukarı çekti. Fatih de yanına gelerek, tıpkı o gün Zeynep’in yaptığı gibi peçeteyi pantolonunun bel kısmına yerleştirdi. Sabırsızlığı her hâlimden belli oluyordu ve her zamanki hâline tezat bir sessizliğe o da bürünmüştü. Sanki karanlık odanın aynı bir havası vardı ve odaya giren herkes bir şekilde sessizleşiyordu.

Onur ultrason cihazına jeli sürdükten sonra Fatih’le Asya’ya bakıp, o günkü gibi “Hazır mısınız?” diye sordu.

Fatih, “Kesinlikle hazırız,” derken Asya, Onur’dan inatla gözlerini kaçırıp cevap vermedi. Onunla konuşmama yemini etmişti. Yani kendince, içinden...

Onur, “Asya, lütfen böyle yapma. Benim bir suçum yok, kocan suçlu,” dediğinde, Fatih ona destek çıktı.

“Gerçekten Onur’un suçu yok. Ben parçaları birleştirmek için ona ihtiyaç duydum, diyelim.”

Asya gözlerini kısıp Fatih’e ters bir bakış attı. “Yine de söylemesi gerekmezdi. O söylemeseydi sürprizim bozulmamış olacaktı.”

“Sen de mama sandalyesiyle yakalanmışsın, eğer göstermeseydin hiç şüphelenmeyecekti.”

Asya’nın Onur’la konuşmama yemini, Onur’un sözleriyle anında bozuldu. “Bak sen, hem suçlu hem de güçlü.”

Onur belli belirsiz gülümseyip Fatih’e göz kırptı. “Sen affedene kadar böyle.”

“Haberin olsun, yanlış yoldasın.”

Onur sıkıntılı denilebilecek bir nefes alıp ultrason cihazını kasiğının üzerine bastırdı. Asya tenine değen soğuklukla ürperse de onlara belli etmemeye çalışarak, bakışlarını karşısındaki monitöre dikti. Fatih’in gözleri de Onur’un önündeki monitörün üzerindeydi.

Ekranda kese görünür görünmez Asya hızlıca bakışlarını Fatih'e çevirdiğinde, ağzının kulaklarına vardığını gördü. Kıymetli bir mücevhere bakıyormuş gibi ekrana bakıyordu. Öyle sahiplenici, öyle samimi, öyle hevesli... Bakışları sıcacık hissetmesine sebep olmuştu.

“Bebeğimiz büyümüş.”

Onur'un sözleriyle yeniden ekrana döndü. Kasığındaki baskı gitgide artarken, geçen haftaya göre bir tık daha büyük olan kese Asya'nın da yüzünü gülümsetmişti lakin kalp atışlarını hâlâ duymadıklarını idrak edince, tam gülümsemesi soluyordu ki Onur'un sesini duydu. “Şimdi kalp atışlarını dinleme zamanı.”

Onur'un sesi odada yayılır yayılmaz, onun sesini bastıran daha kuvvetli bir ses doldurdu odayı ve Fatih'le Asya'nın aynı anda birbirlerine bakmasına sebep oldu.

Kulaklarına öyle güzel bir ses doluyordu ki Asya'nın, içine anında yepyeni bir duygu yerleşmişti. Daha önce hiç tatmadığı ama hiç vazgeçemeyecek kadar bağımlı olacağı bir duyguydu bu.

Fatih'e bakarken onun gitgide bulanıklaştığını fark edince gözlerinin dolduğunu anladı Asya. Fatih de o sırada Asya'nın eline uzanıp elini dudaklarıyla buluşturdu. “Bebeğimizin kalbi bizim için atıyor.”

Fatih'in elini usulca sıktı ve titreyen alt dudağını ısırdı. “Bizim için,” diye fısıldadığında Onur'un sesini yeniden duydu.

“Babasını beklediğini söylemiştim. Şu an için bir sorun görünmüyor, her şey yolunda.”

Onur ultrason cihazını Asya'nın teninden ayırınca Fatih peçeteyi tekrar eline aldı. “Bir daha ne zaman göreceğiz?”

Fatih bu soruyu o kadar istekli sormuştu ki Onur gülümseyerek, “Size hizmette sınır yok, ne zaman isterseniz görebilirsiniz,” dedi, akabinde onları baş başa bırakmak istercesine ayağa kalktı. “Ben odama geçiyorum, hazır olduğunuzda gelirsiniz,” diyerek muayene odasından çıktı.

Onur çıkar çıkmaz Fatih peçeteyle Asya'nın karnını silmeye başladı. Asya'nın tenine o kadar hassas davranıyordu ki bebeğe zarar vermekten korktuğu açıkça belli oluyordu. Başını gülümseyerek sağa sola salladı. “Onur çok daha fazla bastırıyor ve bebeğimize bir zarar gelmiyor.”

Asya gibi Fatih de gülümsedi ve temizlediği yere dudaklarını bastırdı. “Biliyorum ama o doktoru, bense babasıyım.”

Fatih'in sözleri karşısında Asya'nın hislerini tarif edebileceği tek kelime, erimekti. Resmen erimişti. "Baba olmak sana şimdiden çok yakıştı."

Asya'nın fısıltısı kulağına ulaştığında Fatih, kalkması için ona yardımcı olup, "Senin sayende," dedi, Asya'nın kalbini titretecek bir sıcaklıkla. "Şimdiki tek dileğim, o senin kollarındayken sizi izlemek." Fatih'in sözleriyle büyü birden bozuldu ve Asya'nın omurgasından buz gibi bir tedirginlik yükseldi. Bu durum anında yüzüne yansırken Fatih de anlamış gibi, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Asya bir an için Fatih'in onları öyle göremeyeceğini ya da bebeklerini kucağına alamayacağını hissetti. Bu his bile küçücük bir teknenin okyanusun ortasında kalması gibi onu parçalarına ayırmaya yetmişti. O düşünceyi zihninden silmek istercesine başını iki yana salladı. "Hayır, olmadı." Gülümsemeye zorladı kendini. "Benim de tek dileğim, o anları yaşamak."

Fatih alnından öpüp, elini tuttuğu gibi Onur'un yanına ilerlediğinde Asya, Onur'u görür görmez az önce büründüğü kötü psikolojiden sıyrılıp yeniden küskün hâline döndü. Hamileliğin en çok bu yanını sevecekti: Değişen ruh hâlinin hamileliğin getirisi olduğunu çevresindeki herkes biliyor olacaktı. Bu da demek oluyordu ki heyecanlı ve keyifli günler onu bekliyordu.

Asya, Onur'un karşısındaki koltuğa ağır ağır oturdu, yine sessizlik yemini etmiş gibiydi. Fatih de hemen yanına oturup, Onur'la Asya'nın anlamadığı bir şekilde, tıp dilinde konuşmaya başladılar. Asya'nın tek anladığı, Fatih'in kan değerlerinden hoşlanmadığıydı.

Onur'un kaçamak bakışları da Asya'nın üzerindeydi. Asya'nın bu dik bakışlardan hoşlanmadığı, rahatsız olduğu her hâlden belliydi fakat Asya kararlıydı. Sürprizini bozduğu için onu pişman edecekti. Hatta en büyük pişmanlığını Zeynep üzerinden yaşatacaktı. Onun Asya'nın sürprizini ispiyonladığı gibi Asya da onu Zeynep'e ispiyonlayacaktı. Emindi ki Zeynep intikamını fazlasıyla alacaktı. Dudaklarına şeytani bir gülüş yerleşti.

Klinikte konuşacakları bittikten sonra Fatih'le birlikte kahvaltı yapabilecekleri bir restorana gittiler. İkisinin de ayakları yere basmıyordu ve şaşkın bir gülümsemeye etrafa bakıyorlardı.

Siparişleri verdikten sonra Fatih yüzündeki gülümsemeyi bozmadan, "Annemle babam bu habere çok sevinecekler," dedi ve yü-

zündeki gülümseme iyice genişledi. “Eminim ki annem, doğar doğmaz ilk muayenesini yapmak isteyecektir.”

Asya, Fatih’i süzerek, “Bu duyguyu yaşamak isterdim,” dedi ve gözlerini meraklı bir ifadeyle üzerine dikti. “Sevdiğin birini muayene etmek nasıl bir duygu?”

Fatih’in yüzündeki tebessüm anında silindi. Bu soru, ona Asya’nın kaza geçirdiği ânı hatırlatmıştı. “Normal bir hastayı muayene etmekten daha zor, diyebilirim. Ona bir şey olacak mı ya da onda bir hastalık çıkacak mı düşüncesi bazen bildiğin her şeyi unutturuyor. Soğukkanlı kalabilmek önemli. O yüzden, hasta yakını olan doktorlar genellikle ameliyatlara alınmıyor. Bu da hastanın sağlığı için aslında.”

Asya, Fatih’i üzdüğünün bilincinde, konuyu kendi üzerlerinden çekmek istedi. “Eminim ki Onur, Zeynep’in doğumunda çok zorlanmıştı.” Aklına gelen anıyla gülümsedi. “Gerçi Zeynep, sancıları başladığında ‘Doktor çağırın!’ demişti.”

Yarım bir tebessüm belirdi Fatih’in dudaklarında da. “Haklı olarak onunki daha zordu; hem karısı hem de kızı söz konusuydu. Bir de erken doğum oldu. Yapacağı ufacık bir hatada birini ya da her ikisini kaybedebilirdi. Neyse ki profesyonelliğini korudu.”

Asya, gözlerinin önüne Defne gelince elini karnının üzerine yerleştirdi ve avuç içini karnının üzerinde gezdirmeye başladı. “Acaba kız mı olacak erkek mi?”

“Genellikle annenin içine doğan olurmuş. Senin içinden ne geçiyor?”

Asya düşünür gibi yaparak, gözlerini kısıp boşluğa baktı ama ne yazık ki herhangi bir şey hissedemiyordu. Dudaklarını kıvırdı. “Şu an için nötrüm. Aslında doğana kadar öğrenmek de istemiyorum.” Elini karnının üzerinden çekerek kollarını masanın üzerine yerleştirdi. “Doğduğunda sürpriz olsun istiyorum. Annem de beni öğrenmek istememiş, büyükannem öyle anlatırdı.”

Fatih bunu duymayı beklemediğini belli edercesine kaşlarını çatı. “Tabii ki isteğine saygı duyarım ama annenden dolayı mı bunu istiyorsun?”

Onu onayladığını belli edercesine başını aşağı yukarı hareket ettirdi Asya. “Onun izinden gitmek gibi bir şey aslında ama sen istiyorsan öğrenebilirsin. Sadece bana söylemeyin.”

Fatih bu durumdan çok hoşlanmasa da sadece başını salladı ve o sırada gelen kahvaltılıkların masaya yerleştirilmesini izledi.

Asya ona bakarken, “*Annemin izinden gitme düşüncem muhtemelen onun bir batıl inanca kapılmasına sebep oldu,*” diye içinden geçirdi. Garson yanlarından ayrılınca, hem sessizliği kırmak hem de Fatih’in havasını değiştirmek istercesine, “Gerginim,” dedi. Kahvaltıdan sonra Leyla’nın evine gidecek, orada Leyla ile Gökçe’ye hamile olduğunu söyleyecekti. Her ikisinin de çok sevineceğini biliyordu ama Gökçe’nin yaşadıklarından dolayı kalbinin kırılmasından korktuğu için gergindi.

Fatih bunun bilincinde, içini çekti. Aynı gerginlik Semih’ten dolayı onda da vardı. “Al benden de o kadar. Seni bırakınca direkt Semih’in yanına geçeceğim.”

“Eminim, sevineceklerdir.”

Fatih belirgin bir sıkıntıyla ensesini sıktı. “Ona şüphem yok. Yine de kapanmaya başlayan yaralarını kanatma düşüncesi canımı sıkıyor.”

“Onların da yeniden bir çocuğu olacak, ben inanıyorum. Onur, rahmin üç ay dinlenmesinin yeterli olacağını söylemişti.”

Asya söyleyeceklerini bitirir bitirmez, önünde iştah açıcı duran kahvaltılıklara daha fazla kayıtsız kalmayarak anında gömüldü. İştahının gitgide arttığını hissediyordu ve sağlıklı beslenmeye dikkat ederek, kendini bu konuda frenlememeye niyetliydi.

Fatih ise Asya’nın iştahı karşısında az önceki keyifli hâline bürünmüştü. Yine de bu hamilelik sürecinde yemek yeme konusunda gözü Asya’nın üzerinde olacaktı.

Kahvaltıdan sonra Fatih, Asya’yı Leyla’ya bıraktığında Asya, Gökçe’yi görür görmez gerginliğinin yeniden had safhaya tırmandığını hissetti. Bir anlığına gözleri Zeynep’i de aradı çünkü onun varlığından alacağı desteğe ihtiyacı vardı. “*Keşke davası olmasaydı,*” diye içinden geçirdi ve ceketini çıkarıp, kızlarla görüşükten sonra içeriye geçti.

Gerginliğini belli etmediğini sanıyordu ama Leyla’nın sorusunu duyunca yanıldığını anladı. “Asya, bir sorun mu var, neden bu kadar gerginsin? Yoksa yine Oğuz’la mı karşılaştın?”

Oğuz’un adını duyunca Asya’nın zaten kaçık olan keyfinin içine iyice limon sıkılmış oldu. “Hayır, bir sorun yok,” diyerek koltuğa oturdu.

Gökçe dikkatli bakışlarını onun üzerinde tutup, bir çırpıda “Hamilesin, değil mi? Ondan bu kadar gerginsin,” deyince, Asya’nın gözleri neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

“Nereden biliyorsun?”

Gökçe’nin dudakları bilmiş bir ifadeyle kıvrıldığında Leyla oturduğu yerden çığlık atarak kalktı fakat bu hareketi ona sancıyla geri dönünce inleyerek geri oturdu. “Ben neden sürekli bunu yapıyorum? Ne zaman heyecanımı dizginlemeyi öğreneceğim?” diye homurdanarak karnını ovmaya başladı.

Asya ise Leyla’yı tam anlamıyla duymuyordu, tüm odağı Gökçe’ydi. “Onur mu söyledi?”

Gökçe bu soruya “*Evet,*” cevabını verirse, bu defa Onur’la konuşmamaya kesin kararlıydı.

Neyse ki içindeki şüphenin aksini söyleyerek Asya’yı rahatlatmayı başardı Gökçe. “Hayır, sadece tahmin ettim. O gece ‘*Ağzımda metalik tat var,*’ deyince şüphelenmiştim ama emin olamadığım için sessiz kaldım. Bunu Semih’e de söyledim.” İçten bir ifadeyle sıcacık gülümsedi. “Semih’in tek söylediği, Fatih’in çok sevineceği oldu.”

Gökçe’nin sözleriyle Asya’nın gözleri bir anda doldu ve ne diyeceğini bilmediği için sadece gülümsemekle yetindi Asya. Zaten konuşmaya çalışırsa ağlayacağını da çok iyi biliyordu. Gökçe bunun bilincinde, imdadına yetişti. “Evet, zor bir dönemden geçtim, geçiyorum ama bu demek değildir ki sen ya da Leyla yanımda rahat olmayacaksınız, sevincinizi doyasıya yaşamayacaksınız.” Dolmuş gözleriyle ikisine birden baktı. “Lütfen benim yanımda ya da Semih’in yanında rahat olun. Üzülmemizden korkmayın çünkü siz böyle yaptıkça biz kendimizi suçlu hissediyoruz ve daha çok üzülüyoruz.”

Asya, onların suçlu hissetmemeleri için tam dudaklarını aralıyordu ki Gökçe elini kaldırarak onu durdurdu. “Durumu kabullendik, her şerrin altında bir hayır vardır sözüne sığındık. Elbet günün birinde yeniden hamile kalacağım. Sizden tek isteğim, bu kabullenme sürecini zorlaştırmamanız. Biliyorum, üzülmemizi istemediğiniz için iyi niyetle yapıyorsunuz ama farkında olmadan daha çok üzölüyorsunuz.”

Gökçe bunu diyene kadar Asya onu üzdüğünün farkında bile değildi. Ona sarılma isteğiyle kolları sızlayınca yanına gitti ve kollarını boynuna doladı. “Özür dilerim, bundan sonra daha çok dikkat edeceğim.”

Leyla da oturduğu yerden, bu defa daha yavaş hareketlerle ayağa kalktı ve yanlarına gelerek Gökçe'ye sarıldı. "Ben de çok özür dilerim."

Her ikisi de Gökçe'ye öyle bir sarılmışlardı ki hiç bırakmaya niyetleri yok gibiydi. Karşıdan bakıldığında tıpkı bir yumağa benziyorlardı.

Çok geçmeden Gökçe isyan edercesine, "Nefes alamıyorum. Biraz daha sıkmaya devam ederseniz anne olamadan bu dünyadan gideceğim," dedi. Leyla ile Asya aynı anda elektrik çarpmış gibi Gökçe'den ayrıldılar. Gökçe onların panikli hâllerine gülümseyerek ayağa kalktı. "Hadi, yeni minik mucizemiz için kutlama yapalım. Meyve kokteylleri benden."

Leyla ile Asya da gülümseyerek ayağa kalktı ve hep birlikte mutfaka geçtiler.

Akşamüzeri Fatih, Asya'yı almaya geldiğinde Semih de onunla birlikte Gökçe'yi almak için gelmişti. Semih, Asya'yı görür görmez ona sıkıca sarıldı ve içten bir samimiyetle tebrik etti. Merih de yanlarındaydı ve o da Asya'yı tebrik etti. Bir tek Onur yoktu yanlarında; Asya onun, bir müddet gözüne görünmemeye çalışacağından emindi.

Keyifli bir sohbetten sonra Asya, Fatih'le eve gitmek için ayaklandı fakat Fatih'in yüzünde anlamlandıramadığı bir tebessüm vardı. Arabaya binince merakına yenik düşerek, "Benden bir şey saklıyorsun," dedi Asya, kendinden emin bir tavırla.

Fatih'in yüzündeki tebessüm daha da genişledi. "Bu defa benim sana sürprizim var," deyince, Asya boş bulunarak gözlerini Fatih'in karnına indirdi. Fatih, bakışlarını fark eder etmez sesli bir şekilde gülmeye hatta Asya ile eğlenmeye başladı. "Yok artık."

Asya'nın kırdığı potla yanakları ısınsa da Fatih öyle güzel gülüyordu ki karşısında, daha fazla dayanamayıp aynı şekilde gülmeye başladı. "Gerçekten onu düşünmedim, yani benim sürprizim içimde kalınca..." Duraksayıp dudaklarını büktü. "Sürpriz deyince aklıma ilk o geliyor. Ne yapabilirim?"

Fatih gülümsemesini sürdürerek yüzünü Asya'nın yüzüne yaklaştırdı ve büktüğü dudağını dişlerinin arasına alarak hafifçe çekti. "Bükme dudaklarını güzelim, içim gidiyor."

"Sayenizde büküldü ama."

Fatih, burnunun ucunu Asya'nın elmacık kemiğinin üzerine sürüp gözlerinin içine baktı. "Öyle masum duruyordun ki karşımda..." Sıcak avuç içini karnının üzerine yerleştirdi. "Öyle masumdunuz ki karşımda... Ne gözlerinin içine bakarak yalan söyleyebilirdim ne de bebeğimizi öpmeden durabilirdim."

Fatih'in söylediği her kelimeyle Asya'nın midesinde kelebekler uçuşuyordu. Huysuz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Sana küsmek, trip atmak istiyorum ama o kadar özlemişim ki..." Fatih'in bile beklemediği bir tavırla yanaklarını avuç içlerine bastırdı ve dudaklarına kapamadan önce "Kıyamıyorum," dedi, ardından hararetle öpmeye başladı.

Öyle istekli öpüyordu ki Fatih'i, o da daha fazla kayıtsız kalamayıp aynı tutkuyla karşılık verdi.

Asya bir anda bedenlerinin alev aldığını hissetti. Öptükçe daha da yanıyor, içindeki ateşle kavruluyordu. Fatih'in de aynı ateşle yandığını ve ona nazaran dayanma gücünün çok daha az olduğunu her darbesinde anlıyordu. Çok geçmeden karnındaki eli göğsüne tırmandı ve büyük avucunun arasına aldığı göğsünü sıkmaya başladı.

Onun göğsünü sıkmasıyla Asya'nın dudaklarının arasından mırıltıya benzer bir inleme dökülünce, Fatih ateşe değmiş gibi elini geri çekip dudaklarından ayrıldı. Soluk soluğa, "Tadın günaha davet gibi, tüm yasaklara itaatsizlik ede ede cehenneme sürüklüyor," dedi.

Fatih'in acı çeken bakışları karşısında Asya gülmek istese de, arzulu parıltıları gülmemesi gerektiğini açıkça belli ediyordu. Fatih'e cevap vermeyip emniyet kemerine uzandı. Fatih de alelacele arabayı çalıştırdı. Arabayı bir süre daha çalıştırmıyaydı yasağı delmeleri işten değildi.

Asya ortamın havasını değiştirmek istercesine, "Sürpriz ne?" diye sordu.

Fatih hafif bir öksürükle genzini temizlese de boğuk çıkan sesi az önceki ruh hâlinden çıkamadığını gösteriyordu. "Söylersem bozulur ama seveceğin bir şey olacak."

"Böyle deyince daha çok meraklandım ama."

"Biraz sabret." Fatih, Asya'ya doğru kısa bir bakış attığında ser-seri tebessümü Asya'nın yüreğini hoplattı. Asya'nın Fatih'in ağzından laf alamayacağı belliydi. Ayrıca gizemli hâlleri, gözüne fazla seksi görünüyordu ve şeytan misali onu baştan çıkarıp günaha sokmaya hazırdı.

Sessiz kalıp başını camdan dışarı çevirdi.

Dakikalar sonra eve gelip siteye girdiklerinde Fatih, arabayı durdurup tam karşılarındaki hediyeği işaret edince Asya'nın ağız bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Fatih, "Hayır," dedi ve arabadan inip Asya'nın oturduğu yere geldi. Onun arabadan inmesini sağladıktan sonra da elinden tuttuğu gibi, arabasının yanına park edilmiş diğer arabanın yanına götürdü.

Asya şaşkınlık içinde, "Bu ne?" diye sordu.

Fatih, "Yeni araban," diyerek, cebinden çıkardığı anahtarı Asya'nın avucunun içine bıraktı. "Denemek ister misin?"

Asya kendi arabasını işaret edip, "Ama benim zaten bir arabam vardı ki. Ben ondan gayet memnumdum," dedi.

Fatih gülümseyip, "Evet, vardı ve şu âna kadar bir sorun yaşamadık ama," diyerek yeni aracın kapısını açtı ve Asya'nın sürücü koltuğuna yerleşmesini sağladı. "Ama artık hamilesin. Bu arabanın konforu, güvenliği ve seni engebeli yollarda sarsmaması için süspansiyonu çok daha iyi. Diğer arabanın süspansiyonu o kadar iyi değildi. Özellikle gebeliğinin ilk haftalarında sarsılman sana ve bebeğimize zarar verebilir. Sarsılmanızı istemiyorum, bunu asla göze alamam. Bu arabadayken hiç olmazsa aklım sizde fazla kalmayacak."

Asya şok içinde Fatih'e bakakaldı. "Ciddi olmazsın."

Fatih göz kırıp, "Hem de hiç olmadığım kadar ciddiğim," dedi, ardından kapıyı kapattı.

Asya bakışlarıyla, Fatih'in arabanın etrafından dolaşarak yan koltuğa gelmesini izledi. *"Ufak bir sarsıntı, bana ya da bebeğimize hiçbir zarar vermeyecekken bunun bile önüne geçebilmek için yeni bir araba mı almıştı o? Anlaşılan, hamileliğim Fatih'in en büyük sınavlarından biri olacak,"* diye düşünmekten kendini alamadı.

Selin banyodan çıkıp, üzerine giydiği bornozunun kuşağını sıkı sıkı bağladı. Tam saçlarını da havluya sarıyordu ki kapı çalınmaya başlayınca gözlerini saate dikti. Göreve gitmeleri için daha erkendi ve Devran'ın bu vakitte gelmemesini umuyordu. Hoş, Devran'a göreve gelmemesini de söylemişti ama onun dinlemeyeceğinden adı gibi emindi. Yine de Selin, Devran'ı daha geç vakitte bekliyordu.

Saçlarını sarmaktan vazgeçip banyodan çıkarak, parmak uçlarında kapıya yürüdü. Kapının yanına gelince kapı deliğinden, gelenin kim olduğuna baktı. Devran'ı görür görmez kaşları şaşkınlıkla kalksa da yüzündeki tebessümü engelleyemedi çünkü hızlanan kalp atışları, yüzündeki her kası geriyordu.

Kalp atışlarının yavaşlaması için elini göğsünün üzerine bastırdı. Kolları bir anda sarılma isteğiyle sızladı. Asya'ya yakalanmalarına sebep olduğu için kızgın olsa da ona sarılmayı özlemişti.

Yüzündeki tebessümü silip sahte bir kızgınlıkla kapıyı açtı. Kapıyı açar açmaz, Devran'ın konuşmasına izin vermeden, "Kapıyı herkese bornozla açmıyorum, senin geldiğini gördüm," diyerek, önceki günlerden birinde aralarında geçen konuşmaya atıfta bulundu.

Devran ise bozguna uğramış gibi Selin'e bakıyordu. Onun dediklerini duymuyordu bile. Selin'e kendini affettirmek için erkenden gelmişti lakin onu bornozla görmeyi hiç beklemiyordu. Önce yutkundu, ardından arsız bir sırıtışla gözlerini Selin'in dudaklarına dikti. "Bana bornozla kapıyı açman çok hoşuma gitti," dedi ve Se-

lin'i belinden kavrayarak, ani bir hareketle bedenine yasladı. "Sen bana kapıyı hep böyle açsana."

Devran, Selin'in dudaklarını tam kavrayacaktı ki Selin aniden başını geriye çekti. Etrafına bakıp tedirgin bir sesle konuştu. "Biri görecektir şimdi, içeri gir."

"İçeride öpmeme izin vereceksen bırakırım."

Selin tek kaşını kaldırıp başını sağa sola salladı. "Sana hâlâ kızgıyım. İzin verip vermemem kızgınlığımın geçmesine bağlı."

Devran, Selin'in gözlerindeki kararlı ifadeyi görünce pes etmiş bir hâlde içeriye girip kapıyı kapattı ve tüm samimiyetiyle, "Gerçekten çok özür dilerim. Amacım sana sürpriz yapmaktı," dedi.

"Sürprizin başımıza işler açtı. Ya Fatih olsaydı?" Elleriyle yüzünü kapattı. "Muhtemelen yerin dibine girerdim."

Devran, Selin'in sevimli hâllerine gülümseyerek, "Bence ilişkimizi ona da söyleyelim, hatta Asya'dan önce biz söyleyelim," deyince Selin gözlerini devirdi. "Asya ona asla bir şey söylemez."

Selin, Devran'ın cevap vermesini bile beklemeden arkasını dönüp mutfığa ilerlediğinde Devran da peşinden gitti ve mutfak tezgâhının üzerine oturarak, tezgâhın ortasındaki meyve kâsesine uzanıp yeşil elmayı eline aldı. "Gizlenmeyeceğiz, değil mi?"

Selin sessiz kalınca onu kolundan tutup bacaklarının arasına doğru çekti. "Ben sensizliğe daha fazla tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Özgür olmak istiyorum, geri durmaktan sıkıldım."

Selin umursamaz bir ifadeyle Devran'ın elindeki elmayı ısırıp çiğnemeye başladı. "Biz askeriz, Devran, özgürlüğü unut."

Devran, bakışları Selin'in sürekli hareket eden dudaklarına kaysa da dikkatini yeniden konuştukları konuya verdi. "En azından aile içinde özgür olalım istiyorum."

Selin bir kez daha elmadan ısırıldı. "Fatih'ten önce Zehra var."

"Zehra artık eskisi gibi değil. Hatta buraya gelmeden önce bana, seninle evlenmek istersem karşı çıkmayacağını, buna alışabileceğini, sadece biraz daha zaman istediğini söyledi."

Selin, duydukları karşısında, çiğnediği elmanın da etkisiyle az daha boğuluyordu. Omuzları arka arkaya öksürükle sarsıldı. Öksürüklerini bastırabilmeyi başardığında, şaşkınlık dolu tınısıyla, "Ciddi misin?" diye sordu.

Devran da Selin'in yüz ifadesine karşılık tebessüm edip elindeki elmayı tezgâhın üzerine bıraktı, ardından parmak uçlarını tezgâhın kenarlarına sarıp, üzerine eğilerek dudaklarını dudaklarının üzerine sürttü. "Ciddiyim." Dudaklarında kalan tadı alabilmek için başını hafifçe geriye çekerek dudaklarını yaladı. "Hmm, elmalı."

Devran'ın sıcaklığı, Selin'in başını çoktan döndürmüştü. Yine de ona belli etmemek için alayla sırtıtmaya zorladı kendini. "Vaoovv, çok zekisin!"

Devran tezgâhın üzerinden, Selin'in gözlerinin içine bakarak ağır hareketlerle indi ve Selin daha ne olduğunu anlamadan onu tezgâhın üzerine oturttu, akabinde onun bacaklarının arasına girdi. "Elmalı, aynı zamanda sivri dilli." Dudaklarını yeniden Selin'in dudaklarının üzerine sürttü. "Ama ben en çok böyle seviyorum."

Devran'ın bir tek sözü, Asya konusuyla ilgili kızgınlığını unutturmuştu Selin'e. Geçen günleri geri gelmeyecekken ânı, küskünlüklerle, kızgınlıklarla heba etmek istemiyordu. Her saniye daha çok sevmek, daha çok sevilmek istiyordu. Kaçırdıkları 2 yılı ancak bu şekilde telafi edebileceklerine inanıyordu. Parmaklarını Devran'ın kamuflaj ceketinin yakalarına sararak kendine çekti ve onu çekerken kendi de yavaş yavaş geriye yattı. "Öyleyse sevdiğini öpmek için neyi bekliyorsun?"

Devran dizini tezgâhın üzerine çıkararak Selin'in üzerine iyice eğildi. "Çünkü sevdiğim, bornozla..." Bir elini Selin'in çıplak bacağına sürterek kasığına bir karış kala durdurdu, yavaşça yutkundu. "Ve çıplak. Öpmeye başlarsam durmam çok zor olur."

Tıpkı Devran gibi Selin de yavaşça yutkundu. "Öpmeye başlamadan bunu bilemeyiz. Belki de..." Parmaklarını Devran'ın başının arkasına yerleştirip dudaklarına iyice yaklaştırdı. "Belki de durmak istemeyiz."

Selin'in isteği karşısında Devran'm tüm yüzünü şaşkınlık kapladı. Elbette Selin'le yeniden sevişmek ve bu defa bunu bilinçli bir şekilde yapmak istiyordu ama o gece olduğu gibi Selin'i bir kez daha incitmekten ve pişman etmekten korkuyordu. Onu yine incitirse bu defa hem fiziksel acı vereceğinden hem de Selin'in o geceyi anımsayarak geri çekileceğinden fazlasıyla çekiniyordu.

Selin'in sıcak nefesi dudaklarına çarptıkça daha fazla dayanamayıp, alt dudağını iki dudağının arasına alarak yavaşça ezdi. "Emin misin? Bunu gerçekten istiyor musun?"

“Emin olmasam seni kendime çekmezdim,” dedi Selin ve Devran’ın başının arkasındaki elini aşağıya indirip bornoz kuşağının düğümünü çözdü, ardından Devran’ın şaşkın bakışlarının karşısında bornozun yakalarını iki yana açarak göğüslerini gün yüzüne çıkardı. “Gerçekten istiyorum.”

Devran, Selin’in göğüslerini görür görmez gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Kalbi son kez atıyormuş gibi tüm gücüyle sarsıldı. Artık geri çekilmesi imkânsızdı. Gözlerini yeniden açtığı anda, yüzündeki şaşkınlığın yerini arsız bir gülümseme aldı. “En sevmediğim şey, emre itaatsizliktir, Selin Komutan’ım. Sizin emirleriniz karşısında boynum kıldan ince. İlk görevim sizi memnun etmek olacak.”

Devran’ın yüzündeki arsız ifade Selin’e de yansıdı. Sevddiği adamın tezgâhın üzerine yaslanan elini kaldırıp çıplak göğsünün üzerine bıraktı. “Çok konuşuyorsun, Devran. Laf salatası değil, icraat istiyorum.”

Devran elinin altındaki kabarmış göğüs ucunu hissedince, “Ahh!” dedi acı çeker gibi. “İyice manyak edeceksin kızım sen beni. Zaten aşkımdan delirmişim, bugün kalan aklımı da alacaksın.”

Sözlerini tamamlar tamamlamaz tezgâhın üzerinden indi ve Selin’in üstündeki bornozu iki yana açarak, bedeninin tamamının görünmesini sağladı. Bakışlarının değmediği yer kalana dek bedeninin her yerine tek tek baktı ve hayranlık dolu bir sesle, “Kitabın kapağı çok güzeldi ama içi başka güzelmış,” diyerek, üzerindeki kamuflaj cekecini ve kamuflaj tişörtünü hızlıca çıkarıp sadece pantolonuyla kaldı.

Devran’ın üstünün çıplak kalmasıyla Selin dirseklerinin üzerinde doğrulup bakışlarını önce gövdesinde, ardından kollarında, en sonunda karın kaslarında gezdirdi. Alt dudağını hafifçe dişlerken, “İki yıl boyunca daha da kaslanmışsın,” dedi.

“Gözlerinizi tatmin edebildiysem, komutanım...” Devran, ellerini Selin’in beline doladı ve onu kendine çekerek tek hamlede kucığına aldı. “Sırada bedeninizi tatmin etmek var.”

Selin, Devran’ın kucığına çıkar çıkamaz bacaklarını çıplak beline doladı. Kollarını dolamadan önce, üzerinde emanet gibi duran bornozun düşmesini sağlayarak Devran’ın kolları arasında tamamen çıplak kaldı. Devran da kolları arasında çıplak kalan kadınla beraber, aceleci adımlarının yönünü yatak odasına çevirdi.

XXVI

8 HAFTA SONRA...

"Ben niye bu kadar gerildim?" Selin, kestiği peynirden bir parçayı ağzına atıp, "Hayır, Fatih kim ki, niye geriliyorum?" diye kendi kendine söylenmeye devam etti.

Asya bir an cevap vermek istediye de Selin öyle gergindi ki ağzını açtığı anda lafları ağzına tepeceğinden adı gibi emindi.

Asya onu umursamamaya çalışarak, masayı hazırlamaya devam etti. Fatih de Asya'nın canı çekti diye sıcak lavaş almak için erkenden evden çıkmıştı. Birazdan gelecek, Selin de anlaştıkları gibi kahvaltıda ona Devran'dan bahsedecekti.

Asya, Selin'i ilk kez Fatih'ten çekinirken görüyordu ve bu inanılmaz bir şekilde hoşuna gitmişti. Daha doğrusu ilk kez bir konuda çekingenliğini görmüştü. *"Demek ki Devran'a duyduğu aşk gerçekten de yapmayacağı ne varsa yaptırabilecek kadar güçlü,"* diye düşünmekten kendini alamadı. Gülümsememek için alt dudaklarını dişledi.

"Ya da hiç söylemeyeyim, hem niye söylüyorum ki?" Selin yeni dank etmiş gibi peynir kesmeyi bırakıp Asya'ya döndü. "Sahi, ben niye Fatih'e Devran'dan bahsediyorum ki?"

Asya konuşmadan önce söyleyeceklerini kafasında hızlıca tarttı. Yanlış bir söylediği takdirde Selin'in gerginliğinin ona patlayacağını biliyordu. Doğru kelimeleri bulduğundan emin olunca, "Sonuçta bir ilişkiniz var, sizi er ya da geç görecektir. Senden duyması daha

iyi olacaktır,” dedi. Aslında söylemek istediği tam olarak, “*Devran Komutan’ım senin evinden hiç çıkmadığı için basılmak üzeresiniz*”-di ama şu an bunu söyleyemezdi. Bunu Selin’in gergin olmadığı bir zamanda söylemek için zihninin bir köşesine not etti.

“Bu mantıklı,” dedi Selin ve peynir tabağını masaya bıraktı. “Yine de acil değil.”

Asya daha fazla ayakta kalmak istemediği için yavaş hareketlerle sandalyeye oturdu ve rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Bir de Zehra’yı, Fatih ve babanla tanıştırmak için bir an önce Devran Komutan’ımdan bahsetmelisin. Küçük kız, ilişkinizi ağzından kaçırabilir.” Asya’nın bu söylediği, Selin’in daha da gergin bir hâle bürünmesine sebep oldu.

Asya, Devran Komutan’ının herkesten sakladığı bir kızı olduğunu duyduğunda oldukça şaşırmıştı. Küçük kızın rahatsızlığı olmasa öğrenemeyeceğinin de farkındaydı.

“Zehra bizim bir ilişkimiz olduğunu bilmiyor.”

Asya, onun dediğini onaylamak istercesine başını aşağı yukarı hareket ettirdi. “Evet, bilmiyor ama en başından beri şüphelendiğini söyleyen sensin. Ayrıca kız aptal değil ya! Son günlerde sizi sık sık yan yana görüyor, tabii ki de bir şeylerin farkında.”

Selin bilmiş bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Bununla ilgili tek kelime etmiyor. Ayrıca onunla artık arkadaş gibiyiz. Beni sürekli çağıran kendisi. Sonuçta o eve onun için gidiyorum.”

“Yine de bu, bir şeylerin farkında olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bence artık sizi kabullenmiş, o yüzden zorluk çıkarmıyor.” Bu tezini Zehra’nın bugüne kadar Selin’e davranış şekillerinden dolayı ortaya atmıştı. Eğer ses çıkarmıyorsa bu, Selin’i kabullendiğini gösterdiği anlamına geliyordu. Ayrıca arkadaşça devam eden ilişkileri de bu kabullenişin olumlu olduğunu gösteriyordu.

Selin sıkıntılı denilebilecek uzun bir soluk aldı. “Bilmiyorum, hele ki şu an hiçbir şey bilmiyorum. Bir an önce Fatih’e her şeyi anlatıp bu işkenceden kurtulmak istiyorum,” diyerek mutfak dolabına yöneldi.

Tam çekmecedен çatalları almış, masaya geri dönüyordu ki anahtar sesinden Fatih’in geldiği belli olunca Selin panikle elindeki çatalları yere düşürdü. Eli ayağı birbirine dolanmış gibi ne yapacağını bilemeyerek dizlerinin üzerine çöktü.

Her ne kadar Selin gerginken Asya gülmek istemese de daha fazla dayanamayacaktı.

Rahat bir tavırla kahkahayı koyverdiğinde, Selin hırsıyla soludu. “Kes gülmeyi, Fatih şimdi şüphelenecek!”

Söylemesi kolaydı! Selin’in liseli gençler gibi heyecan ve stres yapması Asya’nın gülme isteğini daha da perçinliyordu.

Çok geçmeden Fatih mutfağa girince bir Asya’ya, bir de yerden çatalları toplamaya çalışan Selin’e baktı. Selin’de bir tuhafılık sezmedi ama Asya ona baka baka güldüğü için fazlasıyla tuhaf duruyordu. Fatih’in şüpheyle kısılan bakışları Asya’nın üzerinde durdu. “Bir şey mi kaçırdım?”

Fatih’in sorusuna Asya’dan önce Selin cevap verdi. Hoş, Asya zaten gülmekten cevap verebilecek durumda değildi. “Bakma sen Asya’ya. Hamilelik hormonları onda kafa yapıyor.” Selin cümlesini bitirmeden ters bir ifadeyle Asya’ya baktı. O bakışları, gülmeyi kesmesini açıkça söylüyordu.

Fatih dümdüz baktı Selin’e ve Selin’in cevabından hoşlanmadığını belli eden bir tavırla, “Asya’nın hareketleri gayet yerinde,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. “Ama sen gergin olduğuna göre önemli bir şeyler olmuş.”

Selin umursamaz görünmeye çalışarak ayağa kalktı ve yere düşen çatalları tezgâha bırakmak için arkasını döndü. “Değilim, sadece acıktım. Bir an önce başlayabilir miyiz?”

Fatih’in cevap bekleyen bakışları Asya’yı buldu. Asya kendinden laf çıkmayacağını anlatmak istercesine dudaklarının üzerine fermuar işareti yaptı. Fatih pes edercesine omuzlarını düşürdü ve aldığı lavaşları masanın üzerine bıraktı. “Ellerimi yıkayıp hemen geliyorum.”

Sıcak lavaş kokusu Asya’nın burnuna dolunca Asya daha fazla kayıtsız kalamayıp, doğruca sarılı oldukları kâğıtlara gömüldü. Selin de sessiz ama gergin bir ifadeyle yanındaki sandalyeye oturdu. Gerginliği, çatalı Asya’nın önüne bırakma şeklinden belliydi. Altında birçok tehdit yatıyordu ama Asya onu ciddiye alacak değildi. Sıcacık bir gülümsemeyle baktı yüzüne. Onu bu şekilde daha çok kızdırdığını biliyordu.

“Hiç boşuna şebeklik yapma. Zaten Fatih’e söylemeyeceğim.”

Asya’nın beyni bir anda kırmızı alarma geçti. Selin çekingenliğini bir kenara bırakıp bir an önce Fatih’e söylemeliydi. Aksi hâlde, Fatih

bunu başka birinden öğrendiği takdirde aralarının açılması ihtimali yükseltti. Onu kızdırmaktan vazgeçip, “Sana çok güveniyor. Senden değil de başkasından öğrenirse canını epey sıkmış olursun,” dedi. Biliyordu ki Selin en çok Fatih’in canının sıkılmasından hoşlanmazdı.

Selin sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. “Off! Hepsi Devran yüzünden. Nereden çıktı benim karşıma?”

Selin’in sesinin ağlamaklı çıkmasından dolayı Asya’nın yanına yeniden kızdırma perileri gelse de olabildiğince sakın bir tavırla karşılık verdi Asya. “Fatih’le konuşmak istediğinde benden rahatsız olursan sizi yalnız bırakırım. İstersen kahvaltıdan sonra söyle. Zaten Fatih çok sevinecek, emin ol.”

“Bir de şaşıracak.” Selin hoşnutsuzca dudaklarını kıvırdı. “Son-
suza dek bekâr kalacağımı zannediyor.”

“İlk etapta şaşırsa da sonradan sevineceği gerçeğini göz ardı edemeyiz. Fatih’in tek isteği, senin mutlu olman.”

Selin aynı sıkıntıyla yanaklarını yeniden şişirdi. “Tamam, söyleyeceğim ama sen hiç karışmayacaksın, tek kelime etmeyeceksin. Onun dışında, gitmene gerek yok; aksine senin varlığına ihtiyacım var.”

Asya, Selin’i oturduğu yerden baştan aşağı süzdü. Selin, “*Ne var?*” anlamında başını sallayınca da göz teması kurabilmek için ona doğru eğildi. “Biraz kibar olsan, aslında iyi kızsın.”

“Asya!”

Asya gülmeye başlayıp, “Tamam tamam, sen konuyu açtığın anda ben ağzımı açmayacağım,” diyerek bedenini yeniden eski konumuna getirdi.

Selin tam başını sallıyordu ki Fatih içeriye girdi ve yanlarına geldi. Sandalyeye otur oturmaz, elini Asya’nın hafif belirginleşmeye başlayan karnının üzerinde gezdirip bakışlarını yüzüne tutundurdu. “Bir sorun yok, değil mi?”

Fatih günde en az on kez bu hareketi yapıp aynı soruyu sorduğu için tıpkı diğerlerinde olduğu gibi başını salladı Asya. “İyiyiz.”

Fatih aldığı cevaptan memnun bir hâlde kahvaltı yapmaya başladı lakin gözleri Selin’in üzerindeydi çünkü Selin’in gerginliği elle tutulur cinstendi. Daha fazla dayanamayıp ikisini birden işaret ederek, “Aranızda bir şey mi oldu?” diye sordu.

Selin’le Asya aynı anda, “Yoo,” deyince Fatih üstelemek yerine sessiz kalıp kahvaltısına geri döndü.

“Muhtemelen bizim anlatmamızı bekliyor,” diye düşündü Asya.

Selin’e söylemesi için kaş göz işareti yapacaktı ama üzerinde baskı kuracağını düşünüp tepkisiz kalarak Fatih gibi kahvaltısına geri döndü. Zaten açılan iştahıyla baş etmesi zordu. Yemeden daha fazla duramayacaktı. Gerçi Fatih’in dikkatli bakışları olmasa daha rahat yiyecekti ama yine de o bakışlar, sağlığı açısından kendini durdurmasında önemli rol oynuyordu.

Aradan 10-15 dakika kadar bir süre geçmişti ki Selin’den ilk tepki geldi. “Fatih, benim seninle bir şey konuşmam gerekiyor.”

Fatih ile Asya aynı anda başlarını kaldırdıklarında Selin’in kahvaltısıyla meşgul olduğunu gördüler. Selin, Fatih’in yüzüne bakmadan konuşmayı tercih etmişti.

“Seni dinliyorum.”

Selin, Fatih’e bakmak yerine Asya’ya kısa bir bakış attı. Asya, *“Devam et,”* dercesine gözlerini kapatıp geri açınca Selin sahte bir öksürükle genzini temizleyip yeniden tabağına döndü. “Konu Devran’la ilgili.”

Asya direkt Fatih’e baktı. Vereceği tepkiyi merak ediyordu. Fatih de sandalyesine yaslandı ve hafifçe çattığı kaşlarıyla, “Ee?” dedi. Asya, onun konunun devamını tahmin edebildiğini sanmıyordu; kızıyla ilgili bir şeyler demesini beklediğinin farkındaydı.

Selin sessiz kalınca Asya tekrar ona baktı; su içiyordu. Asya onun Fatih’ten neden bu kadar çekindiğini gerçekten anlamamıştı. Selin sudan son bir kez daha içip, bir çırpıda “Bizim ilişkimiz var,” dedi.

Asya hızlı bir şekilde Fatih’e döndü. Gözleri aralarında resmen mekik dokuyordu. Fatih’in çatılan kaşları önce düzleşti, ardından şaşkınlıkla havalandı fakat başka hiçbir tepki vermedi Fatih, öylece bakakaldı. Kızmış mıydı, şaşırmış mıydı, bozulmuş muydu, kıskanmış mıydı, sevinmiş miydi?.. Asya hiçbir şey anlamamıştı.

Fatih’e biraz daha dikkatli baktığında âdemelmasının aşağı yukarı hareket ettiğini gördü. Fatih’in bu hareketiyle tıpkı Selin gibi Asya da boğazının kuruduğunu hissedip suya uzandı. Suyu tam dudaklarıyla buluşturmuştu ki yutamadan, Fatih “Adamın haberi var mı?” deyince Asya az kalsın suyu masaya püskürtecekti.

Selin bozulduğunu belli edercesine kaşlarını çattı ve bunu ses tonuna yansıtmaktan çekinmeyerek “Şizofren değilim!” dediğin-

de, Fatih inanamayan gözlerle Selin'in yüzüne bakıp masaya doğru eğildi. "Sen ciddisin."

Selin bu diyalogdan fazlasıyla sıkılmıştı ve beden dilinden, masayı hatta evi terk edeceğini bariz bir şekilde belli ediyordu. Asya araya girme ihtiyacı içinde elindeki bardağı masaya bırakıp, bedenini Fatih'e çevirerek onunla direkt göz teması kurdu. "Evet, ciddi, ciddiler."

Fatih'in şaşkın bakışları üzerine çevrildi. "Senin de haberin var mıydı?" diye sordu. Soruş şekli, gerçeğin ondan saklanmasıyla hoşlanmadığını belli ediyordu. Yine de Asya, Fatih'in, sessiz kalma sebebini anlayacağını iyi biliyordu.

Asya, "Vardı, yeni öğrendim sayılır. Selin'den öğrenmen gerektiğine inandığım için sessiz kaldım," diyerek, az önceki ifadesine atıfta bulundu.

Asya'nın son söylediği, Fatih için açık bir cevaptı. Fatih sessiz kalarak, cevap bekleyen bakışlarını Selin'e çevirdi. "Ne zamandan beri ilişkiniz var?" Yeniden yutkundu ve sesi az önce sorduğu soruya göre daha sessiz çıktı. "Uzun zamandan beri mi?"

Asya gülmek istedi. Fatih, Selin'i kıskanmıştı ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Zaten kıskanmak normal bir duyguydu; anormal olan, bu kıskançlığı kullanarak karşı tarafa zarar vermek ve onun haklarını kısıtlamaktı. Fatih ikincisini seçecek son insan bile olmadığı için, iç dünyasında Asya ve Selin'e belli etmemeye çalışarak onları kıskanmakla meşguldü ama ses tonu, onu çoktan ele vermişti. Fatih'in çırpınan hâli Asya'nın öyle hoşuma gitmişti ki Asya onu öpme isteğiyle dolup taşı ama şu an bunu yapamazdı.

Kendini dizginlemek için dolaptan bir şeyler alma bahanesiyle ayağa kalkıp dolaba ilerlediğinde Selin'in sesini duydu. "Aslında yeni. Daha önce de bir şeyler vardı ama Devran, kızı olduğu ve onu istemeyeceğimi düşündüğü için, bir de kızı onun biriyle ilişkisine olumlu gözle bakmadığı için geri durmuştu. Beni de bilirsin işte, kolay kolay ilk adımı atacak biri değilim ama hayat bizi bir şekilde bir araya getirdi, diyelim."

Selin'in de sesinden zorlukla konuştuğu belli oluyordu. Asya, dolaptan önüne ilk çıkanı aldıktan sonra masaya döndüğünde, Fatih'in arkasına yaslandığını gördü. İkisi de muhabbetten hoşnut değildi. Yavaş adımlarla masaya ilerledi ve sandalyesine oturmadan önce

Fatih'in yanağına uzanarak onu öptü. Bunu hem dizginleyemediği arzusundan dolayı hem de Fatih'i sakinleştirmek için yapmıştı.

Fatih, Asya'ya yandan bir bakış atıp istifini bozmadan, Selin'i soru yağmuruna tutmaya devam etti. "Kızının haberi var mı?"

Selin de bu sorunun cevabından tam olarak emin değildi. Emin olmadığını belli edercesine başını iki yanına ağır hareketlerle yatırdı. "Yani, babasının duygularından haberdar. Hatta bir süre buna karşı çıktı ama sonra onunla arkadaş olduk ve şu an karşı değil. Adını koyduğumuzu bilmese de ilişkimizin olduğunun farkında."

"Evlenecek misiniz?"

Selin bıkkın bir soluk aldı. "Bilmiyorum, Fatih, bunu henüz konuşmadık." Sıkıldığını ifade edebilmek için yüzünü buruşturdu. "Askerlikte evlilik, sivillerin hayatındaki gibi kolay değil. Biz aynı bölükte çalışıyoruz. Her şeyden önce tamamlamamız gereken bazı görevler var ve vatan görevi, hepsinden önce gelir. Şu an için evlilik mümkün değil. Belki ileride olur ama her şey düzene oturduğunda, yeri ve zamanı geldiğinde olur. Şu anda bizim için önemli olan, kaybettiğimiz iki yılı telafi etmek."

Fatih anladığını belli edercesine başını salladı, ardından yaslandığı yerden doğrulup kahvaltısına döndü. "İkiniz için de hayırlı olsun."

Selin daha da soru bekliyor olmalıydı ki Fatih'in bir anda kesmesiyle ona öylece bakakaldı. Tam konuşacaktı ki Asya, Fatih'e belli etmeden, basit bir el hareketiyle onu durdurdu. Selin'in söylediklerini sindirmesi için Fatih'in zamana ihtiyacı vardı.

Ortamı bir anda sessizlik sardı ve mutfakı sadece çatal bıçak sesleri doldurmaya başladı. Çok geçmemişti ki Fatih'in telefonunun çalması sessizliği bozdu. Fatih telefonuna bakıp, "Hastaneden arıyorlar," diyerek ayaklandı ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktı.

Fatih odadan çıkınca Selin, canı sıkılmış gibi elindeki çatalı tabağına bıraktı. "Offf! Niye tepkisiz kaldı ki şimdi o?"

"Çünkü sen sorularından rahatsız olduğunu belli ettin."

"Haksız mıyım? Çok soru sordu."

Asya kapıya doğru yandan bir bakış attı. İçeriden gelen seslerden, Fatih'in telefonla konuşmaya devam ettiği belli oluyordu. "Sadece ne olduğunu öğrenmeye çalıştı, ayrıca söylediklerini sindirmesi için ona zaman tanı. Senden ilk kez böyle bir şey duyuyor. Hiç beklemiyordu."

Selin, Asya'nın dediklerini duymamış gibi, bilmiş bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Hani sevgili kocan duyunca sevinecekti?"

"Sevinmediğini nereden biliyorsun?"

"Ağzı kulaklarında değil."

Asya gözlerini devirdi. "Fatih'ten bahsediyoruz, Selin. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Senden böyle bir şey beklemiyordu. Eminim, gerçekliğini kavradığında senin adına çok sevinecektir."

Fatih'in sesi kesilince telefon görüşmesinin bittiğini anladılar ve ikisi de aynı anda sessizleştiler. Tam da bekledikleri gibi Fatih içeri girdi. Üzerine montunu çoktan giymişti. "Hastaneye gitmem gerekiyor," deyince, Asya onu geçirmek için oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Önemli bir sorun mu?"

Fatih masaya doğru adımladı. "Bir hastayla ilgili. Görmem gerekiyor," dedi ve Selin'in yanında durdu. Eğilip onu başının üzerinden öptü. "Sen benim canımsın, unutma. Akşama görüşürüz."

Selin belli belirsiz ama içten bir tebessüm etti. "Görüşürüz."

Asya onları izlemeyi bırakıp, mutfaktan çıkarak kapıya doğru ilerledi. Çok geçmeden Fatih de yanına geldi ve her zamanki nasihatlerini sıralamaya başladı. "Kendine dikkat ediyorsun, kendini yormuyorsun, ağır kaldırmıyorsun; sadece ayaklarını uzatıp dinliyorsun. Bunun dışında-"

Fatih'in sözünü kesen, Asya'nın dudakları oldu. Yavaşça dudaklarını öpmeye başladı Asya. Fatih de anında memnuniyetle karşılık verdi. Kısa bir öpüşmenin ardından Asya, Fatih'in dudaklarından ayrılp, gülümseyerek dudaklarının üzerine doğru konuştu. "Biliyorum, sevgilim, hiçbir şey yapmayacağım."

Fatih de gülümseyip, onu yeniden dudağının üzerinden öperek evden çıktı. Fatih evden çıkınca Asya mutfığa geri döndü. Selin'in keyfi tamamen kaçmıştı. Çayının bittiğini görünce ona bir şey demeden, hem ona hem de kendine çay doldurup yanına gitti. Bardağın birini ona bırakıp yanındaki sandalyeye oturduğunda, Selin bardağı işaret ederek, "Sana çay yasak değil mi?" diye sordu.

"Değil. Günde üç dört bardak açık çaya iznimiz var."

Selin sessiz kalıp çayını yudumladı. Asya, onun sessizliğini fırsat bilip konuyu değiştirme ihtiyacı içinde konuşmasını sürdürdü. "Sen cinsiyetini öğrenecek misin?" Elini karnının üzerine yerleştirdiğinde bakışları Selin'in üzerindeydi. Herkes Asya'nın cinsiyeti

öğrenmek istemeyişine saygı duymuş, ona herhangi bir baskı yapmamış ya da onun bu düşüncesini saçma bulmamışlardı.

“Elbette,” dedi Selin hevesle. “Bir an önce gidip öğrenmenizi istiyorum. Artık belli oldu, değil mi?”

“On dördüncü haftadayız. Büyük ihtimalle belli oldu ama ben öğrenmek istemediğim için Fatih de ağırdan alıyor. Haftaya gittiğimizde o öğrenmiş olacak, sana söyler.”

Selin, bakışlarını Asya’nın karnının üzerinde gezdirdi. “Hâlâ kararlı mısın öğrenmemekte?”

“Kararlıyım, doğduğunda öğrenmek istiyorum.”

“Sahi,” dedi Selin birden. Bir konuyu hatırlamak istercesine bakışları kısılmıştı. “Leyla ile Merih’in bebeğinin cinsiyeti belli oldu mu? Leyla, onu son gördüğümde belli olmadığını söylemişti.”

“Çoktan belli oldu. Aramızda yedi hafta var.” Gülümsedi. “Bir oğulları olacak.”

Selin de gülümsemişti ki gülümsemesi aniden soldu. “Gökçe n’aptı? Toparlanabildi mi?”

“Daha iyi, iyiler. Hatta bebek çalışmalarına çoktan başladılar.”

“Kıyamam,” dedi Selin hüznünü sürdürerek. “Çok istedikleri belli. Umarım yeniden hamile kalabilir.”

“En az kendi bebeğimin olmasını istediğim kadar onların da bir bebeğinin olmasını istiyorum,” diyerek çayından büyük bir yudum aldı Asya. Yeni bir yudum daha alıyordu ki bir anda aklına gelen düşünceyle, işgüzar biçimde sırttı.

Selin, onun yüz ifadesini görünce meraklı bir şekilde “Ne?” diye sordu ama demek istediğini çoktan anlamıştı. Asya’nın aklından geçen düşünceleri reddetmek istercesine hızla başını salladı. ‘Aklından bile geçirme. Bir bebek düşünmüyorum.’

Asya hayal kırıklığıyla dudaklarını büktü. “Ama niye ya? Belki ben yenge olmak istiyorum?”

“Üzgünüm, bu konuda sana yardımcı olmayacağım. Belki ileride olur ama şu an halletmem gereken işlerim var.”

Selin’in eskiden kesinlikle karşı çıktığı konu, bugün ihtimal dâhilindeydi ve Asya, Selin’i tanıyorsa bu konuya yeşil ışık yakmış demektir.

Sevinçle ellerini çırpı ve sevincinin sesine de yansımaya izin vererek, “Yarın akşam Devran Komutan’ımla Zehra’yı yemeğe davet edelim. Hem, Fatih’le Zehra da tanışmış olur. Kim bilir, belki

de iyileşmesinin ilk adımı atılmış olabilir,” dedi. Zehra’nın bir gün yürüyüp yürüyemeyeceğini bilmiyordu ama Fatih’le babasının bu konuda uğraşacaklarını biliyordu. En azından Fatih, “*Biz de bir kez şansımızı deneyeceğiz,*” demişti.

Ne var ki Selin’in net cevabı, Asya’nın sevincini kursağında bıraktı. “Devran burada değil; görevde. Beş gün sonra dönecek.”

“Yaaa,” dedi Asya hayal kırıklığına uğrayarak. Yine de pes etmeye niyeti yoktu. “O zaman dönünce gelirler.”

“Ya Fatih? Bana pek hoşlanmış gibi gelmedi.”

Asya, “Sen Fatih’i bana bırak,” diyerek göz kırptı. Biliyordu ki onu her konuda ikna edebilecek tek kişi kendiydi.

Akşamüzeri Fatih, hastaneden dönüp duşa girdi. Duştan çıktığında Asya onu izlemeye başladı. Beline sardığı havluyu, karnından süzülen su damlacıkları ıslatıyordu ve her damla süzüldüğünde, Asya’nın içi biraz daha eriyordu.

Onur, her ne kadar cinsel ilişkiye artık izin verse ve cinsel ilişkinin hamilelik için yararlı olduğunu söylese de Fatih yanaşmak istemiyordu.

“Alt dudağını ısıırıyorsun.” Fatih’in sesini duyana kadar dudağını ısırdığının farkında bile değildi Asya. Uzun zamandır seks yapmamışlardı ve Asya’nın Fatih’e duyduğu özlem tavan yapmak üzereydi. Hızlıca dudağını serbest bıraktı. Yakalanmanın etkisiyle yanaklarının kızardığından emindi çünkü utanmıştı. Neyse ki bu hâli birkaç saniye sürdü ve sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı Asya. “Ne yapabilirim, senin yüzünden hasret kaldım sana.”

Fatih gülümseyerek yanına geldi ve tam karşısında durdu. Gülümsemesini bozmadan, “Emin ol, hiç istemediğim kadar seks yapmak istiyorum seninle ama...” dedi ve yutkundu. “Ama biraz daha vakti var.”

Asya, Fatih’in kararlılığını görünce onu zorlamak istemediği için sessizce başını salladı. Fatih de başının üzerinden öperek giyinmeye gitti. Zaten içeride Selin vardı. İsteseler de uzun soluklu bir şey yaşayamazlardı.

Fatih giyinirken onu izlemeye devam edip, “Selin ve Devran Komutan’ım hakkında ne düşünüyorsun?” diye bir çırpıda sordu.

Fatih’in az önceki keyifli hâlinin yerinde yeller esti. “Hiçbir şey düşünmüyorum.”

“Nasıl yani?” Duraksayıp onu süzdü. Tepkisizliği, kızdığını gösteriyordu. Emin olmak için, “Bana kalırsa kızmışa benziyorsun,” dedi.

Fatih pantolonunu yukarı çekti ve Asya’ya bakmadan düğmesini ilikledi. Şimdi üzerinde sadece bir kot vardı ve gövdesi hâlâ çıplaktı. “Kızmadım. Neden kızayım ki? Sadece beklemiyordum.”

“Kızmadıysan, Devran Komutan’ımla kızını yemeğe davet edelim mi?”

Fatih, başını birden Asya’ya çevirdi. Bakışları, böyle bir soru duymayı beklemediğini açıkça belli ediyordu. “Nereden çıktı şimdi bu?”

“Bence tanışsanız iyi olacak.”

“Biz zaten tanışıyoruz.”

“Ama kızıyla tanışmıyorsunuz.” Oturduğu yerden kalkıp yanına giderek tam karşısına dikildi. “Tek istediğim, Selin’in mutlu olması. Sen de bu konuya biraz daha ılımlı yaklaşamaz mısın?”

“Ters bir şey söylemedim ki. Hem, ben de ablamın mutlu olmasını istiyorum.”

“Olumlu bir şey de söylemedin.” Fatih’le aralarındaki mesafeyi kapatıp avuç içlerini çıplak sırtına yasladı. Fatih’in bedeni kasıldı ve solukları yavaş yavaş hızlanmaya başladı. Hızlanan soluklarına aldırış etmeden, dudaklarını gövdesinin üzerine bastırıp sırtındaki parmaklarını beline indirdi. “Bence yemeğe gelsinler.”

Fatih cevap vermek yerine, acele etmeden, Asya’nın salınık olan saçlarını atkuyruğu yapar gibi avucunun içinde topladı ve açılan boynunun üzerine eğildi. “Dengemi şaşırtıyorsun.” Boynunu öpmeden önce fısıltısı kulağına geldiğinde Asya başını hafifçe yana eğdi. Fatih de açıklığa dudaklarını sürüp usulca öptü. “Karşımdayken sağlıklı düşünemiyorum ve sana asla hayır diyemiyorum.” Dudaklarını sürttüğü yere bu defa dilini sürttü ve minik bir ısırık bıraktı. “Sen nasıl istiyorsan öyle olsun.”

Asya zaferle gülümseyip, başını yeniden dik konuma getirerek Fatih’in gözlerinin içine baktı. “Teşekkür ederim ama bunu Selin’e senin söylemen gerekiyor. İçerideyken konuyu açarım, sen de burun kıvırmazsan sevinirim.”

Fatih başını sallayınca onu dudaklarının üzerinden öpüp odadan çıktı. Odadan çıkıp mutfığa girdiğindeyse Selin’i mutfakta göremedi. Mutfaktan direkt odaya geçti lakin orada da yoktu. Tam odadan çıkıyordu ki Selin’in balkonda olduğunu fark etti. Selin’in bu so-

ğukta balkonda ne yaptığını anlamasa da yanına ilerledi. Balkonun sürgü kapısını çekip odadan çıktı.

“Hava almak için soğuk değil mi?”

Selin ona bakmadan cevap verdi. “Dağa çıkmadığın nasıl da belli.”

“Tercihlerim arasında dağa çıkmak hiç olmadı.”

Selin cevap vermeyip, gözlerini sabitlediği yerden ayırmayınca Asya, onun nereye baktığını merak edip o yöne çevirdi başını. Gördükleri karşısında kaşları şaşkınlıkla aralandı. Seslerini duyamasa da Oğuz’la Bahar’ın tartıştıklarını hararetli el kol hareketlerinden anlamıştı. Bahar tam gidecekti ki Oğuz onu kolundan yakalayıp kendine çevirdi. Bu hareketi, Selin’in olduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına sebep oldu. “Deminden beri bu çifti izliyorum, tartışıyorlar. Eğer adam kadını tartaklar ya da vurmaya kalkarsa aşağı inip adamın boğazına yapışmak için bir saniye bile durmam.”

“Bence böyle bir şey olmayacak. Yani umarım...”

Selin nihayet bakışlarını Asya’ya çevirdi. “Tanıyor musun? Evliler mi?”

Asya, “Alt komşumuz,” diyerek Oğuz’u işaret etti. “Oğuz aynı zamanda Fatih’in hastası. Karşısındaki kadın da Oğuz’un arkadaşı.”

Selin yeniden başını onlara çevirdiğinde, Bahar kolunu Oğuz’un elinden kurtardı ve Oğuz’u hafifçe geriye iterek sitenin çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Oğuz da peşinden... Asya bir an aklına geçen düşünceyle irkildi. “*Sevgili olma ihtimalleri var mı? Belki de başından beri sevgililer.*”

“Kızlar, burada ne yapıyorsunuz?”

Fatih’in sesiyle Asya olduğu yerde sıçrayınca Fatih yanına geldi ve eline uzanıp, pişman olmuş gözlerle yüzüne baktı. “Özür dilerim, amacım korkutmak değildi.”

Asya güven bulmak istercesine elini sıktı. “Önemli değil, ben boş bulundum.”

Fatih diğer eline de uzanıp iki elini avuçlarının arasına aldı. “Ellerin buz gibi olmuş.” Sıcak nefesini ellerinin üzerine üfledi. “Hadi içeri girelim.”

Selin alayla sırtıp onlardan önce içeri girdi. “Çifte kumrular,” dediğinde, “*Yakında seni de göreceğiz,*” dememek için Asya kendini zor tuttu çünkü şu an için yeri değildi. Sessiz kalıp gülümsemekle yetinerek, Fatih’le beraber içeri girdi.

Yemek yemek için doğruca mutfağa geçtiler. Selin çoktan masayı hazırlamıştı. Yemekleri servis edince masaya oturdular. Sabahki gerginlik azalsa da hâlâ devam ediyordu. Sessiz bir şekilde yemeğe başladılar. Asya konuyu nasıl açacağını düşünürken, aklına Zehra gelince konuyu onun üzerinden açmanın mantıklı olacağına kanaat getirerek dudaklarını araladı. “Zehra nasıl biri?”

Selin başını tabağından kaldırmadan, “Zor ve hırçın biri,” dedi, dümdüz bir sesle. “Yaşadıklarından dolayı normal bir çocuk kadar uyumlu değil.”

“Psikolojik destek alıyor mu?”

“Şahin Yüzbaşı’nın eşinden alıyor.”

“Zehra ile tanışmak isterdim,” diyerek Fatih’e baktı Asya. “Onunla tanışmak için ortam yaratalım mı?”

O âna dek sessiz kalan Fatih, Asya’nın istediği cevabı vermek için başını kaldırdı. “Yani yemeğe davet edelim, diyorsun.”

Asya topu hemen Selin’e paslamak istedi. “Tabii Selin de isterse.”

Selin, Asya’nın yapmaya çalıştığını anlayınca kaşlarını çattı. “Bir şey yapmaya mecbur değilsiniz. Yemek olması önemli değil. Babam ve Fatih nasılsa tedavi başlayacağı zaman sık sık görecekler.”

“Tanışmak isterim,” dedi Fatih sakın bir şekilde, araya girerek. “Tedaviye başlamadan önce tanışmak isterim. Ablamın kalbine girebilmeyi başaranları yakından tanımak isterim.”

Asya, gülümsemesinin belli olmaması için dudağını ısırды. Onun aksine Selin’in yüzünü kaplayan kocaman bir gülümseme oluştu. Selin ve Fatih, birbirlerine uzun denilebilecek bir süre baktılar. İki-sinin de yüzünde tebessüm ve bakışlarında Asya’nın hiçbir zaman anlayamayacağı kardeşlik sıcaklığı vardı. Bir süre sonra Selin sessizliği kırıp, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

6 GÜN SONRA...

Devran, Zehra’yla birlikte kapının önünde belirdiğinde Asya hariç herkes gergindi. Devran ile Fatih çok daha öncesinden tanışmış, hatta bir araya gelip sohbet etmiş olmalarına rağmen bugün ikisinin de birbirlerine bakışları tuhaftı ve bu, nedense Asya’ya komik geliyor-

du. Hamilelik hormonları çok garipti. Gülünmeyecek yerde gülesi, ağlanmayacak yerde ağlayası geliyordu.

Gülmemek için bakışlarını onlardan ayırıp Zehra'ya çevirdi. Daha ilk bakışta babasını andıran küçük kıza baktı. Babası gibi kumraldı ve yemyeşil gözleri vardı. Dudağının hemen üzerinde ise küçük bir beni vardı. O ben, yüzüne ayrıca bir güzellik katmıştı. Ve bakışları... Bakışlarında hayranlık vardı. O hayranlığın hedefi, Fatih'ti. Fatih'e hayranlıkla bakıyordu. *"Muhtemelen doktorunu bu kadar genç beklemiyordu,"* diye düşündü Asya.

Sevimli hâline gülümsedi.

Zehra, bakışlarını Fatih'in üzerinde sabit tutunca Fatih de başını öne eğdi ve Zehra'ya baktı. Göz göze gelir gelmez küçük kıza sıcacık gülümsedi Fatih. Bu gülüş, Zehra'yı da gülümsetmişti.

"Hoş geldiniz." Fatih yeniden Devran'a baktığında Devran da başını selam verir gibi öne eğip, "Hoş bulduk," dedi. Asya da Aynı şekilde "Hoş geldiniz," dediğinde, Selin bu anları sessizce izliyordu.

Fatih içeri geçmeleri için kapının önünden çekilince Devran önündeki tekerlekli sandalyeyi iterek içeriye girdi, ardından Zehra'yı kucağına alarak, işaret edilen odaya ilerledi. Fatih de onları takip ederken Asya'nın bakışları Selin'i buldu. "Sen yine Karadeniz'de gemilerin batmış gibi düşünceli duruyorsun?"

Selin gözlerini devirip, "Sen niye anlayışlı olmayı denemiyorsun?" diyerek yanına adımladı. "Hayatımda ilk defa bir adam sevdim ve o adamı ailemle tanıştıyorum. Nasıl davranmam gerektiği konusunda bir fikrim yok."

Selin'in sözleriyle Asya'nın aklı, Fatih'i ilk kez büyükannesi ve büyükbabasıyla tanıştırdığı güne gitti. Fatih'le büyükbabası, geçirdiği kazadan sonra tanışmışlardı ama Asya'nın, onu sevgilisi olarak tanıştırdığı andaki heyecanını unutması mümkün değildi. Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Haklısın, ben bir an empati yapmadım. Özür dilerim."

Selin, Asya'nın yanağından ufak bir makas aldı. "Özür dilemen için söylemedim, gelin hanım. Duygusallaşma hemen, düş önüme."

Asya belki de Selin'in en çok bu yanını seviyordu. O katı ve ters görünümüne rağmen sevdiklerine kıyamayışı Asya'yı fazlasıyla etkiliyordu. Gülümseyerek onunla birlikte içeri girdi.

İçeri girdiklerinde Devran'la Zehra'yı yan yana, Fatih'i de tam karşlarına oturmuş hâlde buldular. Fatih'le Zehra sohbet ediyorlardı. Zehra, Fatih'e doktorlukla ilgili ardı ardına sorular soruyordu.

Selin, Zehra'nın karşı çaprazına otururken, "Doktorluğa mı ilgi duymaya başladın?" diye sordu.

Zehra onaylarcasına başını salladı. "Eğlenceli bir mesleğe benziyor."

"Aslında," dedi Selin ve bakışlarını Asya'ya çevirdi. "Kodlama eğitimi alıyorsun. Asya, kodlama işinde çok iyidir."

"Aaa, sen de mi oyun yapıyorsun?"

Zehra'nın sorusu Asya'yı gülümsetmişti. "Benimki daha çok askerî işler. Askeriyede bilişim personeliyim."

Zehra şaşırmış gibi, "Hem de askeriyede, öyle mi?" deyince, Asya onu tasdikledi.

"Evet, Millî Savunma Bakanlığı bunun için hem yazılı hem de sözlü sınavlar yapıyor. Sınavları geçtiğin takdirde, genel şartlara da uyuyorsan askeriyedesin."

"Bunun için de üniversite okuyor musun?"

"Okuyorsun. Ben bilgisayar mühendisliği mezunuyum."

"Havalıymış." Zehra'nın sözleri herkesi gülümsetmiş hatta odadaki gerginliği bir nebze kırmıştı.

"Bu arada tebrik ederim," diyerek araya girdi Devran. Önce Asya'ya, ardından Fatih'e baktı.

Fatih konuşmak için ağzını açıyordu ki Zehra yeniden konuştu. "Kız mı olacak, erkek mi? Adını ne koyacaksınız?"

Asya, "Henüz belli değil ama cinsiyeti yarın belli olacak," diyerek Fatih'e baktı. Yarın için heyecanı elle tutulur derecede belliydi ve gözlerinin içi parlıyordu.

"Heyecan epey var gibi," dedi Devran, Fatih'e bakarak. "Ben de Zehra'da çok heyecanlıydım."

Asya, Selin'in vereceği tepki için ona doğru bakıyordu ki durmasını sağlayan, Zehra'nın sözleri oldu. "Tabii o heyecanı sonradan öldü hatta belki pişman bile olmuştur."

Devran, çok kızgın olmayan bir sesle, "Zehra, bunları defalarca konuştuk. Yeniden başlamayalım," dediğinde, Asya onu duymuyor gibiydi. Tek odağı küçük kızdı. Göz bebeklerinin titremesi ve sözlerinin ağırlığı, kalbini parçalamıştı sanki. Hızla Selin'e baktı.

Dümdüz bakmasına rağmen onun da içinin parçalandığını anlayabiliyordu çünkü onu iyi tanıyordu. Onun sadece duygularını gizlemek istediğinde böyle maskeler taktığını biliyordu.

Asya, Fatih'in sesini duyunca bakışlarını Selin'in üzerinden çekti. Onun da bakışları Zehra'nın üzerindeydi. "Henüz çocuğum doğmamış olmasına rağmen ben de baba sayılırım ve doğmadan bile ona duyduğum sevgi, tarif edemeyeceğim kadar fazla. Bu sevgi her gün artıyor. Eminim, onu kucağıma aldığım gün ona duyduğum sevgi daha da artacak. Başına ne gelirse gelsin artacak. Üzüldüğünde de ağladığında da hasta olduğunda da hatta beni kızdırdığında da artacak çünkü babalar çocuklarını karşılıksız sever ve bundan asla pişman olmazlar."

Zehra mahcup olmuş gibi başını öne eğdi. "Babamın beni sevdiğini biliyorum ama hâlimi gördükçe de bazen aklıma pişman olabileceği geliyor."

Devran yeniden araya giriyordu ki Selin kaş göz hareketiyle onu durdurdu. O da Asya gibi düşünüyordu. Zehra bu konuları yabancı bir erkekle konuştuğunda daha farklı hissedecekti çünkü az konuşan bir çocuk olmasına rağmen şu an Fatih'e içini dökmesi, buna ihtiyacının olduğunu gösteriyordu.

Fatih anlayışla, "Babalar bir tek çocuklarının yanında olmazlarsa pişman olurlar. Ayrıca babandan tedavi öykülerini dinleyeceğim, sonra da babamla birlikte ne yapabileceğimize bakacağız," dedi.

"Baban kim? O da doktor mu?"

"O çok iyi ve tecrübeli bir doktordur. Önümüzdeki günlerde seni Londra yolculuğu bekliyor."

"Öyleymiş," dedi Zehra babasına bakarak. "Belki bu defa başarırsınız."

Devran, Zehra'nın üzerine eğilip başının üzerinden öptü. "Başaramazsak da, ne seni sevmekten vazgeçeceğim ne de pişman olacağım."

Asya daha fazla dayanamayacaktı, ağlaması an meselesiydi. Ayağa kalkıp alelacele masayı işaret etti. "Artık yemeğe geçelim mi?"

Herkes bu ânı bekliyormuş gibi başını salladı ve kalkıp masaya geçtiler. Selin'in heyecanı az öncekine göre daha az olsa da birbirine dolanan elleri, heyecanının tam anlamıyla geçmediğini gösteriyordu. Fatih hatta Devran da bunun farkındaydı. Fatih tepki vermese de Devran tıpkı Asya gibi, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Yemekler servis edildikten sonra, Asya'nın beklediği sessizliğin ve gerginliğin aksine yemek son derece neşeli ve sohbet dolu başladı. Zehra'nın ardı ardına sorduğu sorularla Fatih'in tüm odağı Zehra olunca, Selin'le Devran da bunu fırsat bilip, liseli âşıklar gibi birbirlerine bakışıp gülüştüler. Bir süre sonra Zehra ile Fatih'in sohbetine Devran da dâhil oldu. Devran özellikle Zehra'nın tedavi öykülerini anlattı ve bol sohbetli, uzun, keyifli bir gece geçirdiler.

Ertesi sabah uyandıklarında, Asya cinsiyeti öğrenmeyecek olmasına rağmen Fatih kadar heyecanlıydı. Kliniğin önünde durunca, arabadan inmeden önce Fatih, gözlerinin içine bakarak, "Cinsiyetini öğrenmek istemediğine emin misin?" diye sordu.

Asya kararlılıkla başını salladı. "Evet, istemiyorum." İşaret parmağını üzerine doğrulttu. "Ve sen asla renk vermiyorsun!"

Fatih, üzerine doğrultulan parmağın üzerinden öptü. "Asla renk vermek yok." Ardından arabadan inip, Asya'nın elini tuttuğu gibi Onur'un yanına ilerledi.

Onur'un randevularına denk gelmemek için her seferinde erkenden geliyorlardı ve Asya rahat rahat muayene oluyordu. Klinikte her zamanki gibi kimse yoktu ve Onur ağzı kulaklarında, onları bekliyordu. Asya, Onur'a eskisi gibi trip atmıyordu hatta onu affetmiş bile sayılırdı çünkü Zeynep onu fazlasıyla süründürmüştü.

Onur onları görür görmez, "Günaydın," dedi ve muayene odasını işaret etti. "Bir an önce babası için cinsiyetini görelim."

Onur'un sözleriyle içini bir anlığına merak saran Asya, cinsiyeti öğrenme isteğiyle dolup taşı. Sessiz kalıp sedyeye yattı ve direktifleri beklemeden, belirginleşmeye başlayan göbeğini açtı.

Fatih her zamanki gibi peçeteyi yerleştirirken Onur da ultrason cihazını hazırlıyordu. Asya tam, "*Cinsiyeti öğrenmek istiyorum,*" diyecekti ki annesi aklına gelince bu isteğinden vazgeçip, sadece sağlığına odaklandı. Cinsiyeti önemli değildi, önemli olan sağlıklı olmasıydı.

Onur ultrason cihazını Asya'nın tenine değdirmeden önce Fatih'e doğru göz kırptı, ardından o seğirliği teniyle buluşturdu. Asya hızlıca ekrana baktı. Bebekleri epey büyümüştü ve görüntü bebek şeklini tamamıyla almıştı. Her seferinde ekrana hayranlıkla baksa

da Onur'un ağzından iyi olduğunu duyana kadar rahat olamıyordu. Onur çok kısa bir süre cihazı teninde gezdirdikten sonra iyi olduğunu söyleyince rahat bir nefes verdi ve keyifle onu izlemeye başladı.

Onur, "Şimdi de cinsiyetimizi öğrenelim," deyince Asya'nın kalp atışları birden hızlanmaya başladı. Her ne kadar Onur'un yüzüne bakmak istese de bakmamaya kararlıydı. Fatih'le ikisi aralarında daha önceden anlaşmışlardı. Cinsiyetine göre Onur, Fatih'e işaret edecekti. Asya, hangi işaretin hangi cinsiyeti ifade edeceğini bilmese de bakmak istemiyordu. Daha sonra kafasında kurup durmak istemiyordu.

Kalbi ağzında, bu anların bitmesini bekledi ve onlara hiç bakmadı. Ta ki Onur, cihazı teninden ayırana dek... Asya yavaşça Fatih'e baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Eline aldığı peçeteyle Asya'nın göbeğinin üzerini narince silip dudaklarını bastırdığında, Asya o an Fatih'in gülümsediğini gördü.

Onur odadan çıkıp onları baş başa bırakınca da "Öğrendin mi?" diye sordu.

Ağır ağır başını salladı Fatih. "Öğrendim."

Asya, "Sakin!" diyerek bir kez daha uyarıda bulunmak istedi. "Sakin belli etme."

"Merak etme, doğana kadar sessiz kalacağım."

Asya, Fatih'in yardımıyla sedyeden kalkıp üzerini düzeltti. Bir yandan da meraktan içi içini yiyordu ama kararlılığını bozmayacaktı. Üzerini düzelttikten sonra, Fatih onu kollarının arasına aldı ve dudaklarını bastırdığı boyun girintisinde bir yangın başlattı.

Başını kaldırıp yeniden Asya'nın gözlerinin içine baktığında ise diline atılan düğüm, gözlerinin beyazlığındaki kızıl çatlaklara yansımıştı.

9 HAFTA SONRA...

Asya karnında hissettiği ufak hareketliliklerle gözlerini araladı. "*Anlaşılan miniğimin karnı acıkmış ya da benimki acıkmış, topu atacak birini arıyorum,*" dedi kendi kendine. Gülümsedi ve elini karnının üzerine yerleştirerek, yattığı yerden doğruldu. "Günaydın bebeğim."

Fatih, onun kalktığını hissedince gözlerini açıp dirseklerinin üzerinde doğrularak direkt Asya'ya baktı. Uyku sersemliğinin et-

kisinde, bir sorun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onun yüzündeki ifadeyi gören Asya'nın dudaklarındaki gülümseme iyice genişledi. Karnı belirginleştikçe, Fatih'in ona düşkünlüğü artmıştı. Tabiri caizse gözünün içine bakıyor, Asya'nın herhangi bir şey söylemeyeceğinden endişe edip, bir sorun olup olmadığını kendisi çözmeye çalışıyordu. Bebeğiyle de sürekli konuşuyor, Asya kendine çok dikkat etmediği için onu ara ara şikâyet ediyordu.

Cinsiyeti henüz öğrenmemişti Asya; kararlılığını sürdürmekte ısrarcıydı fakat onun dışında herkes bebeğin cinsiyetini öğrenmişti ve kimse renk vermiyordu. Bir tek Leyla, arada bir zorluyordu. İlla öğrenmesi gerektiğini, ona göre alışveriş yapmanın doğruluğunu savunuyordu ama Asya için kıyafetlerde rengin bir önemi yoktu. Gözüne güzel görünen bir kıyafeti, rengi fark etmeksizin alabilirdi.

Fatih'in dikkatli bakışları karşısında kirpiklerini masum bir ifadeyle kırptırdı. "Bana öyle bakma, ikimiz de iyiyiz," diyerek karnını işaret etti. "Sadece acıktık."

Fatih rahatlamış gibi kendini geriye attı ve derin bir soluk verdi, ardından tıpkı Asya'nın oturduğu gibi oturup, onu önce alnından, sonra da karnının üzerinden öptü. "İkinize de günaydın."

"Günaydın sevgilim. Bir an önce kahvaltımızı yapalım, sonra da bebek odası almak için çıkalım."

Ses tonu, kontrol edemeyeceği şekilde heyecanlı çıkmıştı. Fatih'le beraber günlerdir bebeğin odası için hazırlık yapıyorlardı. Odasının duvarlarını Asya'nın çizimleri süslüyordu. Dolabının olacağı duvar hariç her duvarı hayalindeki gibi çizmiş, odanın her yerine kendinden izler bırakmıştı. Bugün de dolaplarını, yatağını, halısını ve perdesini alacaklardı. Belki doğuma en az 3 ay daha vardı ama onlar şimdiden her şeyini hazır etme düşüncesindeydi. Son aylarda tek uğraşlarının bebek çantası olmasını istiyorlardı.

Fatih, Asya'nın sesindeki heyecana karşılık tebessüm ederek ayağa kalktı. "Kahvaltı için özellikle istediğin bir şey var mı?" Bunu soruyordu çünkü Asya'nın her seferinde onu bir yere göndermesine alışmıştı.

"İstemiyorum, tek istediğim hızlı bir kahvaltı, sonra da evden çıkmak."

Asya ayağa kalkınca Fatih tam karşısında durdu ve olumsuzca başını salladı. "Kahvaltı en önemli öğün. Hele ki senin, şu anki durumun için çok önemli. O yüzden kahvaltıyı geçiştirmek yok."

Asya tam dudaklarını büküyordu ki Fatih yüzüne doğru eğilerek dudaklarının üzerinden öptü. Fatih'e karşılık vermek istedi fakat dudaklarının üzerinde birkaç gündür hissettiği uyuşmayı yeniden hissedince karşılık veremedi ve beyninde endişe şimşekleri çıktı. "Fatih!" dedi korkuyla ve kendini geri çekti.

Ses tonundaki korku, Fatih'i çoktan huzursuz etmişti. "N'oldu?" diye sorduğunda, huzursuzluğu sesinden de kendini belli edecek kadar odayı doldurmuştu.

Asya soluk soluğa, "Birkaç gündür geçer diye bekledim, o yüzden sana söylemedim ama alt dudağımın sağ tarafında uyuşma hissediyorum. Korkuyorum," diye devam etti, Fatih'in tedirgin bakışlarının altında. "Lisedeyken kısmi yüz felci geçirmiştin ve hatırladığım kadarıyla böyle bir uyuşma vardı. Ya yine oluyorsa?"

Birden neden bu kadar paniklediğini anlamıyordu ama Fatih'e anlattıkça paniğinin arttığını hissediyordu. Hâlbuki birkaç gün önce, nasılsa geçer diye üzerinde bile durmamıştı.

Fatih'in kaşları yavaşça çatıldı. "Sakin ol," dedi olabildiğince ciddi bir sesle ve Asya'yı yatağın üzerine geri oturttu. "Geçmişinde böyle bir şey yaşadığından bahsetmemiştin, ayrıca neden birkaç gün boyunca sessiz kaldın? Bunlar önemli..."

Fatih, sakın olmasını söylemişti söylemesine ama Asya sakın olmanın yanına uğramayacak kadar tedirgindi. Panik hâlini sürdürerek, hızlı hızlı, "Geçer sandım. Bilmiyorum, üzerinde durmak istememiştin," diyerek dudaklarını kıvırdı. "Yüz felci geçirdiğimi bile unutmuşum, dudağымda yeniden uyuşma hissedince hatırladım."

Fatih, onun korkusunu almak istercesine önünde diz çöküp, buz tutmuş ellerinin üzerinden öptü. "Önce sakın ol ve derin bir nefes al." Asya tereddüt etmeden Fatih'in dediğini yaptı ve derin bir soluk çekti içine. "Dudağındaki uyuşma gibi dilinde de herhangi bir uyuşma var mı, şu an ya da birkaç gündür?"

Asya dişiyle dilini yokladı. Aynı zamanda son birkaç günü düşündü. Lise döneminde bahsettiği uyuşmadan vardı ama şu an öyle bir his yoktu. "Hayır, dilimde bir şey yok."

"Tamam," dedi Fatih ve sorularına devam etti. "Gözlerinde yaşarma oluyor mu son günlerde? Ben, şu âna dek sende öyle bir durum gözlemlemedim. Mutlaka dikkatimi çekerti."

“Haklı, gözlerimde herhangi bir yaşarma yok,” diye düşündü Asya. “Olmadı,” deyince, Fatih onu tasdiklercesine başını salladı.

“Şimdi seninle birkaç mimik hareketi yapacağız. Önce ısıklık çalmanı istiyorum.” Dediğini yapıp rahat bir şekilde ısıklık çaldı Asya. “Zorlanmadın, değil mi?”

“Hayır.”

“Şimdi de sırayla gözlerini kapatıp açmanı, kaşlarını kaldırmanı ve boynunu germen istiyorum.” Fatih’in dikkatli bakışları karşısında Asya onun dediklerini sırasıyla yaptı. Asya’nın rahat hareket ettiğini görmek, Fatih’in üzerindeki tedirginliğin gitmesine sebep oluyordu.

Dediklerini yaptıktan sonra, başparmaklarını Asya’nın kaşlarının üzerine yerleştirip yukarıya kaldırdı ve parmaklarını alına sabitledi. “Gözlerini kapatmaya çalış.”

Asya, Fatih’in yaptırdıklarını az çok hatırlıyordu. Lisedeyken felç geçirdiğinde de doktoru benzer mimik hareketleri yaptırmıştı ve o zaman bu hareketleri yapamamıştı. En kötüsü, dudaklarını toparlayıp ısıklık bile çalamamıştı.

Gözlerini kapatınca, “Çok güzel,” dedi Fatih ve parmaklarını yüzünden geri çekti.

Gözlerini yeniden açtığında Asya bu defa, Fatih’in avuç içini kendine çevirmiş olduğunu gördü. “Son olarak, elini yumruk yapıp avuç içimi tüm gücünle itmeye çalış, ben sana direneceğim.”

Asya başını sallayıp, yumruk yaptığı elini avuç içine yasladı ve tüm gücüyle itmeye başladı. Fatih de dediği gibi ona direniyor, elini kıpırdatmıyordu. Aynı hareketi diğer eliyle de yapınca Fatih’in kısa muayenesi bitti. Gülümsüyordu ama bu yarım bir gülümsemeydi. Fatih, Asya’nın gücünden hoşlanmamış gibiydi.

“Bizim için yüz felcinin en önemli bulgusu, dilde uyuşmadır ve bunun belirtilerinden biri, az önce yaptırdığım mimikleri yapamamaktır. Şu an için bu belirtilerin hiçbirisi sende yok.”

“Peki, bu uyuşmanın sebebi ne olabilir?”

Fatih’in yarım gülümsemesi de silindi. “Boynunu gererken ve ellerimi ittiğinde ağrı hissettin mi?”

Hissetmişti ve bunu ona da söylemek için dudaklarını aralayıp, “Evet,” dedi.

Fatih ayağa kalkarak parmaklarını Asya'nın boynuna yerleştirdi. Başını sağa ve sola yatırdı, birkaç yere bastırdı. Asya'nın göremediği ama hissettiği daha birçok hareket yaptı. "Ağrıyor mu?" diye sorduğunda, Asya bazı hareketlerin ardından "Evet," bazılarının ardından da "Hayır," cevabını verdi.

Fatih, Asya'nın boynundaki kısa muayeneyi de tamamladıktan sonra yeniden önünde diz çöktü. Başparmağını, uyuşuyor dediği dudacağının üzerinde gezdirerek, "Muhtemelen boyun fitiği başlangıcı var. İlerleyen günlerde dudacağındaki uyuşma koluna da yayılabilir ama kesin tanıyı ancak MR ile koyabilirim," dedi ve bu durumdan hoşlanmamış gibi yüzünü buruşturdu. "Şu an için bu mümkün değil. Şimdilik dinleneceksin, ufak boyun egzersizleri yapacaksın, yatma şekline dikkat edeceksin. Zaten benim kontrolüm altında olacaksın."

Asya üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Sanki dudacağındaki uyuşma bile geçmişti. Gülümseyip, "Merak etme, doktorum ne derse onu yapacağım," diyerek elini karnının üzerine yerleştirdi. "Biz açlığa daha fazla dayanamayacağız, artık yemek yesek mi?"

Fatih de gülümseyerek, elini Asya'nın karnının diğer tarafına yerleştirdi. Fatih'in elinin sıcaklığını hissetmesiyle bebeğinin tekmesini hissetmesi aynı anda oldu Asya'nın. Başını hızlıca kaldırıp, ıslıl ıslıl gözlerle Fatih'in gözlerinin içine baktı. "Hissettin mi?"

Asya'nın olduğu gibi Fatih'in de gözleri parlıyordu. "Hissettim hatta geçen seferkinden daha kuvvetliydi sanki."

Asya sahte bir kıskançlıkla omuzlarını silkti. "Haksızlık bu. Genel olarak sen elini karnıma bastırduğunda seni hissetmiş gibi tepki veriyor ama bana vermiyor, seni şimdiden daha çok seviyor."

Fatih'in bir anda oluşan sıcacık gülümsemesi Asya'nın içini ertecek kadar kuvvetliydi. Bebeği de haklıydı; böyle bir adamın çok sevilmemesi mümkün müydü?

"Kıskandın mı?" Fatih'in bakışlarında bu defa muziplik kıvılcımları vardı.

Asya sahte kıskançlığını sürdürerek, "Çok fazla hem de," dedi ve tek kaşını havalandırdı. "Beni ekarte etmeseniz mi?"

Fatih ağzı kulaklarında, dudaklarına uzandı. "Kimse seni ekarte etmeyecek," dediğinde, Asya'nın hâlimden hoşlandığı epey belliydi. "Sen bizim her daim baş tacımız olacaksın."

Asya, “Hmm,” dedi ve az önce veremediği öpücüğü şimdi vermek için dudaklarını sürttü. “Seni öpmem için söylüyorsun ve beni hemen ikna ediyorsun.”

“Baş tacım olduğun için söylüyorum ama öpmende etkisi olacaksa dakika başı bunu tekrarlarım, hiç sorun değil.”

Fatih’in boğuk çıkan sesine karşılık Asya yavaşça yutkundu. “Romantik bir sapık olduğunu biliyor muydun?”

Fatih’in, dudaklarının üzerindeki dudakları gerildi. “Biliyorum,” dedi ve çok geçmeden onun dudaklarını kavradı Fatih.

Yaklaşık iki saat sonra Fatih’le beraber bebek odası alacakları mağazaya geldiklerinde Asya gözlerine inanamadı. Birçok seçenek vardı ve her biri sanki “*Beni al!*” diye bağırıyordu. Her biri, birbirinden güzeldi.

Fatih, Asya’nın düşüncelerini okumuş gibi, “Burada çok zorlanacağız,” deyince Asya onu hemen onayladı.

“Hepsi çok güzel, fazlasıyla zorlanacağız.”

Fatih’in elinden tuttuğu gibi, gözüne çarpan ilk takımın yanına ilerledi, ardından bir sonrakine ve daha sonrakine...

Hoşuna giden her takımın arasında dakikalarca, tek tek dolaştı, hepsini inceledi ve hepsine hayran kaldı. Öyle güzellerdi ki... Ama Fatih’i ilgilendiren, güzelliğinden ziyade kalitesiydi. Her takımın yapıldığı malzemeyi soruyor, buna göre elemeler yapıyordu.

Neyse ki sonunda, Asya’nın çok beğendiği bir takımın kalitesini de Fatih beğenince, o takımda karar kıldılar ve ona uygun halı, perde bakmak için bir üst kata çıktılar.

Aynı kararsızlıkları, var olan çeşitlilik sebebiyle burada da sürdü. Özellikle antialerjik ve antibakteriyel halı seçmek Fatih’i epey zorladı.

Fatih’in kıvranımlarını Asya gülümseyerek izliyordu. Onun hem Asya’yı kırmama hem de bebeği için en iyisini alma çabaları Asya’nın fazlasıyla hoşuna gitmişti.

Nihayet halı ve perdeleri de seçtikten sonra kendilerini ödüllendirmek için, daha doğrusu açlık Asya’yı tamamen ele geçirdiği için kendilerini en yakın restorana attılar. Fatih, Asya’nın restoranda sık

yemek yemesinden hoşlanmıyordu ama bir şekilde orta yolu buluyorlardı.

“Buna biraz ara verelim.”

Asya, Fatih’i duymamış gibi yaparak karşısındaki manzarayı işaret etti. “Manzarası ne kadar hoşmuş, değil mi?”

Fatih, onun yapmaya çalıştığını anlayıp, gülümseyerek eline uzandı. “Sizin iyiliğiniz için istiyorum.”

“Biliyorum,” dedi Asya omuzlarını düşürerek. “Ama her şeyi canım çekiyor, ne yapabilirim, elimde değil ki...”

Fatih’e masum masum kirpiklerini kırıştırarak baktığında garson yanlarına gelmişti. Asya, Fatih’e bakmayı kesip hemen siparişini verdi. Fatih de siparişini verdikten sonra, büyük bir sabırsızlıkla yemeği beklemeye başladı Asya. Bakışları da sürekli garsonların ellerindekilerdeydi. Yanından geçen her garsonun elindeki tabak için “*Benim mi?*” diye bakıyordu ama hiçbirisi onların masasına gelmiyordu. Dikkatini dağıtmak için, aldıkları oda takımından bahsetmeye başladı. En azından bir süre oyalanacağını düşünüyordu.

İşe yaramıştı da... Takımı anlattıkça ve odayı hayal ettikçe içi kıpır kıpır olmuş, açlığını bertaraf etmeyi başarmıştı.

Siparişleri gelince de odasından, eksiklerinden konuşmaya devam etti. Bunlar, hayatında yaşadığı en tatlı telaşlardı ve inanılmaz zevk veriyordu. Yediği yemek de aynı şekilde zevk veriyordu. Şu zamana kadar yediği en keyifli ve lezzetli öğle yemeğiydi.

Tam doyduğunu hissetmişti ki telefonu çalmaya başladı. Telefona baktığında Gökçe’nin aradığını gördü. Keyifli ifadesini bozmadan telefonu cevapladığında Gökçe’nin ağlamaklı sesini duyunca keyfi onu anında terk etti. “N’oldu?” diye korkuyla sordu.

Korkuyla çıkan sesine karşılık Fatih’in de bakışları onu buldu.

“Asya,” dedi Gökçe ağlamasını güçlkle bastırarak. Ağlamaktan konuşamıyordu.

Asya’nın kalp atışları korkuyla çırpındı. “İyi misin? Neredesin? Söyle, hemen geliyorum!” demesiyle Gökçe onun paniğini gidermek istercesine hızlıca konuştu.

“Galiba hamileyim. İdrar testi yaptım, pozitif çıktı.”

Asya’nın Gökçe’nin sözlerini idrak etmesiyle “Ne?” diye bağırması bir oldu. Öyle çok bağırdı ki restorandaki birçok insanın bakışları üzerine sabitlendi.

Etrafa mahcup bir bakış atıp bu defa sesini alçaltarak, “O zaman kesin hamilesin, idrar kitlerinin yanılma payı azdır,” dedi.

Asya az önce bağırdığında Fatih’in panikten çatılan kaşları, bu defa şaşkınlıkla havalandı, akabinde yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve belli belirsiz “Çok şükür,” dedi Fatih.

“Yani, bilmiyorum, kesin konuşamıyorum. Onur’u aradım, hemen gelmemi söyledi. Şimdi Semih’le oraya gidiyoruz.”

Asya heyecanla, “Tamam, biz de geliyoruz,” dedi ve Fatih’e kalkması için eliyle işaret etti.

Fatih mesajı alır almaz ayaklanıp hesabı ödemek için gittiğinde Asya telefonu kapattı. Ceketini hızlıca üzerine giyip, masanın yanından Fatih’in yanına ilerledi. Fatih de çoktan kasadan ayrılmış, ona doğru yürüyordu. Asya’nın yanına gelir gelmez, “Gökçe hamile miymiş?” diye sordu. Sesinden, heyecanı ve mutluluğu belli oluyordu.

“İdrar kitinde pozitif çıkmış, şu an Onur’un kliniğine gidiyorlar. Biz de yanlarında olalım.”

Fatih cevap vermeden, parmaklarını Asya’nın parmaklarının arasından geçirerek arabaya doğru yürümeye başladı.

Yaklaşık yarım saat sonra kliniğe vardıklarında Leyla ile Merih’i de orada buldular. Zaman kaybetmeden arabadan inip içeriye girdiler. Ne yazık ki muayeneye yetişememişlerdi. Gökçe’nin muayenesi çoktan bitmişti.

Gökçe onları görünce, “Keseyi gördük, hamileyim, hem de ikizlere,” diyerek ağlamaya başladı. Islak kirpikleri ve kızarmış gözleri dakikalardır ağladığını gösteriyordu.

Asya ağzı açık bir hâlde Gökçe’ye sarıldığında Fatih de tebrik etmek için Semih’e sarıldı. Onur, Merih ve Leyla da karşıdan onları izliyorlardı. Leyla’nın da ağladığı, kızaran yüzünden belliydi.

Gökçe, Asya’dan ayrılıp burnunu çekerek, “Hâlâ böyle bir şey olduğuna inanamıyorum,” deyince Onur araya girdi.

“Kesemizi gördük. İki embriyo vardı ve aralarında hiç ayrım yoktu. Yani tek yumurta ikizleri olduğunu rahatça görebildik. Ayrıca kalp atışlarını da duyduk. İki bebeğimiz de gayet sağlıklı.”

Fatih tüm samimiyetiyle, “Ben sizden ya da Leyla ile Merih’ten böyle bir haber bekliyordum,” dedi ve Gökçe’yi kollarının arasına aldı. “Çok sevindim, tebrik ederim.”

“Şimdiden cinsiyetlerini çok merak ediyorum,” dedi Leyla ellerini çırparak. Asya ile aralarında yedi hafta olduğu için onun doğumuna az kalmıştı ve karnı epey şişmişti. “Ailemiz o kadar kalabalıklaştı ki Defne’ye bir sürü kardeş geliyor.”

Onur, Defne’nin adını duyunca sıcacık gülümsedi. “Kızım çok şanslı,” diyerek Leyla ile Asya’yı işaret etti. “Doğum gününe kardeşleri yetişecek.” Ardından Gökçe’yi işaret etti. “Diğer kardeşleri de yolda olacak.”

Merih dostane bir tavırla kolunu Onur’un omzuna attı ve yanında küçük bir çocuk varmış gibi saçlarını karıştırdı. Böylece, aralarında gün boyu sürecektir tatlı bir atışma başlamış oldu.

4 HAFTA SONRA...

“Sana da et kokusu geliyor mu?”

Asya elindeki bardağı bırakınca, Fatih çay içtiği bardağa bakıp içini kokladı. “Bardaklardan mı?”

“Hayır, bardaklarda bir şey yok. Genel olarak et kokusu geliyor burnuma.”

Fatih mesajı alınca bardağı masaya bırakıp arkasına yaslandı. “Kahvaltıdaız, sabah sabah canın et mi çekiyor?”

Fatih’in muziplik saçan bakışlarına karşılık Asya omuzlarını silkti. “Evet, çekemez mi?”

“Sen normalde eti çok seven biri değilsin.”

“Evet ama bebeğim çok seviyor.” Neyse ki Asya’nın en büyük kozu bebeğiydi. Onun sayesinde, her isteği anında yerine getiriliyordu. Hoş, normalde de Fatih onu kırmayan biriydi ama böyle daha da üzerine düşmüştü ve bu durum, Asya’nın inanılmaz bir şekilde hoşuna gidiyordu. Pencereden sızan güneş ışığını işaret etti. “Hazır ilkbahar gelmişken ve bugün de hepimize tatilken, diyorum ki hep birlikte pikniğe gidip mangal mı yaksak?”

“Senin derdin belli oldu,” dedi Fatih, yaslandığı yerden doğrularak. “Bizimkilere mesaj atıyorum. Kimse gelmese bile...” Telefonu eline alıp göz kırptı. “Ben seni pikniğe götürüp mangal yakarım.”

Asya oturduğu yerden kalkıp Fatih’in yanına giderek kucağına yavaşça oturdu. Son günlerde iyice şiştiğini hissediyordu ve hare-

ketleri epey kısıtlanmıştı. “Kocamı en çok da bu yüzden seviyorum. Beni asla kırmıyor.”

Fatih’in bakışları telefonda ayrılıp ağır ağır sevdiği kadını buldu. “Bu olduğunda dünya durmuş demektir.”

Fatih’in sözleri Asya’nın gülümsemesine yetmişti. Kucağından kalkmadan önce yanaklarını avuçlarının arasına alıp dudağına uzun bir öpücük kondurdu. “Her defasında kalbimi tekletiyorsun.” Kucağından kalkıp buzdolabına ilerlediğinde Fatih de telefonuna geri döndü.

Buzdolabını açıp piknik için ne var ne yok diye göz gezdirdi Asya. Eksikleri kafasında not edip kendince küçük bir liste hazırladı ve listeyi unutmamak için Fatih’e mesaj olarak attı.

“Herkes müsait. Leyla mangalı duyunca çok heveslenmiş.”

Fatih’in gülerек söylediklerine karşılık Asya bir kez daha gülmüştü. “Bebekler suçlu, biz masumuz.”

Fatih de “Eminim öyledir,” diyerek ayağa kalktı ve yanına geldi. Elindeki mesajı işaret ederek, “Bunlar mı eksik?” diye sordu.

“Evet.”

“Tamam, ben hepsini alıp geliyorum.”

Asya itiraz etmek istercesine ellerini salladı. “Birlikte gidelim, biraz hava almak istiyorum.”

“Zaten piknikte hava alacaksın, şimdiden boşuna yorulma.”

Asya ellerini sallamaktan vazgeçip Fatih’in ellerine uzandı ve sıkı sıkı tuttu. “Sen elimi bırakmadığın sürece ben zaten yorulmam. Hadi masayı toplayıp çıkalım.”

Fatih elini öpüp başını salladı. “İstesen de bırakamam ki.” Bir kez daha öptü. “Toplayıp çıkalım.”

Asya doğruca masanın yanına ilerledi. Çok geçmeden Fatih de yanına geldi ve Asya’yı bir anlığına süzüp ona yardım etmeye başladı. Masayı topluyorlardı ama mutfak bir anda garip bir sessizlik almıştı. Daha doğrusu, Fatih’in üzerine bir durgunluk çökmüştü. Asya bunun sebebini anlamak için dikkatli bakışlarını onun üzerine sabitleyip, “Neden durgunlaştın?” diye sordu.

Fatih “Durgunlaşmadım,” dedi ama duruşuyla sözleri örtüşmüyordu. “Keyfim yerinde.”

Asya ona bakarken, “Sanırım onu son zamanlarda fazla yordum, ayrıca doğum yaklaştıkça duygusallaştığını da hissediyorum. Muh-

temelen doğumdan, Onur'a güvenmesine rağmen korkuyor. Bana ya da bebeğimize bir şey olmasından ödü kopuyor," diye düşündü.

Ortamin havasını değiştirmek için üç hafta sonra yapacakları Londra kaçamağını hatırlatmak istedi. Daha doğrusu Fatih, Zehra için gidecek, Asya da ona eşlik edecekti. "Zehra'dan haber var mı?"

"Hastanedeki odasını beğenmiyormuş." Gülümsedi. "Yine de babamı sevmiş, araları iyiymiş."

Fatih'in gülümsediğini görmek Asya'nın yüzünü yeniden gülümsetmişti. "Zehra, babasıyla Selin'in arasındaki ilişkiden Ali babama hiç bahsetmiş mi?"

"Hayır, konuyu açmamış. Şu an tek odak noktası tedavisi. Yürümeyi çok istiyor." Bunu söyledikten sonra yüzünü hüznün kapladı. "Şansımızı deneyeceğiz lakin yürüme ihtimali çok düşük."

Tıpkı Fatih'inki gibi Asya'nın da yüzü düştü. Selin'den öğrendiği kadarıyla Zehra çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı ve Asya onun bir kez daha hayal kırıklığı yaşamasını istemiyordu. "Umut var ama değil mi?"

"Elbette var, zaten biz de bu umuttan yola çıkacağız. Yine de uzun bir süreç olacak."

"Umarım yeniden yürüyebilir. Geçen bir video izlemiştim: Kadının biri yoğun egzersizler sayesinde ayağa kalkabilmeyi başarmış. Bir trafik kazası sebebiyle felç geçirince eşinin isteğiyle boşanmışlar ve kadın, çocuklarıyla baş başa kalmış. Sonra spor eğitmeniyle tanışmış, adamın ilgisi ve desteğiyle ayağa kalkıp yürümeye başlamış. Evet, bizim gibi yürüyemiyordu ama kendi işini görebilecek kadar, iyi kötü bağımsız hareket ediyordu."

Fatih, elindekini buzdolabına bırakıp bedenini Asya'ya döndürdü. "Mucizeler her zaman vardır. Umuda inanmazsak başaracağımıza da inanamayız." Adımlarını Asya'ya doğru attı ve tam karşısında durdu. "Bu hayatta başına ne gelirse gelsin, ben yanında olayım ya da olmayayım, umudunu asla kaybetme, olur mu?"

Fatih'in sözleriyle Asya'nın omurgasından boğazına doğru buz gibi bir ürperti tırmandı ve bedenini titretti. Söylediklerini inkâr etmek istercesine başını hızlıca iki yana salladı. "Senin olmadığın bir yerde benim umudum da yoktur." Ellerini kaldırıp kollarına sardı. "Umudu hissetmem için senin varlığını hissetmeye mecburum." Bir anda gözlerinin dolduğunu hissetti. Hem aleksitiminin kalıntıları hem

de hamilelik yüzünden tüm duygularını uç noktalarda yaşıyordu. “Lütfen Fatih, böyle şeyler söyleme, neden bunu bana söylüyorsun?”

Yüzünde anlayışlı bir tebessüm oluşan Fatih, Asya’yı bedenine çekerek göğsüne yasladı. “Genel anlamda söylüyorum.”

Kollarının arasmda huysuz bir homurtu çıkardı Asya. “İstemiyorum, söyleme ve beni asla yalnız bırakma.”

Fatih’in dudaklarını başının üzerinde hissetti. “Bırakmayacağım.”

Asya başını yasladığı yerden kaldırıp onun yüzüne baktı. “Söz mü?”

Bu defa Fatih’in dudakları Asya’nın burnunu buldu ve ucundan öptü. “Söz.”

Asya karamsarlıktan çıkmak için kapıyı işaret etti. “Hadi, bir an önce alışverişe gidelim, daha sonra da bizimkilerle buluşalım.”

Sözlerini tamamladıktan sonra Fatih’le birlikte evden çıkıp aşağıya indiler. Aşağıya indiklerinde gördüğü manzara Asya’yı şaşkınlığa uğratmıştı. Kapının önünde büyük bir nakliye aracı vardı ve Oğuz’un talimatıyla eşyası taşınıyordu.

Aynı şaşkınlık Fatih’te de vardı ve ikisi de oldukları yere sabitlenmiş şekilde karşısındakilere bakıyorlardı.

Çok geçmeden Oğuz onları fark etti ve adamlara talimat vermeyi bırakarak yanlarına geldi. Yüzünde kırılğan, buruk bir tebessüm vardı. “Artık taşınıyorum.”

Asya sessiz kalmayı tercih etti çünkü Oğuz direkt Fatih’e bakıyordu. Odağı tamamen oydu. Fatih de yüzüne tutundurduğu bakışlarını arabaya çevirdi. “Hayırlı olsun,” dedi ama pişmanlık vardı ses tonunda. Kendileri yüzünden Oğuz’un taşınıyor olması suçlu hissettiriyordu. Yeniden Oğuz’a döndü. “Kontrollerin devam edecek. Onun dışında bir sıkıntın olursa yine hastanede olacağım. Odamı biliyorsun.”

Oğuz elini Fatih’e doğru uzatınca Asya istemsizce bir adım geriye attı. Neyse ki bu, çok küçük bir adımdı ve dikkat çekmemişti. Oğuz, Fatih’in kolunu hafifçe sıkıp ona teşekkür etti, ardından Asya’ya dönüp “Ona iyi bak,” dedi.

Asya sadece başını sallamakla yetindi çünkü Oğuz’un bakışlarının yüzüne değmesinden hoşlanmıyordu. Bir an önce yanlarından hatta hayatlarından gitmesini istiyordu Oğuz’un. Ve nihayet gidiyordu da... Kendini suçlu hissediyor muydu? Evet, kesinlikle his-

sediyordu ama onun yanı başlarında olmayacağını bilmenin verdiği mutluluk, suçluluk duygusunun fazlasıyla önüne geçiyordu.

Dudakları gülümseme isteğiyle gerilse de bunu engelledi ve daha fazla durmamaları için Fatih'in arabanın yanına doğru yürümesini sağladı.

Oğuz da arkalarından bakıyordu. Arabanın yanına gelince Asya, ona bakma isteğiyle doldu ve başını geriye çevirdi. Oğuz hâlâ onlara bakıyordu. Onu son görüşü olacağını umut ederek arabaya bindi Asya.

Fatih de arabaya bindi ve sessiz bir şekilde arabayı çalıştırdı. *"Muhtemelen vicdan sorgulaması yapıyor,"* diye düşündü Asya. Siteden çıkınca, "Suçlu mu hissediyorsun?" diye sordu. Cevabını bilmesine rağmen...

"Olması gereken buydu. Hem bizim için hem de kendi için... Kardeşlik oyununa kendini fazla kaptırmıştı. Eminim, uzak kalmak onun daha iyi hissetmesine sebep olacaktır."

"Hastaneye sık gelir mi peki?"

Fatih, *"Bilmiyorum,"* der gibi dudaklarını kıvırdı. "Sanmıyorum kontrolleri dışında geleceğini. Her geldiğinde odama uğruyor ama bugünden sonra daha sık gelir mi, göreceğim."

Asya, *"Anlıyorum,"* der gibi başını sallayıp yolu izlemeye başladı.

Dakikalar sonra markete gidip alacaklarını aldıktan sonra tekrar eve döndüler. Nakliye aracı hâlâ oradaydı ama Oğuz ortalıkta görünmüyordu. Aynı şekilde Bahar da ortalıkta yoktu. Asya, onun Oğuz'u yalnız bırakmasına şaşırsa da bu durum uzun sürmedi ve tam apartmana girerlerken Bahar asansörden indi.

Bahar, Asya'nın karnına kısa bir bakış attıktan sonra yarım bir tebessümle dudaklarını kıvrıp, yanlarından elindeki koliyle geçti. Tek kelime etmedi, yanlarında durmadı. Öylece çekip gitti. Asya, gözlerinden geçen zafer parıltılarını Fatih'in görmemesi için başını öne eğip asansöre ilerledi.

Eve girdiklerinde ise üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti Asya. Oğuz da Bahar da hayatlarından tamamen çıkmışlardı. Belki de onları son görüşüydü; artık sonsuza dek onlarla karşılaşmayacaktı.

Ağzı kulaklarında, elini karnının üzerine yerleştirdi. "Bugün harika bir gün bizi bekliyor, miniğim."

Asya keyifli ifadesini sürdürerek mutfağa girdi ve piknik sepeti-ni hazırlamaya başladı. Bir yandan da sevdiği şarkıları mırıldanıyordu. Mırıltılarını bölen, telefonuna gelen bildirimin sesi oldu.

Telefonuna baktığında Merih'in mesaj attığını gördü. Fatih'in yanında olup olmadığını soruyordu. "*Anlaşılan, Fatih'ten gizli bir şey isteyecek,*" diye düşündü Asya. Telefonunu sessize alıp mesajına karşılık verdi. Çok geçmeden tahmin ettiği mesajı aldı. Merih, Asya'nın kuru incir kurabiyesi yapmasını, karşılığında da onu hamilelere özel SPA¹ merkezine göndermeyi teklif ediyordu. Asya, Merih'in teklifine karşılık genişçe gülümsedi. Deddiği yerde profesyonel masaj terapistleri vardı ve hamile kadınların karnı için açık alana sahip masaj masalarında güvenli bir masaj keyfi sunuluyordu.

Fatih'e kısa bir bakış atarak mutfaktan çıktı ve doğruca yatak odasına geçip Merih'i aradı. Merih telefonu açar açmaz, "Kabul mü?" diye sordu.

"Kabul ama Leyla, Gökçe ve Zeynep'e de masaj ısmarlayacaksın."

"Zeynep hamile değil ki."

O görmese bile Asya omuzlarını silktilti. "Olabilir, hamile olma zorunluluğu yok ki... Masaj masajdır."

Merih huysuz bir homurtu çıkardı. "Oranın fiyatlarından haberin var mı?"

"Kurabiyeleri fazladan yaparım, kalanını eve götürürsün."

Asya, onu canevinden vurduğunu biliyordu. Merih oldukça derin, sıkıntılı ve uzunca bir iç çekti. İlk iç çekişi yeterli gelmeyince bunu bir kez daha yaptı. Midesiyle cebi arasında savaş veriyordu. Nihayet iç çekişine son verip, "Daha önce çok tehlikeli olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu.

Sorduğu soru, Asya'nın şartını kabul ettiğini gösteriyordu. Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını dişledi. "Tanıştığımız ilk günden beri."

"Haksız olmadığım bir kez daha kanıtlandı. Yine söylüyorum, çok tehlikelisin ama kabul; dördünüzün de müsait olduğu gün masajlarınız benden."

¹ SPA (Selus Per Aqua): Sudan Gelen Sağlık/Su ile Gelen Sağlık. Sıcak su terapileri, masaj ve bakım uygulamalarıyla bedenin ve zihnin dinlendirilmesini amaçlayan hizmetler bütünü; aynı zamanda bu hizmetlerin sunulduğu merkezlerin genel adı.

Asya sessiz bir şekilde zafer hareketi yaptı, ardından duruşunu düzeltip, “En geç iki saate kurabiyeler elinde olacak,” dedi.

Merih söylene söylene telefonu kapatınca da Asya, daha fazla dayanamayıp kahkahasını serbest bıraktı.

Yeniden mutfığa döndüğünde, yarım bıraktığı sepeti Fatih’in doldurmaya çalıştığını gördü. Ona bir şey belli etmemeye çalışarak buzdolabına ilerledi ve içinden kurabiye malzemelerini alıp, Merih’in siparişini yapmaya başladı.

Fatih, onun kurabiye yaptığını görünce yanına ilerleyip, “Canın mı çekti?” diye sordu. Asya ona yalan söylemek istemese de bu beyaz bir yalan olacağı için başını salladı. Hem, yalan değildi; Merih hatırlatınca gerçekten canı çekmişti.

Fatih’in bakışları ona inanmakla inanmamak arasında kaldığını gösteriyordu çünkü Asya’nın telefonuna gelen mesaj sesini duymuştu ve Asya içeri girip geri geldikten sonra kurabiye yapması başlı başına şüphe çekiyordu.

Fatih ilk etapta sessiz kalıp, Asya’ya yardım etmeye başladı. Çok geçmeden, “Karşılığında ne verdi?” diye sordu.

Asya, ıslıl ıslıl gözlerle Fatih’in gözlerinin içine baktı. “SPA merkezinde hamile masajı.”

Fatih gülümseyip, inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Ah Merih! Ben sana ne diyeyim ki?”

“Lütfen Fatih,” dedi Asya az önceki ifadesine tezat bir şekilde. Kedi masumluğunda gözlerinin içine baktı. “Bir şey deme, senden gizli diye anlaştık.”

Fatih’in yüzüne alaycı bir ifade yerleşti. “Ne güzel ya, karımla arkadaşım arkamdan iş çeviriyor.”

“Hepsi masaj ve kurabiye aşkı yüzünden.”

Fatih, kurabiye hamurunu yoğurduğu kâseyi Asya’nın önünden çekti. “İstediğin masaj olsun, ne zaman istiyorsan ben seni götürürüm. Kurabiye yapmana gerek yok.”

Asya, “Biliyorum,” diyerek kâseyi önüne geri çekti. “Ama yorulmuyorum ve mutfakta kendimi son derece mutlu hissediyorum, bir şeyler yapmaktan keyif alıyorum. Yorulsam ya da istemesem zaten yapmam. Ayrıca Merih’e şart koştum: Benimle birlikte Leyla, Gökçe ve Zeynep de gelecek. Başta kem küm etti ama sonra kabullendi.”

Fatih, bu durumdan hoşlandığını belli edercesine gülümsedi. “Oh olsun ona.”

Asya elindeki hamurdan küçük bir parça koparıp Fatih’in burnunun ucuna yapıştırdı. “Çok ayıp, arkadaş için böyle şeyler söylenir mi?”

Fatih’in görüntüsü, Asya’nın sesli gülmesine sebep olmuştu. Fatih de una uzanıp, içine batırdığı parmaklarını Asya’nın yüzünün her yerine sürdü. “O arkadaş a az bile.”

Asya gözlerini kısıp masanın üzerindeki çikolata sosuna baktı. Fatih’in de gözleri onun üzerindeydi. Ondan önce davranıp eline aldı ve avuç içine sıktığı çikolatayı Fatih’in dudaklarının üzerine bastırdı. Fatih’in dudakları, çenesi olduğu gibi çikolataya bulanmıştı.

Fatih tepki vermiyordu ama bakışlarında tehlikeli parıltılar vardı. Asya, “Fatih,” deyince Fatih nihayet tepki vererek Asya’yı kendine çekti.

“Cezalısın, temizle bakalım.”

Asya dilini yavaşça Fatih’in dudaklarının üzerine sürttü. “Hmm, en tatlı ceza.” Yeniden dilini sürüyordu ki Fatih’in dudakları aralandı. Sonrası, her ikisinin de nefesini kesecek kadar kuvvetli bir öpüşmeydi.

Yaklaşık 2 saat sonra Asya’nın tam da söz verdiği gibi kurabiyeler Merih’in önündeydi ve Merih mangalı bile beklemeden kurabiyelerle aşk yaşıyordu. En sonunda Semih’in ters tepkisiyle karşılaşınca kalkıp mangalın başına geçti.

Onur ise tiksiniyormuş gibi Merih’in yüzüne bakıyordu. “O kadar kurabiye’nin üstüne et yemeyeceksin, değil mi?”

Merih mangalın üzerindeki eti maşanın arasına kıştırıp, burnunu yaklaştırarak kokusunu içine çekti, ardından eti ters çevirip pişmesi için geri bıraktı. “Hem de hepinizden fazla yiyeceğim.”

“Oğlum, bu nasıl bir midedir?”

Merih pis pis sırıttı. “Benimki normal, anormal olan sizinki.”

“Sen öyle san,” dedi Fatih ve maşayı Merih’in elinden aldı.

Asya, erkeklerin kendi aralarındaki atışmalarına gülümseyip kızlara döndü. Gökçe de tıpkı Merih gibi kendini kaptırmış, kurabiye yiyordu. “Hey, sen hamilesin,” diyerek kurabiyeleri önünden aldı Asya. “Bunlar senin için fazla şekerli.”

“Sus sus,” dedi Gökçe ve hızla Semih’e baktı. Semih’in ona bakmadığını görünce rahatlayarak konuşmaya devam etti. “Semih duymasın, bana sürekli karışıyor. Canım çok tatlı çekiyor, ne yapabilirim?”

Gökçe’nin ikizlerinin cinsiyeti henüz belli değildi ama Leyla erkek olacaklarını söylüyordu. Gökçe’nin canının tatlı çektiğini düşünce da aynı savını tekrarladı. “Bakın, cam tatlı çekiyor işte. Ne demişler, ye ekşiyi çıkar Ayşe’yi, ye tatlıyı çıkar Hakkı’yı.”

“Bu defa Leyla haklı. Bence de erkek olacaklar,” dedi Zeynep ve yerde oynayan Defne’yi kucığına çekti. “Sen abla mı oluyorsun, sana bir sürü kardeş mi geliyor?”

Zeynep, dudaklarını Defne’nin boynuna bastırdıkça Defne gülererek çılgık atıyordu. “*Öyle tatlı gülüyordu ki insan öpmek için kendini zor tutuyor,*” diye düşündü Asya.

Kızlar bir süre Defne’yi izledikten sonra mangal kokusu üçünü de boğunca, etler hazır olana kadar ormanın içinde dolaşmaya karar verdiler. Defne’yi erkeklere bırakıp ayaklandıklarında Fatih, Asya’nın yanına geldi. “Çok uzaklaşmayın, etler pişmek üzere.”

Yanağına uzanıp usulca öptü Asya. “Merak etme, zaten çok fazla uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum,” diyerek, Merih’le konuşan Leyla’yı işaret etti. Doğumuna çok az kalmıştı ve çok ağır hareket ediyordu. “Birazdan dönmüş oluruz.”

Fatih başını sallayınca bu kez dudağının üzerinden öpüp yanından ayrıldı ve kızlarla birlikte ağır adımlarla ormanın içinde dolaşmaya başladı.

Leyla, “Hava o kadar güzel ki...” diyerek derin bir nefes çekti içine. “Her an burada doğurabilirim.”

Leyla’nın söylediklerine güldükleri sırada Zeynep, “Ne alaka?” diye sordu.

“Prematüre kısmını atlattık. Yemyeşil alan. Doktorum da yanımda. Manzaraya karşı doğum olur, fena mı?”

“Kafası güzel bu kızın,” dedi Zeynep ve alayla gülmeye başladı. “Ama sen, o doğum sancıları arasında zor manzara görürsün.”

Leyla huysuz bir homurtu çıkardı. “Sağ ol ya, nasıl da keyfimin içine ediyorsun!”

“Ne var kızım, yalan mı söyleyeyim? Ce-eee, dediğinde bebeğin kucığında olacak mı sanıyorsun? Gerçekler acıdır; canından can çıkacak, öleceksin acıdan.”

Zeynep'in sözleriyle Asya karnında acı hissetti. Yüzünü buruşturarak "Zeynep!" dediğinde Gökçe ile Leyla da onunla aynı anda aynı tepkiyi verdi.

Zeynep üçünün de yüzüne bakıp kızların haince diyebilecekleri bir tavırla sırttı. "Ben sizi psikolojik olarak hazırlıyorum."

"Yoo," dedi Gökçe. "Direkt psikolojimizin içine ediyorsun."

Zeynep gülerек omuzlarını silktilti. "Size iyilik yaramıyor."

Asya itiraz etmek için araya girdi. "Herkesin aynı olmuyor ki, bazı normal doğumlar daha kolay oluyor. 'Anlamadım bile,' diyen birçok kadın var."

"Bence o çok nadiren karşılaşılan bir durum. Doğum sancısı diye bir gerçek var."

"Neyse ki önümde Leyla var. Onun doğumu, Gökçe ile benim için tecrübe olacak."

Leyla, "Umarım, doğumum sizin için güzel bir tecrübe olur," dedi ve elini karnının üzerine yerleştirdi. "Arel, ben vazgeçtim anem, sen üç hafta daha gelme." Ters bakışlarını Zeynep'e çevirdi. "Zeynep teyzen beni korkutuyor."

"Arel ile aramıza girme." Zeynep, Leyla'nın karnının üzerine doğru hafifçe eğildi. "Girmesin, değil mi teyzem?"

"Sen Defne'yle aramıza giriyordun ama?"

Zeynep doğrulup Leyla'nın yüzüne kötü kötü baktı. "Kızıma fare diyordun."

Leyla gülümsedi. "İyi anlamda diyordum ben onu. Ayrıca fındık fareleri çok sevimli, bayılıyorum ben onlara."

Zeynep ile Gökçe aynı anda, ürpermiş gibi ellerini kollarına sardı. "Üff, bu kızın kafası cidden güzel."

Leyla sesli bir şekilde gülerек Zeynep'in koluna girdi ve yürümeye devam etti. Yorulmaya başlıyordu.

Asya ona kıyamayıp, "Yorulduysan geri dönebiliriz," deyince Leyla, Asya'ya döndü. "Biraz daha dolaşalım, sonra dönelim."

Asya başını sallayıp ağır ağır ilerlemeye devam etti.

Yeniden erkeklerin yanına döndüklerinde, sofrayı hazırladıklarını ve kendilerini beklediklerini gördüler. Doğruca yanlarına gidip, onları bile beklemeden yemeye başladılar. Erkeklerin tek yaptığı ise onların hâline gülmek oldu.

XXVII

2 HAFTA SONRA...

Fatih hastane odasında oturduğu sırada kapısı çalınınca, bakışlarını önündeki bilgisayardan çekip kapıya çevirdi. Kapı yavaşça aralandı ve kapının ardında Oğuz görüldü. “Girebilir miyim?”

“Tabii,” dedi Fatih ve masasının önündeki sandalyeyi işaret etti. Bugün Oğuz’un kontrolü olduğunu biliyordu ve her kontrol sonrası yanına uğradığından gelişine alışmıştı.

Oğuz ağır ağır içeriye girdi ve her geldiğinde oturduğu sandalyeye aynı ağırlığıyla oturdu. Fatih samimi bir ifadeyle yüzüne bakıyordu. Fatih’in ifadesine gülümseyerek, “Nasılsın?” diye sordu.

“İyiyim, asıl sen nasılsın? Nasıl geçti kontrol?”

“İyiydi ama,” diyerek yüzünü buruşturdu Oğuz. “Neden doktorluğuma sen devam etmiyorsun?”

“Bunu konuşmuştuk, Oğuz. Artık uzmanlığımın dışında kontrollerin oluyor. Benim uzmanlık alanıma girmiyor.”

“Neyse ki bitiyor. Son 2 kontrol. Sanırım buradan gideceğim.”

Fatih beklemediği sözler karşısında kaşlarını şaşkınlıkla havalandırdı. “Nereye gideceksin?”

“Buradan çok uzaklara.” Oğuz’un yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. “Annemin doğduğu köye... Orada ufak bir arazimiz var, işlerin başına geçeceğim. Hayvancılıkla uğraşacağım.”

Oğuz'un bir uğraş bulması Fatih'i mutlu etmişti. Arkasına yaslanıp, "Eminim, bir şeylerle uğraşmak sana iyi gelecektir. Değişiklik her zaman iyidir," dedi.

Oğuz, Fatih'in sözlerini desteklercesine başını salladı. "Değişim her zaman iyidir. Geçen gün oraya gidip keşif yaptım, yeni fikirler edindim." Elleri bakıp, söylediklerine kendi kendine güldü. Yeniden Fatih'e döndü. "Belki bir gün sen de ziyarete gelirsin."

Fatih tam Oğuz'a cevap verecekti ki telefonu çalınca vazgeçti ve yaslandığı yerden doğrulup, masanın üzerindeki telefonuna baktı. Arayan Merih'ti. Leyla'nın doğumu eli kulağında olduğu için telefonunu alelacele açtı. "Doğum mu başladı?" diye sorduğunda Merih'in gülümseyen sesini duydu.

"Oğlum, niye her seferinde telefonu bu şekilde açıyorsun?"

"An meselesi olduğu için olabilir mi?"

"Onur, plasentanın genç olduğunu söyledi. Yaşlanmamış." Gülümsemeye devam etti. "Doğuma daha varmış."

Fatih yan gözle Oğuz'a baktığında dikkatli bakışlarının üzerinde olduğunu gördü. Dinlenmek hoşuna gitmiyordu ama onun yanında açtığı için yapabileceği pek bir şey de yoktu. Tek yapabileceği Merih'i geçiştirmekti. "Sevindim. Acil bir şey yoksa sonra konuşalım."

"Dur," diye itiraz etti Merih. "Bu gece kızlar sizde buluşacakmış. Leyla'yı şimdi size bıraktım. Benim motorcu ekiple Ağva'ya geçiyorum."

"Ağva'da ne işin var?"

Merih gülümseyerek, "Çünkü yolu aşırı virajlı," dedi ağzının suyu akarak. "Bir motorcunun en büyük tutkusu virajlı yollarda motoru yatırmaktır. Hafta içi ve bomboş olduğu için onlar orada kamp yapacaklar, ben geri döneceğim. Sen de gel. Balık ekmek yer, sonra da birlikte döneriz."

Fatih, Merih'in üye olduğu motorcular kulübüne üye olmasını istediği için böyle bir teklif sunduğunu biliyordu. "Hiç boşuna heveslenme, o gruba üye olmayacağım."

"Cidden bu defa amacım o değil. Semih nöbetçi, Onur da üç doğuma girdikten sonra müsait olacakmış, bize yetişemez. Arel doğmak üzere. Uzun bir süre böyle kaçamak yapamam. Hazır senin de

işin yokken, birlikte Ağva havası alalım, hem dönüşte o virajlarda birlikte motosikletleri yatırırız. Sonra da Onur'u alır, size geçeriz."

"Dönüşte gece olacak."

Fatih'in kulaklarını Merih'in alaya kaçan tınısı doldurdu. "Korkuyor musun yoksa adamım?"

Fatih, Oğuz'un Merih'in dediklerini duyup duymadığından tam anlamıyla emin olamasa da Oğuz'un yüzündeki tebessüm, duyduğunu işaret ediyordu ve Fatih, bu durumdan iyice rahatsız olmuştu. "1 saat sonra hastaneden çıkacağım. Önce eve geçer, sonra yola çıkarım."

"Şile üzerinden gel. Ağva'nın girişinde seni bekliyor olacağım. Merak etme, ekipten ayrılacağım."

Fatih, "Tamam," diyerek telefonu kapatıp, bakışlarını hâlâ onu izlemeye devam eden Oğuz'a çevirdi. "Kusura bakma, muhabbetin ortasında açmak zorunda kaldım. Ne diyorduk?"

Oğuz sanki az önce hiç konuşmamışlar gibi Ağva konusuna takılı kalmıştı. "Demek Ağva?" Hüzünlü bir iç geçirdi. "O virajlı yollar-daki motor tutkusunu bilirim. Kazadan önce motosikletle Ağva'ya sırf o yollar için çok gitmiştim."

Oğuz, Fatih'le tanışmasına vesile olan o motor kazasından bahsederken Fatih de Oğuz'un, telefon konuşmasının tamamını duyduğunu anlamıştı. "Biraz daha toparlandıktan sonra yine gidersin."

Oğuz, "Haklısın," diyerek ayağa kalktı. "Bana müsaade, bir dahaki kontrolümde müsait olursan yine uğrarım yanına. O güne kadar kendine dikkat et."

Oğuz elini uzatınca Fatih de ayağa kalkıp elini uzattı. "Görüşürüz."

Oğuz dostane denilebilecek bir tavırla Fatih'in elini sıkıp odadan çıktı. Fatih de Oğuz'un arkasından derin bir nefes verip yeniden bilgisayarına döndü.

Yaklaşık 1 saat sonra hastaneden çıkıp evine geldiğinde, Leyla'nın dışında Gökçe ile Zeynep'in de evde olduğunu gördü.

Asya, Defne'nin ellerinden tutmuş, onu yürütmeye çalışıyordu. Fatih'e kapıyı o şekilde açmaları onu oldukça mutlu etmişti. Eve girer girmez dizlerinin üzerine oturdu ve Defne'ye doğru kollarını açtı. "Amcam, seni çok özlemiştim. İyi ki gelmişsin."

Defne, Asya'nın ellerinde Fatih'e doğru adım attıkça kuş cıvıltısı gibi sesler çıkarıyordu. Fatih de ağzı kulaklarında, onu izliyordu.

Fatih'in yanına gelince Asya, Defne'yi kucağına bıraktı ve doğrularak elini karnına yerleştirip, karşısındaki ikiliyi izlemeye başladı. Aynı manzarayı çok yakında göreceğinden, içi içine sığmıyordu.

Fatih ile Defne öyle çok gülüyordu ki en sonunda seslerine Zeynep de içeriden çıkıp yanlarına geldi.

"Hoş geldin Fatih."

Defne, Zeynep'i görünce Fatih'i anında satarak annesine doğru kollarını kaldırdı. Zeynep de Defne'yi kucağına alınca Fatih oturduğu yerden ayağa kalktı. "Sen de hoş geldin."

"Öff," dedi Zeynep ve Defne'yi biraz daha yukarı kaldırıp poposunu kokladı. "Biz altımızı değiştirsek iyi olur," diyerek içeri girince Asya gülümseyerek arkalarından baktı ve o esnada Fatih'in sııcacık elini karnının üzerinde hissetti. "Bugün 30. haftamıza girdik ve bebeğimizi kucağımıza alacağımız gün epey yaklaştı. Çok yakında aynı manzarayı biz de yaşayacağız."

Asya, Fatih'in diğer elini de kaldırıp karnının üzerine bıraktı. "Heyecanlı mısın?"

"Fazlasıyla heye-" Cümlesinin tamamlayamadan ellerinin altında hareketlilik hissedince, "Bana cevap veriyor," dedi heyecanla ve Asya'nın karnına eğilip bebeğini öptü.

"Kesinlikle seni hissediyor, bu durum asla şaşmıyor."

Asya, dudaklarını bükünce Fatih bu defa da onu öptü. "İkiniz de içime sığmıyorsunuz, ben sizin sevginizle nasıl başa çıkacağım?"

Asya göz kırparak, "Biz sana yardımcı oluruz," dedi, ardından "Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır. Merih beni Ağva'da bekliyor, orada bir şeyler yeriz."

"Ağva'ya mı gideceksin?"

Fatih başını sallayınca Asya ürperdiğini hissetti. Merih'in oraya motorcu arkadaşlarıyla gittiğini biliyordu ve Fatih'in de motosikletiyle gideceğini anlamıştı. Yine de şansını denemek istedi. "Arabayla, değil mi?"

Fatih, Asya'nın neden böyle bir soru sorduğunu anlamıştı. Gülümseyerek, "Bu defa motosikletle ama doğumdan sonra ilk işim arabayla sizi oraya götürmek olacak," dedi.

Asya itiraz etmek istese de Fatih'in tutkusuna karşı çok fazla bir şey demek istemiyor, saygı duymaya çalışıyordu. Omuzlarını düşür-

dü. “Dikkatli olun ama tamam mı? Yarış falan yapmayın, Merih’le yan yana gelince ilk işiniz yarış yapmak oluyor.”

Fatih, Asya’nın dudaklarına uzanarak öptü. “Merak etme,” dedi ve üzerini değiştirmek için yatak odasına ilerledi.

Giyindikten sonra odadan çıkıp, Leyla ile Gökçe’yle de görüşmek için kızların olduğu odaya girdi. Merih’in aradığını görünce de “1,5 saate oradayım,” diyerek telefonu kapattı.

Kızlardan ayrılıp kapıya gittiğinde Asya da onu geçirmek için yanına gelmişti. Dudaklarını bükerek bakması Fatih’in içinin gitmesine sebep oluyordu.

Asya’nın dudaklarını parmaklarının arasına kısıtırıp öptü. “Bükme öyle, içim gidiyor. Oraya varır varmaz seni ararım, çok oyalanmadan da geri döneriz.”

“Geç kalma sevgilim, aklım sen de olacak ve lütfen dikkatli ol.”

Fatih, “Merak etme,” diyerek yeniden öptü, ardından evden çıkıp aşağıya indi.

Aynı dakikalar içinde Merih de arkadaş grubuyla motosiklet tutkularından, virajlı yollardan, motosikletle gidilecek gezilerden konuşuyordu. Bu grubu seviyordu ama motor tutkusu dışında hiçbir şekilde kafası onlarla uyuşmuyor, Fatih’in gelişini dört gözle bekliyordu.

Saniyeler dakikalara karıştı, dakikalar saate... Fatih’le konuştuğu saate baktı. 1,5 saat olmak üzereydi ve gelmesi an meselesiydi. Arkadaşlarına veda edip rahat bir nefes vererek, Fatih’le buluşacağı noktaya sürmeye başladı.

Buluşacakları yere gelince Fatih’in hâlâ gelmediğini gördü ve alayla sırtıttı. “Oğlum, altındaki Harley’e ayıp. Yavaş mı gelinir lan?”

Keyifli bir ifadeyle motosikletine yaslanıp, Fatih’in geleceği güzergâha bakarak beklemeye başladı. Aradan 15 dakika kadar süre geçmişti ki Fatih’in gelmemiş olması, keyifli ifadesinden yavaş yavaş uzaklaşmasına sebep oldu.

Telefonunu açamayacağını bilse de şansını denemek istedi ve cebinden telefonunu çıkarıp aradı lakin beklediği gibi olmadı. Telefonu kapalıydı.

İçine düşen kurt yüzünden yanaklarını şişirdi. Yine de şarjının bitmiş olabileceğini düşünerek beklemeye devam etti.

Bekledi, bekledi, bekledi... Tam yarım saat kadar daha bekledi ama ne gelen vardı ne de giden.

Artık kalbi endişeyle çarpıyordu ve iyice kararan hava, kasvetiyle çoktan boğmaya başlamıştı. Asya'yı arayıp, Fatih'in evden çıkıp çıkmadığını sormak istedi ama Asya'nın hamile olması, sorma isteğini bastırmıştı. Çözümü Zeynep'e mesaj atmakta buldu. Asya'ya belli etmemesini ve Fatih'in evden çıkıp çıkmadığını sordu. Aldığı mesaj, 2 saat önce çıktığı oldu.

Daha fazla orada bekleyemezdi, motosikletine atladığı gibi Fatih'in kullanabileceği güzergâha doğru sürmeye başladı.

Zihnini talan eden düşüncelerse tüm bedenini sarsacak kadar korkunçtu...

1 SAAT SONRA...

Merih olabildiğince yavaş, Fatih'in geleceği yolda ilerlerken karanlıkta gözleri Fatih'i arıyordu. Kaza yapmış olma ihtimali korkunçtu ve içi, canını acıtan inanılmaz bir suçlulukla eziliyordu.

Her yer karanlıktı ve motosikletin ışığı ancak önünü aydınlatılabiliyordu. Ara ara durup motosikletinin direksiyonunu karanlık ormana çeviriyor, bir umut Fatih'i arıyordu. Bir yandan da uzaklarda polis ya da ambulans görmemeyi diliyordu.

Fatih'i en az kendi kadar iyi tanıyordu. Kardeşiydi o. Bu şekilde sorumsuzca hareket etmeyeceğini biliyordu, dolayısıyla başına bir şey geldiğinden neredeyse emindi.

Dişlerini sıkıp motosikletini durdurdu ve ışığında Fatih' aramaya başlamıştı ki telefonunun çaldığını duydu. Umutla Fatih'in olabileceğini bekledi ama ekranda gördüğü isim, umudunu yerle bir etti. Zeynep arıyordu. Tam, arayan Fatih değil diye öfkeleniyordu ki Zeynep'in Fatih'in eve geri döndüğünü haber vermek için aramış olabileceğini düşündü. Yepyeni bir umutla telefonunu açtı ve tek söylediği, "Bana Fatih'in eve geldiğini söyle," oldu.

Sözlerini tamamlar tamamlamaz karşı tarafta garip bir sessizlik oluştu. Sadece nefes sesleri geliyordu. Gitgide hızlanan, ne söyleyeceğini bilemediği için zaman kazandığını gösterir cinstendi. Uzu-

yordu... Sessizlik ve nefes sesleri uzuyordu. Belirsizlik gün gibi aralarına doğuyordu ve belirsizlik... Belirsizlik, Merih'i delirtiyordu. Sonunda dayanamayıp, "Zeynep, bana Fatih'in eve geldiğini söyle!" dediğinde patlaması an meselesiydi.

Zeynep titreyen sesiyle, "Gelmedi," dedi ama sesini Merih'in duyup duymadığından emin değildi. "Ben de o yüzden seni aradım, ulaştın mı diye?"

"Ahhh!" Merih kontrolsüzce haykırdı. "Kahretsin, yok, hiçbir yerde yok! Bulamıyorum onu."

Zeynep aceleyle, "Merih, sakın ol, kötü düşünme. Kötü haber çabuk ulaşır, unutma. Belki de acil hastası geldi ve hastaneye gitmesi gerekti. Hastaneyi aradın mı?" diye sordu.

Merih boşa kalan eliyle birden ensesini kavradı. Böyle bir ihtimali nasıl atlamıştı? Dudaklarının arasında rahatlamayla karışık şapşal bir gülümseme belirse de hızlıca silindi. Böyle bir durumda Fatih'in haber vereceğinden, gelemeyeceğini söyleyeceğinden emindi. Tam bunu kabulleniyordu ki zihninin gerisinde yeni bir umut ışığı parladı. Belki de acil ameliyata girmesi gerekmişti ve aramak için vakti olmamıştı.

Zeynep'in görmemesine rağmen başını iki yana salladı. "Aramadım." Söyleyeceğini bitirdiğinde başını iki yana sallamayı bırakıp, bu defa öne ve arkaya salladı. "Ama ararım şimdi. Ararım, onu bulana dek her yeri ararım."

Zeynep, Merih'in ses tonundan ve kelime tekrarlarından onun kendini kaybetmeye yakın olduğunu anlıyordu. Sakinleştirmek istercesine, "Merih!" dedi. "Merak etme, o iyi. Eminim, birazdan onu bulacaksınız."

Merih dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve hastaneyi bir an önce aramak için telefonunu kapattı. Telefonda bilgi almanın uzaması ölüm gibi gelse de sabırla bekledi lakin sonunda, Fatih'in herhangi bir ameliyatta olmadığını ve hastaneden 5 saat önce çıktığını öğrenince telefonunu fırlatmamak için kendini zor tuttu. Telefonu kapatır kapatmaz, "Lan oğlum, neredesin?" diye haykırdı fakat sesi sadece gecenin karanlığına karışabildi.

Elindeki telefon çalınca bakışlarını ekrana indirdi. Ekranda gördüğü isim, gözlerinin korkuyla büyümesine neden oldu. Arayan As-

ya'ydı. Elindeki telefonu hızlıca motosikletin oturma bölümüne bıraktı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben şimdi sana ne diyeceğim? Olmaz, Fatih'i bulmadan seninle konuşamam."

Gözlerini telefondan ayırmadan kapatmasını bekledi. Asya tam kapatmıştı ki bu defa Leyla'nın aradığını gördü. Beynini durmuş gibi hissediyordu. Çaresizce bakındı etrafına. Onlarla konuşmak istemese de hamile oldukları için daha fazla sessiz kalamayacağını biliyordu ama konuşamayacağını da biliyordu. En iyisinin mesaj yazmak olduğuna karar verdi ve aklına gelen ilk mesajı Leyla'ya gönderdi. Mesajda, Fatih'in yanında olduğunu ve telefonunun şarjının bittiğini yazdı, ardından Onur'u aradı.

Onur da telefonunu açmayınca sıkıntıyla soludu. Bu belirsizlikle tek başına daha fazla baş edemeyeceğini hissediyordu. Yeniden aradı Onur'u. Bu defa açılması uzun sürmedi. Onur telefonu açar açmaz, "Şimdi çıktım doğumdan, biraz daha bekleyin, hastaneden çıkacağım," deyince, Merih sabırsız bir soluk aldı.

"Fatih yok lan, Fatih yok!"

Onur, Merih'in ne demek istediğini anlayamayınca, çıktığı sıkıntılı doğum onu epey zorladığı için algısının geçici olarak kapandığını düşündü. Kafası karışmış bir hâlde, "Nasıl yok, nerede?" diye sordu.

Merih bitkin bir sesle, "Bilmiyorum. En son yanıma gelmek için evden çıktı, sonra da haber alamadım. İki saat önce buluşmuş olmalıydık. Telefonu kapalı. Ne evde ne de hastanede; hiçbir yerde yok. Asya onu arıyor, ben ona ne cevap vereceğim?" dedi inler gibi.

Onur, Merih'in sözleriyle bedenini buz gibi bir ürperti esir alınca bacaklarında karıncalanma hissetti. Çok geçmeden karıncalanmasına kalp çarpıntısı da eklenince kaşlarını öfkeyle çattı. "Bak, eğer şaka yapıyorsan, Merih..."

"Ne şakası lan!" Merih soğuk bir öfkeyle bağırarak Onur'un sözünü kesti. "Fatih hiçbir yerde yok, diyorum sana! Ne yapacağız biz?"

Merih bağırdıkça daha fazla bağırma isteği tüm sinir uçlarını kamçıliyordu, çünkü büyük bir sinir krizinin eşiğinde gidip geliyordu. Canından bir parça kopuyormuş gibi bir sızı, nefesini kestikçe krizin sadece bir adım ötesinde duruyordu.

Onur, Merih'in sesindeki tınıyla beyninden vurulmuşa döndü. Şaka yapmadığını açık ama acı bir şekilde anlamıştı. Bacaklarının onu taşımayacağını hissedince destek almak için yanındaki masaya tutundu. Konuşmak için ağzını açtı ama beyni onunla alay eder gibi sözcükleri toparlamasına izin vermedi. Nihayet konuşmayı başara-bildiğinde, sakın bir sesle, "Ne olabilir, oğlum? Bir yere uğramıştır. Hastanede olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Aradım, yok."

Güçlü bir korkunun içine sıkışıp kalırken, "Ben bir hastaneye gideyim. Belki görmemişlerdir, ondan yok demişlerdir," dedi Onur çaresizce.

Merih hızlı hızlı başını salladı. "Tamam, hastanenin bahçesinde buluşalım. En geç yarım saate orada olurum."

"Merih," dedi Onur yepyeni bir sakinlikle. Saatlerdir tonlarca yük taşımış gibi elinin ayağının uyuştüğünü hissediyordu. Garip bir uyuşmanın altında eziliyordu. "Sakin ol ve dikkatli gel. Kafanı topla, inanıyorum ki Fatih iyi."

Merih bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Tamam," diyerek telefonunu kapattığı gibi motosikletine atladı. Gözleri de hâlâ etrafındaydı, hiç istemese de yol kenarında Fatih'i yaralı bir hâlde bulmayı umuyordu. En kötü ihtimali ise düşünmek dahi istemiyordu.

Aynı dakikalarda Onur da telefonunu kapattığında, Zeynep'ten Fatih'in olmadığına dair onlarca mesaj geldiğini gördü. Titrek bir soluk alıp telefonunu cebine koyduğu gibi hastaneden çıkıp arabasına doğru koştu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Onur soluğu hastanede alınca hastanenin içinde bakmadığı kapı bırakmamıştı. Tam soluklanmak için ellerini dizlerinin üzerine yerleştirmişti ki Fatih'in asistanı Birkan'ı gördü ve ona doğru koşmaya başladı. "Birkan!"

Genç adam, Onur'un sesini duyunca adımlarını durdurdu ve bedenini ona çevirip, telaşla üzerine doğru koşan Onur'a baktı.

Onur yanına gelir gelmez soluk soluğa, "Fatih'i gördün mü, burada mı?" diye sordu, ardından soluklanmadan, "Ameliyata girmiş olabilir mi?" diye devam etti. Bu sorunun cevabını Merih'ten duymuştu ama kendi kulaklarıyla duymadan hiçbir şeye inanmayacaktı.

“Hayır,” dedi Birkan şaşırmış gibi. “Fatih Hoca’m burada olsa mutlaka haberim olurdu. Bir sorun mu var?”

Onur, Birkan’ın cevabıyla, aldığı nefesin ciğerlerini yaktığını hissetti. Boğazı, konuşamayacak kadar büyük yumruya ev sahipliği yapmıştı sanki. Sonunda boğuk bir sesle, “Bir sorun yok,” diyerek çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Tam dışarıya adımını atmıştı ki kapıya doğru koşan Merih’i gördü. Kıpırdaman, öylece durdu ve bakışlarını Merih’in cevap bekleyen bakışlarına dikti. Ona beklediği cevabı vermeyi her şeyden çok isterdi lakin tek yapabildiği, başını ağır ağır, olumsuzca sallamak oldu.

Merih ise önündeki sert bir cisme çarpmış gibi afallayıp, olduğu yerde durdu. Çok geçmeden başını kollarının arasına alarak merdivenlere çöktü. Fısıltıdan farksız sesiyle, “Kardeşim, neredesin?” dedi. Sesi çoktan hiçliğe karışmış gibiydi. “Ben Asya’na ne derim?” Güçlü bir soluk çekti ciğerlerine. “Biz sensiz n’aparsanız lan? Neredesin?”

Korku, suçluluk, belirsizlik... Gözleri doluyordu. Darmadağın olmuştu. Omzunda bir el hissedince, başını kollarının arasından kurtarıp Onur’a baktı. Onur’un da en az kendi kadar dağılmış olduğunu yüz ifadesinden anlamıştı.

Yine de Onur umuda sıkıca tutunarak, “Kendini bırakma hemen. Eminim, birazdan Fatih arayacaktır bizi,” dedi.

Merih ona inanmıyormuş gibi başını hiddetle salladı. “Benim yüzümden. Ben girdim aklına, ben çağırdım onu... Kahretsin!” Düşündükleri göğsünde korkuyla çırpınınca bir hışımla ayağa fırladı. “Oğlum, ben deliririm, Fatih’e bir şey olursa deliririm!”

Onur, Merih’in kendini kaybedeceğini fark edince onu durdurabilmek için yüksek bir sesle, “Ne Fatih’e bir şey olacak ne de sen delireceksin!” dedi. Bunları inançla söylemişti. Kalbi o kötü ihtimali hâlâ reddediyordu. Merih’in dikkatini çekince de daha alçak bir sesle, “N’oldu, en son ne zaman Fatih’le konuştun, bana en başından anlat,” dedi.

“Saat 17.30’da evden çıktı, 19.00’da yanımda olması gerekiyordu. Altında Harley vardı, daha erken bile gelebilirdi yanıma.” Bakışları saatini buldu. Saat 21.30’u çoktan geçmiş, 22.00’ye yaklaşmıştı. “Neredeyse 3. saattir kayıp. Hatta evden çıktığı saati de sayarsak,

çok daha uzun süredir kayıp. Zeynep’le konuştum; evde değil, hastanede değil, telefonu kapalı. Nasıl sakın olabilirim?”

Gerçekler... Gerçekler Onur’un az önceki inancına sert bir şekilde baltayı sapladı ve yavaşça yutkundurdu. Her ne kadar Merih’i sakın tutmaya çalışsa da onun son sözleriyle kendini kaybedecek gibi hissetmeye başladı. “Semih’i aradın mı? Belki de onunla birlikte.”

“Fatih’ten bahsediyoruz,” diyerek anında karşı çıktı Merih. “Semih’in yanında olsaydı onun telefonundan çoktan arardı beni.”

“Asya’ya ne dedin?”

Merih, Asya’nın adını duyunca gözlerini kapattı. “Yalan söyledim. Şu an yanımda olduğunu ve şarjının bittiğini söyledim, daha doğrusu mesaj yazdım.” Hüzünle gölgelenen gözlerini aralayıp, dudaklarının titremesine izin verdi. “Asya’nın sesini duyarsam dağılırım, toparlayamam.”

Onur da dişlerini sıktı. Asya’nın yanına gitmeden önce kliniğine uğraması ve yanına hazırlıklı gitmesi gerektiğinin bilincindeydi. Mırıldanarak, “Otuzuncu haftada. Duyduğu an doğumu başlayabilir,” deyince, Merih alt dudağını canı yanacak şekilde dişledi. Onur’un dediklerini duymuş, içine yepyeni bir suçluluk oturmuştu. “Benim yüzümden,” diye inledi. “Hepsi benim suçum.”

Onur inkâr edercesine parmaklarını Merih’in kollarına sarıp, kendine bakmasını sağladı. “Sen böyle olacağını nereden bilecektin? Hem şu an ortada net bir şey yok. Kendini suçlamaktan vazgeç. Burada oyalanmayı bırakıp bir an önce karakola haber vermeliyiz.”

Merih çaresizce başını sallayınca Onur, karşısındaki adamı süzerek arabasını işaret etti. “Benim arabamla gidelim, sen motosiklet kullanabilecek gibi değilsin.”

Merih yeniden başını salladı ve adımlarını Onur’un arabasına çevirdi.

Dakikalar içinde Onur arabayı hareket ettirdiğinde Merih bir kez daha umutla Fatih’i aradı lakin hâlâ telefonu kapalıydı. “Kapalı. Saatlerdir kapalı,” dedi bıkkınlıkla ve ekrana doğru konuştu. “Aç artık oğlum şu telefonunu, aç!”

“Bence ailesine de haber vermeliyiz. Selin’i aradın mı?”

Merih sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. İşin o raddeye gelmesini hiç istemiyordu. “Aramadım, ortalığı ayağa kaldırmak istemedim. Her neredeyse kendim bulmak istedim.” Başını Onur’a çevirdi. “Polise gitmeden önce son bir kez Ağva yoluna mı baksak?”

Onur başını olumsuzca salladı. “Bu bize sadece zaman kaybettirir. Orada bir kaza olsaydı sen mutlaka görmüş olurdun. En azından yol kapalı olurdu. Ne bileyim, bir şey olurdu, bir iz olurdu...”

“Ya kimse görmediyse ve o karanlıkta ağaçların arasında yaralı bir hâldeyse? Ya bize ihtiyacı varsa?”

Merih’in söyledikleri gözünün önüne gelince direksiyonu var gücüyle sıktı Onur. Hayali bile kötüyken gerçeğini kaldıramazdı. Gözlerini yoldan ayırmadan, “Fatih’in o yolu kullanıp kullanmadığı bile meçhul. Belki de ne olduysa evden çıktıktan hemen sonra oldu,” diyerek, Merih’e doğru yandan bir bakış attı. “MOBESE¹ görüntüleri lazım. Bu, ikimizin yapacağı iş değil, o yüzden bir an önce polise gitmeliyiz. Sen de Selin’i ara. Ayrıca o bir asker. Eminim, ikimizin yapacağından çok daha fazlasını yapacaktır. Çok daha fazlasına yetkisi var.”

Merih sıkıntıyla içini çekip telefonundan Selin’in adını buldu. Yavaşça yutkunup adının üzerine tıkladı. Daha ilk çalınışında telefon açılırken Selin’in gergin sesini duydu. “Bir durum olmazsa sen beni aramazsın. Kötü bir şey mi var?”

“Selin,” dedi Merih ve gözlerini kapatıp bir çırpıda konuştu. “Fatih’e saatlerdir ulaşamıyoruz, telefonu kapalı. Saat 17.30’da Ağva’ya, benim yanıma gelmek için evden çıkmıştı ama bir daha haber alamadık. Evde, hastanede, hiçbir yerde yok. Şimdi polise haber vermeye gidiyoruz. Asya’nın da henüz haberi yok.”

Merih’in sözlerini sindirmek Selin’in saniyelerini aldı. Selin “*Yanlış mı duyuyorum?*” diye düşünüp gözlerini kapattı. Dudakları gülmekle gülmemek arasında gerildi. Bir süre öylece bekledi. Merih’in söylediği her söz sanki ağır çekimde önce beynine kazındı, sonra da kalbine. Kalbine kazındıkça bedeni belli belirsiz sendeledi. Bu hayatta belki de en çok Fatih’e bir şey olması Selin’i dağıtabilirdi. Hiçliğe kaydığını hissedince gözlerini araladı fakat bedeni, cılız

¹ MOBESE (Mobil Elektronik Sistem Entegrasyonu): Şehirlerde güvenlik amacıyla kullanılan kamera ve izleme sistemlerinin genel adı.

bir titremeye çoktan boyun eğmişti. Elindeki bardak parmaklarının arasından usulca kaydığında, Devran'ın bakışlarının da üzerine kaydığını gördü. Çok geçmeden de oturduğu yerden fırladığını ve yanına doğru telaşla geldiğini...

Devran'ın yanına gelmiş olduğunu bilse de elinin, belindeki varlığını güçlkle hissetti. Düşme ihtimaline karşı belini sıkıca kavramıştı ama hissizlik daha ağır basıyordu. Tıpkı, "Neler oluyor?" sorusunu tam algılayamadığı gibi... Beyni de Merih'in sesi dışında kalan her şeye hissizleşmişti. Tüm odağı Merih'teydi.

Dudaklarının titremesini kontrol altına alarak, "Nasıl ulaşamıyorsunuz? Ne olmuş olabilir ki?" diye sordu. Bu soruyu soruyordu çünkü aklından geçen türlü ihtimallerin başkasının ağzından inkâr edilmesine ihtiyaç duyuyordu.

"Motosikletiyle evden çıkmıştı. Muhtemelen..." Merih duraksayıp yutkunmaya çalıştı. Boğazına bıçak saplanıyormuş gibi bir acı hissedince yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen kaza yaptı yoksa şimdiye kadar çoktan haberini almıştık."

Selin bir anda midesinde büyük bir bulantı hissetti. Aklından geçirdiği ihtimalleri Merih'in sesinden duymak midesine yumruk yemiş gibi hissettirince, midesi içindeki acıyı kusma isteğiyle sızladı. Dizlerinin de bağı çözülmüştü hatta Devran onu tutuyor olmasa çoktan yığılmıştı da. Daha fazla konuşmaya gücü olmayınca telefonu kapattı. Titreyen elleri de yardımcı olmuyordu. Tıpkı bardak gibi telefon da elinden kayıp düşmüştü.

"Selin, beni korkutuyorsun."

Selin hâlâ Devran'ı duymuyor gibiydi. Sanki bambaşka, boşluktan ibaret bir dünyaya geçiş yapmıştı. İçinde güçlü bir ağlama isteği oluştu ama onu ısrarla geri bastırdı. Fatih bulunana, en azından ona ne olduğunu öğrenene dek ağlamayacak, kendini bırakmayacaktı. Ağlamak yerine hızlı ve sesli soluklar almaya başladı. Öyle hızlı nefesler alıp veriyordu ki âdeta kendinden geçmek üzereydi.

"Hemen hastaneye gidiyoruz." Ayaklarının yerden kesildiğini anlayınca buna sebep olan adama baktı. Devran kaşlarını çatmış, telaşlı bir hâlde kapıya yürüyordu. "Ne oldu, bilmiyorum ama seni hastaneye götürmezsem kötü şeylerin olacağını iyi biliyorum."

Selin onu durdurmak istedi ama tüm gücünü kaybetmişti. “Dur lütfen,” diye inledi cılız bir sesle. “Fatih...” Fatih’in adını söylemek dudaklarını acıtmıştı sanki. Dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri de doluyordu. Gözlerindeki yaşları geri göndermek için gözlerini kapatıp açtı lakin bu, göz pınarlarında biriken yaşların yanaklarından süzülmesine sebep oldu.

“Ne olmuş Fatih’e?”

Titreyen sesiyle, “Saatlerdir haber alamıyorlarmış. Kaza yapmış olabileceğini düşünüyorlar,” deyip, güçlkle komut verdiği parmaklarını Devran’ın tişörtüne sardı. “Devran, onu bulmam gerekiyor, hemen askeriyege geçelim.”

Devran adımlarını durdurup, tuhaf bir şey duymuş gibi Selin’in yüzüne baktı. “Kaza yapmış olsa şu âna dek haberi gelmez miydi?”

Selin, cevap vermeyip Devran’ın kucağından inmeye çalışınca Devran onu yavaşça yere bıraktı ama elini bir kez daha beline sardı. Selin’in bembeyaz kesilmiş yüzü kalbini acıtiyordu. Onu sıkıca göğsüne bastırıp başının üzerinden öptü. Korkusunu giderebilmek için olabildiğince sakın bir sesle, “Ben kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Hem, tüm hastanelere ulaşmışlar mı, polise gitmişler mi?”

“Şimdi polise gidiyorlarmış. Lütfen Devran, biz de hemen gidelim.”

Devran başını sallayınca birlikte evden çıktılar.

I SAAT SONRA...

Merih ve Onur karakoldan çıktıktan sonra, her ikisi de Fatih’in iyi olabileceğine dair umutları tükenmiş bir hâlde arabaya doğru ağır ağır yürümeye başladılar. Konuşmuyor, konuşamıyorlardı. İkisi de kendini bir alev in içinde hissediyor, sessizce gerçeğin acısıyla yüzleşe yüzleşe yanıyorlardı. Fatih’in yokluğunu kucaklamış, bu kucaklamayla bomboş kalmış gibiydiler.

Arabanın yanına varınca Onur, bedenini Merih’e ağır ağır çevirdi. Merih’in sessizliğini, yavaş yavaş hızlanan solukları kırmaya başlamıştı bile.

Merih, gözlerini kapatıp yutkunduğunda iki gözünden aynı anda yaşlar süzüldü. Yeniden gözlerini açıp hızlıca yanağındaki yaşları sildi. “Hayır!” diye haykırdı. “Fatih’e bir şey olmuş olmaz!” Avuç içlerini kaldırıp, başının üzerine arka arkaya vurmaya başladı. “Aptal kafam. Benim yüzümden. Hepsi benim yüzümden. Kardeşimin canını yaktım.”

Merih’in sesi yükseldikçe Onur tepkisizce ona baktı. Çok geçmeden Merih’i bulanık görmeye başlayınca gözlerinin dolduğunu anladı ve direnişini kırıp, gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Merih’s’e kendinden geçmiş bir hâlde kendine vurmaya devam ederken bu defa arabaya yöneldi ve isyan ede ede arabanın tekerine vurmaya başladı. Hem vuruyor hem de avazı çıktığı kadar bağırdı.

Onur da Merih’e bakmaktan vazgeçip diğer tekerleğin yanına çöktü ve sırtını tekerleğe yaslayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Saniyeler, dakikalar... Orada ne kadar öyle durduklarını bilmeseler de kendini ilk toparlayan Onur oldu ve oturduğu yerden kalkıp arabanın kapısını açtı. “Asya’ya gitmek zorundayız. Deminden beri ikimizi de arıyor. Belirsizlikten bebeğe bir şey olacak. Buna izin veremem. O bebek...” Duraksayıp dişlerini sıktı. “Kardeşimin bebeğine bir şey olmasına asla izin vermem.”

Merih’i durduran, Onur’un son sözleri oldu. Öfkesini yenilgiye karıştıran son sözler... Mırıldanırcasına, “Kardeşimin bebeği...” dedi soluk bir sesle ve omuzlarını düşürdü. Sonra birden yenilgiyi reddedip başını iki yana salladı. “Fatih’i bulmak zorundayız. Onun bebeği olacak, daha yeni evlendi lan! Baba olacak o. Yakışır mı ona ölüm?”

Onur, Merih’e doğru sert bir bakış attı ve işaret parmağını öfkeyle Merih’e doğrulttu. “Fatih’le o kelimeyi yan yana kullanma!” diyerek arabasına bindi.

Onur’un binmesiyle Merih de arabaya bindi ve doğruca kliniğe gidip, Asya için gerekli ilaçları alarak evinin önüne geldiler. Arabadan inmeden önce ikisi de birbirlerine baktılar. Birbirlerinden çok da farksız değillerdi. İkisinin de gözleri kıpkırmızıydı, ikisi de dağınık hâldeydiler.

“Bunu gerçekten yapacak mıyız?” diye sordu Merih son bir umutla. Asya’ya kötü haberi nasıl vereceğini bilmiyordu. “Yeniden Ağva yoluna gitsek, karış karış arasak?”

“Bunun şu an faydası olmayacak ki. Hiçbir karakolda ya da hastanede yok. Saat 17.30’dan beri buradaki veya çevre illerdeki hastanelere kimliksiz hiçbir hasta alınmamış. Şimdi Ağva yolundaki MOBESE görüntüleri izlenecek. Eğer o yolu kullandıysa oraya gider, her yeri karış karış ararız ama önce Asya’yla konuşmamız gerekiyor.”

Merih başını salladı ve gönülsüzce arabadan indi. Onur da onun gibi gönülsüzce indi ve birlikte apartmana doğru yürümeye başladılar. Başladılar başlamasına ama ikisinin de ayakları geri geri gidiyordu. Eve attıkları her adımda içlerindeki boşluk büyüyor, kalp atışları o boşlukta korkuyla atıyordu.

Evin önüne gelince, Merih zile basmadan önce bir kez daha Onur’un yüzüne baktı. Onur da basmasını ister gibi ağır ağır başını hareket ettirince, yutkunup zile bastı.

Kapı sanki zili bekliyormuş gibi anında ardına kadar açıldı. Tam karşılarında panik içindeki Asya’yı ve onu sakinleştirmeye çalışan diğer kızları gördüler.

Merih’le Onur’un kıpkırmızı gözlerini görür görmez Asya’nın eli karnının üzerine gitti. “Fatih nerede? N’oluyor?” diye sordu korkuyla. Saatlerdir içindeki sıkıntı, Merih’le Onur’un dağılmış ifadelerini görünce felakete dönüştü ve Asya, bacaklarının bedenini taşıyamayacağını hissetti.

Geriye doğru sendeleyince Onur hızlı bir şekilde hareket edip Asya’yı yakaladı ve düşmemesi için onu kollarının arasına hapsetti. Aynı şekilde Merih de içeriye girip Asya’nın tam karşısına geçti. Sadece Asya değil, diğerlerinin de yüzü bembeyaz kesilmişti ve onlar da korkuyla Merih’in yüzüne bakıyorlardı.

Asya, Onur’un kolları arasında korkuyla çırpındı. “Niye beni tutuyorsunuz, n’oluyor? Fatih nerede?”

Asya ardı kesilmeyen sorularla çırpınmaya devam edince, Onur “İçeri girelim, önce bir otur,” dedi lakin Asya onu duymuyor, bedenini sürekli kapıya doğru hareket ettiriyordu. Sanki kapıdan çıksa Fatih’i bulacak, tüm korkuları geçecekti.

“Hayır!” diyerek karşı çıktı. Gözyaşları da çoktan yolunu bulmuş, yanağından süzölmeye başlamıştı. “Fatih’e kötü bir şey mi oldu? O nerede? Bırak beni, Onur!”

Asya’nın çırpınışıları karşısında Merih’in gözleri yeniden dolmuştu. Bir kez daha ağlamamak için dişlerini sıktı. “Bilmiyoruz,” dedi üzgün bir hâlde. “Benim yanıma hiç gelmedi, telefonu hep kapalıydı. Gidebileceği her yere baktık. Şimdi karakoldan geliyoruz, onlardan haber bekliyoruz.”

Merih’in sözleriyle nefes alamadığını hisseden Asya, dizlerinin bağı tamamen çözölmönce kendini yere bıraktı. Onur olmasaydı sert bir şekilde yere düşecekti ama onun sayesinde, onunla birlikte yavaşça oldukları yere çöktüler.

Diğer kızlar da Asya’nın düşmesiyle birlikte paniklemiş, Zeynep su almak için mutfaka koşarken Leyla ile Gökçe de Asya’nın yanına gelmişlerdi.

Asya gözyaşları içinde, “Kaza yapmış olamaz, değil mi?” diye sordu çaresizce. “Ona bir şey olamaz!”

Merih gözünden süzülen bir damla yaşla Asya’nın önünde çöktü. “Kaza yapıp yapmadığını bilmiyoruz ama hiçbir şekilde kaza ihbarı gelmemiş ya da diğer hastanelere yaralı kimse getirilmemiş. Bu iyi bir şey.”

Kulakları uğuldayan Asya, Merih’in sesini güçlükle duydu. Belki rahatlaması gerekiyordu ama duydukları, onu daha da korkuya hapsedti ve çığlık atar gibi, “Ya öldüyse?” diye sordu Asya. Bu soru öylesine ağırdı ki hıçkırarak ağlamaya başladı. Hıçkırıkları arasında başını şiddetle iki yana salladı. “Hayır hayır, bu mümkün değil. Fatih’i kaybedemem, buna dayanamam. Ben çok kayıp verdim,” diyerek, oturduğu yerden kalkmaya çabaladı ama Onur’un engeliyle karşılaştı. Onur onu sımsıkı tutmuş, asla bırakmıyordu.

Gözlerinin önüne büyükannesinin morgdaki hâli gelince Asya yeniden hareket etmeyi denedi ve başarılı olamayınca, çaresizce “Merih,” diye inledi Onur’un kolları arasında. “Morg çok soğuk, Fatih’i oraya koyamam.”

Bu, Asya’nın son sözleri oldu. Sonrası onun için derin bir karanlıktı.

XXVIII

3 SAAT SONRA...

Asya, başında kesif bir zonklama hissedince karanlığa bakmaya başladı. Nemli bir karanlıktı sanki. Bulanıktı, kasvetliydi... Nerede olduğunu anlamaya çalıştığında, Fatih'in yokluğunun gerçekliği kor gibi içine düştü. Gözleri hızlıca aralandı ve gözlerindeki nemli karanlık, yanaklarından süzüldü. "Fatih," diye inledi acıyla. Boğazı kurumuş, inlemesi can acısı olarak ona geri dönmüştü.

Gözlerinin önüne ilk olarak Onur geldi. Onu gördüğü son hâ-linden farksız değildi, hatta sanki daha da dağılmıştı. Ona dikkatli bakınca, hüzünlü gözlerinin karnının üzerinde gezindiğini fark etti ve eli korkuyla karnının üzerine gitti.

Onur elini fark eder etmez korkusunu anlayıp, gülümsemeye zorladı kendini. "Merak etme, o iyi ama doğumun başladı. Erken doğum..." Dudaklarını hüzünle birbirine bastırdığında elmacık kemikleri belirginleşti. "Müdahale ettim. Bebeğimizin akciğerlerinin olgunlaşması için iğne tedavisine başladım. Bir süre burada benim gözetimimde kalacaksın. Bolca yatak istirahati yapman ve sıvı alman gerekiyor."

Şaşkınlık ve korku karışımı bir ifadeyle bakakaldı Onur'un yüzüne Asya. Kendini toparlamayı başarabildiğinde, "Erken doğum mu?" diye sordu ve o an, bir hastane odasında yattığını fark etti. Ardından,

odadaki Merih'i, Semih'i, Gökçe'yi, Leyla'yı ve Zeynep'i gördü. Semih de nöbetini bırakıp gelmişti. Aralarında bir tek Fatih yoktu.

Yanında olmasını istediği tek kişi yoktu.

Asya onlara bakınca Semih'le Merih aynı anda ayaklanıp yanma geldiler. İkisinin de gözleri kıpkırmızıydı. İlk söze giren Semih oldu ve bakışlarıyla Onur'u işaret etti. "Sen de bebeğin de iyi olacaksınız. Merak etme, emin ellerdesiniz," deyince, Asya yeniden akmaya başlayan gözyaşlarının arasında başını inkâr edercesine iki yana salladı.

"Fatih olmadan biz iyi olmayız ki. İyi olabilmemiz için onun yanımızda olmasına ihtiyacımız var." Bakışlarını umutla Merih'e çevirdi. "Polisten haber var mı? Buldular mı Fatih'i?" Merih sessiz kalınca Asya her birinin gözlerinin içine tek tek baktı. Ufacık da olsa bir umut aradı. Güzel haber duymayı diledi lakin kime baksa, gözlerini ondan kaçırıyordu ve bu, en kötüsünü düşünmesi için onu karşı konulmaz bir ıstırapla sarsıyordu.

Görüşünün yeniden karanlığa çaldığını hissederken, "N'olur, bana '*Onu buldular. Kaza yapmış, ufak sıyrıklarla atlatmış, şu an dinleniyor,*' deyin," diyerek yattığı yerden kalkmaya çalışınca Onur'un engelliyle karşılaştı. Onu tutan ellerini sıkça kavrayıp, "Yalvarırım Onur, Fatih'in iyi olduğunu söyle," dedi çaresizce. "Onun iyi olduğunu söyle."

Yalvarışına haykırışı karışınca, odayı sadece onun çığlığa yakın sesleri doldurdu. O ağladıkça kızlar da onunla birlikte ağlıyordu ve erkeklerin başı öne eğikti.

Onları öyle görünce bir anda ruhunu korkunç bir ürperti sardı ve nefesi kesildi. Nefes alamadıkça karnı kaskatı oldu. Panikle, "Yoksa bulundu ve durumu kötü mü? Yoksa..." Ölüm kelimesini ağzına almaya korktuğu için, "Hayır!" diye çığlık atarak, delirmiş gibi çırpınmaya başladı. Merih'le Semih aynı anda üzerine eğildiler.

Merih onu sakinleştirmek istercesine, "Hayır, yok öyle bir şey, sakin ol," dedi ve bakışlarını Onur'un üzerine çevirdi. Onur da olabildiğince soğukkanlılıkla, Semih'in sabit tuttuğu, serum takılı koluna kateter yoluyla ilaç veriyordu.

Asya onların ellerinden kurtulmaya çalışarak, "Polisten kötü haber var, değil mi? Benden bir şeyler saklıyorsunuz!" diye çıkıştı.

Merih'in Asya'nın omuzlarını tutan ellerinin tutuşu güçlendi. Merih, onu yatağa sabitledi. Asya'nın direnecek ne gücü ne de enerjisi vardı. Pes etmiş gibi çırpınmayı bırakınca, Merih de onu bırakıp yatağının kenarına oturdu. "Fatih iyi mi kötü mü, hâlâ bilmiyoruz." Sesini canlı tutmaya çalışıyordu ama titreyen nefesi buna engel oluyordu. "Ama polisten haber var."

Asya, Merih'i daha net görebilmek için elinin tersiyle gözyaşlarını hızlıca sildi. "Kötü bir haber mi?"

Merih başını sallamakla sallamamak arasında kararsız kaldı ve yanındaki Semih'e baktı. Onun konuşamayacağını anlayınca, bu defa Semih konuşmaya başladı. "Fatih en son Ağva yoluna girişteki bir benzin istasyonunda görülmüş. O benzinlikten 20 km uzaklıktaki yol kenarındaki ormanlık alanda da motosikleti ve kaskı bulundu. Biz de Merih'le şimdi oradan geldik."

Asya irice açılmış gözleriyle Semih'in yüzüne baktı. Acıdan alev alev yanıyordu ama gözyaşı çoktan donup kalmıştı. "Kaza mı yapmış yani?" Aklına birden, Merih'in az önce "*Fatih iyi mi kötü mü, hâlâ bilmiyoruz,*" dediği geldi ve kalbi yepyeni bir korkuyla sarsıldı. "Fatih orada yok muydu?"

Semih başını olumsuzca sallayınca Merih söze girdi. "Kaza yapmış, karşısına çıkan bir şeyden dolayı direksiyonunu kırmış ve ormanlık alana girmek zorunda kalmış. Bir ağaca çarparak durabilmiş. Ağaca çarptıktan sonra da muhtemelen savrulmuş. Kaskı, motosikletin ilerisinde bulunmuş."

Asya bir anda gözlerinin karardığını ve kulaklarının uğulدادığını hissetti. Yeniden bayılacaktı. Onur monitörden gelen sesleri duyunca araya girdi ve direkt Semih'le Merih'e baktı. "Bu kadar yeterli. Uyuması lazım. Bu anlattıklarınız ona ve bebeğine sadece zarar veriyor."

Asya'nın üzerinden soğuk terler boşalıyordu. Kalbi çatlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Ya ölecekti ya da bayılacaktı, son anlarını yaşıyordu. Direnmeye çalışarak, "Belirsizlik daha da zarar verecek," diye karşı çıkmaya çalıştı. "Lütfen, bilmek istiyorum. Sevdığım adamın başına ne gelmiş, sevdığım adam nerede, bilmek istiyorum."

Merih bir suçlu gibi bakışlarını kaçırıp omuzlarını düşürdü. “Bizim de bildiğimiz bu kadar. Fatih bulunamadı. Ya aldığı darbelerle şoka girip kendi hareket ederek kayboldu ya da soyulmak için alıkonuldu.”

“Soyulmak için alıkonuldu mu?”

Merih ağır ağır başını salladı. “Polis bu ayrıntı üzerinde daha çok durdu. Böyle çeteler son zamanlarda fazlalaşmış. Muhtemelen soymak için önüne biri çıktı. Fatih, motosikletini istedikleri gibi ormana doğru kırıncı da diğerleri onu alıkoydu.”

Merih’in söyledikleri o kadar saçma gelmişti ki Asya yüzünü buruşturmak istedi ama beyin fonksiyonlarının ve mimiklerinin kontrolünü yavaş yavaş kaybediyordu. Onur’un yaptığı ilaç, etkisini gösteriyordu. “Neden alikoysunlar, üzerindikileri alınca kaçmazlar mıydı? Fatih’i neden yanlarında götürsünler?”

“Fatih’in maddi durumu malum. Babası ise çok tanınan bir cerrah. Para koparabileceğini sanan çok fazla insan var etraflarında. Ayrıca kapıda da iki özel koruma var. Selin’in talebi üzerine seni korumak amaçlı buradalar.”

Onur, “Bu arada annesiyle babasına da Selin haber vermiş. Onlar da yoldalar. Birazdan Türkiye’de olurlar,” diyerek araya girince Asya yeniden ona baktı. Onur’un görüntüsü gözlerinin önünden yavaş yavaş siliniyordu. Söylediklerini de uğultu gibi duymuştu Asya, tıpkı uğultu gibi gelen, Semih’in sesi gibi.

“Belki de yakınını kaybeden bir hastası, intikam almak için onu kaçırmıştır.”

Hasta... Fatih’in hastası... Kaçırmak... Beyninde sönük şimşekler çakışıyordu ve büyük bir karanlık, karşı koymayacağı bir şekilde onu içine çekiyordu.

4 SAAT SONRA...

Koşuyorum ama her yer alaca karanlık. Elim karnıma gidiyor; dümdüz. Bebeğim... Bebeğim yok, hamile değilim. Panikle etrafıma bakıyorum. Her yer ağaç dolu ama bebeğim hiçbir yerde yok. Bir ses duyuyorum. Ağlama sesi. Bebek ağlaması. Hızlıca sese koşuyorum.

Zaman kavramını yitirmiş gibiyim. Güneş doğacak mı yoksa batacak mı, bilmiyorum. Alaca karanlıkta koşmaya devam ediyorum. Bir karaltı beliriyor önümde. Hızımı azaltıyorum. Yaklaştıkça o karaltının Fatih olduğunu anlıyorum. Kucağında da bebek var. Beyaz kundağa sarılmış bir bebek. Bizim bebeğimiz. Bebeğimiz yeniden ağlıyor. “Fatih!” diye inleyince bakışları beni buluyor. Konuşmuyor, sadece bakıyor ve geriye doğru yavaşça uzaklaşıyor. Uzaklaştığını fark edince hızımı arttırıyorum. Ben arttırdıkça o daha da uzaklaşıyor. Bu defa cılız bir şekilde inlemek yerine daha güçlü haykırıyorum adını. “Fatih!”

Beni duymuyor gibi yüzüme baka baka uzaklaşıyor. Aldığım güçlü soluklar ciğerlerimi yırtmak üzere. Ağlıyorum ve yeniden haykırıyorum. “Fatih, gitme, gitmeyin. Beni bırakmayın!”

Bunlar son sözlerim oluyor ve dizlerimin üzerine sert bir şekilde düşüyorum. Canım yanıyor mu yanmıyor mu, anlamıyorum ama içimi müthiş bir korku kaplıyor. Korkuyla Fatih'in olduğu yere bakıyorum.

Yoklar...

Hızlıca ayağa kalkıyorum. Hava hâlâ alaca karanlık. Ne karanlık çöküyor ne de aydınlanıyor. Nereye gideceğimi bilmesem de Fatih'in yok olduğu güzergâha doğru yeniden koşmaya başlıyorum.

Koştukça yerden bir toz bulutu havaya kalkıyor. Tozlardan önümü göremiyorum; yönümü daha da kaybetmeme sebep oluyor. Yer bir anda ayağımın altından kayıyor ve büyük bir boşlukta asılı kalıyorum. Sanki bir uçurumdan düşüyorum ama buna rağmen her yerde Fatih'le bebeğimi arıyorum.

Yoklar...

Bağırarak istiyorum. Dudaklarımı aralıyorum ama sesim çıkmıyor. Zorluyorum kendimi fakat sesim yok. Ellerimin altında zemini hissediyorum. Toprak parçaları elime doluyor. Boşluktan yere indiğimi o an anlıyorum. Bir kez daha ayağa kalkıyorum ve tam karşımdaki harabe kulübeye bakıyorum. O an hava alaca karanlıktan karanlığa geçiş yapıyor. Bir adım atıyorum. Kulübenin ışığı yanıyor. İrkilip, adım atmaktan vazgeçiyorum. Bir his doluyor benliğime. Kaçmamı, o kulübeye girmemi söylüyor. Sese kulak verip bedenimi geriye çeviriyorum. Tam adımımı atacakken bir ses duyuyorum. Ağ-

lama sesi, bebeğimin sesi. Çok geçmeden inleme sesi doluyor kulaklarım, ardından büyük bir feryat kopuyor.

Fatih'in sesi... Canı yanar gibi feryat ediyor. Sonunu düşünmeden kulübeye koşuyorum. Kulübenin kapısı yok. Pencere arıyorum. Dolanıyorum etrafında, pencere yok. Kulübenin etrafında, "Fatih!" diye diye dolanıyorum. Duvarları tek tek ellerimle yokluyorum.

Onun feryadı sesimi bastırıyor. Delirmiş gibi ağlamaya başlıyorum. Fatih'in sesi kesiliyor. Bu defa tanıdık bir ses doluyor kulaklarım. "Tamam mı, öldü mü nihayet?" diyor. Arkasından başka bir tanıdık ses gülüyor. "Bu işkenceye ölmeyecek adam tanımıyorum."

Kulübede aniden bir kapı beliriyor. Kapı açılıyor ve uzun boylu bir adam çıkıyor. Adamı karanlıkta seçmem zor olsa da sesini duyunca gözlerim şokla aralanıyor. "Cesedini yakalım."

Oğuz'un sesi beynimde dönence gibi durmadan dönüyor. Arkasından gülerek biri daha çıkıyor. Onun kim olduğunu anlamam için konuşmasına gerek yok. Bahar olduğunu görür görmez anlıyorum. "Hoş adamdı, yazık oldu. Bu gece koynunda yatayım, sabaha yakarız."

Oğuz tiz bir kahkaha atıyor. "Ölü adamın koynunda mı yatacaksın?"

Bahar, ellerini arka cebine yerleştirip tekrar kulübeye giriyor. "Fatih benim için sıradan bir ölü değil."

Fatih ve ölüm... Fatih'i öldürmüşlerdi. Beynim alarm veriyor ve kapıya doğru koşuyorum. Koştukça bu defa kapı uzaklaşıyor. Auzım çıktığı kadar, "Fatih!" diye haykırıyorum.

"Fatih!" Asya gözlerini hızlıca aralayıp yattığı yerden doğruldu ve tam karşısında, oturdukları yerden panikle fırlayan Semih'le Merih'i gördü. Onur da yanı başındaki koltukta oturuyordu ve Asya'nın sesiyle ikizler gibi o da paniklemişti.

"Asya, iyi misin?"

Asya bir anlığına nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı. Hastane odasında olduğunu anlayınca da gözyaşlarını serbest bıraktı. Gördüğü rüya öylesine korkunçtu ve kalbini öyle çok acıtmıştı ki ağlayarak rüyanın etkisinden kurtulmaya çalıştı. Semih'le Merih aynı anda

yanına oturduğunda Onur'un gözleri de kardiyografideydi. Kızlar ise yoktu, evlerine dönmüşlerdi.

"Fatih," dedi yeniden acıyla ve ellerini yüzüne gömmeye çalıştı fakat Merih buna engel olunca, "Onu öldürdüler," diye inledi.

Karşısındaki iki adamın yüzü yavaşça gerildi. "Kim?"

Asya; Bahar ve Oğuz'un rüyasındaki yüz ifadeleri gözlerinin önüne gelince nevrinin döndüğünü hissetti ve yattığı yerden kalmaya yeltendi. "Oğuz ve Bahar. Onlar Fatih'i öldürdüler."

Öyle paniklemişti ki can havliyle yataktan kalkmaya, yerini bilmediği Fatih'in yanına gitmeye çalıştı ama üç erkek ona engel oluyordu. Kızgın bir soluk alıp onlara döndü. "Bırakın beni! Fatih'i bulmam lazım, diyorum size!"

"Asya, lütfen kendine gel. Oğuz ve Bahar kim?"

Asya çırpınmayı bırakmadan, "Oğuz, Fatih'in hastası," dedi. "Rüyamda gördüm. Onlar kaçırmış."

Semih, Asya'nın çılgınlıklarının arasında sesini duyurabilmek için en az onunki kadar yüksek sesle konuşarak onu engellemeye çalıştı. "Asya, dur! Sadece bir rüya... Kendin söyledin zaten. Muhtemelen uykuya dalarken benim sözlerimin etkisinde kaldın."

Semih'in sözleriyle Asya bir an duraksadı. Tam uykuya dalar-ken, hayal meyal, onun "*Belki de yakınıni kaybeden bir hastası, intikam almak için onu kaçırmıştır,*" sözlerini anımsadı.

Belki Semih haklıydı. Asya onun sözlerinin etkisinde kalmış olabilirdi ama yine de rüyası çok gerçekçiydi ve Fatih saatlerdir kayıpken, eli kolu bağlı hâlde bir şey yapmadan durmak istemiyordu. Başını sağa sola salladı. "Burada kalamam." Bakışları pencereye kaydı. Güneş ışınları nazlı nazlı odasının duvarlarında gezinmeye başlamıştı. "Yeni bir gün başlamış ve ben bu sabaha Fatih'siz uyandım. Yıllar sonra ilk kez Fatih'siz bir sabaha uyandım ben. Onun olmadığı eski hayatıma geri dönemem. Burada daha fazla kalamam."

Asya öyle çırpınarak ve bağırarak ağlıyordu ki Semih'le Merih'in gözleri Onur'daydı. Onur ise yeniden serumuna ilaç karıştır-maya çalışıyordu.

Asya'nın çırpınışları artarak devam ettikçe Merih daha fazla dayanamayıp, Asya'nın kollarındaki ellerini kızın solmuş yüzüne tırmandırdı ve yüzünü avuçlarının arasına alarak, gözlerine bakmasını

sağladı. Merih'in gözlerinde hüznün, pişmanlık, suçluluk gibi birçok duygu vardı ama en ağır basanı endişeydi. "Asya, sana yalvarıyorum. Lütfen, bebeğin için sakın ol." Birden gözleri doldu ve titrek bir nefes aldı. "Yoksa ben kardeşime ne derim, onun yüzüne nasıl bakarım?"

Merih'in sözleriyle Asya'nın çırpınışları, havada süzülen bir balon gibi anında söndü ve Asya, hareketsiz bir hâlde onun yüzüne bakmaya başladı. Merih de ellerini yüzünden çekip bu defa onun ellerine uzandı. "Biliyorum, çok zor. Canın çok yanıyor, farkındayım ama hamilesin, Asya. Bebeğiniz için metanetli olmak zorundasın. Emin ol, Fatih her yerde aranıyor. Eninde sonunda onu bulacağız."

Asya ağlamaktan gözlerinin acıdığını hissediyordu ve büyük bir baş ağrısı onu tamamen esir almıştı. "Merih, çok korkuyorum," dedi az önceki sesine tezat bir sakinlikte. "Fatihsiz kalmaktan, onsuz bir ömür geçirmekten korkuyorum. Canının yanmasından çok korkuyorum." Gözlerinin önü tamamen dolunca yaşlarının akması için gözlerini kapatıp açtı. "Fatih benim bu hayattaki her şeyim, hayatımı adadığım adam. Onsuz yapamam. Lütfen bırakın beni, bırakın da gidip onu bulayım."

"Senin ya da benim tek başımıza yapabileceğimiz bir şey değil bu. Sen uyurken arama çalışmalarına biz de katıldık," diyerek Semih'i işaret etti Merih. Semih başını sallayınca da yeniden Asya'ya döndü. "Ama kaza yaptığı yerde hiçbir şekilde yok. Fatih'ten hiçbir iz yok."

"Kesin Oğuz'un işi." Asya az önceki düşüncelerini onaylarcasına başını salladı. "Bahar'la birlikte yaptılar, bundan eminim."

"Asya, lütfen şuraya uzan ve bize Oğuz ile Bahar'ı baştan anlat," diyen Onur, Asya'ya doğru uzandı ve sırtının yeniden yatakla buluşmasını sağladı.

Asya kalkıp gitmeyi yeğlese de bedeni Onur'un isteğine çoktan itaat etmişti. Ayrıca ağlamaktan ve bağırmaktan ağzının içinin kurduğunu hissediyordu. Islatmak için yutkundu ama bu ona keskin bir acı olarak geri döndü. "Oğuz, Fatih'in hastası. Belki size de bahsetmiştir. Motosiklet kazasıyla gelip yoğun bakımdan çıktıktan sonra deliryum sendromu yaşamıştı." Karşısındaki üç adam başlarıyla onaylayınca olanları anlatmaya devam etti. "Bilmiyorum, Fatih size

anlattı mı ama Oğuz, Fatih'i ölen kardeşinin yerine koyuyordu ve hastaneden taburcu olduktan sonra bizim evin altındaki daireye taşındı."

Üç erkeğin yüzünde de daha önce bunu duymadıklarını belli edercesine şaşkınlık belirdi. "Evinizin altına mı taşındı?"

Asya, Semih'in sorusuna karşılık başını salladı. "Evet ama o adam hastaydı ve ben ondan korkuyordum. Rahatsız olduğumuzu Fatih ona söyledi ve geçen ay taşındı. O günden beri görmedim fakat Fatih kontrolleri olduğunda yanına uğradığını söylüyordu." Oğuz'un Fatih'e bakışları aklına gelince tüyleri diken diken oldu ve parmakları istemsizce kollarını sardı. "O adam Fatih'e fazlasıyla takık. Fatih bunu göremiyordu ama ben o adamda bir şeyler hissediyordum."

Karşısındaki üç adam da düşünceli bir hâlde, sessizce Asya'nın söylediklerini sindirmeye ya da mantıklı olup olmadığını düşünmeye çalıştılar. Sessizliği bozan Merih oldu. "Bahar kim?"

"Bahar da onun arkadaşı. Hatırla Merih, Fatih'le basketbol maçı yaptığınızda bir grup, sizi maça davet etmişti ve Bahar o gece Fatih'le konuşmuştu."

Merih'in bakışları düşünceyle kısıldı. O geceyi düşündüğünü belli edercesine boşluğa baktı Merih. Biraz sonra da başını salladı. "Evet, hayal meyal hatırlıyorum."

Asya ağlamaklı bir ifadeyle içini çekti. "O ikisi, birden hayatımıza girdi ve Fatih'le beni karşı karşıya getirdiler. Ben eminim, onlar Fatih'e bir şey yaptı."

"O zaman bunları polise anlatmalıyız. Her ihtimal değerlendirilmeli."

Asya, Semih'e başını salladığı sırada odanın kapısı açıldı ve içeriye önce Fatih'in annesi, ardından babasıyla Selin girdi. Babası dağılmış, annesinin gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Selin ise... Asya nefesini tuttu. İlk kez onu bu kadar güçsüz ve çaresiz görüyordu. Onları görünce yeniden ağlamaya başladı. Asya'nın ardından Selin de ağlamaya başladı ve adımlarını direkt ona yönlendirdi.

Selin'in yanına gelmesiyle birlikte erkekler aralarından çekilince Selin ona sımsıkı sarıldı. "Daha önce geldim ama uyuyordun. Benim de Fatih'i aramam gerekiyordu. O yüzden yanında kalamadım, çok üzgünüm."

Selin'den ayrılıp, onun ağlamaktan şişmiş gözlerine baktı Asya. "Fatih'ten yeni bir haber var mı?"

Selin olumsuzca başını sallarken annesi de Asya'nın yanına gelip ellerini tuttu. İki elinin üzerinden de arka arkaya öptü, akabinde ellerini bırakıp avuç içlerini karnının üzerine yerleştirdi. "Anneler çocuklarını daima hissederler. Nasıl karnının içindeyken tekmelerini hissediyorsan, doğduktan sonra da ona kötü bir şey olursa içinde hissedersin." Bunu söylerken diğer elini kalbinin üzerine götürmüştü. "Fatih bulunamamış olsa bile onun iyi olduğunu biliyorum. Buna inanıyorum, yakında geri gelecek. O gelene dek kendini üzme, zor olsa da bebeğiniz için sakın kalmaya çalış."

Asya bakışlarını şişkin karnının üzerine çevirdi. "Onsuzken nasıl sakın kalacağımı hiç bilmiyorum ki."

Asya'nın gözyaşları yeniden süzülürken bu defa Fatih'in babası yanına geldi ve üzerine eğilip başının üzerinden öptü. "Herkesi seferber ettim. İçini ferah tut, Fatih yakında yanımızda olacak."

Fatih'in babası bunu söyledikten sonra Onur'a dönüp, Asya'nın gebeliğiyle ilgili sorular sormaya başladı.

Semih ise Asya'nın yanına gelerek Selin'i işaret etti. "Bize anlattıklarını Selin'e de anlat, Asya. Eminim, Selin'in bu konuda yapabilecekleri vardır."

Semih'in sözleriyle tüm bakışlar anında üzerine çevrildi. Selin'se kaşlarını çatıp, "Asya, neler oluyor?" diye sordu.

Asya titrek bir nefes alıp, tüm bildiklerini onlara da anlatmaya başladı. Anlattıklarıyla hem annesinin hem babasının hem de Selin'in yüzünde zaman zaman şaşkınlık ifadesi belirse de çok geçmeden her birinin yüzünü korku kapladı.

Selin, oturduğu yerden fırladı ve "Bu bir adım olabilir. Hemen askeriyece geri dönmem lazım," diyerek odadan çıktı.

XXIX

Fatih, kulaklarına uğultu gibi gelen seslerle gözlerini aralamaya çalıştı lakin başındaki şiddetli ağrı, gözlerini açmasına engel oldu. Sadece başında değil, vücudunun birçok yerinde ağrı hissediyordu. Ağrıdan ziyade acı vardı. Kesif bir acı tüm bedenini sarmış, sinir uçlarını âdeta uyuşturmuş gibiydi.

Gözlerini açamayınca, nerede olduğunu anlamak için sesleri dinlemeye karar verdi. Önce rüzgâr sesi doldu kulaklarına, ardından dalga sesleri... Sesleri dinledikçe dalgaların sesi daha güçlü, hırçın gelmeye başladı.

Neden bir deniz kenarında olduğunu ve vücudundaki keskin acının sebebini hâlâ anlayamıyordu.

Düşünmeye çalıştı. Buraya neden ve nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı fakat ağrıyan başı, düşünme yetisini kaybettirmiş gibiydi. Koca bir hiçliğin içindeydi sanki.

Gözlerini yeniden açmaya zorladı. Karanlıkta olmak nefessiz kalmak gibi hissettiriyordu ve durdukça, vücudundaki acıyla da başa çıkabilmek oldukça güç geliyordu. Ayrıca burnuna dolan ağır rutubet ve toz kokusu midesini bulandırıyordu.

Tam o anda kulaklarına rüzgâr ve dalga seslerinden başka sesler de dolmaya başladı. Odaklandığında, konuşma sesleri olduğunu anladı. İçine garip bir huzur ve huzursuzluk aynı anda çörekledi. “Asya!” diyerek, sevdiği kadının varlığından aldığı güçle gözlerini

hızlıca açtı. Ne var ki gözlerini açması bir şey ifade etmedi çünkü hâlâ karanlığın tam ortasındaydı. Tek farkında olduğu, sert bir zeminde yattığıydı. Gözleri karanlığa alışmaya başlayınca kapıdan ve yüksek, sınıksız kapalı pencerelerden sızmaya çalışan güneş ışınları, az çok nerede ve nasıl bir hâlde olduğunu gösterecek kıvama getirdi gözlerini.

Gözleri alıştıkça karşısında duran koca sütunları fark etti önce. Harabeye dönmüş, yıkık dökük sütunları... Gözlerini sütunlardan çekip başının üzerine çevirdiğinde, tepesinde oldukça büyük sarkaçların olduğunu gördü. Gözlerini ağır ağır tavanda gezdirdi. Bulunduğu yerde birden fazla sarkaç vardı ve çoğu yıkık döküktü.

Sarkaçları incelemeyi bırakıp başını yavaşça sağına çevirmeye çalıştı. Bu ona acı verse de başını çevirmeyi başardı ve bu defa arka arkaya sıralanmış ahşap banklar gözlerinin önüne serildi. Çoğu kullanılmayacak hâlde, kırık.

“Ben neredeyim böyle?” dediği sırada gözlerine az ilerideki İsa heykeli çarptı. Bir an onun sıradan bir heykel olduğunu düşünse de çarmıha gerilmiş olduğunu görünce gözleri şokla büyüdü ve o an heykelin dalgalandığını fark etti. Yüzünü anlamsızca buruşturdu. Kısa bir süre sonra onun heykel olmadığını, büyük bir bez parçasına İsa’nın çarmıha gerilmiş hâlinin resmedilmiş olduğunu gördü.

Resme baktıkça beyni yepyeni bir gerçekle sarsıldı. Bulunduğu yer bir kiliseydi, muhtemelen terk edilmiş bir kilisenin içinde yatıyordu.

Bakışları yeniden bankları bulduğunda yüksek bir yerde yattığını idrak etti ve bedeninden buz gibi bir ürperti geçti. Yüksek ihtimalle, kiliselerde mabedin en kutsal yeri kabul edilip kurban kesilen, yüksekte bir altının üstünde yatıyordu.

Vücudundaki acılara rağmen yattığı yerden hızlıca kalkmaya çalıştı fakat o anda altara bağlı olduğunu anladı ve başı yeniden geriye düştü.

Yaşadığı şok, her hücrelerine kadar hissettiği acı ve belirsizlik sinirlerini oldukça zorladı. Asya’ya sesini duyurabilmek için olabildiğince güçlü bir sesle, “Asya!” diye haykırdı. “Asya, neredesin?”

Haykırmaya devam ederken kapının aralandığını fark etti ve haykırmayı bırakıp başını kapıya çevirdi. Kapı aralandıkça içeri-

ye gölgeler doluyordu. Çok geçmeden kapı tamamen aralandı ve gölgeler sahiplerini buldu.

Karşısındakileri görünce gözleri şokla açıldı ve bir süre, karşısındaki kişiler gerçek mi değil mi diye boş boş yüzlerine baktı. Bu, yüz ifadesine öyle çok yansdı ki önce Oğuz, ardından Oğuz'un annesi onun hâline gülmeye başladı.

“Ne o, bizi beklemiyordun galiba?” dedi karşısındaki kadın ve ayakkabılarının zeminde çıkardığı tok seslerle Fatih'in yanına doğru ilerledi. Yaklaştıkça yüzündeki alaycı ifade daha net belliyordu. Dudaklarının üzerindeki zafer çizgileri iyice belirginleşmişti.

Fatih'in yanına gelir gelmez bakışlarını kısacık bir süre onun yaralı yüzünde gezdirdikten sonra, ışık saçan koyu gözlerini hâlâ ona boş bakan gözlere sabitledi. “Şaşırmış gibisin, Ozan görünümlü doktor!” dediğinde sesindeki küçümseme Fatih'i oldukça huzursuz etmişti.

Oğuz ise hâlâ kapının önünde duruyor, arkasından vuran ışık nedeniyle karanlık gülümsemesi kayboluyordu.

Fatih üzerindeki şoku atlattıktan sonra kaşlarını sertçe çattı. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Benim burada ne işim var?” diye sorduğunda, zihnine düşen görüntülerle çatılan kaşları yeni bir şokla havalandı. Hatırlıyordu, vücudundaki keskin acıların sebebini şimdi anlıyordu. Ağva yolundayken, nereden çıktığını anlamadığı Oğuz bir anda önünde belirince Fatih ona çarpmamak için motosikletinin direksiyonunu kırmış, böylece kendini ormanlık alanda bulmuştu. Çok geçmeden bir ağaca çarptığını, sonrasının da derin bir karanlık olduğunu hatırlıyordu.

Hızlıca başını Oğuz'a çevirdi. Hissettiği şaşkınlık ve öfkeden dolayı boynundaki acıyı hissetmiyordu bile. “Sen!” dedi öfkeyle. “Sen kaza yapmam için önüme atladın!”

Oğuz dikilmeyi bırakıp adım atmaya başladı, Fatih'e birkaç metre kala durdu ve büyük bir iş başarmış gibi gülümseyip annesini işaret etti. “Annem istedi.”

Fatih'in bakışları yeniden annesini bulduğunda, onun yüzünde de Oğuz'unkine benzer bir gülümseme olduğunu gördü. Kadının takdir dolu bakışları oğluyla Fatih arasında gidip geliyordu.

Bu, Fatih'in daha da öfkelenmesine sebep oldu ve Fatih, vücudundaki ağırlara rağmen, yattığı yerden kalkmak için çırpınmaya başladı. "Manyak mısınız siz? Benden ne istiyorsunuz! Çözün beni!"

Kadın, Fatih'in çırpınışlarını bir süre gülümseyerek izledikten sonra bakışlarını onlardan biraz uzakta duran oğluna çevirdi. "Aferin, sağlam iş çıkarmışsın, sıkı bağlamışsın."

Oğuz'un yüzünden gururlu bir ifade geçti. "Her şey senin için, anne," diyerek paketinden çıkardığı sigarasını dudaklarıyla buluşturdu. "Senin için."

Kadının takdir dolu bakışları içeri sızan rüzgârla silindi ve yerine tehditkâr bir ifade yerleşti. "Kapıyı kapat!"

Oğuz, annesinin içten içe tehdidini duyunca, beceriksizce sigarasını yakıp omzundan geriye baktı ve kapıyı açık bıraktığı için kendine küfretti. "*Yine ceza alacaksın!*" dedi içinden. "*Cezaların hiç bitmeyecek.*"

Hızlıca arkasını döndü, neredeyse koşar adım ilerleyip kapıyı kapattı ve içerinin kasvetli bir karanlıkla sarmalanmasını sağladı. Yeniden annesiyle Fatih'e döndüğünde onları artık net göremiyordu ama Fatih'in tıslar gibi çıkan sesini duyabiliyordu. "Çözün, diyorum size! Beni niye bağladınız?"

Fatih'in haykırışı içeride yankılanırken Oğuz ağır adımlarla Fatih'e yaklaşmaya başladı. Attığı her adımda karanlık, onu ölümcül bir yaratığa büründürüyordu. Sanki kana susamış, avını parçalamaya hazır bir yaratık gibi...

Fatih ise Oğuz'un üzerine doğru gelişini izlediği sırada gözlerine çalan parlaklıkla bakışlarını parlaklığın kaynağına çevirdi. Oğuz'un annesi, daha önceden dizilmiş olduğunu anladığı mumları yakıyordu ve durum, onun için gitgide daha sinir bozucu bir hâl alıyordu. Çattığı kaşlarını bozmadan, "Burada neler oluyor, bilmiyorum ama beni çözmezseniz sizi pişman ederim!" deyince, Oğuz sesli bir şekilde gülmeye başladı. Annesi de mumları yakmaya devam ediyordu; sanki Fatih hiç bağırıyor, tepki vermiyor gibi davranıyordu.

"Bu hâlde mi?" diye sordu Oğuz alayla. Dudaklarının arasından tuttuğu sigaradan dolayı sesi boğuk çıkıyordu. "Bağlıyken yani.

Gerçi çözsek de...” diyerek bakışlarını bacaklarına indirdi. “İki dizin de parçalanmış görünüyor, ayrıca sol bacağın kırık.”

Dudaklarında bir anda şeytani gülümseme beliren Oğuz, dudaklarının arasındaki sigarayı başparmağıyla işaret parmağı arasına kıştırıp, boşta kalan eliyle de Fatih’in kırık bacağını tutarak sert bir şekilde hareket ettirdi. Onun hareket ettirmesiyle Fatih’in dudaklarından, acı çektiğini belli edercesine bir inleme sesi döküldü.

Fatih’in acı çektiğini görmek Oğuz’un daha çok hoşuna gitti ve Oğuz, Fatih’in bacağını hareket ettirmeye devam etti. “Muhtemelen vücudunun birçok yerinde kırık ya da ezilme var, tabii doktor olan sensin, ben bilemem. Tek bildiğim, buradan bakınca iyi görünmediğin. Yüzün de epey dağılmış.”

Oğuz vücudunu sarstıkça Fatih’in canı o kadar çok yanıyordu ki Fatih, buna bir an önce son vermesi için sessiz kalıp, dişlerini sıkmaya başladı. Anlamıştı ki bağırırsa bunu yapmaya devam edecekti. Dişlerini sıktı, sıktı, yeminli gibi asla sesini çıkarmadı, ona istediğini vermedi ama alnında oluşmaya başlayan ter damlacıkları onu ele verecek gibi duruyordu.

“Oğuz, yeter!” Oğuz’un hareketlerini durduran, annesinin keskin sesi oldu. “Çekil!” dedi ters bir ifadeyle. “Zaten yeterince kan kaybetti, yaralarını kanatma daha fazla. Yoksa on günü doldurmadan, senin yüzünden kan kaybından ölecek.”

Kadının sözleriyle Fatih’in bakışları, yattığı yerden zemine damlayan kana gitti. Muhtemelen, Oğuz’un dediği gibi parçalanan dizlerinden kan geliyordu. Az önce kanı görememişti ama kadının yaktığı mumlar sayesinde artık çok rahat bir şekilde etrafını görebiliyordu ve kilise artık çok daha net bir şekilde gözlerinin önüne serilmişti. Harabe sütunlar, kırık banklar, eskimiş İsa resmi, yeniden tamir edildiği belli olan pencere kepenkleri, zeminde yeşeren otlar ve toz yığını...

“Özür dilerim, anne.”

Oğuz’un sesiyle Fatih etrafa bakmayı bırakıp, bakışlarını yeniden karşısındaki ikiliye çevirdi. Kadının öfkeli bakışlarına karşılık Oğuz başını öne eğmişti. O an kadının, “*On günü doldurmadan,*” sözü kulaklarında can buldu ve Fatih, sabrının sonundayken bu saç-

malığa da bir an önce son vermek için, “Ne on günü? Neden bahsediyorsunuz?” diye dişlerinin arasından konuştu.

“Uzun hikâye,” diyen kadın, Fatih’e karanlık bir bakış attı. Yüzündeki öfkeli ifade hiç silinmemiş, aksine Fatih’e bakınca daha da artmış gibiydi. “Önümüzde uzun bir on gün var, her şeyi bilmek senin de hakkın ama bugün değil. Önce senin burada olduğunu kim-senin bilmediğine emin olmam lazım, sonrası zaten kolay.”

Bilinmezlik Fatih’i delirtmek üzereydi ve zihnini talan eden kaygı, bunun saniyeler içinde gerçekleşeceğini gösteriyordu. Kaygısının tek sebebi, Asya’ydı. Kaç saattir burada yattığını bilmiyordu ama havanın aydınlanmasından, saatlerdir burada olduğunu anlayabiliyordu ve bu, Asya’nın meraktan ölmesi demekti. En çok da bebeği zarar görüyor demekti. Sinirle soludu ve tüm gücünü kullanarak kalkmaya çalıştı. “Lan!” diye haykırdı. Kendini kalkmaya öyle çok zorlamıştı ki göğsündeki, onu altara sabitleyen kalın zincir neredeyse etinin içine girecekti. Başarılı olamayınca onu altara zincirleyen adama çevirdi bakışlarını. “Lan, seni bir elime geçireyim, tüm bunların acısını çıkaracağım senden! Ciğerlerindeki hava çekilene kadar boğazını bırakmayacağım!”

Fatih çırpınmaya devam ederken kadın, Fatih’in tehditlerinden sıkılmış gibi kapıya doğru adımlamaya başladı. “Ben gelene kadar sustur şunu.”

Oğuz, “Memnuniyetle,” dedi ve sigarasını yeniden dudaklarının arasına alıp, yumruk yaptığı elini Fatih’in ağzına geçirdi. “Burada boş tehditler geçmiyor, Doktor Bey. Tek gerçek benim,” diyerek yumruğunu bir kez daha yüzüne geçirdi.

Fatih’in başı yana düştüğünde, aynı anda kulaklarına kapının kapandığını gösteren ses doldu. Anlaşılan, Oğuz’la baş başa kalmıştı. Ağzındaki kanı tükürüp, hiddetle kararan bakışlarını yeniden Oğuz’a çevirdi. Sinirden ve acıdan her yeri titriyordu. Karşısındaki adamın kafatasını dağılana dek yere çarpmak istiyordu. “Ulan şeref-siz, öldüreceğim lan seni! Kendi ellerimle geberteceğim!”

Oğuz tiz bir kahkaha attı ve dudaklarının arasında tuttuğu sigarayı yere tükürdü, ardından iç cebinden çıkardığı bandı Fatih’in direnmesine rağmen ağzına yapıştırdı. “Doktorlar can almaz, aksine iyileştirir. Boş konuşuyorsun, daha zekice sözler beklerdim senden.”

Fatih'in banttın dolayı homurtu gibi çıkan sesine karşı daha da gülümsedi ve altının sağ tarafında kalan, yarısı kırılmış banka oturdu Oğuz. "Sen şimdi nerede olduğumuzu merak ediyorsun, değil mi?" Öne doğru hafifçe eğilerek, birbirine kenetlediği ellerini aralık duran bacaklarının arasına bıraktı. "Aslında dün sana bunu söylemiştim. Annemin doğduğu köydeyiz." Yüzünü belli belirsiz buruşturdu. "Gerçi 20 km uzaklıktayız, diyebilirim. Hatırla, dün sana bundan da bahsetmiştim. Birkaç gün önce buraya gelip keşif yaptığımı söylemiştim. Tabii eksik söylemiştim; senin için geldiğimden söz etmemiştim. Buraya bu kadar çabuk geleceğimizi hiç tahmin etmezdim." Çarpık bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Arkadaşın sağ olsun, işimi çok kolaylaştırdı. Aylardır kara kara düşünüyordum seni buraya nasıl getireceğimi ama arkadaşın sayesinde bu iş tereyağından kıl çeker gibi oldu."

Fatih, Oğuz'u duymuyor gibiydi. Tüm odağı zincirlendiği yerden kurtulabilmek, tek amacı karşısındaki manyağı kendinden geçirmektir ama vücudundaki keskin acılar nefesini kesmek üzereydi ve çırpınmaya daha fazla gücü yoktu. Biraz olsun soluklanabilmek için hareket etmeyi kesip, bakışlarını Oğuz'a çevirdi.

Oğuz da oturmaktan sıkılmış gibi yeniden ayaklandı ve Fatih'in tepesine dikildi. "Bana kalsa seni hemen öldürürdüm ama annem illa buraya gelmemizi istedi. Ne varsa burada?" diyerek etrafına tiksindirici bir bakış attı. "Hâlbuki seni daha önce direkt öldürmeye çalışmıştı ama sen ölmeyince buraya getirmeye karar verdi." Sözlerini bitirdiğinde Fatih'in şaşkın ifadesini görünce genişçe gülümsedi. "Ben yeni uyandığım zamanlarda yine bir motosiklet kazası geçirmiştin, hatırlıyor musun?" Duraksadı ve Fatih'in, duyduklarını sindirmesini bekledi. Çok geçmeden keyif homurtusu çıkararak, "O kazaya annem sebep oldu," dedi.

Oğuz'un sözlerini duyan Fatih'in gözleri şokla büyüdü. Tüm bunların kötü bir şaka olduğuna dair ufak bir inancı olmuş olsa da duyduklarıyla tüm inancı yerle bir oldu. Zihni hemen o kazaya gitti. Asya'yı istemeye gideceği o gün, nereden çıktığını anlamadığı bir araç üzerine manevra yapıp çarpınca yere düşmüş, kendisi ufak bir boyun zedelenmesiyle kurtulurken motosikleti kullanılamaz hâle gelmişti. Çarpan adam da başka bir araç tarafından sıkıştırıldığını,

ondan kaçabilmek için üzerine manevra yaptığını söylemişti. O gün Asya'yı isteyeceği ve herhangi bir aksilik olmasını istemediği için kazanın üzerinde durmamış, adamdan şikâyetçi olmamıştı. Şimdi ise gerçek çok daha başka bir boyutla gözlerinin önündeydi.

Fatih'in şokla açılan gözleri öfkeyle kısıldı. Banttan dolayı boğuk çıkan sesiyle küfretmeye çalıştı lakin bu, Oğuz'u sadece güldürmüştü. "Seni bantlamayı iyi akıl ettim, değil mi? Sesini duymuyorum ve kıvranımlarını izlemek çok eğlenceli." Keyifle bükülen dudakları saniyeler geçmeden dümdüz bir çizgi hâlini aldı ve kaşlarını hiddetle çatarak Fatih'in çenesini sertçe kavradı. "Aslında bu bant senin için de iyi. Yoksa sesini her duyduğumda sana işkence etme arzumu zapt edemezdin."

Fatih, çenesindeki elden kurtulmaya çalışsa da acıyan boynu ve Oğuz'un sert tutuşu buna izin vermiyordu. Yine de pes etmedi ve acısına rağmen kurtulmaya çalıştı.

Fatih başını hareket ettirdikçe ilk yenilgi Oğuz'dan geldi. Oğuz, onun çenesini tutmayı bırakıp, Fatih'i soyduğundan beri gözüne çarpan, göğsündeki kalp atışı dövmesine indirdi parmaklarını, ardından dövmenin üzerine tırnaklarını sertçe batırıp, kanata kanata dümdüz bir çizgi çizdi. "Bu kalp atışları Asya'yı mı anlatıyor?" Fatih bedenini hareket ettirmeye başlayınca bakışlarını yüzüne çevirdi. Şimdi söyleyecekleri için kalp atışları oldukça hızlanmıştı. Fatih'in, Asya'ya olan zaafını kör bir adam bile görebilirdi ve Oğuz bu fırsatı asla kaçırmayacaktı. "Biliyor musun, annem Asya'yı da öldürmeye çalıştı ama karını arkadaşınızla karıştırmışlar." İnanamıyormuş gibi gülümseyerek başını iki yana salladı hatta dayanamayıp kahkaha attı. "Onun arabasından inince, arkadaşınızı karın zannetmişler ve zavallılığı bıçaklamışlar. Anneme o adamlara güvenmemesi gerektiğini söylemiştim, boşa gitti parası. Neyse ki sokak çocuklarına kaldı suç."

Oğuz'un son sözleriyle Fatih çırpınmayı bıraktı ve öylece yüzüne bakakaldı. Oğuz'un bahsettiği kişi Gökçe'ydi ve bebeği kaybetmelerine sebep olan bıçaklanmadan bahsediyordu.

Ağır ağır gözlerini kapattı ve o an gözlerinin önüne Semih'in çırpınımları, Gökçe'nin çığlıkları serildi. Onları gördükçe kopkoyu bir suçluluk yerleşti içine. Sımsıkı yumdu gözlerini, dişlerini sıkı.

Hissettikleri öylesine ağır geldi ki bedeninden ince bir sızı geçti. Yutkunmaya çalıştı ama ağzındaki kan midesini bulandırıyordu.

Gözlerini açmasına sebep olan ise Oğuz'un sesi oldu. "Aslında karını öldürmek için elime çok fazla fırsat geçti ama içimden bir ses durmamı, karının bana ileride lazım olacağını söyledi."

Bunu söyler söylemez Fatih bir anda nevrinin döndüğünü hissetti ve yeniden çırpınmaya başladı. Oğuz'a küfrediyordu ama ağzındaki bant sadece garip sesler çıkarmasına sebep oluyordu.

Oğuz da Fatih'in hâlimden eğlendiğini belli edercesine anlatmaya devam etti. "Annem, senin acı çekmen gerektiğini, o yüzden Asya'nın senden önce ölmesini istemişti ama başarılı olamadı. Sonra sen nöbetteyken evinize girmenin bir yolunu buldum ve karın uyurken onu izleme şansım oldu. Hatta bir defasında ona çok yaklaşıncaya bunu hissetmiş gibi uyandı, muhtemelen hissetti de. Hemen yatağınızın altına girdim. Kalktı, odanın içinde gezindi, sonra bir şey bulamayınca yeniden yattı."

Fatih artık öyle çok çırpınıyordu ki göğsündeki zincir çoktan tennini kesmiş, kanını akıtıyordu. Yüzü de kıpkırmızıydı ve alnı terden sırlıslıkladı. Oğuz'a onu parçalayacakmış gibi bakıyordu.

Oğuz, Fatih'in delirmiş gibi çırpınmasına karşı sesli bir şekilde güldü ama içten içe tedirgindi. Bir an Fatih'in gerçekten o zincirlerden kurtulabileceğini düşündü ve içini garip bir korku yokladı. Kayıtsız görünmeye çalışarak, "Şu an beni öldüreceğini söylüyorsun, değil mi? Ama yanlış... Biz seni öldüreceğiz," diyerek, onun yanında daha fazla durmak istemediğinden adımlarını kapıya çevirdi. "Bu gösteri karnımı epey acıktırdı. Birazdan geri geleceğim. Ben dönene kadar sakın ol, adamım. Ayrıca fazla haşın davranıyorsun, o yüzden sana yemek yok." Kapıyı açtı ve dışarıya bir adım attı, tam kapıyı kapatıyordu ki artık uzaklaşmış olmanın verdiği rahatlıkla, bedenini çırpınmaya devam eden Fatih'e çevirdi. "Ve merak etme, sen ölünce karına gözüm gibi bakacağım."

Fatih'e göz kırptıktan sonra kapıyı kapattı.

Asya her ne kadar gözlerini aralamak istemese de araladığında vaktin gece yarısını çoktan geçtiğini görünce dudaklarını hoşnutsuzca kıvırdı. Fatih'siz geçirdiği ikinci geceydi ve onsuz bir geceye daha katlanmak istemiyordu. Sürekli uyumak istiyordu çünkü artık sadece rüyalarında Fatih'le birlikteydi.

Bakışlarını etrafında gezdirdi. Her zamanki gibi Semih, Merih ve Onur yanı başındaydı. Üçü de uyuyordu. Onların uyuduğunu görmek içindeki enkaza rağmen yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşturdu. İki gün boyunca onları uyurken ilk kez görüyordu. Ya Fatih'i arama çalışmalarına katılıyorlar ya da onun yanında vakitlerini geçiriyorlardı.

Kızlar ise gündüzleri Asya'nın yanında kalıyor, geceleri evlerine dönüyorlardı. Onlara kalsa geceleri de hastanede kalacaklardı fakat Asya ısrarla karşı çıkıyordu. Leyla ile Gökçe hamileydi ve Zeynep'in Defne'nin yanında olması gerekiyordu. Ayrıca Asya sürekli uyumaya çalışıyordu. O yüzden yanında olmaları bir şey ifade etmeyecekti. Yanında olmasını istediği tek kişi Fatih'ti. O yokken her şey yarım, eksikti.

İçini çekerek elini karnının üzerine yerleştirdi. Son haftalara yaklaşmalarından dolayı hareketlerindeki hızı eskisi kadar hissedemese de ara ara canını acıtacak kadar güçlü tekmelerini hissediyordu fakat iki gündür bebeği de Asya gibi büyük bir sessizliğe bürünmüştü.

Onur'un dediğine göre sağlığı iyiydi ama Asya, onun mutsuzluğunu hissettiğini çok iyi anlayabiliyordu.

Yattığı yerde doğrulup sırtını yatağın başlığına yasladı ve elini karnının üzerinde ağır ağır gezdirmeye başladı. "Babanın sesini özledin, değil mi bebeğim?" Yavaşça burnunu çekti. Erkekleri uyandırmak istemiyordu, zaten yeteri kadar perişan olmuşlardı. "Ben de özledim, o yokken kendimi çok güçsüz hissediyorum." Dudakları titreyince alt dudağını dişleyip bakışlarını pencereye çevirdi ve gecenin karanlığına baktığında Fatih'in sözlerini anımsadı. *"Bu hayatta başına ne gelirse gelsin, ben yanında olayım ya da olmayayım umudunu asla kaybetme."* Onun sözlerini anımsayınca içinde güçlü bir yangın belirdi. Kendini hırçın bir denizin ortasında, elinde pamuk şekeri olan biri gibi görüyordu. Hırçın deniz, geleceğini, pamuk şekerse umudunu anlatıyordu. Dalgalar, elinde sıkıca tuttuğu umuduna çarptıkça her seferinde bir miktar eritiyordu ve Asya umutsuz bir şekilde kaybolmak üzereydi. Başını iki yana salladı. "Sana söyledim, sevgilim, senin olmadığın yerde benim umudum yoktur. Umudu hissetmem için varlığını hissetmeye mecburum. N'olursun, her neredeyse gel artık."

Gözlerinin önündeki buğunun yok olması için gözlerini kapattı, o anda iki gözünden yaşlar süzüldü. Tam gözlerini aralayacaktı ki Fatih'in silüeti belirdi gözlerinin önünde. Her zamanki sıcacık gülümsemesiyle, aşkla bakıyordu gözlerinin içine. "Fatih," diye inledi. "Lütfen beni bırakma."

Fatih'in silüetinin gözlerinin önünden silinmemesi için gözlerini açmayı reddetti ve silüetine tutunarak yeniden geri yattı. Bir süre sonra da her yer tamamen onunla olduğu anılara büründü.

Ertesi gün yeniden uyandığındaysa baş ucunda Selin'i gördü. Yeni bir haber duyabilmek umuduyla doğrulmaya çalıştı ama Selin'in yüzündeki ifade, hayallerini suya düşürecek kadar keskindi.

Selin, Asya'yı durdurmak istercesine elini, yatağın üzerinde ölü teninden farksız gibi duran bembeyaz koluna yerleştirdi. "Yeni bir haber yok, heyecanlanma."

Asya, gözleri bir kez daha ağlama isteğiyle yandığında, aniden bebeğinin sert tekmesini hissedince acıyla sızlandı. “Ahh!”

Asya’nın sesli nidasına karşılık Selin’in yüzü endişeyle gerildi ve aynı endişe sesinde de yer edinirken, “Ne oldu?” diye sordu Selin.

Selin’in yüzündeki endişenin aksine Asya’nın yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Bebeğini yeniden hissetmeyi özlemişti. Kırık bir tebessüm belirdi dudaklarında ve elini karnının üzerine yerleştirdi. “Sanırım karnı acıktı.”

Selin’in yüzünde Fatih’in kaybolduğu günden sonra ilk kez bir tebessüm oluştu fakat onunki de kırık bir tebessümdü. Bakışlarını ağır ağır Asya’nın karnının üzerine indirdi ve sessizce baktı. Bir an sonra yüzündeki tebessüm silinen Selin kaşlarını çatı. “Duydum ki az yemek yiyormuşsun.” Oturduğu yerden kalkıp masanın üzerindeki tabildotu almaya gitti. Tabildotu erkeklerden biri oraya bırakmıştı.

“Canım bir şey yemek istemiyor ki.”

Selin, eline aldığı tabildotla Asya’nın yanına geldi ve doğrulmasına yardımcı olduktan sonra kucağına bıraktı. “Ama bebeğin için yemek zorundasın.”

Tabildotun içindeki kahvaltılıklara baktı. Zeytin, peynir, salatalık, bal... Fatih yokken hiçbirinin tadını alamıyordu. Sanki tat alma duyusunu tamamen kaybetmişti. “Kendimi zorluyorum ama lokmalar ağızımda büyüyor.”

“Fatih, yemek yemediğini öğrendiğinde sana çok kızacak.”

Selin’in sözleriyle Asya başını tabildottan kaldırdı. Dedikleri, içinde hiç geçmeyen yangını alevlendirmişti. Cevap verebilmek için ağzını açtı ama kelimelerin ağırlığı boğazını tıkamıştı, sesi çıkmadı. Yavaşça yutkundu ve yeniden konuşmayı denedi. “Fatih yine yanımda olacak mı?”

Selin, yüzünden hüznün bulutları geçse de kendini çabuk toparladı ve kaşlarını az önceki hâlden daha fazla çatı. “Elbette olacak. O iyi, Asya. Bugün üç gün oldu. Kötü bir şey olsaydı, onca aramanın sonunda bir yerde, bir şekilde bulunurdu. İnan bana, gece gündüz demeden her yerde Fatih’i arıyorum. Aynı şekilde polis de her yerde onu arıyor. Ben inanıyorum, çok az kaldı. Fatih çok yakında yanımızda olacak.” Bakışlarını Asya’nın karnının üzerine indirir indirmez dudaklarını hızlıca geri kapattı.

Asya onun duraksadığını görünce merakla yüzüne baktı. “Sorun nedir? Neden birden konuşmaktan vazgeçtin?”

Selin, elini Asya’nın karnının üzerine yerleştirdi ve yavaş yavaş, incitmekten korkarcasına hareket ettirdi. “Az daha cinsiyetini söyleyecektim de o yüzden duraksadım.”

Asya’nın boğazı bir kez daha sıkıştı ve gözleri pişmanlığın en soğuk yüzüne ev sahipliği yaptı. “Biliyor musun, cinsiyetini öğrenmediğim için çok pişman oldum. Yani o an Fatih’in heyecanına ortak olmadığım için, şu âna kadar beraber isim düşünmediğimiz ya da kıyafetler almadığımız için...” Gözlerindeki pişmanlık yanaklarından usulca süzüldü. “Fatih’in heyecanını, sessizce yaşamasına sebep oldum. Benim yüzümden yarım kaldı.” Nefesi kesilerek, “Belki de bir daha onu hiç göreme-” Daha fazlasına dili varmayınca elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Asya, Selin’in kızgın sesini duyabiliyordu ama bu tamamen sahte bir kızgınlıktı. “Ben sana az önce ne dedim? O iyi ve onu bulacağız, demedim mi? Hem, bu sana ders olsun. İkinci çocuğunuzda cinsiyetini öğrenme heyecanını birlikte yaşarsınız.”

Asya, Selin’in dudaklarını başının üzerinde hissedince, ellerini yüzünden çekip gözlerine baktı. Onun da gözleri doluydu. Yanaklarını elinin tersiyle kurulamaya çalışarak, “Fatih bulununca işten istifa edip onun da istifa etmesini isteyeceğim ve bebeğimizle birlikte bir odaya kapanıp bir daha hiç çıkmayacağım. Böylelikle bir daha hiç ayrılmamış oluruz,” dedi.

Selin çok saçma bir şey duyuyormuş gibi belli belirsiz sırttı. “Bir süre sonra açlıktan ölürsünüz.”

Asya huysuz görünmeye çalıştı. “Sen kapımızın önüne yiyecek bırakırsın.”

“Başka işim gücüm yok, size çalışacağım.”

“Görümcem değil misin? Aynı zamanda abla ve halasın, bize bakmak zorundasın.”

Selin’in sırtışı iyice genişledi. “Oldu paşam, başka bir isteğin?”

Asya kısık bir sesle, “Sadece Fatih,” dedi ve kahvaltısını yapmaya başladı. Selin de sessizce onu izliyordu. Bir süre sonra sessizliği kırıp, “Oğuz ve Bahar’dan haber var mı?” diye sordu.

“Hayır, ikisi de yer yarılıp içine girdi sanki. Arkalarında hiç iz yok. Dün de dediğim gibi, Oğuz en son, Fatih’in kaybolduğu gün hastaneye kontrole gelmiş ve hastaneden çıkmadan önce Fatih’in yanına uğramış.”

“Bana inanıyorsun, değil mi?” diye umutla sordu Asya. “O kaçırdı Fatih’i. Onu hep kardeşi yerine koydu, mutlaka bunun bir sebebi olmalı. Hatta bir defasında Fatih, buna bilerek devam ettiğini söylemişti.”

“Nasıl bilerek?”

Asya, Fatih’in sözlerini anımsamaya çalıştı. “Ailesinden çekindiğini söylemişti, özellikle de babasından. Oğuz’un, babaevine geri dönmek için hasta numarası yaptığını söylemişti.”

Selin’in bakışları düşünceyle kısıldı. “Oğuz ve Bahar, geçen gün sizin balkondan izlediğim çift değil mi, hani tartışıyorlardı?”

“Evet, onlar. Onların arasındaki ilişki de çok tuhaftı, hiç arkadaş gibi değillerdi. Tamam, sürekli yan yanaydılar ama çok yapmacıktı her şey.”

Selin hırsıyla soludu. “Eninde sonunda onlardan bir iz bulacağım.”

Fatih, yüzüne atılan suyla gözlerini araladığında Oğuz'u ve annesini tam karşısında gördü. Oğuz üç gündür yanında kalıyordu ama annesini gözlerini açtığı günden sonra ilk kez görüyordu. Öksürmeye çalıştı lakin ağzı hâlâ bantlı olduğu için öksürüğü oldukça boğuk çıkmıştı. Zorla yemek yedirilip su içirilmesinin dışında ağzı, bağırması için sürekli bantlanıyordu. Yemekle suyu ölmeyeceği kadar veriyor, ölmesi için onuncu günü doldurmasını bekliyorlardı ve Fatih, bu on günün anlamını henüz öğrenememişti.

“Günaydın Doktor Bey. Bugün düne göre daha kötü görünüyorsunuz.”

Fatih, Oğuz'un alaycı ifadesini görmemek için başını diğer taraf çevirmeye çalıştı fakat Oğuz çenesini kavrayınca onun yüzüne bakmak zorunda kaldı. “Ben konuşurken yüzüme bakacaksın!”

Fatih o kadar hâlsizdi ki hiçbir tepki vermeden, yüzüne bomboş baktı. Canı çok fazla yanıyordu. Üşüyor ve titriyordu. Umudunu Asya ile doğacak bebeklerinden almasaydı belki de çoktan kendini bırakacak, günlerdir Oğuz tarafından uygulanan işkenceye son verecekti ama ailesi için dayanmaya çalışıyordu. Bir tek Asya'nın, “*Sen olmazsan dayanamam,*” sözleri onu perişan ediyordu.

“Şimdi ağzını açacağım. Sakın dünkü kadar bağırma yoksa seni aç bırakırım. Ayrıca bugün ziyarete annem geldi, onun yanında küfrettiğini duymayacağım.”

Oğuz'un ağzı keyifle bükülünce Fatih derin bir soluk aldı ve tepkisizliğini koruyarak, içinden Oğuz'a da annesine de küfretti.

Oğuz, Fatih'in tepkisiz kaldığını görünce, parçalanmış dizlerinin üzerine elinde tuttuğu keserle sertçe vurdu. "Tamam mı, diyorum sana!"

Fatih tüm gücüyle dişlerini sıkarsa da hissettiği acı bedenini kıvırmaya yetmişti. Muhtemelen artık her iki diz kapağında da kırıklar vardı ve buradan çıkabilirse dizlerinden de ameliyat olmak zorunda kalacaktı.

Annesi ise keyifle oğlunu ve Fatih'i izliyordu. Onları izlemeyi bırakıp kırık banklara doğru ilerledi. Oturur oturmaz kontrollü bir nefes alıp bacak bacak üstüne attı. "Bir an önce şunu yedir, sonra da bizi baş başa bırak. Ozan görünümlü şu herifle ufak bir hesabım var."

"Ya bağırsa?"

"Sorun değil, burası terk edilmiş bir yer. Burada kimse onu duyamaz."

Oğuz tereddütsüz başını sallayıp, hızlı hareketlerle Fatih'in ağzındaki bandı çıkardığında, Fatih yüzünde kopan sakalların verdiği acıyı bu defa hissetmemişti, hissettiyse de dizlerindeki acı sinir uçlarını uyuşturmuş, hissizleştirmişti.

Fatih, başının arkasında Oğuz'un ellerinin varlığını hissedince başını kaldırmasına izin verdi ve ağzına götürdüğü suyu minnetle içti. Yemek değil ama kuruyan boğazı sürekli su içme isteği uyandırıyordu. Kana kana su içmek için delicesine bir istek duyuyordu. Açlıktan değil ama birkaç gün içinde muhtemelen susuzluktan ölecekti.

Bir kez daha su içmek istedi fakat Oğuz su yerine kuru ekmek sıkıştırdı dudaklarının arasına. Fatih, itiraz etmek yerine yavaşça çiğnedi ve güçlkle yuttu lokmasını. Yeniden su içebilmek umuduyla, ekmek boğazında kalmış gibi sahte bir öksürük savurdu ve bu taktik işe yaradı. Oğuz insafa gelmiş gibi dudaklarını bir kez daha suyla buluşturdu.

Yaklaşık 10 dakika kadar kuru ekmek yedikten ve son kez su içtikten sonra tepkisizce başını geri yatırdı. Biliyordu ki bağırp çağırırsa, Oğuz dizlerini parçalamaya devam edecek, göğsüne yeni çizikler açacak, sigarasını karnında söndürmeye ve yüzünü dağıtmaya devam edecekti.

“Bitti mi?”

Oğuz şaşırması gibi annesine döndü. “Sorunsuz bitti hem de.”

Annesinin gözlerinde zafer parıltıları belirdi. “Çünkü direnme gücü bitti.” Sözlerini tamamladıktan sonra gözlerindeki zafer parıltıları nefrete dönüştü. “İyi bilirim.”

“Neyi iyi bilirsin?”

Kadının nefret dolu bakışları anında oğlunu buldu. “Sana söylediklerimi sorgulamamanı söylemedim mi?” Oturduğu yerden fırlayıp Oğuz’un tam karşısına dikildi. “Yeniden karanlığa kapatılmak mı istiyorsun?”

Oğuz korkuyla başını sallayıp elleriyle kulaklarını kapattı. “Karanlık olmaz, karanlık olmaz. Özür dilerim anne. Oğuz uslu bir çocuk olacak, asla sorgulamayacak.”

Oğuz’un verdiği tepki nedeniyle Fatih, karşısındaki ikiliye şaşkınlıkla bakmaya başladı. Oğuz’u ilk kez böyle görüyor, onun gibi bir adamın annesinden ufak bir çocuk gibi korkmasını anlamlandıramıyordu.

“Çık şimdi buradan, stokladığımız yiyecekleri kontrol et. Duydum ki polis her yerde seni arıyormuş. Bu demek oluyor ki beni de arıyorlar. Bir hafta boyunca gerekmedikçe buradan ayrılmayacağız.” Fatih’e doğru tiksinti dolu bir bakış attı. “Bir hafta sonra burada işimiz bitince hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam edeceğiz.”

Kadının sözlerinin üzerine Fatih, sakın bir tavırla ve sinir bozucu şekilde gülmeye başladı. “Polis sizi bulamayacak sanıyorsunuz, öyle mi? Elinizi kolunuzu sallayarak çıkacaksınız, dolaşacaksınız...” Daha da güldü. “Bir de buna inanıyorsunuz.”

Fatih öyle çok gülüyordu ki üç gündür yaşadıkları ciddi anlamda sinir boşalmasına sebep olmuştu. Kaşları iyice çatılan kadın, bakışlarını üzerinden ayırmadan Oğuz’a Fatih’i işaret etti. “Önce şunu sustur, öyle çık!”

Oğuz ağzının suyu akıyormuş gibi dudaklarını yalayıp başını salladı ve Fatih’in yanma gider gitmez dirseğini sert bir şekilde karnındaki açık yaraya geçirdi.

Fatih, nefesi kesilirken zar zor “Sikece-” derken, sözünü tamamlamasına fırsat kalmadan Oğuz yeniden ağzını bantladı. “Sana çok

boş konuştuğunu söylemiştim, değil mi? Son kez söylüyorum, burada senin sesin değil, bizim sesimiz çıkar!”

Oğuz söyleyeceklerini bitirdikten sonra annesine baktı ve kadının kapıyı işaret etmesiyle onları baş başa bıraktı.

Kadın ise Fatih’in yanında dikilmekten vazgeçip, bitmek üzere olan mumları yenisiyle değiştirmeye başladı. Öylesine sessizdi ki... Günlerdir Oğuz’la vakit geçirmesine rağmen ilk kez sessizlikten dolayı geriliyordu Fatih.

Kadın hiç acele etmeden, Fatih’in bakışları ablukasında ağır ağır eski mumları yenisiyle değiştirdi ve bulundukları ortamı daha da aydınlattıktan sonra Fatih’in onu rahatça görebileceği eski bankın üzerine oturdu. “Nihayet baş başa kalabildik, ha!” Fatih tepkisiz bir şekilde yüzüne bakınca keyifsiz bir tebessüm geçti yüzünden. “Hadi ama yapma, demin gülüyordun ya, yine gülsene.” Fatih’ten yine tepki göremeyince onu kınarmış gibi başını iki yana salladı. “Sen de çok sıkıcıymışsın. Hepi topu birkaç gün daha birbirimize katlanacağız, sonra sen cennete gideceksin ya da cehenneme.” Dudakları tebessümle kıvrıldı ama neşeden son derece yoksundu. “İnan bana, nereye gittiğin umurumda bile değil, yeter ki git.” Fatih’in kaşlarının yavaşça çatıldığını görünce ironiyle ellerini çırpı. “İşte böyle, Doktor Bey, bence de bu işi eğlenceli hâle getirmeliyiz. Giderayak birbirimizi daha fazla üzmemeliyiz. Seni anılarımda kızgın ve ümitsiz hatırlamak istiyorum.”

Kadının sözlerine Fatih bu defa güldü. Ağzındaki banttan dolayı dudaklarının gerildiği belli olmasa da yüz ifadesinden açıkça belliydi. Küçümseyerek bakıyordu kadının yüzüne.

Kadın da Fatih’in tavrına gitgide sinir oluyordu ve Fatih bu şekilde biraz daha devam ederse Oğuz’a onu öldürtebilirdi. Yine de huzurunu bulabilmek için sabırsızlığına son verip, sinir olduğunu belli etmeden onun gibi gülümsedi. “Bana inanmıyorsun, değil mi? Seni öldürecekime, buradan elimi kolumu sallayarak çıkacağım ve kimsenin benden şüphelenmeyeceğine inanmıyorsun, değil mi?” Tek kaşını kaldırıp, çok büyük itiraf yapacakmış gibi oturduğu yerde hafifçe öne eğildi. “Sana bir sır vereyim mi? Sen benim ilk cinayet kurbanım olmayacaksın. Daha önce de bunu yaptım ve kimse benden şüphelenmedi.” Şeytani bir gülümsemeyle yeniden

eski konumunu aldı. “Ayrıca Oğuz ne güne duruyor, bu yaşta hapse girecek hâlim yok ya! Tabii ki ilk sıkıştığım yerde onu harcayacağım.” Yüzünü huysuzca buruşturdu. “Ayak bağı olmaktan başka işe yaramıyor zaten, ne diye onu kurtardınız ki? Ne güzel ölecekti... Hem, o ölseydi sen şu an ölümle burun buruna olmayacaktın. Her hayat kurtarılmaya değmez, Doktor Bey, kurtardığınız hayat sizin hayatınıza mal olabilir. Bu size ders olsun, diyeceğim ama bu saat-ten sonra senin için pek bir esprisi olmayacak.”

Duyduğu sözler karşısında midesine yumruk yemiş gibi hissedilen Fatih’in midesi kusma isteğiyle sızladı. Her ne kadar “*Şaka yapıyor,*” diye düşünmek istese de son üç günde yaşadıkları durumun hiç de şaka olmadığını gösteriyordu.

Kadm, Fatih’in şaşkınlığı karşısında sesli bir kahkaha koyverdi. “Hangisine daha çok şaşırdın? İlk cinayetimin olmamasına mı yoksa Oğuz’un ölmesinin sorun olmayacağına mı? Gerçi ikisi de aynı kapıya çıkmıyor mu?” Duraksadı ve bakışlarını boşluğa indirip yüzünü hüznle gölgeledi. “Oğuz benim ilk göz ağrım, evladım, canımdan bir parça. Küçük evimizin neşe kaynağı, huzuru...” Kusacakmış gibi bir hareket yapıp bakışlarını yeniden Fatih’e çevirdi. “Desem de inanma. Hayatıma girdiği günden beri ondan nefret ediyorum. Onun yüzünden bütün huzurum kaçtı, üzerime yük bindi, kocam benden uzaklaştı. Kimse bana çocuk isteyip istemediğimi sormadı. Sürekli ona bakmak, onu beslemek zorunda kaldım. Ben bunu hiç istemedim ki.”

Kadm, bakışlarını bu defa yanan mumlara çevirdi. Gözlerinin karasında mumların alevi görünüyor, büyüyen alevler gözlerindeki karalığı kızıla döndürüyor; kadın, cehennem zebanisinden farksız bir ifadeyle alevle bütünleşiyordu. Konuşmak için dudaklarını araladığında, sözleri de gözlerindeki ifadeden farksızdı. “Onu sürekli ittim. Sevmediğimi, istemediğimi her fırsatta söyledim. Her gün dövdüm ama yine bana geldi. Bir pislik gibi asla yakamı bırakmadı. Aslında ilk ondan kurtulacaktım ama o kara gün yüzünden her şey sarpa sardı.” Öfkeli bir soluk alıp oturduğu yerden kalktı ve etrafına nefretle bakındı. Fatih’in yattığı altarı parmağıyla işaret edip, “O kara gün işte tam burada başladı ve yine burada son bulacak,” dedi tükürür gibi. Hatta ifadesini desteklemek istercesine yüzünü buruş-

turup yere tükürdü ve yeniden altarı işaret etti. “On gün boyunca burada, yattığın o soğuk zeminde tecavüze uğradım. Ağladım, bağırdım, yalvardım ama kimse beni duymadı. Kocamın gözü dönmüş pezevenk abisi gece gündüz demeden bana tecavüz etti ve o tecavüzler sonrası Ozan’a burada hamile kaldım. İşte Ozan’dan en çok bu yüzden nefret ettim.”

Kadının yüzündeki tiksinti ifadesi ve gözlerindeki nefret bir anlığına hüznle yer değiştirdi. “Kocam iş için şehir dışına gitti ve Oğuz’la beni annesinin evine bıraktı. Abisi de evdeydi ve beni sürekli taciz ediyordu. Sesimi çıkardığım takdirde benim kuyruk salladığımı, beni rezil edeceğini ve kayınpederime öldürteceğini söylüyordu. Birkaç gün sonra beni zorla buraya getirdi. Burası terk edilmiş bir yerdi ve buralara kimse uğramazdı. Şu an olduğu gibi...”

Çok geçmeden yüzündeki hüznü ifade hızla silinip eskisi gibi nefrete büründü. “Ozan’a hamile olduğumu öğrendiğim gün dünyam başıma yıkıldı. Ondan hep kurtulmaya çalıştım ama kocam hamile olduğumu anladı. Bebeğin ondan olduğunu zannetti. Ona hiçbir şey söyleyemedim çünkü abisinin tehditleri devam ediyordu. Sonra Ozan doğdu. Ona her baktığımda, o pezevenk herifin bana tecavüz ettiği sırada yüz ifadesi geldi gözlerimin önüne. Ondan iyice nefret ettim. Her gün onu öldürme planları yaptım, acı çekerek ölmesini istedim. Nefretim biraz olsun soğuyabileceğini zannettim ama kocam, Ozan’a tapıyordu. Ayrıca onu tek başıma öldüremezdim, hapse girerdim. Ben de Oğuz’u kullandım. Babasının onu sevmediğini, kardeşini ise çok sevdiğini hep yüzüne vurdum. Ozan’ı yücelttim, Oğuz’u aşağıladım. Ozan için sürekli onu dövdüm ya da babasından dayak yemesini sağladım. Ozan’dan nefret edip bir canavara dönüşene dek her gün uğraştım.” Yüzünde zafer parıltıları belirdi ve ağzı kulaklarında, anlatmaya devam etti. “Sonunda başardım da. Oğuz, Ozan’dan tiksindi. Zamanla onu sesler duyduğuna da ikna ettim ve sesleri kullanarak ne istiyorsam yapmasını sağladım. Yapmadığı takdirde karanlığa kapatacağımı ve seslerin ona işkence edeceğini söylüyordum. İnanıyordu; ne zaman karanlığa kapatsam kıvranıyor, olmayan seslerden korkuyordu.”

Kadın bir süre güldü. Oğuz’un kıvranımlarından bahsetmek onu fazlasıyla mutlu ediyormuş gibi güldü. Nihayet gülüşüne son verdik-

ten sonra Fatih'in yanına gelip işaret parmağını altara sürttü. "Seslerin, Ozan'ı öldürmesi gerektiğini söylediğini anlattım. Zaten Ozan'dan nefret ediyordu, çabuk ikna oldu. Yine seslerin, balığa gitmelerini ve orada boğulmasını sağlamasını söylediğini anlattım. Ozan denizden çok korkuyordu, denize düştüğü an zaten panikleyecek ve boğulması kolay olacaktı. Oğuz, onu bir canavara dönüştürdüğüm için şeytanın bile aklına gelmeyecek fikirlerle Ozan'ı ikna etti. Şanslarına deniz de çalkantılıydı, tekneleri kolayca alabora olmuş. Oğuz da fırsatı değerlendirmiş. Gece olduğu için kimse fark etmeden, Ozan'ın başının tekneye çarpmasını sağlamış. Böylece sersemleyen Ozan, zaten yüzme bilmediği için kolaylıkla boğulmuş. Oğuz hâlâ, Ozan'ın çırpınışlarından nasıl zevk aldığını anlatır durur."

Kadm, Fatih'in yüzündeki, dehşete düştüğünü belli eden ifadeyi görünce iyice keyiflendi. "Sen haklıydın, Oğuz gerçekten de deliryum sendromu geçirdi. Seni gördükçe Ozan geldi zannetti. Böcekleri, intikam almak için gönderdiğini zannetti ama sonra çabuk topladı. Sadece seslerin, deliryum sendromuna devam etmesini istediğini söyledim çünkü..." dedi ve altardaki parmağını Fatih'in yanağına sürttü. "Çünkü senin yüzünü gördüğüm gün aklıma direkt, bana tecavüz eden o pisliğin yüzü geldi. Ozan'la birbirinize o kadar benziyorsunuz ki... İnsanlar çift yaratılırmış, derlerdi de inanmazdım ama o gün inandım. Ozan'la Sadece gözleriniz benzemiyor, onunki kahverengiydi fakat yüzünüz çok benziyor. Seni görür görmez senden de bu yüzden nefret ettim. İstirap çektiğim o on gün, kâbus gibi üzerime çöktü." Başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır hayır, yaşayamazsın! Bana o kâbusları yaşatan hiç kimse yaşayamaz! O pezevenk öldü, onun piçi öldü, şimdi de sen öleceksin."

Fatih çatık kaşlarıyla başını yana çevirince kadının parmağı altara düştü. Kadın, ateşe değmiş gibi elini geri çekip Fatih'in kulağına fısıldadı. "Ama iki yüz kırk saat boyunca benim çektiğim acıyı çekeceksin. O acıyı çekmeden ölmeyeceksin yoksa içim asla huzura kavuşamaz."

Parmaklarını hızlıca Fatih'in dudaklarına götürdü ve ağzındaki bandı çekti. "Düşüncelerini merak ediyorum, bir manyağın elinde suçsuz yere ölmek nasıl bir duygu?"

Kadının tiz kahkahası bulundukları yeri inletirken Fatih'in duydukları karşısında kanı çekilmişti. Bir annenin, kendi oğlunu öldürt-

mesini ve diğer oğlunu canavara dönüştürmesini, ne mantığı ne de kalbi kabul ediyordu. “Sen hastasın,” diyebilirdi kendini toparlayabildiğinde. “Bu yaptıkların yanına kalmayacak ve ben, sonsuza kadar havasız bir hücrede çürümen için ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

“Sen mi?” Kadın alaya kaçan tınısıyla daha da güldü. “Yoksa hayaletin mi? Fazla iddialı konuşuyorsun. İstesem şu dakikada Oğuz’a canını aldırırım.”

Bu defa alayla gülme sırası Fatih’teydi. “İki yüz kırk saat dolmadan mı? O zaman kalan yüz altmış sekiz saatin çılgınlıklarını duymaya devam edeceksin ve için asla huzura kavuşmayacak.”

Fatih’in sözleriyle kadının gülen ifadesi hızlıca silindi ve parmakları Fatih’in çenesini sertçe kavradı. “Benimle doğru konuş, laflarını yediririm sana! Her geçen gün seni öldürmem için bana yalvarmak zorunda kalırsın!”

Fatih kısık ama kendinden emin bir sesle, “Ölmekten korktugumu mu sanıyorsun?” diye sordu. Çenesindeki bütün kaslar gerilmişti. “Korkmuyorum ama sen çılgınlıklarını yeniden duymaktan bir zavallı gibi korkuyorsun. Bu yüzden iki yüz kırk saatin dolmadan beni ölüme itecek hiçbir şey yapamazsın ve şunu unutma ki ben bir doktorem. Beni neyin öldüreceğini ya da aptal oğluna kendimi nasıl öldürtebileceğimi çok iyi biliyorum.” Gözlerini nefretle kıstı. “Şimdi kimin kiminle nasıl konuşacağını bir kez daha düşün ve küçücük beyninle beni bir daha sakın hafife alma!”

Kadın dişlerini sıktı ve Fatih’e sert bir tokat atıp ağzını bir kez daha bantladı. “On günün sonunda seni Oğuz değil, ben öldüreceğim!”

XXXXII

“Fatih!”

Asya gözlerini hızlıca araladı ve tam karşısında duran Onur’a baktı. Bir an nerede olduğunu anlamlandıramadı. Gördüğü rüya öylesine gerçekçiydi ki... Rüyasında Fatih acı çekiyordu ve avazı çıktığı kadar, acı içinde bağıyordu.

“İyi misin?”

Onur’u bulanık görünce, hâlihazırda bekleyen gözyaşlarının onu yine yalnız bırakmadığını anladı. “Değilim,” dedi ve üzerindeki örtüyü açarak, yataktan kalkmaya yeltendi. “Burada daha fazla yatmamam. Fatih’i bulmam lazım.”

Onur çevik bir hareketle önüne dikilerek onu durdurdu. “Dur Asya, lütfen, birkaç gün daha yatmalısın.”

Asya başını şiddetle iki yana sallayıp Onur’un ellerinden kurtulmaya çalıştı. “Onur, bugün dördüncü gün. Daha fazla yatmak istemiyorum, Fatih için bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Herkes seferber oldu, biliyorsun Asya. Hem sen, Fatih için gerçekten bir şey yapmak istiyorsan kendine ve bebeğine iyi bakmalısın.”

Asya sıkıntıyla yanaklarını şişirdi. Biliyordu, bu sözleri her defasından onun iyiliği için söylüyorlardı ama korkusunu anlayamıyorlardı. Onur’un sözlerine anında karşı çıktı. “Anlamıyorsun, Onur, Fatih olmadan iyi olamam, olamayız. Ayrıca sen, bebeğimin daha iyi olduğunu, erken doğumun kontrol altına alındığını söyledin.”

“Evet ama risk her zaman vardır. Şimdi lütfen şuraya otur ve kahvaltını yap.”

Asya gözyaşlarını tutamayıp, başını inkâr edercesine sallamaya devam edince Onur, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Üzme beni, Asya. Gözyaşlarını görmeye artık dayanamıyorum, inan ki kaldıramıyorum.” Küçük bir nefes alıp başparmaklarıyla yanaklarındaki yaşları sildi. “Tamam, söz veriyorum; Fatih’ten bir iz olsun, yanımdan ayrılmaman şartıyla benimle gelmene izin vereceğim.”

Hayal mi görüyordu yoksa Onur gerçekten duyduğu şeyleri mi söylüyordu, bilmiyordu ama Onur’un sözleriyle az daha sevinç çılgınlığı atacaktı. “Sen ciddi misin?”

Onur yüzünü bırakıp başını salladı. “Ciddiyim çünkü burada kendini yedin bitirdin. Bu şekilde de bir yere varamıyoruz ama şimdi lütfen otur,” diyerek Asya’yı yeniden yatağa oturttu ve kucağına komodinin üzerinden aldığı tabildotu bıraktı.

“Merih’le Semih nerede?”

“Her zamanki gibi,” dedi Onur ve sustu. Aslında daha fazlasına gerek yoktu. Dedikleri yetmişti. Yine Fatih’i arama çalışmalarına katılmışlardı. Daha sonra Onur da onlara katılacak ve eli boş döneceklerdi. Her zamanki gibi...

Asya cevap vermeyip sessiz bir şekilde kahvaltısına başladı. Onur da karşısındaki koltuğa oturunca üzüntüden çökmüş yüzüne baktı. Önündeki tabildotu işaret ederek, “Sen de yemek ister misin?” diye sordu.

“Yedim ben, sen ye.”

Asya başını sallayıp yeniden kahvaltısına döndü. Yalan söylediğini biliyordu. Günlerdir onların da doğru dürüst yemek yediklerini biliyordu, tıpkı uyumadıkları gibi. Az konuşuyor, sürekli sağa sola koşuyor, Asya’yı teselli etmeye ve öfkelerini dizginlemeye çalışıyorlardı. Çoğunlukla Asya ile göz göze gelmekten kaçınıyorlardı. En çok da Merih, Asya’nın yüzüne bakamıyordu. Fatih’i o çağırdığı için kendini hiç affetmiyordu. Kısacası, üçü de perişan olmuştu. Fatih’e bir şey olduğu takdirde en az Asya kadar onlar da dağılacak ve belki de bir daha hiç toparlanamayacaklardı.

Asya kahvaltısını yapmaya devam ederken kapı açıldı ve içeriye Leyla, Gökçe ve Zeynep girdi. Asya, Leyla’yı görür görmez sitem edercesine, “Sana gelmemeni söylemişim,” dedi.

Leyla ağır adımlarla Asya’nın yanına doğru yürüdü ve ona yer veren Onur’u işaret etti. “Doktorum yanımda. Ayrıca hastanedeyiz. Daha güvenli bir yer düşünemiyorum.”

Leyla'nın sözlerine buruk bir tebessüm edip, üçüne ithafen, "Hoş geldiniz," dedi Asya.

Kızlar yanına otururken Onur kapıya doğru yürüdü. "Ben sizi baş başa bırakayım," diyerek odadan çıktı.

"Nasıl oldun?"

Asya önce Zeynep'in, ardından diğerlerinin yüzüne baktı. Endişe, hüznün, karamsarlık... Hepsi vardı yüzlerinde. En az erkekler kadar onlar da günlerdir perişan olmuşlardı. Fatih'in kayboluşu dört ailenin evine resmen ateş düşürmüştü.

"İyiyim," dedi ve kucağındaki tabildotu kaldırıp kenara koydu. "Ama buradan çıkarsam daha iyi olacağımı. Benim askeriye-de olmam lazım. Fatih'in telefon sinyaline ulaşmam lazım ya da Oğuz'un, Bahar'ın..."

Söyledikleri saçma olmasına rağmen öyle soluksuz konuşuyordu ki Gökçe'nin sesiyle durmak zorunda kaldı. "Fatih'in telefonu kaza yaptığı yerde bulundu, biliyorsun. Ayrıca Selin..."

Asya elini kaldırıp onun sözünü kesti ve hüznle omuzlarını düşürdü. "Biliyorum, Selin bir taraftan, Devran Komutan'ım bir taraftan, polis bir taraftan, herkes her yerde Fatih'i arıyor, bir şekilde ona ulaşmaya çalışıyorlar. Belki de orada onlara ayak bağı olacağım ama oraya gitmek istiyorum. Sevdiğim adam için bir şeyler yapmak istiyorum. Anlayın beni, boğulmak üzereyim."

Gökçe, Asya'nın eline uzandı ve ona destek olmak istercesine elini şefkatle sıktı. "Canım, farkındayım ama dediğin gibi, şu an onlara pek faydan olmaz. Merak etme, bugünler bitecek, her şey eskisi gibi güzel olacak."

Sanki hiç ulaşamayacağı bir hayalmişçesine dudaklarını büktü Asya. "Tek isteğim, tüm bunların kötü bir rüyadan ibaret olması. Birazdan gözlerimi açayım, Fatih yanımda uyuyor olsun. Yine eskisi gibi mutlu olalım."

"Olacaksınız," dedi Leyla araya girerek. "Fatih yine yanında olacak ve mutlu olacaksınız."

Asya, Leyla'nın sözlerine karşılık başını sallarken bu defa odaya Selin girdi ve onları şöyle bir süzdükten sonra bakışları tabildotu buldu. "Kahvaltını yapmamışsın."

Asya gözlerini devirmek istedi ama o kadar mutsuzdu ki içinden nefes almak dışında hiçbir şey yapmak gelmiyordu. “Yeni bir haber getirmemişsin.”

“Benimkisi sabah içtiması gibi bir şey,” dedi Selin ve Asya’nın yanına gelerek kızlara selam verdi. Kızlar da aynı şekilde selam verdikten sonra Asya’ya döndü. “Bugün nasılsın?”

“Ruhen berbatım ve yatmaktan, bir şey yapmadan beklemekten sıkıldım. Askeriyeye gelmek, Fatih için bir şeyler yapmak istiyorum.”

Selin konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki Asya onu durdurdu. Aynı cümleleri tekrar tekrar duymaya tahammülü yoktu. “Biliyorum, yatıp dinlenmem gerekiyor. Sizden gelecek haberleri beklemem gerekiyor. Sürekli Fatih’in yokluğunu düşünüp ağlamamam gerekiyor ya da her şeyi unutmam, sadece rüyalarda Fatih’e ulaşabildiğim için uyumam gerekiyor. Sakin olmam gerekiyor. Hepsini biliyorum, zaten sürekli aynı cümleleri duyuyorum. Senin de bir kez daha hatırlatmana gerek yok.”

Asya sitemli konuşmasını bitirdiğinde Selin uzun uzun ona baktı. İsyanına muhtemelen kızmıştı hatta kızlar bile Selin’in sessizliğinde gerilmişlerdi.

Fakat Selin onları yanıltı ve başını salladı. “Tamam, madem daha fazla yatmak istemiyorsun, benimle gelmek istiyorsun, o zaman gidip doktorunla konuşacağım. Eğer herhangi bir risk yoksa birlikte askeriye geçeceğiz.”

Asya duyduklarına inanamamıştı. Gözleri şokla açıldı. “Sen ciddi misin?”

Zeynep hızla araya girdi. “Bu iyi bir fikir olmayabilir.”

Zeynep’in Selin’in aklını çelmemesi için onu hızlıca durdurdu Asya. “Onur, bebeğimin sağlığının iyi olduğunu hatta bir haber gelirse, onun da yanımda olması şartıyla hastaneden çıkabileceğimi söyledi.”

Selin, Asya’nın şaşıracağı bir hızda kapıya yöneldi. “Ben doktorunla konuşurken sen giyinmeye başla.”

Asya, Selin’e çabuk çabuk başını sallayıp kızlara dolabı işaret etti. “Eşyaları biriniz alabilir misiniz?”

Zeynep, “Ben alırım,” diyerek ayağa kalktı ve dolabına doğru ilerledi. “Hâlâ iyi bir fikir olmadığı kanısındayım.”

“Ben de,” dedi Gökçe, onu desteklemek istercesine. “Ya bir şey olursa?”

“Hiçbir şey olmayacak, kızlar. Ben iyiyim, bebek de iyi ve bunu söyleyen doktorum.”

“Ah, o Onur’u ben...” dedi Zeynep homurdanarak ve dolabın içinden aldığı elbiseyi Asya’nın yanına getirdi.

Asya, Zeynep’i duymazlıktan gelerek, onun yardımıyla üzerini değiştirip Selin’i beklemeye başladı. Öyle heyecanlıydı ki sanki askeriye gittiğinde Fatih’i bulacaktı.

Çok geçmemiştii ki içeriye Semih’le Merih girdi. Yüzlerinden, Fatih’ten yeni bir haber olmadığı çok belliydi. Asya bu defa sormak istemedi çünkü olumsuz cevaplardan fazlasıyla sıkılmıştı.

Asya’yı görür görmez ikisinin de yüzündeki ifade değişti ve şaşkınlıkla ona baktılar. Söze ilk giren Merih oldu. “Sen niye giyindin?”

“Selin’le birlikte askeriye gideceğim.”

Beklediği gibi ilk karşı çıkan da Semih oldu. “Asla olmaz, bu riskli.”

“Onur, herhangi bir riskin kalmadığını söyledi.”

Semih cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki içeriye bu defa Onur’la Selin girdi.

Selin, Onur’a Asya’yı işaret ederek, “Asya hazır bile,” dediğinde yüzünde ufak bir tebessüm vardı.

Onur sıkıntılı bir nefes aldı. “Bir saat, Asya. Çok durmayacaksın, ayakta kalmayacaksın. Bir saat sonra seni yeniden burada göreceğim. Ayrıca her on beş dakikada bir beni arayacaksın.”

Asya tam, bir saatin az olduğunu söyleyecekti ki Selin’in telefonu çalınca susmak zorunda kaldı. Telefonuna bakar bakmaz yüzü ciddileşen Selin, telefona alelacele cevap verdi. “Dinliyorum.”

Asya dikkatle onun yüzüne baktı; sadece o değil, odadaki herkes pürdikkat Selin’in yüzüne bakıyordu. Selin’in kaşları bir anda havalandı. “Doğru ihbar mı, yaşıyor mu?” diye sordu.

Duydukları karşısında Asya, yanındaki Merih’in kolunu sıkıca kavradı. Onun da eli anında Asya’nın belini sardı ve düşmemesi için Asya’yı kendine çekti Merih. “Fatih mi?” diye fısıldadı Asya korka korka. Sanki yanlış duymuş gibi bir his içini karıncalandırıyordu.

Selin, Asya’ya dönüp başını salladı ve konuşmaya devam etti, ağzı kulaklarındaydı. “Tamam, hemen geliyorum,” diyerek, telefonu kapatıp koşar adımlarla kapıya yöneldi. “Fatih’ten ihbar var ama zamanla yarışacağız.”

XXXIII

Fatih her zamanki gibi yüzüne atılan suyla bir kez daha uyandırdığında, Oğuz'un huysuz çıkan sesi doldu kulaklarına. "Sen de ne uykucu çıktın?"

Fatih yüzüne atılan suya tepki vermeyip gözlerini yeniden kapattı ve bu defa kadının tiz sesini duydu. "Çünkü günlerdir aç, susuz ve üşüyor... O yüzden uyuyor. Kısacası, her gün yavaş yavaş ölüyor." Oğuz, Fatih'in yüzüne bir kez daha su döktüğünde annesi yeniden konuştu. "Bırak şimdi onunla uğraşmayı. Henüz gün doğmamışken bir an önce eve gidip, kimselere görünmeden geri dönelim."

Fatih, kadının uzaktan gelen sesini duyunca gözlerini tekrar aralamaya çalıştı. Açtığında, kadının da Oğuz'un da tamamen siyahlara büründüğünü gördü, belki de kilisenin cılız yanan mumları kıyafetlerini koyu gösteriyordu; emin olamıyordu Fatih. Dün gece Oğuz'un oluşturduğu morluklarla şişen gözleri, kısık bakmasına sebep oluyordu.

Önceki gün Fatih'in kadına yönelik tehdit konuşmasından sonra Oğuz işkenceleri kesmişti. Bunu da gözlerine yumruk atarak bitirmişti ama Fatih için sorun değildi. Kasıtlı olarak, "*Beni neyin öldüreceğini ya da aptal oğluna kendimi nasıl öldürtebileceğimi çok iyi biliyorum,*" demişti çünkü Oğuz işkence yapmaya devam ederse yaralarının enfeksiyon kapacağını biliyordu. Belki de kapmıştı... En azından daha fazlasının önüne geçmeyi amaçlamıştı Fatih. Hatta

dünden beri bedeni acılara iyi kötü alıştığı için kasten hâlsizmiş gibi davranıyor, kendinden uzak durmalarını sağlıyordu. Ayrıca kadınla konuşmasından sonra içi umutla dolmuştu. Kadının, on günlük süre dolmadan onu öldürmeyeceğinden emindi. Bu da demek oluyordu ki polisin ya da askerin onu bulabilmesi için önlerinde uzun bir zaman dilimi vardı.

Gözleri yarı kapanır gibi olduğunda kapının açıldığını ve kadının dışarı çıktığını gördü. Hâlâ karanlıktı, nereye ve neden gittiklerini bilmiyordu ama dün gece kendi aralarında konuşurken yer değiştirme planlarının olduğunu duymuş, endişelerini sezmişti. Endişeleri bile umuttu Fatih için. Buradan kendisini çıkardıkları an korkularından dolayı hata yapıp yakalanma ihtimalleri oldukça yüksekti.

Tam gözleri kapanıyordu ki Oğuz'un da dışarı çıktığını gördü. Daha fazla direnemedi ve gözlerini kapattı, ardından kapının kapanma sesini duydu.

Fatih, kapının kapanmasıyla gülümsedi çünkü ne zaman onlar çıksa Asya'nın hayaliyle baş başa kalabiliyordu. Onu çok özlemişti. Kokusunu, sesini, sıcaklığını, gülümseyişini...

Dudaklarındaki tebessüm bir anlığına yavaşça silindi. Oğuz ve annesinin hata yapıp yakalanacağına ya da on gün dolmadan polisin geleceğine dair umutları olsa da işler umduğu gibi gitmezse öleceği gerçeği çarptı umutlarına. Asya ile birlikte yapmak istediği nice planları vardı; belki de hiçbirini gerçekleştiremeyecekti. Ona bir daha sarılamayacak ve onu saçlarından öpemeyecek olmak, kasvetle sardı her bir zerresini. En çok da bebeklerini göremeyeceği düşüncesi içine ateş düşürmüştü. Biliyordu; kardeşleri emanetine iyi bakacak, gözü arkada kalmayacaktı ama... Amalar düğüm oldu boğazında, yutkunamadı Fatih.

Asya'yı gördüğü ilk güne gitti aklı. Emlakçıdaki o ürkek bakışlı kız, dünyasının tam merkezi olmuştu. Onu görünce hayatı yepyeni bir anlam kazanmış, Fatih onunla her gününü doya doya yaşamıştı. İçindeki kasvete inat yeniden gülümsedi ve şükretti. Geçirdikleri her gün için sessizce teşekkür etti.

Tam derin bir karanlığa gömülüyordu ki kapının açılma sesini duydu. Onların yüzünü görmek istemediğinden gözlerini açmaya

bile yeltenmedi ve Asya'nın hayaline tutunmaya devam etti, ta ki tanıdık bir ses duyana kadar.

“Fatih!”

Sesin kime ait olduğunu başta çıkaramadı; çok tanıdıktı ama aslında çok yabancıydı.

“Fatih, iyi misin?”

Sesi bir kez daha duyduğunda gözlerini yavaşça açtı ve karşısında ona ağlamaklı bir ifadeyle bakan Bahar'ı gördü. “Fatih, iyi misin, sana ne yaptılar böyle?”

Fatih, Bahar'ın Oğuz'la yakın arkadaş olduğunu bildiği için kaşlarını çatı. Konuşmak, bağırarak istedi fakat ağzındaki bant sadece homurtu çıkarmasına sebep oldu.

Bahar da titreyen parmaklarına komut verip, Fatih'in ağzındaki bandı çıkarmaya çalıştı. Parmakları o kadar çok titriyordu ki bandı çıkarmak onu epey zorladı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve bandı çıkarmayı yeniden denedi. Nihayet bandı çıkarmayı başardıca, “İyi misin?” diye bir kez daha sordu.

Fatih ise çatıdığı kaşlarını hiç bozmamıştı. “Sen niye buradasın, sen hangi sesleri duyuyorsun?”

Fatih'in sorusuyla yüzünde şaşkınlık ifadesi belirse de kendini hızlıca toparladı Bahar. “Ne sesi, Fatih? Ben sana yardıma geldim. Onlar gelmeden seni buradan çıkaracağım,” diyerek önce Fatih'in bağlı olduğu zincire baktı, ardından kesikler içinde kalan gövdesine, karnına, parçalanmış dizlerine... Her yara izine baktıkça gözleri doluyor, yakalanma korkusu bayılacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. “Ama nasıl çıkaracağım? Yürüyebilir misin? Zinciri nasıl açacağım? Anahtar...” dedi ve bakışlarını Fatih'in üzerinden çekip etrafında gezdirdi.

Az ilerideki kırık dökük masanın üzerindikiler gözüne çarpınca o yöne gitmek için bedenini döndürdü lakin Fatih'in sesiyle durmak zorunda kaldı. “Niye buradasın, diyorum sana. Benimle oyun oynamaya mı başladınız artık?” Alaya kaçan bir ifadeyle belli belirsiz gülümsedi Fatih. “Bana buradan çıkma vaadi verip sürükleyerek, çıkarınca da kapının önündeki Oğuz'a mı teslim edeceksin?”

Bahar, Fatih'in ona inanmamasını anlayabiliyordu, buna hazırlıklıydı. Samimi görünmeye çalışarak başını şiddetle iki yana salladı.

di. “Hayır,” dedi alelacele. “Ben Oğuz’un sana bir gün zarar verebileceğini düşünmüştüm ama annesinin de işin içinde olacağını...” Elleriyle kilisenin içini işaret etti. “Bu kadar ileri gidebileceklerini hiç düşünmemiştim.”

Fatih bir an rüya gördüğünü ve o an duyduklarının gerçek olmadığını düşündü. Muhtemelen zihni ona büyük bir oyun oynuyordu. Bu oyuna yenilmek istemiyor, direnmeye çalışıyordu ama kuruyan boğazı tüm dikkatini dağıtıyordu. Boğazında gıcık hissedince öksürmeye başladı. Öksürdükçe göğsünde ve karnında şiddetli bir sancı hissetti. Öksürüklerinin arasında, zorlukla “Su,” diye inledi.

Bahar onu güçlkle anlayıp, “Su mu istiyorsun?” diye sordu.

Fatih’in başını salladığını görünce hızla etrafına bakındı ve az ileride yanan mumların arasındaki su şişesi çarptı gözlerine. Hızlıca oraya adımlayıp, şişeyi aldığı gibi yeniden Fatih’in yanına döndü. Bir elini başının arkasına yerleştirip, başını hafifçe kaldırarak dudaklarını suyla buluşturdu.

Fatih ilk kez böyle özgürce su içiyordu. Hiç ara vermeden şişenin neredeyse tamamını içti. Boğazı bir nebze olsun yumuşamış, kuruyan dudaklarındaki pelteklik gitmişti.

Bahar elini çekince başı yeniden altara düştü fakat bakışlarını Bahar’ın üzerinden çekmemişti. Yüzündeki özenli samimiyeti görebiliyordu. Yine de tedbiri elinden bırakmak istemiyordu. Onun az önce söylediklerine ithafen, “Oğuz’un bana zarar verebileceğini nasıl düşünmüştün, ne demek bu?” diye sordu.

Dolu gözleri daha da dolan Bahar, titreyen sesiyle, “Oğuz, Ozan’ı öldürdü,” diye fısıldadı. “O gece ben de oradaydım, onları gördüm. Oğuz kasten onun düşmesini sağladı. Ozan yüzme bilmiyordu.” Bahar eliyle gözlerini silse de yaşlar yanağından hızlıca süzülmeğe başlamıştı artık. “O gece tekne alabora olmadan önce, teknemiz sallandıkça Oğuz da bunu fırsat bildi ve Ozan’ın o kargaşada düşmesine sebep oldu. Kendi gözlerimle gördüm, onu itti. Muhtemelen kaza süsü verecekti. Tam müdahale edecekken tekne devrildi. Ozan hepimizden önce düştüğü için tekne ona çarptı ve Ozan kayboldu. Oğuz denizi çok iyi bilir. O gece fırtına çıkacağı belliydi ve Oğuz bunu bilerek bizi balığa götürdü. O teknenin Ozan’ın üzerine devrileceğini hesap ettiğinden adım gibi eminim.”

Duraksadı ve akmaya başlayan burnunu koluyla sildi. “Başta Oğuz’a bunu konduramamış, yanıldığımı zannetmiştim ama sonra Ozan’ın sözlerini anımsadım. Ozan ondan korkuyordu. Sürekli onu tehdit ettiğini ve ona bir zarar vermesinden korktuğunu söylerdi. Bazen de yanıldığını, abarttığını söylerdi. İkilemdeydi ama korktuğu çok belliydi.” Elini boynuna attı ve tişörtünün içinden çıkardığı kolyesini Fatih’e gösterdi. “Bu Ozan’ın kolyesi. Biz onunla sevgiliydik. Bir tek bana içini dökerdi ve ilişkimizi kimse bilmezdi. ‘Abim sana da zarar verebilir, seni öğrenmesin,’ derdi. Ozan ölünce onu Oğuz’un öldürdüğünden emin olmak için Oğuz’a yakın olmaya başladım. Polise gösterebileceğim somut deliller aramaya çalıştım. Evine girdim, çıktım. Onunla samimi olmaya çalıştım ama hiçbir şey elde edemedim. Artık ümidimi tamamen yitirmiştim, paranoya olduğumu düşünmeye başlamıştım, ta ki seni görene dek.”

Kolyesine uzandı ve ucunu iki yana ayırarak Ozan’ın resmini gösterdi. “Benziyorsunuz,” dedi kırık bir tebessümle. “Çok benziyorsunuz.”

Fatih dikkatle resme baktığında kaşları hayretle havalandı. Gerçekten de dedikleri kadar benziyorlardı. Sarı, uzun saçları, belirgin yüz kemikleri, tenlerinin rengi...

Ozan’a bakmaya devam eden Fatih, Bahar’ın sesiyle bakışlarını ona çevirdi. “Seni görünce Oğuz’un sana olan bakışlarını fark ettim; tıpkı Ozan’a baktığı gibi bakıyordu. Önceleri aklımda şüpheler olsa da deliryum sendromunu bilerek sürdürdüğünü anladım. Sen odasından çıktığında arkandan gülümsediğini fark ettim. Sana oyun oynadığını o gün anladım. O takıntılı bir hasta. Ozan’ı o öldürdü, sonra da nedenini anlamadığım bir şekilde, belki de sırf ona benzediğin için sana kafayı taktı. Evinizin altına taşınması da bunun göstergesiydi. Ajitasyon yapıyordu fakat amacı çok farklıydı. Sana söylemek istediysem de bana inanmamandan ya da Oğuz’a bir şey demenden korktum. Daha sonra Asya’ya söylemeye karar verdim hatta onu takip ettim. Bir defasında otoparkta yalnızken ona söyleyecektim, tüm cesaretimi toplayıp karşısına çıkacaktım ama onun benden pek hoşlanmadığı geldi aklıma. Muhtemelen bana inanmayacaktı. O yüzden sessiz kaldım. Özür dilerim.” Bahar bunları anlattıktan sonra kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

Karşısındaki kadın ağladıkça Fatih'in gözlerine hüznün oturdu. Bahar'ın çaresizliğini ve pişmanlığını net bir şekilde görebiliyordu. Yalan söylemediği açıkça belliydi. "Sana inanmamamız olasıydı. Kendini boş yere üzme."

Bahar burnunu çekerek, "Karın çok şanslı, sen de çok şanslısın. Birbirinize sahipsiniz. Bu dünyadaki en güzel şey sevdiğinle birlikte yaşayabilmekmiş. Onsuzluk çekmek ise en berbat şey. Ben bir ölüden farksızım," dedi ve cebinden çıkardığı telefonuna sarıldı. "O yüzden senin yaşaman gerekiyor, buradan bir an önce gitmeliyiz. Polisi arıyorum."

Telefonuna numaraları yazdıktan sonra alelacele kulağına götürdü ve adımlarını bir anahtar bulabilmek umuduyla, az önce gördüğü kırık dökük masaya çevirdi. Çok geçmeden hattın diğer ucunda polisin sesini duyunca Fatih'i bulundukları yerden çıkaracağını, Oğuz'u, annesini ve fazla vakitlerinin olmadığını söyledi. Telefonu kapattıktan sonra zincirin asma kilidini açabilecek anahtarı aramaya başladı. Elleri titriyordu ve o panikle masadaki her şeyi yere düşürmüştü.

Korkuyla, "Anahtar yok!" dedi. "Bu kilit nasıl açılır?"

Fatih, Bahar'ı görebilmek için başını çevirmeye çalıştı fakat arkasında kaldığı için görememişti. "Tel gibi düz, metal bir alet var mı ya da bir bıçak?" Karnındaki kesikleri hatırlayınca yüzünü acıyla buruşturdu. "Bıçak kesin olmalı."

Bahar, Fatih'in sözleriyle yere çöküp, telefonunun ışığını yere dağıttıklarının üzerine tutmaya çalıştı. "Var," dedi heyecanla. "Burada birkaç tane bıçak var."

"Hepsini getir."

Bahar yerdeki bıçakları alıp koşar adım Fatih'in yanına döndü. Elleri hâlâ titriyordu.

Fatih onun titreyen ellerini görünce, "Sakin ol," dedi ve bıçaklara baktı. Diğerlerinden ince olan biri hariç hepsi kalmıdı. "Ucu ince olanı dene."

Bahar başını sallayıp elindeki diğer bıçakları bıraktı ve zincirin asma kilidini tuttu. Titreyen parmakları bıçağı deliğe yerleştirmesine engel oluyordu. "Olmuyor!" dedi yeni bir panik dalgasıyla. Oğuz'la annesinin geri döneceğinden duyduğu endişe ve korku, bedenini ele geçirmiş gibiydi.

“Derin bir nefes al ve yeniden dene, eminim ki olacaktır.”

Bahar sıkıntıyla ofladı. “Yakalanmaktan korkuyorum, odaklanamıyorum. Nereye gittiklerini bilmiyorum ama dönmeleri yakındır. Arabayla gittiler. Polis her yerde onları arıyor, kimseye görünmeden hemen geri döneceklerdir.”

Cümlesini tamamladıktan sonra yeniden denedi ve bu kez bıçağı deliğe yerleştirmeyi başardı. Tam sevinip bıçağı birkaç defa hareket ettirmişti ki kilidi açmayı başaramayınca sevinci kursağında kaldı. “Olmuyor, olmuyor, olmuyor!”

Bıçağı öyle çok hareket ettiriyordu ki Fatih tedirginlikle, “Bıçağı içinde kıracaksın,” dedi.

Bahar, Fatih’e hak vererek hareket ettirmeyi bıraktı ve bıçağı çıkarmaya yeltendi ama bu defa da bıçak içinde sıkışmıştı. “Kahretsin, sıkıştı!”

Fatih’in yüzü düşerken Bahar kilidi bırakıp, sinirli bir şekilde ellerini saçlarından geçirdi. “Seni buradan nasıl çıkaracağım? Ya polisler gelene kadar dönerlerse ve geldiklerini duyunca sana zarar verirlerse?”

Fatih’in sesi soğuk bir fısıltı gibi çıktı. “Yer değiştirecekler. Polisten önce gelirlerse muhtemelen beni de buradan götürmeye çalışacaklar ama sorun değil. Polise haber verdin, çabuk yakalanırlar. Polisle aynı anda gelirlerse de...” Bahar’dan gözlerini kaçırdı. Onu on gün dolmadan öldürmeyeceklerini biliyordu ama polisin gelmesiyle işin rengi değişebilirdi. “Belki de hemen bir şey yapmayacaklardır.”

Bahar şiddetle karşı çıktı. “Sen Oğuz’u tanımıyorsun. Kardeşine bile acımadı. O gece kardeşini çok rahat bir şekilde öldürdü, sana hiç acımaz. Polisin geldiğini duyduğu an seni öldürür. Buna izin veremem,” diyerek kilide yeniden asıldı ve birkaç kez daha hareket ettirdi. Tam umudunu kesiyordu ki kilit aniden açıldı. Kilidin açılmasıyla Bahar sevinç çığlığı atmamak için kendini zor tutarken, Fatih günler sonra ilk kez ferahladığını hissetmişti.

Bahar kilidi yere fırlatıp, titreyen parmaklarıyla Fatih’i zincirlerden kurtardı, ardından destek olarak onu oturtmaya çalıştı ama bu, tahmin ettiğinden daha zor oldu. Fatih karnındaki kesiklerden ve boynundaki zedelenmeden dolayı kolayca kalkamıyordu. Tüm

gücüyle dişlerini sıktı ve kendini zorlayarak oturma pozisyonu aldı. Bu ona şiddetli bir acı olarak geri döndü. Hissettiği acı nedeniyle bedeninden ter boşalıyordu, sıırıslıklam olmuştu.

Bahar acıyarak onun yüzüne baktı. “İyi misin?” diye sordu.

Fatih sadece başını salladı ve bakışlarını yaralarının üzerinde gezdirmeye başladı. Göğsündeki yaralarda sıkıntı yoktu fakat karın boşluğundaki yara ile dizlerindeki yaraların enfeksiyonunu mum ışığına rağmen görmüştü. Bacağındaki kapalı kırığı da... Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı. “Görünüşe göre, en azından kangrenleşmiş bir durum yok ama sol bacağımda kırık var. Sağ dizim de bedenimi taşıyabilir mi, bilmiyorum.”

“Buraya ormandan dolayı araba girmiyor. Yani belli bir yerden sonra ağaçlar izin vermiyor. Az önce, arabalarını da buradan epey uzakta bir yerde park ettiklerini gördüm. Seni buraya muhtemelen bir araçla taşımışlardır,” diyerek etrafına bakındı. Yanılmadığını anlaması da uzun sürmedi ve bankların arkasındaki el arabasını gördü. Sevinçle, “Orada bir el arabası var, seni arabama kadar taşıyabilirim,” dedi ve koşar adım el arabasını alıp Fatih’in yanına geri döndü.

O sırada Fatih sağ bacağını tutup altardan sarkıtmaya çalışırken Bahar da alelacele sol bacağını tuttu fakat bu, Fatih’in acıyla inlemesine sebep oldu. “Ahhh!” diye inleyerek dişlerini yeniden sıktı Fatih. “Sen elleme.”

Bahar ateşe değmiş gibi ellerini geri çekip, Fatih’in acı içinde kıvranarak sol bacağını altardan sarkıtmasını izledi. Hatta bir ara gözlerini kaçırdı çünkü Fatih’in acı çektiğini fazlasıyla belli eden yüzüne bakmak, içinin burkulmasına sebep oluyordu.

Fatih bacaklarını sarkıtınca Bahar, kilidi açtığı bıçağı kilitten geri alıp, her ihtimale karşı arka cebine yerleştirecek yanına geldi ve sağ kolunun altına girdi. “Tüm yükünü bana vererek ayağa kalkmaya  alış. Seni yavaşça el arabasının içine bırakaca ım. Zaten ormanın az ilerisinde arabam var. Oraya kadar seni ta ıdım mı, sonrasında her şey çok daha kolay olacak. Hem sa lı ına hem de sevdiklerine kavu acaksın. Asya için diren lütfen.”

Fatih, Bahar’ın sözlerine kar ılı  başını sallasa da ayaklarını yerle bulu turdu u an, vücudundaki kesif acıdan dolayı tüm vücudu baştan a a ı titredi ve bir anlığına gözleri karardı. Basamayaca ını

hissetti. Hem günlerdir yatıyor olması hem de bacaklarındaki acı, basamayacağını açıkça gösteriyordu. “*Yapabilirim,*” diye geçirdi içinden. “*Asya ve bebeğim için yapabilirim.*”

Yavaşça yutkundu ve Bahar’ın omzuna sıkıca tutunup sağ ayağına yük vererek, ağır ağır ayağa kalkmaya çalıştı fakat bacağının, bedenini taşıyamayacağını, kalkar kalkmaz yere düşeceğini anlamıştı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki acıdan kulakları uğulduyordu. O hengâmede Bahar’ın sesini zar zor duydu. “Yükünü bana ver.”

Fatih gözlerini kapatıp açtı ve dişlerini sıkarak ağırlığını Bahar’a verdi. Fatih ağırlığını verince beraber yan tarafa doğru sendelediler. Bahar yine de kontrolünü sağlayıp, Fatih’i düşürmeden arabanın içine bırakabilmeyi başardı. Yalnız bunu, umduğu kadar yavaş değil; hızlı ve Fatih’in canını yakacak şekilde yapmıştı.

Fatih’i bıraktıktan sonra şaşkınlıkla tebessüm etti. “Tahmin ettiğimden daha ağırmışsın.” Kapıyla aralarındaki mesafeye baktı. Aşağı yukarı on beş yirmi metre mesafe vardı. Derin bir nefes çekti içine. “Ama taşıyabilirim.” Ardından arabanın arkasına geçip tutamaçlarına asıldı.

Arabayı itebilmek için biraz kaldırmıştı ki belinin ayrılacağını zannetti. Yeniden kapıya baktı. Tahmin ettiği kadar kolay olmayacaktı. Ayrıca Fatih’in ağırlığından dolayı dengesini kaybedip onu düşürebilirdi. “Ağırsın ama yapabilirim. Hiç durmadan kapıya kadar itersem kapının önünde biraz soluklanabilirim. Sıkı tutun, seni düşürmeden taşıyacağım.”

Fatih, Bahar’ın güvensiz ve ağlamaklı sesini duyunca Oğuz’dan nasıl korktuğunu o an açıkça anlamıştı. Dikkatini kendi acısından ve onun korkusundan uzaklaştırmak için, “Ozan’la nasıl tanıştınız?” diye sorup arabanın kenarlarına sıkıca tutundu. Bahar’ın da dediği gibi durmadan kapıya kadar ilerleyebilirlerse her şey çok daha kolay olacaktı.

Bahar ise Fatih’in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Ona hak vererek dikkatini sadece sevdiği adama verdi ve içinde cirit atan panik dalgalarını bastırarak Fatih’i yavaş yavaş itmeye başladı. “Onların küçük bir işletmesi vardı. Ben de orada işe girdim ama daha küçüktüm. Yaz tatilini değerlendirmek için annem orada çalışmamı istemişti.” Duraksayıp küçük bir nefes verdi. Ağırlıktan dolayı kolları-

nın titrediğini hissediyordu. İtmeye devam etti. “Ozan’la da orada tanıştım. Ara ara oraya geliyordu.” Korkusunu tamamen unutmuş gibi gülümsedi. “Onu her gördüğümde kalbim yerinden çıkacak sanırdım. Elim ayağım birbirine dolanırdı, aptallaşırdım resmen. O da hâlime gülerdi. O gülümsediğinde dünya duruyordu benim için.”

Bahar özlemle içini çekince Fatih gülümsemeden edemedi.

“Siz nasıl tanıştınız? Asya çok güzel bir kadın. Eminim, görür görmez ona vurulmuşsundur.”

Bu defa özlemle iç çekme sırası Fatih’teydi. “Öyle oldu. Biz onunla üniversite zamanında bir emlakçıda karşılaştık, sonra da ev arkadaşı olduk.”

“Ev arkadaşlığı aşka dönüştü, desene.”

Bahar’ın gülererek sorduğu soruya karşılık Fatih bir kez daha içini çekti. “Evet ama kalbine girmem zor oldu. Çok badireler atlattık.”

“Ve şu an evlisiniz. İnsanın sevdiği biriyle evlenmesi bambaşka bir duygu olmalı. Benim çevremde genellikle mantık evliliği yapanlar var.”

Fatih, “Muhteşem bir duygu,” dedi ama Ozan’ın öldüğünü hatırlayınca eş zamanlı pişman oldu.

Bahar’ın da sesi kısılmıştı. “Ben, o duyguyu hiçbir zaman yaşamayacağım ama bundan dolayı mutsuz değilim çünkü Ozan beni öyle çok sevdi ki o öldükten sonra bile sevgisinin boşluğunu hissetmedim. Bununla bir ömür yaşarım.”

Dudaklarında bu defa acı bir tebessüm beliren Fatih, aynı zamanda Bahar’ın acıyla başa çıkabilmesine hayranlık duydu çünkü o, Asya’yı kaybetseydi böyle güçlü duramayacağını çok iyi biliyordu. Kalbinde güçlü bir sızı hissederken Bahar’ın adımlarını hızlandırdığını gördü. Çok geçmeden kapının yanına gelince de genişçe gülümsemeye başladı.

Bahar da arabayı bırakıp, soluk soluğa kapıyı açmak için önüne geçti. Heyecanla karışık, “Başardık,” dedi ve kapıyı açar açmaz ağarmaya başlayan gün, Fatih’in günlerdir karanlığa alışkın gözlerini fazlasıyla yaktı. Kolunu gözlerine siper edip dışarıya baktı Fatih. Karşısında orman olmasına rağmen denizin sesini duyabiliyordu. “*Muhtemelen arka tarafta,*” diye düşündü, üzerinde çok durmak istemedi. On an Bahar’ın sesini duydu. “Arabam, ormanın biraz ile-

risinde. Oraya kadar gayret ettik mi tamam. Seni en yakın hastaneye götüreceğim. Oğuz’la annesi de döndüklerinde polis baskınına uğrayacaklardır. Sonsuza dek hapisşanede çürüyecekler. Tek istediğim bu. Ozan’ın kemikleri artık sızlamayacak, ben de huzura kavuşacağım. Gerçekten başardık.”

“Sayende başardık.”

Bahar, Fatih’e gülümseyerek yeniden arabanın başına geçti ve güçlükle kaldırıp arabayı itti. “Sanırım toprak yol biraz daha zorlayacak gibi ama birazdan her şey bitecek.”

Fatih tam konuşmak için dudaklarını aralıyordu ki karşılarındaki yoldan yaklaşan iki silüet görünce susmak zorunda kaldı.

Gelenlerin kim olduğunu net bir şekilde göremese de, Bahar’ın sesini duyunca aynı kişileri düşündüklerini anladı. “Kahretsin, geliyorlar!”

Bahar panikle arabayı bırakınca, arabanın yana devrilmesine ve Fatih’in kapının kenarına düşmesine sebep oldu. Fatih acıyla inlerken Bahar hızlıca eğilip Fatih’i kaldırmaya çalıştı. “Hadi Fatih, başarabiliriz, lütfen biraz gayret et ve ayağa kalk.”

Fatih tereddütsüz başını salladı ve kendini olabildiğince zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı fakat karşılarındaki kişiler fazlasıyla hızlıydı ve şu an koşmalar bile yakalanacakları açıkça belliydi.

Fatih kendini geri bırakıp, “Onların derdi benimle. Sen arabana koş ve buradan hızlıca uzaklaş yoksa sana da zarar verecekler,” dedi.

Bahar şiddetle karşı çıktı. “Olmaz, beni gördüler. Muhtemelen polise haber verdiğimi de anladılar. Polis korkusuyla seni mutlaka öldürürler ve ortadan kaybolurlar. Öldürmeden bırakmazlar. Asla olmaz.”

Fatih de bunun bilincindeydi, hatta ilk kez ölüme bu kadar yaklaştığını hissediyordu ama kendisi yüzünden Bahar’ın da ölmesini istemiyordu. Bahar’ın kollarını hafifçe sarsarak, “Bana yardım ettin ve bunun için sana minnettarım. Şimdi senden son bir iyilik istiyorum. Hemen buradan git ve polise her şeyi anlat. İkisinin de ceza almasını sağla. Zeynep sana yardım edecektir, bu işin peşini bırakmaz.”

Bahar başını olumsuzca sallamaya devam ederken yeniden ağlamaya başladı. “Olmaz, yapamam. Ozan gibi ölmene izin veremem. Yoksa ne o ne de ben huzur bulabiliriz. Polis gelmek üzeredir. Polis gelene kadar onları oyalayabilirim.”

Bahar hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlayınca Fatih, ona sesini duyurabilmek için yüksek sesle, “Eğer ölmeme izin vermezsen sen de benimle birlikte öleceksin ve huzuru asıl o zaman kaybedeceksin. Onları oyalaman mümkün değil. Lütfen şimdi git,” dedi.

Bahar, önce onlara tamamen yaklaşan Oğuz’a, ardından Fatih’in gözlerinin içine baktı. Fatih’in onun kollarını tutan ellerinden kurtulup, sırtının kilisenin duvarıyla buluşmasını sağladı. Aynı saniyeler içinde kolyesini aceleci bir tavırla boynundan söküp Fatih’in önünde diz çöktü. “Benim sevdiğim öbür dünyada ama senin sevdiğin bu dünyada. Ben en kötü ihtimalle sevdiğime kavuşacağım ama Asya... Sevdiğinden ayrılmak çok acı, Fatih. Asya da benim çektiğim acıyı çekmesin. İnan ki çok acı. O yüzden senin ölmene asla izin vermeyeceğim.”

Bahar’ın ağlayarak söylediği sözler karşısında Fatih’in de gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. Bahar’ın gitmesi için bileğini hızlıca yakaladı. “Olmaz, lütfen git artık buradan. Git.”

Bahar, bileğini tutan Fatih’in elini tuttu ve elinden kurtularak, avucunun içine son defa öptüğü kolyeyi bıraktı. “Eğer bana bir şey olursa bu kolyeyi göm, olur mu?”

“Hayır Bahar, hayır!” Fatih, Bahar’ın bileğini yeniden tutmak istese de Bahar ani bir hareketle ayağa kalktı ve arka cebinden çıkardığı bıçakla onların üzerine doğru koşmaya başladı.

Amacı, Fatih’i onlardan olabildiğince uzak tutmaktı.

Fatih de hâlâ arkasından bağılıyor, duvardan destek alarak kalkmaya çalışıyordu.

Oğuz ise Fatih’in duvar dibine çöktüğünü görünce annesini geride bırakarak koşmaya başladı. Bahar’la karşı karşıya gelmişlerdi ki Bahar’ın elindeki bıçağı görünce durdu. Bahar’ı karşısında görmek onu hem şaşırtmış hem de kızdırmıştı. Sert bir ifadeyle, “Sen ne yaptığını zannediyorsun?” dedi. “Burada ne işin var?”

Bahar’ın gözyaşları Oğuz’u görür görmez dinmiş, aynı kızgın ifade yüzüne yerleşmişti. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ozan’ı öldürdüğün gibi Fatih’i de öldürmene izin vermeyeceğim!”

Bahar’ın sözleriyle Oğuz başına balyoz darbesi yemişçesine sarsıldı fakat bu durum uzun sürmedi ve Oğuz, kendini çabucak topar-

layıp Fatih'i işaret etti. "O it mi aklını bulandırdı? Yok öyle bir şey, yalan söylüyor."

"Fatih bana hiçbir şey söylemedi, ben o gece Ozan'ı bile bile suya ittiğini gördüm."

Oğuz'un dudakları gülmekle gülmemek arasında gerildi. "Yanlış görmüşsün, o bir kazaydı. Şimdi çekil önümden. Bir daha da her şeye o küçük burnunu sokma yoksa burnunu kırarım."

"Senden korkmuyorum!" diyerek duruşunu dikleştirdi Bahar. Zihni anında, geçen gece yaşadıkları tartışmaya gitti. Fatih'in evinin altından taşınması için Oğuz'u ikna etmeye çalıştığında ilk kez Oğuz'un gerçek yüzüyle karşılaşmış, yine de ikna etme çabalarından vazgeçmemişti. "O gece de beni korkutmaya çalışmıştın ama başaramamıştın."

Oğuz sıkılmış gibi nefesini üfledi. Bir an önce bu tantananın bitmesini istiyordu. "Bahar, canımı daha fazla sıkma. Sana zarar vermek istemiyorum. Şimdi siktir git buradan!"

"Ne demek o? Gitmesini nasıl istersin?" Görüntüsünden önce ikilinin arasında sesi yankılanan kadın, daha sonra Oğuz'un yanında göründü. Bahar'a dönerek, "Fatih'i gördün, öylece çekip gideceğini mi zannettin?" dedi.

Oğuz, bakışlarını Bahar'ın üzerinden çekip annesine çevirdi. "Konuşmayacaktır."

Kadın kızgınlıkla güldü. "Şu an elinde bıçak var, seni öldürmeye çalışıyor ve giderse sana acıyıp konuşmayacak, öyle mi? Aptal olma, Oğuz. Kes şu kızın sesini!"

Oğuz'un yüzünü anında korku kapladı. "Bahar benim arkadaşım, anne. Ona zarar vermek istemiyorum."

Sesi bu defa daha gür çıkan kadın, Oğuz'u kolundan tutup sarstı. "Ne arkadaşı? Elinde bıçak var, görmüyor musun? Kör olma! Arkadaşlar bıçak çekmez, Oğuz. Sesleri duymuyor musun? Onu öldürmeni söylüyorlar."

Oğuz, ellerini kaldırıp kulaklarını kapattı ve başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır hayır, susun. Bahar benim arkadaşım, o iyi biri."

Bahar da karşısındaki ikiliyi şaşkınlıkla izliyordu. Neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama annesinin, Oğuz'u yönlendir-

meye çalıştığını anlamıştı. Panikle “Oğuz, sesler yok,” dediyse de Oğuz onu duymuyordu, sadece başını sallıyordu.

“Kapa çeneni, sürtük!” dedi kadın ve Oğuz’un önüne geçerek Bahar’ın üzerine yürüdü. “O bıçağı hemen bana ver!”

Bahar, kadının üzerine yürüdüğünü görünce, ellerinin titremesine rağmen bıçağı kadına doğru arka arkaya sallamaya başladı. “Yaklaşma yoksa bıçaklarım.”

Kadın alayla güldü. “Ellerin titrerken mi? Ver şunu!”

Kadın, Bahar’ın üzerine bir kez daha hamle yapınca Bahar öne doğru adım atıp bıçağı ileri doğru salladı. Kadın ilk hamleden kurtulsa da ikinci hamleden kurtulamadı ve bıçağın karnına saplanma-sıyla ciğerlerindeki nefesin boşaldığını zannetti.

Bahar, kadının yüzündeki ifadeyi görünce korkuyla geri atıldı. Bilinçli yapmamıştı, tek amacı onları korkutarak zaman kazanmaya çalışmaktı.

Kadın, karnındaki bıçağı bakıp acıyla inledi. “Seni fahişe!” diyerek geriye doğru hafifçe sendeledi. “Oğuz!” Oğlunun adı güçlkle dökülmüştü dudaklarının arasından. Onun koluna tutunup, ölmeyeceğini bilmesine rağmen, “Annene zarar verdi, annen ölecek,” dedi. “Seslerle yalnız kalacaksın, sana kimse yardım etmeyecek!”

Oğuz ise hâlâ başını sallıyordu. Annesinin sözlerini idrak eder etmez, duvara çarpmış gibi başını sallamayı bırakıp şaşkınlıkla annesine baktı ve bıçaklandığını görünce panikle Bahar’a döndü. “Onu öldürdün!”

“Ha-hayır, ölmedi. Ölme-”

Bahar’ın sözlerini kesen kadının sesi oldu. “Sesler intikam almanı söylüyor, Oğuz. Benim canımı çok yaktı, al onun canını!”

Oğuz’un yüzündeki panik dolu ifade anında silindi ve gözleri kopkoyu bir öfkeye büründü. “Sen benim arkadaşım değilsin artık, düşmanımsın!”

Oğuz, Bahar’ın üzerine doğru bir adım atmıştı ki kulaklarına helikopter sesi dolmaya başladı.

Kadın da başını sese kaldırır kaldırmaz, “Kahretsin, askerî helikopterin burada ne işi var?” dedi ve korkuyla haykırdı. “Oğuz, ikisini de öldür, ben sığınağa iniyorum!”

Kadın yalpalayarak ileri adım atmaya yeltenince Bahar, Oğuz'un afallamasından yararlanarak kadının kolundan tuttu. "Gideceğin tek yer hapisane. Yolun sonuna geldik."

Kadının dudaklarına anında şeytani bir gülüş yerleşti. Kolunu Bahar'dan kurtarmaya çalışarak Oğuz'a bağırdı. "Annene zarar veriyor, annenin canını yakıyor!"

Kadın daha sözlerini tamamlamadan Oğuz bir adımda yanlarında bitti ve Bahar'ın, annesinin kolunu tutan elini kavradığı gibi sökercesine ayırdı, ardından sert bir şekilde kendine doğru çekti. "Anneme yanlış yapan bana yanlış yapmıştır ve ben bunu affetmem," diyerek, Bahar'ın konuşmasına bile fırsat vermeden, bir elini çenesine, diğer elini de başının üzerine yerleştirip boynunu kırdı.

Bahar'ın cansız bedeni saniyeler içinde yere yığılırken kadın şehvetle gülümseyip, ileride bağırın Fatih'i işaret etti. "Şu pisliliği de gebertip ormana kaç, ben seni daha sonra bulacağım. Olur da yakalanırsan sakın benden bahsetme yoksa sesler seni öldürür!"

Oğuz, başını sallayıp Fatih'e doğru koşmaya başladığında Fatih'in gözleri yerde yatan Bahar'daydı ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Ne Oğuz'un üzerine ölüm meleği gibi gelişi umurundaydı ne de annesinin kaçmaya çalışması. Tek odağı Bahar'dı ve ruhu, büyük bir vicdan azabıyla yanıyordu.

Çok geçmeden Oğuz'un sesiyle bakışlarını onun karanlık yüzüne çevirdi. "Seni öldürecek-

Oğuz'un sesini kesen, başının arkasından girip alnından çıkan kurşun olmuştu. Oğuz saniyesinde yere yüzüstü düşünce Fatih, arkasındaki polisleri görmüştü. Akabinde etrafını saran rüzgâr, tozu dumana katmıştı. Helikopter tüm heybetiyle meydana inerken tozlar sis misali helikopterle arasına çökmüştü.

O an kalbini büyük bir heyecan sardı. O hengâmede kalbinin sesini duydu. Biliyordu; o helikopterde sevdiği kadının olduğunu hissediyordu. Onun günlerdir hasret kaldığı yüzünü görebilecekti. Beklediği gibi de oldu. Helikopter durur durmaz, kardeş bildiği adamlar, ardından Selin ile Devran ve hemen onların arkasından Asya göründü. Hepsi ona doğru koşuyordu. Asya ise öylece sabit duruyor, gerçekliğinden emin olmak istercesine yüzüne bakıyordu.

Fatih, kalkıp ona koşmak, kendisinin ve onun tüm acısını dindirmek istiyordu ama bacaklarının durumundan dolayı uzun süre yürüyemeyeceğini biliyordu. Başını duvara yaslayıp gözünü bile kırpmadan, ağlamaktan perişan olmuş sevdiğinin yüzüne baktı. Her şey ağır çekimde ilerliyordu sanki. Bir an kulaklarına, Selin'in boynuna sarılırken savurduğu çığlık; Merih'in, Semih'in, Onur'un ağlamaklı sesleri doldu ama onun gözü hâlâ Asya'nın üzerindeydi.

Selin öyle çok sarsıyordu ki bedenini, onu durduran Semih oldu. "Kaza geçirmişti, boyun zedelenmesi ihtimali yüksek. Daha fazla sarsma."

Selin ateşe değmiş gibi ellerini çekerken Merih, Fatih'in göz hapsine girdi ve bakışlarının yüzüne dönmesine sebep oldu. "Kardeşim, iyi misin?"

Fatih belli belirsiz başını sallayıp, "Çok ağrım var," dediğinde kalp atışları yeniden hızlandı ve bakışlarını Merih'in yüzünden ayırıp onun arkasına baktı.

Asya ağır adımlarla yanına geliyordu; hâlâ gözlerini üzerinden ayırmamış, gözyaşları dinmemişti.

XXXIV

Yaşıyordu...

Helikopterin kapısı açılır açılmaz herkes sevdiği adama koşarken Asya'nın tek yaptığı, ona bakarak sessizce şükretmek oldu. Fatih'in üstü başı yara bere içinde, yüzü neredeyse tanınmaz hâldeydi ama yaşıyordu Fatih. *"Bizim için yaşıyor,"* dedi Asya.

Küçük bir nefes verdiğinde gözlerinden yeniden yaşlar süzül-
dü ve o an Fatih'le göz göze geldi. Bakışlarındaki hüznün kalbine fazlasıyla ağırdı. Günlerdir nasıl bir psikolojik ve fiziksel şiddet yaşıyordu, bilmiyordu ama ruhunda açılan derin yaralar gözlerine yansımıştı sanki.

Dudaklarının arasından büyük bir hıçkırık kopmak üzereyken kendini olabildiğince sıktı. Artık ağlamak değil, Fatih'in yaralarını sarmak istiyordu. Her acısını öperek dindirmek istiyordu. Bir daha asla bırakmamak üzere Fatih'e sımsıkı sarılmak istiyordu.

Karnında küçük bir hareketlenme hissettiğinde Merih, Fatih ile arasına girdi ve yüzünü doğru dürüst görememesine sebep oldu.

Yüzünü görememek yepyeni bir korkuyla sardı bedenini. Yeni kavuşmuşken kaybetmiş gibi hissettirdi ve bu hisle ona doğru bir adım attı. Gerçekliğine tutunmaya ihtiyacı vardı. Attığı adımla birlikte karnındaki ufak hareketlilik sızıya döndü. Elini karnının üzerine yerleştirerek, gözlerini üzerinden ayırmadan yürümeye devam etti.

Ona yaklaştıkça gözlerinden süzülen yaşlardan dolayı onu daha bulanık görüyordu. Ağlamak istemiyordu ama ağlamadan da edemiyordu. Ne zaman onlara yaklaştı, işte o zaman geldiğini fark eden diğerleri de ona bakıp, çöktükleri yerden kalktılar ve ona Fatih'in yanma gidebilmesi için yer açtılar.

Fatih net bir şekilde görüş alanına girince bedenindeki yaralar bedenini sarstı ve karnındaki sızı sancıya döndü. Hele dizlerindeki yaralar gözlerindeki yaşı iyice arttırdı.

Ona doğru bir adım daha attı ve ağır hareketlerle önüne çökmeye çalıştı. Fatih'in de gözleri Asya'nın üzerindeydi. Fatih, gözlerini bir saniye bile ayırmadan sevdiği kadına bakıyordu.

Asya'nın çöktüğünü görünce ona yardımcı olabilmek için elini uzattı. Asya bakışlarını yavaşça yara bere içindeki eline çevirdi. Günlerdir öldüğünü sandığı, dokunmayı özlediği adama şimdi dokunacaktı. Büyük bir ihtiyaçla eline uzandı ve on an kalbindeki sızı da karnındaki sancı da gözyaşları da arttı.

Dizlerinin üzerine çöker çökmez elini bırakıp, sevdiğinin güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı. Fatih de aynı şekilde, Asya'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Asya, Fatih'in alına yaslanıp gözlerini kapattı. "Yaşıyorsun," diye fısıldadı. "Öldüğünü zannedip çok korktum."

"Seni bir daha görememekten çok korktum."

Asya, Fatih'in sesiyle gözlerini araladığında, yanağına yaslı elinden sarkan zincir dikkatini çekince ondan ayrılıp elindeki kolyeye baktı. "Kolye?" dedi merakla. Öyle tanıdık geliyordu ki... Lakin beyni neredeyse durduğundan, kime ait olduğunu çıkaramıyordu.

Fatih'in de bakışları kolyeye indi ve yüzü acı çekercesine gerildi. Soluk bir sesle, "Bahar'ın," dediğinde dudakları titredi. Titremesini durdurabilmek için dudaklarını birbirine bastırdı ve bakışlarını üzeri örtülen Bahar'a çevirdi. "Onun emaneti."

Fatih'in sözleriyle Bahar'la markette karşılaştığı âna gitti Asya. Bu kolye o zaman onun boynundaydı ve Bahar, Asya kolyeyi görünce onu saklamıştı.

Yavaşça yutkundu. Bahar'la ilgili ne olmuştu, bilmiyordu ama ihbarı onun yaptığını, onun sayesinde Fatih'e kavuştuğunu biliyordu. Tek bildiği bunlardı; geri kalan her şeyi Fatih'ten öğrenecekti.

Yepyeni ve kısa süreli bir sancı daha karnını yoklarken Fatih'in boynuna boyunluk getirilince ondan uzaklaştı ve Onur'un yardımıyla ayağa kalktı. Fatih için bir de sedye getirilmişti. O, sedyeye yerleştirilirken Asya, bakışlarını kiliseye çevirdi. Rüyasında gördüğü harabe kulübeye çok benziyordu. Oğuz, Bahar ve Fatih... Tıpkı rüyasındaki gibiydi her şey. Tek fark, Oğuz'un annesinin de oluşuydu. Yaka paça polis arabasına bindirilen kadma baktı. Gözleri cansız yatan oğlunun bedenindeydi ama işin tuhaf yanı, ona bakarken gülümsüyordu. Asya ürperdiğini hissetti ve elleriyle bedenini sardı.

Kâbusu olan adama son bir defa bakmak istese de bu isteğinden hızla vazgeçti. Onun için üzölmeyecekti çünkü ona bakarsa kusaçağını biliyordu. Ara ara yoklayan midesi de bunu fazlasıyla belli ediyordu.

Asya'yı düşöncelerinden çekip çıkaran, omuzlarında hissettiğı, Merih'in kolu oldu. Merih, "Her şey bitti," dedi ve başının üzerinden öpüp Asya'yı helikoptere yönlendirdi. "Fatih çalıştığı hastanede tedavi olmak istiyor, oraya gidiyoruz."

Asya başını salladığı sırada Fatih'i sedyeyle yanından geçerek götürdüler. Ona yetişmek istese de hamileliğin getirisi ve sürekli yoklayan sancı, hareketlerini tamamen yavaşlatmıştı. "Geliyorum," diye fısıldadı. Duymasa bile dudak hareketlerini okuduğunu biliyordu.

Fatih onaylarcasına gözlerini açıp kapatınca Selin yanlarına geldi. Onun da yüzü ağlamaktan kıpkırmızıydı ama ağzı da kulaklarındaydı. "Hani geçen gün, Fatih bulununca onunla bir daha evden hiç çıkmayacağınızı söyleyip, benden kapınızın önüne yiyecek bırakmamı istemiştin ya..."

"Evet."

Selin, Asya'nın eline uzanıp sıkı sıkıya tuttu. "Siz kardeşimle hiç ayrılmayın, ben size bir ömür boyu bakarım."

Asya alt dudağını ısırarak gülümsedi ve Merih'in kolunun altından çıkarak Selin'e sarıldı. Selin de aynı şekilde ona sarıldı. Bir süre kıpırdamadan, öylece kaldılar. Durdukça korkularını atıyor gibiydiler. Onları birbirinden ayıran, Merih'in sözleri oldu. "Helikopter kalkmak için bizi bekliyor."

Asya, Selin'in boynundan ayrılıp Merih'in koluna girdi ve tüm yükünü ona vererek yürüdü çünkü karnındaki sancı onu yeniden

yoklamış, nefesini kesmeye başlamıştı. Dişlerini sıktı. Muhtemelen yalancı sancılardı ve birazdan yok olacaktı. Kimseyi korkutmadan hastaneye kadar dayanabileceğini umarak yürümeye devam etti.

Asya helikoptere binince doğruca Fatih'in yanına geçti. Semih'le Onur, vücudundaki yaralara müdahale ediyorlardı. Yüzüne baktı. Dağılmış yüzü içini yakıyordu. Semih'le Onur'a engel olmadan, avuç içini Fatih'in yanağına yaslayıp onu yavaşça sevdi. "N'aptılar sana böyle?" Sorduğu soruyla sol gözünden yeni bir yaş aktı.

Fatih gülümsemeye zorladı kendini. "Hepsi geçecek, yeter ki sen daha fazla gözyaşı dökme. Biliyorsun ki her acıya dayanırım ama bir tek senin gözyaşına dayanamam."

Asya elinin tersiyle yanağındaki yaşı silip dudaklarının üzerine eğildi. "Hepsi geçecek," diye fısıldayıp dudaklarının üzerine minik bir buse kondurdu. "Bütün yaralarını iyileştireceğim."

Fatih gülümsediğinde helikopter de yeni hayatları için havalandı. "*Bundan sonra her şey güzel olacak, her şey yolunda gidecek,*" diye düşündü Asya. Ta ki hissettiği sancıyla yanıldığını anlayana kadar... Çok geçmeden yeni bir sancı yoklayınca, daha fazla dayanmayıp yüzünü buruşturdu. Bu seferki daha güçlü bir sancıydı ve pek dayanabileceği türden değildi.

Asya'nın yüzündeki ifade anında dikkatini çeken Fatih, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Asya, "Hayır," dedi ama bütün bakışlar üzerine çevrilmişti. Özellikle Onur, gözlerinin içine bakıyordu ve tedirginliği fazlasıyla belliydi. Başını soru sorarcasına hareket ettirdi.

"İyiyim," dedi ama sanki iyi değildi. Sancıları artıyordu ve buna daha fazla kayıtsız kalamayacaktı. "*Doğum başlamış olabilir mi? Ama her şey kontrol altına alınmamış mıydı?*" Tam bakışlarını Fatih'in yüzüne çeviriyordu ki bu defa hepsinden güçlü bir sancı vurunca, ağzından istemsizce acı dolu bir nida döküldü.

Onur anında Asya'nın yanında yerini alırken, Fatih de yattığı yerden doğrulmaya çalıştı ve Semih'in desteğiyle oturur pozisyona gelerek Asya'nın ellerine uzandı. "Sancın mı var?"

Asya, "Evet," derken yeni bir sancı daha yoklayınca ve uzun sürünce, bağırıktan kendini alamadı.

Gözleri anında Onur'u bulan Fatih panikle, "Daha 31. haftadayız, n'oluyor?" diye sordu.

Onur, Fatih'ten gözlerini kaçırarak, "Senin haberini verdiğimizizde doğumu başlamıştı. Müdahale ettim, kontrol altına aldım. Zaten sürekli hastanede yatıyordu. Sadece bugün..."

"Ve doğumu başlamışken onu buraya mı getirdiniz?"

Fatih, Onur'un sözünü kesince Asya, sancının geçmesinin etkisiyle nefesini üfleyip araya girdi. "Senden biraz daha haber alama saydım ya da senin için bir şey yapmasaydım delirecektim. Buraya gelmek isteyen ve onları ikna eden benim. Zaten beni bırakmasalardı da hastaneden kaçır, bir şekilde gelirdim."

Asya cümlesini tamamlar tamamlamaz nefesini kesecek kadar güçlü bir sancı vurdu ve helikopteri onun çığlığı doldurdu.

Fatih inlercesine, "Onur, bir şeyler yap," deyince Asya, Fatih'in ellerini bırakıp Onur'un koluna asıldı.

"Ayağa kalkmak istiyο-" Asya, yepyeni bir sancı gelince sesi çığlıkla yer değiştirdiğinden, sözünün devamını getiremedi.

Nefesi kesiliyor, hissettiği acıyla üzerinden ter boşalıyordu. Fazla ıslanıyordu. Teri saçlarını, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Bel-den aşağısını ise...

Bir öncekinden daha güçlü sancıyla haykırırken önce Onur'un sesini duydu. "Suyu geldi." Ardından Fatih'in haykırışını... "Hastaneye ne kadar kaldı?"

Helikopterin içinde öyle bir gürültü oluşmuştu ki herkesin sesi uğultu gibi geliyordu Asya'ya. Gerçek anlamda duyduğu tek ses kendi çığlıklarıydı. Fatih, sedyenin üzerinde çaresizce ayağa kalkmak için çırpınıyor, Semih onu sakinleştirmeye çalışıyor, Merih'le Selin de Asya'yı sakinleştirmeye çalışıyordu. Onur ise derin derin nefes alıp vermesi için Asya'yla birlikte hareket ediyordu. Fakat Asya, öyle havasız bir ortamdaymış gibi hissediyordu ki nefesini kesen sancılarla boğulmak üzereydi.

Onur'un omuzlarına tutunarak ayağa kalkmaya çalıştığında, Selin'in elini kolunda hissetti. Selin ona kalkması için yardımcı olmaya çalıştı fakat Asya, belini bükten sancıyla iki büklüm olup, olduğu yerde kaldı.

“Açıklığına bakmam lazım,” dedi Onur temkinli bir şekilde. “Suyun gelmesi doğumun hemen gerçekleşeceğini göstermez ama hastaneye yetişip yetişemeyeceğimizi anlamam için açıklığını görmem lazım.”

Asya onu onayladığında Fatih de Semih’in yardımıyla bacaklarını açtı. Merih’le Selin’in yardımlarıyla da Asya, Fatih’in bacak arasına yavaşça oturtuldu ve başını Fatih’in göğsüne yasladı. “Korkuyorum.”

Fatih’in bir eli, Asya’nın kaskatı olmuş karnının üzerine gitti. Diğer elini de yanağının üzerine yerleştirip hafifçe okşadı Fatih. “Korkma, ben yanıdayım.”

O sırada Onur, Asya’nın üzerine uzandı ve elbisesinin eteklerini beline kadar açtı. İkizler anında arkasını dönerken Onur, Asya’nın iç çamaşırını aşağıya sıyırdı ve ilk yardım çantasından çıkardığı plastik eldiveni takıp, bacaklarını iyice aralayarak arasına girdi.

Çok geçmeden başını kaldırıp, “Rahim ağzı tamamen açılmış, bebeğin başı görünüyor,” deyince, Asya panikle başını Fatih’in göğsünden kaldırdı. “Olmaz, hastaneye daha var!” diyerek bacaklarını kapatmaya çalışsa da yepyeni bir sancıyla bacaklarını kapatamadan, ellerini yumruk yapıp sıktı. “Yapamam, canım çok yanıyor.”

“Bebek geliyor, hastaneye yetişmez,” dedi Onur hüzünle.

Onun yüz ifadesi Fatih’i endişelendirince, “Helikopterdeyiz ve 31. haftadayız. Yine de bir sorun olmayacak, değil mi?” diye sordu tedirginlikle. Bulundukları şartlara göre buna inanmadığı açıkça belliydi.

“Bebek çok küçük ama kilosu iyi. Doğar doğmaz yoğun bakım süreci başlayacak. Burada doğum yapmak ise...” Bakışlarını helikopterin içindeki ilk yardım kitlerinin üzerine çevirdi. Çok kısa baktıktan sonra yine Asya ve Fatih’e döndü. “Bana güvenin, hiçbir sıkıntı yaşanmayacak.”

Asya, Onur’un sözlerini yarım yamalak duyuyordu çünkü kuvvetli sancılara bu defa ıkınma hissi de eklenmişti. “İkınmak istiyorum.”

Onur, ellerini Asya’nın beline yerleştirip onu biraz daha kendine çekti ve yatar pozisyon almasını sağladı. Selin’e dönüp, “Bacaklarının havada kalmasını sağla,” dedi.

Selin’in elleri Asya’nın bacaklarını kavrarken Fatih’in tedirgin sesi duyuldu. “Annem nerede? Onu ara, yoğun bakım servisinde hazır beklemesini söyle.”

“Annem zaten hastanede, seni bekliyorlar,” deyince Selin, “Ben ararım,” diyerek araya girdi Merih. Semih’le birlikte hâlâ arkaları dönük vaziyetteydi. “Siz doğuma odaklanın.”

Asya etrafına baktı. Küçük bir alanda Selin bacaklarını tutmaya çalışırken, Onur ilk yardım çantasındaki malzemelerle havada doğumunu yaptıracaktı. Her türlü doğumu düşünmüştü ama 7-8 bin feet¹’lik¹ bir yükseklikte olacağı aklının ucundan geçmezdi. Üstelik erken doğum yapıyordu ve bebeği doğar doğmaz kuvöze alınacaktı.

Yeni bir ıkınma isteği gelince Fatih ellerini sıkıca tuttu ve ıknarak, “Yapamayacağım,” diye bağırdı. Sanki belindeki kemikler kırılıyor, her sancı sonrası ruhunu sedye üzerinde teslim ediyordu.

“Dayan güzelim, birazdan hepsi bitecek.”

Asya başını şiddetle salladı ve yeni bir sancıyla Fatih’in ellerini morartırcasına sıkı. “Bitmeyecek, ölmek üzereyim, dayanamıyorum.”

Asya’nın acı feryadına Fatih çaresizce, “Onur,” diyebildi. “Ne kadar sürecek?”

“Biraz,” dedi Onur fakat sesindeki tını hiç de birazdan bitecek gibi değildi.

Asya yeni bir ıkınmayla başını Fatih’in kasığının üzerine yatırıp, nefes nefese, “Ölmeden bebeğimin cinsiyetini öğrenmek istiyorum,” dedi gözyaşları içinde. “Bebeğimizin cinsiyeti ne?”

Fatih bedenindeki kesiklerden dolayı eğilemiyordu. Asya onu göremese de çaresizce baktığını hissediyordu. “Ölüm kelimesini ağzına alma lütfen,” dedi yalvarırcasına. “Ölüm bize yakışmıyor, oğlumuzla geçireceğimiz uzun bir ömür var önümüzde.”

Fatih’in, ruhunu aydınlatan sözleriyle, döktüğü onca gözyaşı ve sancıların arasında yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu Asya’nın. “Oğlumuz,” diye mırıldandı. “Bizim oğlumuz.”

Selin, bakışlarını Asya’ya çevirip, “Merak etme, yeğenim için bir sürü isim buldum. Şu doğumu atlatalım, hepsini size söyleyeceğim,” dedi.

Asya tam hevesli hevesli başını sallıyordu ki diğerlerinden çok daha güçlü bir sancı gelince yepyeni bir feryat döküldü dudaklarının arasından. Saniyelerce, dakikalarca sürdü feryatları, ıkınmaları. Ta ki gücü tamamen tükenene kadar...

¹ Feet: Havacılık alanında kullanılan bir uzunluk ölçü birimi (1 feet ≈ 30,48 cm).

Asya acıdan bayılmak üzereydi. O esnada Onur, “Amcasının yakışıklısı, gel bakalım buraya,” dedi ve Asya, karnında birden büyük bir boşluk hissetti. Tam o anda kulağına cılız bir ağlama sesi dolunca bakışlarını bebeğine çevirdi. Onur’un kanlı, büyük elleri arasında minicik duruyordu ve incecik sesiyle onlara merhaba diyordu.

Selin, Asya’nın bacaklarını bırakıp sevinçle, “Doğdu! Hala oldum, hala oldum,” diyerek üzerindeki ceketini çıkardı ve bebeği sarması için Onur’a uzattı.

Asya, Fatih’in yüzünü hâlâ göremiyordu ama hızlanan soluklarından, heyecanlandığını anlayabiliyordu. Fatih ise hiçbir tepki vermiyor, kıpırdamıyor, öylece oğluna bakıyordu.

Vücudunun güçsüzlüğüne rağmen Asya’nın vücudunu güçlü bir titreme sardı. Hem korkudan hem heyecandan titriyordu Asya. Bebeği öyle küçüktü ki daha önce hiç bu kadar küçük bir bebek gördüğünü hatırlamıyordu. Defne’den bile küçük doğmuştu.

Onur, bebeği sardıktan sonra yavaş hareketlerle Asya’nın kucağına bıraktı. Asya o an bambaşka bir hissiyatla sarmalandı ve onu koruma içgüdüleriyle dolup taşı. Gözyaşları yanağından süzülürken, “Merhaba miniğim,” dedi, ardından Fatih’in de bebeği rahatça görebilmesi için bedenini Selin’in yardımıyla kaldırıp, bir kez daha göğsüne yaslandı.

Fatih’in elleri de Asya’nın kollarını sardı ve boyunluğu omzuna değerken bebeğini izlemeye başladı Fatih. “Hoş geldin oğlum.”

Asya, Fatih’in titreyen sesini duyunca ağlamak üzere olduğunu fark etti. Sırtını iyice göğsüne yasladı. Fatih ise onları saran kollarını sıklaştırdı ve iyice kendine bastırdı.

Semih ve Merih de artık önlerine dönüp, tepeden bebeğe bakmaya başladılar. Selin de aynı şekilde bebeğe bakıyordu.

Onur ise yeniden Asya’nın bacaklarının arasına girip onu biraz aşağıya çekmişti. Canı yanıyordu ama Fatih’in sıcaklığıyla ve kollarındaki huzurla, canının acısıyla rahatça başa çıkabiliyordu Asya.

Nihayet hastaneye varıp helikopterden indirildiklerinde Asya doğumhaneye, Fatih ameliyathaneye, bebek ise yenidoğan yoğun bakım servisine alındı.

Fatih'in annesi, bebeğin başındaydı. Babası da yanında olmak istediği için Fatih'in ameliyatına girmişti. Asya ise Onur'a emanetti. Asya uzun bir süre hastanede kalacaklarını biliyordu ama iyi olacaklarına dair inancı kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Tek sorun, bebeğini her istediğinde kucağına alamayacak olmasıydı. Yine de Fatih'in yanındayken aşamayacakları hiçbir sorun yoktu onun için.

Asya doğumhaneden çıkıp odaya geçtiğinde, kızların ağzı kulaklarında onu beklediklerini gördü. Bir süre sonra odada onlarla baş başa kalınca Leyla, "O helikoptere tek kişi bindin, üç kişi indiniz. Helal olsun," dedi ve kızlarla birlikte gülmeye başladı.

Asya da onlara katıldı. Günler sonra yine eskisi gibi gülüyorlardı.

"Öyle oldu, ufak ufak sancılarım vardı ama yalancı sancılardır diye tahmin etmiştim. Çok geçmeden şiddeti arttı, bir anda kendimi doğumun içinde buldum. Kâbus gibiydi."

"Çok canın yandı mı?" Leyla ellerini karnına sardı. "Ben çok korkuyorum."

Asya, Leyla'nın karnını göstererek iç çekti. "En azından hastanede ve vaktinde doğum yapacaksın."

Zeynep yatağın kenarına oturup, destek olmak istercesine Asya'nın elini sıktı. "Merak etme, oğlumuz iyi olacak. Biliyorsun, Defne de prematüre doğdu ama bak, şimdi neredeyse 1 yaşında olacak ve çok şükür sağlıklı yerinde."

Aynı şekilde Gökçe de destek olmak için yanlarına geldi. "Fatih'in annesinin yeni doğan konusunda uzman olduğunu biliyorsun. Eminim, biricik torununu bir an önce iyi edecektir."

"İnşallah," dedi Asya ve hevesle gözlerinin içine baktı. "Siz gördünüz mü? Küçücük."

"Hayır," dedi Leyla. "İzin vermediler görmemiz için. Muayenesi bitmemişti."

Asya göğüslerinde sızı hissedince kolu göğüslerinin üzerine kapandı. "Emzirebilecek miyim acaba?"

"Annesi gerekli bilgileri verecektir sana ama emziremezsen bile sütünün gelmesi için hemşireler sana sağmayı göstereceklerdir."

Asya başını salladığında Gökçe çekinerek, "Orada neler oldu?" diye sordu. O anları tekrar hatırlatmaktan çekiniyor gibi bir hâli vardı.

Asya o anları düşünmek için gözlerini kapatmak istedi fakat zihninden sonsuza dek kazımak istediği için kapatmayı reddetti. “Ben indiğimde her şey bitmişti. Fatih’i deniz kenarında, terk edilmiş bir kilisede tutsak etmişler.”

Öfke, kızgınlık, hüznün, korku... O anlarda hissettiği bunlardı ve bir daha anımsamak istemeyeceği kadar ürkütücüydü. Yavaşça yutkundu. “Oğuz ve Bahar ölmüştü. Annesini de polis arabasına bindiriyorlardı.”

Karşısındaki üç kadının yüzü aynı anda gerildi. “Ölmüşler miydi?”

“Evet. Bakmadım, bakmak istemedim ama Bahar’ın üzeri örtülürken gördüm.”

“Fatih’in yerini söyleyen Bahar’dı. O neden son anda Fatih’in tarafına geçmiş?”

“Bilmiyorum, Fatih’le henüz hiçbir şey konuşmadık ama Fatih’in ifadesinden anladığım kadarıyla Bahar onların tarafında hiç olmamış. Onu bulduğumuzda, elinde Bahar’ın kolyesi vardı.”

“Kolyesi mi? O ne alaka?”

Asya dudaklarını büküp derince içini çekti. “Bilmiyorum kızlar, tüm cevaplar Fatih’te. O önce iyi olsun, sonra hepsini öğreneceğim ama içimden bir ses, Bahar’ın ölmesinin Fatih’te derin bir iz bıraktığını söylüyor.”

“Geçti artık,” dedi Gökçe gülümsemeye çalışarak, ardından kendi açtığı konuyu kapatıp, “Eee, yakışıklımızın adı ne olacak? Bebek Atahan olarak kaldı,” dedi.

Asya gülümsedi. “Malum, hiç isim düşünmemiştim. Selin isim listesi getirecek. Bir tanesini seçeriz artık.” Cümlesini tamamladığında kapı tıklatıldı ve içeriye Semih, Merih ve Onur girdi. Asya, bakışları anında onları bulurken, “Fatih’in ameliyatı bitmedi mi?” diye sordu tedirginlikle.

“Sakin ol,” dedi Merih gülümseyerek. “Bitmedi ama bir sorun yok. Ameliyathane ile iletişime geçtik. Ameliyatı iyi geçiyor. Kırık kemik ameliyatlari bazen kemiğin durumuna göre uzun sürebilir, endişelenme.”

“Ya vücudundaki kesikler, boynu?”

Bu sorusuna ise Semih yanıt verdi. “Boynundaki zedelenme ciddi değil, kesikleri de öyle fakat karın bölgesindeki kesik, sütür

isteyecektir. Bu gecesi biraz ağırlı geçecek ama günden güne iyi olacak Fatih.”

Asya hüzünle başını eğdiğinde Onur yanına geldi. “Ağrın var mı? Birazdan ilaçların yapılacak.”

“Hayır, iyiyim, kendimi ayağa kalkacak kadar iyi hissediyorum.”

“Birazdan yürüteceğim seni, sonrasında istediğin zaman kalkabilirsin.”

Onur’a, “Tamam,” deyip diğerlerine çevirdi bakışlarını Asya. Merih Leyla’yı, Semih ise Gökçe’yi kollarının arasına almıştı.

Günler sonra her birinin, özellikle de Merih’in yüzünde büyük bir rahatlama ve mutluluk vardı.

Asya yaklaşık bir saat sonra bebeğini görmeye gittiğinde Fatih’in ameliyatı devam ediyordu. Onur’un kolundan çıkıp, onları karşılayan, Fatih’in annesine sarıldı. Yüzünde buruk ama içten bir tebessüm vardı. Hem oğluna hem de torununa kavuşmuş bir yanı mutluyken, diğer yanı yaşananlardan dolayı ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gösteriyordu.

Asya’nın kulağına doğru, “Bana dünyanın en güçlü torununu verdiğin için teşekkür ederim. O çok savaşçı biri,” diye fısıldadı Fatih’in annesi.

Fatih’in annesinin sözleriyle Asya’nın dakikalardır akmayan gözyaşları yeniden akmaya başladı. Her ne kadar, artık ağlamayacağını söylese de gözyaşları bir süre daha dinmeyecek gibi görünüyordu. “O iyi mi?”

Fatih’in annesi, Asya’dan ayrılıp onu otomatik açılan kapılardan geçirdi ve camlı bir bölmenin önünde durup, kablolar arasında kaybolmuş bebeğini gösterdi. “İyi ve daha iyi olacak.”

Bebeğinin kablolar arasında kaybolduğunu görünce Asya’nın gözyaşlarının şiddeti arttı. “Orada korkuyor mudur?”

Asya, tedirginlikle sorduğu bu sorunun ardından Fatih’in annesinin elini elinde hissetti. “Bulunduğu kuvöz anne karnı sıcaklığı veriyor ve bebek korkmuyor. İlk birkaç gün emme ve yutma refleksleri gelişmediği için mide sondasıyla beslenecek. Bu süreçte anne sütüne çok ihtiyacımız var. Çok az miktarda anne sütüne de başla-

yacağız. Özellikle erken doğumlarda anne sütü çok değerli bir besin kaynağıdır. Sürekli göğüslerini sağmalısın. Emme yutma koordinasyonu geliştikten sonra da emerek beslenmeye geçeceğiz.”

“Az önce hemşireler nasıl sağmam gerektiğini gösterdiler. Şu an sütüm yok ama sağdıkça geleceğini söylediler.”

“Evet, sütün yavaş yavaş gelecek.” Bakışlarını yeniden torununa çevirdi. “Şimdi uyuyor, sen de daha fazla ayakta kalıp yorulma. Sen lohusasın. Anne sütünü en çok arttıran etkenlerin başında dinlenmek gelir. Fatih de çıkıyormuş şimdi ameliyattan. Daha sonra birlikte görmeye gelirsiniz yine.”

Fatih’in adını anınca annesinin gözleri yeniden doldu. Fatih’e yaşatılanları, onun çektiği acıları ve yaralarını Asya gibi kalbinde taşıdığı belliydi ama sessizdi. Kızlar hariç herkes sanki sessiz bir anlaşma yapmıştı ve o sabah yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davranıyorlardı. Belki de uzun süre bu sessizliği koruyacak, sadece Fatih’e kavuşmanın verdiği mutluluğa sarılacaklardı.

Asya da sessiz kalıp, oğluna bir kez daha baktıktan sonra kapının önünde onu bekleyen Onur’un yanma gitti ve koluna girerek odasına döndü.

Asya, yaklaşık yarım saat sonra kaldığı odaya getirilen Fatih’e baktı. Genel anestezi olmadığı için kendindeydi. Yüzündeki ve vücudundaki kanlar temizlenmiş; göğsü, karnı ve dizleri sarılmış; sol bacağı alçıya alınmıştı. Her şeye rağmen sıcacık gülümsüyordu Asya’ya. Çoktan dağılmış olması gerekirken, Asya’nın dağılmaması için hiçbir şey yaşamamış gibi davranıyor, oğlunun heyecanına ortak olmaya çalışıyordu fakat Asya, onun gözlerinin içine baktığında oradaki derin kederi iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Asya’yı görür görmez, “İyi misin? Bir ağrın var mı?” diye sordu.

Asya başını olumsuzca sallayıp Onur’u işaret etti. “Bana çok iyi baktı.” Ardından Semih’le Merih’i işaret etti. “Sen yokken üçü de gözümün içine baktı. Onlar olmasaydı asla iyi olamazdım.”

Fatih onlara minnetle bakarken Merih, Asya’nın başının üzerinden öptü, Semih ise kolunu omzuna doladı. “Kardeşler böyle günler için vardır.”

Asya gülümseyip Semih'in bedenine sığınmıştı ki "Kıskanıyorum ama," diyen Selin'e baktı. Eski huysuz ifadesine geri dönmüştü ve itiraf etmesi gerekirse, bu Selin'i daha fazla seviyordu. "Ben sana iyi bakmadım mı?"

"Senin de hakkını yiyemem tabii," diyerek odada bulunan Leyla'ya, Gökçe'ye, Zeynep'e, Fatih'in anne ve babasına tek tek baktı Asya. "Hiçbirinizin hakkını ödeyemem."

"Önemli olan Fatih'in iyi olması ve torunumuza kavuşmuş olmamız," deyince babası, tüm gözler ona döndü. "Fatih iyi, sadece bacağındaki alçı çıkana dek bir süre yürüyemeyecek. Bebeğimiz de aldığı kiloya, emme reflekslerine ve solunumuna göre bu süreç değişecek olsa da muhtemelen 1,5 ay kadar burada misafir olduktan sonra taburcu olacaktır."

"Oğlumuz çok güçlü," dedi Fatih'in annesi, Asya'yı ilk gördüğünde dediği gibi. "Eminim ki bu süreç kısılacaktır. Şimdi..." diyerek iki elini hafifçe çarpıp birleştirdi. "Günlerdir herkes yorgun, uykusuz. Özellikle de..." Fatih ile Asya'yı işaret ederek konuşmasına devam etti. "İki âşık, birbirine fazlasıyla hasret ve konuşacak çok şeyleri var. Biz de onları daha fazla ayrı bırakmayalım ve yormayalım. Biri doğumdan, diğeri ameliyattan çıktı. Hasta ziyaretinin kısa olanı makbulmüş. Sizler böyle diyorsunuz." Dudakları samimi bir tebessümle gerildi. "Şimdi herkes dışarı."

Fatih'in annesinin sözlerine herkes hak verircesine başını salladı ve onları yalnız bırakmak için yavaş yavaş odadan çıkmaya başladı. Bu sırada babası, Fatih'in yanına gelerek, cebinden çıkardığı, Bahar'ın kolyesini uzattı. "Emanetin."

Yüzündeki tebessüm hızla silinen Fatih, kolyeye baktı öylece. İçinde fırtınaların koptuğu belliydi ve bunun sebebini öğrenemedikçe Asya'nın içi içini yiyordu.

"Teşekkür ederim baba," diyerek, kolyeyi avucunun arasına alıp sıkıca kapattı ve diğerlerine baktı. Konuşmak için yalnız kalmayı beklediği belli oluyordu.

Nihayet herkes çıktıktan sonra bakışlarını Asya'nın yüzüne çevirip yanını işaret etti. "Yanıma uzanır mısın?"

Asya direkt karşı çıktı. “Olmaz Fatih, ameliyattan yeni çıktın. İkimiz oraya sığamayız.” Yatak ikisi için çok küçüktü ve Fatih’in yanına uzanırsa canını acıtabilirdi.

Fatih ellerinden destek alarak yana kaymaya çalışınca Asya, Fatih’in alçındaki bacağını yavaşça tutup ona destek olmaya çalıştı. “Fatih, ben şuraya otururum,” diyerek yanı başındaki koltuğu işaret etti.

“Sen de doğumdan yeni çıktın ve yatıp dinlenmen gerekiyor, oturmana izin veremem. Yatağında yatarsan da bana çok uzak olacaksın. Günlerdir sana hasretken, sana dokunmadan daha fazla duramam.” Eliyle açtığı açıklığa yavaşça vurdu. “Şimdi, lütfen gelir misin?”

Asya’nın itiraz etmesi gerekiyordu ama onu öyle çok özlemişti ki tereddütsüz kabul edip, canını yakmamaya özen göstererek Fatih’in yanına uzandı. Fatih de kolunu kaldırıp, Asya’nın başını göğsüne yaslamasını sağladı.

Asya çenesini hafifçe yukarı kaldırıp yüzünü görmeye çalıştı. “Ağrın var mı?”

“İlaçların etkisi hâlâ geçmedi, şu anlık yok.”

Asya küçük bir nefes alıp, Fatih’in diğer elinde tuttuğu kolyeyi işaret etti. “Neler oldu?”

Fatih, Asya’nın aksine derin bir nefes aldı ve Ağva yolunda karşısına Oğuz’un çıkmasıyla başlayan kâbus dolu günlerini anlatmaya başladı. O anlattıkça Asya’nın canı yanıyor, nefesi titriyordu. Dudakları titremeye başlayınca ağlamamak için kendini sıkmaya başladı Asya, ta ki Bahar’ın kendini onlar için feda ettiğini öğrenene kadar. O an daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlayınca, Fatih anlatmayı bırakıp Asya’yı iyice sardı. Konuşmuyor, onu teselli etmeye çalışmıyordu. Sadece, sanki ellerinden kayıp gidecekmiş gibi sevdiğini sıkıca tutmaya çalışıyordu.

Asya, Fatih’in göğsünde ağlamaya devam ederken Fatih kolyeyi açtı ve içindeki, Bahar’la Ozan’ın resmini göstererek sessizliğine son verdi. “Ozan’la gerçekten benziyormuşuz.”

Asya gözyaşlarını beceriksiz bir çabayla silip kolyeyi onun elinden aldı ve Ozan’a dikkatlice bakmaya başladı. Dediği gibi, gerçekten de birbirlerine benziyorlardı. “Nereye gömeceksin kolyeyi?”

“Ozan’ın mezarının yanına gömeceğim. Yeniden yürümeye başladıktan sonra ilk işim, mezarına gidip kolyeyi gömmek olacak.”

“Neredeymiş yeri, Bahar bir şey söyledi mi?”

“Hayır ama öğrenirim,” dedi Fatih ve kolyeyi Asya’nın elinden alıp, yüzüne bakmasını sağladı. “Bilmen gereken bir şey daha var.”

Gözlerindeki ifade hiç de iyi bir şey söylemeyeceğini gösteriyordu. Asya tedirginlikle, “Nedir?” diye sordu.

“Gökçe’nin bıçaklanma olayı...” Fatih susup gözlerini Asya’dan kaçırdı. “Senin arabandan inince Gökçe’yi sen zannetmişler. Aslında amaçları seni bıçaklamakmış.”

Fatih’in sözleriyle Asya’nın gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı. “Ne? Gökçe bebeğini bizim yüzümüzden mi kaybetti?”

Fatih hüzünle başını salladı. “Maalesef öyle.”

“Aman Allah’ım!” dedi Asya ve elleriyle yüzünü kapatıp yenisinden ağlamaya başladı. Kesinlikle uzun bir süre gözyaşları dinmeyecekti. Ağlamaktan kaçtıkça, her duyduğu haberle tekrar tekrar sarsılıyordu.

Fatih, Asya’nın ellerini yüzünden çekip onu bir kez daha göğsüne yasladı. “Şişt, sakın ol güzelim.”

“Bunu onlara söyleyecek miyiz?”

“Semih’ten böyle bir şeyi saklayamam.”

Asya gözyaşlarının arasında, yalvarırcasına karşı çıkmaya çalıştı. “Olmaz Fatih, ben bir daha Gökçe’nin yüzüne bakamam.”

“Senin bir suçun yok, kimse böyle bir olay yaşansın istemezdi ama bunları bilmeye hakları var. Saklayamayız.”

Asya, Fatih’in haklı olduğunu biliyordu ama Gökçe ile Semih’in ona kızmasından ve tavır almasından çok korkuyordu. Fatih’e ısrarla karşı çıkmak istese de başka çaresinin olmadığını bildiği için başını sallamakla yetindi.

Şimdi ikisi de susuyor, yaşananların ağırlığını kendi içlerinde ağırlamaya çalışıyorlardı.

Bir süre sessiz kaldılar, odayı sadece nefes alışverişleri doldurdu. Sessizliği bölense Fatih’in sorusu oldu. “Oğlumuzu gördün mü?”

Hüzünle karışık buruk bir tebessümle dudaklarını kıvırdı Asya. “Gördüm, kablolar arasında kaybolmuş, uyuyordu. İlk birkaç gün sondayla beslenecekmiş, daha sonra beni emmesi için uğraşılacakmış.”

“Haberim var, o yüzden genel anestezi istemedim. Ameliyat boyunca senden de bebeğimden de dakika başı haber aldım. Odaya

gelmeden önce de annemle konuştum. Çok yakında onu kollarımın arasına alacağız.”

Asya “Umarım,” dedi ve Fatih’in göğsünden kalkıp hevesle yüzüne baktı. “Adı ne olsun?”

Fatih’in dakikalar sonra yüzünden gerçek bir mutluluk geçti. “Ben birkaç isim düşünmüştüm ama sen hangi ismi istiyorsan o olsun.”

“Hadi, düşündüğün isimleri söyle de beraber seçelim.”

“Senin aklından geçen isimler var mı?”

“Hayır, düşünmeye hiç fırsatım olmadı.” Fatih gülümseyince Asya az önceki sözlerini yineledi. “Hadi, bana yardımcı ol ve düşündüğün isimleri söyle.”

“Aslında aklımdan dört isim geçti: Pamir, Yaman, Emir ve Giray.”

“Hmm. Pamir Atahan, Yaman Atahan, Emir Atahan, Giray Atahan.” Asya bakışlarını Fatih’ten ayırıp boşluğa çevirdi ve aynı isimleri yeniden, yüksek sesle söyledi. İsmiyle soy ismi kulağına en uyumlu gelen Emir oldu ve “Emir Atahan bence kulağa çok hoş geliyor,” dedi.

Fatih de mırıldanırcasına, “Emir Atahan,” dedi ve ekledi. “Bence de hoş geliyor.”

“Öyleyse oğlumuzun ismi Emir olsun.”

“Olsun,” dedi Fatih, karısını alnından öperken. “Emir’i görmeye gidelim mi?”

“Ama bacağın?”

“Tekerlekli sandalyeyle gideceğim.”

Fatih yatağın başındaki zile basınca Asya yanından yavaşça kalktı.

Dakikalar sonra kuvözde yatan oğullarına bakarlarken Asya’nın gözleri yine dolu doluydu. “Çok küçük, değil mi?”

“Çok küçük,” dedi Fatih. Asya onun yüzüne bakmasa da sesinin tınısındaki hüznü duyabiliyordu. “Ama benim aslan oğlum çabuk toparlanacak ve ben bunun için elimden gelenin fazlasını yapacağım.”

Asya, bakışlarını Fatih’in yüzüne çevirdi. Onun oğluna bakışı içini titretmişti. Fatih’in çalıştığı hastanedelerdi ve Fatih’le annesi, oğlunun yanı başındayken, hep birlikte çabucak toparlanacaklarını, iyi olacaklarını biliyordu. Bunu, tüm olumsuzluklara rağmen kalbinin derinlerinde hissedebiliyordu.

1 HAFTA SONRA...

Asya, odaya vuran güneş ışığını görünce pencerenin kenarına gidip camı açarak, güneş ışınlarının odaya girmesini sağladı. Fatih hâlâ uyuyordu ve onu kaldırması için güneş ışınlarının epey faydası olacaktı.

Bedenini ona çevirip, yanına gitmeden önce, yaraları geçmeye başlayan yüzünü izledi. İlk günlere göre ağrıları tamamen azalmış, yaraları iyileşmeye başlamıştı. Ruhundaki yaraların iyileşmesi içinse biraz daha vakte ihtiyacı vardı ama yanlarında kardeş bildikleri Leyla, Merih, Zeynep, Onur, Gökçe, Semih olduğu sürece, birbirlerinin elini sıkıca tuttukları sürece ruhundaki yaraları da kolaylıkla saracaklarını biliyordu.

Semih ile Gökçe... Asya'nın beklediğinin aksine, ikisi de öğrendikleri gerçeğe karşı tepkisiz kalmışlardı. Asya ile Fatih kendilerini suçlu hissetmesin diye ellerinden geleni yapmışlardı. Büyük bir ihtimalle, Asya ile Fatih'in yaşadıkları ve bir kızlarının olacağını öğrenmeleri bu gerçeğe sessiz kalmalarına yardımcı olmuştu. Yine de baş başa kaldıklarında, kaybettikleri bebeklerinin acısını yaşadıklarını Asya çok biliyordu. Buna sebep olan kadın ise hâlâ gözaltındaydı. Zeynep'e göre müebbet alacak, orada çürüyecekti. Ayrıca içeride asla yalnız bırakılmayacak, tek başına bir hücrede kalabilmek için ömür boyu yalvartılacaktı.

Asya sessizce iç geçirerek Fatih'in yanına gitti ve yatağın kenarına oturup yanağını okşamaya başladı. "Sevgilim, uyanma vakti. Leyla'nın yanına çıkacağız."

Fatih gözlerini aralamaya çalışsa da başarılı olamayınca Asya onun hâline güldü. Dün gece saat 23.00 gibi sancıları başlayan Leyla, 5 saat sonra Arel'i kucağına almıştı. Doğumu bekledikleri için de geç yatmışlardı.

Asya ile Fatih, taburcu olmalarına rağmen hâlâ hastanede kalıyorlardı çünkü Emir'i orada bırakıp eve gitmek istemiyorlardı. Asya ara sıra eşya almak için eve gidiyor ve alelacele hastaneye dönüyordu. Görünen o ki en az bir ay daha hastanede kalacaklardı.

Emir ise her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Fatih'in annesine göre, birkaç gün daha sonda ile beslendikten sonra Asya'yı emmeye başlayabilecekti.

“Daha yeni yatmadık mı?”

Asya bakışlarını saate çevirdi; 9.00'a geliyordu. “Üç buçuk saat önce yattık.”

“Yeni yatmışız işte. Hem onlar da uyuyordur. Merih dün gece dokuz doğurduktan sonra asla bu vakitte uyanmaz.”

Asya gülümseyerek Fatih'in dudaklarına uzandı ve alt dudağını yavaşça çekiştirdi. “Mesaj attım. Çoktan uyanmışlar. Ayrıca oradan Emir'in yanına geçeceğiz. Oğluma günaydın demeden güne başlamak istemiyorum.”

Fatih, Emir'in adını duyunca gözlerini açıp Asya'ya baktı, ardından yataktan doğrularak zile bastı. “Söz konusu Emir'se burada bir saniye bile durmam.”

Asya zaferle gülümsedi. Fatih'i yataktan kaldıracak tek kişinin Emir olduğunu artık çok iyi biliyordu.

Ağzı kulaklarında, Emir'in enfeksiyon kapmaması için gerekli önlemleri aldıktan sonra Fatih'le birlikte yanma girdiler. Emir artık temasa uygun olduğu için Fatih'in annesinin kontrolü altında, kısa da olsa dönüşümlü olarak onu kucaklarına alabiliyorlardı. Onu kucağına alan genellikle Asya oluyordu. Fatih kendi sırasında, Asya'ya ve oğluna kıyamadığı için onları karşıdan izlemeyi tercih ediyordu ama Asya onun gözlerindeki isteği ve hevesi görebiliyordu. O yüzden bu sabah kararlıydı; Emir'i onun kucağına verecekti.

Fatih'in annesi onları görünce gülümseyerek Emir'i işaret etti. “Sizin geleceğinizi anladım sanırım, şimdi uyandı.” Kabloların kontrolünü sağladıktan sonra Emir'i kucağına alarak onlara döndü. “Size günaydın diyecekmiş.”

Asya dolu gözlerle Emir'e yaklaştı. Gözlerindeki yaşlar artık kedere ve hüzne değil, günden güne iyileşen oğlunun mutluluğuna akıyordu. “Günaydın minik mucizem,” diyerek ayağının altını ufak dokunuşlarla sevdi. “Nasıl yapıyorsun, bilmiyorum ama birkaç saat önce seni görmeme rağmen sürekli burnumda tütüyorsun.”

“Annelik tam olarak böyle bir şey,” dedi Fatih'in annesi. Asya, onun Emir'i kucağına vermeye yeltendiğini görünce başıyla Fatih'i

işaret etti. Annesi mesajı aldı ve Emir'i doğruca Fatih'in kucağına bıraktı.

Fatih'in bakışları Asya'yı bulurken Asya, "Sıra sende," dedi.

Fatih hevesle kabullendi. Kucağında minicik kalan oğluna döndü. "Babam," dedi dolu dolu, sahiplenici bir sesle. "Günaydın aslan parçası. Çok yakında buradan çıkacağız ve o günden itibaren seni hiç yalnız bırakmayacağım. Daha şimdiden büyümeni ve seninle oyunlar oynamayı çok istiyorum, özellikle de maç yapacağımız günleri dört gözle bekliyorum."

Asya, sevdiği adamla oğluna bakarken, onların gelecekteki hâllerini gözlerinin önüne getirerek usulca içini çekti. Fatih iyileşmiş ve Emir büyümüştü; onlar bahçede top oynarken, Asya da elindeki kahveyle keyif yaparak onları seyrediyordu. Hayallerine umutla sarıldı Asya. "*Bizi çok güzel günler bekliyor,*" dedi içinden, hevesle. "*Fırtına sonsuza dek dindi.*" Yeniden içini çekip, yüreğini sıcacık yapan hayali eşliğinde onları seyretmeye devam etti.

Dakikalar sonra Leyla'nın odasına girdiklerindeyse Semihlerin ve Onurların da orada olmasını hiç beklemiyordu. Şaşkınlıkla, "Sizin burada ne işiniz var?" diye sordu Asya.

"Zeynep'le Gökçe'nin canı bebek sevmek istemiş."

Zeynep omzunu silkip, Leyla'nın kucağındaki Arel'in yanına adımladı. "Ne var, canımız çekti işte. Olamaz mı?"

Merih, "Hiç heveslenme, kıvrıkcık," diyerek araya girdi ve Zeynep'in karşısına geçip Onur'u işaret etti. "Size kinliyim. Defne'yi saatli sevdirdiyordunuz, çift çift içeri alıyordunuz. Şimdi ikiniz de dışarı!"

"Oğlum, ben doktoruyum lan."

"Yoo, artık değilsin. Sen doğumu yaptırdın, seninle işimiz bitti. Çıkar mısınız odadan?"

Zeynep, Onur ve Merih atışmaya başlarken Gökçe ile Asya da Leyla'nın yanına oturup, Arel'i sevmeye başladılar. Semih ise Fatih'in tekerlekli sandalyesinin yanındaydı, Fatih'le beraber karşılarındaki atışmayı gülerek seyrediyor ve eğleniyorlardı. Tıpkı tanıştıkları günden beri yaptıkları gibi...

Onlar kocaman bir aileydi ve acısıyla tatlısıyla hep bir aradaydılar. Sonsuza kadar da birlikte olmaya, ölüm onları ayırana dek birbirlerinden ayrılmamaya kararlıydı.

10 YIL SONRA...

Yıllar geçse de birbirinden kopmayan sıkı dostlar, bir gün Asya ve Fatih'in evinde akşam yemeği için toplanmışlardı. Yemekler yenmiş, peşinden günün yorgunluğunu atmalarını sağlayacak kahveler içilmişti. Erkekler salonda, kadınlarsa mutfakta koyu bir sohbeta dalmışken, sabahtan beri oyun oynamaktan bıkmayan çocuklar hâlâ oradan oraya koşturuyordu. Bu telaşın arasında, Merih'in oğlu Arel sessizce Emir'in odasına süzüldü.

Meraklı Arel, odanın köşesindeki dolabı göz hapsine aldı, sonra yaklaşıp kapağını araladı. Dolaptaki kitapların arasında bir defter dikkatini çekti. Bu bir günlüktü ama öyle sıradan bir günlük değildi; hikâyeleştirilmiş bir anlatıma sahipti. Üzerindeki ismi okuduğunda, Emir'e ait olduğunu gördü. Merakına yenik düşüp günlüğü açtı. Yakalanma korkusuyla beraber heyecanlı bir şekilde, Emir'in kendi yazısıyla karaladığı satırları okumaya başladı.

"Top oynayalım mı?"

Arel'in sorusuna hevesle başımı sallıyordum ki Deniz, Arel'e anında karşı çıktı. "Hayır, siz ikiniz top oynayınca biz Derin'le ve Defne'yle oyuna katılamıyoruz, sizi izlemek zorunda kalıyoruz."

Derin, "Evet, bizim canımız çok sıkılıyor," diyerek Deniz'le birlikte somurtunca gülümsemeye başladım. Sanırım ikiz oldukları için hep aynı şeyi yapıyorlardı. Derin ve Deniz, Semih amcamın ikiz kızlarıydı.

Defne, "Bence beşimizin de sevdiği bir şey yapalım," diye öneride bulunca Arel, "Mesela?" diye sordu.

"Film izleyelim."

Deniz, "Aa, harika bir fikir. 'Karlar Ülkesi'ni izleyelim," der demez yüzümü buruşturdum.

"O filmi sizin yüzünüzden tam üç kere izledik, bir daha izlemem."

"Ama çok güzel." Her zaman olduğu gibi Derin, Deniz'i desteklerken ben "Hayır," anlamında başımı salladım.

"Bence güzel değil. 'Örümcek Adam'ı izleyelim."

"Bence de 'Örümcek Adam'ı izleyelim."

Arel beni destekleyerek tam yanımda yerini almıştı ki Defne de ikizlerin yanında yer aldı. "'Örümcek Adam' güzel değil."

Şimdi üç kıza karşı iki erkektik.

"Tamam, siz 'Karlar Ülkesi'ni izleyin, biz de Arel'le 'Örümcek Adam'ı izleyelim."

"Hani birlikte bir şeyler yapacaktık?"

İkizler aynı anda karşı çıkınca sıkıntıyla ofladım. Kızlarla uğraşmak gerçekten de çok zordu. "Siz 'Karlar Ülkesi'ni seviyorsunuz, biz 'Örümcek Adam'ı. Hepimizin sevdiği bir film yok."

"Bence anneme soralım," dedi Derin ve Gökçe teyzeme sormak için odamdan çıktı. Bu gece Merih, Semih ve Onur amcamlarla birlikte bizim evde yemek yiyecektik ve annemler mutfakta sabahları beri yemek yapmak için uğraşıyorlardı.

Derin'in odadan çıkmasıyla kapım aralanınca, bu defa odaya Bahar, Asel ve Mete girdi. Bahar 5, Asel 6, Mete ise 7 yaşındaydı ve onlar küçük olduğu için biz onları yanımızda istemiyorduk, çünkü sürekli oyunumuzu bozuyorlardı.

Defne ile Mete, Onur amcamın; Arel ile Asel de Merih amcamın çocuklarıydı. Bahar ise benim kardeşimdi.

Asel içeri girer girmez abisinin elindeki topu görünce direkt Arel'in yanına gitti ve elinden topunu almaya çalıştı. Arel de anında

karşı çıkararak, "Biz top oynayacağız! Hem başka top yok mu, gidin onunla oynayın," dedi.

"Senin topun daha güzel abi, ben onunla oynamak istiyorum."

"Hayır Asel, hadi dışarı."

Asel dudaklarını bükünce, Mete onu korumak istercesine Arel'in elindeki topa asıldı. Arel de topu geri çekince aralarında her zaman meydana gelen atışmalardan biri yaşanmaya başladı. Tabii Defne de kardeşi Mete'yi korumak için araya girince, çıkan yüksek seslere kayıtsız kalamayan annem koşarak odama girdi. "N'oluyor burada?"

Karşımdakileri işaret edip gülümsedim. "Her zamanki gibi işte."

Annem derin bir çekip Arel'in elindeki topa uzandı. "Çocuklar, yine mi?"

"Önce o başlattı," dedi Defne, Arel'i göstererek.

Arel de Mete'yi işaret edip, "Hayır, o başlattı," dedi.

O sırada Bahar kargaşayı fırsat bilip, yeni aldığımız gitarımın yanına gidince, yataktan fırlayıp anında önüne geçtim. Hep bunu yapıyordu. Gitarıma resmen göz dikmişti. "Hayır Bahar, olmaz," diyerek kapıyı işaret ettim ve anneme baktım. "Anne ya, Bahar çık-sın odamdan."

Annem yanlış bir şey söylemişim gibi başını salladı. "Oğlum, o senin kardeşin. Öyle söyleme lütfen. Üzüliyor sonra."

Umursamaz bir şekilde omuzlarımı silktim. "Bana ne, gitarıma dokunmasın."

Mete sözlerime bozulmuş olacak ki önce Asel'in, ardından Bahar'ın elinden tutup adımlarını kapıya çevirdi. "Onlara kalmadık, biz kendimiz oynarız," diyerek odamdan çıktılar.

Onlar odadan çıkınca annem tam bana bir şey söyleyecekti ki çalan telefonuna baktı, sonra yine bana döndü. "Şimdi halanla konuşmam gerekiyor, seninle daha sonra konuşacağız."

Arkasından dudaklarımı büktüm. Büyük bir ihtimalle annemi kızdırmıştım. Neyse ki halam imdadıma yetişmiş ve beni kurtarmıştı.

Bu gece halamın da yanımızda olmasını isterdim ama ne yazık ki o, Devran eniştemle birlikte Zehra ablanın yanına gitmişti. Zehra abla yurt dışında yaşıyordu. Halamın dediğine göre orada bir okulda yükseköğrenim görüyordu. Bence tekerlekli sandalyeyle okula gidip gelmesi onu çok zorluyordu ama yine halamın dediğine göre,

Zehra ablam hayatla barışmıştı. Bunda en büyük etken ise bir kardeşinin olmasıymış.

Yeniden yatağıma geçtiğim sırada kapı açılma sesi gelince Derin oturduğu yerden fırlayıp, "Babamlar geldi, bize oyun alacaklardı," diyerek odadan çıktı. Defne ve Arel de onun peşinden gittiler.

Herkes odamdan çıkınca gülümsedim. Sessizliği ve yalnızlığı seviyordum çünkü böyle anlarda Melis'i rahat rahat düşünebiliyordum.

Hızlı adımlarla dolabıma gidip, kapağına yapıştırdığım, Melis'in fotoğrafına baktım. "Ah Melis, benim güzel kalpli Melis'im."

Onu şimdiden çok özledim. Neyse ki Eylül Öğretmen'im'in davetiyle, haftaya amcasının düğününde bütün gece birlikte olacağız.

Sanırım annemi kızdırmıyordum iyi olacaktı; o düğüne gitmekten vazgeçebilir ve öyle bir şey olursa Melis de ben de çok üzülürüz. Benim üzülmem neyse de Melis'in üzülmemesini hiç istemiyorum. Onun üzgün yüzünü görünce gözlerimin dolmasına engel olamıyorum.

Melis'in fotoğrafına baktıkça daha da gülümsedim. Amcasının düğününde kırmızı elbise giyeceğini öğrendim. Kalbimde şimdiden kelebekler uçuşuyor çünkü o gece onu çok beğeneceğimi biliyorum. Ben aslında onu sonsuza dek beğeneceğim.

SON

GESEKÜR

Ev Arkadaşım benim için dostluğun, bağlılığın ve sevginin en doğal hâlini anlatan bir maceraydı. Birbirleriyle paylaştıkları anlar, içten kahkahaları ve zor zamanlarda birbirlerine verdikleri destek, aralarındaki bağı her geçen gün daha da güçlendirirken hayatın karmaşasında bizlere de bir liman olmayı başardılar.

Bu yolculuk boyunca onların dostluğu bana da sıcak bir yuva hissi verdi. Şimdi ise vedaya yaklaşırken çiftlerimize son bir kez değinmek istiyorum.

Semih ve Gökçe, kitaptaki en sakın çift diyebilirim. Özellikle Semih, grubun doğrucusu ve en ağırbaşlısıydı. İlk bebeklerini kaybetmelerine rağmen Derin ve Deniz, onların eski mutluluğunu yeniden kazanmalarına yardımcı oldu.

Onur ve Zeynep, grubun en çok atışan tatlı çiftiydi. Aralarındaki tatlı-sert atışmalarını çok özleyeceğim. Zeynep, bir daha doğum yapmaktan korksa da Onur onu ikna etmiş gibi görünüyor. Tabii bunu ben değil, Defne ile Mete söylüyor.

Merih ve Leyla, benim en deli dolu ve en zor çiftimdi. Çıkmaza giren ilişkileri, bazen Merih'in bazen Leyla'nın haklı oluşu ve bir türlü orta yolu bulamamaları itiraf etmeliyim ki beni epey yordu. Neyse ki Arel ve Asel'le birlikte ilişkileri bir daha hiç ama hiç çıkmaza girmeyecek.

Devran ve Selin, asi ama tutkulu çiftimdi. Devran'ın hatası, Selin'in sertliği ve Zehra'nın zorlukları derken, onlar da beni oldukça yordu diyebilirim. Zehra'nın yürümesini ben de çok isterdim; ancak gerçek hayatta bu tıbben mümkün değildi. Yine de Zehra'nın yürü-

mesini hayal etmek isterseniz, bunu sizin hayal dünyanıza bırakıyorum.

Fatih ve Asya, benim en en en sevdiğim çiftti. Özellikle kitap boyunca en çok Fatih'in nahifliğini ve ince düşüncesini sevdim. Onun sevgisi; erkeklerin, kızların hatta Asya'nın sevgisinden bile fazlaydı. Benim gözümde Fatih çok özel bir yerde. Hiçbirini unutmayacağım ama kalbime en çok Fatih'in dokunuşu kazınacak. Fatih deyince aklıma hep sarı saçlı, arkasında minik topuzu olan biri gelecek. Canım Fatih'im... Emir ve Bahar'la birlikte daha da güzel bir aile oldular. Üstelik kızlarına Bahar adını koymaları... Böyle minnettarlıklara ayrı bir zaafım var.

Son olarak, romantik prensimiz Emir! Romantikliğini babasından alan aşk böcüğüm. Emir'i bilmeyenler, Eylül kurgumda onu okuyabilirler. Oradaki Melis'in tatlı aşkı. Siz, bir de Melis'e yazdığı manileri görmelisiniz. Melis'in babasını deli ediyordu!

Ayrıca dikkat ettiniz mi bilmiyorum ama Emir; Arel'i, Mete'yi ve Defne'yi işaret ederek *"Her zamanki gibi atışıyorlar,"* dedi. Tıpkı zamanında Merih'in, Onur'un ve Zeynep'in yaptığı gibi...

Bizim maceramız böyleydi.

Bu yolculuğumuzda bana eşlik eden tüm okurlarıma çok ama çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu yolculuğumuz bu kadar güzel olmazdı.

Yine beni sizlerle buluşturan editörüme, grafikerime, genel yayın yönetmenime ve kitapta emeği geçen herkese ayrıca teşekkür ederim.

Bir teşekkürüm de psikolog arkadaşım Ayşen Velioğlu'na. Onun sayesinde Asya'nın hastalık ve iyileşme süreçlerini bu denli gerçekçi yazabildim. Emeği çok fazla... İyi ki varsın.

Ve yanımda olan tüm dostlarıma sonsuz teşekkür ederim.

Son teşekkürüm de canım aileme... Desteklerinize minnettarım.

Gonca Çakır